ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

ЕЛИО М. ГАРСИЯ-МЛАДШИ · ЛИНДА АНТЪНСЪН

СВЕТЪТ НА ОГЪН И ЛЕД

НЕРАЗКАЗАНАТА ИСТОРИЯ НА ВЕСТЕРОС И ИГРА НА ТРОНОВЕ

ciela

СВЕТЪТ НА ОГЪН И ЛЕД

НЕРАЗКАЗАНАТА ИСТОРИЯ НА ВЕСТЕРОС И ИГРА НА ТРОНОВЕ

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

ЕЛИО М. ГАРСИЯ-МЛАДШИ · ЛИНДА АНТЪНСЪН

ciela

СВЕТЪТ НА ОГЪН И ЛЕД

НЕРАЗКАЗАНАТА ИСТОРИЯ НА ВЕСТЕРОС И ИГРА НА ТРОНОВЕ

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

ЕЛИО М. ГАРСИЯ-МЛАДШИ · ЛИНДА АНТЪНСЪН

ciela

Светът на огън и лед е художествена творба. Имена, герои, места и събития
са или плод на въображението на автора, или са използвани с художествен ефект.
Всички прилики с реални личности, събития и места
са напълно случайни.

Copyright © 2014 by George R. R. Martin
This translation published by arrangement with Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Random House LLC
Изображенията на страници 38, 92, 116, 136, 181, 188-189, 230-231, 248, и 293 са собственост на
Fantasy Flight Publishing, Inc.
Всички права запазени.

© Емануил Томов, превод от английски

СВЕТЪТ НА ОГЪН И ЛЕД

Джордж. Р. Р. Мартин • Елио М. Гарсия-Младши • Линда Антъншъл

Американска
Първо издание
Отговорен редактор *Мирослав Александров*
Редактори *Вася Колева, Нина Златкова*
Коректор *Ирена Петрова*
Предпечат, художествено оформление на корица,
калиграфии *Деян Данаилов*
Формат 70/100/8 Печатни коли 42
Сиела Норма АД
1510 София, бул. Владимир Вазов 9
тел. (02) 903 00 23
www.ciela.bg
e-mail: booksales@ciela.com
Печат: Печатница Dedrax, Абагар АД

Книгите на СИЕЛА могат да бъдат купени
от интернет книжарница www.mobilis.bg
от книжарница СИЕЛА Книгомания в
Mall of Sofia, бул. Ал. Стамболийски 101,
City Center Sofia, бул. Арсеналски 2,
The Mall, Public, бул. Цариградско шосе 115,
Летище София – Терминал 2,
Книжарница Сиела – СУ „Св. Кл. Охридски"
Public, бул. Сливница 24, Варна,
Mall Plovdiv, ул. Перущица 8,
Park Mall, бул. Н. Петков 52, Стара Загора,
Mall Rousse, бул. Липник 121 А,
Mall Pleven, Плевен, пл. „Иван Миндилков" № 1
както и от всички добри книжарници в страната.

ФОРЗАЦ | *Драконов камък.* ВДЯСНО | *Бурен край.*

Съдържание

Пролог ..... *ix*

Древна история 03

Епохата на зората 05

Идването на Първите хора 08

Епохата на героите 10

Дългата нощ 11

Възходът на Валирия 13

Децата на Валирия 15

Пристигането на андалите 17

Десетте хиляди кораба 21

Ориста на Валирия 26

Възходът на драконите 29

Завоеванието 31

Кралският род Таргариен 47

Егон Първи 49

Енис Първи 52

Мегор Първи 55

Джеерис Първи 60

Визерис Първи 66

Егон Втори 73

Егон Трети 82

Дерон Първи 87

Белор Първи 89

Визерис Втори 94

Егон Четвърти 95

Дерон Втори 100

Ерис Първи 104

Мекар Първи 106

Егон Пети 107

Джеерис Втори 111

Ерис Втори 113

Падението на драконите 122

Годината на фалшивата пролет 124

Бунта на Робърт 127

Краят 129

Славното царуване 131

Седемте кралства 133

Северът 135

Кралете на зимата 137

Планинските кланове 139

Каменнородените от Скагос 139

Езерните хора от Шийката 140

Лордовете на Зимен хребет 141

Зимен хребет 142

Валът и отвъд 145

Нощният страж 145

Диваците 147

Речните земи 151

Домът Тъли 156

Речен пад 160

Долината 163

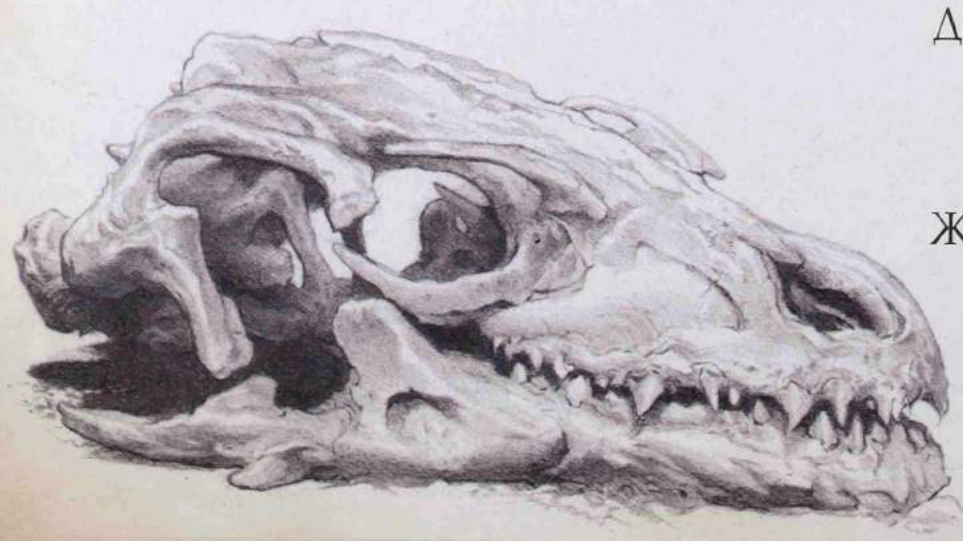
Домът Арин 169

Орлово гнездо 170

Железните острови 175

Короната от плавеи 178

Железните крале 182

Черната кръв.....183
Грейджой от Пайк.....187
Червения кракен.....188
Старият закон и Новият.....190
Пайк..... 193
Западните земи 195
Домът Ланистър при драконите.....198
Скалата на Кастърли.....204
Пределът..... 207
Гарт Зелената ръка..... 207
Кралете Гардинър.....209
Андалите в Предела.....211
Старograd.....213
Домът Тирел.....217
Планински рай.....218
Бурните земи.....221
Идването на Първите хора 222
Домът Дурандон.....223
Андалите в Бурните земи.....225
Домът Баратеон.....227
Мъжете от Бурните земи..... 231
Бурен край.....233
Дорн.....235
Счупването.....237
Кралствата на Първите хора.....238
Пристигането на андалите 238
Идването на ройнарите.....240
Странните обичаи на Юга.....241
Дорн срещу драконите.....243
Слънчево копие.....248
Отвъд Кралствата на залеза.....251
Други земи.....252
Свободните градове.....253
Лорат.....253
Норвос.....256
Кохор.....259
Свадливите дъщери:
Мир, Лис и Тирош.....261
Пентос.....266
Волантис.....267
Браавос.....271
Отвъд Свободните градове.....277
Летните острови.....277
Наат.....282
Островите на Базилиска 282
Сторьос.....284
Тревистите степи.....287
Тръпнещото море.....294
Иб.....295
На изток от Иб.....298
Костите и отвъд 299
Юай Тай.....300
Равнините на Джогос Нхаи.....304
Ленг.....306
Асшаи край Сянката 308
Послеслов.....311
Приложение: Кралският род Таргариен.....312
Приложение: Родът Старк.....314
Приложение: Родът Ланистър.....316
Приложение: Управлявали династии.....319
Показалец 320
Художници.....326

На Негово най-пресветло Величество
Томен,
Първия с това име, Крал на Андалите,
Райнарите и Първите хора,
Господар на Седемте Кралства
и пазител на Владенията,
Яндел, скромен майстер от Цитаделата
Желае благоденствие хилядократно,
сега и завинаги,
и мъдрост без мяра.

Пролог

ВСЯКО ЗДАНИЕ се гради камък по камък. Същото би могло да се каже и за познанието, извлечено и събрано от просветени мъже – всеки надстроява свършеното от предходниците. Непознатото за едного е познато за другиго и ако човек простре поглед и ръце достатъчно надалеч, почти нищо не остава скрито. Сега и аз, майстер Яндел, се подреждам сред градителите, поставям още един камък в този бастион на познанието, издигнат през вековете и вътре в Цитаделата, и отвъд нея – издигнат от неизброими ръце, той ще расте и занапред.

Намерили ме в празна стаичка в Обителта на книжника. Там послушниците, на които бе отредено, усъвършенстваха изкуството на писмото. Бе десетата година от властването на последния Таргариен. В този ден бе предначертана съдбата ми, когато ме открил един послушник и ме отнесъл при тогавашния сенешал, архимайстер Едгеран. Едгеран, с пръстен, жезъл и маска от сребро, се вгледал в зейналото ми от рев лице и заявил, че може да намерят за какво да ме използват. Когато за пръв път като момче чух историята, реших, че той е провидял съдбата ми. Едва много по-късно научих от архимайстер Еброуз, че Едгеран пишел трактат за повиването на младенци и искал върху мен да изпробва някои теории.

Въпреки прозаичните мотиви в крайна сметка ме поверили на слугите и от време на време дори майстерите ми обръщали внимание. Отраснах слуга, сред коридори и библиотеки, премитайки частни покои, ала архимайстер Уолгрейв бе тъй щедър да ме научи на четмо и писмо.

Така опознах и обикнах Цитаделата и рицарите на познанието, стражуващи в съкровищницата на мъдростта ѝ. Нищо повече не исках от това да съм един от тях – да чета за далечни кътчета, за хора, чиято история бе отдавна отминала, да се взирам в звездите и да оттервам изминаващите сезони.

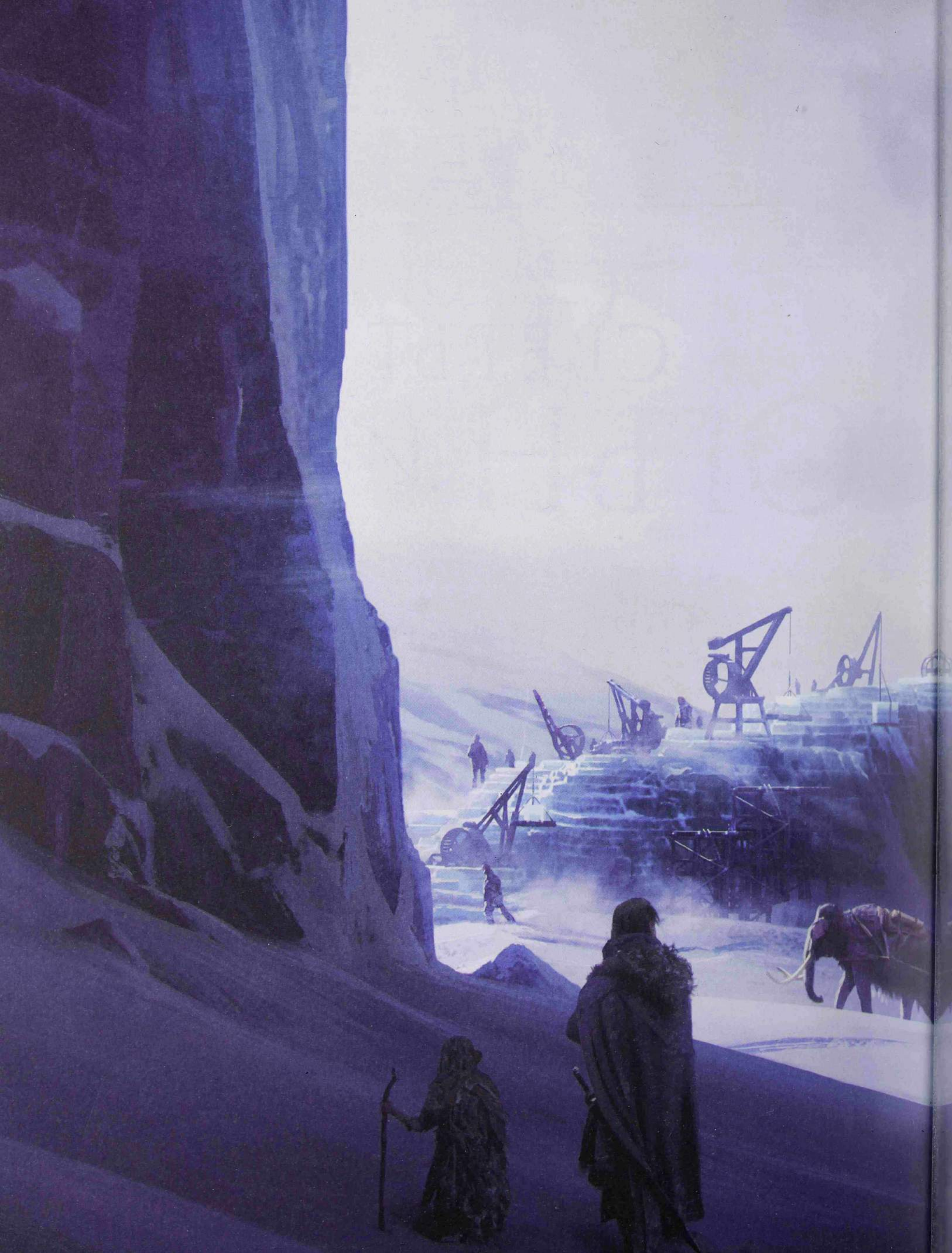
Тъй се и случи. Изковах първата брънка от майсторската си верига на тринайсет, скоро след това – и останалите. Завърших веригата си и се врекох в деветата година от властването на крал Робърт, първия с това име – благословен бях да продължа службата си в Цитаделата, да съм от полза на архимайстерите и да им помагам във всичките им дела. Бе огромна чест, но от всичко най-много исках да създам своя собствена творба, достъпна за грамотното простолюдие, та мъжете да я четат и на жените си, и на децата си – да узнаят за дела благочестиви и порочни и що е справедливост и несправедливост, нищожност и величие, а познанието да ги облагороди, както стори с мен. И така, хванах се на работа в своята ковачница на ума, да претопя значимото от величавите творби на майстери от отдавнашни епохи. Всичко по-нататък е плод на това ми желание: летопис за доблестни и злонамерени дела, за народи познати и причудливи, за земи близки и далечни.

ГОРЕ | *Егон Завоевателя върху Балерион, Черната гибел.*

СВЕТЪТ НА ОГЪН И ЛЕД

НЕРАЗКАЗАНАТА ИСТОРИЯ НА ВЕСТЕРОС И ИГРА НА ТРОНОВЕ

Древна История

ПОЗНАТИЯТ СВЯТ

Епохата на зората

НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА КАЖЕ със сигурност кога е започнал светът, но това не е спряло мнозина майстери и книжовници да търсят отговора. Откога съществува – от четирийсет хиляди години, както твърдят някои, или дори петстотин хиляди? Или повече? Не пише в никоя позната ни книга, защото в първата епоха на света, Епохата на зората, човечеството не притежавало писменост.

В едно обаче можем да сме сигурни: светът бил много по-примитивен – дивашки свят, и хората се прехранвали, както могат, от околните земи. Не познавали ковачеството, нито скотовъдството. Оскъдните сведения за онази епоха са съхранени в най-старите от всички писмена: историите на андалите, валирианците и гхискарите, и дори онзи далечен, легендарен народ на Асшаи. Ала колкото и да са древни онези раси, овладели в крайна сметка писмеността, в Епохата на зората били като непроходили деца.

Какво най-точно бихме могли да кажем за Епохата на зората? Източните земи гъмжали от народи – нецивилизовани, какъвто бил светът, ала и многобройни. Само че на Вестерос, от Земята на Вечната зима до бреговете на Лятното море, съществували само два народа: горските чеда и расата, известна ни като великаните. За тях и живота им в Епохата на зората не може да се каже почти нищо, защото никой не е сбрал приказките, преданията, историята им. Мъже от Стража твърдят, че диваците разказват как великаните живеели в смутно съжителство с горските чеда; ходели където пожелаят и вземали каквото им хареса. Според всички описания, великаните били огромни и могъщи, ала и простовати. Рейнджъри по Вала, последните хора, виждали жив великан, уточняват в записките си, че създанията били покрити с гъста козина, а не били просто мъже-исполини, както твърдят приказките за лека нощ.

Разполагаме със значителни доказателства за погребения сред великаните, споменати от майстер Кенет в „Прехожденията на мъртвите" – изследване на гробни могили, отделни гробове и гробищни комплекси из Севера по времето, когато е служил в Зимен хребет на дълго властвалия Креган Старк. От открити там кости, изпратени обратно до Цитаделата, някои майстери са оценили размерите на най-едрите сред великаните на около четири метра и половина, макар, според други, по-точната мярка да е четири метра. Майстери от Стража пък са записали отколешни разкази на рейнджъри, които единодушно твърдят, че великаните не са имали домове, нито дрехи и не познавали по-изкусни оръдия на труда от откършените клонове.

Великаните нямали крале и господари, обитавали пещери и хралупи в корените на могъщи дървета. Не обработвали земята и не се научили да коват метал. Останали си създания от Епохата на зората, докато вековете ги подминавали, а човешкият род ставал все по-многоброен.

Сега великани няма дори в земите отвъд Вала, а последно били забелязани преди повече от сто години. Дори тези свидетелства са предполагаеми, истории, които рейнджърите си разказват край огъня.

Горските чеда в много отношения били противоположност на великаните. Малки като деца, но смугли и красиви, живеели по нашему първобитно, но и не били скотове като великаните. Не обработвали метал, но изкусно ваяли обсидиан (това, което простолюдието нарича драконово стъкло, а на валириански значи „замръзнал пламък") – от него правели инструменти и оръжия за лов. Не владеели тъкачеството, но майсторски сплитали листа и дървесна кора, за да си правят дрехи. Научили се да майсторят и лъкове от язово дърво, както и тревни примки за мятане. И мъжете, и жените били ловци.

Песните и музиката им, мълви се, били красиви като самите тях, но сме забравили за какво са пели, ос-

---

Аналите на Цитаделата съдържат писмо от майстер Емон от първите години на царуването на Егон Пети – в него се упоменава разказ от рейнджър на име Редвин, писан в дните на крал Дарен Старк. Той описва пътешествие от Самотния нос до Замръзналия бряг, в което рейнджърът твърди, че заедно със спътниците си се сражавал с великани и е търгувал с горските чеда. В писмото си Емон пише, че е открил много подобни истории сред архивите на Стража в Черния замък и ги счита за достоверни.

танали са ни само късчета от древността. „Крале на зимата, легенди и родословия на Старките от Зимен хребет“ на майстер Килдер съдържа част от балада, която разказва за времето, когато Брандън Строителя потърсил помощта на чедата, докато издигал Вала.

Отвели го на тайно място, където да се срещне с тях. Отпървом не разбирал речта им, която описал като ромола на поточе по камъни, на вятър сред листа, на дъжд по вода. Това, как научил езика им, е история само по себе си, но няма нужда да я повтаряме тук. Изглежда обаче, че речта им се породила или била вдъхновена от естествените звуци край тях.

Боговете на чедата били безименни и един ден щели да се превърнат в богове на Първите хора – неизброими богове на реки, дъбрави и скали. Чедата издялали лица по язовите дървета, навярно за да се сдобият божествата им с очи и да бдят над молебствията на вярващите. Предполагаемото доказателство за това е, че самите Първи хора го смятали за истина – страхували се, че язовите дървета ги наблюдават, затова унищожили много от тях, за да отнемат това преимущество от горските чеда. Ала Първите хора били по-непросветени от нас и вярвали на неща, в които наследниците им в наши дни не вярват. Да вземем например „Женихи на морето. История на Бял пристан от най-ранните му дни“ на майстер Йорик, в която се говори за кървави жертвоприношения към старите богове. Подобни практики просъществували допреди едва пет века, според предшествениците на майстер Йорик в Бял пристан.

Това не значи, че зеленозрящите не владеели изгубени изкуства, плод на мистични тайнства, например били способни да виждат и да общуват през огромни разстояния (както дошлите много след тях валириан-ци можели). Но може би част от историите за чедата са резултат по-скоро на неразумни полети на въобра-жението. Не можели да се превръщат в зверове, как-то думат някои, но сякаш има истина в това, че са можели да общуват с животните, така както ние не умеем – оттам възникнали преданията за превръ-щенци и хора-зверове.

В интерес на истината легендите за превръщенците са много, но най-разпространените, дошли от устните на мъжете от Стража, записани от сеп-тони и майстери от отминали векове, твърдят, че превръщенците не просто общували с животни, но мо-жели и да ги контролират, като съединяват душите си с техните. Дори сред диваците тези превръщенци будели страх, неестествени същества, призователи и съюзници на животните.

Според някои превръщенците се изгубвали напълно в зверовете си, а според други животните проговаряли с човешки глас, когато ги владеел превръщенец. Но всички разкази твърдят едно, най-често превръщенците били мъже, контролиращи вълци, дори вълчица, и си имали специално име сред диваците: варги.

Легендите свидетелстват и за други способности на зеленозрящите: можели да виждат миналото и да прозират далеч в бъдещето. Но познанията ни показ-

Макар „Свръхестествена история“ на септон Барт да не се приема на сериозно в наши дни, част от нея предизвикала противоречия в Цитаделата. Септон Барт твърдял, че се е съветвал с текстове, съхранени в Черен замък, и според тях горските чеда можели да разговарят с гарвани и ги учели да повтарят думите им. Според Барт, това тайнство било предадено на Първите хора, тъй че да си общуват на големи разстояния с помощта на гарваните. В рудиментарна форма се предава и на майстерите в наши дни, които вече не умеят да разговарят с птиците. Вярно е, орденът ни разбира речта им... но само доколкото да разберем какво значат крясъците и граковете им, кога са уплашени или гневни, кога са готови за сношение или са болни.

Гарваните са сред най-умните птици, но и така не са по-умни от човешки пеленачета, а и доста по-неспособни на истинска реч, в каквото и да е вярвал септон Барт. Неколцина майстери, посветили се на брънката от валирианска стомана, спорят, че Барт е бил прав, но нито един не е успял да потвърди това, за което претендира той.

ват, че висшите тайнства, които поверяват подобни способности на едного, предупреждават, че виденията от бъдещето са неясни и често подвеждат – полезно уточнение, когато целиш да заблудиш наивниците с врачуване и предсказания.

Макар чедата да са имали собствени тайнства, важно е да разграничаваме истината от суеверията и да изпробваме достоверността на познанието си. Независимо от това, какво наистина са представлявали способностите им, чедата са били водени от своите зеленозрящи и без съмнение са населявали земите от бреговете на Лятното море до Земята на Вечната зима. Устройвали обитанията си простичко, не издигали крепости, нито строели градове. Вместо това живеели в горите, в наколни колиби из блата и мочурища, дори в пещери и кухи хълмове. В лесовете, говори се, си правели подслони от листа и тънки гъвкави клонки насред короните на дърветата – тайни „дървесни градчета“.

За някои е почти несъмнено, че са го правили, за да се пазят от хищници като вълчища и диви котки, срещу които простите им каменни оръжия и дори възвеличаните им зеленозрящи – не можели да ги защитят докрай. Но други източници оспорват това и поддържат тезата, че най-големите врагове на горските чеда били великаните, както подшушват историите от Севера и както майстер Кенет донякъде доказва с проучването си на една гробна могила на великан край Дълго езеро, откривайки сред останалите му ребра обсидианови върхове на стрели. Това ни препраща към една от песните на дивaците, записана в „Историята на кралете отвъд Вала“ на майстер Херик. Братята Гендел и Горн били извикани да отсъдят в спор между клан горски чеда и семейство великани за притежанието на една пещера. Според песента, братята разрешили спора с коварство – принудили и двете страни да се откажат от пещерата, след като открили, че тя е част от цял комплекс, простиращ се под Вала. Но като се знае, че дивaците са неграмотни, традиционните им истории следва да се слушат с добре наострено за измама ухо. Горските чеда и великаните обаче се обединили срещу други, по-големи заплахи.

Съществува вероятност и трета раса да е населявала територията на Седемте кралства в Епохата на зората, но това са толкова смътни догадки, че не бива да им отделяме много място.

Сред железнородените се носи поверието, че най-първите сред Първите хора, които пристигнали на Железните острови, открили прочутия Престол от Морски камък, но островите били напълно безлюдни. Майстер Кирт в сборника си с легенди на железнородените, „Песни на Удавените“, смята, че Престолът е дело на посетители оттатък Морето на залеза, но за това доказателства няма, само предположения.

ВЛЯВО | *Великан.* ГОРЕ | *Горско чедо.*

Идването на Първите хора

СПОРЕД най-авторитетните летописи на Цитаделата, преди осем – до дванайсет хиляди години, в най-южните части на Вестерос пристигнал нов народ, прекосявайки ивицата суша, свързваща през Тясното море източните земи с тези, обитавани от чедата и великаните. Така Първите хора дошли в Дорн през Счупената ръка, която тогава още не била счупена. Защо напуснали родните си земи, никой не може дори да предположи, но приждали.

Заселниците били хиляди, а с течение на десетилетията се разпростирали все по̀ на север. Сказанията от заселническите дни обаче са неблагонадеждни – ако съдим по тях, Първите хора само за няколко години са минали оттатък Шийката, в Севера. Всъщност нещо подобно би им отнело десетилетия, ако не и векове.

Само че историите за едно са прави: Първите хора влезли във война с горските чеда. За разлика от чедата Първите обработвали земята, издигали кръгли укрепления, а в тях – поселища. Започнали да секат язовите дървета, включително тези с издълбаните в тях лица. Горските чеда отвърнали с нападения, прераснали в столетни войни. Първите хора, които донесли със себе си странни богове, коне, добитък и бронзови оръжия, били по-едри и силни от чедата, тъй че представлявали могъща заплаха.

Ловците сред чедата – дървесните им танцьори, се превърнали и в техни воини, но при все че познавали тайните на леса, можели единствено да забавят настъплението на Първите. Зеленозрящите използвали способностите си и според преданията призовали на помощ зверовете от гори, блата и от въздуха: вълчища и чудовищни снежни мечки, пещерни лъвове, орли, мамути, влечуги и още, и още.

Ала Първите се оказали твърде силни и чедата били принудени да сторят нещо отчаяно.

Легендите говорят, че огромните приливи, разрушили сухопътния мост, който сега е Счупената ръка, и превърнали Шийката в блато, били дело на зеленозрящите, които се събрали при ров Кайлин и оплéли мрачно заклинание. Ала някои оспорват това: Първите вече били във Вестерос, когато се случили наводненията, нямало много смисъл да препречват пътя им от изток. Нещо повече, подобна мощ е отвъд уменията на зеленозрящите дори според онова, което традиционно знаем за тях... а историите и така звучат преувеличени.

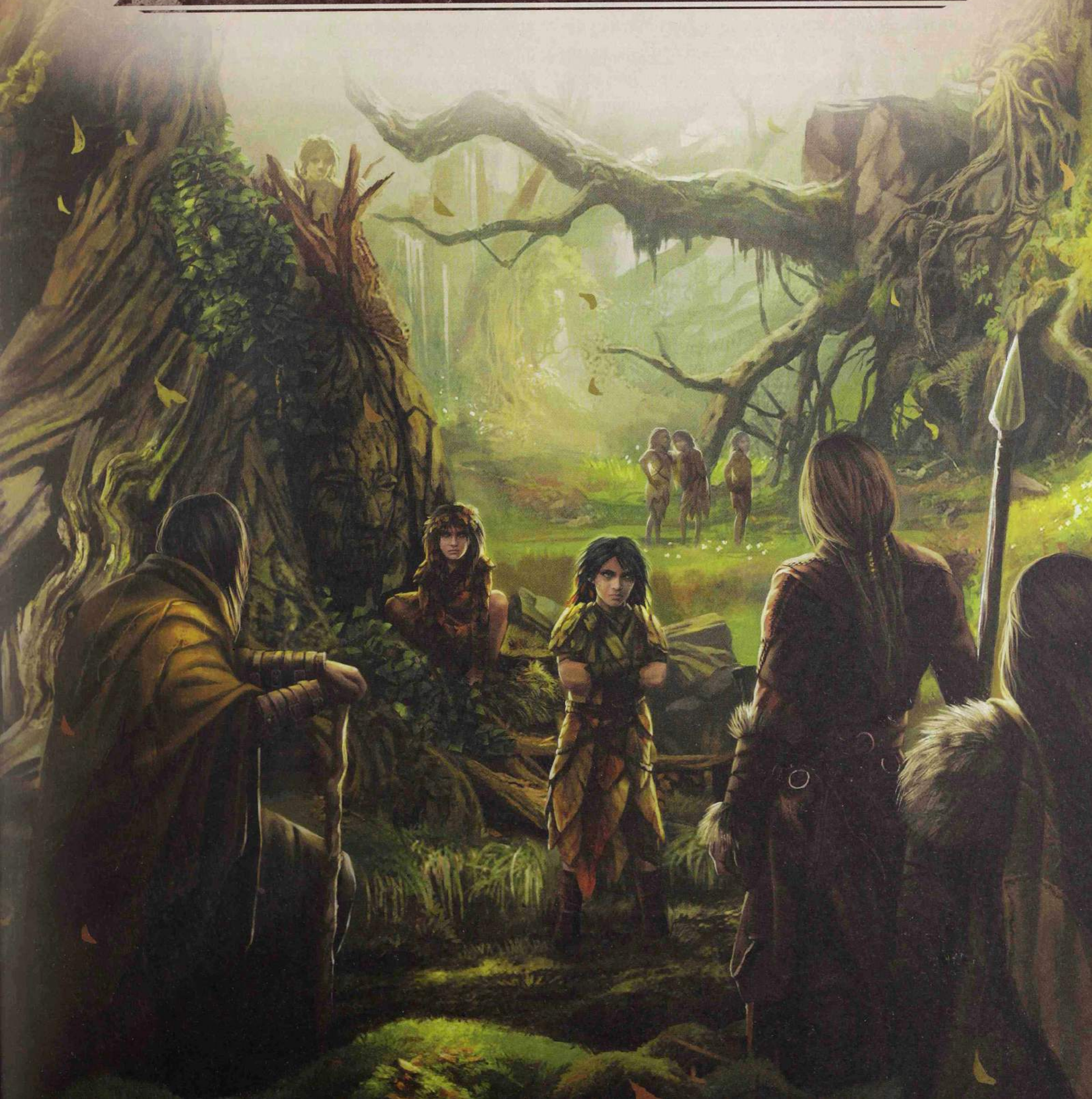
По-вероятно наводняването на Шийката и счупването на Ръката са били естествени събития, навярно предизвикани от потъване на земната маса. Добре е известна участта на Валирия, а на Железните острови замъкът на Пайк се намира върху каменни грамади – те някога са били дял от по-голям остров, части от който са се свлекли в морето. Така или иначе, горските чеда се сражавали също толкова свирепо, колкото и Първите, за да оцелеят. Войната неумолимо се провлякла от поколение през поколение, докато накрая чедата разбрали, че не могат да спечелят. Първите може би също се уморили, искали да сложат край на сраженията. Най-далновидните сред двете раси взели превес и герои и владетели и от двете страни се срещнали на остров Окото на боговете, за да изковат Съюза.

ГОРЕ | *Издълбано язово дърво.* ВДЯСНО | *Горските чеда и Първите хора изковават Съюза.*

Чедата се отказали от всички земи във Вестерос, освен дълбоките дъбрави, а в замяна Първите им обещали, че повече няма да изсичат язови дървета. На всички язови дървета на острова, където преговаряли, били издялани лица, така че и боговете да станат свидетели на Съюза, а орденът на зелените човеци бил създаден, за да се грижи за язовите дървета и да пази острова. И тъй, със Съюза приключила Епохата на зората и се сложило началото на Епохата на героите.

Не е ясно дали зелените човеци още живеят на Острова на ликовете, макар от време на време някой безразсъден млад лорд от Речните земи, поел натам с лодка, да разказва как ги зърнал, преди да се вдигне вятър и ято гарвани да го прогони. В детските приказки зелените човеци имат рога и тъмнозелена кожа, но това навярно е преувеличение на истината – зелените човеци са носели тъмнозелени наметки и са окичвали главите си с рога.

Епохата на героите

ЕПОХАТА НА ГЕРОИТЕ продължила хиляди години – цели кралства възхождали и западали, благородни домове се издигали и пресъхвали, извършвали се големи подвизи. Ала за тези древни времена знаем почти толкова малко, колкото и за Епохата на зората. Разказите за тях са дело на септони и майстери, записали ги хиляди години след предполагаемите събития – но за разлика от горските чеда и великаните Първите хора от Епохата на героите са ни оставили руини и древни замъци, които потвърждават поне отчасти легендите, а из полята, осеяни с гробните им могили, а и другаде, намираме паметници, изписани с техните руни. Чрез тези останки можем да догадим истината в легендите.

Прието е, че Епохата на героите започва със Съюза и се простира в хилядите години, през които Първите хора и горските чеда са живели в мир. Първите най-после разполагали с достатъчно земи, за да се плодят. От Земята на Вечната зима до браговете на Лятното море Първите властвали от кръговите си крепости. Намножили се дребни крале и могъщи лордове. След време някои се оказали по-силни от останалите и посадили семената на предшествениците на познатите ни днес Седем кралства. Имената на владетелите от тези най-ранни времена са обвити в легенди и е редно да приемаме за измислици и грешки на по-късни летописци историите за това, как са властвали стотици години.

Имена като тези на Брандън Строителя, Гарт Зелената ръка, Лан Хитрия и Дуран Божията скръб за мнозина са почти легендарни, но в историите за тях навярно има по-малко истина, отколкото фантазия. Другаде ще се опитам да пресея зърното от плявата, но засега е достатъчно само да ги отбележим.

Освен легендарните крале и стотиците кралства, от които са се въздигнали седемте настоящи, истории като тези на Симион Звездоокия и Сервин Огледалния щит щедро предоставят материал и за септони, и за трубадури. Съществували ли са тези герои? Може би. Но когато певците поставят Сервин Огледалния щит в Кралската гвардия, институция, основана, докато царува Егон Завоевателя, става ясно защо не можем да вярваме на почти никоя от тези истории. Септоните, записали оригиналите, са използвали подробности, каквито са ги устройвали, а други са добавяли, после певците ги преправяли – понякога до неузнаваемост – за едното топло местенце в замъка на някой лорд. Така някой отколешен Първи човек се превръща в рицар, следовник на Седемте, и пази някой таргариенски крал, живял хиляди години след него (ако самият той е съществувал изобщо). Неизбройми са пълчищата момчета и юноши, невежи за историята на Вестерос заради подобни измислици.

Добре е да помним за тези легендарни основоположници на кралства, че притежанията им са били малки – обикновено съсредоточени край престолите им, например Скалата на Кастърли или Зимен хребет, и с времето се разширявали все повече и повече. Ако Гарт Зелената ръка наистина е управлявал това, което е наричал Кралството на Предела, едва ли законите му са били нещо повече от формални, щом човек се отдалечи на две седмици езда от замъка му. Но от подобни малки владения са се издигнали по-могъщите кралства, господствали над Вестерос през следващите хилядолетия.

Дългата нощ

ДОКАТО ПЪРВИТЕ СЪЗДАВАЛИ и укрепвали кралствата си по време на Съюза, те живеели като цяло необезпокоявани, с изключение на собствените им вражди и малки войни, или поне така съобщават хрониките. От тях знаем и за Дългата нощ, когато настъпила зима, траяла цяло поколение – деца се раждали, порастващи и понякога умирали, без да зърнат пролетта. Някои от бабините приказки твърдят, че тези деца дори не познавали деня, тъй всеобхватна била световната зима. Последното навярно е измислица, но фактът, че преди много хиляди години е настъпил някакъв катаклизъм, изглежда неоспорим. Ломас Дългокраки в своята „Ръкотворни чудеса" разказва за срещите си с наследниците на ройнарите в руините на Кроян, града на пировете. Наследниците споделяли пред него за мрак, пресушил и смръзнал Ройн чак до юг, където се съединява със Селору. Според техните истории слънцето се върнало само когато един герой убедил многото деца на майка Ройн – по-низшите богове като Рака-крал и Старците от реката – да оставят разприте си и да изпеят тайна песен, която върнала деня.

За подобен мрак се говори и в аналите на Асшаи, както и за герой, който се сражавал с него с червен меч. Подвизите му били отпреди възхода на Валирия, в най-ранните епохи, когато се оформяла империята на Стари Гхис. Легендата се е разпространила и на запад от Асшаи, а последователите на Р'хлор наричат този герой Азор Ахаи и предричат завръщането му. В „Нефритеният компендиум" Колоко Вотар е записал любопитно предание от Юай Тай. В него Слънцето извръща лицето си от Земята за един човешки живот, посрамено от нещо, което никой не може да отгатне, а една жена с маймунска опашка с делата си избавя човечеството от бедите му.

Но ако тази пагубна зима наистина се е случила, както настояват историите, лишенията ще да са били ужасяващи. През най-суровите зими е традиция най-старите и немощни северняци да заявят, че излизат на лов – знаейки, че няма да се завърнат, но ще запазят малко повече храна за тези с повече шансове да оцелеят. Това несъмнено се е случвало често и през Дългата нощ. Ала има и други истории – по-съмнителни, но и по-разпространени сред старите хроники – за същества, познати като Другите. Дошли от замръзналата пустош, от Земята на Вечната зима, и довели студа и мрака със себе си, а целта им била да потушат всяка светлина, да унищожат топлината. Яздели чудовищни ледени паяци и мъртви коне, съживени, за да им служат – съживявали и хора, за да се бият за тях.

Макар че Цитаделата открай време търси метод, по който да предскаже смяната на сезоните, всички опити до момента са неуспешни. Септон Барт, изглежда, е твърдял в един откъслечен трактат, че непредвидимостта е въпрос на магия, а не на благонадеждно научно познание. Майстер Никъл в „Мерките на дните" – иначе прекрасен труд, изпълнен с полезна информация – сякаш е повлиян от този аргумент. Въз основа на проучванията си за звездните разположения в небето Никъл поставя неубедително тезата, че някога сезоните може би са били равномерно дълги, определяни единствено от начина, по който световното кълбо е обърнато към Слънцето в движението му по небесния си път. Схващането на теория звучи вярно, че с удължаването и скъсяването на дневния цикъл, ако би бил той по-равномерен, би повлиял и на равномерността на сезоните, но Никъл не успява да открие доказателства, отвъд най-древните митове, че това някога е било така.

ВЛЯВО | *Срутена кръгова крепост на Първите хора.*
ГОРЕ | *Другите, възседнали ледени паяци и мъртви коне, както твърдят легендите.*

Как е настъпил краят на Дългата нощ, е въпрос, забулен в легенди, както всички подобни събития от далечното минало. В Севера се носят предания за последен герой, потърсил помощта на горските чеда, а спътниците му един по един го изоставили или загинали след сблъсъци с прегладнели великани, слугите на Другите или самите Тях. Най-после той сам намерил чедата, въпреки опитите на белите бродници да го спрат. Според всички летописи това било преломното събитие. Благодарение на чедата първите мъже от Нощния страж се обединили, започнали... и спечелили Битката за зората: последното сражение, сложило край на наглед безкрайната зима, обърнало Другите в бяг към вледенения Север. Сега, шест хиляди години по-късно (или осем, както се твърди в „Истинска история"), Валът, издигнат, за да пази човешките кралства, още се обитава от заклетите братя от Нощния страж и никой не е виждал нито Другите, нито горските чеда от много векове.

В „Лъжите на древните" от архимайстер Фомас – макар и дискредитирана в наши дни заради грешните си твърдения относно основаването на Валирия и определени схващания за родословията в Предела и Западните земи – се обмисля идеята, че Другите от легендите не са нищо повече от племе Първи хора, предшественици на диваците, които са се установили в Севера. Заради Дългата нощ тези първодиваци са били принудени да започнат вълна от нашествия на юг. Според Фомас, в по-късни истории те добили чудовищни форми, защото Нощният страж и Старките искали да си придадат по-героичната осанка на спасители на човечеството, а не просто на хора, облагодетелствали се след успешна борба за владения.

Възходът на Валирия

ДОКАТО ВЕСТЕРОС СЕ ВЪЗСТАНОВЯВАЛ от Дългата нощ, в Есос назрявала нова сила. Този огромен континент, простиращ се от Тясното море до митичното Нефритено море и далечен Ултос, изглежда, е мястото, където е възникнала цивилизацията, каквато я познаваме. Първата от тези цивилизации (ако нямаме предвид съмнителните претенции на Карт, юайтайските легенди за Великата империя на зората и трудноустановимите факти относно легендарния Асшаи) е започнала в Стари Гхис: град, построен на раменете на роби. Основателят на града, Граздан Велики, е толкова почитан, че мъжете от робовладелческите семейства още се кръщават на него. Той, според най-старите летописи на гхискарите, е създал застъпващите се легиони, с високите им щитове и три копия, първите военни формирования, сражаващи се като едно дисциплинирано цяло. Стари Гхис и армията му колонизирали околните земи, а после завладели и съседите си. Така се родила първата империя и векове наред властвала безпрекословно.

Тези, които сложили край на империята на Стари Гхис, но не и на порядките им, произлезли от големия полуостров срещу Робския залив. Скътани там, сред огромните вулканични планини на име Четиринайсетте пламъка, били валирианците, които се научили да опитомяват дракони и ги превърнали в най-страховитото оръжие на войната, познато на света. Самите валирианци говорили за себе си, че произхождат от драконите и са сродници със създанията, които контролират.

Красотата на валирианците – с бледосребристите или бледозлатистите им коси и очи в отсенки на лилавото, неповторими сред други народи – е добре известна и често се привежда като доказателство, че валирианците не са от същата кръв като останалите човеци. При все това някои майстори отбелязват, че при животните чрез внимателен разплод човек може да получи нужните му резултати, а изолирани населения често показват удивителни разлики от това, което считаме за обичайно. Това е по-вероятен отговор на загадката за валирианския произход, макар да не обяснява близостта с драконите, на която тези с валирианска кръв очевидно са били способни.

Валирианците нямали крале, а се наричали Свободната твърд, защото всеки притежател на земя имал глас в управлението. Назначавали се архонти, за да помагат в управлението, като земевладелците ги избирали измежду себе си, и то само за определено време. Рядко, макар и не нечувано, било Валирия да се направлява от едно-единствено земевладелско семейство. Петте големи войни между Свободната твърд и Стари Гхис, когато светът още бил млад, са легендарни – пожарища, завършили и петте пъти с победа за валирианците. В края на петата, последна, война те се уверили, че шеста няма да последва. Древните тухлени стени на Стари Гхис, издигнати някога от Граздан Велики, били сравнени със земята.

Във фрагментите, останали ни от „Свръхестествена история" на Барт, септонът явно е проучил различни легенди за произхода на драконите и как валирианците са се научили да ги контролират. Самите валирианци твърдели, че драконите са деца на Четиринайсетте пламъка, а в Карт вярвали, че някога в небето имало втора луна. Един ден Слънцето я овъглило и тя се спукала като яйце, а от нея се спуснали милиони дракони. В Асшаи историите са много и си противоречат. Според някои текстове – до един невероятно древни – драконите дошли от Сянката, мястото, където всичките ни познания и просвещение ни изоставят. Народ, тъй древен, че си нямал име, който пръв опитомил драконите в Сянката и ги довел във Валирия, научил и валирианците да правят същото и си заминал.

Ала ако тези хора от Сянката първи са опитомили драконите, защо не са предприели завоевания като валирианците? По-вероятно историята на валирианците е най-достоверна. Но някога във Вестерос, дълго преди да дойдат Таргариените, също имало дракони, както ни подсказват собствените ни легенди и летописи. Ако Четиринайсетте пламъка са дали началото на драконите, то би трябвало оттам да са се разпространили из голяма част от познатия свят, преди да бъдат опитомени. За това всъщност има доказателства: открити са драконови кости далеч на север, чак до Иб, а на юг – до джунглите на Соторьос. Но валирианците ги впрегнали и подчинили, както не можел никой друг.

ВЛЯВО | *Драконовите владетели на Валирия.*

Останалото от някога гордия Стари Гхис е незначително – няколко града като цирей върху Робския залив и още един, който претендира, че е въздигналият се наново Стари Гхис. След като Ориста връхлетяла Валирия, градовете от Робския залив успели най-сетне да отхвърлят валирианските окови и започнали да се управляват наистина сами, вместо да се преструват. Останалите гхискари бързо подновили търговията си с роби – макар вече да си ги набавяли не чрез завоевания, а с пари, а след това ги развъждали.

„Тухли и кръв са съградили Ащапор, от тухли и кръв е народът му", казва старата поговорка за червено-тухлените стени на града и пролятата от хиляди роби кръв, които са живели, работили и умирали, за да ги съградят. Управляван от мъже, назовали се Добрите господари, Ащапор е най-известен със своите воини-евнуси – Неопетнените, обучавани от деца да са абсолютно безстрашни и да не чувстват болка. Ащапорците претендират, че това са възроденията застъпващи се легиони на Старата империя, но онези мъже са били свободни, а Неопетнените не са. За Юнкаи, жълтия град, колкото по-малко кажем, толкова по-добре, защото е място на дълбока поквара. Мъжете, които го управляват, се наричат Мъдрите господари и са затънали в корупция, продавайки робини за постелята, момчета за блудство и по-лошо.

Най-силният от градовете по Робския залив е древният Мийрийн, но и той като останалите два се крепи едва-едва, а населението му е частица от някогашното в апогея на Старата империя. Зад стените му от многоцветни тухли се таи безкрайно страдание, защото Великите господари на Мийрийн обучават робите си да се бият и да умират за тяхната собствена наслада в прогизналите от кръв бойни арени на града.

И за трите града се знае, че плащат налог на преминаващите халазари, вместо да ги срещнат в битка, но пък дотраките доставят много от робите, които гхискарите отглеждат и продават – роби, които вземат от многобройните завоевания на дотраките и ги продават по пазарищата за плът в Мийрийн, Юнкай и Ащапор.

Най-жизненият от гхискарските градове е и най-малкият, и най-новият, но и не по-малко горд претендент за величие: Нови Гхис, оставен сам на острова си. Там господарите са сформирали железни легиони, наподобяващи тези на Стари Гхис, но за разлика от Неопетнените, тези мъже са свободни като воините на Старата империя.

Колосалните пирамиди, храмове и домове били окъпани в драконови пламъци. Полята били засети със сол, вар и черепи. Мнозина гхискари били изклани, а други загинали, роби на валирианците. Така гхискарите се превърнали в част от новата Валирианска империя, а след време забравили езика на Граздан и научили висок валириански. Така падат империи, а други се въздигат.

Децата на Валирия

ВАЛИРИАНЦИТЕ НАУЧИЛИ нещо срамно от гхискарите: робството. Най-напред поробили гхискарите, но не спрели дотам. Горящите планини на Четиринайсетте пламъка са богати на руда, а валирианците жадували за нея: мед и калай за бронза на оръжията и статуите си, а по-късно желязо за стоманата на легендарните им остриета. И винаги – злато и сребро, за да плащат за всичко това.

трети тип – градове, съществували преди валирианците да дойдат, а владетелите им плащали налог на Валирия и така си запазили правото на управление. В тези градове валирианската кръв била резултат от придошли от Свободната твърд и от политически бракове, които да скрепят връзките между империята и градовете.

Свойствата на валирианската стомана са добре известни; резултат са от няколко неща – многократно нагъване на желязото, за да се балансира и да се премахнат примесите, и употреба на заклинания или поне техники, които не познаваме, за да добие стоманата неестествена здравина. Тези техники са изгубени, макар кохорианските ковачи да твърдят, че познават определени чародейства, за да претворят валирианската стомана, така че да не изгуби здравината и ненадминатата си способност да остава остра. Остриетата от валирианска стомана по света наброяват навярно хиляди, но в Седемте кралства има само 227, според „Описите" на архимайстер Тургуд, а оттогава някои от тях са изгубени или изчезнали от историческите анали.

Никой не може да каже колцина са загинали във валирианските мини, но несъмнено са толкова много, че умът не го побира. Колкото повече растяла Валирия, толкова повече растели и нуждите ѝ от руда, и толкова повече военни кампании били нужни, за да запасява с роби мините си. Валирианците се разпростреле във всички посоки, на изток – оттатък гхискарските градове, и на запад – досами брегове на Есос, докъдето дори гхискарите не били стигнали.

Именно това рязко разрастване на новата империя било от първостепенно значение за Вестерос и бъдещите Седем кралства. Когато Валирия се досяга до все повече земи и народи, някои напуснали домовете си пред нашественическата вълна. По брегове на Есос пък валирианците издигнали градове, които сега наричаме Свободните градове. Произходите им са разнообразни.

Кохор и Норвос водят началото си от религиозни схизми. Други, като Стари Волантис и Лис, били най-вече търговски колонии, основани от богати търговци и благородници, които си откупили правото да се управляват сами като клиенти на Свободната твърд, а не като поданици. Тези градове си избирали собствени управници, вместо да посрещат архонти от Валирия (често на крилете на дракони), които да ги ръководят. В някои летописи се смята, че Пентос и Лорат са от

Но повечето летописи, споменаващи това, вземат за източник „Преди драконите" на Гесио Харатис. Самият той бил от Пентос, а по негово време Волантис заплашвал да възстанови Валирианската империя под свой контрол, така че представата за Пентос с произход, различен от този на Валирия, било политически удобна теза.

Само че е сигурно, че Браавос е уникален сред всички Свободни градове, основан не по волята на Свободната твърд, нито от гражданите ѝ, а от робите ѝ. Според браавоските истории, огромна робовладелска флотилия плавала из Лятното и Нефритеното море, за да събира кръвни данъци, когато на борда на корабите избухнало робско въстание. Валирианците разчитали на роби за гребци и дори за моряци и всички те се включили в бунта. Робите овладели флотилията, но осъзнали, че няма къде наблизо да се скрият от Свободната твърд; затова избрали да потърсят суша далеч от Валирия и подчинените ѝ територии – така създали собствения си град тайно. В легендите лунните певци предрекли, че флотилията трябва да стигне далеч на север, до пусто кътче на Есос – тинесто крайбрежие със застояла вода, потънало в мъгли. Там робите поставили основите на града си.

Векове наред браавосците останали скрити от света в уединената си лагуна. Дори когато се разкрили,

продължили да ги знаят като Тайния град. Браавосците не били от един народ, а от десетки – със стотици езици и стотици богове. Имали само валирианския като общ език – езикът на търговията в Есос, както и това, че някога били роби, а сега – свободни. Почитали лунните певци, които ги извели до града им, но най-мъдрите сред свободните роби решили, че за да са единни, трябва да приемат наравно всички богове, които са довели със себе си, пред никого да не се прекланят над останалите.

Накратко, имената и числеността на народите, паднали под валирианско владичество, са ни неизвестни. Почти всички валириански записки за завоеванията им са били унищожени в Ориста, а почти никой от поробените народи не е документирал собствената си история, така че да остане дори след като се освободили. Някои, като ройнарите, са просъществували в потока на вековете и хилядолетията. Основатели са на великите градове по поречието на Ройн; за тях се говори, че първи се научили да коват желязо. Съюзът от градове, наречени по-късно кралството на Сарнор, също преживял разширението на Валирия – благодарение на огромната равнина, която ги разделяла... Макар именно тя и народът по нея – дотракските коневладелци – после да слагат край на Сарнор след Ориста.

А онези, които не искали да са роби, но и не можели да устоят на мощта на Валирия, избягали. Много от тях се провалили и историята ги е забравила. Ала един народ – висок, светлокос, неустрашим във вярата си – успял да избяга от Валирия. Това били андалите.

Много томове са изписани през вековете за историята на Валирия, каквато я познаваме в наши дни, а подробностите за завоеванията ѝ, за колонизациите, за вътрешните междуособици на драконовите владетели и за боговете, които почитали, биха могли да изпълнят цели библиотеки и още да не са завършени. „Пламъците на Свободната твърд" на Галендро се счита за най-изчерпателната история, но и от нея на Цитаделата ѝ липсват двайсет и седем свитъка.

Пристигането на андалите

АНДАЛИТЕ ИДВАТ от земите на Брадвата, на северозток от днешен Пентос, макар векове наред да били номадски народ, който никъде не се установявал задълго. От сърцевината на Брадвата – масивна издатина в Тръпнещото море – те поели на югозапад и обособили древен Андалос, кралството на андалите, отпреди да прекосят Тясното море.

Андалос се простирал от Брадвата до днешното Браавоско крайбрежие, а на юг – до Низините и Кадифените хълмове. Андалите носели железни оръжия и железни доспехи, срещу които племената от тези земи не можели да сторят нищо. Едно от племената било това на косматите хора – името им е изгубено, но още се споменават в някои пентошки летописи. (Пентосците ги смятат за сродници на хората от Иб, а истории-те от Цитаделата като цяло потвърждават това, макар да не е ясно дали косматите хора са заселили Иб, или са дошли оттам.)

Това, че андалите са ковали желязо, за някои е доказателство, че Седемте са ги напътствали – че самият Ковач ги е научил на изкуството си – така пише и в светите писания. Но по онова време ройнарите вече били напреднала цивилизация и ни е нужно само да проучим картата, за да се досетим, че най-ранните андали са имали контакт с ройнарите. Тъмна вода и Нойн се намират точно на пътя на андалското преселение, а в Андалос има открити останки от ройнарски аванпостове, според норвоския историк Доро Голантис. А и не за пръв път някой би научил как да кове желязо от ройнарите. Самите валириянци са го научили от тях, макар в крайна сметка да са ги надминали.

Хиляди години андалите обитавали в Андалос и се множали. В най-старата свещена книга, „Седмолъчната звезда", пише, че самите Седем са крачили сред народа си из хълмовете на Андалос и те са короновали Хюгор от Хълма, обещавайки на него и потомците му огромни кралства в чужди земи. За септоните и септите това била причината андалите да напуснат Есос и да поемат на запад към Вестерос, но историята, коя-

ВЛЯВО | *Огньовете на Четиринайсетте пламъка текат през Валирия, храна за гародействата на пиромантите.*

Според стара пентоска легенда, андалите избили лебедовите девици, които примамвали пътешественици към смъртта им в Кадифените хълмове, източно от Свободния град. Герой, когото пентошките певци наричат Хуко, предвождал андалите по онова време – той убил седемте девици не заради греховете им, а като жертвоприношение към боговете си. Някои майстери отбелязват, че Хуко може да е вариация на Хугор. Но още повече, отколкото тези от Вестерос, легендите на Изтока трябва да се слушат с недоверие. Твърде много разказвачи са кръстосвали тези земи, твърде много разкази и легенди са смесили източниците си.

то Цитаделата е открила, може да се окаже по-добра причина.

Няколко века, докато андалите процъфтявали из Хълмовете на Андалос, като цяло не били закачани. Но след падането на Стари Гхис започнал мощният валириански завоевателен порив, когато Свободната твърд разширила границите си в търсене на още роби. Отначало Ройн и ройнарите били буфер. Когато валирианците стигнали до Великата река, открили, че трудно ще преминат масирано през нея. Драконовите господари нямали проблем, но пешите и конните войски били обезсърчени от ройнарската съпротива, понеже ройнарите вече били толкова могъщи, колкото Гхис в дните си на величие. Години наред между валирианците и ройнарите имало примирие, но то защитавало андалите само донякъде.

При устието на Ройн валирианците основали първата си колония. Там някои от най-богатите хора от Свободната твърд издигнали Волантис, за да се възползват от богатството, плаващо по Ройн, а от Волантис завоевателните им сили прекосили реката с огромна численост. Отначало андалите се опитали да се сражават с тях, а ройнарите може би дори са им помагали, но валирианският устрем бил неудържим. Затова е вероятно андалите да са предпочели бягството пред неизбежното робство. Оттеглили се към Брадвата, откъдето някога били дошли, а когато и там не намерили отсрочка, продължили още по̀ на север и на запад, докато не стигнали до морето. Някои от тях може би са се предали на участта си там, други навярно са дали последен отпор, но най-значителната част сковали кораби и отплавали през Тясното море към земите на Първите хора, във Вестерос.

Валирианците осуетили обещанието на Седемте в Есос, но във Вестерос андалите били свободни. Бягството и конфликтът разпалили ревностната вяра на андалските воини и те изрязали седемлъчната звезда в плътта на телата си и се врекли в кръвта си и в Седемте да не познаят покой, докато не основат кралства и в Земите на залеза. Успехите им дали ново име на Вестерос: „Реш Андали" – Земята на андалите, както я наричат дотраките.

Сред септони, трубадури и майстери има единодушие, че първият пристан на андалите бил на Пръстите, в Долината на Арин. Навред из скалите и камъните в района е издълбана седемлъчната звезда – обичай, който лека-полека отпаднал с напредъка на андалския поход.

ГОРЕ | *Андалски воини сред Долината, на заден план – Лунните планини.*

Андалите връхлетели Долината с огън и меч и така започнали завоеванието си на Вестерос. Железните им оръжия и брони превъзхождали бронза, с който Първите хора още се сражавали, и мнозина от Първите загинали във войната. А тя – или по-скоро поредица от по-малки конфликти – продължила десетилетия. В края на краищата част от Първите се предали и, както отбелязах по-рано, все още някои домове в Долината гордо се обявяват за преки наследници на Първите хора, например домовете Редфорт и Ройс.

Трубадурите възпяват андалския герой сир Артис Арин, който възседнал сокол, за да сразi Грифонския крал при Копието на великана, и така основал кралския род Арин. Това, разбира се, са наивни бръщолевения, замърсяване на истинската история на рода Арин с легенди от Епохата на героите. Всъщност кралете от рода Арин просто изместили Върховните крале от дом Ройс.

Когато овладели Долината, андалите се обърнали към останалия Вестерос и се излели през Кървавата порта. В последвалите войни андалските нашественици си основали малки кралства от старите владения на Първите и се сражавали един с друг не по-рядко, отколкото със заварените си врагове.

Във войните при Тризъбеца, твърди се, не по-малко от седмина андалски крале се обединили срещу последния истински крал на Реките и хълмовете, Тристифер Четвърти, и го победили в стотната му битка, както пеят трубадурите. Наследникът му, Тристифер Пети, не успял да защити завещаното от баща си и кралството му било покорено от андалите.

В същата епоха един андал, когото легендите помнят с името Ерег Родоубиеца, се натъкнал на огромния хълм Хайхарт. Там, под закрилата на Първите хора, горските чеда се грижели за могъщите язови дървета, които обкръжавали върха му (трийсет и едно, според архимайстер Ловрент в ръкописа му „Древни места из Тризъбеца"). Когато воините на Ерег понечили да отсекат дърветата, Първите се сражавали за тях редом с горските чеда, но мощта на андалите била твърде голяма. Въпреки храбрия опит на чедата и Първите да защитят свещения си лес всички загинали. Според разказвачите, призраците на чедата още блуждаят из хълма нощем. Жителите на Речните земи до ден днешен заобикалят мястото отдалеч.

Подобно на Първите хора преди тях, андалите се оказали люти врагове на останалите горски чеда. На андалите чедата им се стрували странни създания, кланящи се на странни богове, и те ги прокудили от лесовете, които Мирът някога им осигурил. Слаби и потънали в изолация през годините, чедата вече не разполагали с предимствата, които имали някога срещу Първите. И това, което Първите така и не можали да сторят – да изличат чедата, – андалите направили скоропостижно. Част от чедата може би са успели да избягат към Шийката, където да намерят закрила сред мочурищата и наколните си домове, но дори да са стигнали дотам, от тях не е останала следа. Вероятно, както пишат някои хроникьори, част от тях са оцелели на Острова на ликовете, под закрилата на зелените човеци, които андалите не успели да унищожат. Но и за това няма сигурни доказателства.

Така или иначе, малкото останали чеда се изпокрили или измрели, а Първите хора губели война след война

Клановете от Лунните планини очевидно са потомци на Първите хора, които не прегънали коляно пред андалите и били изтикани във възвишенията. Освен това има прилики между техните обичаи и тези на дивачите отвъд Вала – крадене на невести, упорита настойчивост да се управляват сами и т.н. – а дивачите несъмнено произхождат от Първите.

ГОРЕ | *Клането на горските чеда от андалския воин, Ерег Родоубиеца.*

и кралство след кралство от андалските нашественици. Сраженията и конфликтите били безчет. И накрая всички южни кралства преклонили глава. Подобно на някои от Първите в Долината, и тук имало такива, които се предали на андалите и дори приели вярата на Седемте. Често андалите вземали съпругите и дъщерите на покорените крале, за да укрепят правото си на власт. Защото, въпреки всичко, Първите хора били значително по-многобройни от андалите и не можели просто да бъдат изтикани. Това, че немалко южняшки замъци още имат лесове на боговете и издълбани язови дървета насред тях, се дължи на ранните андалски крале, които преминали от завоевание към утвърждаване на властта си и избягвали конфликти на верска основа.

Дори железнородените, свирепите, кръстосващи моретата воини, които навярно отпървом са се смятали в безопасност по островите си, паднали под напора на андалите. Макар че им трябвали хиляда години, за да обърнат поглед натам, андалите го сторили с подновен плам. Те помели островите и сложили край на рода на Урон Червената ръка, който хиляда години властвал над островите с меч и секира.

Херег пише, че отначало новите андалски владетели опитали насила да наложат Седемте на железнородените, но те ги отрекли. Вместо това позволили на Седмолъчната звезда да съществува редом с Удавения бог. Както и на континента, андалите започнали да се женят за съпругите и дъщерите на железнородените и да им правят деца. Но за разлика от континента Вярата така и не хванала корен – нещо повече, разклатила се дори сред андалските домове. След време Удавеният бог останал едновластен господар на Железните острови и едва няколко рода запазили спомена за времето на Седемте.

Единствено и само Северът устоял на андалите, благодарение на непроходимите блата край Шийката и древната крепост при ров Кайлин. Числеността на унищожените при Шийката андалски армии трудно може да се пресметне – и така Кралете на зимата запазили властта си през следващите векове.

Десетте хиляди кораба

ПОСЛЕДНОТО ЗНАЧИМО ПРЕСЕЛЕНИЕ към Вестерос се случило много след пристигането на Първите хора и андалите. След края на Гхискарските войни драконовите господари на Валирия обърнали взор на запад, където растящото влияние на свободната им империя срещнало тях и колониите им с народите около Ройн.

Ройн, най-могъщата река в света, и многото ѝ притоци кръстосват по-голямата част от Западен Есос. По поречията им се зародили цивилизация и култура, не по-малко древни и значими от Стари Гхис. Ройнарите, които дължали благоденствието си на даровете на реката, я нарекли Майка Ройн.

Риболовци, търговци, учители, учени, дърводелци, каменоделци и ковачи, те издигали китни села и изящни градове: започнали от изворите на реката и стигнали чак до устието ѝ, всяко поселение – по-красиво от предишното. Издигнали Гоян Дрох насред Кадифените хълмове, с горичките и водопадите му; Ар Ной – по бреговете на Койн, с чертозите му от зелен мрамор; светлия Сар Мел – град на цветя; обгърнатия от морето Сарой, с каналите и соленоводните му градини; и накрая – Кроян, най-величав от всички, Града на пировете, и неговия Палат на любовта.

Изкуствата и музиката процъфтявали в ройнските градове, а според преданията хората там имали своя собствена магия – магия от водата, много различна от валирианските чародейства, оплетени от кръв и огън. Макар и обединени от родство, обща култура и реката Майка, ройнските градове ревностно пазели независимостта си и всеки имал свой собствен принц... или принцеса – сред речните народи жените живеели на равна нога с мъжете.

Макар и поначало мирен народ, ройнарите можели да бъдат страховити, когато гневът им бъде събуден,

както не един андалски завоевател научил, за свое нещастие. Ройнският воин, облечен в броня от сребристи плочки, с шлем във формата на рибя глава, с дългото си копие и щит от коруба на костенурка, всявал страх у всеки враг. Говори се, че самата Майка Ройн нашепвала на чедата си за всяка опасност, че ройнските принцове владеели странни, неестествени сили, че ройнските жени се сражавали също толкова яростно, колкото и мъжете, и че градовете им били закриляни от „водни валове", които се надигали и потапяли всеки неприятел.

Векове наред ройнарите живеели в мир. Макар много нецивилизовани племена да се спотайвали из хълмовете и лесовете край Майка Ройн, те добре знаели, че не бива да безпокоят речния народ. Ройнарите пък не показвали завоевателски амбиции – реката била техният дом, техният родител, техният бог, и малцина искали да живеят далеч от звуците на вечната ѝ песен.

Когато след края на Петата гхискарска война приключенци, изгнаници и търговци от свободна Валирия достигнали в странстванията си отвъд Земите на Дългото лято, ройнските принцове отначало ги приели радушно, а жреците им обявили, че всеки е добре дошъл да сподели даровете на Майка Ройн.

Докато обаче тези валириански аванпостове се разраствали в градчета, а после – в градове, някои ройнари започнали да съжаляват за благосклонността на предците си. Дружелюбността отстъпила на вражди, особено в долното поречие на Ройн, където древният Сар Мел и крепостният валириански град Волон Терис се изправили един срещу друг на двата бряга, както и по крайбрежието на Лятното море – там пък свободният Волантис скоро влязъл в съревнование с прочутия пристанищен град Сарой, като всеки от тях владеел по едно от четирите устия на Майка Ройн.

Разприте между жителите на тези градове скоро зачестили и се разгорещили; дали началото на поредица от краткотрайни, ала кървави войни. Най-напред на бойното поле се срещнали Сар Мел и Волон Терис. Според преданията, сблъсъкът започнал, когато валирианците уловили в мрежите си и посекли една от гигантските костенурки, които ройнарите наричали Старците от реката и тачели като свети съпрузи на самата Майка Ройн. Първата война на костенурките траяла по-малко от месец. Сар Мел бил опожарен при един от набезите срещу него, ала все пак победил, когато ройнските водни магове призовали силата на реката и наводнили Волон Терис. Придошлите води отнесли половината град, ако можем да вярваме на историите.

Последвали обаче още войни: Войната на тримата принцове, Втората война на костенурките, Войната на рибарите, Солената война, Третата война на костенурките, Войната при Езерото на камите, Войната на подправките и още много, твърде много, за да ги опишем тук. Хиляди загинали или били поробени. В тези конфликти валирианците нерядко излизали победители. Принцовете на Ройн, горделиви и независими, се сражавали сами, а валирианските колонии си помагали, като при нужда дори зовели за помощ метрополията си. „История на ройнските войни" на Белдекар ненадминато добре описва тези конфликти, обхванали почти два века и половина.

Поредицата от стълкновения достигнала кървавата си кулминация преди хиляда години, по време на Втората война на подправките, когато трима валириански драконови господари се присъединили към сродниците си във Волантис и завладели, плячкосали и унищожили Сарой, знаменития град – пристанище на Лятното море. Воините му били изклани, децата – отведени в робство, а гордият град от розов мрамор – опожарен. Волантинците посипали димящите развалини със сол, за да не се възправи Сарой никога повече.

Пълното опустошение на един от най-богатите и прекрасни ройнски градове, поробването на народа му – всичко това потресло и смаяло останалите ройнски принцове.

– Ще заробят всички ни, ако не се обединим пред тях – заявил най-влиятелният сред принцовете, Гарин от Кроян. Този пълководец призовал равните нему да сложат началото на всеобщ съюз и да отмият всяка следа от валириански градове по реката.

Срещу него се обадила само принцеса Нимерия от Ни Сар.

– В тази война нямаме надежда да възтържествуваме – предупредила тя, ала гласът ѝ не се чул сред останалите принцове, които се врекли на Гарин. Дори воините от Ни Сар жадували за битки, тъй че Нимерия нямала избор и се присъединила към съглашението.

Скоро при Кроян се сбрала най-голямата армия, която Есос някога бил виждал, под командването на принц Гарин. Според Белдекар, воините наброявали четвърт милион. От изворите на Ройн, та чак до множеството устия, всеки годен за битка мъж грабнал меч и щит и се упътил към Града на пировете, за да се влее във великото начинание. Стига армията да стои близо до Майка Ройн, обявил принцът, няма защо да се боят от дракони – собствените им водни магове щели да ги закрилят от огъня на свободна Валирия.

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Ройнарите, изправени срещу мощта на Свободната твърд.*
ВДЯСНО | *Купчина трупове по крайбрежието на Ройн.*

Гарин разделил войнството си на три части – една на източния бряг на Ройн, една на западния, а по водите между тях заплавала огромна флотилия, която разчиствала от вражи кораби реката. От Кроян принц Гарин повел множеството си надолу по течението, унищожавайки всяко селище, град и аванпост по пътя си, прегазвал всяка съпротива.

При Селорис спечелил първото си открито сражение, където прекършил трийсетхилядна валирианска армия и завладял града. Същата съдба застигнала и Валисар. При Волон Терис Гарин се озовал срещу сто хиляди воини, сто бойни слона и трима драконови господари. И там възтържествувал, ако и с цената на тежки жертви. Хиляди изгорели до смърт, но и хиляди се спасили в плитчините на реката, откъдето маговете извивали мощни водни струи срещу драконите на врага. Ройнските стрелци повалили два от тях, а третият отлетял, ранен. След свършека на битката Майка Ройн, разярена, се надигнала и погълнала Волон Терис. Отпосле именували принца победител Гарин Велики и според писанията всички могъщи владетели треперели пред армията му. Вместо да излязат на бран, волантинците се укрили зад Черните стени на града си и поискали помощ от Валирия.

И драконите дошли. Не три, колкото надвил принц Гарин при Волон Терис, а триста или повече, ако вярваме на достигналите до нас хроники. Срещу пожарищата им ройнарите нямали шанс. Десетки хиляди изгорели, а още толкова се втурнали в реката – с надежда Майка Ройн да ги спаси... и се удавили в обятията ѝ. Някои летописци настояват: тъй свирепи били пламъците, че водите на реката кипнали и се превърнали в пара. Заловили Гарин Велики и го принудили да наблюдава как народът му страда заради неподчинението си. Воините му не получили подобна милост. Волантинците и валирианските им сродници започнали сеч – толкова много ройнари загинали, че според преданията великото волантинско пристанище се обагрило в червено, докъдето стигал погледът. След това победителите прегрупирали силите си и поели на север по реката, плячкосали безмилостно Сар Мел и се отправили към Кроян, града на принц Гарин.

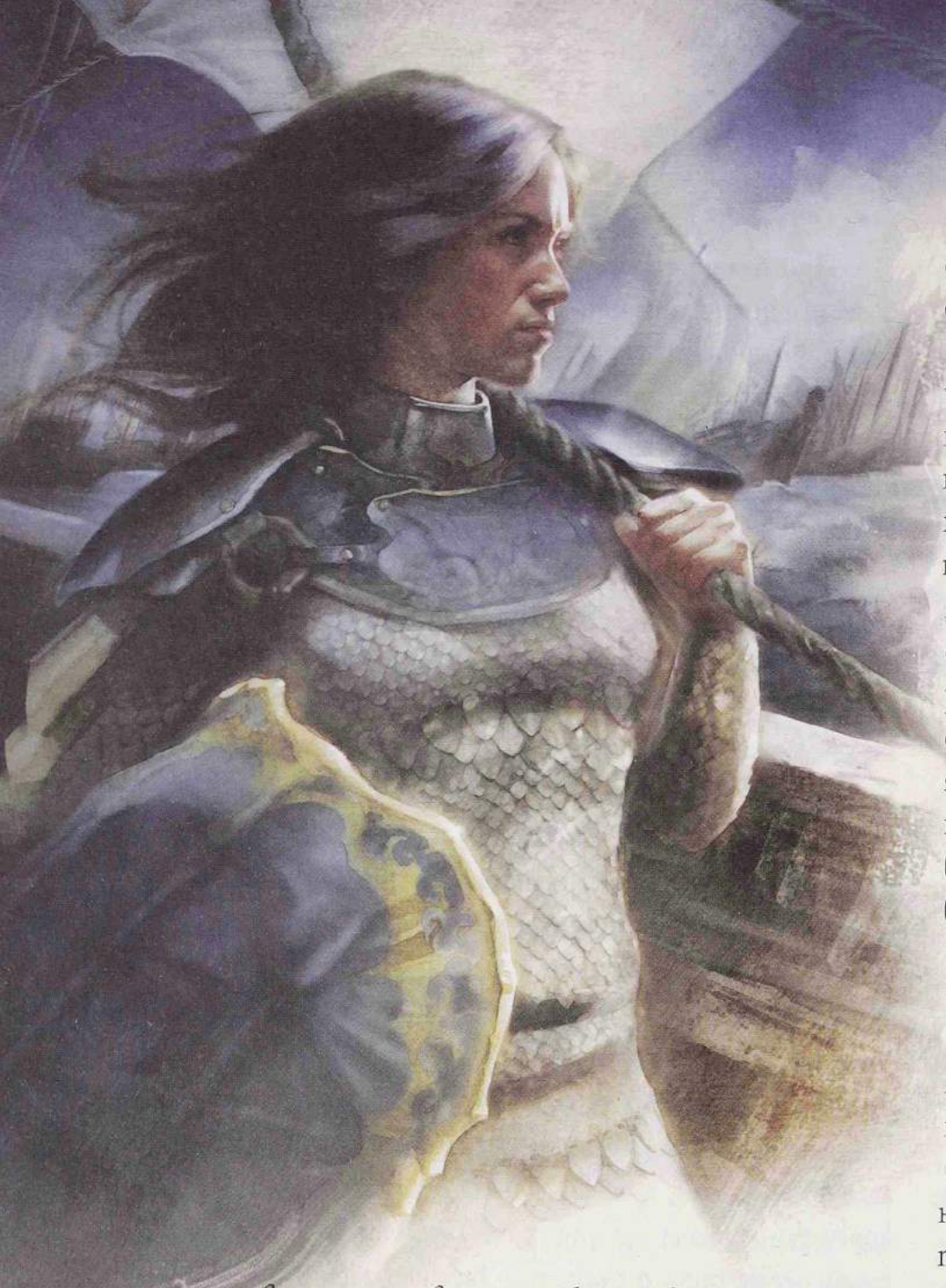
Заключен в златна клетка – затвора, отреден му от драконовите господари, – Гарин бил отведен от тях до Града на пировете, за да стане свидетел на гибелта му.

При Кроян окачили клетката навръх стените, за да не пропусне принцът нито миг от поробването на жените и децата, чиито братя и съпрузи загинали в доблестната му, но безнадеждна война... Ала принцът, според преданията, хвърлил проклятие върху завоевателите, призовал Майка Ройн да отмъсти децата си. И тъй, още същата нощ Ройн придошла неочаквано и по-яростно, отколкото някой можел да си спомни. Спуснала се гъста, зловонна мъгла и валирианците започнали да измират от сива люспа. (Поне дотолкова историята е вярна: векове по-късно Ломас Дългокраки споменава в пътеписите си потъналите руини на Кроян, задушливите му мъгли и мръсни води и как заблудени пътници, заразени със сива люспа, бродят из развалините и грозят останалите преминаващи под срутения Мост на бляновете.)

По горното ройнско поречие, в Ни Сар, принцеса Нимерия скоро получила вестта за смазващото поражение на Гарин и поробването на народите на Кроян и Сар Мел. Същата участ очаква и нейния град, осъзнала тя. Затова събрала всички кораби, останали на Ройн, и малки, и големи, и ги напълнила с толкова жени и деца, колкото можели да поберат (защото почти всички годни мъже били тръгнали с Гарин и загинали). Повела опърпаната си флотилия по реката, покрай сринати, димящи градове и поля, засети с мъртви, през води, затлачени от подути трупове. За да избегне Волантис и войнството му, тя избрала един от по-старите канали на реката и излязла в Лятното море, където някога бил Сарой.

Легендите разказват, че Нимерия поела към морето с десет хиляди кораба, за да търси дом оттатък дългата ръка на Валирия и драконовите владетели. Белдекар предполага, че числеността им е завишена драматично, може би десетократно. Различни хроникьори предлагат други числа, но корабите на Нимерия никога не са били преброени. Можем да сме сигурни, че са били много. Повечето били речни съдове: малки лодки, гондоли, рибарски лодки, търговски галери, увеселител-

ни шлепове, дори салове, претъпкани с жени, деца и старци. Едва един от десет съда можел да издържи мореплаване, твърди Белдекар. Пътуването на Нимерия било дълго и тежко. Повече от сто кораба потънали в първата буря, която ги връхлетяла. Поне още толкова поели обратно и били пленени от волантински робовладелци. Други изостанали или се отклонили и никой повече не ги видял.

Остатъкът от флотилията се довлякъл през Лятното море до Островите на Базилиска. Но там го посрещнали корсарските крале от Секирата, Нокътя и Виещите планини, които, помирени достатъчно задълго, се спуснали връз ройнарите с огън и меч, опожарили няколко десетки кораба и отвели стотици в робство. След това корсарите предложили на ройнарите да се заселят на Жабешкия остров, стига да се откажат да плават, и да изпращат всяка година на всеки от кралете по трийсет девици и хубави момченца като налог.

Нимерия отказала и отново поела по водите, надявайки се да открие убежище сред изпаренията на соторьоските джунгли. Някои се заселили на нос Базилиск, други – покрай искрящите зелени води на Замойос, сред плаващи пясъци, крокодили и гниещи, полупотопени дървета. Самата принцеса Нимерия останала с корабите си в Заметар, гхискарска колония, изоставена от хиляда години, а останалите поели нагоре по реката, към великанските руини на Юийн, свърталище на трупояди и паяци.

В Соторьос се намирали съкровища – злато, скъпоценни камъни, рядка дървесина, екзотични кожи, странни плодове и подправки, но ройнарите не процъфтели там. Тегнещата влага и жегата ги потискали, а роящите жилещи насекоми пренасяли болест след болест: зелена треска, танцуваща чума, кървав цирей, гнойни възпаления, сладка плесен. Най-младите и най-възрастните се оказали особено податливи. Дори плацикането из реката подканяло смъртта, защото Замойос гъмжала от пасажи хищни рибки и малки червеи, които снасяли яйцата си в плътта на плуващите. Два от новосъздадените градове на нос Базилиск били нападнати от търговци на роби. Жителите им били изклани, или отведени във вериги. Ийнците пък трябвало да се отбраняват от ивичестите трупояди, прииждащи от дълбините на джунглата.

Повече от година ройнарите се опитвали да оцелеят в Соторьос, докато един ден кораб от Заметар пристигнал в Ийн и открил, че всеки мъж, жена и дете в този порутен, обхождан от призраци, град бил изчезнал. Тогава Нимерия сбрала отново народа си в корабите и отново вдигнали платна.

През следващите три години ройнарите блуждаели из южните морета в търсене на нов дом. В Наат, Острова на пеперудите, кроткото местно население приело ройнарите с отворени обятия, но богът, закрилящ тази странна земя, ги поразил с безименна смъртоносна болест и те били принудени да се върнат при корабите си. В Летните острови се заселили на необитавана скала по източния бряг на Валано, която скоро станала известна като Острова на жените, но рехавата камениста почва давала малко храна и мнозина измрели от глад. Когато отново вдигнали платната, част от ройнарите изоставили Нимерия и последвали жрица на име Друселка, която заявила, че чула гласа на Майка Ройн, която викала чедата си към дома... Но когато Друселка и последователите ѝ пристигнали в старите си градове, там ги чакал врагът – и повечето били изловени, избити или поробени.

Разбитите, оредели останки от десетте хиляди кораба поели на запад с принцеса Нимерия – този път към Вестерос. След толкова много лутане корабите ѝ били още по-негодни за плаване, отколкото в началото на пътешествието. Само малка част от флотилията успяла да стигне в Дорн. И до ден днешен има изолира-

ГОРЕ | *Принцеса Нимерия, повела десетте хиляди кораба.*

ни поселения на ройнари на Каменните стъпала, които твърдят, че са потомци на някогашни корабокрушенци. Други пък, понесени от бурни течения, заплавали към Лис и Тирош и се оставили на робовладелците, за да избегнат гроб на морското дъно. Останалите кораби достигнали сушата, близо до устието на река Зелена кръв, недалеч от древните стени от пясъчник на Пясъчния кораб, престола на Мартел.

Пустинна, отдалечена и рядко населена, по онова време Дорн била неблагодарна земя, където десетина свадливи лордове и дребни крале се препирали непрестанно за всяка река, поток, кладенец и късче плодоносна земя. Повечето от тези лордове смятали ройнарите за нежелани натрапници, нашественици със странни чужди обичаи и странни богове, които трябва да бъдат изтикани обратно в морето, откъдето са дошли. Само че Морс Мартел, лордът на Пясъчния кораб, видял в новодошлите възможност... И ако се вярва на певците, изгубил ума си по Нимерия, свирепата и красива принцеса-воин, която повела народа си по света в името на свободата му.

Сред ройнарите, дошли в Дорн с Нимерия, осем от десет били жени... но по ройнския обичай една четвърт били воини, а дори необучените били закалени след толкова пътешествия и премеждия. Хиляди пък, които били деца в началото на пътешествието, възмъжали по време на пътуванията и хванали копието. Обединявайки се с новодошлите, мартелите увеличили числеността на свитата си десетократно.

Когато Морс Мартел се оженил за Нимерия, стотици от рицарите, скуайърите и подчинените му лордове сторили същото с други ройнарки, а мнозина, които вече били женени, ги направили свои любовници. Така кръвта обединила двата народа. Съюзът им обогатил и подсилил дома Мартел и дорнските му съратници. Ройнарите носели със себе си незаменими богатства – занаятчиите и зидарите им притежавали умения, много по-напреднали от тези на вестероските им колеги, а оръжейниците им създавали мечове, копия и брони, с които никой вестероски ковач не можел да се мери. Нещо по-важно, ройнските водни вещици знаели заклинания, с които пресъхналите корита отново да се изпълнят, а пустинята – да разцъфти.

За да укрепи съюза и да направи така, че хората ѝ никога повече да не се върнат в морето, Нимерия запалила ройнските кораби.

– Търсенията ни приключиха – обявила тя. – Открихме новия си дом, тук ще живеем и ще умрем.

(Някои от ройнарите оплаквали загубата на корабите си и вместо да заживеят по новите си земи, започнали да кръстосват водите на Зелената кръв, бледо подобие на Майка Ройн, която все още богопочитали. И до ден днешен съществуват, познати като „сираците на Зелената кръв".)

Пламъците озарили брега навред на петдесет левги, докато хилядите пробити, килнати на една страна, непотребни кораби горели и се превръщали в пепел – на тази светлина принцеса Нимерия именувала Морс Мартел, по ройнски обичай, принц на Дорн и го обявила за „господар на червените и белите пясъци, на всички земи и реки от планините до голямото солено море". Подобно върховенство лесно се заявявало, но трудно се извоювало. Последвали години на война, докато мартелите и техните ройнски съмишленици посрещнали в битка и подчинили един след друг различни дребни крале. Не помалко от шестима от тях заминали за Вала в златни окови, изпратени от Нимерия и нейния принц, докато останал само най-големият им съперник: Йорик Ирънууд, Кръвният крал, петият с това име, лорд на Ирънууд, Пазител на Каменния път, Рицар на кладенците, Крал на Червения предел, Крал на Зеления пояс, крал на дорнците.

Девет години Морс Мартел и съюзниците му (сред които дом Фаулър от Небесен простор, дом Толанд от Призрачния хълм, дом Дейн от Звездопад и дом Ълър от Хелхолт) се сражавали срещу Ирънууд и знаменосците му (Джордейн от Тор, Уайл от Каменния път, както и Блкмонт, Коргайл и много други), а битките били неизбродими. Когато самият Морс Мартел паднал под меча на Йорик Ирънууд в третата Битка при Костеливия път, принцеса Нимерия заела мястото на съпруга си начело на войнството му. След още две години ожесточени сражения Йорик Ирънууд преклонил глава пред нея и оттам насетне тя управлявала от Слънчево копие.

Макар да се омъжила още дважди (първо за застаряващия лорд Ълър от Хелхолт, а след това за чаровния Давос Дейн от Звездопад, Меча на утрото), Нимерия останала неоспорим владетел на Дорн още почти двайсет и седем години, а съпрузите ѝ единствено ѝ помагали и я подкрепяли. Преживяла повече от десет опита за покушение, потушила два бунта и осуетила два завоевателни опита, първо от Бурния крал Дуран Трети, а след това от Краля на Предела Грейдон.

Когато се споминала, наследила я най-голямата от четирите ѝ дъщери от Морс Мартел, а не синът ѝ от Давос Дейн, защото дотогава дорнците вече били усвоили много от законите и привичките на ройнарите, въпреки че спомените за Майка Ройн и десетте хиляди кораба вече се размивали в легендите.

Ориста на Валирия

КОГАТО УНИЩОЖИЛИ РОЙНАРИТЕ, валирианците скоро постигнали пълно господство над Западен Есос, от Тясното море до Робския залив и от Лятното до Тръпнещото море. В Свободната твърд се изливали роби на талази и скоропостижно били изпращани под Четиринайсетте пламъка, за да копаят скъпоценното за господарите им злато и сребро. Може би в подготовка за нашествие през Тясното море валирианците установили западния си аванпост на острова, отпосле познат като Драконов камък, около двеста години преди Ориста. Никой крал не им се противопоставил – и макар местните владетели край Тясното море да направили опити да устоят, мощта на Валирия била твърде голяма. С помощта на магическите си тайнства валирианците издигнали Цитаделата на Драконов камък.

Изминали два века, в които жадуваната от Седемте кралства валирианска стомана започнала да се процежда по-бързо отпреди, макар и недостатъчно за всички лордове и крале, които ламтели за нея. И макар гледката на драконов владетел, понесъл се над залива Черна вода, да не била непозната, с времето ставала все по-честа. Валирия усетила аванпоста си в безопасност и драконовите владетели продължили със сплетните и интригите на родния си континент.

И тогава изневиделица (с изключение може би за Енар Таргариен и дъщеря му, девицата Даенис Сънуващата) Ориста сполетяла Валирия.

До ден днешен никой не знае какво я е причинило. Според някои е била естествен катаклизъм – експлозия, причинена от едновременното изригване на Четиринайсетте пламъка. Някои септони, недотам начетени, твърдят, че валирианците сами си навлекли опустошението, задето вярвали безогледно в стотици богове, а в алчността си издълбали от недрата на земята пламъците на Седемте ада. Шепа майстори, повлияни от писанията на септон Барт, настояват, че Валирия от хиляди години си служела с чародейства, за да усмирява свирепите огньове на Четиринайсетте пламъка, а ненаситният им глад за роби и богатства поддържал и тези чародейства, а не само политическата им мощ. Когато най-сетне чародействата отслабнали, катаклизмът бил неизбежен.

Някои от тези майстори пък вярват, че проклятието на Гарин Велики се е сбъднало. Други пък – че жреците на Р'хлор призовали пожарищата на бога си с причудливи ритуали. Трети пък съчетават смелата представа за валирианската магия с политическата реалност на амбициозните първи домове на Валирия и предлагат теорията, че причината са многобройните покушения срещу маговете, които според тези догадки са поддържали ритуалите, потушаващи Четиринайсетте пламъка.

Едно е сигурно – било е бедствие, невиждано от света дотогава. Древната могъща Свободна твърд, дом на дракони и магове с несравнима мощ, била разрушена за часове. В летописите се казва, че всеки хълм на почти хиляда километра околовръст се пръснал и въздухът се изпълнил с дим, пепел и пламъци, тъй жарки, че дори драконите в небето били изпепелени. Земята се разцепила и погълнала дворци, храмове и цели градчета. Езерата кипнали или се превърнали в киселина; планините се сринали а огнени фонтани плюели разтопена скала на стотици метри във въздуха; от червени облаци завалели драконово стъкло и черна демонска кръв. На север земята се разтрошила, сринала се в морето, което пък яростно заприиждало.

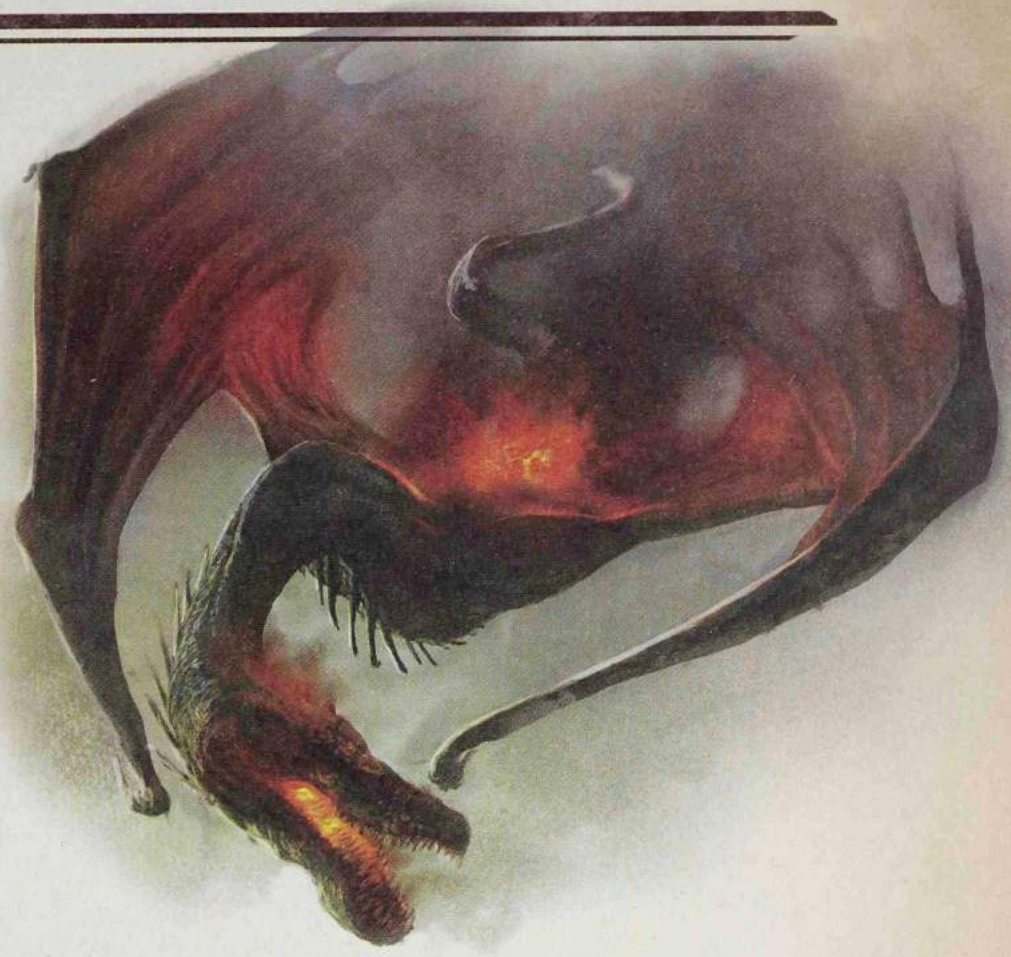
Най-гордият град в света бил заличен за миг, а легендарната империя – за ден. Земите на Дългото лято – някога най-плодородните в света – били овъглени, удавени и посипани с огън и жупел. Броят на загубените човешките животи нямало да бъде осмислена в близкото столетие.

Във внезапния вакуум се разразил хаос. Драконовите владетели били събрани във Валирия както обикновено... с изключение на Енар Таргариен, децата и драконите му, които се намирали на Драконов камък, и така избегнали Ориста. Според някои разкази, и други оцелели... за кратко. Някои валириански драконови владетели останали в Тирош и Лис, но непосредствено след Ориста жителите на Свободните градове ги избили. Хрониките на Кохор пазят и историята на някой си Аурион, който сбрал войските на кохорските заселници и се обявил за пръв Император на Валирия. Отлетял на гърба на огромния си дракон, следван от трийсет хиляди спешени воини, за да сложи ръка върху останките от Валирия и да възроди Свободната твърд. Само че нито император Аурион, нито свитата му били видени повече.

Времето на драконите в Есос било към края си.

Волантис, най-могъщият от Свободните градове, побързал да се заяви като наследник на Валирия. Мъже и жени, все с благородна валирианска кръв, надигнали глас за война срещу останалите градове. Тигрите, както станали известни, въвлекли Волантис в тежки конфликти с останалите Свободни градове. Отпървом

След края на конфликтите и насред непрестанните и до ден днешен борби за права върху Спорните земи, възникнали и хванали корен буреите на свободните дружини. Отначало тези наемници просто се сражавали за най-тлъстата кесия. Но някои твърдят, че дори и да назреел мир, капитаните на наемниците сами провокирали нови войни, за да богатеят още и още от плячката.

постигнали голям успех, а флотилията и армиите им овладели Лис и Мир и установили контрол над южните предели на Ройн. Със следващия, твърде голям залък – Тирош, едва проходилата им империя се сринала. Смутен от волантинската агресия, Пентос се присъединил към отпора на Тирош; Мир и Лис се разбунтували, а Морският господар на Браавос изпратил сто кораба в помощ на Лис. Освен това вестеросият Бурен крал Аргилак Арогантния повел войската си в Спорните земи – в замяна им обещал злато и слава, и победил волантинците, опитващи се да превземат наново Мир.

Към края дори бъдещият Завоевател, все още младият Егон Таргариен, се намесил в борбата. Предците му открай време гледали на изток, но той пък от малък бил обърнал глава на запад. Когато Пентос и Тирош го потърсили, за да се присъедини към могъщия им съюз срещу Волантис, той ги изслушал. И по причини, неизвестни никому до ден днешен, избрал да се вслуша... донякъде. Възседнал Черната гибел и говори се, отлетял на изток, срещнал се с Принца на Пентос и магистрите на града, а оттам възвил към Лис, навреме, за да опожари волантинските кораби, готвещи се да нахлуят в Свободния град.

Волантис понесъл още поражения – при Езерото на камите, където огнените галери на Кохор и Норвос унищожили голяма част от волантинската флотилия, контролираща Ройн, както и на изток, където дотраките се изсипали от Дотракското море и оставяли зад себе си унищожени градове и паланки, докато надвдали към отслабения Волантис. Накрая Слоновете – волантинската фракция, призоваваща към мир, съставена най-вече от богатите търговци, върху чиито дела войната се отразила най-зле – взели властта от Тигрите и сложили край на конфликта. Колкото до Егон Таргариен, за него се знае, че скоро, след като изиграл ролята си за победата над Волантис, той изгубил какъвто и да било интерес към политиката на Изтока. Когато видял, че с възхода на Волантис е свършено, той се върнал в Драконов камък. И така, вече необезпокояван от войните в Есос, обърнал взор на запад.

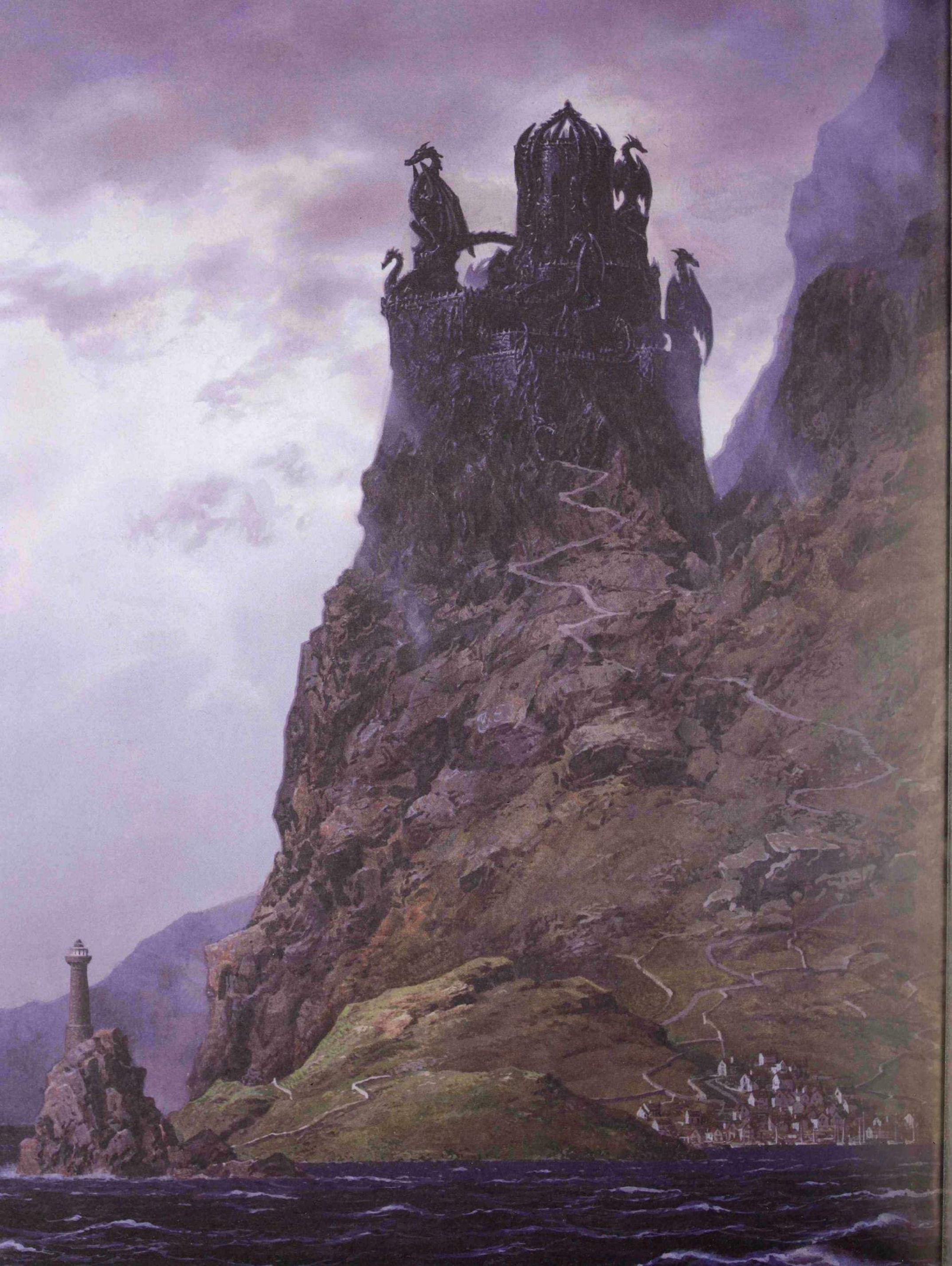
Свободната твърд и валирианската империя били унищожени от Ориста, но раздробеният полуостров си остава. Странни истории витаят около него: за демоните, лутащи се из Димящото море, където някога са се намирали Четиринайсетте пламъка. Всъщност пътят, който свързва Волантис с Робския залив, вече е познат като Демонския път, и всички разумни пътешественици го избягват. Тези, които дръзват да плават в Димящото море, не се завръщат, както Волантис научил през Кървавия век, когато изпратил кораби да присъединят полуострова. Те изчезнали. Носят се странни слухове, че сред руините на Валирия още живеят хора, както и сред съседните градове Орос и Тирия. Други оспорват това, според тях Ориста още души Валирия в прегръдките си.

Няколко града по-далеч от сърцевината на Валирия обаче още са населени: или основани от Свободната твърд, или попаднали под властта ѝ. Най-зловещият сред тях е Мантарис, където хората се раждали уродливи и разкривени, според някои догадки – защото градът се намира на Демонския път. Репутацията на Толос, където се обучават най-изкусните прашкари на света, както и тази на Елирия на острова му са недотам стряскащи, а затова и по-незабележителни. Осъществили са връзки с гхискарските градове из Робския залив, но иначе избягват всякакви опити да си върнат властта над горящото сърце на Валирия.

ГОРЕ | *Горящ дракон по време на Ориста.*

Възходът на Драконите

ТУК СЛЕДВА РАЗКАЗ за господството на дом Таргариен, от Егон Завоевателя до Ерис Лудия крал. Мнозина майстери са писали по тези въпроси, а писанията тук дължат много на познанието, което са натрупали те. Но в едно съм си позволил волност: историята за завоеванието на Егон не е мое дело, а нещо, което напоследък бе открито в архивите на Цитаделата, забравено от тъжния край на Егон Пети насам. Този откъслек – част от по-мащабен труд, явно замислян като история на кралете Таргариен, – бе намерен, потънал в прах, сред документи на архимайстер Геролд, историк, чиято работа по хрониките на Староград му печели уважение по негово време. Само че този текст не е негов. Не само стилът го подсказва, а и някои бележки, открити при листите, които издават, че авторът е архимайстер Гилдайн, последният, служил в Летен замък, преди да бъде унищожен по време на Егон Невероятния, Петия с това име. Гилдайн може би ги е изпратил на Геролд за коментар и одобрение.

Тази история на Завоеванието е най-пълната от всички налични и затова я предавам тук, за да може най-после и други, освен мен и покойния архимайстер Геролд, да я оценят и да научат нещо от нея. И още ръкописи от същия автор открих, но много страници са изгубени или унищожени, а немалко – повредени от немарливост и пожари. Може би един ден ще открием и още, и тази изгубена творба ще е година за препис и издаване – понеже това, на което се натъкнах, предизвиква много вълнение в Цитаделата.

Дотогава обаче тези непълни сведения са просто един от многото източници за управлението на рода Таргариен, от Завоевателя до загиналия Ерис Втори – последният Таргариен, седял на Железния трон.

Завоеванието

За майсторите от Цитаделата, които съхраняват летописите на Вестерос през последните тристаа години, Завоеванието на Егон е кръгъгълен камък. Раждания, смъртти, битки и други събития се датират или сл. З. (След Завоеванието), или пр. З. (Преди Завоеванието).

Истинските книжовници знаят, че подобен метод далеч не е прецизен. Завоеванието на Егон Таргариен не се е случило за ден. Повече от две години изминали между пристигането на Егон и короноването му в Староград... и дори тогава не бил овладял напълно Седемте кралства – дорнците оставали непокорени. Спорадичните опити да бъдат приобщени към общото кралство продължили през цялото властване на крал Егон и на много от синовете му. Тъй че е невъзможно да фиксираме точна крайна дата на Завоевателните войни.

Дори началната дата представлява заблуждение. Мнозина грешно приемат, че царуването на Егон започва с пристигането му при устието на Черна вода, под трите хълма, където в крайна сметка е създаден Кралски чертог. Това не е така. Денят, в който Егон идва във Вестерос, е бил празник за краля и наследниците му, но самият Завоевател смята за начало на властването си деня, когато е коронован и миропомазан в Звездната септа в Староград от Върховния септон на Вярата. Това се случва две години след началото на За-

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Егон Завоевателя върху Балерион, Черната гибел.* ВЛЯВО | *Драконов камък.*

воеванието, след успешния край на три от големите битки в Завоевателните войни. И тъй, можем да видим, че повечето завоевания на Егон са се случили във 2 – 1 г. пр. З.

Таргариените били с чиста валирианска кръв, дракони владетели от древен род. Дванайсет години преди Ориста на Валирия (114-а г. пр. З.) Енар Таргариен продал земите си в Свободната твърд и Земите на Дългото лято и се преместил с цялото си домочадие, роднини и дракони, на Драконов камък, мрачна островна цитадела под една димяща планина насред Тясното море.

В разцвета на величието си Валирия бил най-великият град в познатия свят, център на цивилизацията. Зад блестящите му стени няколко десетки благороднически домове си съперничели и се надпреварвали за власт в двора и съветите. Някои се издигали, а други се сгромолясвали – в неспирна, прецизна, често жестока борба за надмощие. Таргариените далеч не били сред най-силните драконови владетели, затова, когато се оттеглили на Драконов камък, противниците им решили, че се предават, че са се уплашили. Ала дъщерята на лорд Енар, девицата Даенис, отпосле прочута като Даенис Сънуващата, провидяла огньовете, унищожили Валирия. А когато след дванайсет години Ориста връхлетяла, единствено Таргариените сред драконовите владетели оцелели.

По онова време Драконов камък вече от два века бил най-западният аванпост на валирианската власт. Обкрачил Глътката, той позволявал желязна хватка

ГОРЕ | *Егон Завоевателя в битка.*

над залива Черна вода, давал възможност и на Таргариените, и на близките им сратници, дома Веларион от Дрифтмарк (по-нисш род от валириански произход), да пълнят съкровищниците си от морските пътища, минаващи оттам. Корабите на Веларион, заедно с още един валириански дом, Селтигар от остров Нокът, владеели средните части на Тясното море, а Таргариените били едновластни господари на небесата над него.

Но и така през по-голямата част от следващите сто години, след Ориста на Валирия (уместно именувания Кървав век) домът Таргариен се съсредоточил на изток, а не на запад, и слабо се вълнувал от делата на вестеросци. Гемон Таргариен, брат и съпруг на Даенис Сънуващата, наследил Енар Изгнаника като господар на Драконов камък и станал известен като Гемон Великолепни. Синът му Егон и дъщеря му Елена пък наследили него. След тях властта поел синът им Мегон, после – брат му Ери и неговите синове: Еликс, Белон и Демион. Последният от тях бил Демион, чийто син Ерион застанал начело на Драконов камък.

Егон, останал в историята като Егон Завоевателя и като Егон Дракона, се родил на Драконов камък през 27 г. пр. З. Бил единствен син и второ дете на Ерион, господар на Драконов камък, и лейди Валена от дома Веларион, самата тя наполовина Таргариен от майчината си страна. Егон имал две сестри: по-голямата от него – Висения, и по-малката – Ренис. Отколешна традиция била драконовите владетели да женят братя и сестри, за да пазят чиста кръвта на рода си, но Егон се оженил и за двете си сестри. Според обичая трябвало да вземе за съпруга само Висения, по-възрастната си сестра. Необичайно било да избере и Ренис, но не и нечувано. Някои твърдят, че Егон се оженил за Висения по задължение, а за Ренис – от страст.

И трите деца на Ерион се показали като драконови владетели още преди сватбата си. От петте дракона, прелетели с Енар Изгнаника от Валирия, само един оцелял по времето на Егон: огромното чудовище Балерион, Черната гибел. Другите два дракона, Вхагар и Мераксес, били по-млади, излюпили се на Драконов камък.

Една, разпространена сред невежите, измислица гласи, че Егон Таргариен никога не бил стъпвал на Вестерос – до деня, когато опънал платната, за да го завладее, но това не може да е вярно. Години преди отпътуването Рисуваната маса била резбована и украсена по заповед на лорд Егон: огромно парче дърво, почти двайсет метра дълго, оформено като Вестерос и изрисувано, така че да показва всички реки, лесове, градове и крепости в Седемте кралства. Очевидно интересът на Егон към Вестерос предшествал събитията, които го подтикнали към война. Освен това има надеждни записки, според които Егон и Висения са посещавали Цитаделата в Староград като по-млади и са ходили на лов със соколи в Арбор, като гости на лорд Редвин. Егон може да е посещавал и Ланиспорт – данните са противоречиви.

Вестерос от младините на Егон е представлявал седем препиращи се кралства; почти не се случвало две или три от тях да не са във война едно с друго. Не-обятният, студен, каменист Север се управлявал от Старките от Зимен хребет. Принцовете на Мартел господствали над дорнските пустини. Богатите на злато западни земи били под властта на Ланистър от Скалата на Кастърли, а господари на плодородния Предел били Градинарите от Планински рай. Долината, Пръстите и Лунните планини принадлежали на домАрин... но най-агресивните крале от времето на Егон били двамата най-близки до Драконов камък, Харън Черния и Аргилак Арогантния.

От огромната си цитадела Бурен край кралете от дом Дурандън някога управлявали Източен Вестерос – от нос Гняв до Рачешкия залив, но от векове властта им вехнела. Кралете на Предела заплашвали по западните им граници, дорнците ги измъчвали от юг, а Харън Черния и железните му мъже ги притискали откъм Тризъбеца и земите северно от Черна вода. Крал Аргилак, последният от рода Дурандън, за известно време спрял упадъка, като отблъснал дорнското нашествие още като момче, а после прекосил Тясното море и се присъединил към големия съюз против империалистките „тигри" от Волантис. Двайсет години по-късно пък сразил Гарс Градинаря Седми, крал на Предела, в битката при Лятна шир. Ала Аргилак остарявал – прочутата му черна грива сивеела, а воинската му мощ го напускала.

Северно от Черна вода Речните земи били под кървавата власт на Харън Черния от дом Хоър – Крал на острови и реки. Железнороденият дядо на Харън, Харвин Коравата ръка, взел Тризъбеца от дядото на Аргилак, Арек, чиито деди пък свалили последния речен крал още преди векове. Бащата на Харън пък разширил владенията си на изток до Дъскъндейл и Розби. Самият Харън посветил много от четирийсетгодишното си власт-

ване на строежа на исполинския си замък край Окото на боговете, но краят наближавал. Железнородените били свободни да търсят нови завоевания.

Никой вестероски крал не всявал такъв страх като Харън Черния, чиято жестокост била легендарна из всичките Седем кралства. Никой вестероски владетел пък не се чувствал така застрашен, както Аргилак Бурния крал, застаряващ воин, чийто единствен наследник била дъщеря му, млада девица. Затова крал Аргилак поискал помощ от Таргариените на Драконов камък, предложил на лорд Егон дъщеря си за жена, а за зестра – всички земи източно от Окото на боговете, та чак до Черна вода.

Егон Таргариен обърнал гръб на предложението. Имал вече две съпруги, не му трябвала трета. А зестрата пък били земи на Харънхъл от повече от поколение. Не принадлежали на Аргилак, та да му ги предлага. Възрастният Бурен крал очевидно възнамерявал да разположи Таргариените като буфер по Черна вода, между самия себе си и Харън Черния.

Лордът на Драконов камък отправил собствено предложение – да приеме зестрата, ако Аргилак отстъпи и Куката на Маси, лесовете и равнините на юг от Черна вода, до Отприщена вода и изворите на Мандър. Щели да скрепят договорката, като оженят дъщерята на крал Аргилак за Орис Баратеон, приятел и застъпник на Егон от детинство.

Аргилак Арогантния отхвърлил гневно предложението. Орис Баратеон бил незаконороден полубрат на Егон, шепнели злите езици, а Бурният крал нямало да опетни честта на дъщеря си, като я даде на копеле. Самата мисъл го разярявала. Наредил да отрежат ръцете на пратеника на Егон и да му ги върнат в кутия. „Само тези ръце ще получи копелето ти от мен" – написал му.

Егон не отвърнал. Вместо това сбрал приятели, знаменосци и съюзници в Драконов камък. Били малочислени. Веларионите от Дрифтмарк били васали на дом Таргариен, както и Селтигарите от остров Нокът. От Куката на Маси пристигнали лорд Бар Емон от Остър нос, както и лорд Масей от Камен танц, васали на Бурен край, ала по-близки с Драконов камък. Лорд Егон и сестрите му се посъветвали с останалите и дори посетили септата на замъка, за да се помолят на Седемте от Вестерос, макар досега Егон да не се показвал особено набожен.

На седмия ден от кулите на Драконов камък се пръснал облак гарвани, за да разнесе думите на лорд Егон из Седемте кралства. Насочили се към седемте краля, към Цитаделата на Староград, към благородници едри и дребни. Носели една и съща вест: от този ден нататък Вестерос ще има един крал. Тези, които преклонят глава пред Егон Таргариен, ще запазят земите и титлите си. Онези, които се вдигнат на оръжие, ще бъдат повалени в прахта, унижени и унищожени.

Противоречат си твърденията с каква въоръжена мощ поели от Драконов камък Егон и сестрите му. Според едни – три хиляди, според други – едва няколкостотин. Малката армия на Таргариените акостирала при устието на Черна вода, на северния бряг, където три хълма, обрасли с лесове, се издигали над малко рибарско селце. В дните на Стотe кралства много дребни владетели слагали ръка върху устието на реката, сред тях: Дарклин от Дъскъндейл, Масей от Камен танц, старите речни крале, като Мъд, Фишър, Бракън, Блакууд, Хук. Кули и укрепления обрамчвали върха на всеки от хълмовете по различно време само за да бъдат съборени малко след това. Сега единствено строшени камъни и обрасли останки посрещнали Таргариените. Макар че и Бурен край, и Харънхъл предявявали претенции към него, устието било незащитено, а най-близките замъци били на дребни и слаби лордове, които и бездруго не хранели особена вярност към суверена си по име, Харън Черния.

Егон Таргариен бързо вдигнал палисада от трупи и пръст край най-високия от трите хълма и изпратил сестрите си, за да подчинят най-близките замъци. Розби с готовност се предал на Ренис и златоокия Мераксес. В Стоукуърт неколцина стрелци изпроваали

ГОРЕ | *Отговорът на Аргилак Арогантния на предложението на Егон.*

арбалетите си срещу Висения, но Вхагар подпалил покривите на замъка. И те се предали.

Първото истинско препятствие пред завоевателите дошло от лорд Дарклин от Дъскъндейл и лорд Мутън от Девиче езеро, които се обединили и поели на юг с три хиляди души, за да изтласкат нашествениците обратно в морето. Егон изпратил Орис Баратеон да ги атакува на пътя, а той се спуснал върху тях с Черната гибел. И двамата лордове загинали в неравното сражение – синът на Дарклин и братът на Мутън паднали на коляно след това и се врекли във вярност на дом Таргариен. По онова време Дъскъндейл бил основното вестероско пристанище на Тясното море и добре се бил обогатил от търговията, минаваща оттам. Висения Таргариен не позволила да плячкосат града, но не се поколебала да изземе богатствата му, които преизпълнили хазната на завоевателите.

Сега би било подходящо да обърнем внимание на различните характери на Егон Таргариен и неговите сестри и кралици.

Висения, най-възрастната от тримата, била воин, колкото и Егон, чувствала се удобно както в кожена, така и в броня. Притежавала валирианския меч „Тъмна сестра" и умеела да си служи майсторски с него – от дете тренирала редом до брат си. Макар и със златно-сребърните коси и теменужени очи на валирианците, красотата ѝ била сурова. Дори и най-близките ѝ я намирали за сериозна, безпощадна и неприветлива, а някои твърдели, че се интересувала от отрови и мрачни чародейства.

Ренис, най-малката, била противоположност на сестра си: закачлива, импулсивна, с необуздано въображение. Не била истински воин и обичала музиката, танците и поезията, била патрон на не един и двама певци, глумци и кукловоди. Но и знаем, че Ренис обичала да прекарва на гърба на дракона си повече време, отколкото брат ѝ и сестра ѝ, взети заедно – повече от всичко друго обичала да лети. Веднъж я чули да казва, че преди да умре, искала да прелети с Мераксес през Морето на залеза, за да види какво има на западния му бряг. Докато никой никога не е поставял под въпрос верността на Висения към нейния брат и съпруг, то Ренис се обграждала с млади хубавци и (шепнело се) дори се забавлявала с някои от тях, когато Егон бил с по-голямата ѝ сестра. Ала въпреки тези слухове в кралския му двор не можели да не отбележат, че Егон прекарва десет нощи с Ренис – за всяка една с Висения.

Странно, но Егон Таргариен бил загадка за съвременниците си, колкото и за нас. Въоръжен с меча си Блекфир, той бил смятан за един от най-великите воини на неговото време, но не изпитвал удоволствие от подвизите си в битка, нито пък се състезавал по турнири. Яздел Балерион Черната гибел, но само в сражение или за да пътува по-бързо над море и суша. Внушителното му присъствие привличало хората под знамената му, но нямал близки приятели, освен Орис Баратеон, спътника му от дете. И жените се стичали към него, ала той бил предан на сестрите си. Като крал се доверявал много на малкия си съвет и сестрите си и оставял голяма част от управлението на тях... ала не се колебаел да поема юздите, когато сметнел за нужно. Макар да се разправял жестоко с бунтовници и предатели, бил щедър с някогашни врагове, преклонили глава пред него.

За пръв път демонстрирал това при Егонова крепост, скования надве-натри замък върху хълма, известен отпосле като Високия хълм на Егон. След като превзел десетина замъци и се установил в устието на Черна вода и от двете страни на реката, той наредил на победените лордове да дойдат при него. Там поставили в нозете му мечовете си и той утвърдил наново земите и титлите им. А на най-старите си застъпници дал нови титли. Демон Веларион, лорд на Приливите, станал надзорник на корабите. Тристън Масей, лорд

ГОРЕ | *Гарваните разнасят прокламацията на Егон из всички краища на Вестерос.*

на Камен танц, станал надзорник на правото, а Криспиън Селтигар – надзорник на хазната. А Орис Баратеон кралят обявил за „мой щит, мой закрилник, моя дясна ръка". Така Баратеон станал първата Ръка на краля.

Хералдическите знамена били отдавнашна традиция сред лордовете във Вестерос, но драконовите владетели на Стара Валирия нямали такива. Когато рицарите на Егон разгърнали огромния му боен щандарт – триглав червен дракон, бълващ огън, на черно поле, лордовете го приели като знак, че той наистина е вече един от тях, достоен върховен крал на Вестерос. Кралица Висения поставила стоманена диадема, инкрустирана с рубини, на челото на брат си, а кралица Ренис го именувала „Егон, Първия с това име, Крал на цял Вестерос, щит на народа си". Драконите изревали, а лордовете и свитите им извисили радостни гласове... ала простолюдието – рибари, полски работници и стопанки, крещели най-силно от всички.

Седмината крале, които Егон Дракона искал да детронира, не викали радостно. В Харънхъл и Бурен край Харън Черния и Аргилак Арогантния вече били свикали войнствата си. На запад крал Мерн от Предела поел по Крайокеанския път на север, към Скалата на Кастърли, за да се срещне с крал Лорен от дом Ланистър. Принцесата на Дорн изпратила гарван до Драконов камък и предложила да се съюзи с Егон срещу Аргилак Бурния крал... но като равна, а не като васал. Още едно предложение за съюз дошло от Орлово гнездо, където майката на момчето крал Ронел Арин поискала всички земи, източно от Зелената вилка на Тризъбеца, в замяна на помощ срещу Харън Черния. Дори в Севера крал Торен Старк от Зимен хребет седял със знаменосците и съветниците си до късно през нощта, за да обсъдят какво да сторят с този претендент-завоевател. Целият континент чакал със затаен дъх: накъде ще поеме Егон.

Дни след коронацията му армиите на Егон отново настъпили. По-голямата част прекосили Черна вода под командването на Орис Баратеон, на юг, към Бурен край. Придружавала го кралица Ренис, обяздила Мераксес, златноок и сребролюспест. Флотилията на Таргариените, под командването на Демон Веларион, напуснала залива Черна вода и поела на север, към Града на гларуса и Долината, а с нея – Висения и Вхагар. Самият крал пък поел поход на североизток, към Окото на боговете и Харънхъл, чудовищната крепост на крал Харън Черния, негова върховна гордост и фикс идея, най-после завършена и населена точно в деня, когато Егон акостирал там, където щял да се разгърне Кралски чертог.

И трите удара на Таргариените срещнали яростен отпор. Лордовете Ерол, Фел и Бъклър, знаменосци на Бурен край, изненадали авангарда на Орис Баратеон докато пресичал Отприщена вода. Съсекли повече от хиляда души, преди да се стопят отново сред дъбравите. Набързо събрана от Арин флотилия, подпомогната от десетина браавоски бойни кораба, посрещнала и победила тази на Таргариените във водите край Града на гларуса. Сред загиналите бил и адмиралът на Егон, Демон Веларион. Самият Егон бил връхлетян не веднъж, а дважди на южния бряг на Окото на боговете. Тръстиковата битка, както е известна, завършила с победа за Таргариен, ала при Виещите върби понесъл тежка загуба, когато двама от синовете на крал Харън прекосили езерото в лодки с гребла, омотани с парцали, и нападнали ариергарда на Егон.

Подобни поражения обаче не били нищо повече от временни пречки, а и враговете на Егон просто нямали отговор на драконите му. Воините на Долината потопили почти една трета от корабите на Таргариен и заловили още толкова, но когато кралица Висения се спуснала връз тях от небето, собствените им кораби били изпепелени. Лордовете Ерол, Фел и Бъклър се изпокрили в родовите си гори, докато кралица Ренис не отприщила Мераксес и огнен вал не превърнал дърветата във факли. А от предутринното небе върху триумфиралите при Виещите върби се спуснал Балерион, докато се връщали обратно по езерото. Лодките на Харън се превърнали в пепел – синовете му също.

Противниците на Егон се оказали изправени не само срещу него. Докато Аргилак Арогантния събирал войнството си при Бурен край, пирати от Каменните стъпала връхлетели нос Гняв, за да се възползват от беззащитността му, а дорнски дружини изпълзели от Червените планини и помели Предела. В Долината младият крал Ронел трябвало да се справя с бунт на Сестрите, когато воините на областта се отрекли от върховенството на Орлово гнездо и провъзгласили лейди Марла Сандърланд за своя кралица.

Ала това били нищо и никакви ядове в сравнение със сполетялото Харън Черния. Макар домът Хоър да управлявал вече три поколения Речните земи, малцина обичали железнородените си господари. Харън Черния причинил смъртта на хиляди, докато построи замъ-

ВДЯСНО | *Висения и Вхагар опожаряват флотилията на Арин.*

ка си, плячкосал собствените си земи за материал и докарал до просешка тояга и простолюдие, и лордове с жаждата си за злато. Тъй че самите Речни земи се надигнали срещу него, поведени от лорд Едмин Тъли от Речен пад. Призован в Харънхъл, Тъли се обявил за дом Таргариен и издигнал драконовото знаме, като пришпорил войската си, за да се присъедини към Егон. Непокорството му дало кураж и на останалите речни лордове. Един по един те се отрекли от Харън и се обявили за Егон Дракона. Блакууд, Малистър, Ванс, Бракън, Пайпър, Фрей, Стронг... сбрали множествата си и нападнали Харънхъл.

Ненадейно останал от малочислената страна на конфликта, крал Харън Черния се укрил в предполагаемо неуязвимата си крепост. Харънхъл имал пет колосални кули, неизчерпаем източник на прясна вода, огромни подземни изби, добре запасени с провизии, и масивни стени от черен камък, по-високи от всяка обсадна стълба и твърде дебели, за да ги пробие кой да е таран или требушет. Харън залостил портите и с останалите си синове и сподвижници се подготвил за обсада.

Егон от Драконов камък имал друго наум. Когато се обединил с Едмин Тъли и останалите речни лордове и обградили замъка, той изпратил майстер при портите под мирно знаме, за да преговаря. Харън излязъл пред портите – стар и посивял, ала още свиреп на вид в черната си броня. Всеки от кралете бил придружен от знаменосец и личния си майстер, така че думите им още се помнят.

– Предай се сега – започнал Егон, – и може да останеш лорд на Железните острови. Предай се и синовете ти ще могат да властват след теб. Пред стените ти имам осем хиляди мъже.

– Не ме интересува какво имам пред стените си – отвърнал Харън. – Те са високи и силни.

– Но не достатъчно високи, за да отблъснат драконите ни. Драконите летят.

– Замъкът ми е от камък – рекъл Харън. – Камъкът не гори.

А Егон приключил преговорите така:

– Когато слънцето залезе, родът ти ще свърши.

Според историците, Харън се изплюл и се върнал в замъка си. Вътре разпратил всеки свой воин по бойниците и ги въоръжил с копия, лъкове и арбалети, обещал земи и богатства на оногова, който свали дракона.

– Да имах дъщеря, драконоубиецът можеше да вземе и ръката ѝ – заявил Харън Черния. – Вместо това, ще му дам една от дъщерите на Тъли или и трите, ако му се ще. Или да си избере от челядта на Блакууд, Стронг или кое да е момиче, пръкнало се от онези предатели от Тризъбеца, лордове на жълтата кал.

Тогава Харън Черния се върнал в кулата си, обграден от домашната си гвардия, за да вечеря със синовете си.

След заник хората на Харън отправили погледи към сгъстяващия се мрак, стиснали копия и арбалети. Когато не се появил дракон, някои може би са си помислили, че заканите на Егон са били празнодумни. Ала Егон Таргариен издигнал Балерион високо, над облаците, все по-нагоре, докато драконът не заприличал на муха по повърхността на Луната. Едва тогава се спуснал точно над замъка. Понесъл се Балерион на криле като катран, а когато огромните кули на Харънхъл се показали под тях, драконът изревал яростно и ги окъпал в черен пламък, прорязан от червено.

Камъните не горят, възгордял се Харън, но замъкът му не бил целия от камък. Дърво и вълна, коноп и слама, хляб, осолено телешко и зърно – всичко се подпалило. Не били от камък и железните мъже на Харън. Сред дим и писъци, в савани от огън, те се щурали из дворовете и изпопадали от пътечките по стените, измирали сред пепел. А дори и камъкът се троши и топи, когато пламъците са достатъчно горещи. Речните лордове от другата страна на стените по-късно нашепвали как кулите на Харънхъл замъждукали в червено, като пет огромни свещи... и като свещи се разкривили и разтопили, а по тях се стичали потечета камък.

Харън и последните му синове загинали в пламъците, погълнали чудовищната му крепост. С него дошъл краят на дом Хоър, както и властта на Железните острови над Речните земи. На следващия ден пред димящите останки от Харънхъл крал Егон приел клетвата за вярност на Едмин Тъли, лорда на Речен пад, и го обявил за върховен владетел на Тризъбеца. Останалите речни лордове също отдали почит на Егон като крал

и на Едмин Тъли като техен повелител. Когато огньовите затихнали достатъчно, за да могат мъжете да влязат спокойно сред останките от замъка, мечовете на сразените, много от тях счупени, разтопени или заприличали на панделки от стомана, били събрани и изпратени в Егоновата крепост с каруци.

На юг и изток знаменосците на Бурния крал проявили значително повече вярност към него, отколкото тези на крал Харън. Аргилак Арогантния събрал огромна войска в Бурен край. Престолът на Дурандон бил могъща крепост, а стените ѝ – още по-дебели от стените на Харънхъл. И нея всички имали за неуязвима. Вестта за крал Харън обаче скоро достигнала до стария му враг, крал Аргилак. Лордовете Фел и Бъклър, отстъпващи пред напредващата войска (лорд Ерол бил убит), му съобщили и за кралица Ренис и нейния дракон. Старият воин изревал, че няма да умре като Харън, изпечен в замъка си като прасе с ябълка в уста. Не му била чужда войната и щял да посрещне съдбата си с меч в ръка. Тъй че Аргилак Арогантния излязъл от Бурен край за последно, за да срещне враговете си в открито сражение.

Походът на Бурния крал не изненадал Орис Баратеон и хората му. Кралица Ренис видяла от гърба на Мераксес началото на марша и дала на Ръката на краля пълен отчет за бройката и разположението на врага. Орис заел силна позиция из хълмовете, южно от Бронзова порта, и там се окопал на високо и зачакал войнството на Бурен край.

Когато двете армии се сблъскали, Бурните земи оправдали името си. Още същата сутрин завалял дъжд, а до обяд се превърнал в страховита виелица. Васалите на крал Аргилак го увещавали да атакува на следващия ден, надявайки се дъждът да отмине, но Бурният крал превъзхождал завоевателите с почти двойно по-голяма армия и четири пъти повече рицари и тежка конница. Гледката на Таргариенските знамена, увиснали над хълмовете му, го вбесявала, а набитото му око не пропуснало, че дъждовната пелена се носи от юг, право в лицата на воините по хълмовете. Така че Аргилак Арогантният наредил нападение. Започнала битката, останала в историята като Последната буря.

Сражението продължило до мрачни доби, кърваво и далеч не толкова едностранчиво, колкото победата на Егон при Харънхъл. Аргилак Арогантния трижди повеждал рицарите си срещу позициите на Баратеон, но склоновете били стръмни и разкаляни от дъжда, тъй че бойните коне с мъка се катерели, препъвали се и устремът им губел всякаква скорост и структура. Бурните воини се справили по-добре, когато копиеносците им тръгнали нагоре пешком. Ослепени от дъжда, нашествениците не забелязали изкачването чак до последния момент, а мокрите тетиви правели лъковете им безполезни. Един хълм бил превзет, после втори, а накрая в третото, последно настъпление, Бурният крал и рицарите му разбили центъра на Баратеон... само за да попаднат на кралица Ренис и Мераксес. Дори на земята драконът бил страховит. Дикон Мориген и Копелето на Черен пристан, предводители на авангарда, били погълнати от пламъци, заедно с рицарите от личната гвардия на крал Аргилак. Конете, ужасени, се разбягали, забивайки се в ездачите зад себе си – обърнали щурма в хаос. Самият Бурен крал бил хвърлен от седлото.

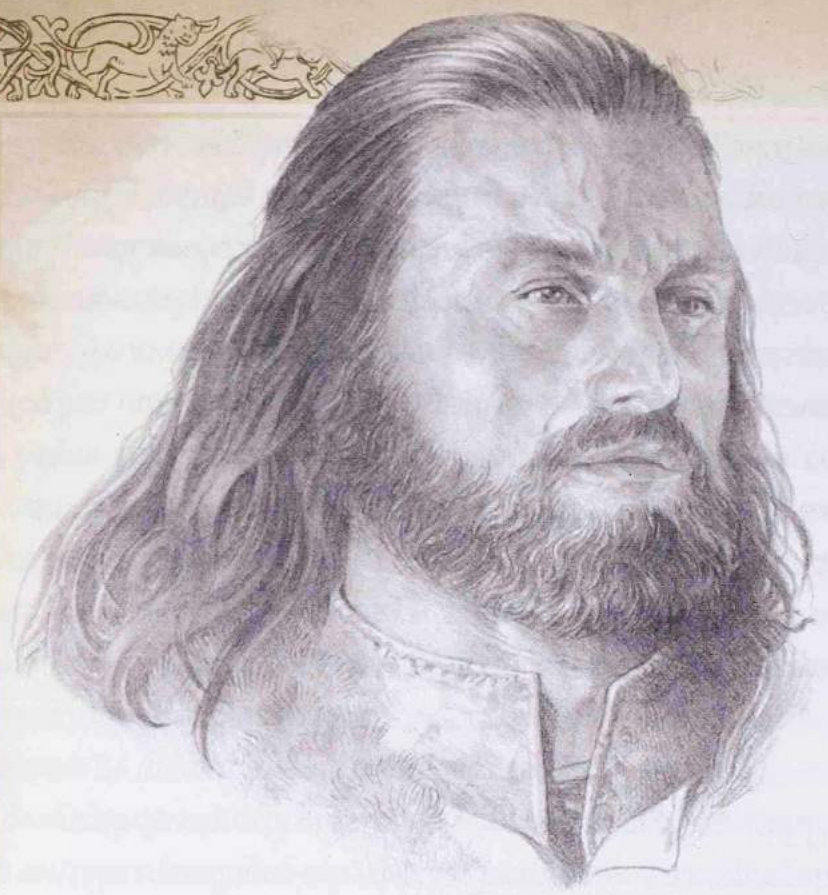
Ала Аргилак не отстъпвал. Когато Орис Баратеон слязъл по разкаляния хълм със собствените си хора, се натъкнал на стария крал – размахващ меч срещу половин дузина противници, а още толкова лежали мъртви в краката му.

– Отдръпнете се – наредил Баратеон.

Слязъл от коня си, за да посрещне краля на равна нога; предложил му последна възможност да се предаде. Аргилак го наругал. И тъй, сражавали се – старият воин, с развяна бяла коса, и свирепият чернобрад Баратеон, Ръката на краля. Всеки понесъл рана от другия, но накрая последният от кралския род Дурандън получил желаното и умрял с меч в ръка и ругатня на уста. Смъртта на краля им сломила сърцата на бурните мъже и докато вестта се разпространявала, лордове и рицари захвърляли мечовете си и се разбягвали.

За няколко дни изглеждало, сякаш Бурен край ще последва участта на Харънхъл, защото дъщерята на Аргилак, Аргела, залостила портите, когато Орис Баратеон наближил заедно с Таргариенската войска, и се обявила за Бурна кралица. Вместо да склонят глава, защитниците на Бурен край щели да загинат до последния човек – това обещала Аргела, когато кралица Ренис влязла в замъка с Мераксес, за да преговарят.

– Може да го превземете, но ще крачите сред кости, кръв и пепелища – заявила тя... ала войниците от гарнизона не търсели така нетърпеливо гибелта си. Същата нощ вдигнали знаме на мира, отворили портите и отнесли лейди Аргела, със запушена уста, във вериги и гола, в лагера на Баратеон.

Твърди се, че Баратеон със собствените си ръце я освободил, наметнал я с плаща си и ѝ налял вино. После с нежни думи ѝ разказал за храбростта на баща ѝ и за достойната му смърт. В памет на победения крал, той приел герба и думите на Дурандън за свои. Короноваият елен станал негов знак, Бурен край – негова крепост, а лейди Аргела – негова съпруга.

И Речните, и Бурните земи вече принадлежали неоспоримо на Егон Дракона и съюзниците му, а останалите вестероски крале ясно виждали, че идва и техният ред. В Зимен хребет крал Торен свикал знамената – знаел, че армията му бавно ще се сбере от всички краища на необятния Север. Кралица Шара от Долината, регент на сина си Ронел, се укрила в Орлово гнездо и укрепила защитата си. Изпратила също така армия при Кървавата порта, входа на Долината на Арин. Като млада кралица Шара била прочута като Цветето на Планината, най-красивата девойка в Седемте кралства. С надежда да повлияе на Егон с красотата си, тя му изпратила свой портрет и му предложила ръката си, стига той да обяви сина ѝ Ронел за свой наследник. Макар портретът да стигнал до него, не се знае дали Егон Таргариен е отвърнал на предложението. Той имал своите две съпруги, а Цветето Шара Арин вече вехнело – била с десет години по-възрастна от него.

Междувременно двамата големи западни крале се съюзили и обединили армиите си, решени да сложат край на Егон веднъж и завинаги. От Планински рай с могъща войска се спуснал Мерн Девети от дом Градинар, крал на Предела. Под стените на Златен лес, седалище на дом Роуан, той се обединил с Лорен Ланистър Първи, който бил начело на армия от Западните земи. Двамата владетели общо командвали най-могъщото войнство, което Вестерос бил виждал: петдесет и пет хиляди души, сред които шестстотин лордове, малки и големи, и над пет хиляди конни рицари. Крал Мерн горделиво наричал войската „железния ни юмрук". Четиримата му синове яздели до него, а и двамата му внуци били скуайъри.

Двамата крале не се задържали задълго при Златен лес – подобна армия не бивало да стои на едно място, за да не изчерпи цялата налична храна. Съюзниците поели веднага на поход: първо на север, а после на североизток, през поля и златни ниви.

Осведомен, Егон събрал собствените си сили в лагера край Окото на боговете и поел напред, за да посрещне поредните си врагове. Командваните от него воини наброявали едва около една пета от хората на двамата крале, много от тях – воини на речните лордове, с вярност скорошна и още неизпитана. Ала в едно войската му превъзхождала по-голямата: можела да се движи много по-бързо. При градчето Каменна септа към него се присъединили и двете му кралици с драконите си – Ренис от Бурен край и Висения от нос Краклоу, където приела множество клетви за вярност от местните лордове. Трите Таргариени заедно наблюдавали от небето, докато армията на Егон прекосявала Черна вода и бързешком се възвивала на юг.

Двете андалски армии се събрали сред обширните открити равнини, южно от Черна вода, близо до мястото, където един ден щял да минава Златният път. Двамата крале ликували, когато съгледвачите им съобщили за бройката и състава на противниковите войски. Изглежда, имали по петима мъже за всеки на Егон, а разликата в съотношението между техните и неговите лордове и рицари била още по-голяма. Теренът бил открит, само трева и пшеница, докъдето стига погледът – идеален за тежка кавалерия. Егон Таргариен не владеел високите позиции, както Орис Баратеон през Последната буря, а земята била твърда, а не разкаляна. Не ги смущавал дъжд. Денят бил безоблачен, ако и ветровит. Вече две седмици не било валяло.

Хората на крал Мерн били наполовина повече, отколкото тези на крал Лорен, така че Мерн поискал честта да командва центъра. Синът му и негов наследник Едмънд получил авангарда. Крал Лорен и рицарите му оформили десния фланг, а лорд Оукхарт – левия. Без естествени препятствия между тях и бойната линия на

ГОРЕ | *Орис Баратеон, първи лорд на Бурен край.*

Таргариените двамата крале планирали да заобиколят Егон от двете страни и да я атакуват в гръб. Междувременно техният „железен юмрук", огромен клин от бронирани рицари и лордове, щял да разгроми центъра му.

Самият Егон Таргариен оформил хората си в груб полумесец, наежен от копия и пики. Зад него се разположили стрелци и арбалетчици, а покрай тях – лека кавалерия. Поверил командването на Джон Мутън, лорд на Девиче езеро, един от първите му противници, присъединили се към него. Кралят възнамерявал да се сражава от небесата, редом с кралиците си. Егон също забелязал сушата, налегнала полята. Тревите и пшеницата край армиите били високи, готови за жътва... и много сухи.

Таргариените изчакали двамата крале да надуят роговете и да се понесат напред, под морето от знамена. Крал Мерн сам водел щурма в центъра, възседнал златистия си жребец; до него синът му Гавен – със знамето, зелена длан на бяло поле. С рев и крясъци, с ярост, разпалена от рогове и бойни тъпани, Гардинърите и Ланистърите се спуснали враз враговете си през вихрушка от стрели, помели копиеносците, разбили редиците им. Но тогава Егон и сестрите му вече летели.

Егон се носел над армиите на враговете си, възседнал Балерион. През буря от копия, камъни и стрели, той се спускал отново и отново и кълвел неприятелите си в пламъци. Ренис и Висения пък палели полята зад врага, тъй че пожарът да се разпростре натам. Сухите треви и пшеницата лумнали отведнъж. Вятърът ги разгарял и запращал дима в лицата на войнствата от Западните земи. Миризмата на пожара паникьосала конете, а щом димът се сгъстил, и те, и ездачите им ослепели. И когато от двете им страни се издигнали стени от пламъци, бойният ред съвсем се развалил. Хората на лорд Мутън, защитени от стихията, причаквали обгорените или горящи войници, които успявали да се измъкнат от огнения ад, и с лъкове и копия набързо се разправяли с тях.

Битката се прочула като Полето на огъня.

Повече от четири хиляди души били изпепелени. Още хиляда били покосени от стрели, мечове, копия. Пламъците поразили десетки хиляди, някои – толкова тежко, че останали белязани завинаги. Крал Мерн Девети загинал заедно със своите синове, внуци, братя, братовчеди и целия си останал род. Един от братовчедите му живял три дни след битката. Когато умрял, с дома Гардинър било свършено. Крал Лорен от Скалата оцелял, понеже, като видял неизбежния си крах, успял да избяга през стената от огън и дим.

Таргариените изгубили по-малко от стотина души. Кралица Висения била улучена от стрела в рамото, но бързо се възстановила. Докато драконите му се угощавали с труповете, Егон наредил мечовете им да бъдат събрани и отнесени.

На следващия ден заловили крал Лорен. Владетелят на Скалата положил меча и короната си в нозете на Егон, паднал на едно коляно и засвидетелствал почитта си. А Егон, верен на обещанията си, вдигнал победения си враг на крака и препотвърдил титлите и върховенството му над Скалата на Кастърли, именувайки го също Пазител на Запада. Знаменосците на лорд Лорен последвали примера му. Също и мнозина сред лордовете на Предела, които оцелели от драконовите пламъци.

Ала завоеванието на Запада не било все още пълно. Затова крал Егон се отделил от сестрите си и поел незабавно към Планински рай – надявал се да спечели властта там, преди някой друг да го изпревари. Намерил замъка под контрола на стюарда му, Харлан Тирел, чиито предшественици служели от векове на Гардинърите. Тирел поднесъл ключовете на замъка без съпротива и обявил подкрепата си за Завоевателя. В отплата Егон му поверил Планински рай и владенията му, именувал го Пазител на Юга и Върховен лорд на Мандър и го поставил начело на всички някогашни васали на Гардинър.

Крал Егон възнамерявал да продължи на юг и да си извоюва господство над Старograd, Арбор и Дорн, но в Планински рай го застигнала вест за поредно предизвикателство. Торен Старк, кралят на Севера, прекосил Шийката и навлязъл в Речните земи с армия от свирепи северняци, наброяваща трийсет хиляди души. Егон незабавно се отправил на север, за да го посрещне, като изпреварил армията си на крилете на Балерион Черната гибел. Пратил вест и на двете си кралици, както и на всички лордове и рицари, преклонили глава след Харънхъл и Полето на огъня.

Когато Торен Старк достигнал бреговете на Тризъбеца, насреща му го чакала армия, наполовина по-голяма от неговата собствена. Речни лордове, западняци, мъже от Бурните земи, от Предела... всички дошли. А над лагера им във все по-широки кръгове кръжали Балерион, Мераксес и Вхагар.

Съгледвачите на Торен били видели руините на Харънхъл, където под отломките все още бавно тлеели въглени. Кралят на Севера дочул и много истории за

Полето на огъня. Знаел, че може би го чака същата съдба, ако опита да прекоси реката. При все това някои от лордовете му знаменосци го увещавали да го стори, като настоявали, че северняшката доблест ще ги дари с победа. Други го молели да се върнат при ров Кайлин и там, насред Севера, да дадат отпор. Братът на краля, копелето Брандън Сняг, предложил по мрак да прекоси Тризъбеца и да сразi драконите, докато спят.

Крал Торен наистина изпратил Брандън Сняг през Тризъбеца. Ала той го сторил с трима майстери край себе си и не за покушение, а за преговори. Цяла нощ между двата лагера пътували съобщения. На следващата сутрин самият Торен Старк прекосил Тризъбеца. Там, на южния му бряг, той коленичил, положил древната си корона, символ на Зимните крале, в краката на Егон и се заклел да му служи. Изправил се като лорд на Зимен хребет и Пазител на Севера, и никога вече крал. От този ден насетне всички го помнят като Торен Старк, Коленичилия крал... ала никой северняк не оставил овъглените си кости край Тризъбеца, а мечовете, които Егон събрал от лорд Старк и васалите му, не били разкривени, разтопени или счупени.

Егон Таргариен и кралиците му за пореден път разделили силите си. Егон – отново на юг, към Стародград, а двете му сестри се покачили на драконите си: Висения – за втори опит срещу Долината на Арин, а Ренис – към Слънчево копие и пустините на Дорн.

Шара Арин била подсилила Града на гларуса, изпратила силна войска при Кървавата порта и утроила гарнизоните на Камък, Сняг и Небе, междинните замъци в подстъпите към Орлово гнездо. Всички тези укрепления се оказали безполезни срещу Висения Таргариен, която на гърба на Вхагар прелетяла над тях и се приземила във вътрешния двор на Орлово гнездо. Когато кралицата – регент на Долината, се втурнала навън с десетина гвардейци край себе си, открила Висения заедно с Ронел Арин, приседнал на коляното ѝ, втренчил удивен поглед в дракона.

– Мамо, може ли да полетя малко с лейди Таргариен? – попитало момчето крал. Ни една заплаха не била изречена, никакви гневни слова. Двете кралици се усмихнали и взаимно се приветствали. Тогава лейди Шара поръчала да ѝ донесат трите корони (собствената ѝ диадема на регент, малката корона на сина ѝ и Соколовата корона на Планината и Долината, носена от кралете Арин от хилядолетие), като ги предала на кралица Висения, ведно с мечовете на гарнизона си. И се твърди, че след това малкият крал трижди прелетял над Великанската пика, а когато се приземил, вече бил малък лорд. Така Висения Таргариен присъединила Долината на Арин към кралството на брат си.

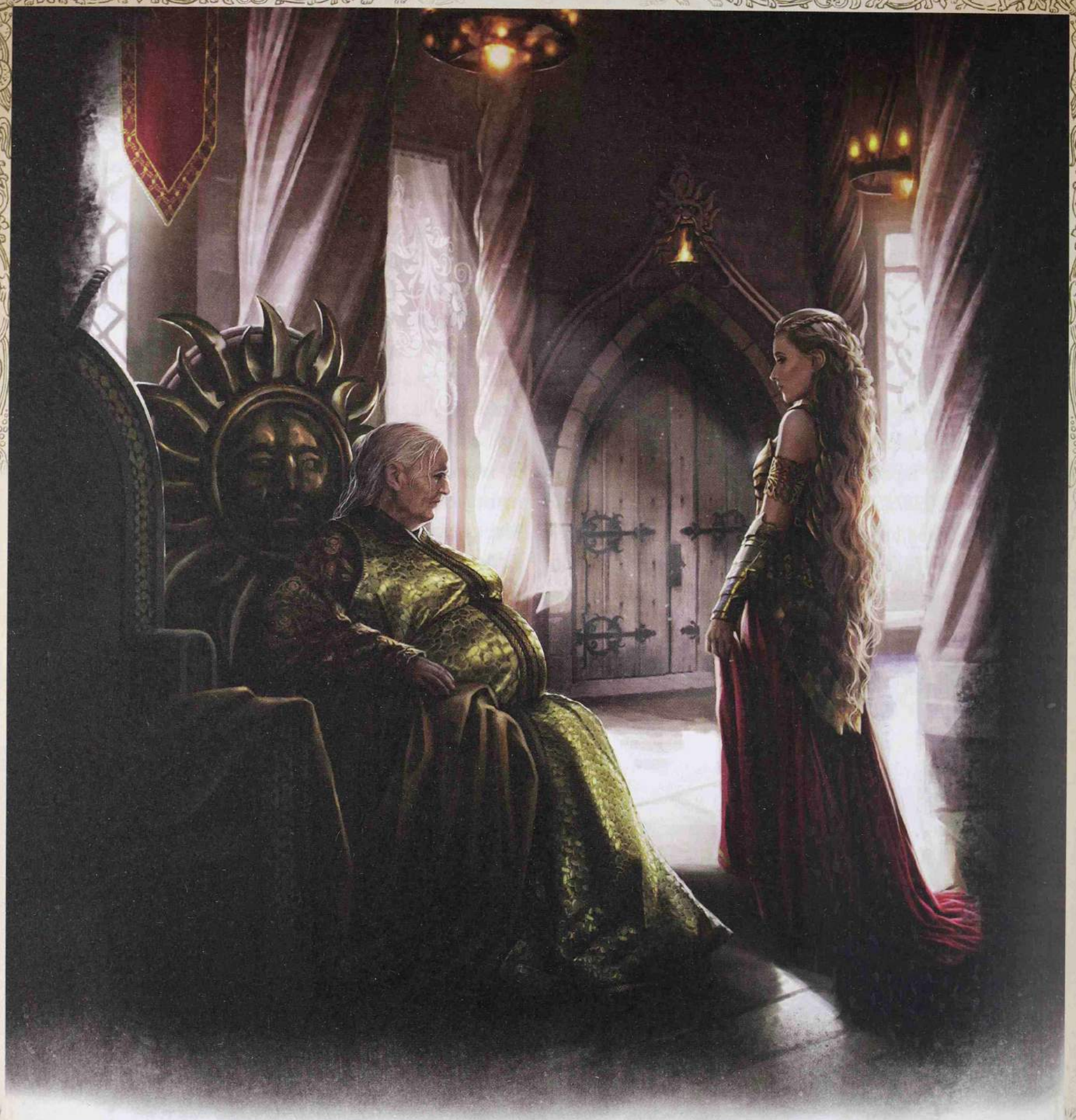
На Ренис Таргариен подобно лесно завоевание не ѝ се отдало. Цяла войска дорнски копиеносци пазела Принцов проход, пътя през Червените планини, но Ренис не се сражавала с тях. Тя прелетяла над прохода, над червените и белите пясъци, и се спуснала във Вайт, за да поиска подчинението му, но замъкът се оказал празен, изоставен. В града, под стените му, били останали само жени, деца и старци. Когато ги попитала къде са лордовете, отговаряли само:

– Заминаха.

Ренис последвала реката към Божия милост, седалището на дом Алирион, но и там не открила никого. Продължила нататък. Там, където Зелената кръв срещала морето, Ренис попаднала на Дъсчено градче, със стотиците му салове, рибарски лодчици, шлепове, плаващи домове и каторжнически кораби под палещото слънце. Свързвали ги само въжета и вериги, но единствено шепа възрастни жени и малки деца вдигнали глави към кръжащия над тях Мераксес.

Накрая полетът на кралицата я отвел в Слънчево копие, древния престол на Мартел – там открила принцесата на Дорн, чакала я в опразнения си замък. Мерия Мартел била на осемдесет години, тъй пишат майстерите, и в шейсет от тях управлявала Дорн. Била дебела, сляпа, почти плешива, кожата ѝ – увиснала и болнаво прежълтяла. Аргилак Арогантния ѝ викал

„Жълтата жаба на Дорн", но нито годините, нито слепотата били притъпили ума ѝ.

– Няма да се сражавам с теб – казала принцеса Мерия на Ренис, – нито пък ще преклоня глава пред армиите ви. Дорн няма крал. Иди да го кажеш на брат си.

– Ще го сторя – отвърнала Ренис, – но ще се върна, принцесо, този път с огън и кръв.

– Това са вашите думи – отвърнала принцеса Мерия. – Нашите са: „Непокорими, неподвластни, несъкрушими". Може да ни изпепелите, кралице... но няма да ни завладеете, да ни съкрушите, да ни покорите. Това е Дорн. Не сте желани тук. Върнете се тук, ала на своя отговорност.

Така кралицата и принцесата се разделили, а Дорн останал незавладян.

На запад Егон Таргариен бил посрещнат по-топло. Най-великият град във Вестерос, Старograd, обграден от огромни стени, бил управляван от Хайтауър от Висока кула, най-старата, най-богата и най-влиятелна фамилия в Предела. Старograd бил също и център на Вярата. Там живеел Върховният септон, Баща на благоверните, човешкият глас на новите богове, на когото

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Торен Старк коленичи пред Егон Таргариен.*
ГОРЕ | *Срещата между Мерия Мартел и Ренис Таргариен.*

се подчинявали милиони вярващи навред из кралствата (освен в Севера, където още се прекланяли пред старите богове), както и Войнстващата вяра, бойните ордени, които простолюдието наричало Звезди и Мечове.

Ала когато Егон Таргариен и войските му наближили Староград, открили градските порти отворени, а лорд Хайтауър го чакал, за да се предаде. Оказало се, че когато пристигнала вестта за навлизането на Егон във Вестерос, Върховният септон останал заключен в Звездната септа седем дни и седем нощи, търсейки божиите напътствия. Не слагал нищо в уста, освен хляб и вода, мълвяло се, и всеки буден миг прекарвал в молитви, коленичел на всеки от олтарите. И на седмия ден Старицата вдигнала златния си фенер, за да освети пътя му напред. Негова Върховна святост видял, че вдигне ли се на бран Староград срещу Егон Дракона, градът ще бъде опожарен, а Висока кула, Цитаделата и Звездната септа ще бъдат срутени из основи.

Манфред Хайтауър, лорд на Староград, бил предпазлив и набожен. Един от по-малките му синове служел при Синовете на Воина, а друг наскоро се бил врекъл като септон. Когато Върховният септон му споделил виденията си от Старицата, лорд Хайтауър решил, че няма да се възпротиви на Завоевателя. Затова и нито един войник от Староград не изгорял в Полето на огъня, макар Хайтауър да били знаменосци на Гардинърите от Планински рай. И затова лорд Манфред пришпорил коня си напред, за да приветства Егон Дракона, докато той приближавал, и да предложи меча си, града и клетвата си за вярност. (Според някои лорд Хайтауър му предложил и ръката на най-малката си дъщеря, ала Егон вежливо му отказал, като казал, че не иска да обиди двете си кралици.)

Три дни по-късно в Звездната септа Негова Върховна святост сам миропомазал Егон със седемте масла, поставил короната на главата му и го именувал Егон от дом Таргариен, Първия с това име, крал на андалите, ройнарите и Първите хора, властелин на Седемте кралства и техен закрилник. (Използван бил изразът „Седемте кралства“, макар Дорн да не се бил предал. Нито пък щял през следващия век.)

Едва шепа лордове присъствали на първата коронация на Егон при Черна вода, но при втората били стотици, а по улиците на Староград десетки хиляди души го изпровождали с радостна глъч, докато кръстосвал града на гърба на Балерион. На втората коронация присъствали и майстерите, и архимайстерите от Цитаделата. Може би затова именно тази церемония, а не коронацията при Егонова крепост, била отбелязана като начало на властването му.

И така от Седемте кралства било изковано едно, с волята на Егон Завоевателя и сестрите му.

Мнозина мислели, че след края на войните крал Егон ще превърне в свой престол Староград, а други – че ще управлява от Драконов камък, древната островна цитадела на Таргариен. Кралят изненадал всички, когато оповестил намерението си да царува от новообразувания град, който вече се разраствал под трите хълма при устието на Черна вода, където той и сестрите му за пръв път стъпили във Вестерос. Градецът се наричал Кралски чертог. Оттам Егон Драконът властвал над кралството си от огромен метален трон, заплашителен и страховит, измайсторен от стопените, разкривени и строшени остриета на всичките му сразени неприятели, който отпосле станал познат на целия свят като Железния трон на Вестерос.

Кралският род Таргариен

Егон Първи

КРАЛ ЕГОН, Първият с това име, успял едва на двайсет и седем да завладее Седемте кралства, но после го посрещнало нелекото изпитание да управлява наново изкованите си владения. Седемте войнстващи кралства рядко се радвали на мир в границите си, камо ли сега, когато такива вече нямало. Необходим бил наистина забележителен мъж, за да ги направи единни. За щастие, Егон бил точно такъв – мъж далновиден и крайно решителен. И макар идеята му за единен Вестерос да се оказала по-трудна за реализация, отколкото можел да си представи – и много по-скъпа, – това била идея, която оформила потока на историята за стотици години напред.

Именно Егон провидял, че край грубоватата Егонова крепост ще се издигне огромна кралска столица, която ще отправи предизвикателство към Ланиспорт и Староград и дори ще ги надмине. И макар Кралски чертог още от самото начало да бил претъпкано, разкаляно и вмирисано място, той гъмжал от енергия. Простолюдието се сбирало в септа, скалъпена набързо от корубата на рибарски кораб, но не след дълго, със средства от Върховния септон, било издигнато много по-величествено здание. (Скоро на Хълма на Ренис щяла да бъде построена и Септата на възпоменанието, паметник на по-младата кралица.) Там, където някога се мяркали само рибарски лодчици, сега се виждали цели кораби и галери – от Староград, Ланиспорт и Свободните градове, дори от Летните острови, а потокът на търговията се изместил от Дъскъндейл и Девиче езеро към Кралски чертог. Егонова крепост се разраснала извън първоначалната си палисада и превземала все повече от Високия хълм на Егон. Издигнали нова крепост, също от дърво, ала със стени, високи двайсет метра. Останала до 35 г. сл. З., когато Егон я съборил и на нейно място издигнал Червената цитадела, замък, достоен за Таргариените и техните потомци.

До 10 г. сл. З. Кралски чертог бил вече истински град, а до 25 г. сл. З. задминал Бял пристан и Града на гларуса и се наредил на трето място сред най-големите селища в кралството. Ала през много от това време стоял без стени – може би Егон и сестрите му смятали, че никой няма да дръзне да нападне град, в който живеят дракони. Но през 19 г. сл. З. пристигнала вест за пиратска флотилия, която плячкосала град Високи дървета на Летните острови и отнесла със себе си хиляди роби и цяло състояние в скъпоценности. Обезпокоен, а и като бил наясно, че нито той, нито сестрите му стоели през цялото време в Кралски чертог, Егон наредил да издигнат стени. С изпълнението били натоварени архимайстер Гауен и Ръката на краля, сир Озмънд Стронг. Егон повелил да оставят достатъчно място зад стените, за да се разраства градът, както и да вградят седем строго охранявани порти, в чест на Седемте. Градежът започнал на следващата година, а през 26 г. сл. З. бил завършен.

Просперитетът на кралството растял успоредно с този на града. Отчасти това се дължало на усилията на Завоевателя, който искал да си спечели уважението на васалите и простолюдието. Често му помагала кралица Ренис (докато била жива), която силно се вълнувала от обикновените люде. Също така покровителствала певци и бардове – сестра ѝ, кралица Висения, намирала това за прахосничество, но именно творбите на певците разнасяли славата на Таргариените из кралството. И дори когато тези песни не се свенели да лъжат, та да придадат на Егон и сестрите му повече величие, кралицата не го слагала на сърце... за разлика от майстерите.

Кралицата успяла да скрепи единството на Вестерос, като съдействала за сключването на бракове между отдалечени един от друг домове. Затова смъртта на Ренис в Дорн през 10 г. сл. З. и последвалият я гняв оставили тежък отпечатък върху кралството, влюбено в красивата си, благосклонна кралица.

И макар властването му да било окъпано в слава, Първата дорнска война изпъквала като едничкото голямо поражение на Егон. Тя започнала през 4 г. сл. З. и приключила девет години по-късно, период на трагедии и пролята кръв. Бедствията, които предизвикала войната, били много. Смъртта на Ренис, годините на Драконовата ярост, избитите лордове, убийците, проникнали в Кралски чертог и дори в Червената цитадела. Черни времена.

Според летописите на архимайстер Гилдаин, в кралския двор имало слухове, че Егон оставил кралица Висения, докато се строяла Червената цитадела, уж за да се грижи тя за начинанието, но всъщност за да не трябва да търпи компанията ѝ на Драконов камък. В по-зрелите им години двамата – чиято връзка поначало не била особено топла, – все повече се отчуждавали един от друг.

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Железният трон.* ВЛЯВО | *Егон Завоевателя, коронован от Върховния септон.*

Но от цялата трагедия все пак произлязло нещо славно: Заклетото братство на Кралската гвардия. Когато Егон и Висения обявили награди за главите на дорнските лордове, мнозина били избити, а в отговор дорнците наели свои собствени убийци и отровители. В един случай през 10 г. сл. З. Егон и Висения били нападнати на улицата в Кралски чертог и без Висения и меча ѝ Тъмна сестра кралят можело и да не оцелее. При все това кралят вярвал, че обикновените му телохранители са достатъчни – но Висения го разубедила. (Записано е, че когато Егон посочил телохранителите си, Висения извадила Тъмна сестра и го порязала по бузата, преди те да успеят да реагират. „Телохранителите ти са бавни и мързеливи" – казала Висения, а кралят се принудил да се съгласи.)

Именно Висения, не Егон, решила какво да представлява Кралската гвардия. Седмина поборници за властелина на Седемте кралства, всички до един рицари. Написала клетвата им по примера на Нощния страж, тъй че трябвало да се отрекат от всичко, освен от дълга към краля си. А когато Егон повдигнал въпроса за велик турнир, който да излъчи първите гвардейци, Висения отново го разубедила. Рекла му, че му е нужно нещо повече от силни воини, които да го закрилят – трябвало и да са неотклонно верни. Кралят се доверил на Висения за избора и историята сочи, че добре е сторил: двамина загинали, за да го защитят, а всички останали му служили с чест до края на дните си. Бялата книга споменава имената им, в нея се намират и имената и делата на всеки за-

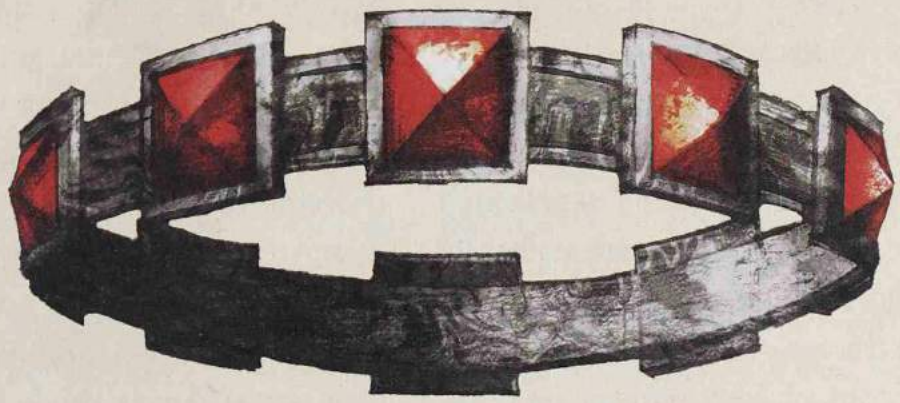

„Правилото на шестте", вече част от общия закон, било установено от Ренис, докато замествала брат си на Железния трон, когато странствал из владенията си. Тъжителите били шестима мъже, братя на жена, пребита до смърт от съпруга си, след като я хванал с друг. Той се защитил, като отбелязал, че било законно мъжът да накаже невярната си жена (което било така, макар в Дорн порядките да са различни), стига да не използва пръчка, по-дебела от палеца му. Само че, според братята ѝ, той я бил ударил сто пъти. Мъжът не отрекъл. След като обмислила въпроса заедно с майстерите и септоните, Ренис повелила, че боговете са създали жените, за да са верни на мъжете си – съпругът можел законно да удря съпругата си, но само шест пъти, по веднъж за всеки от Седемте, освен Странника, който е смъртта. Затова отсъдила, че деветдесет и четири от ударите са незаконни, и се съгласила, че братята на мъртвата жена могат да ги върнат на съпруга ѝ.

клет гвардеец оттам насетне. Ето ги и първите: сир Корлис Веларион, първият лорд-командир. Сир Ричард Руут. Сир Адисън Хил, копелето от Крепост в нивите. Сир Грегор Гууд и сир Грифит Гууд, двама братя. Сир Хъмфри Глумеца, странстващ рицар, и сир Робин Даклин, наречен Черношийката, първи от мнозина от рода му, които щели да носят белия плащ.

След като определил в самото начало съветниците си, които през управлението на Джеерис Първи щели да се превърнат в Малкия съвет, Егон Завоевателя нерядко оставял ежедневните дела на кралството на сестрите си и на доверените си лордове. Той пък доизплитал единното си кралство, вдъхвайки страхопочитание и (при нужда) страх у поданиците си. През половината година кралят прелитал между Кралски чертог и Драконов камък – макар в града да бил престолът му, островът, обгърнат в серни изпарения и морски пръски, бил любимото му място. Останалата част от времето посвещавал на кралските си обиколки. Той пътувал безспир из кралството си, чак до последната му обиколка от 33 г. сл. З. Не пропускал при всяко посещение в Старograd да отдаде почит на Върховния септон в Звездната септа, а иначе гостувал на лордовете големци (в последната си обиколка навестил дори Зимен хребет), както и на по-дребни благородници, рицари и дори обикновени ханджии. Навсякъде след краля се проточвало бляскаво шествие – веднъж го последвали цели хиляда рицари, както и много лордове и дами от кралския двор.

Редом с краля пътували не само придворни, ала и майстери, и септони. Шестима майстери често го придружавали, за да го съветват по въпроси на местните закони и традиции, тъй че да може да отсъжда справедливо, когато идвало време за просби. Вместо да се опита да обедини кралството под единен закон, Егон уважавал обичаите на всяко място и се старал да ги управлява, както биха го сторили някогашните им крале. (Едва при друг крал законите щели да бъдат уеднаквени.) От края на Първата дорнска война, та до смъртта на Егон през 37 г. сл. З. в кралството царувал мир, а Егон управлявал мъдро и снизходително. Оставил на кралството си „и наследник, и заместник" – по-големият му син принц Енис, бил от сестра му Ренис (отдавна починала), а по-младият, принц Мегор, от Висения.

Споминал се, където се и бил родил, на ненагледния му Драконов камък. Според всички сведения един ден бил в Залата с Рисуваната маса, разказвал на внуците си Егон и Визерис за завоеванията си, когато се запънал в думите си и се строполил. Било апоплектичен удар, рекли майстерите, Дракона си бил отишъл бързо и неусетно. Изгорили тялото му в двора на родната му цитадела, какъвто бил обичаят на Таргариените и на всички валирианци преди тях. Енис, принц на Драконов камък и наследник на Железния трон, научил новината в Планински рай и мигом отлетял с дракона си, за да получи короната. Ала всички наследници на Егон Завоевателя установили, че за разлика от него на тях управлението на кралството им се удава доста по-мъчно.

ВЛЯВО | *Егонова крепост и ранният Кралски чертог.* ГОРЕ | *Короната на Егон Завоевателя.*

Енис Първи

КОГАТО ДРАКОНА СЕ СПОМИНАЛ на шейсет и четири, властта му била неоспорвана от никого, освен от дорнците. Той управлявал мъдро и си бил създал величав образ по време на обиколките си. Почитал Върховните септони, възнаграждавал справедливо онези, които му служели добре, помагал на нуждаещите се. Ала под повърхността на иначе спокойното му царуване бушувало недоволство. В сърцата си мнозина от поданиците му още помнели с добро отминалите дни, когато върховенството на великите домове в собствените им владения било безпрекословно. Други търсели мъст, задето били загубили близки във войните. А трети пък смятали Таргариените за мерзки създания: братя се женели за сестри, децата им били извращения на природата. Силата на Егон и сестрите му – както и драконите им, стигала, за да потушат недоволството на зложелателите им, но не можело същото да се каже за наследниците им.

През 37 г. сл. З. на трона, на трийсетгодишна възраст, се възкачил Енис, първородният син на Егон от възлюбената му Ренис. Бил коронован на пищна церемония в Червената цитадела, още недостроена, и поставил на главата си изкусно изработена златна корона вместо диадемата от валирианска стомана на баща си.

Ала макар баща му и брат му Мегор (дете на Висения) да били родени воини, Енис бил от друг тип. Родил се слаб и болнав, такъв си и останал като дете. Нароили се слухове, че това не може да е истинският син на Егон Завоевателя, воин над всякаква мяра. Знаело се, че кралица Ренис се забавлява в компанията на хубави певци и остроумни глумци – може би един от тях бил бащата. Но слуховете стихнали и в крайна сметка спрели, когато болнавото дете получило новоизлюпен дракон на име Течно сребро. Растял драконът, растял и Енис.

При все това той си останал мечтател, току се захващал ненасериозно с алхимия, току покровителствал певци, глумци и танцьори. Нещо повече, жадувал одобрение, затова отлагал и се колебаел в решенията си от опасения да не разочарова някого. Този недостатък белязал управлението му и сложил ненавременен, унизителен край на живота му.

След смъртта на Завоевателя не минало дълго време, преди да се надигнат предизвикателства към управлението на Таргариените. Първото дошло от разбойника Харън Червения, който твърдял, че е внук на Харън Черния. С помощта на един слуга Харън Червения превзел Харънхъл и пленил тогавашния му господар, печално известния лорд Гаргън (запомнен като Гаргън Госта, защото имал навика да посещава всяка сватба във владенията си, за да упражни правото си на първа брачна нощ). Кастрирали лорд Гаргън в тамошната Гора на боговете и го оставили да кърви до смърт, а Харън Червения се провъзгласил за лорд на Харънхъл и крал на Реките.

Всичко това се случило, докато кралят гостувал в Речен пад, седалището на дом Тъли. Докато Енис и лорд Тъли стигнат до Харънхъл, за да се справят със заплахата, замъкът вече бил опразнен, верните слуги на лорд Гаргън – изклани, а Харън Червения и следовниците му – изпокрити из горите, отново разбойници.

В Долината и Железните острови се появили още бунтовници, а един дорнец, Кралят лешояд, сбрал край себе си хиляди, за да се опълчи на Таргариените. Архимайстер Гауен пише, че кралят бил стъписан от вестта, защото се смятал за любимец на народа. И за пореден път действал нерешително: отпървом наредил войска да отплува към Долината, за да се разправи с узурпатора Йонос Арин, който хвърлил в тъмница собствения си брат лорд Ронел – ала след това отменил заповедта, защото се опасявал, че Харън Червения може да нахлуе в Кралски чертог. Кралят дори назначил Велик съвет, който да обсъди какво да се прави. За щастие на кралството, други действали по-бързо.

Лорд Ройс от Рунстоун събрал силите си и помел бунтовниците на Йонос Арин, като го приклещил в Орлово гнездо – макар това да предизвикало смъртта на

ВЛЯВО | *Крал Енис на Железния трон.*

лорд Ронел, изхвърлен от собствения си брат през Лунната порта. Ала Орлово гнездо не било никакво препятствие за принц Мегор и Балерион Черната гибел – дракона, който младият принц винаги искал да притежава и след смъртта на баща си най-сетне получил. Йонос и последователите му били обесени лично от Мегор.

Междувременно на Железните острови мъжът, който твърдял, че е прероденият крал Лодос, бързо намерил смъртта си от ръката на лорд Горен Грейджой, който изпратил главата му на краля в буркан със солена вода. В отплата Енис възнаградил Горен – а той се възползвал от това, за да прокуди Вярата от Железните острови, за ужас и изумление на остатъка от кралството.

Колкото до Краля лешояд, Мартелите като цяло пренебрегнали това въстание в границите си. Принцеса Дерия уверила Енис, че дом Мартел желае само мир и че прави, каквото може, за да потуши бунта – макар че решението било оставено на пограничните лордове. Отначало така нареченият Крал лешояд се показал равен с тях. Ранните му победи му носели все по-голяма подкрепа, докато последователите му не наброявали трийсет хиляди души. Едва когато разделил огромната си войска – и защото вече трудно я изхранвал, и защото бил сигурен, че може да надвие всекиго в битка, – тогава започнали бедите му. Сега разпокъсаните му сили можели лесно да бъдат победени, първо – от бившата Ръка на краля, Орис Баратеон, а след това – от събраната мощ на пограничните лордове; особено Свирепия Сам Тарли, чийто меч Проклятие червенеел от дръжката до върха, посякъл десетки дорнци по време на Лова на лешояда, както станала известна потерята по петите на Краля лешояд.

Първият бунтовник останал и последен. Харън Червения, още на свобода, най-после бил притиснат от Ръката на Енис, лорд Алин Стоукуърт. В последвалото сражение Харън убил лорд Алин само за да бъде поразен от скуайъра му. Когато мирът се възстановил, кралят благодарил на основните участници в битките срещу въстаниците и враговете на трона – а най-голямата награда отишла за брат му, принц Мегор, когото Енис назначил за своя Ръка. Тогава ходът изглеждал далновиден. Ала именно той посял семената, от които избуяла гибелта на Енис.

Браковете в семейството били отколешен валириански обичай, който пазел чиста кралската кръв. Ала за Вестерос подобни порядки били чужди, били дори извращение, според Вярата. Дракона и сестрите му били приети без възражения. Никой не повдигнал въпроса и когато принц Енис се оженил през 22 г. сл. З. за Алиса Веларион, дъщеря на кралския надзорник на корабите и лорд-адмирал – макар да била Таргариен по майчина линия, тя била просто братовчедка. Ала когато се видяло, че традицията ще продължи за пореден път, ситуацията се нагнетила.

Кралица Висения предложила Мегор да се ожени за първото дете на Енис, Рена, но Върховният септон възнегодувал пламенно. Тъй че Мегор се оженил за племенницата на септона, лейди Церис Хайтауър. Ала бракът им се оказал безплоден, те не могли да се сдобият с деца, докато този на Енис бил плодовит. След Рена се появили неговият син и наследник Егон, а после – Визерис, Джеерис и Алисан. Навярно от завист, след две години като Ръка и след раждането на поредната дъщеря на брат муВела, която умряла в люлката – Мегор стъписал кралството през 39 г. сл. З., като обявил, че си е взел тайно втора съпруга, Алис от дом Хароуей. Сватбата била с валириански церемония, а бракът бил скрепен от кралица Висения, защото никой септон не искал да ги ожени. Всенародното възмущение било такова, че Енис в крайна сметка трябвало да прокуди брат си от кралството.

Кралят решил с това да сложи край на въпроса, но Върховният септон не бил доволен. Енис провъзгласил за нова Ръка предполагаемия чудотворец септон Мурмисон, но и това не решило проблемите с Вярата. А през 41 г. сл. З. Енис влошил положението, когато избрал

ОТ ИСТОРИЯТА НА АРХИМАЙСТЕР ГИЛДАИН

За Таргариените винаги е било традиционно да се женят помежду си, най-добре – брат за сестра. Обичаят води началото си от Стара Валирия, където това било общоприето сред много от древните родове, особено онези, които развъждали и яздели дракони. „Кръвта на дракона трябва да остане чиста", така гласяло поверието. Някои от принцовете чародеи имали по няколко съпруги, ако поискали, макар да било по-рядко от кръвосмесителните бракове. Във Валирия преди Ориста хиляди богове били почитани, но нито един не бил страхопочитан, затова никой не смеел да осъди тези обичаи.

Във Вестерос не било така, а силата на Вярата била неоспорима. Кръвосмешението било заклеймено като низост, като грях, независимо дали между баща и дъщеря, майка и син или брат и сестра, а плодовете на подобни съешения се считали за извращения в очите на богове и хора. В тази светлина може да се каже, че конфликтът между Вярата и дом Таргариен бил неизбежен.

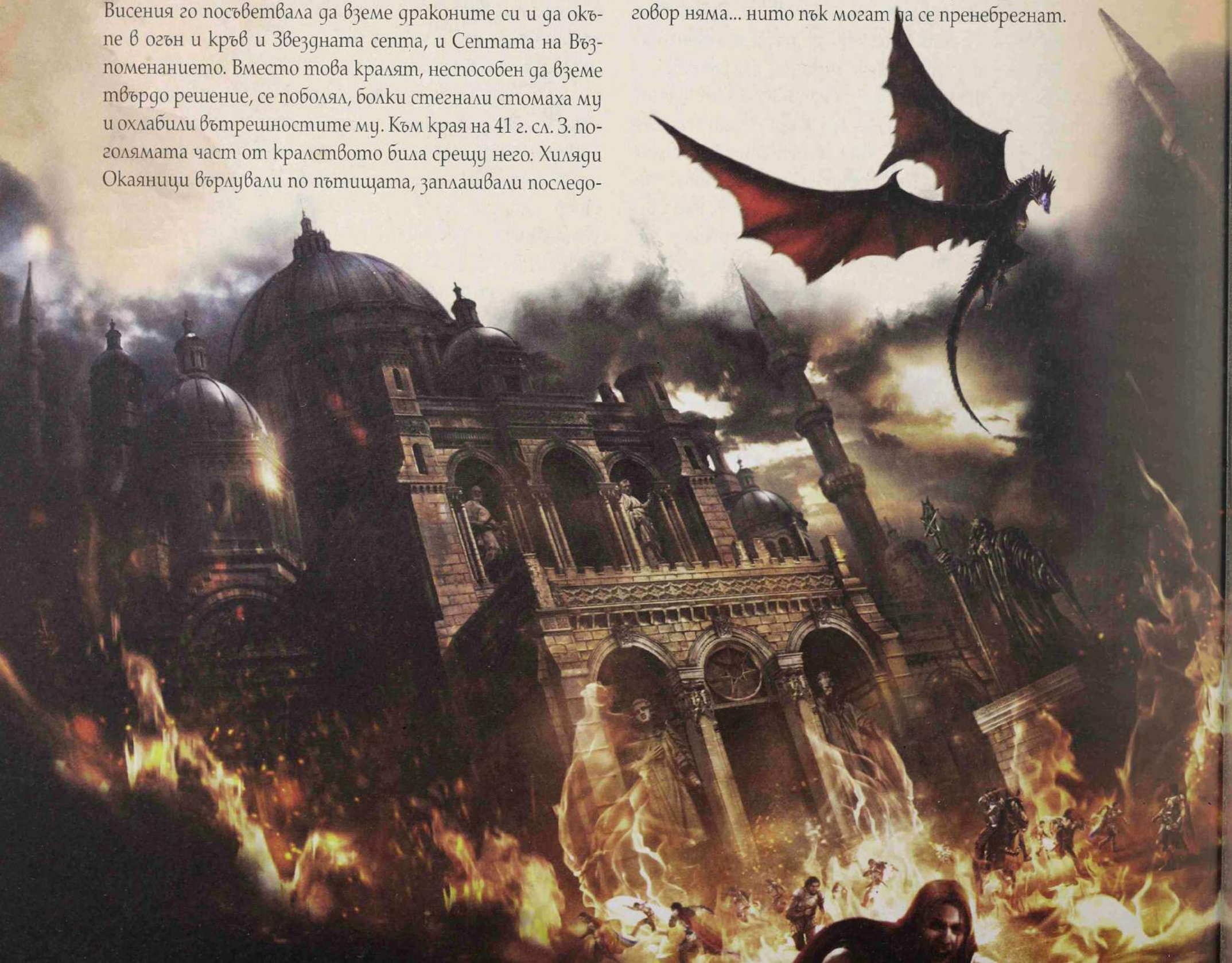
да омъжи най-голямата си дъщеря Рена за сина си и свой наследник Егон, когото направил принц на Драконов камък на мястото на Мегор. От Звездната септа пристигнало клеймо, каквото никой крал не бил получавал преди, онасловено „На крал Извращение" – и внезапно набожни лордове и дори тези от простолюдието, които някога обичали Енис, се обърнали срещу него.

Септон Мурмисон бил отлъчен от Вярата, задето извършил церемонията, а шепа фанатизирани Окаяници се въоръжили и насекли Мурмисон на парчета две седмици по-късно, докато пътувал през града в паланкина си. Синовете на Воина започнали да укрепват Хълма на Ренис, като превърнали Септата на Възпоменанието в цитадела, която да устои на нападение от краля. Освен това неколцина Окаяници опитали да убият самия крал и семейството му в замъка – превалили стените и се прокраднали в кралските покои. Само благодарение на рицар от Кралската гвардия бедствието било предотвратено.

Изправени пред всичко това, Енис и семейството му напуснали града и избягали на Драконов камък. Там Висения го посъветвала да вземе драконите си и да окъпе в огън и кръв и Звездната септа, и Септата на Възпоменанието. Вместо това кралят, неспособен да вземе твърдо решение, се поболял, болки стегнали стомаха му и охлабили вътрешностите му. Към края на 41 г. сл. З. по-голямата част от кралството била срещу него. Хиляди Окаяници вървели по пътищата, заплашвали поддържателите на краля, а поне десетина лордове се вдигнали на оръжие срещу Железния трон. А Енис, едва на трийсет и пет, приличал повече на шейсетгодишен. Архимайстер Гауен нямал надежда, че кралят ще оздравее.

Вдовстващата кралица Висения се нагърбила с грижите за него и известно време той се чувствал по-добре. И тогава съвсем неочаквано здравето му се сринало, когато научил, че синът му и дъщеря му са обсадени в замъка Крейкхол, където се били укрили. Въстанието срещу трона ги заварило неподготвени, по време на ежегодната им обиколка из кралството. Три дни след това Енис умрял и като баща си бил изгорен на Драконов камък по стария валириански обичай.

През следващите поколения, след смъртта на Висения, някои предполагали, че внезапната смърт на крал Енис била нейно дело и я зовяли „родоубийца, кралеубийца". Нима тя не отдавала предимство на Мегор пред Енис във всичко? Нима не желаела да види сина си на трона? Защо тогава се грижела за своя полусин и племенник, който я отвращавал? Висения имала много достойнства, ала жалостива не била. На тези въпроси лесен отговор няма... нито пък могат да се пренебрегнат.

Мегор Първи

МЕГОР, Първият с това име, се възкачил на престола след неочакваната смърт на брат си, крал Енис, през 42 г. сл. З. Всеизвестен е като Мегор Жестокия, напълно заслужено прозвище – по-жесток крал никога не е седял на Железния трон. Властването му започнало и завършило с реки от кръв. Летописите казват, че се наслаждавал на войни и сражения, но е ясно, че най-вече жадувал за всякакво насилие – насилие, смърт и пълно господство над това, което считал за свое. Какви демони го обладавали, никой не може да каже. И до днес някои благодарят, че тиранията му просъществувала едва за кратко. Та кой ли знае колко благородни родове щели да изчезнат завинаги, само и само да задоволят щенията му?

на Висения, за да събере под него вярното си войнство. Стекли се хиляди.

Висения пък предизвиквала всекиго, който отричал кралското право на Мегор, да се докаже. Капитанът на Синовете на Воина приел предизвикателството. Сир Деймън Мориген, наречен Деймън Благочестивия, се съгласил на съд на седмина по древен обичай: сир Деймън и шестима Синове на Воина срещу краля и шестима негови поборници. В това сражение самото кралство било залогът, а историите за него са многобройни и често си противоречат. Знаем единствено, че самият крал Мегор останал жив, ала накрая получил тежък удар в главата и се строполил в несвяст едва мигове след като загинал последният от Синовете на Воина.

> Според сведенията, Енис въртял меча и копието сносно – достатъчно добре, за да не стане за смях, но нищо повече. За разлика от него Мегор надвивал закоравели рицари още на тринайсет и бързо си спечелил слава на кралския турнир от 28 г. сл. З., когато повалил в турнира с пики трима от Кралската гвардия поред, а след това спечелил мелето. Крал Егон го ръкоположил за рицар на шестнайсет, по онова време бил най-младият рицар в кралството.

Едва погребала Енис, Висения се качила на Вхагар и отлетяла на изток, за да отзове сина си Мегор от Пентос обратно в Седемте кралства. Мегор се върнал с Балерион, като останал на Драконов камък само колкото да го короноват с диадемата на баща му от валирианска стомана вместо с фино изработената корона на брат му.

Архимайстер Гауен се възпротивил – отбелязал, че според законите за унаследяване принц Егон, най-големият син на Енис, трябва да е крал. Отговорът на Мегор бил да обяви майстера за предател, да го осъди на смърт и да отсече главата му с един замах на Блекфир. След това малцина дръзнали да надигнат глас в полза на Егон. Били разпратени гарвани, а вестта гласяла, че е коронован нов крал, който ще е справедлив с онези, които го подкрепят, а на неприятелите си ще въздаде предателска смърт.

Сред основните врагове на Мегор била Войнстващата вяра – ордените на Синовете на Воина и Окаяниците, а войната му срещу тях била непрестанен фон на властването му. В Кралски чертог двата ордена контролирали Септата на Възпоменанието и полуиздигнатата Червена цитадела. Ала Мегор отлетял право към града, безстрашен на гърба на Балерион, и издигнал червения дракон на дом Таргариен навръх Хълма

Двайсет и седем дни Мегор не се събудил. На двайсет и осмия кралица Алис пристигнала от Пентос (Мегор още нямал челяд), а с нея – пентошка красавица на име Тиана от Кулата. Скоро станало ясно, че по време на изгнанието на Мегор тя му била любовница, а някои шепнели – и на кралица Алис. Вдовстващата кралица, когато се срещнала с Тиана, ѝ поверила грижите за краля еднолично. Това разтревожило поддръжниците на Мегор.

На трийсетия ден кралят се събудил по изгрев и излязъл навръх стените. Хиляди го приветствали с радостни възгласи – макар и не от Септата на Възпоменанието, където стотици Синове на Воина се били събрали за сутрешните си молитви. После Мегор се възкачил на Балерион и отлетял от Високия хълм на Егон към Хълма на Ренис и без предупреждение отприщил огъня на Черната гибел. Докато Септата на Възпоменанието се разгаряла, някои се опитали да побягнат, но били посрещнати от стрелците и копиеносците, разположени по-рано от Мегор. Писъците на горящите и умиращите, твърди се, ехтели из целия град, а книжовниците пишат, че димният покров се носел навред през Кралски чертог цели седем дни.

Това било само началото на войната между Мегор и Войнстващата вяра. Върховният септон останал непоклатим противник на краля, а Мегор събирал под

ВЛЯВО | *Пожарът в Септата на Възпоменанието.*

знамената си все повече и повече лордове. В битката при Камен мост Окаяниците измирали като мухи и, според разказите, река Мандър червенеела на двайсет левги от сражението. След това мостът и замъкът, разположен при него, се знаели като Горчив мост.

Още по-тежка бран настъпила при Голямата вилка на Черна вода, където тринайсет хиляди Окаяници, както и стотици рицари от войнството при Каменна септа, и още стотици поданици на лордове – въстаници от Речните и Западните земи, се изправили срещу краля. Свирепият сблъсък продължил до смрачаване, но в крайна сметка крал Мегор постигнал решителна победа. Мегор отново летял на гърба на Балерион и макар дъждовете да отслабвали пламъците на Черната гибел, дракончът сеел смърт след себе си.

Войнстващата вяра останала най-непримиримият враг на Мегор през цялото му царуване, а той бил техният. Дори след тайнствената смърт на Върховния септон през 44 г. сл. З., последвана от нов Върховен септон, много по-благосклонен и сговорчив, който се опитал да разпусне Звездите и Мечовете, непрестанната агресия не отслабнала. Към войните се прибавили и честите бракове на Мегор в опитите му да се сдобие с наследник. Ала с колкото и жени да влизал в брак, с колкото и жени да си лягал и без брак, оказал се бездетен. Вземал за свои невести жени, които по-рано бил направил вдовици – доказано плодовити, ала единствените му деца от тях били чудовища: разкривени, безоки, без ръце или крака, и с мъжки, и с женски полови органи. Спускането му в същинската лудост, твърдят някои, започнало с раждането на първото от тези същества.

Все пак едно постижение можем да отбележим в годините на крал Мегор: завършил Червената цитадела през 45 г. сл. З. Крал Егон я започнал, крал Енис продължил строежа, ала Мегор я издигнал докрай. Дори надминал плановете на баща си и брат си, като издигнал замък в замъка и го отделил с ров. В сетнешни дни той станал известен като Стегата на Мегор. Нещо повече, той пръв заповядал да прокопаят там тайни тунели и коридори. Поставили фалшиви стени, а през Високия хълм на Егон били прокопани неизброими тунели. Мегор сякаш забравил, че няма наследници, и се посветил изцяло на градежа. Назначил тъста си, лорд Хароуей, като своя Ръка и го оставил да управлява кралството, докато той довърши замъка.

Но обичайно за царуването на Мегор, дори това постижение се превърнало в кошмар. Когато цитаделата най-после се издигнала завършена, кралят устроил диво угощение за зидарите, дърворезбарите и останалите майстори, работили по замъка. След три дни пируване за сметка на краля всички паднали под ножа, за да принадлежат тайните на Червената цитадела само на Мегор.

В крайна сметка Вярата и собственото му семейство заедно сложили край на управлението на Мегор. През 43 г. сл. З. племенникът му Егон понечил да си върне трона, който му се полагал по закон. Опитът му се прочул като Голямата битка под Окото на боговете. Егон загинал в нея – надживели го неговата сестра-съпруга Рена и дъщерите им близначки. Освен живота изгубил и дракона си Течно сребро.

ОТ ИСТОРИЯТА НА АРХИМАЙСТЕР ГИЛДАИН

Едва бил положен последният камък на Червената цитадела, когато Мегор заповядал да разчистят от върха на Хълма на Ренис останките от Септата на Възпоменанието, а с тях и загиналите там Синове на Воина, само кости и пепелища. На тяхно място, повелил той, щели да се издигат драконови обори от камък, бърлога, достойна за Балерион, Вхагар и люпилото им. Така започнал строежът на Драконовата яма. Навярно не е особено изненадващо, че трудно се намерили зидари и работници за нея. Толкова много от тях избягали, че кралят се принудил да изполва затворници от тъмниците, а ги надзиравали строители от Мир и Волантис.

След това, късно през 45 г. сл. З., крал Мегор започнал нова военна кампания срещу непримиримата Войнстваща вяра – която отказала да сложи оръжие въпреки увещанията на Върховния септон. Според съхранени инвентарни книги, на следващата година кралят се върнал с две хиляди черепа – трофеи от кампанията си. Твърдял, че са от разбойници от Синовете на Воина и Окаяниците, макар на мнозина да им се струвало, че са просто обикновени селяци, попаднали на грешното място в грешното време. Ден след ден кралството все повече се обръщало против краля си.

Смъртта на вдовстващата кралица Висения през 44 г. сл. З. била значимо събитие, въпреки че сякаш не смутила особено Мегор. От раждането му тя била най-големият негов поддръжник и съюзник, търсила как да го издигне над по-големия му брат Енис, правела каквото може, за да утвърди завета му. В сумотохата около смъртта ѝ вдовицата на Енис, кралица Алиса, се измъкнала от Драконов камък с децата си и с меча на Висения, Тъмна сестра. Бягството ѝ обаче обрекло втория ѝ син, принц Визерис, скуайър на краля в Червената цитадела. Той загинал след деветдневни разпити в ръцете на Тиана от Кулата. Кралят захвърлил трупа му в двора на замъка, като огризки от кухнята, и го оставил там две седмици, надявайки се, че вестта ще принуди кралица Алиса да прибере тялото на сина си. Ала тя не се върнала. Визерис бил на петнайсет.

ДОЛУ | *Битката при Камен мост.*

През 48 г. сл. З. септон Мууп и сир Джофри Догет – известен също като Червеното куче от Хълмовете, повели Окаяниците срещу краля за пореден път, а с тях и Речен пад. Когато лорд Деймън Веларион, адмиралът на кралския флот, се обърнал срещу Мегор, много от великите домове се присъединили към него. Тиранично господство на Мегор било вече нетърпимо и от цялото кралство се надигнали против него. Обединявал ги претендентът, младият принц Джеерис – единственият останал син на Енис и Алиса, вече на четиринайсет. Подкрепял го и господарят на Бурен край, когото Джеерис обявил за Закрилник на кралството и Ръка на краля. Когато кралица Рена, за която Мегор се оженил след смъртта на Егон, научила за прокламацията на брат си, тя избягала с дракона си Дримфир, като отмъкнала и валирианския меч на съпруга си, докато спял. Дори двамина от Кралската гвардия самоволно напуснали Мегор и се присъединили към Джеерис.

Реакцията на Мегор била бавна и объркана, сякаш след тази поредица предателства – и може би след загубата на майчините напътствия, останал посвоему прекършен като Енис. Свикал верните си лордове в Кралски чертог, но пристигнали само дребни благородници от земите на короната. Не можели да предложат достойна армия срещу многочислените врагове на краля. Веднъж, късно нощем, насред вълчите часове, и последните лордове край Мегор излезли от съвещателната зала и го оставили да се терзае сам. Рано на следващата сутрин го открили мъртъв на трона, мантията му – прогизнала от кръв, вените му – прерязани от остриетата на Железния трон.

Така настъпил краят на Мегор Жестокия. Смъртта му е тема на много догадки. Макар певците да ни убеждават, че самият Железен трон го убил, някои подозират Кралски гвардеец, а други – някой зидар, останал по случайност жив, наясно с тайните на Червената цитадела. Но най-вероятното предположение е, че кралят предпочел самоубийството пред поражението. Каквато и да е истината, царуването му – шестте години на ужаси, които причинил на кралството си, – свършило по подобаващ начин. След него племенникът му щял да стори много, за да затвори дълбоките рани, оставени от Мегор в Седемте кралства.

ГОРЕ | *Мегор Първи, мъртъв на Железния трон.* ВДЯСНО | *Невестите на Мегор Жестокия (ляво, от горе надолу: Церис Хайтауър, Тиана от Кулата, Алис Хароуей. Дясно, от горе надолу: Елинор Костейн, Джейни Уестърлинг, Рена Таргариен).*

Невестите на Мегор Жестокия

Церис от дом Хайтауър

Церис била дъщеря на Мартин Хайтауър, лорд на Староград. Собственият ѝ чичо, Върховният септон, я предложил за съпруга на Мегор, след като оспорил годежа му с новороденатa му племенница, принцеса Рена. Церис и Мегор се оженили през 25 г. сл. З. Принцът твърдял, че консумирали брака си десетократно още същата нощ, но от него така и не произлезли синове. Скоро се уморил от неспособната да зачене наследник Церис и започнал да си търси други невести. Церис умряла през 45 г. сл. З. от внезапна болест, макар да се мълви, че била убита по заповед на краля.

Алис от дом Хароуей

Алис била дъщеря на Лукас Хароуей, новия лорд на Харънхъл. Тайният им брак през 39 г. сл. З., докато Мегор бил Ръка, довел до прокуждането му в Пентос. Алис станала официално кралица, когато Мегор я върнал оттам. През 48 г. сл. З. тя първа заченала от краля, но скоро след това изгубила детето – уродливо създание, разкривено и безоко, а в яростта си Мегор обвинил и екзекутирал акушерките ѝ, две септи, както и Великия майстер Дезмънд. Тиана от Кулата обаче убедила краля, че детето е плод на изневерите на Алис. Обвинението станало причина за смъртта ѝ, а също и на придворните ѝ дами, на баща ѝ, лорд Лукас – тогавашната Ръка, и на всеки Хароуей и сродниците им между Кралски чертог и Харънхъл. След това лорд Едуел Селтигар станал Ръка на краля.

Тиана от Кулата

Тиана била най-страховитата сред невестите на крал Мегор. Според слуховете, тя била незаконна дъщеря на пентошки магистър. Започнала като танцьорка по ханове, преди да се издигне като куртизанка. Предполагало се, че владее чародейство и алхимия. Омъжила се за краля през 42 г. сл. З., но и техният брак се оказал безплоден като останалите. Някои я наричали Кралския гарван, а всички се бояли от способността ѝ да разкрива тайни. Служела като кралски началник на слухарите. В края на краищата признала, че чудовищата, родени от другите съпруги на Мегор, са дело на нейна отрова. Кралят я убил със собствените си ръце през 48 г. сл. З., изтръгнал сърцето ѝ с Блекфир и го хвърлил на кучетата си.

Черните невести

През 47 г. сл. З. Мегор се венчал за три жени едновременно – всички доказано плодовити, до една били вдовици, изгубили съпрузите си във войните на Мегор или по негова команда.

Елинор от дом Костейн

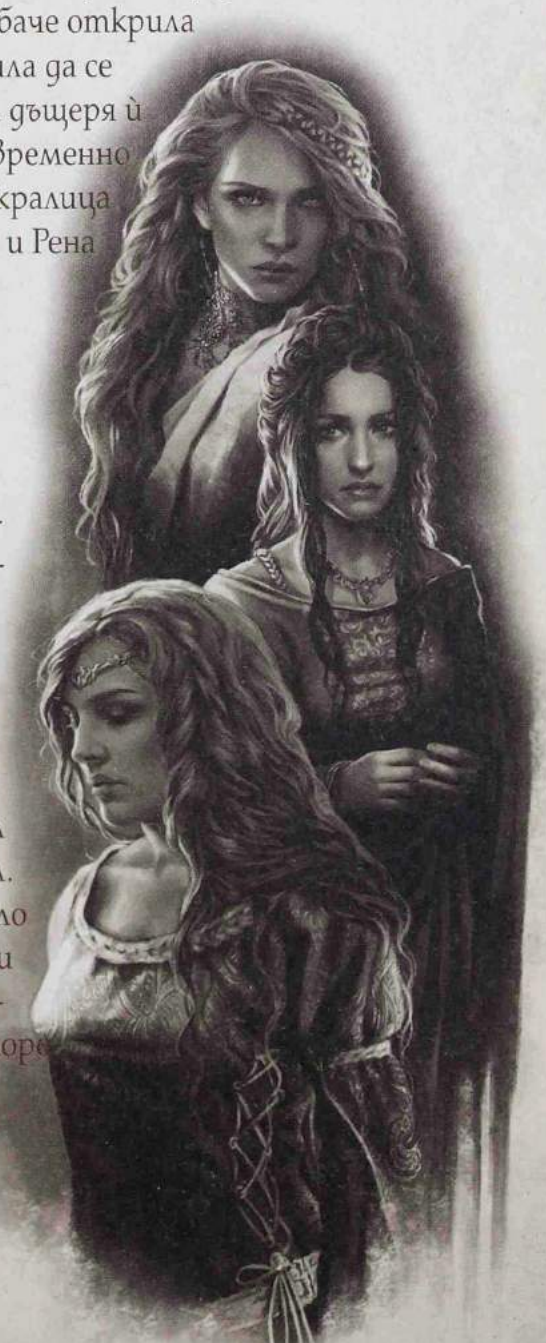
Елинор била най-младата от Черните невести, но макар да била едва на деветнайсет по време на венчавката, вече била родила на съпруга си Тео Болинг три деца. Сир Тео бил заловен от кралски гвардейци, обвинен в заговор с кралица Алиса – че замисля да постави сина ѝ, принц Джеерис, на трона и бил екзекутиран: всичко това в един и същ ден. След седемдневен траур Елинор била повикана да се омъжи за Мегор. И тя забременяла, и като Алис преди нея родила уродливо същество, също без очи и с чифт закърнели криле на гърба. Тя оцеляла след кошмарното раждане и била едната от двете съпруги на краля, успели да го надживеят.

Рена от дом Таргариен

Когато принц Егон загинал от ръката на Мегор в битката под Окото на боговете, Рена се укрила на Светъл остров при лорд Фарман, който предложил убежище за нея и дъщерите ѝ близначки. Тиана обаче открила момичетата и Рена се принудила да се омъжи за Мегор. Мегор посочил дъщеря ѝ Ерea за своя наследница и същевременно обезнаследил последния син на кралица Алиса, Джеерис. Както Елинор, и Рена надживяла съпруга си.

Джейни от дом Уестърлинг

Висока и фина, лейди Джейни била омъжена за лорд Алин Тарбек, който загинал с бунтовниците в битката под Окото на боговете. Родила му син след смъртта му, тъй че плодовитостта ѝ също била доказана. Ухажвал я наследникът на Скалата на Кастърли, но я повикал кралят. Тя заченала през 47 г. сл. З. – раждането ѝ обаче започнало с три месеца преждевременно и от утробата ѝ се пръкнало поредното мъртво чудовище. Скоро след това тя починала.

Джеерис Първи

ДЖЕЕРИС се възкачил на трона през 48 г. сл. З., когато кралството се разкъсвало от амбициите на бунтовни лордове, гнева на Върховния септон и жестокостта на чичо му, Мегор Първи. Властта получил едва на четиринайсет, когато Върховният септон поставил на главата му короната на неговия баща Енис. Царуването му започнало с майка му, вдовстващата кралица Алиса, като регент, както и с напътствията на лорд Робар от дом Баратеон, Закрилник на кралството и Ръка на краля в тези първи няколко години. Когато навършил пълнолетие, Джеерис взел за жена сестра си Алисан, която му родила много деца.

Макар и млад, още юноша, Джеерис се показал като истински крал. Бил изкусен воин, майстор на лъка и копието, а и умел ездач. Имал дракон, Вермитор – огромен звяр, с люспи в цвят на бронз и охра, най-големият жив дракон след Балерион и Вхагар. Смел в мислите и делата си, Джеерис бил извънредно мъдър за годините си и търсел мирно решение на всеки проблем.

Неговата кралица Алисан също била любимка на хората, красива и одухотворена, с фини обноски и остър ум. Според някои управлявала наравно със съпруга си и това не е далеч от истината. По нейно искане крал Джеерис отменил правото на първа брачна нощ въпреки яростната съпротива на мнозина лордове. А мъжете от Нощния страж пък в нейна чест преименували замъка Снежна порта на Краличина порта. Сторили го от благодарност за средствата, които получили от нея, за да построят новия замък Дълбоко езеро. Той заменил огромния и разоряващо скъп за поддръжка Нощна крепост. Алисан им помогнала също и да се сдобият с Новия дар, който върнал на ордена част от изгубените сили.

Стария крал и Добрата кралица живели заедно четирийсет и шест години и през повечето от тях били щастливи, като се радвали на многобройни деца и внуци.

Според сведенията, те на два пъти се отдалечавали един от друг, но нито веднъж за повече от година-две, преди да скрепят отново отношенията си. Втората разпра обаче си струва да се отбележи. Случила се заради решението на Джеерис през 92 г. сл. З. да не даде на внучката си Ренис – дъщеря на най-големия му син и наследник принц Емон, който загинал, – правото да наследи Драконов камък, а след това и трона. То се паднало на следващия му най-голям син, Белон Храбрия. Алисан не разбирала защо мъжете били предпочитани пред жените за наследници... Но ако Джеерис смятал жените за по-безполезни, тогава той нямал нужда и от нея. След време се сдобрили, като Стария крал наживял възлюбената си кралица и се твърди, че в последните години от царуването му скръбта тегнела като покров над кралския двор.

Ако Алисан била голямата любов на Джеерис, то септон Барт бил най-добрият му приятел. В историята на кралството никой човек от неблагородно потекло не се бил издигал толкова високо, колкото просторечният, ала блестящ септон. Син на обикновен ковач, Барт още млад бил поверен на Вярата. Но умът му бързо се откроил и след време постъпил на служба в библиотеката на Червената цитадела, да се грижи за книгите и хрониките на краля. Там го срещнал и Джеерис и не след дълго го назначил за Ръка на краля. Мнозина лордове от древни домове повдигнали вежди, а Върховният септон и Преблагочестивите поставили въпроса за правоверността му – но Барт се доказал убедително.

С неговата помощ и съветите му крал Джеерис сторил повече за благоустройството на владенията си, отколкото всеки крал преди или след него. Дядо му Егон оставил законите на кралството такива, каквито били според местните традиции и обичаи. Джеерис пък създал първия общ кодекс, тъй че от Севера до Дорнските предели в кралството се прилагали едни и същи закони. В Кралски чертог прокарали канали, от-

ОТ ИСТОРИЯТА НА АРХИМАЙСТЕР ГИЛДАИН

Великият турнир в Кралски чертог през 98 г. сл. З., организиран в чест на петдесетгодишнината от царуването на крал Джеерис, ощастливил и кралицата. Всичките ѝ живи деца, внуци и дори правнучката ѝ се завърнали у дома, за да участват в празника. Говорело се, и с право, че от Ориста на Валирия насам в небето не били виждани толкова дракони. Последната схватка, в която един срещу друг рицарите от Кралската гвардия сир Риам Редвин и сир Клемент Краб строшили трийсет пики, преди кралят да ги обяви за двойни шампиони, се смята за най-великолепната демонстрация на умения с пиката, която историята познава.

ВДЯСНО | *Великият турнир през 98 г. сл. З.,*

ходни ями и най-вече кладенци с чиста питейна вода, защото Барт вярвал, че прясната вода и оттиването на нечистотиите са жизненоважни за здравето в града. Освен това Обединителя сложил началото на огромната мрежа от пътища, която един ден щяла да съедини Кралски чертог с Предела, с Бурните земи, Западните земи, Речните земи и дори със Севера – кралят съзнавал, че за да са единни териториите му, между тях трябва да се пътува лесно. Кралският път бил най-дългият от тях, простирал се стотици левги, чак до Черен замък и Вала.

Но някои смятат, че най-важното постижение в управлението на Джеерис и септон Барт било помирението с Вярата. Окаяниците и Синовете на Воина макар и вече да не били жертви на гонения, както по времето на Мегор, продължавали да съществуват – малобройни и все още извън закона. И били също така непокорни, нетърпеливи да възстановят позициите си. По-неотложният проблем обаче било традиционното право на Вярата да съди членовете си независимо от светските закони. Мнозина лордове се оплаквали от безскрупулни септи и септони, които се разпореждали, както им е угодно, със средствата и собствеността на паствата си.

Някои съветници на Стария крал го увещавали да се справи веднъж завинаги с останките от Войнстващата вяра – да ги стъпче, преди фанатизмът им да потопи кралството отново в хаос. Други пък поискали уверения, че септоните ще отговарят пред същите закони като останалата част от кралството. Вместо това Джеерис изпратил септон Барт в Старograd, за да говори с Върховния септон, и там започнали да коват трайно споразумение. В замяна на това, последните воини на Звездите и Мечовете да сложат оръжие, Върховният септон получил клетвата на Джеерис, че Железният трон ще закриля и ще се застъпва за Вярата оттук насетне. Така на жестоката схизма между Вяра и корона бил сложен окончателен край.

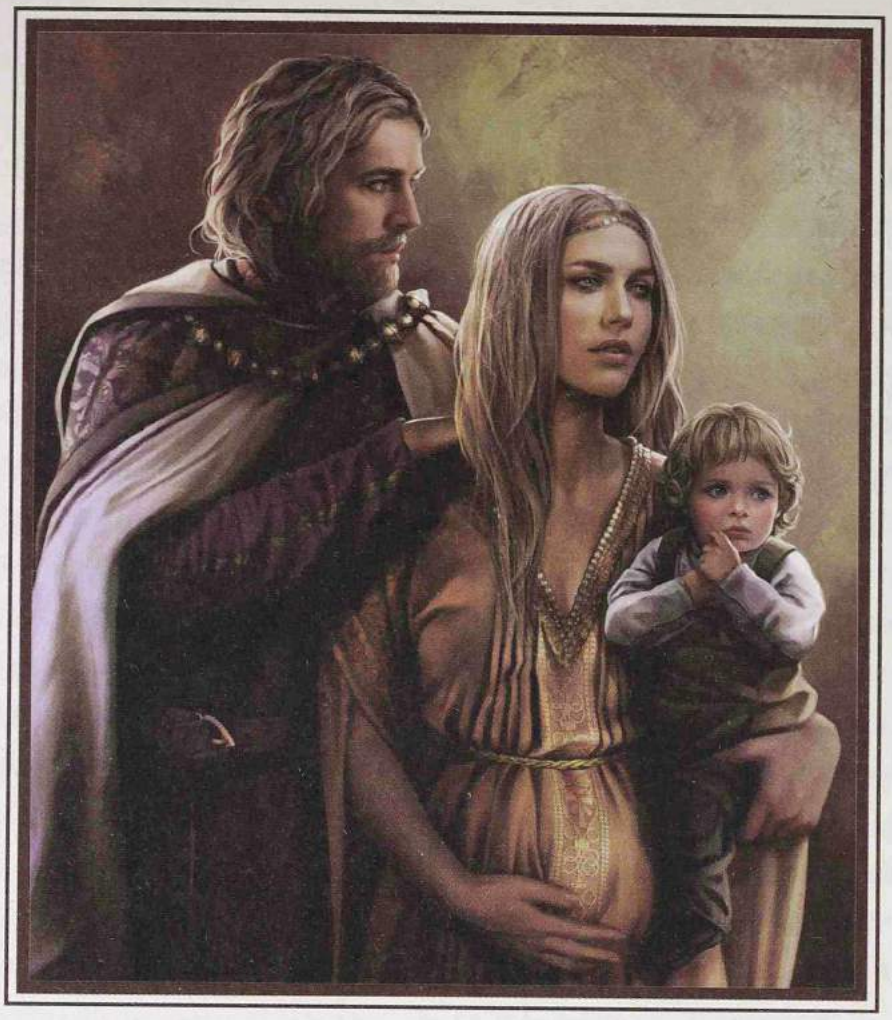

В по-късните години от властването на Джеерис единственият по-сериозен проблем бил около многобройната му челяд и обилието от претенденти за наследник. Злата съдба оставила Джеерис без явен претендент не веднъж, а дваж, след смъртта на Емон и на Белон Храбрия през 101 г. сл. З. За да разреши проблема, Джеерис свикал първия Върховен съвет през 101 г. сл. З., като поставил казуса пред лордовете на кралството. И те се стекли от всички кътчета на владенията му. Нито един замък, освен Харънхъл, не можел да се справи с наплива, затова се сбрали там. Лордовете, и важни, и маловажни, довели със себе си знаменосци, рицари, скуайъри, коняри, прислуга. А подир тях дошли и още – жени, повлекли крак след лагерите, перачки, продавачи на храна, ковачи, каруцари. С времето край крепостното селце Харънтън изникнали хиляди палатки, докато то не се оказало четвъртият най-многолюден град в кралството.

На този съвет били изслушани деветима по-нисши претенденти, и деветимата – отхвърлени, и останали само двама: Ленор Веларион – син на принцеса Ренис, най-голямата дъщеря на първия син на Джеерис, Емон, и принц Визерис – най-големият син на Белон Храбрия и принцеса Алиса. Всеки имал своите достойнства, като законът за първородството бил на страната на Ленор, а кръвната връзка с краля била по-силна у Визерис, който бил и последният принц, възседнал Балерион, преди смъртта на дракона през 94 г. сл. З. Ленор също наскоро бил получил дракон, великолепно създание на име Морска пара. Но за мнозина от лордовете най-голямо значение имало това, че мъжката родствена връзка трябва да е по-силна от женската – а и Визерис бил на двайсет и четири, а Ленор едва на седем.

Но въпреки всичко това Ленор имал едно ярко преимущество: бил син на лорд Корлис Веларион – Морската змия, най-богатия мъж в Седемте кралства. Бил

Доживелите до пълнолетие деца на Джеерис Първи Обединителя и Добрата кралица Алисан

Принц Емон

Убит в сражение срещу мирски пирати, нахлули в Източен Тарт.

Принц Белон *(роден през пролетта и затова наречен Пролетния принц, както и Белон Храбрия)*

Когато септон Бартон се споминал в съня си през 99 г. сл. З., прочутият рицар от Кралската гвардия сир Риам Редвин станал Ръка. Ала управленските му способности не можели да се сравняват с благородството му и страховитите му умения с меча и пиката. След по-малко от година Белон блестящо го заместил на поста. Ала през 101 г. сл. З. по време на лов принцът се оплакал от рязка болка в ребрата, а едва дни по-късно умрял от разкъсано черво.

Архимайстер Вегон

Наричан още Лишения от дракон, Вегон бил поверен от малък на Цитаделата и носел пръстена, жезъла и маската от жълто злато, когато се издигнал до архимайстер.

Принцеса Дела

През 80 г. сл. З. Дела се омъжила за лорд Родрик Арин, но умряла при раждането на дъщеря им Ема.

Принцеса Алиса

Алиса била съпруга на брат си Белон Храбрия – двама от синовете им впоследствие седнали на трона.

Принцеса Визера

Визера била сгодена за лорд Мандърли от Бял пристан, ала загинала по нещастна случайност скоро след това. Неукротима и с бурен нрав, тя паднала от коня си посред пиянска гонка по улиците на Кралски чертог.

Септа Мегел

Отдадена на Вярата, Мегел се прочула с милосърдието и с лечителските си способности. Тя била отговорна за сдобряването на Стария крал и кралица Алисан през 94 г. сл. З., след втората Разпра. Грижела се за деца, болни от сива люспа, но самата тя се заразила с болестта и починала през 96 г. сл. З.

Принцеса Сера

Макар и въведена във Вярата като Мегел, Сера не притежавала същия нрав. Избягала от метоха, където била послушница, и прекосила Тясното море. Известно време живяла в Лис, а след това в Стар Волантис, където изживяла последните си години като собственичка на прочут дом на удоволствията.

Принцеса Гаел *(наречена Зимното гедо)*

Простовата, ала мила, Гаел била любимката на кралицата. Изчезнала от кралския двор през 99 г. сл. З. – предполагаемо починала от лятна треска, но всъщност се удавила в Черна вода, след като я прелъстил пътуващ певец, а след това си заминал, оставяйки я бременна. †

† В скръбта си кралица Алисан я последвала в гроба след по-малко от година.

кръстен на сир Корлис Веларион, първия лорд-командир на Кралската гвардия, но славата му не дошла от уменията му с меча, копието и щита, а от презморските му пътешествия в търсене на нови хоризонти. Бил потомък на рода Веларион: древно име с легендарно валирианско потекло. Веларион стъпили на Вестерос преди Таргариен, единодушни били летописите. Именно родът Веларион командвал по-голямата част от кралския флот. Толкова много мъже от рода служили като лорд-адмирали и надзорници на корабите, че на моменти длъжността се считала почти за наследствена.

Лорд Корлис плавал надлъж и нашир, на север и на юг, а веднъж дори потърсил морския път покрай северния край на Вестерос, макар да бил само слух. В крайна сметка обърнал кораба си „Леденият вълк", когато се натъкнал само на сковано от лед море и огромни айсберги. Но най-славните му плавания били с кораба „Морската змия", от който дошъл и прякорът му. Много вестероски кораби били стигнали далеч на изток, чак до Карт, за да търгуват за подправки и коприна, но Веларион дръзнал да ги задмине и да стигне до легендарните земи на Юай Тай и Ленг, чиито богатства удвоили състоянието на дом Веларион след едно-единствено пътешествие.

Девет големи мореплавания извършил Корлис на борда на „Морската змия", като при последното претъпкал трюма със злато и купил още двайсет кораба в Карт. Натоварил ги с подправки, слонове и най-фина коприна. Някои от тях се изгубили в морето, а според „Деветте мореплавания" на майстер Матис, там умрели и слоновете, но останалото било предостатъчно, за да направи дом Веларион най-богатия в кралството – повече дори от Ланистър и Хайтауър, за известно време.

Корлис Веларион наследил титлата лорд след смъртта на дядо си и с новопридобитото си състояние издигнал нов престолен замък, Приливна вълна, който да замени влажния и тесен Дрифтмарк. В новия замък преместил и древния Трон от плавеи, на който седели лордовете Веларион, а според легендите, го получили от Морския крал, за да скрепят съюза си с него. От и към Дрифтмарк се разгърнала такава търговия, че се появили поселищата Коруба и Град на подправките, които бързо се превърнали в основните търговски пристанища в залива Черна вода, изпреварвайки дори Кралски чертог.

Цялата тази слава, репутация и богатства били мощна опора за претенциите на Ленор. Боремунд Баратеон също се застъпил за него, както и лорд Елард Старк. Присъединили се и лордовете Блакууд, Бар Емон и Селтигар. Но не били достатъчно. Настроенията не били в тяхна полза, макар и майстерите пребродили да не оповестили точните резултати. Според мълвите, Върховният съвет гласувал с двайсет към едно в полза на принц Визерис. И така кралят, който отсъствал от последните обсъждания, обявил Визерис за принц на Драконов камък.

В последните си години Джеерис назначил сир Ото Хайтауър за своя Ръка, а той на свой ред довел със себе си в Кралски чертог и семейството си. Сред тях била младата Алицент – умна петнайсетгодишна девойка, която правела компания на Джеерис в стариите му. Четяла му, носела му храната и дори му помагала да се къпе и облича. Говори се, че от време на време Джеерис я мислел за своя собствена дъщеря. По-неласкави слухове мълвели, че му е любовница.

Крал Джеерис, Първият с това име – известен като Обединителя или Стария крал (единственият таргариенски владетел, доживял до толкова дълбоки старини) – се споминал кротко в леглото си през 103 г. сл. З., докато лейди Алицент му четяла от „Свръхестествена история" на скъпия му приятел Барт. Починал на шейсет и девет, от които петдесет и пет години царувал премъдро. Цял Вестерос го оплакал и се твърди, че дори в Дорн мъжете плакали, а жените късали дрехите си от скръб. Пепелта му била погребана под Червената цитадела, до тази на любимата му, Добрата кралица Алисан. А кралството никога вече не видяло такива владетели.

ОТ ИСТОРИЯТА НА АРХИМАЙСТЕР ГИЛДАИН

Очите на мнозина Върховният съвет от 101 г. сл. З. установил непоклатим прецедент по отношение на унаследяването: независимо от първородството, Железният трон на Вестерос не можел да премине у жена, нито пък да се предава по майчина линия.

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Върховният съвет от 101 г. сл. З.*
ВЛЯВО | *Крал Джеерис и Добрата кралица Алисан със сина им принц Емон.*

Визерис Първи

СЛЕД ДЪЛГОТО И МИРНО царуване на Джеерис Първи Визерис наследил здрава власт, пълна хазна и доброжелателни поданици – заслуги, които дядо му трупал петдесет години. Домът Таргариен никога вече не бил толкова могъщ, колкото по време на Визерис. За пръв път от Ориста насам имало толкова много принцове и принцеси с валирианска кръв, а между 103 г. сл. З. и 129 г. сл. З. в небето имало повече дракон от когато и да било.

Ала големият конфликт, познат като Танцът на драконите, се коренял именно в управлението на Визерис, най-вече по вина на кралските му роднини. В началото на царуването му основните неприятности за Визерис идвали от собствения му брат, принц Демон Таргариен. Той бил непостоянен и гневлив, но и дързък, чаровен и опасен. Получил рицарско звание едва на шестнайсет, като Мегор Първи, а самият Джеерис възнаградил постиженията му, като му връчил валирианския меч Тъмна сестра. По време на Върховния съвет бил сред най-свирепите застъпници на Визерис и дори събрал малка войска от заклети мечове и пешаци, когато дочул слухове, че Корлис Веларион готви флотилия, с която да брани правата на сина си Ленор. Крал Джеерис предотвратил кръвопролития, ала мнозина запомнили, че Демон бил готов да ги предизвика.

Демон се оженил за Реа Ройс през 97 г. сл. З., когато тя наследила древния замък Рунстоун в Долината. Съюзът им бил височайш и премислен, но на Демон не му се понравила Долината, а още по-малко – съпругата му. Скоро се отчуждили.

От брака им освен това не се родили деца и макар Визерис Първи да отклонил молбите на брат си за анулирането на този съюз, все пак го призовал в кралския

ОТ ИСТОРИЯТА НА АРХИМАЙСТЕР ГИЛДАИН

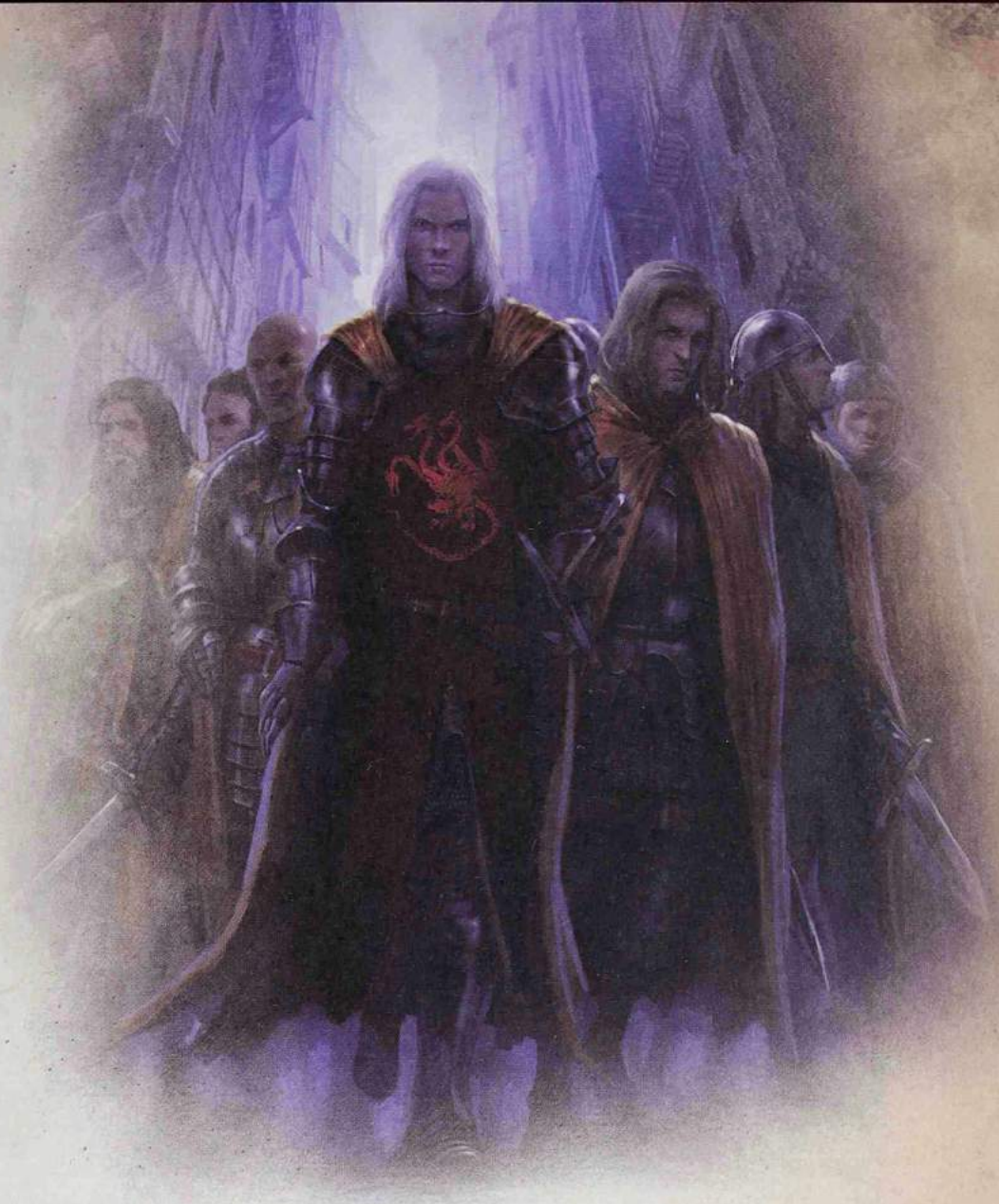
Макар Демон да се оженил за лейди Рунстоун през 97 г. сл. З., докато още царувал Стария крал, бракът им не бил успешен. Принц Демон се отегчил от Долината. („В Долината мъжете чукат овце – написал. – Не можеш да ги виниш. Овцете им са по-хубави от жените.") Скоро вече недолюбвал и съпругата си, която наричал „бронзовата ми кучка" заради руническите бронзови брони, които носели лордовете от дом Ройс.

двор, за да му помага в управлението. Демон служил първо като надзорник на хазната, а след това – като надзорник на правото. Само че основният му конкурент, Ръката на краля, сир Ото Хайтауър, накрая убедил Визерис да му отнеме постовете. Тъй че през 104 г. сл. З. Визерис направил брат си командир на Градската стража.

Принц Демон подобрил въоръжението и обучението на стражите и им дал златните плащове, на които се дължи прякорът им и до ден днешен. Скоро се присъединил към хората си в обходите на града и бързо се прочул и сред най-дрипавите просяци, и сред най-богатите търговци. Принцът си спечелил и неласкава репутация във вертепите и бардаците, където имал навика даром да се възползва от стоката. Престъпността намаляла рязко, макар според някои причината да били жестоките наказания, които Демон изпълнявал с охота. Ала и бързо си спечелил уважение сред тези, на които работата му помагала, и скоро започнали да го наричат „лорда от Квартала на бълхите". След това, когато Визерис му отказал титлата „принц на Драконов камък", си спечелил друго прозвище – „Принц на Града". В градските бардаци си намерил и любимка, дори любовница – мъртвешки бледа танцьорка от Лис на име Мизария, чийто вид и слава вдъхновили познатите ѝ проститутки да я нарекат Мизерия Белия червей. По-късно Демон я назначил за свой надзорник на слухарите.

Някои твърдят, че Демон подкрепял брат си по време на Върховния съвет, защото вярвал, че ще го наследи. Но в мислите си Визерис вече имал наследник: Ренира, единствената му дъщеря от братовчедка му кралица Ема от дома Арин. Ренира се родила през 97 г. сл. З. и като малка баща ѝ безспирно я глезел, водел я навсякъде със себе си – дори по време на малките съвети, където я насърчавал да си отваря ушите и очите. Затова и станала галеница на целия кралски двор, а мнозина ѝ засвидетелствали възхитата си. Певците я нарекли Съкровището на кралството. Била невероятно умна за годините си – прекрасно дете, което още на седемгодишна възраст се научило да язди дракона си Сиракс, именуван на един от древните валириански богове.

През 105 г. сл. З. кралица Ема най-после родила сина, за когото жадували с краля, но тя починала в ложето, а младенецът Белон – едва ден по-късно. А дотогава на Визерис вече му било дотегнало от непрестанното повдигане на въпроса за наследството. Затова пренебрегнал прецедентите от 92 г. сл. З. и Върховния съвет от 101 г. сл. З. и обявил официално Ренира за принцеса на Драконов камък и свой наследник. Организирали пищна церемония, където стотици лордове преклонили

глави в знак на почит към принцесата, седнала в нозете на баща си. Принц Демон не присъствал.

През 105 г. сл. З. се случило и още нещо важно: сир Кристън Коул бил приет в Кралската гвардия. Роден през 82 г. сл. З., син на един от стюардите на дом Дондарион от Черен пристан, Кристън привлякъл вниманието на двора в турнира при Девиче езеро, с който кралството отпразнувало възкачването на Визерис. Там момчето останало второ в надпреварата с копие и спечелило мелето.

Чернокос, зеленоок и хубавец, видът му бил наслада за дамите в двора – и най-вече за принцеса Ренира. Тя хлътнала до уши, съвсем по момичешки, наричала го „моя бял рицар" и умолявала баща си да го направи неин заклет щит – което кралят сторил. Оттам насетне Коул стоял неотлъчно до нея и носел нейни воали в турнирите, като знак на благосклонността ѝ. Според сведенията, когато пораснала, Ренира имала очи само за сир Кристън, но с добра причина бихме могли да се усъмним в това.

Ситуацията се усложнила допълнително, когато, подтикнат от сир Ото Хайтауър, Визерис обявил намерението си да се ожени за лейди Алицент, дъщерята на сир Ото и някогашната прислужница на Стария крал. Мнозина в кралството се зарадвали на съюза. Ренира, уверена в позицията си на наследник, посрещнала с добре дошла новата невяста на баща си – двете отдавна се познавали в кралския двор. Не всички ликували

ВЛЯВО | *Крал Визерис Първи на Железния трон.*
ГОРЕ | *Принц Демон Таргариен, Принца на Града, с неговите златни плащове.*

в Долината обаче. Принц Демон предполагаемо бичувал вестоносеца, от когото научил за брака. Подобно било настроението и в Дрифтмарк, където лорд Корлис и принцеса Ренис също трябвало да преглътнат това, че кралят отхвърлил дъщеря им Лена.

Сред плодовете на новия брак било и съглашението между принц Демон и Морската змия. Отказал да чака короната, все по-невъзможна с всеки изминал ден, Демон решил да създаде свое собствено кралство. Двамата с Корлис Веларион намерили обща кауза в лицето на кралството на Трите дъщери – Триархията, както било познато, представляващо единението на Лис, Мир и Тирош и родено от успешен военен съюз срещу Волантис. Отначало Седемте кралства го подкрепяли, но скоро Триархията се превърнала в по-голям проблем от пиратите и корсарите, които съкрушила.

Сраженията започнали през 106 г. сл. З. Морската змия разполагал с кораби, а Демон – с дракона си Караксес и пълководческите си умения, а и бил начело на армия от втори синове и рицари без собствени земи, които се стекли под знамената му. Крал Визерис също подпомогнал войната със злато и припаси за войската.

През следващите години спечелили много победи, кулминацията на които настъпила, когато принц Демон убил в двубой мирския принц, адмирал Крагхас Драхар, наричан Гощаващия раците. (Когато научил, че Демон се е обявил за крал на Тясното море през 109 г. сл. З., Визерис казал, че брат му може да си задържи короната, „ако така ще спре да се забърква в неприятности".) Победата обаче се оказала преждевременно обявена. Триархията изпратила нова флотилия и нова армия, а към нея срещу начеващото малко кралство на Демон се присъединил и Дорн.

През 107 г. сл. З. Алицент родила на Визерис момче на име Егон – така кралят най-сетне се сдобил със син. Последвали сестра му Хелена, бъдещата му невяста, както и още едно момче, Емонд. Това отново поставило унаследяването под въпрос, не на последно място – от страна на самата кралица и баща ѝ, които искали да видят собствената си кръв над тази на покойната вече кралица Ема. Сир Ото обаче насилил прекомерно късмета си и през 109 г. сл. З. бил заменен от лорд Лайънъл Стронг, който дотогава служил умело като надзорник на правото. За крал Визерис въпросът бил отдавна решен. Ренира била неговата наследница и той не искал и да чува доводи за противното – въпреки декретите от 101-ва, които категорично поставяли мъжките наследници над женските.

В хрониките и писмата оттогава се говори за „приближените на кралицата" и „приближените на принцесата". След турнира от 111 г. сл. З. станали известни с по-прости имена: Зелените и Черните. Научаваме, че на този турнир кралица Алицент била прекрасна в зелената си рокля, а Ренира – със своята, не оставила съмнение за наследството си – черна с червена украса, цветовете на Таргариен. На същия турнир от бран се завърнал и Демон Таргариен, крал на Тясното море. Когато Караксес се приземил, на главата на принца имало корона, но той я свалил и коленичил пред брат си, поднасяйки я в знак на вярност. Визерис го вдигнал на крака, върнал му короната и го разцелувал. Въпреки бурните им отношения кралят обичал брат си. Всички присъстващи надали радостни възгласи – най-вече Ренира, която хранела силна обич към бляскавия си чичо. Може би повече от обич... макар източниците да са противоречиви.

Едва няколко месеца по-късно Демон бил прокуден. Причината? Източниците отново твърдят какво ли не. Някои, като Рънситър и Мункун, предполагат, че кралете Визерис и Демон се скарали (братската обич рядко помага в такива случаи), след което Демон си заминал. Други смятат, че Алицент (насърчена може би от сир Ото) убедила Визерис, че Демон трябва да си върви. Но двама други историци предлагат повече сведения.

Септон Юстъс написал своята хроника „Царуването на крал Визерис, Първия с това име, и Танцът на драконите" едва след края на войната. Макар и суховат, и тромав писател, Юстъс очевидно бил довереник на Таргариените и описва точно много от събитията. Другояче стои „Свидетелството на Гъба", чийто автор е Гъба – еднометрово джудже с несъразмерно огромна глава (и несъразмерно огромен член, ако вярваме на собствените му думи), тогавашният придворен шут, когото мнозина смятали за слабоумен. Затова високопоставените особи в двора разговаряли свободно край него. В своето „Свидетелство..." той твърди, че описва събитията от годините си в кралския двор. Издиктувал ги на писар, за когото не знаем нищо, а самият текст е пълен с историите на Гъба за какви ли не сплетни, убийства, тайни срещи и разврат – всичко в крайни подробности. Описанията на септон Юстъс и Гъба често се разминават, но от време на време изненадващо съвпадат.

ВДЯСНО | *Демон Таргариен поднася короната си на Визерис Първи.*

Юстъс твърди, че Демон и принцеса Ренира били хванати в леглото от сир Арик Каргайл и това била причината за изгнанието на Демон. Гъба обаче разказва друго: Ренира имала очи само за сир Кристън Коул, но рицарят отклонявал намеците ѝ. Затова чичо ѝ предложил да я обучи в любовните тънкости, за да може тя да пречупи клетвата на сир Кристън. Ала когато тя най-после преценила, че е готова да пристъпи към него, рицарят – за когото Гъба се кълне, че бил чист и непокварен като дърта септа, – бил ужасен и отвратен. Визерис скоро научил за всичко. Но която и версия да е истинна, знаем, че Демон поискал ръката на Ренира, ако Визерис отмени брака му с лейди Реа. Визерис отказал, прокудил Демон от Седемте кралства и му забранил да се връща под угроза от смърт. Демон си заминал и се върнал в Каменните стъпала, където продължил с войната си.

През 112 г. сл. З. сир Харолд Уестърлинг се споминал и сир Кристън Коул го заменил като лорд-командир на Кралската гвардия. А през 113 г. сл. З. принцеса Ренира навършила пълнолетие. В предишните години мнозина я ухажвали (сред тях – наследникът на Харънхъл сир Харвин Стронг Костотрошача, най-силният рицар в кралството), засипвали я с дарове (както правели близнаците сир Джейсън и сир Тиланд Ланистър), съчинявали песни за красотата ѝ и дори се дуелирали, за да си спечелят благосклонността ѝ (както сторили синовете на лордовете Блакууд и Бракън). Чували се дори предложения да я венчаят за принца на Дорн и така най-сетне да обединят кралствата. Кралица Алисент (и баща ѝ сир Отто), разбира се, предложила своя син Егон, макар да бил много по-малък. Ала братът и сестрата от различни майки не се разбирали добре и Визерис знаел, че кралицата му желае съюза им повече от амбиция, отколкото от любов между Егон и Ренира.

Визерис пренебрегнал всички тези домогвания и се обърнал към Морската змия и принцеса Ренис, чийто син Ленор някога бил основен претендент във Върховния съвет през 101 г. сл. З. Ленор бил от кръвта на дракона по линия и на двамата си родители, притежавал и собствен дракон – великолепният сиво-бял звяр Морска пара. Нещо повече, възможният брак щял да обедини двете съперничещи си страни от 101-ва. Но имало пречка: на деветнайсет Ленор предпочитал компанията на скуайърите си връстници, говорело се, че не бил познал женска ласка, нямал и копелета. На тези слухове Великият майстер Мелос отвърнал: „Е, и? Не обичам риба, но когато ми я сервират, ям".

Ренира мислела съвсем другояче. Може би още хранела надежди да се омъжи за принц Демон, както твърди Юстъс, или да прелъсти Кристън Коул, както весело подмята Гъба. Визерис обаче не искал и да чуе, а на всичките ѝ възражения му стигало да отбележи, че ако тя отхвърли предложението, той ще размисли по въпроса с унаследяването. Тогава дошло и последното разцепление между сир Кристън Коул и Ренира, макар и до днес да не знаем кой от двамата го е предизвикал. Може би тя е опитала да се вмъкне в леглото му отново? Или пък той е признал любовта си към нея, когато видял, че предстои женитба, и се опитал да я убеди да избягат заедно?

Не можем да знаем. Нито пък дали има нещо вярно в твърдението, че след като Коул я изоставил, тя отдала девствеността си (ако всъщност не го била сторила отдавна) на сир Харвин Стронг Костотрошача, който не се славел с особени скрупули. Гъба пише, че самият той ги хванал в леглото, но на половината от думите му не може да се вярва – а на другата половина на човек му се иска да не вярва. Но със сигурност можем да твърдим, че през 114 г. сл. З. принцеса Ренира и наскоро ръкоположеният за рицар сир Ленор се оженили и по отколешен обичай отпразнували събитието с турнир. Там Ренира за пръв път имала нов поборник в лицето на Костотрошача, а сир Кристън носел воала на кралица

ГОРЕ | *Принцеса Ренира, Съкровището на кралството.*

Алицент. Според сведенията за турнира, сир Коул, обладан от черна ярост, прегазил всички претенденти и строшил ключицата и лакътя на Костотрошача, след което Гъба го нарекъл Костострошения. Но най-тежки поражения нанесъл на поборника на Ленор, красивия рицар сир Джофри Лонмут, известен като Рицаря на целувките. След схватката с Коул изнесли сир Джофри на носилка, окървавен и в несвяст. След шест дни мъки той умрял, а Ленор го оплакал горчиво.

След това сир Ленор отпътувал за Дрифтмарк, а някои се запитали дали изобщо е консумирал брака си с Ренира. Тя и съпругът ѝ живеели разделени през повечето време, тя – на Драконов камък, той – в Дрифтмарк. Но ако кралството се тревожело за наследниците на принцесата, то не било нужно да се чака дълго. В края на 114 г. сл. З. Ренира родила здраво момченце, което нарекла Джекерис (не Джофри, както се надявал сир Ленор), а приятели и роднини го наричали Джейс. При все това... Ренира била от кръвта на дракона, а и сир Ленор имал подобни фини черти: прав нос, сребриста коса и виолетовите очи на валирианските родове. Защо тогава Джекерис бил кафявокос, кафявook и чипонос? Мнозина се вглеждали в него, а после във великана сир Харвин Стронг – вече пръв сред Черните и постоянен спътник на Ренира... и се чудили.

Ренира родила на сир Ленор още двама синове – Лукерис (когото наричали Люк) и Джофри. И двамата били здрави и силни, с кафявата коса и чипия нос, каквито нямали нито Ренира, нито Ленор. Сред Зелените се шушукало, че очевидно са синове на Костотрошача и мнозина се съмнявали, че момчетата някога ще възседнат дракон. Но по заповед на Визерис всеки от тях още в люлката получил по едно драконово яйце. От тях се излюпили драконите Вермакс, Аракс и Тираксес. Кралят от своя страна напълно пренебрегнал слуховете и явно възнамерявал да остави Ренира за свой наследник.

През 120 г. сл. З. се случили четири трагедии, поради които я запомнили като Годината на Червената пролет (различна от Червената пролет от 236 г. сл. З.). Тогава били поставени основите на Танца на драконите. Първата трагедия била смъртта на Лена Веларион, сестрата на Ленор. Някога била една от възможните невести за Визерис, но се омъжила за принц Демон през 115 гл. сл. З., когато съпругата му лейди Реа умряла по време на лов в Долината. (Демон междувременно се отегчил от Каменните стъпала и свалил короната си. Наследили го общо петима души, преди с наемническото „кралство" да се свърши веднъж завинаги.)

Лена родила на Демон две близначки, Бела и Рена. Макар отначало крал Визерис да възнегодувал от брака, скрепен без негово позволение, все пак позволил на Демон да представи дъщерите си в двора през 117 г. сл. З., напук на възраженията на Малкия съвет. Той още обичал брат си и може би смятал, че бащинството ще усмири нрава му. През 120 г. сл. З. Лена отново легнала в родилното ложе. Синът, за когото Демон мечтаел, обаче се оказал разкривено, уродливо създание, което умряло скоро след раждането си. Лена го последвала.

Родителите ѝ, лорд Корлис и принцеса Ренис, имали най-тежък повод за скръб. Още оплаквали дъщеря си, когато загубили и сина си. Всички източници са съгласни, че Ленор се разхождал из пазара в Града на подправките, когато бил убит. Според Юстъс, убиецът бил неговият приятел и сподвижник (и любовник, както говорят някои) сир Карл Кори. Двамата предполагаемо се спречкали, защото Ленор имал нов фаворит и искал да изостави сир Кори. Блеснала стомана и Ленор бил убит. Сир Кори избягал и не се видял повече. Гъба обаче разказва по-мрачна история: че принц Демон платил на Кори да убие Ленор и да освободи принцеса Ренира.

Третата трагедия била грозната разпра между синовете на Алицент и тези на Ренира, когато Емонд Таргариен се опитал да спечели за себе си дракона на покойната Лена, Вхагар. Заблъскали се едни други, после заразмахвали юмруци, а когато Емонд подиграл децата на Ренира като „момчетата Стронг" – принц Лукерис забил нож в окото му. Отпосле знаели Емонд като Едноокия, макар да успял да възседне Вхагар. (Отдала му се възможност да отмъсти за изваденото си око, макар и кралството да платило кръвна дан.)

Накрая Визерис се опитал да сложи край на слуховете – сторил го, като заявил, че всеки, който постави

Преди брака си с Демон Лена била сгодена почти десетилетие за сина на някогашния Морски господар на Браавос. Ала младежът прахосал богатствата и влиянието на баща си, тъй че в Приливна вълна не бил нищо повече от навлек и източник на смущение за лорд Корлис. Никой не се изненадал, когато Демон, по време на едно посещение след смъртта на съпругата си, зърнал Лена (описана като приказно красива) и поговорил с Морската змия на четири очи. Скоро след това принц Демон провокирал браавоския годеник така безмилостно, че младежът го призовал на двубой. Така се свършило с него.

под въпрос родословието на децата на Ренира, ще изгуби езика си. После заповядал на Алицент и синовете си да се върнат в Кралски чертог, а Ренира трябвало да остане със своите на Драконов камък, за да няма повече поводи за кавги. На Драконов камък останал сир Ерик Каргайл, като заклет щит на Ренира, заменяйки сир Харвин Стронг, който пък се върнал в Харънхъл.

Последната трагедия – според някои най-малката – бил пожарът в Харънхъл, отнел живота на лорд Лайънъл и на неговия син и наследник, сир Харвин. Но тези „някои" грешат. Визерис, вече стар, уморен и все по-незаинтересован от царуването, останал без Ръка, а Ренира – без съпруг и без любовник. Някои хроники го отдават на случайност и нищо повече. Други обаче подушват по-зловеща възможност. Някои например вярват, че Ларис Хромавия – един от инквизиторите на краля и най-млад син на лорд Лайънъл – може да е организирал инцидента, за да си спечели Харънхъл. Други историци намекват, че самият принц Демон може би стои зад всичко.

Вместо да избере нова Ръка, кралят отзовал сир Ото от Староград, по искане на Алицент, и отново го назначил на поста. А вместо да оплаква покойния си съпруг, Ренира най-после се омъжила за чичо си. В последните дни на 120 г. сл. З. дори родила първия му син, когото именувала Егон. (Когато научила, кралица Алицент, твърди се, се разярила, защото нейният най-голям син също бил кръстен на Завоевателя. Двамата станали известни като Големия и Малкия Егон.) През 122 г. сл. З. Ренира и Демон се сдобили и с втори син, Визерис. Не бил той силен, колкото Малкия Егон или полубрат си Веларион, но се учел много бързо за възрастта си. Въпреки това някои сметнали за зла поличба това, че драконовото му яйце така и не се излюпило.

И тъй времето минавало, докато не настъпил съдбовният ден през 129 г. сл. З., когато Визерис Първи умрял. Синът му Големия Егон се оженил за дъщеря му Хелена, която родила близнаците Джеерис и Джеера – момичето било странно, растяло бавно, не плачело и не се смеело, както е привично за децата, – а след това и още един син на име Мелор, през 127 г. сл. З.

В Дрифтмарк силите на Морската змия също започнали да го напускат и той легнал болен. Междувременно Визерис, вече на възраст, ала още жизнен, се наранил на Железния трон през 128 г., докато въздавал присъди. Раната се инфектирала опасно и в края на краищата Великият майстер Орвил (заменил Мелос година по-рано) се принудил да ампутира два от пръстите му. Мярката обаче не била достатъчна и до началото на 129-а състоянието на Визерис се влошило още повече.

На третия ден от третия месец на същата година, докато развличал Джеерис и Джеера от леглото си, разказвайки им за сраженията на прапрадядо им и кралицата му срещу великани, мамути и диваци отвъд Вала, кралят се уморил. Отпратил малчуганите, когато свършил с приказката, и заспал. Не се събудил. Управлявал двайсет и шест години – сред най-голямото благоденствие в историята на Седемте кралства, но и без да знае, посял семената на катастрофалното падение на дома си и на смъртта на последните дракони.

ГОРЕ ВЛЯВО | *Синовете на принцеса Ренира (отляво надясно): Джекерис, Джофри и Лукерис.*
ДОЛУ ВДЯСНО | *Синовете на крал Визерис (отляво надясно): Егон, Дерон и Емонд.*

Егон Втори

НИКОЯ ВОЙНА не била по-кървава и жестока от Танца на драконите, както я нарекли певците и архимайстер Мункун. Била най-лошата война, такава между роднини. Въпреки неотклонното решение на Визерис да коронова Ренира, принц Егон бил убеден да седне на престола на баща си – и от майка си, и от Малкия съвет, – още преди трупът на стария крал да е изстинал. Когато Ренира научила, изпаднала в ярост. По това време очаквала третото дете на принц Демон.

Мнозина станали свидетели на смъртта на Лукерис в Бурен край, тъй че сведенията са много подобни. Ренира го била изпратила, за да си спечели подкрепата на че Коул изхвърлил Бийзбъри през прозореца – ала трябва да помним, че по онова време самият Гъба е бил на Драконов камък с Ренира. Това далеч не било единственото убийство в първите дни на Танца. Ала най-печални били тези на младите принцове Лукерис Веларион, син на Ренира, и Джеерис, син и наследник на Егон.

ОТ ИСТОРИЯТА НА АРХИМАЙСТЕР ГИЛДАИН

На Драконов камък никой не ликувал. Вместо това по коридорите и стълбищата на Кулата на морския дракон ехтели крясъци откъм покоите на кралицата. Там Ренира Таргариен раждала, мъчела се и треперела вече трети ден. Уреченото време било чак след месец, но новините от Кралски чертог изпълнили принцесата с черна ярост, а тя на свой ред сякаш предизвикала раждането, като че ли бебето в нея също се гневяло, мъчело се да се откопчи отвътре. Принцесата крещяла проклятия през цялото време, призовавала гнева на боговете върху полубратята си и майка им, кралицата, изброявала всички изтезания, които ще им причини, преди да им позволи да умрат. Според Гъба, проклела и детето в себе си. „Излизай! – крещяла и дращела по подутия си корем, докато майстерът ù и акушерката се опитвали да я възпират. – Чудовище, чудовище, излизай, излизай! ИЗЛИЗАЙ!"

Когато малката най-после излязла, се оказала наистина чудовище: мъртвородено недоразвито момиченце, с дупка в гърдите, наместо сърце, и закърняла люспеста опашка. Така я описва Гъба. От него знаем и че самият той отнесъл съществото, за да го изгорят в двора. На следващия ден, когато маковото млечице притъпило болките ù, принцеса Ренира споделила, че нарекла момиченцето Висения. „Единствената ми дъщеря. Убиха я. Откраднаха ми короната и ми отнеха дъщеричката. Ще си платят" – казала тя.

След това започнала да се готви за война. И тя, и Алицент имали поддръжници в рода Таргариен, както и сред знатните лордове на кралството. И от двете страни имало дракони. Катастрофата, която се случила, била неизбежна. Кралството кървяло както никога преди, а раните зарастващи с години.

Навярно можем да пренебрегнем твърденията на Гъба, че кралица Алицент ускорила смъртта на съпруга си с „щипка отрова". Но е безспорно, че първата пролята кръв в Танца била на застарелия надзорник на хазната лорд Бийзбъри, който настоял, че Ренира е истинската наследница на Визерис и че трябва да получи короната си. Противоречат си сведенията за това, как в кралския двор се отървали от отцепника. Според някои, той умрял от настинка, след като го хвърлили в черните килии, а според други, сир Кристън Коул – лорд-командирът, когото скоро щели да наричат Създателя на крале, – прерязал гърлото му с камата си още на масата, по време на съвета. Гъба не е съгласен и твърди, лорд Борос, но когато пристигнал, заварил Емонд Таргариен, пристигнал преди него. Емонд бил по-голям, по-силен и по-жесток от Лукерис – а и го мразел страстно, защото точно от него загубил окото си девет години по-рано. Лорд Борос забранил на Емонд да утолява жаждата си за мъст в замъка му – но заявил, че не го интересува какво се случва извън него. И така, принц Емонд, възкачил Вхагар, погнал Лукерис и младият му дракон Аракс. И принцът, и драконът му – ослепени и объркани от бушуващата навън буря – паднали в морето и загинали пред очите на хората от Бурен край.

Според всички записки около събитието, Ренира се строполила в несвяст, когато научила – за разлика от доведения баща на Лукерис, принц Демон Таргариен. Писмото, което изпратил до съпругата си в Драконов камък, след като научил, гласяло: „Око за око, син за син. Лукерис ще намери възмездие". Бил Принца на Града и още разполагал с много приятели по бардаците и другите вертепи в Кралски чертог – най-вече Мизария

В началото на войната основните застъпници на Егон Втори били лорд Хайтауър, лорд Ланистър и в крайна сметка – лорд Баратеон. Лорд Тъли също искал да се сражава за краля, но бил стар и на легло, тъй че внукът му лесно му се възпротивил. Основните поддръжници на Ренира пък били свекърът ѝ лорд Веларион, братовчедка ѝ лейди Джейн Арин и лорд Старк (макар и да предложил помощта си със закъснение, задържайки до последно всеки от хората си в нивите, за да ожънат каквото могат, преди зимата да дойде в Севера). Лорд Грейджой пък нахлул в Западните земи в нейно име, стъписвайки крал Егон, който дотогава се опитвал да спечели подкрепата му. Тъли в крайна сметка се присъединили към Ренира, напук на желанието на вече покойния лорд Тъли. Тирел обаче не се намесили, нито пък дорнците.

Белия червей, някогашната му любовница. Тя се заела с отмъщението му, наемайки един свиреп убиец и един ловец на плъхове, останали в историята като Кръв и Сирене. Благодарение на професията си вторият познавал всички тайни на мегоровите тунели. Вмъкнали се в Червената цитадела, пленили кралица Хелена и децата ѝ... и ѝ предложили немислим избор: кой от синовете ѝ да умре? Тя ридала, умолявала ги и им предлагала собствения си живот в замяна, но без резултат. Накрая посочила Мелор – най-малкия, уж твърде малък, за да разбере какво се случва. Вместо него Кръв и Сирене убили принц Джеерис, докато майка му крещяла от ужас. После двамата избягали с главата му – верни на думата си, те покосили само един от синовете на Егон.

Убийствата не спрели дотам. Както и жалост да предизвиква у нас смъртта на Джеерис, тази на мал-

ГОРЕ | *Смъртта на принц Лукерис и дракона му Аракс.*

кия Мелор, който не успял да надживее с много брат си, била още по-трагична. Заповядали на Рикард Торн от Кралската гвардия да замине заедно с Мелор към Староград, където момчето щяло да е в безопасност във Висока кула. Ала при Горчив мост го спряла и надвила разярена тълпа. Самият Мелор бил разкъсан в опитите на мъже и жени да си го присвоят като плячка. Когато лорд Хайтауър изравнил Горчив мост със земята и дошъл при лейди Касуел, за да въздаде правосъдие, тя измолила милост за децата си, преди да се обеси на стената на замъка си.

Дори Кралските гвардейци били въвлечени в конфликта. Сир Кристън Коул изпратил сир Арик Каргайл в Драконов камък, за да се внедри там, преструвайки се на близнака си сир Ерик. Там трябвало да убие Ренира (или децата ѝ, според други летописи). Ала по някаква случайност сир Ерик и сир Арик се засекли в един от коридорите на цитаделата. Певците ни убеждават, че засвидетелствали взаимната си обич, преди да зазвънти стоманата, и се били с вярност и дълг в сърцата цял час, преди да издъхнат, ридаейки в обятията си. Разказът на Гъба, който твърди, че наблюдавал схватката, е много по-суров: двамата си разменили тежки предателски клетви и след броени мигове загинали от смъртоносни рани.

Междувременно сир Кристън Коул решил да накаже Черните лордове – онези кралски знаменосци, останали верни на Ренира. Превзел Розби, Стоукуърт и Дъскъндейл, но във Вранов отдих лорд Стонтън вече бил научил за намеренията на Коул. Вместо да се бие, той се залостил в замъка си и изпратил гарван до Драконов камък, молейки за помощ.

Помощта пристигнала в лицето на принцеса Ренис – на петдесет и пет, но все така безстрашна и решителна, както на младини, – заедно с дракона ѝ Мелейс Червената кралица. Ала и Коул идвал с дракони – самият Егон Втори пристигнал със звяра си Сънфир, а брат му Емонд Еднооки долетял на Вхагар, най-великия жив дракон. В писанията се разказва как принцеса Ренис, Невъзкачилата се кралица, не отстъпила. Провикнала се радостно и изплющяла с камшик, изпращайки Мелейс в атака. Единствено Вхагар и Емонд се измъкнали от схватката невредими. Сънфир бил осакатен, а крал Егон Втори едва оцелял, със счупени ребра, таз и изгаряния по половината си тяло. Най-жестоко пострадала лявата му ръка, където драконовият огън разтопил бронята по плътта му. Няколко дни след това открили тялото на Ренис сред останките на Червената кралица, трупът на Невъзкачилата се кралица бил овъглен и неразпознаваем.

През следващата година Егон лекувал ужасните си наранявания в уединение, но войната бушувала и без него. Макар да имал много преимущества в конфликта с по-голямата си сестра, мощта на драконите му не била сред тях. В началото едва четири от зверовете му били боеспособни, срещу осем на сестра му, а тя можела да си позволи и още, сред които три от по-старите дракони, все още без нови ездачи: Среброкрил – някога на кралица Алисан; Морска пара – гордостта на сир Ленор Веларион; и Вермитор – този на крал Джеерис. Към тях се прибавяли и три диви дракона: Канибала, за който селяците шушукали, че се подвизавал на Драконов камък отпреди да дойдат Таргариените (макар Мункун и Барт да не дават вяра на това); Сив дух, който избягвал хората и се прехранвал с риба от морето; и Овцекрадеца, кафяв и неугледен, верен на името си, когато искал да засити глада си. Принц Джекерис заявил (подсетен от Гъба, ако можем да вярваме на „Свидетелството…“ му), че който успее да обязди някой от тези дракони, щял моментално да получи титла.

Мнозина се опитали да обяздят зверовете на Драконов камък. Най-опасна била задачата на онези, насочили поглед към дивите дракони, затова не е изненадващо, че по-старите дракони първи си намерили ездачи. Сред тях бил Адам от Коруба – храбър, благороден младеж, доведен с брат си Алин от Марилда, майка им, за да се пробват с някой от драконите. Тя разкрила, че момчетата са синове на Ленор Веларион. На мнозина това им се сторило забележително, но лорд Корлис не го поставил под въпрос, когато ги приел в рода.

Адам си спечелил Морска пара, дракона на Ленор. Брат му Алин нямал този късмет с Овцекрадеца и до края на дните си носел белезите от пламъците му по гърба и краката си.

Гъба предлага по-достоверно обяснение за родословието на Адам и Алин: самият лорд Корлис ги заченал, докато прекарвал дните си в корабостроителниците на Коруба, където бащата на Марилда бил един от майсторите. Момчетата си останали непризнати и далеч от двора, докато била жива Невъзкачилата се кралица. След смъртта ѝ обаче лорд Корлис се възползвал да ги приеме в семейството... макар и по особен начин.

Овцекрадеца бил опитомен от Нетълс – неугледна, дори непочтена, според слуховете, девойка от простолюдието, която го хранела с овче, докато свикне с нея. Тя и драконът ѝ изиграли ролята си във войната, макар предаността ѝ далеч не била толкова непоклатима, колкото на смелия сир Адам. Когато станала любовница на принц Демон, разкъсала докрай връзката му с кралица Ренира. Нетълс, която принцът галено наричал Нети, надживяла и него, и съпругата му. Нетълс и Овцекрадеца изчезнали преди края на войната, къде – никой не може да каже. Но от всички нови драконови ездачи най-лоши били пияницата Улф Бъчвата, който приел името Улф Белия, когато го посветили в рицарството, както и Хю Чука, огромното копеле на един от ковачите на острова, който обаче допреди рицарството се казвал Коравия Хю. И на двамата не им стигала честта да яздят Среброкрил и Вермитор – искали лордски звания и богатства. Още след първото сражение в името на Ренира те се обърнали срещу нея – при Първата битка за Тъмбълтън, в замяна на лордски титли, и отпосле всички ги познавали като Двамата предатели. И двамата загинали безславно, убити от мъже, които смятали за свои васали: първият – отровен с вино, другият – сразен от Дръзкия Джон Рокстън с меча Осиротителя.

Сраженията по време на Танца трудно биха могли да се преброят – били почти безчетни и големи части от кралството били разкъсани в конфликта. Хората тъкмо вдигали знамето на краля, златния триглав дракон, който Егон избрал за символ, само за да открият, че съседите им са се врекли във вярност на червения дракон на Ренира, поделящ място на флага ѝ с луната и сокола на майка ѝ от дом Арин и с морското конче на покойния ѝ съпруг. Брат се сражавал с брата, баща – със сина. Цялото кралство се окъпало в кръв.

Много от армиите били сбрани от различни лордове в името на краля или кралицата, които подкрепяли. Начело на всяко от войнствата стояли принц Демон Таргариен от едната страна и принц Емонд от другата. Емонд Таргариен приел титлите Закрилник на кралството и Принц регент, след като Егон Втори и Сънфир били тежко ранени в битката с Ренис и Мелейс. Дори носел короната на брат си – стоманената диадема на Егон Завоевателя, обсипана с рубини, – макар да не се наричал крал.

За нещастие на Зелените, това се оказало лошо решение. Емонд бил твърде неопитен и прибързан, за да поеме лидерството. По това време принц Демон владеел Харънхъл. Затова Емонд необмислено планирал нападение над замъка, като опразнил Кралски чертог от боеспособни мъже. Пристигнал в Харънхъл и го заварил

На Драконов камък, отдавнашния престол на Таргариените, простолюдието приемало красивите си морски владетели почти за богове. Много жени, които отдавали девичеството си на лордовете, се считали за благословени, ако в утробата им покълне „семето на дракона". Затова мнозина на Драконов камък можели с право да твърдят – или поне да предполагат, – че във вените им тече кръв на Таргариен.

ГОРЕ И ВДЯСНО | *Принцеса Ренис атакува крал Егон Втори на неговия Сънфир.*

Когато Ренира научила за предателството на Хю Чука и Улф Белия при Тъмбълтън, яростта ѝ била такава, че опитала да задържи и останалите, които получили дракони по нейна заръка. Сред тях бил Адам Веларион, но Морската змия го предупредил навреме.

Младият сир Адам се бил храбро и загинал при Втората битка за Тъмбълтън. С цената на живота си той доказал своята вярност, поставена под въпрос от делата на Двамата предатели. Когато върнали костите му в Дрифтмарк от замъка Гарваново дърво през 138 г. сл. З., лорд Алин сложил една-единствена дума на надгробния му камък: „Предан".

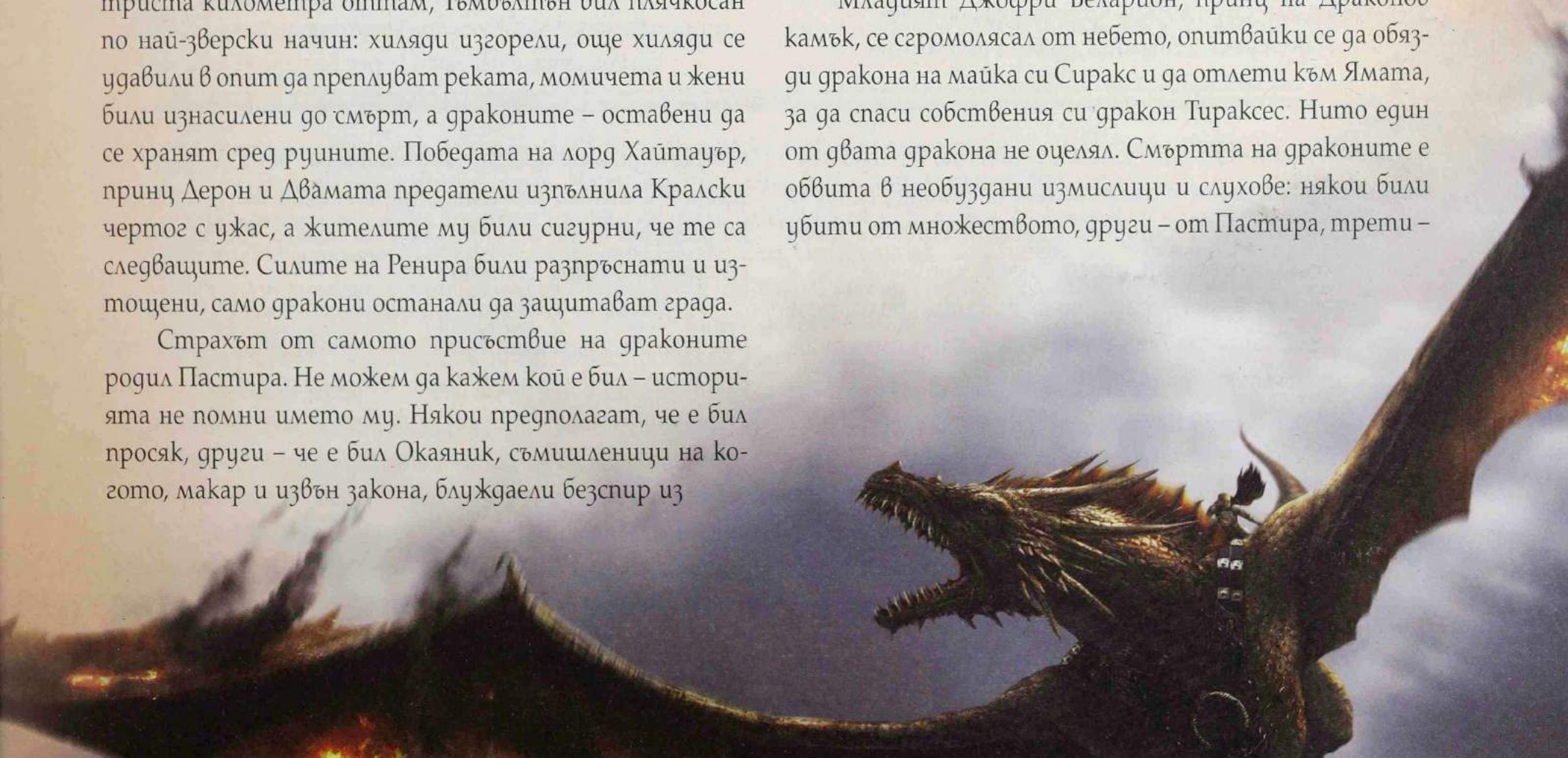
изоставен. Радостта му била голяма, докато не научил причината. Докато Емонд напредвал към Харънхъл, Демон се срещнал с Ренира и нейните драконови ездачи, които кръжали над Кралски чертог. Златните плащове – сред които мнозина се считали за хора на Демон, се обърнали срещу офицерите, назначени от Егон, и предали града с малко кръвопролития. Кръв се проляла, ала след това, когато екзекутирали сир Отто Хайтауър, лорд Джаспър Уалд (надзорника на правото, заради суровите си присъди наричан Железния прът), както и лордовете Розби и Стоукуърт (които в началото били в лагера на Ренира, преди да ѝ обърнат гръб). Вдовстващата кралица Алицент била затворена, но Егон Втори (още невъзстановен от раните си) и останалите му деца, както и лорд Ларис Стронг се измъкнали от замъка през тайни проходи.

Кралството наистина било обзето от лудост по време на Танца, но именно при Кралски чертог повечето дракони изгубили живота си. Градът бил превзет почти мирно от Ренира благодарение на лукавството на принц Демон, но след Първата битка за Тъмбълтън в столицата се зародило недоволство. Едва на около триста километра оттам, Тъмбълтън бил плячкосан по най-зверски начин: хиляди изгорели, още хиляди се удавили в опит да преплуват реката, момичета и жени били изнасилени до смърт, а драконите – оставени да се хранят сред руините. Победата на лорд Хайтауър, принц Дерон и Двамата предатели изпълнила Кралски чертог с ужас, а жителите му били сигурни, че те са следващите. Силите на Ренира били разпръснати и изтощени, само дракони останали да защитават града.

Страхът от самото присъствие на драконите родил Пастира. Не можем да кажем кой е бил – историята не помни името му. Някои предполагат, че е бил просяк, други – че е бил Окаяник, съмишленици на когото, макар и извън закона, блуждаели безспир из кралството. Каквато и да е истината, той започнал проповедите си на Обущарския площад, разказвал как драконите са демони, изчадия на безбожна Валирия, че са гибел за човечеството. Слушали го десетки – после стотици и хиляди. Страхът родил гняв, а той – жажда за кръв. А когато Пастира заявил, че градът ще се спаси само ако се прочисти от дракони, хората го послушали.

На двайсет и втория ден от петия месец през 130 г. сл. З. Емонд Еднооκия и Демон Таргариен се вкопчили в последна битка. В същия ден хаос и смърт обладали Кралски чертог. Кралица Ренира хвърлила лорд Корлис в тъмница, задето помогнал на внука си, сир Адам Веларион, задържан за измяна, да избяга. Някои от заклетите мечове на Морската змия също се включили в метежа на Обущарския площад, а неколцина дори се покатерили по стените, за да опитат да го освободят. Били заловени и обесени. Тогава и кралица Хелена полетяла към смъртта си върху шиповете край Стегата на Мегор: според едни – самоубийство, според други – убийство. И същата вечер градът бил опожарен, когато тълпата на Пастира се упътила към Драконовата яма и опитала да избие драконите вътре.

Младият Джофри Веларион, принц на Драконов камък, се сгромолясал от небето, опитвайки се да обязди дракона на майка си Сиракс и да отлети към Ямата, за да спаси собствения си дракон Тиракс. Нито един от двата дракона не оцелял. Смъртта на драконите е обвита в необуздани измислици и слухове: някои били убити от множеството, други – от Пастира, трети –

Най-значимите битки от Танца

Битките от 129 г. сл. З.

Битката при горящата мелница, където принц Демон и рицарите на Блакууд победили Бракен и превзели Каменния плет.

Битката при Гърлото, където флотилията на Корлис Веларион била победена от корабите на Триархията, съюзници на Егон. В това сражение загинали Джекерис, принц на Драконов камък, и Вермакс, драконът му, както и драконът на Малкия Егон – Буреносен облак.

Битката при Медовината, където по-младият брат на Големия Егон, принц Дерон, си спечелил рицарството, спасявайки войската на лорд Хайтауър от воините на Роуан, Тарли и Костейн.

Битките от 130 г. сл. З.

Битката при Червената вилка, където западняците прекършили речните лордове и нахлули в земите им, но не и преди лорд Джейсън Ланистър да получи смъртоносна рана от скуайъра Пейт от Дълголист.

Битката при Брега (наречена Рибята хранилка) – най-кървавата сухопътна битка във войната, по бреговете на Окото на боговете, – където войската на Ланистър била изтикана в езерото от речните лордове и загинали хиляди западняци.

Касапското увеселение, където Ръката на Егон Втори, сир Кристън Коул, предизвикал на схватка едновременно сир Гарибалд Грей, лорд Родрик Дъстин (наречен Руината) и сир Пейт от Дълголист (Убиеца на лъвове), ала му отказали. Коул загинал позорно, надупчен от стрели, а свитата му била разгромена.

Първата битка за Тъмбълтън, където Двамата предатели (драконовите ездачи Улф Белия и Хю Чука) се изметнали от клетвата си към Ренира, а останалите Зимни вълци (закоравелите северняци, последвали лорд Дъстин във войната) си проправили път през десеторно повече врагове. Лорд Ормунд Хайтауър, пълководец на Зелените, и прочутият му братовчед сир Бриндън намерили смъртта си от меча на лорд Родрик Дъстин, който също загинал. Последвало зверското плячкосване на Тъмбълтън.

Атаката над Драконовата яма, макар и не истинска битка – там подивялата тълпа, поведена от Пастира, убила пет дракона, а също и сир Уилъм Ройс, сир Гендън Гууд, лорд-командир на Краличината гвардия за ден, и Джофри, принц на Драконов камък.

Битката над Окото на боговете, където се състоял прочутият дуел между принц Емонд Еднокия и принц Демон Таргариен – и между Вхагар и Караксес. Говори се, че Демон скочил от Караксес върху Вхагар и сразил принц Емонд с Тъмна сестра, докато драконите падали към езерото. Вхагар и Караксес загинали, а тялото на Демон Таргариен така и не било открито.

Втората битка за Тъмбълтън, където драконите наистина затанцували. Загинали принц Дерон Дръзновеният, сир Адам Веларион и драконите Морска пара, Тесарион, и Вермитор.

Битката от 131 г. сл. З.

Битката при Кралския път, назована от участвалите в нея Калната каша, последният сблъсък от войната. В нея лорд Борос Баратеон загинал от ръката на младия лорд Тъли.

от самия Воин. Каквато и да е истината, в онази кървава нощ загинали пет дракона, които сганта, нахлула под огромния купол, открила оковани. При все това десетки били изпепелени, преди да се съмне.

Половината от драконите в Танца били вече мъртви, ала войната още бушувала. Скоро след това Ренира избягала от града.

И все пак краят настъпил, но не след смъртта на драконите и принцовете с тях, а със смъртта на краля и кралицата, за които загинали и те, и още хиляди. Първа била Ренира. Когато съпругът ѝ бил сразен, Веларион се обърнали срещу нея. Враговете ѝ си били върнали Кралски чертог, а тя избягала без пукнат грош и се принудила да продаде короната си, за да се върне на Драконов камък. Ала там открила Егон Втори, с тежки рани от току-що приключила битка, заедно с умиращия му дракон Сънфир.

„Истинни хроники" на Великия майстер Мункун, почиващи на разказите на Орвил, разкриват, че когато Кралски чертог паднал, Ларис Стронг се погрижил кралят да се измъкне. Хитроумно решил да го изпрати на Драконов камък, като правилно предполагал, че Ренира никога няма да се сети да го потърси в собствената си крепост. Половин година той се възстановявал в отдалечено рибарско селце, докато Ренира и по-голямата част от двора ѝ били в Кралски чертог. През това вре-

ме Сънфир пристигнал от нос Краклоу, въпреки счупеното си крило, което го измъчвало при полет. Скрити там, успели да възстановят силите си. (Сънфир пък убил свенливия див дракон Сив дух, а хората по погрешка решили, че е бил Канибала.)

Крал Егон открил мнозина из острова, които имали зъб на Ренира – заради изгубени синове, съпрузи и братя във войната, заради въображаеми обиди, – тъй че с тяхна помощ покорил Драконов камък. Не му отнело повече от час, островът бил оставен без защитници... с изключение на дъщерята на принц Демон, четиринайсетгодишната Бела Таргариен и младия ѝ дракон Лунен танцьор. Успяла да избяга от мъжете, които се опитали да я заловят, и стигнала до дракона си. Докато Егон се опитвал да кацне на двора, предвкусвайки триумфа, принцесата и звярът ѝ полетели към него.

Лунен танцьор бил много по-малък от Сънфир, но и много по-бърз и повратлив. Нито на него, нито на принцесата не им липсвал кураж. Драконът връхлитал Сънфир, хапел и дерял, докато накрая една огнена

Лудостта, обзела града след бягството на Ренира, се разкрила по много начини. Най-странното ѝ проявление били двамата мними крале, властвали през така наречения Месец на Тримата крале.

Най-напред се появил Тристан Труфир, скуайър на сир Пъркин Бълхата, странстващ рицар с лоша слава, който обявил момчето за копеле на Визерис Първи. След Атаката над Драконова яма и бягството на Ренира Пастира и гмежта му управлявали голяма част от града, но сир Пъркин се установил заедно с Тристан в изоставената Червена цитадела и започнал да издава декрети. Егон Втори си върнал града и тогава Тристан поискал да получи рицарство преди екзекуцията си. Изпълнили желанието му.

Другият „крал" бил още по-чудат – момче, станало известно като Гемон Светлокосия. Дете на блудница, четиригодишното момче било уж син на Егон Втори. (Не било невъзможно, тъй като кралят имал разгулна младост.) От престола си в Дома на целувките наврът Хълма на Висения той събрал край себе си хиляди следовници и също започнал да издава декрети. Майка му била обесена, след като признала, че момчето е син на среброкос гребец от Лис, но Гемон бил пожален и дори станал част от кралския двор. Сприятелил се с Егон Трети и станал негов постоянен спътник и дегустатор. Загинал от отрова, навярно чрез храна, предназначена за краля.

ГОРЕ | *Атаката над Драконова яма.*

струя не го ослепила. Вкопчени един в друг, двата дракона паднали ведно с ездачите си. Егон Втори скочил в последния момент от своя, като строшил и двата си крака. Докато Бела останала с Лунен танцьор до горчивия край, когато Алфред Брум вдигнал меча си над изпотрошеното ѝ тяло, за да я довърши. Живота ѝ спасил сир Марстън Реки, който изтръгнал меча от ръката на нападателя и отнесъл принцесата при майстера.

Ренира нищо не разбрала за това сражение, но нямало значение. Егон Втори, вечно гневен на сестра си, измъчван от ужасните си рани и разярен поради неизбежната смърт на дракона си, го нахранил с живата кралица претендент пред очите на Малкия Егон, единствения ѝ оцелял син (доколкото знаели жителите на Седемте кралства). Така на двайсет и втория ден от третия месец на 130 г. сл. З. си отишло Съкровището на кралството, Кралицата, властвала само половин година.

Полубрат ѝ не оцелял дълго след това. Макар Ренира да била мъртва, а Малкия Егон – в ръцете му, Егон Втори имал още много врагове, които продължавали борбата, повече от страх, отколкото в името на Ренира. Във всеки случай се оказали сериозен противник. Когато лорд Борос Баратеон най-после се раздвижил със силите си срещу останките от войските на Ренира, имало възможност посоката на войната да се обърне. Ала лорд Борос бил сразен в Битката при Кралския път, а свитата му разпиляна. А младите речни лордове, които го победили, известни като Момчетиите, стигнали на хвърлей от града – докато лорд Старк напредвал по Кралския път със собствените си войски.

Тогава лорд Корлис Веларион – пуснат от тъмницата и оправдан, с място в Малкия съвет, посъветвал Егон да се предаде и да облече черното. Кралят обаче отказал и възнамерявал да отреже ухото на младия си племенник като предупреждение към поддръжниците на Малкия Егон. Качил се на носилката си, за да го отнесат до покоите му, а пътьом получил чаша вино.

Когато придружителите му пристигнали и отместили балдахина, видели краля мъртъв, с кръв по устните. Такъв бил краят на крал Егон Втори, отровен от тези, на които било отредено да му служат. За разлика от него, те ясно виждали предстоящото. Разединеното, окървавено кралство страдало още, но с Танца на драконите било свършено. Сега идвало ред на Фалшивата зора, Часа на вълка, управлението на регентите и Прекършения крал.

ГОРЕ | *Ренира среща смъртта.*

Драконите в Танца

Драконите на крал Егон Втори

СЪНФИР (на крал Егон): великолепен, ала млад, прекарал голяма част от войната осакатен след битката при Вранов отдих. Загинал в двубоя с дракона Лунен танцьор при Драконов камък.

ВХАГАР (на принц Емонд Еднооkия): последният от трите дракона на Егон Завоевателя, стар, ала огромен и мощен, загинал в битка с Караксес над Окото на боговете.

ДРИМФИР (на кралица Хелена): някога принадлежал на Рена, сестра на крал Джеерис Първи. Загива по време на Нападението над Драконовата яма, премазан под срутилия се неин купол.

ТЕСАРИОН (на принц Дерон): Синята кралица, най-младият от боеспособните дракони от страната на Егон, загинал във Втората битка за Тъмбълтън.

МОРГУЛ (на принцеса Джеера): твърде млад за сражения, убит по време на Нападението над Драконовата яма от Горящия рицар.

ШРИКОС (на принц Джеерис): твърде млад за сражения, убит по време на Нападението над Драконовата яма от Хоб Секача.

Драконите на кралица Ренира

СИРАКС (на кралица Ренира): огромен и силен, убит по време на Нападението над Драконовата яма.

КАРАКСЕС (на принц Демон): Кървавото влечуго, огромен и силен, убит в двубой с Вхагар над Окото на боговете.

ВЕРМАКС (на принц Джекерис): млад, но силен, убит ведно с ездача си в Битката при Гърлото.

АРАКС (на принц Лукерис): млад, но силен, убит ведно с ездача си от Вхагар над залива Коработрошача.

ТИРАКСЁС (на принц Джофри): млад, но силен, убит при Нападението на Драконовата яма.

БУРЕНОСЕН ОБЛАК (на Малкия Егон): убит от стрели в Битката при Гърлото.

МЕЛЕЙС (на принцеса Ренис): Червената кралица, стар и лукав, мъдрен, ала страховит в битка, убит при Вранов полог заедно с ездачката си, Невъзкачилата се кралица.

ЛУНЕН ТАНЦЬОР (на лейди Бела): тънък и изящен, едва достатъчно голям, за да носи момичето на гърба си, убит от Сънфир при Драконов камък, но не и преди да му нанесе смъртоносна рана.

СРЕБРОКРИЛ (на сир Улф Белия): драконът на Добрата кралица Алисан, обязден след това от драконовото семе и предател Улф. Надживява и него, и Танца, след което подивява и си свива гнездо на остров в Червено езеро.

МОРСКА ПАРА (на сир Адам от Коруба): някога дракон на сир Ленор Веларион, обязден от драконово семе, убит от Вермитор във Втората битка за Тъмбълтън.

ВЕРМИТОР (на сир Хю Чука): стар и посивял, драконът на Джеерис, Стария крал, обязден от драконовото семе и предател Хю Чука. Загива в битка с Морска пара и Тесарион във Втората битка за Тъмбълтън.

ОВЦЕКРАДЕЦА (на Нетълс): див дракон, опитомен от драконовото семе Нетълс, изчезнал след края на войната.

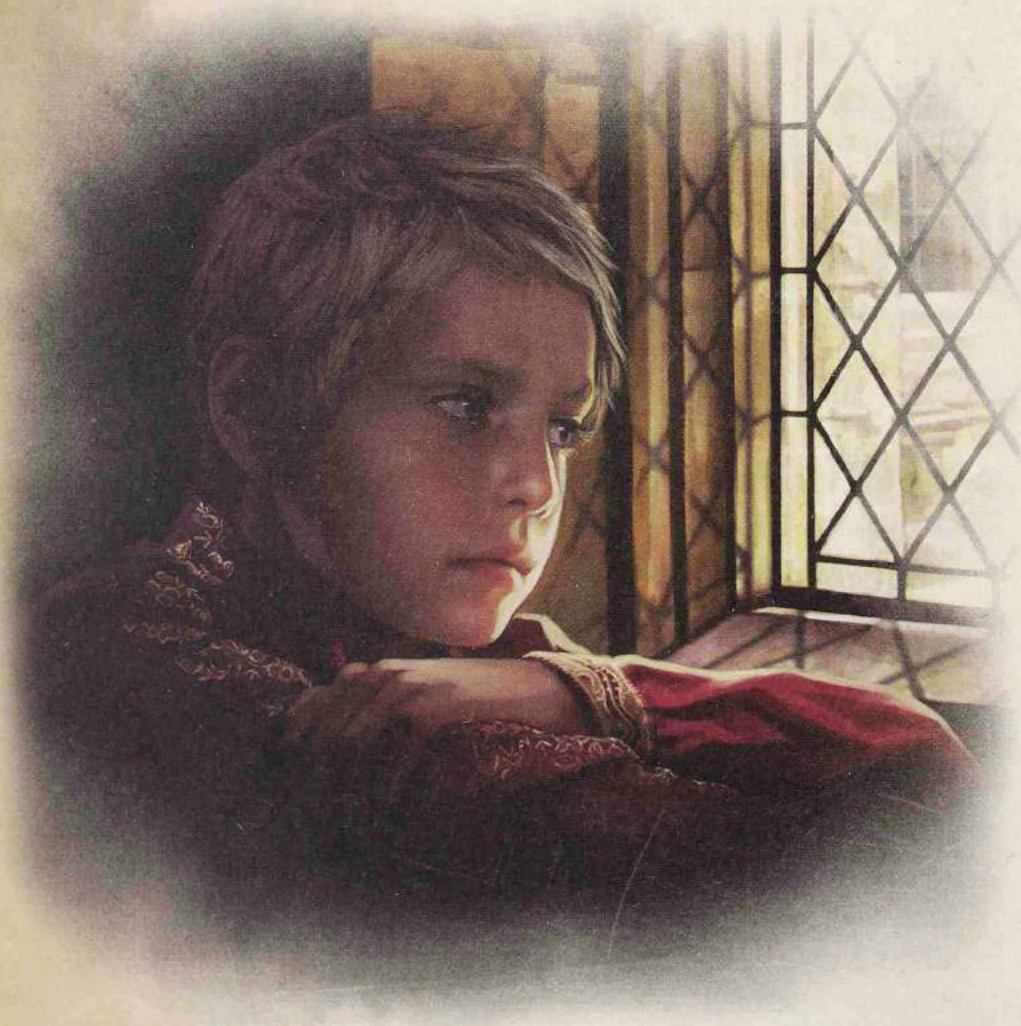
СИВ ДУХ: див дракон, криещ се от хора, неопитомен, убит от Сънфир при Драконов камък.

КАНИБАЛА: див дракон, мършояд и убиец на новоизлюпени дракони, неопитомен, изчезнал след края на войната.

УТРО (на лейди Рена): твърде млад за война, оцелял след Танца.

Егон Трети

МАЛКИЯ ЕГОН заменил чичо си на Железния трон през 131 г. сл. З., приемайки името Егон Трети – а Кралството може би е смятало, че с бедите му е свършено. Поддръжниците на Егон Трети победили и последните останки от войнството на Егон Втори в Битката при Кралския път, осигурили си контрола над Кралски чертог. Флотилията на Веларион отново служела на Железния трон, а Морската змия несъмнено щял да напътства младия крал. Но всички тези надежди се крепели на пясъчни основи и скоро периодът щял да се запомни като Фалшивата зора. Преди края на войната Егон Втори бил изпратил свои хора в търсене на наемници и никой не знаел дали и кога ще се завърнат, за да отмъстят за краля си. На запад Червения кракен и хората му нападнали и разграбили Светъл остров и западните брегове. А през 130 г. сл. З., на Девичи ден, конклавът от майстери в Староград бил обявил началото на ужасна, сурова зима, която вече душала кралството в прегръдките си и щяла да продължи шест години.

Никъде в Седемте кралства това нямало повече значение, отколкото в Севера – а страхът от зимата предизвикал Зимните вълци да се сберат под знамената на лорд Родрик Дъстин и да умрат за кралица Ренира. Зад тях обаче се влачела по-голяма армия – от бездетни и бездомни мъже, мъже без невести и по-малки синове, под цветовете на лорд Креган Старк. Тръгнали, за да се сражават, да приключенстват и да грабят, а може би и да умрат славно, за да спестят на родините си над Шийката още едно гърло за изхранване.

Отровата, убила крал Егон Втори, им отнела тази възможност. Лорд Старк влязъл с войската си в Кралски чертог, но с много по-различен резултат. Старк възнамерявал да накаже Бурен край, Староград и Скалата на Кастърли, задето са се застъпили за краля. Само че лорд Корлис вече бил разпратил дипломати към Скалата, Бурен край и Староград, за да изготвят мир. За шест дни, докато кралството чакало със затаен дъх новини за победата или провала на лорд Корлис, лорд Креган Старк владеел умовете в кралския двор. Това бил така наречения Час на вълка.

Лорд Старк не можел да бъде разубеден от едно: предателите и отровителите на крал Егон Втори трябвало да си платят. Едно е да убиеш жесток и несправедлив крал в битка. Но подмолно покушение с отрова е предателство срещу самите богове. Креган наредил да арестуват двайсет и двама души в името на Егон Трети – сред тях: Ларис Хромавия и Корлис Веларион. Уплашен, Малкия Егон – тогава на единайсет – се съгласил да направи лорд Старк своя Ръка.

На този пост Креган Старк служил ден, като едновременно бил и председател по делата и екзекуциите. Повечето от обвинените приели черното (водени от хитрия сир Пъркин Бълхата). Само двама избрали

Лорд Корлис се спасил от съд благодарение на Бела и Рена Таргариен, които убедили Егон да издаде декрет, възстановяващ титлите и званията му. След това Черната Али Блакууд предложила на лорд Старк ръката си в брак, за да не отмени той едикта.

ГОРЕ | *Младият крал Егон Трети.*

смъртта – сир Гилс Белгрейв от Кралската гвардия, който не искал да надживее краля си, и Ларис Хромавия, последен от древния род Стронг.

На следващия ден лорд Старк сам напуснал поста. Никой никога не е бивал Ръка за толкова кратко, а малцина се отказвали от властта с такава радост. Старк се върнал в Севера, като оставил зад себе си мнозина от яростните си воини. Някои се оженили за вдовици от Речните земи, други станали наемници или се врекли на други лордове, а трети избрали грабежите. Но Часът на Вълка отминал и дошло времето на регентите.

В този период – от 131 г. сл. З., когато Егон наследил трона, до 136 г. сл. З., когато навършил пълнолетие, – седмочислен съвет управлявал кралството вместо краля. Само един от тези регенти – Великият майстер Мункун, останал през всичките пет години. Останалите или напускали, или били заменяни. Най-прочутият от тях бил Морската змия, който преминал оттатък скръбния воал през 132 г. сл. З., на седемдесет и девет. Тялото му седем дни било открито за поклонение под Железния трон, а цялото кралство ронило сълзи за него.

Регентството било белязано със смут. Сир Тиланд Ланистър – един от благородниците, завърнали се с празни ръце от Свободните градове (там свободните дружини получили богата отплата във войните след краха на кралството на Трите дъщери), – служил добре като Ръка на краля, макар и слян, и осакатен от изтезателите на кралица Ренира, които така и не изкопчили от него къде е скрил голяма част от кралската хазна на Егон Втори. Ала през 133 г. Зимната треска отнела живота му.

Ситуацията се влошила допълнително, когато като пръв регент, а после и като Ръка се възкачил Унвин Пийк, лорд на Старпайк, Дънстънбъри и Уайтгроув. Участието му в Първата и Втората битка за Тъмбълтън било значително и той се почувствал пренебрегнат, когато не го избрали сред първите регенти. Скоро обаче компенсирал, спечелвайки си още и още власт. Негови роднини получили високи назначения; опитал, след предполагаемото самоубийство на кралица Джеера, да омъжи собствената си дъщеря за краля и не пропускал възможност да подкопае позициите на съперниците си в двора.

Лорд Алин, внук на Морската змия, бил основният му конкурент. Отказали му регентското място на дядо му и го изпратили да се сражава при Каменни стъпала. Там си извоювал името Дъбовия юмрук, но новопридобитата му бойна слава причинила разногласия при завръщането му в Кралски чертог. Ръката възнамерявал сам да завладее Каменни стъпала и да сложи

РЕГЕНТИТЕ НА КРАЛ ЕГОН ТРЕТИ

ПЪРВИЯТ СЕДМОЧИСЛЕН СЪВЕТ

ЛЕЙДИ ДЖЕЙН АРИН, ДЕВАТА ОТ ДОЛИНАТА – починала от болест в Града на гларуса през 134 г. сл. З.

ЛОРД КОРЛИС ВЕЛАРИОН, МОРСКАТА ЗМИЯ – починал от старост през 132 г. сл. З., на седемдесет и девет години.

ЛОРД РОЛАНД УЕСТЪРЛИНГ ОТ ЗЪБЕРА – починал от зимна треска през 133 г. сл. З.

ЛОРД РОЙС КАРОН ОТ НОЩНА ПЕСЕН – отказал се от поста през 132 г. сл. З.

ЛОРД МАНФРИД МУТЪН ОТ ДЕВИЧЕ ЕЗЕРО – починал от старост и болест през 134 г. сл. З.

СИР ТОРЕН МАНДЪРЛИ ОТ БЯЛ ПРИСТАН – отказал се от поста през 132 г. сл. З., след смъртта на баща си и брат си от зимна треска.

ВЕЛИКИЯТ МАЙСТЕР МУНКУН – единственият, задържал се на поста през 131 – 136 г. сл. З.

ДРУГИТЕ

ЛОРД УНВИН ПИЙК – получава мястото на лорд Корлис през 132 г. сл. З., напуска през 134 г. сл. З.

ЛОРД ТАДИЪС РОУАН – получава място през 133 г. сл. З., след смъртта на лорд Уестърлинг, бива освободен от поста през 136 г. сл. З.

СИР КОРВИН КОРБРЕЙ – съпруг на Рена Таргариен, заменя лорд Мутън през 134 г. сл. З. Загива, прострелян от арбалет при Рунстоун същата година.

УИЛЯМ СТАКСПИР – избран с жребий в Големия съвет от 136 г. сл. З.

МАРК МЕРИУЕДЪР – избран с жребий в Големия съвет от 136 г. сл. З.

ЛОРЕНТ ГРАНДИСЪН – избран с жребий в Големия съвет от 136 г. сл. З.

Последно живо дете на Егон Втори, Джеера Таргариен била на осем, когато се омъжила за братовчед си Егон Трети, а на десет се хвърлила от Стегата на Мегор върху шиповете в опасващия я ров. Половин час агонизирала, преди да умре.

Ала някои се съмняват в обстоятелствата около смъртта ѝ. Сама ли наистина е посегнала на живота си? Шушнело се, че не. Били посочени мнозина заподозрени – сред тях сир Мървин Цветя от Кралската гвардия, незаконороденият брат на лорд Унвин Пийк – рицарят, който тогава пазел покоите ѝ. Но дори Гъба се съмнява, че Цветя е бил мъж, който да стори нещо подобно с повереницата си, едва дете. Шутът обаче дава друга възможност: Цветя е отстъпил и е позволил на друг да изпълни делото, например на безскрупулния наемник от Свободните градове Тесарио Тигъра, който служел на лорд Унвин. Макар да няма начин да узнаем истината, вероятно е смъртта на Джеера да е била подтикната от лорд Пийк.

край на пиратското кралство на Ракалио Риндон, но бързите действия на Веларион означавали, че повечето от нужните за това войски не можели да стигнат дотам по вода. Славата и репутацията на Дъбовия юмрук само растели, а регентите, напук на възраженията на лорд Пийк, го засипвали с почести и възнаграждения.

В края на краищата Ръката успял да убеди регентите да изпратят Дъбовия юмрук на запад, за да се справи с дългите кораби на Червения кракен, след като той отказал да върне плячката си и продължил с грабителството. Пътуването било опасно, замислено така, че лорд Алин или да се върне позорно надвит, или да загине. Вместо това Дъбовия юмрук го превърнал в първото от шестте си големи мореплавания.

През цялото това време Егон Трети – твърде млад още – бил само пионка. Бил нещастен юноша, потиснат, малко неща го вълнували. Обличал се в черно и понякога с дни не продумвал. Единственият му спътник в тези първи години на трона бил Гемон Светлокосия, някогашният мним крал, сега – негов прислужник и приятел. След като лорд Пийк станал Ръка, Гемон получил и друга роля – „момче за камшика", да получава наказания, отредени за кралската особа. По-късно Гемон Светлокосия загинал от отрова, предназначена за краля и младата му красива кралица – Денара Веларион.

Лейди Денара била братовчедка на Алин Дъбовия юмрук, а баща ѝ – също братовчед на Алин, загинал за него при Каменни стъпала. Изумително красиво девойче, тя била едва на шест, когато Рена и Бела я представили на краля – последна сред хилядата момичета, изредили се пред него на Големия бал от 133 г. сл. З. Ръката лорд Пийк го обявил, обаче когато регентите спрели домогванията му да постави собствената си дъщеря до краля – макар че той така и не се отказал, а изборът на Егон Трети крайно го разочаровал.

Опитите му да го отмени срещнали съпротива и от Егон, и от останалите регенти. Лорд Унвин възнегодувал и заплашил да напусне поста си – те обаче, вместо да се подчинят на волята му, с радост се съгласили. Издигнали един от регентите на поста, лорд Тадиъс Роуан.

Егон изпитал една-единичка радост през тези години: намерил се по-малкият му брат, принц Визерис. Всички го смятали за убит в Битката при Гърлото, а кралят така и не си простил, задето изоставил брат си, когато избягал с дракона си Буреносен облак. Но Визерис бил открит в Лис от Дъбовия юмрук, където принцовете търговци го държали заложник, надявайки се да спечелят от откупа или смъртта му. В случая спечелили огромна сума, която скоро се оказала причина за раздори. Ала завръщането му било радостно – имал и нова лисенска невяста, красивата Лара Рогаре, по-голяма от него със седем години. През остатъка на живота си той бил единственият истински довереник на Егон.

В края на краищата Лара Рогаре и нейното богато, амбициозно семейство успели да преодолеят властта на лорд Пийк и останалите регенти над Егон. Участвали неумишлено, тъй като били насред тъй наречената Лисенска пролет и банката им превъзхождала дори Желязната банка.

Така попаднали под прицела на сплетните, целящи да контролират краля – за каквото и да били виновни, били обвинявани за много повече. Лорд Роуан, тогава Ръка и един от последните регенти, бил заклеймен като техен съучастник и измъчван, за да даде информация. Новата Ръка – сир Марстън Реки (в своите „Истинни хроники" Мункун, единственият регент по това време, с изключение на Роуан, ни спестява подробности за това, как Реки е получил поста), изпратил хора да заловят лейди Лара, след като първо арестувал

ВДЯСНО | *Егон Трети освобождава регентите и Ръката си, лорд Мандърли.*

братята ѝ. Само че кралят и брат му отказали да я предадат и Реки, заедно с поддръжниците си, ги обсаждал осемнайсет дни в Стегата на Мегор. Заговорът излязъл наяве, когато сир Марстън – навярно спомняйки си на кого служи, – се опитал да изпълни заповедта на краля и да арестува онези, които наклеветили дом Рогаре и лорд Роуан. Самият Реки бил убит от собствения си заклет брат, сир Мървин Цветя, когато се опитал да го арестува.

Редът бил възстановен, когато Мункун съвместявал постовете на Ръка и регент, докато не се намери кой да запълни опразнените места. Регентството свършило, когато кралят станал на шестнайсет. Влязъл в залата на Малкия съвет и ги освободил, както и тогавашната си Ръка лорд Мандърли.

Последвало мрачно, тежко царуване, какъвто бил и самият Егон. До края на живота си бил обладан от униние, не намирал в почти нищо удоволствие, заключвал се в покоите си, терзаейки се дни наред. Започнал да изпитва неприязън от докосване – дори от това на кралицата си. Дори след като настъпила женствеността ѝ, той дълго време не я потърсил... но в крайна сметка бракът им бил благословен от двама синове и три дъщери. Най-големият, Дерон, бил именуван Принц на Драконов камък и престолонаследник.

Макар Егон Трети да се трудел, за да осигури мир и благоденствие на хората си след Танца, той не желаел да ухажва народа си, нито лордовете си. Годините му на трона може би биха се запомнили с друго, ако не притежавал този недостатък – студенината му към поданиците. Брат му, принц Визерис, който в последните си години служел като Ръка, притежавал обаяние, но и той охладнял, когато съпругата му изоставила него и децата им и се върнала в родния Лис.

Двамата заедно, Егон и Визерис, умело се справили с остатъчните проблеми в кралството си. Притеснителна била появата на неколцина самозванци, които твърдели, че са принц Дерон Дръзновения, по-младият

ОТ РАЗКАЗА НА ВЕЛИКИЯ МАЙСТЕР МУНКУН ЗА ДУМИТЕ НА КРАЛЯ КЪМ ЛОРД МАНДЪРЛИ, КОГАТО СЛОЖИЛ КРАЙ НА РЕГЕНТСТВОТО

Възнамерявам да дам на простолюдието мир, храна и благоденствие. Ако това не стигне, за да си спечеля обичта им, нека Гъба направи обиколка на кралството. Или може да им изпратим танцуваща мечка. Някой ми каза веднъж, че народът нищо не обичал толкова, колкото танцуващите мечки. Колкото до пира довечера, отмени го. Отпрати лордовете и дай храната на гладните. Сити стомаси и танцуващи мечки, такава ще е политиката ми.

брат на Егон Втори, чието тяло така и не било открито след Втората битка за Тъмбълтън. Това позволило на мнимите принцове да надигнат смело глас. (Оттогава недвусмислено е доказано, че са били мними.) Кралят и брат му дори се опитали да излюпят нови дракони, въпреки страховете на Егон – за които никой не можел да го вини, след като видял майка си погълната жива. Егон се ужасявал дори да погледне дракон, камо ли да го възседне, но знаел, че зверовете биха всявали респект у противниците му. По предложение на Визерис повикал деветима магове от Есос, които с чародействата си да върнат искрата в няколко яйца. Това се оказало провал, нещо повече – фарс.

В началото на царуването на Егон били останали четири живи дракона – Среброкрил, Утро, Овцекрадеца и Канибала. Но този крал винаги ще се помни като Драконовата гибел. По негово време загинал и последният таргариенски дракон, през 153 г. сл. З.

Годините на Съкрушения крал, познат и като Егон Нещастния, свършили със смъртта му от охтика на трийсет и шест години. Мнозина от поданиците му го мислели за доста по-възрастен, но истината е, че детството му било зловещо отнето. Меланхоличният крал не се помни с особена топлота, а наследството му бледнее пред това на синовете му.

Дерон Първи

СЛЕД СМЪРТТА СИ през двайсет и шестата година на царуването си и сто петдесет и седем години след короноването на Завоевателя, Егон Трети завещал кралството си на двама синове и три дъщери. Най-големият от тях, Дерон, бил едва четиринайсетгодишно момче, когато седнал на Железния трон. Навярно повлиян от чара и гения на Дерон или може би защото още помнел регентството на брат си, принц Визерис не настоявал за регентство за новия млад крал. Вместо това продължил да служи като Ръка, а Дерон управлявал умело и надеждно.

Малцина очаквали Дерон, Първият с това име, да се покрие със слава, подобно на предшественика си Егон Завоевателя, чиято корона сложил. (И баща му предпочитал простата стоманена диадема.) Ала славата се превърнала в пепел почти толкова бързо, колкото и дошла. Юноша с рядък ум и воля, Дерон срещнал съпротива от чичо си, съветниците си и още мнозина височайши лордове, когато предложил да „довърши Завоеванието", като присъедини Дорн към кралството. Лордовете му напомнили, че за разлика от Завоевателя и сестрите му, той няма повече дракони. Отговорът на Дерон останал в историята: „Имате дракон. Стои пред вас.".

И така, волята на краля надделяла, а когато разкрил плановете си, които, говори се, били изготвени с помощта на Алин Веларион Дъбовия юмрук, някои започнали да се надяват на успех. Формулираната военна кампания усъвършенствала тази на самия Егон Първи.

След това Дерон Първи се доказал недвусмислено по бойните полета на Дорн, които от стотици години били непреодолима преграда за воините на Предела, за бурните лордове и дори за драконите на Таргариен. Дерон разделил войнството си на три: една част, водена от лорд Тирел, който минал през Принцов проход в западния край на Червените планини; друга, водена от братовчеда на краля и надзорник на флота – Алин Веларион, чиято войска се придвижвала по море; и една част, предвождана от самия крал, надолу по опасния проход, наречен Костения път. Там той рискувал с промъкване по кози пътечки, които други смятали за твърде опасни, за да заобиколи дорнските наблюдателници и да избегне капаните, осуетили Орис Баратеон. След това младият крал помел всяка войска, опитала се да го спре. Овладял Принцов проход и най-важното, кралската флотилия преминала през Дъсченото градче и поела нагоре по реката.

Така Дорн на практика бил разполовен от лорд Алин по Зеленатa кръв, а дорнските армии на изток и запад не можели да си помагат пряко. И тази стратегическа ситуация родила поредица дръзки сражения, за които не би стигнал и цял том. Можем да открием много хроники на тази война, но най-добрите от тях са събрани в „Завоеванието на Дорн", собствените записки на крал Дерон, с право считани за постижения на елегантната простота – и като проза, и като стратегически решения.

ВЛЯВО | *Всичко, останало от таргариенските дракони в наши дни: черепът на Балерион Черната гибел.*
ГОРЕ | *Крал Дерон Младия дракон.*

В рамките на година нашествениците тропали на портите на Слънчево копие и се биели по улиците на така наречения Град на сенките. През 158 г. сл. З. принцът на Дорн и двайсет от най-влиятелните му лордове преклонили глави пред Дерон в Подчинението на Слънчево копие. Младия дракон постигнал онова, което Завоевателя така и не успял. Из пустините и планините бродели бунтовници – мъже, бързо заклеймени като разбойници, – но от самото начало били малцина.

Дорнски писма, събрани от майстер Гарет в неговата хроника „Червени пясъци" предполагат, че господарят на замъка Пясъчник е планирал смъртта на лорд Тирел. Причините зад мотивите му са обект на догадки от години. Някои предполагат, че се е ядосал след като не е бил възнаграден от лорд Тирел за предишните си прояви на лоялност. Други предполагат, че миналите му заслуги са били част от плана му да накара краля и лорд Тирел да му вярват.

Кралят бързо укрепил контрола си над Дорн и се справил с тези бунтовници на място... макар и не без трудности. В един печално прочут инцидент, отровна стрела, прицелена в краля, улучила вместо него братовчед му принц Емон (по-младия син на принц Визерис), който бил върнат у дома с кораб, за да се възстанови. Ала до 159 г. сл. З. крайбрежията били умиротворени, а Младия дракон можел да се върне триумфално в Кралски чертог, оставяйки лорд Тирел в Дорн, за да поддържа мира.

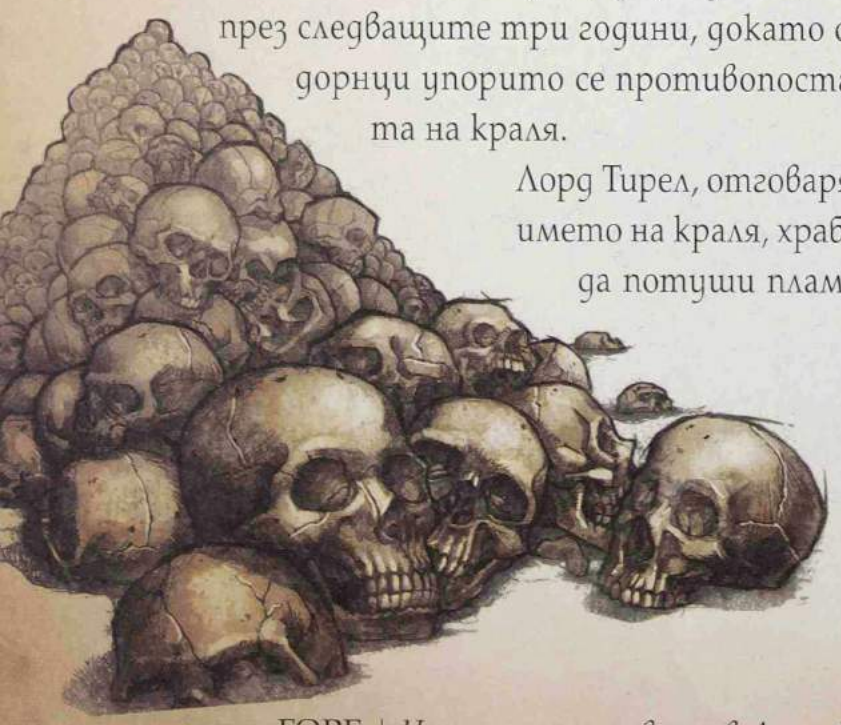
За да му останат дорнците верни и да не създават проблеми, Дерон отвел със себе си в столицата четиринайсет благородни заложници, синове и дъщери на почти всичките височайши домове в Дорн. Този ход осигурил подчинението на домовете, но кралят не очаквал неумолимостта на простолюдието, върху което нямал контрол. Двайсет хиляди мъже загинали във войната за Дорн, а двойно повече умрели през следващите три години, докато обикновените дорнци упорито се противопоставяли на хората на краля.

Лорд Тирел, отговарящ за Дорн от името на краля, храбро се опитвал да потуши пламъците на въстанието, като всеки месец пътувал от замък на замък и там наказвал с бесило всички поддръжници на бунтовниците, изгарял селцата, укриващи разбойниците, и така нататък. Но простолюдието отвърнало. С всеки изминал ден се множали откраднатите или унищожени припаси, изгорените биваци, убитите коне, а бройката на мъртви войници постепенно нараствала – намирали смъртта си по алеите на Града на сенките или в засади из дюните, или в лагерите си.

Но същинското въстание започнало, когато лорд Тирел и свитата му пристигнали в Пясъчника, където Негова светлост бил убит в ложе от скорпиони. Докато се разнасяла вестта за неговата гибел, в Дорн от край до край избухнали открити размирици.

През 160 г. сл. З. Млади дракон сам бил принуден да се върне в Дорн, за да се разправи с бунтовниците. Спечелил няколко малки победи, докато напредвал по Костения път, а лорд Алин Дъбовия юмрук отново връхлетял Дъсченото градче и Зелената кръв. Наглед прекършени, през 161 г. сл. З. дорнците се съгласили да подновят клетвата си за вярност и да обсъдят условията на подчинението си... ала не търсели мир, а кроели предателство и покушение. Под мирното знаме нападнали Млади дракон и свитата му. Трима рицари от Кралската гвардия загинали, защитавайки краля (четвърти, за свой доживотен срам, хвърлил меча си и се предал). Принц Емон Драконовия рицар бил ранен и заловен, но не и преди да посече двама от предателите. Млади дракон сам загинал с Блекфир в ръка, обграден от десетима неприятели.

И така, крал Дерон властвал четири години – амбицията му се оказала твърде голяма. Славата може и да е вечна, но и бързо изгаря, и дори най-славните победи се забравят, ако водят до още по-тежки беди.

ГОРЕ | *Черепи на мъртвите в Дорн.* ВДЯСНО | *Покаянието на крал Белор Първи през дорнските пустини.*

Белор Първи

СКОРО ДО КРАЛСКИ ЧЕРТОГ достигнала вестта за смъртта на крал Дерон и поражението на останалата му войска. Оскърблението от безчинствата скоро намерило отдушник в дорнските заложници. Ръката на краля принц Визерис наредил да ги хвърлят до един в тъмницата, където да чакат бесилото. Най-големият син на Ръката, принц Егон, дори предал на баща си дорнското момиче, което било негова любовница, за да чака и тя присъдата си.

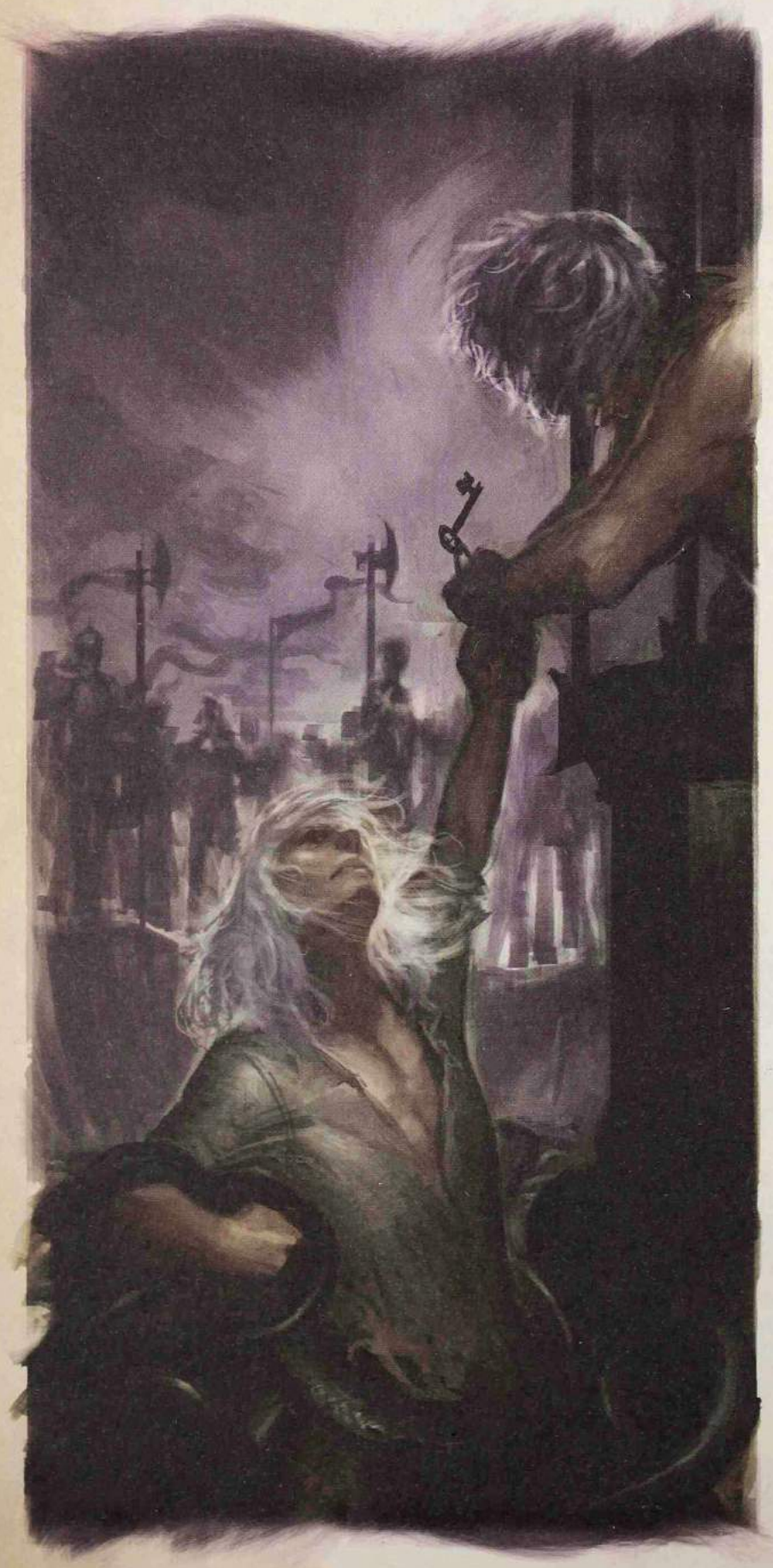
Младия дракон така и не се бил оженил, нито пък имал деца. Полагало се след смъртта му тронът да премине у брат му Белор, седемнайсетгодишен юноша. Той пък се оказал най-набожният крал в цялата династия на Таргариените, а според някои – и в Седемте кралства. Още щом се възкачил на престола, помилвал дорнските заложници. В десетгодишното царуване на Белор последвали още много прояви на благочестивост и милозливост. Макар лордовете и съветът му да вилели за мъст, Белор публично простил на убийците на брат си и обявил, че възнамерява да „превърже" раните от войната на Дерон и да се помири с Дорн. И като акт на смирение, заявил той, щял да пристигне в Дорн „без меч и без армия", за да върне заложниците и да иска мир. Така и сторил – от Кралски чертог до Слънчево копие отишъл бос, наметнат само с чул, докато заложниците яздели след него красивите си коне.

Много песни за пътешествието на Белор до Дорн са достигнали до нас от септите и метохите, по езиците на певци. Когато превалил Каменния път, Белор скоро стигнал дотам, където дом Уайл били затворили братовчед му принц Емон. Открил Драконовия рицар гол в една клетка. Твърди се, че Белор молил лорд Уайл да пусне братовчед му, но той отказал и принудил Негово величество само да се помоли за братовчед си и да се закълне, че ще се върне. Много поколения книжовници са се питали: какво ли си е помислил принц Емон, виждайки слабоватия си родственик, с неговия тънък глас, бос, с кървящи стъпала, докато слушал обещанието му. Ала Белор продължил и оцелял и след Костения път, погубил хиляди преди него. Все пак прекосяването на пустинята от северните предпланини до Бича, на крака и сам, почти го съкрушило. Но не спрял. Преходът бил кошмарен, но кралят оцелял и се срещнал с принца на Дорн, извършвайки считаното от мнозина за първото чудо на Белор Блажения. За второто пък лесно бихме могли да приемем мира, който успял да изкове с Дорн и който траял до края на царуването му. Едно от условията било Белор да се съгласи младият му братовчед Дерон – внук на Ръката му Визерис и син на най-големия му син принц Егон, – да се сгоди за принцеса Мария, най-голямата дъщеря на дорнския принц. И двамата все още били деца, тъй че щели да се оженят, когато навършат пълнолетие.

След като кралят прекарал известно време в Стария палат на Слънчево копие, принцът на Дорн му предложил галера, с която да се върне в Кралски чертог.

Ала младият Белор настоял, че Седемте са му повелили да върви пеш. Сред дорнския двор се надигнали опасения, че принц Визерис ще си намери нов повод за война, когато (не ако) Белор умре по пътя, тъй че принцът на Слънчево копие се постарал лордовете му този път да са гостоприемни. Когато преодолял Пътя на костите, Белор се върнал във владенията на Уайл, за да освободи принц Емон. Лордът бил получил изрични указания от принца на Дорн да изпълни искането на Белор. Но вместо да освободи Емон сам, той дал на Белор ключа към клетката на Емон и го подканил да го използва. Ала Емон вече не просто бил гол в клетката, а и под нея били изкопали яма, пълна с пепелянки. Драконовия рицар молил краля да го остави и да потърси помощ в дорнските покрайнини, но Белор само му се усмихнал и му рекъл, че боговете ще го пазят. И пристъпил в ямата.

Певците ни убеждават, че пепелянките свеждали глави, докато Белор ги подминавал, но истината била друга. Ухапали Белор на няколко места и макар да успял да отвори клетката, почти се строполил, преди Драконовия рицар да го прибере вътре. Хората на Уайл, предполага се, залагали, докато принц Емон се мъчел да се изкатери от клетката с Белор на гръб, и може би жестокостта им му дала волята да стигне догоре и да скочи по-далеч от опасността.

Принц Емон изминал половината от Пътя на костите, преди един селски септон в дорнските планини да му даде дрехи и муле, което да носи краля, който още не се бил събудил. Успял да стигне до наблюдателниците на Дондарион, а оттам го проводили към Черен пристан. Там местният майстер се погрижил, доколкото можал, за краля, преди да изпрати него и братовчед му в Бурен край. През цялото това време Белор креел, изгубен за света на живите.

Върнал си капчица свяст пътьом към Бурен край, но само за да промълви няколко молитви. Едва след половин година, може би и повече, бил достатъчно добре, за да се върне в Кралски чертог. През цялото това време принц Визерис управлявал кралството, поддържайки мирното споразумение с дорнците.

Когато Белор най-после отново седнал на Железния трон, кралството тържествувало. Ала Белор продължавал да се интересува най-вече от Седемте. Новите му декрети навярно силно смутили онези, които били свикнали с трезвото царуване на Егон Трети, добронамерената небрежност на Дерон и далновидната служба на Визерис. През 160 г. сл. З. кралят се оженил за сестра си Даена, ала скоро помолил Върховният септон да разтрогне брака. Бил уговорен, преди кралят да се възкачи на престола, и никога не бил консумиран.

След като Върховният септон изпълнил искането на краля, той отишъл още по-далеч и отредил на Даена и по-младите ѝ сестри Рена и Елена собствен „Двор на красавиците" в Червената цитадела, известна повече като Девичата гробница. Кралят заявил, че иска да предпази непорочността им от жестокостта на света и страстите на безбожни мъже, но някои се питали дали сам не се бои от изкушението.

ГОРЕ | *Белор сред пепелянките дава ключа от клетката на принц Емон Драконовия рицар.*
ВДЯСНО | *Сестрите на крал Белор Първи (отляво надясно): Елена, Рена и Даена.*

Сестрите на Белор Първи

Даена е най-известната от трите сестри и най-обичаната – и за красотата си, и за куража си. Яздела коне със завидно умение, стреляла майсторски с дорнския лък, който брат ѝ Дерон ѝ донесъл от завоеванията си, и можела да пронизва халки с копие – при все че така и не ѝ позволили да участва в турнир, колкото и да опитвала да си издейства това право. Даена бързо получила прозвището Непримиримата, тъй като от трите сестри тя най-непримиримо се противяла на затвора си – трижди успяла да избяга, предрешена като слугиня или проста стопанка. Дори към края на царуването на Белор успяла да забременее – макар не един и двама да смятат, че непокорството – и синът, роден от него, – само е навредило на кралството.

От другите две сестри на Белор Рена била почти толкова набожна, колкото брат си, и след време станала септа. Елена, най-младата, била своенравна, макар и не толкова колкото Даена, но по красота отстъпвала и на двете си сестри. В Девичата гробница тя отрязала „короннния си блясък" – дългата си коса, платиненосребриста с един-единствен златен кичур, и я изпратила на брат си, умолявайки да я пусне, с обещанието, че остригана, не би могла да изкуши никого. Ала молбите ѝ не постигнали нищо.

Елена надживяла и сестрите си, и брат си, и когато излязла от Девичата гробница, животът ѝ бил бурен. Последвала примера на Даена и родила извънбрачните близнаци Джон и Джейн Реки на Алин Веларион, лорд Дъбов юмрук. В хрониките пише, че се надявала да се омъжи за него, но година, след като изчезнал в открито море, тя изоставила надежди за това и се съгласила на друг брак, през 176 г. сл. З. (Омъжвала се общо три пъти.) Първият ѝ съпруг бил богатият, ала възрастен Осифер Плум, за когото се мълви, че умрял, докато консумирал брака. Все пак Елена успяла да зачене – Плум изпълнил дълга си в ложето, преди да се спомине. По-късно тръгнали вулгарни слухове, че лорд Плум починал, когато зърнал невястата си гола (всичко това – описано с най-мръсни слова, които навярно са забавлявали хора като Гъба, но няма нужда да ги повтаряме), а детето в утробата ѝ било от братовчед ѝ Егон – същият, който по-късно станал крал Егон Недостойния.

Вторият ѝ брак бил по заръка на краля след Егон Недостойния – крал Дерон Добрия. Дерон я омъжил за своя надзорник на хазната, което довело до още четири деца... и до това, че Елена на практика поела длъжността на съпруга си. Славел се като добър и благороден лорд, но без особен талант за сметки. А тя бързо си спечелила влияние и доверието на крал Дерон.

За трети път се омъжила по свой собствен избор, след като се влюбила в сир Майкъл Мануди, дорнец, придружител на принцеса Мария. Мануди като млад се обучавал в Цитаделата и бил мъж на познанието, извънредно остроумен и начетен, верен служител на крал Дерон, след като последният се оженил за кралица Мария. Няколкократно пътувал до Браавос, за да преговаря с Желязната банка от името на краля, за което свидетелстват и протоколите на срещите между него и отговорниците на хазните на банката (кореспонденцията им е скрепена с неговия печат и подписана с неговото име, ала по всичко личи – с почерка на Елена).

Елена се омъжила за сир Майкъл явно с благословията на Дерон скоро след смъртта на втория си съпруг. По-късно в живота си Елена твърдяла, че се омъжила за сир Мануди не заради ума му, а защото толкова обичал музиката. Знае се, че ѝ е свирил на арфа и когато починал, Елена заповядала да изваят статуята му с арфа, а не с меч и шпори, както било прието за рицарите.

Макар Визерис, самите принцеси и други членове на кралския двор да се възпротивили, делото било сторено, а принцесите, уединени в сърцето на Червената цитадела, дружали единствено с девици, които лордове и рицари изпращали при тях, за да си спечелят благоволението на Белор.

Още повече негодувание предизвикала забраната на проституцията в Кралски чертог, но никой не могъл да убеди краля колко беди ще причини това. Повече от хиляда блудници и децата им били събрани и пропъдени от града. Недоволството минало покрай ушите на крал Белор, който предпочел да не му обърне внимание и се вглъбил в най-новия си проект: огромна септа навръх Хълма на Висения – твърдял, че му се явила във видение. И така започнала работата по Великата септа, макар и да била завършена едва много години след смъртта му.

В крайна сметка някои летописци се питали дали срещата със смъртта в Дорн не се е отразила някак на разсъдъка му, защото с напредъка на годините ре-

шенията му били все по-произволни и фанатизирани. Простолюдието го обичало – редовно изпразвал хазната, за да финансира добрите си дела, включително в годината, когато ежедневно дарявал по самун хляб на всеки мъж и жена в града, – но лордовете губели спокойствие. Кралят не само сложил край на брака си с Даена, но и направил така, че никога повече да не може да се ожени, като дал септонски обет, подтикнат от Върховния септон, все по-влиятелна фигура в кралството. Декретите му все повече пренебрегвали материалното – например опитът му да изиска от Цитаделата да изпраща послания с гълъби вместо с гарвани (фарс, описан надълго и нашироко в „Черни криле, бързи слова" на Уолгрейв), както и да освободи от данъци оногова, който поддържал непорочието на дъщеря си с навременно употребен девствен пояс.

Към края на царуването си Белор прекарвал все повече и повече време в пост и молитви, опитвайки се да компенсира за всички грехове и язви, които вярвал, че той и поданиците му причиняват на Седемте всеки ден. Когато починал Върховният септон Белор уведомил Преблагочестивите, че боговете са му разкрили следващия Върховен септон, и те незабавно го издигнали на поста: обикновен гражданин на име Пейт, майстор каменоделец, ала неук, простоват и неспособен да запомни и една молитва. Може би за щастие, този скудоумен Върховен септон умрял от треска само година по-късно.

А може би – не. Белор вече бил убеден, че боговете са дарили осемгодишно момче – просяче от улицата, според някои, но по-вероятно – син на продавач на завеси, – със силата да върши чудеса. Белор твърдял, че е виждал как момчето си говори с гълъбите, а те му отвръщали с мъжки и женски гласове – гласовете на Седемте, според Белор. И така, той обявил него за следващ Върховен септон. Преблагочестивите отново изпълнили и така бил избран най-младият септон в историята.

Раждането на Демон Реки, извънбрачното дете на Даена Таргариен от баща, когото тя отказвала да назове (но после го разкрили – това бил собственият

Един злощастен елемент от фанатизма на краля било настойчивото му горене на книги. Макар и някои книги да съдържат твърде малко знания от полза, а други дори да са опасни, унищожаването на познание е болезнено. Това, че наредил да изгорят „Свидетелството на Гъба", не изненадало никого – писанията му били скандални и вулгарни. Ала „Свръхестествена история" на септон Барт, колкото и да били грешни някои от предположенията в нея, била трудът на един от най-ярките умове в Седемте кралства. Изследванията и практиката на Барт в сферата на висшите изкуства били достатъчни Белор да го заклейми като свой враг и да унищожи написаното от него, при все че по-голямата част от „Свръхестествена история" не е нито спорна, нито непристойна. Имаме щастието част от нея да е оцеляла, тъй че познанието вътре не е изгубено докрай.

на Уолгрейв), както и да освободи от данъци оногова, който поддържал непорочието на дъщеря си с навременно употребен девствен пояс.

Към края на царуването си Белор прекарвал все повече и повече време в пост и молитви, опитвайки се да компенсира за всички грехове и язви, които вярвал, че той и поданиците му причиняват на Седемте всеки ден. Когато починал Върховният септон Белор уведомил Преблагочестивите, че боговете са му разкрили следващия Върховен септон, и те незабавно го издигнали на поста: обикновен гражданин на име Пейт, майстор каменоделец, ала неук, простоват и неспособен да запомни и една молитва. Може би за щастие, този скудоумен Върховен септон умрял от треска само година по-късно.

А може би – не. Белор вече бил убеден, че боговете са дарили осемгодишно момче – просяче от улицата, според някои, но по-вероятно – син на продавач на завеси, – със силата да върши чудеса. Белор твърдял, че е виждал как момчето си говори с гълъбите, а те му отвръщали с мъжки и женски гласове – гласовете на Седемте, според Белор. И така, той обявил него за следващ Върховен септон. Преблагочестивите отново изпълнили и така бил избран най-младият септон в историята.

Раждането на Демон Реки, извънбрачното дете на Даена Таргариен от баща, когото тя отказвала да назове (но после го разкрили – това бил собственият й братовчед Егон, докато още бил принц), причинило поредните пости на краля. Веднъж вече почти се бил самоубил от глад преди години, когато цял месец едва се хранил, след като братовчедка му принцеса Нерис родила мъртви близнаци. Този път стигнал още по-далеч, отказвайки всичко, освен вода и понякога коричка хляб, с която да успокоява стомаха си. Четирийсет дни спазвал режима си. На четирийсет и първия го открили в несвяст пред олтара на Майката.

Великият майстер Мункун сторил каквото било по силите му, за да изцери краля. Опитало и момчето септон, но чудесата му били дотам. Кралят отпътувал към Седемте в десетата година от царуването си, през 171 г. сл. З.

Зловредни слухове след въздигането на Визерис – тръгнали, според някои, от перото на лейди Мая Стоукуърт – настоявали, че той е отровил краля, за да успее най-после да седне на престола, след десетилетие чакане. Други предполагат, че Визерис е отровил Белор за доброто на кралството, тъй като кралят-септон вярвал, че Седемте са го призовали да наложи Вярата върху всичките си поданици без изключение. Това би довело до войни със Севера и Железните острови, и в двата случая с тежки последици.

Визерис Втори

МАКАР И ДВАМАТА СИНОВЕ на крал Егон Трети да били мъртви, трите му дъщери още били живи и сред простолюдието – и дори сред лордовете – се надигали гласове, че Железният трон по право трябва да премине у принцеса Даена. Ала били малцина – десетилетното заточение в Девичата гробница оставило Даена и сестрите ѝ без силни съюзници, а и още били пресни жестоките спомени от последния път, когато жена седяла на Железния трон. Даена Непокорната, според мнозина от лордовете, била хаотична и неуправляема... а и разпътна, все пак преди година родила копеле, което кръстила Демон, ала упорито отказвала да назове баща му. Така че били цитирани прецедентите от Великия съвет от 101-ва и Танцът на драконите, и претенциите на сестрите на Белор били отхвърлени. Короната преминала у техния чичо – дотогавашната Ръка на краля принц Визерис.

Мнозина са писали, че докато Дерон воювал, а Белор се молил, Визерис управлявал. Четиринайсет години бил Ръка на племенниците си, а преди тях – и на брат си Егон Трети. Смята се, че бил най-прозорливата и далновидна Ръка от септон Барт насам, макар усилията му да дали желания резултат по времето на Съкрушения крал, който не изпитвал никакво желание да се хареса на поданиците си и да си спечели обичта им. В „Жития на четиримата крале" Великият майстер Кает няма особено мнение за Визерис, нито добро, нито лошо... но някои смятат, че книгата би трябвало да е „Жития на петимата крале" – и да включва Визерис. Ала той е подминат в полза на сина си, Егон Недостойния.

След годините като заложник в Лис Визерис се завърнал в Кралски чертог с красива лисенска невяста, Лара Рогаре, дъщеря на богат и влиятелен благороднически род. Висока и крехка, сребристоруса и с виолетовите очи на валирианка (старата кръв е още силна в Лис), тя била със седем години по-голяма от Визерис. Също така никога не се чувствала част от двора, никога не намерила радост там. Ала преди да се върне в родния Лис, тя му родила три деца.

Най-големият му син бил Егон, роден в Червената цитадела през 135 г. сл. З. Бил силно момче, което станало красив и обаятелен мъж, ала и безотговорен и капризен, отдаден на удоволствия. Причинил много беди и теглила на баща си, както и много мъки на кралството.

През 136 г. последвал Емон. Бил също тъй здрав и красив като брат си, ала без недостатъците му. Доказал се като най-добрия ездач и мечоносец на времето си – достоен за Тъмна сестра. Станал известен като Драконовия рицар, кръстен на триглавия дракон от бяло злато, който украсявал шлема му. И до ден днешен някои го наричат най-благородния рицар в историята, едно от най-легендарните имена в Кралската гвардия.

Последното от децата на Визерис била и единствената му дъщеря Нерис, родена през 138 г. сл. З. Тъй бледа била, че кожата ѝ изглеждала прозрачна, говорели хората. Била дребна (и все по-дребна ставала, тъй като не обичала да се храни), с извънредно фино лице, а певците пишели песни за очите ѝ – тъмнотеменужени, много големи, обрамчени със светли мигли.

От братята си повече обичала Емон, защото знаел как да я разсмее – и притежавал част от нейната добродетелност в божиите очи, каквато Егон нямал. Нерис почитала Седемте толкова, колкото обичала и брат си, ако не и повече. Щяла да стане септа, ако лорд баща ѝ го бил позволил. Той обаче не го сторил и вместо това я омъжил за сина си Егон през 153 г. сл. З., с благословията на крал Егон Трети. Според певците Емон и Нерис плакали по време на церемонията, макар летописите да ни казват, че Емон се спречкал с Егон на сватбения пир, а Нерис плакала в брачната нощ вместо на церемонията.

Някои пишат, че много от безразсъдствата на Младия дракон и Белор Блажения били дело на принц Визерис, но други спорят, че именно той усмирявал най-тежките им обсебености, доколкото може. Макар да управлявал по-малко от година, поучително е да помислим над реформите му в кралския дом и дейностите му, както и в установяването на нов монетен двор и опитите му да насърчи търговията през Тясното море. Също така внесъл промени в законовия кодекс, въведен от Джеерис Обединителя.

Визерис Втори притежавал способностите да стане новият Обединител – никой крал преди него не се бил показал по-добър управник. Ала през 172 г. сл. З. ненадейна болест трагично го покосила.

Няма нужда да споменаваме, че някои сметнали естеството и скоростта на тази болест за подозрителни, но никой не посмял да оповести съмненията си. Цяло десетилетие изминало, преди да се появи първото обвинение, че не друг, а наследникът на Визерис, синът му Егон, го отровил.

Има ли истина в подобни обвинения? Не можем да кажем. Но като знаем за печалната слава и порочните дела на Егон Недостойния, и преди, и след като се сдобил с короната – бихме приели тази вероятност.

Егон Четвърти

СЛЕД СМЪРТТА НА БАЩА си през 172 г. сл. З., Егон, Четвъртият с това име, най-после получил трона, за който жадувал от момче. Като млад бил красив, умел с копието и меча, добър ловец и соколар, обичал да танцува. В кралския двор бил най-умният принц на времето си и всички му се възхищавали за острия ум. Ала имал един голям недостатък. Не умеел да управлява себе си. Сладострастието, лакомията, щенията му – владеели го изцяло. Вече на Железния трон, той започнал жалкото си царуване с малки компромиси в името на удоволствието, но след време апетитите му не познавали граници, а покварата му го подтикнала към дела, чиито последици преследвали кралството поколения наред. „Енис бил слаб, а Мегор – жесток – пише Кает, – Егон Втори пък бил алчен за власт, но нито един крал преди или след Егон Четвърти не си позволил такова своенравно, безотговорно царуване."

Егон скоро изпълнил двора си с мъже, подбрани не по благородство, честност или мъдрост, а според това дали умеят да го развличат и ласкаят. А жените в двора пък трябвало да умеят същото, както и да му позволяват да утолява страстите си с тях. Често по прищявка отнемал нещо на някой благороден дом, за да го даде на друг, както сторил, когато нехайно си присвоил високите хълмове, наречени Циците, и после ги дал на дом Блакууд. В името на щенията си раздавал наляво и надясно безценни съкровища, както когато дал на Ръката си лорд Бътъруел драконово яйце в замяна на достъп до ложетата и на трите му дъщери. Лишавал мъже от полагащото им се наследство, когато му се искало да го притежава, както се говори, че сторил след смъртта на лорд Плум.

Колкото до простолюдието, царуването му навярно било източник на клюки и увеселение. За лордовете, които не се застоявали в двора и които не искали Егон да се възползва от дъщерите им, може би отстрани изглеждал силен и решителен, своенравен, но като цяло безвреден. Ала за онези от кръга на приближените му бил твърде изменчив, твърде алчен и твърде жесток – и затова опасен.

За Егон се пише, че никога не спял сам и не броял нощта за свършена, ако не я е прекарал с жена. Задоволявал плътските си желания с всякакви жени: и с най-благородните принцеси, и с най-неугледните проститутки, като сякаш не правел разлика. В последните си години той твърдял, че е преспал с поне деветстотин жени (точният брой му убягвал), но истински обичал едва девет. (Кралица Нерис, сестра му, не попадала сред тях.) Деветте му любовници идели отблизо и далеч, а някои му родили и деца, но всяка (с изключение на последната) била отпращана, след като кралят се уморял от нея. Но едно от тези извънбрачни деца дошло от жена, която не била сред любовниците му: принцеса Даена Непримиримата.

Кръстила го Демон, защото принц Демон някога бил чудото и ужасът на времето си – по-късно хората приели това като предзнаменование за новороденото момче. Пълното му име, когато се родил през 170 г. сл. З., било Демон Реки. Даена отказвала да назове бащата, но имало подозрения, че е Егон. Възпитан в Червената цитадела, красивият Демон бил обучен от най-мъдрите майстери и най-добрите оръжейници, включително сир Куентин Бол, свирепия рицар, когото наричали Огненото кълбо. Обожавал да борави с оръжия и напредвал с огромни стъпки. Мнозина виждали у него воин, наслед-

ГОРЕ | *Младия принц Егон с родителите си, принц Визерис Втори и Лара Рогаре.*

ник на Драконовия рицар. Крал Егон го посветил в рицарство на дванайсет, когато спечелил турнир за скуайъри (и така той станал най-младият рицар, получил шпорите си в епохата на Таргариените, изпреварвайки Мегор Първи) – и така шокирал и придворните си, и всичките си роднини, и съветниците си, като му връчил и меча на Егон Завоевателя Блекфир, както и земи, и други почести. Оттогава Демон се зовял Блекфир.

Кралица Нерис – едничката жена, с която Егон Четвърти преспивал само по задължение, – била набожна, мила и крехка, все неща, които не се нравели на краля. И раждането се оказало изпитание за дребничката Нерис. Когато принц Дерон се родил в последния ден на 153 г. сл. З., Великият майстер Алфорд предупредил, че още една бременност може да я убие. Нерис рекла на брат си: „Изпълних дълга си към теб и ти дадох наследник. Умолявам те, нека оттук насетне да живеем като брат и сестра". А Егон отвърнал: „Това и правим". Той настоявал сестра му да изпълнява съпружеските си задължения през остатъка от живота си.

Проблемите между тях се задълбочили и заради принц Емон, брат им, неразделен с Нерис още от дете. Всички виждали неприязънта на Егон към благородния му, славен брат, а кралят се наслаждавал да показва пренебрежението си към Емон и Нерис винаги, когато можел. Дори след като Драконовия рицар загинал, за да го защити, а кралица Нерис – в родилното ложе още на следващата година, Егон Четвърти не сторил почти нищо, за да почете паметта им.

Препирните между краля и близките му станали още по-жестоки, когато синът му Дерон пораснал достатъчно, за да заявява свободно мнението си. В „Житията..." Каят дава да се разбере, че фалшивите обвинения в изневяра към кралицата, които отправил сир Моргил Хастуик, били подкладени от самия крал, макар тогава Егон да го отричал. Тези обвинения били отхвърлени в съд в двубой, когато сир Моргил загинал от ръката на Драконовия рицар. И не било съвпадение това, че скандалът се разразил точно докато Егон и принц Дерон спорили относно плановете на краля да започне непровокирана война с Дорн. Също така тогава за пръв (но не и последен) път Егон заплашил да посочи някое от копелетата си за престолонаследник вместо Дерон.

След смъртта на брат му и сестра му кралят започнал да подхвърля едва прикрити намеци за предполагаемо извънбрачния си син – а смеел само защото Драконовия рицар бил мъртъв. Придворните му блюдолизци повтаряли думите му като папагали и клеветата се разпространила.

В последните години на Егон Четвърти основното препятствие пред безчинствата в управлението му се оказал принц Дерон. Някои лордове виждали лесна възможност за почести, титли и земи, които получавали, като обещавали удоволствия на все по-затлъстяващия ненаситен крал. Други, които осъждали делата му, започнали да се събират край принц Дерон – въпреки заплахите, клеветите и безвкусните си шеги кралят така и не се отрекъл официално от сина си. А защо, сведенията се различават: някои предпогат, че в някаква закърняла част от съзнанието му още била останала капчица чест или поне свян. Ала най-вероятно е знаел, че така ще навлече война на кралството, защото съюзниците на Дерон – сред тях и принцът на Дорн, за чиято сестра принцът бил женен, – биха се вдигнали в негова подкрепа. Навярно затова Егон обърнал вниманието си към Дорн, използвайки омразата към дорнците, която още тлеела в покрайнините, Бурните земи и Предела, за да подстрекае част от съюзниците на Дерон срещу най-силните му поддръжници.

За щастие на кралството, плановете на краля да нахлуе в Дорн през 174 г. сл. З. се оказали пълен провал. Макар Негово Величество да построил огромна флотилия, възнамерявайки да успее със същата стратегия като тази на Младия дракон, тя била потрошена и разпръсната от бури по пътя към Дорн.

Това обаче далеч не била най-голямата глупост, замислена от Егон Четвърти по време на мъртвото в зародиш нашествие в Дорн. Той се обърнал за помощ към съмнителните пироманти от древната Гилдия на алхими-

ГОРЕ | *Блекфир, мечът на таргариенските крале.*
ВДЯСНО | *Крал Егон Четвърти посвещава в рицарство Демон Блекфир.*

ците, заповядал им да му „построят дракони". Тези чудовищни приспособления от желязо и дърво, оборудвани с помпи и плюещи струи от адски огън, може би са щели да помогнат в някоя обсада. Но Егон предложил да влачат машините през Пътя на костите, на места толкова стръмен, че дорнците изсекли стъпала.

Но и дотам не успели да стигнат, защото първият от драконите лумнал още в кралския лес, далеч от Пътя на костите. Скоро и седемте изгорели. Стотици мъже загинали в пламъците, погубена била и четвърт от кралския лес. А кралят се отказал от амбициите си за Дорн и никога повече не ги споменал.

Управлението на Недостойния свършило през 184 г. сл. З., когато бил на четирийсет и девет. Бил отвратително затлъстял и едва ходел, а някои се чудели как последната му любовница – Сереней от Лис, майката на Шиера Морската звезда, – търпяла ласките му. Смъртта му била отвратителна, тялото му – подпухнало и отпуснато, тъй че не можел да се надигне от ложето си, а крайниците му гниели, гъмжащи от месни червеи. Майстерите твърдели, че никога не са виждали нищо подобно, а септоните го обявили за божие възмездие. Давали на Егон маково млечице, за да притъпяват болката му, но иначе не можели да сторят нищо за него.

Последното нещо, което направил, преди да умре, и в това всички хроники са съгласни, било да напише завещанието си. И в него била най-лютата отрова, която кралството познавало: узаконил всичките си извънбрачни деца, от най-незначителните до Великите копелета – синовете и дъщерите му от жени на знатни домове. Десетки от извънбрачните му деца така и не били признати за такива – завещанието му не значело нищо за тях. Но за признатите копелета значело много. А за кралството значело пет поколения на кръв и огън.

Деветте държанки на Егон Четвърти Недостойния

ЛЕЙДИ ФАЛЕНА СТОУКУЪРТ
Десет години по-голяма от краля

Лейди Фалена го „направила мъж" през 149 г. сл. З., когато Егон бил на четиринайсет. Когато един Кралски гвардеец ги открил в леглото през 151 г. сл. З., принц Визерис омъжил Фалена за оръжейника си Лукас Лотстън и убедил Егон Втори да го именува лорд на Харънхъл, за да отпрати Фалена от двора. През следващите две години Егон често посещавал Харънхъл.

Деца от Фалена Стоукуърт: нито едно признато.

МЕГЕТ (ВЕСЕЛАТА МЕГ)
Млада, пищна съпруга на ковач

Докато минавал през Тържището през 155 г. сл. З., на коня на Егон му паднала подкова, а когато потърсил местния ковач, забелязал младата му съпруга. Откупил я от мъжа ѝ за седем златни дракона (и страха от сир Джофри Стонтън от Кралската гвардия). Мегет получила къща в Кралски чертог – двамата с Егон дори се „венчали" на тайна церемония, а един глумец играл ролята на септон. Мегет родила на принца четири деца за четири години. Принц Визерис отново сложил край на това, върнал Мегет на съпруга ѝ, а дъщерите ѝ поверил на Вярата. След по-малко от година Мегет била пребита до смърт от ковача.

Деца от Веселата Мег: Алисан, Лили, Уилоу, Роузи.

ЛЕЙДИ КАСЕЛА ВАЙТ
Дъщеря на дорнски лорд

След като Слънчево копие било подчинено, Егон изпроводил заложниците, събрани от краля, до Кралски чертог. Сред тях била и Касела Вайт, слаба девойка, зеленоока, със светлоруса коса, която станала „заложница" на Егон в собствените му покои. Когато дорнците се разбунтували и убили крал Дерон, всички заложници трябвало да бъдат убити, а Егон – вече отегчен от нея, я върнал при останалите. Само че новият крал Белор помилвал всички затворници и лично ги върнал в Дорн. Касела никога не се омъжила и до дълбока старост я владеела заблудата, че е единчката любов на Егон и той скоро ще я повика при себе си.

Деца от Касела Вайт: няма.

БЕЛЕГЕРЕ ОТЕРИС
(Черната перла на Браавос)

Контрабандист, търговец, понякога пират, капитан на „Вдовишки вятър", дете на дъщеря на браавоски търговец и пратеник от Летните острови.

След като Нерис забременяла, а после едва не умряла през 161 г. сл. З., крал Белор изпратил Егон в Браавос на дипломатическа мисия. Хрониките от онова време предполагат, че е било просто оправдание да отпрати Егон по-далеч от Нерис, за да се възстанови тя от тежкото раждане. В Браавос Егон срещнал Белегере Отерис. Връзката му с Черната перла продължила десет години, макар да се говорело, че Белегере има съпруг във всеки пристан и Егон бил един от мнозина. Тя родила три деца през това десетилетие, две момичета и момче, със съмнително бащинство.

Деца от Черната перла: Беленора, Нара, Балерион.

ЛЕЙДИ БАРБА БРАКЕН
Жизнерадостната тъмнокоса дъщеря на лорд Бракен от Камен плет, придружителка на трите принцеси в Девичата гробница

След смъртта на Белор през 171 г. сл. З. и възкачването на Визерис Втори на принцесите отново им била позволена мъжка компания. Егон (вече принц на Драконов камък и престолонаследник) се опиянил от шестнайсетгодишната Барба. Когато сам станал крал през 172 г., направил баща ѝ своя Ръка и я взел за наложница, без да го крие. Родила му копеле едва две седмици преди кралица Нерис да роди още двама близнаци – мъртвородено момче и едно момиче, Денерис, което оцеляло. Докато кралицата се мъчела на ръба на смъртта, Ръката, бащата на Барба, говорел открито как ще омъжи дъщеря си за краля. Ала след като кралицата се

възстановила, скандалът подпечатал съдбата на Барба. Младият принц Дерон и чичо му, Драконовия рицар, принудили Егон да отпрати и нея, и копелето. Момчето било отгледано в Камен плет от Бракен, нарекли го Егор Реки, ала след време станал известен като Горчива стомана.

Деца от Барба Бракен: Егор Реки (Горчива стомана).

ЛЕЙДИ МЕЛИСА БЛАКУУД (МИСИ)

Най-обичаната от наложниците на краля

По-млада и по-хубава от лейди Барба (ако и далеч не толкова пищна в деколтето), както и по-скромна, Миси имала добро сърце и благосклонен нрав, тъй че дори кралица Нерис – както и Драконовия рицар, и принц Дерон – се сприятелили с нея. В петте години на „властването" си Миси родила на краля три копелета, най-важното сред които било Бриндън Реки (през 175 г.), по-късно наречен Кървавия гарван.

Деца от Мелиса Блакууд: Миа, Гуенис, Бриндън (Кървавия гарван)

ЛЕЙДИ БЕТАНИ БРАКЕН

По-малката сестра на лейди Барба

Бетани била обучена и подготвена от баща си и сестра си специално, за да си спечели благоволението на краля и да измести Миси Блакууд. През 177 г. тя хванала окото на Егон, докато той бил на посещение в Камен плет, за да види сина си Егор. Кралят вече бил надебелял и озлобен, но Бетани така му се харесала, че той я взел със себе си в Кралски чертог. Само че кралските му ласки ѝ били трудно поносими. За утеха се обърнала към един от Кралските гвардейци, сир Терънс Тойн. Двамата били открити от самия Егон през 178 г. Сир Терънс умрял след продължителни изтезания, а лейди Бетани и баща ѝ били екзекутирани. Когато братята на сир Терънс потърсили мъст, принц Емон Драконовия рицар загинал в защита на брат си, крал Егон.

Деца от Бетани Бракен: няма.

ЛЕЙДИ ДЖЕЙНИ ЛОТСТЪН

Дъщеря на лейди Фалена, първата наложница на краля, зачената или от лорд Лукас Лотстън, или от самия крал

Джейни била доведена от майка си в кралския двор през 178 г., когато била на четиринайсет. Егон направил лорд Лотстън своя Ръка и се говори (макар и недоказано), че се наслаждавал на майката и дъщерята едновременно. Скоро обаче заразил Джейни с шарка, която прихванал от една от проститутките си, и семейство Лотстън отново били отпратени от двора.

Деца от Джейни Лотстън: няма.

СЕРЕНЕЙ ОТ ЛИС (СЛАДКАТА СЕРЕНЕЙ)

Лисенска красавица от древен, ала западнал род, доведена в двора от Джон Хайтауър, новата Ръка на краля

Сереней била най-красивата от наложниците на Егон, но ѝ се носела и славата на чародейка. Умряла, докато раждала последното от извънбрачните деца на краля, момиче на име Шиера Морската звезда, най-голямата прелест на Седемте кралства, любимка и на двамата си полубратя Горчива стомана и Кървавия гарван, чието съперничество щяло да премине в омраза.

Деца от Сереней: Шиера.

ВЛЯВО | *(отляво надясно): лейди Мелиса Блакууд, Сереней от Лис, лейди Фалена Стоукуърт, Белегере Отерис*

ГОРЕ | *(отляво надясно): лейди Бетани Бракен, лейди Барба Бракен, Мегет (Веселата Мег), лейди Касела Вайт, лейди Джейни Лотстън*

Дерон Втори

ПРЕЗ 184-ТАТА ГОДИНА от Завоеванието Егон Четвърти Недостойния най-после се отkопчил от живота.

Неговият син и наследник Дерон отпътувал от Драконов камък две седмици след като научил за смъртта на баща си, и бързо бил коронован от Върховния септон в Червената цитадела. Избрал бащината си корона – навярно за да потуши всякакви съмнения за законороденост-та си. След това бързо се заел да поправи множеството грешки на баща си, започвайки с Малкия съвет. Освободил всички и назначил избрани от него мъже, повечето от които се оказали способни и далновидни съветници. Повече от година му била нужна, за да се справи и с Градската стража. Крал Егон използвал повишенията там като начин да покаже щедрост към любимите си лакеи, а те пък му осигурявали свободен достъп до бардаците – и дори до благоприлични жени от града.

Ала Дерон не спрял дотам в опитите си да възстанови повреденото – или умишлено пренебрегнатото – от баща му. Съвестно изпълнявал дълга си към кралството, като се опитвал да го стабилизира след посмъртната повеля на крал Егон, която узаконила всичките извънбрачни братя и сестри на Дерон. Макар да не можел – а и не искал – да отмени последното желание на баща си, направил каквото може, за да държи близо до себе си Великите копелета, да се отнася почтително с тях и да им осигурява определената им издръжка.

Платил зестрата, която Егон бил обещал на архонта на Тирош, и така оженил полубрат си Демон Блекфир за Рохана от Тирош, както Егон бил повелил, макар и самият сир Демон да бил едва на четиринайсет. В деня на брака им дарил на Демон земя край Черна вода и му дал правото да си построи замък. Някои твърдят, че правел подобни неща, за да се наложи над останалите Велики копелета, а други – защото бил благ и справедлив. Но каквато и да била истината, усилията му се оказали напразни.

Властването му не било белязано единствено от въпроса с Великите копелета, нито дори с фарса, който представлявало царуването на Егон. Бракът на Дерон с Мария от Дорн – вече кралица на Седемте кралства, бил щастлив и плодовит, а един от най-ранните му значими ходове като крал бил да започне преговори с шурея си принц Марон, за да обедини Дорн под властта на Таргариен. Две години по-късно постигнали споразумение, според което Марон щял да се венчае за сестрата на Дерон, Денерис, когато тя навърши пълнолетие. Това се случило на следващата година и с този брак принц Марон подвил коляно и изрекъл клетвите си за вярност пред Железния трон.

Крал Дерон вдигнал дорнския принц на крака сред оглушителни възгласи на радост. После двамата яздили заедно от Червената цитадела до Великата септа, където поставили златен венец в краката на статуята на Белор Блажения, като заявили: „Белор, делото ти е свършено". Мигът бил славен, кралството – най-после едно цяло, от Вала до Лятното море, както някога мечтаел Егон Дракона, и то без тежките кръвопролития, които причинил съименникът на Дерон Втори, Младия дракон.

През следващата година Дерон съградил голям замък в дорнските покрайнини, близо до общите граници на Предела, Бурните земи и Дорн. Наречъл го Летен замък, за да отбележи мира, който изковал – това бил повече дворец за отдих, отколкото крепост, и защитите му били символични. В следващи години много синове на дом Таргариен щели да носят титлата Принц на Летен замък.

Само че принц Марон успял да си издейства някои привилегии и лордовете в Дорн притежавали значителни права, които останалите велики домове нямали. Най-напред – правото да запазят кралската си титла, но и автономни закони; правото да оценяват

В годините, след като Демон Блекфир се разкрил като предател, е записано, че омразата му към Дерон започнала да расте отрано. Женитбата му за Рохана от Тирош не била по негово желание, а по това на баща му. Вместо Рохана Демон желаел сестрата на Дерон, младата принцеса Денерис. Само две години по-малка от Демон, тя отвръщала на любовта му, ако вярваме на песните, но нито Егон Четвърти, нито Дерон Втори били склонни да позволят подобни чувства да надделеят над държавните въпроси. Егон виждал повече полза от връзките с Тирош, навярно защото флотилията им можела да му помогне, ако опита отново да нападне Дорн.

Това звучи достоверно, но друг разказ твърди, че Демон не толкова се противял на съюза с Рохана, колкото бил убеден, че трябва да последва примера на Егон Завоевателя и Мегор Жестокия и да си вземе повече от една невяста. Егон може би дори му е обещал да изпълни това му желание (някои от поддръжниците на Блекфир твърдели, че е точно така), но Дерон смятал другояче. Не просто забранил на брат си повече от една жена, но и дал ръката на Денерис на Марон Мартел като част от споразумението най-после да обединят Седемте кралства и Дорн.

А дали Денерис обичала Демон, както твърдели поддръжниците на Черния дракон? Кой би могъл да каже? В последвалите години Денерис с нищо не отстъпила от верността си към принц Марон, а ако оплаквала Демон Блекфир, не оставила никакви следи от това.

и събират данъците от Железния трон без непрестанен надзор от Червената цитадела и други подобни неща. Недоволството от тези отстъпки било едно от семенцата, от които покълнал първият Бунт на Блекфир, както и подозренията, че Дорн твърде много влияе на краля – Дерон Втори довел мнозина дорнци в двора си, а някои поставил на важни постове.

И все пак управлението на Дерон бързо стабилизирало кралството и скоро простолюдието и благородниците започнали да го наричат Дерон Добрия. Безспорно го смятали за справедлив и добросърдечен, макар и някои да поставяли под въпрос влиянието на дорнската му съпруга. И макар да не бил воин – описания от епохата го обрисуват като дребен, със слаби ръце, попрегърбен, с осанка на книжовник, – двама от четиримата му синове изглеждали като съвършени рицари и наследници на трона. Най-големият, принц Белор, си спечелил прозвището Копиетрошача на седемнайсетгодишна възраст, след като постигнал прочута победа на турнира по повод сватбата на Денерис – победил Демон Блекфир в последния двубой. Най-младият син на Дерон, принц Мекар, също демонстрирал подобни качества.

Но твърде много хора се вглеждали в тъмните коса и очи на Белор и мълвели, че е повече Мартел, отколкото Таргариен, макар и с лекота да печелел уважение и да бил щедър и справедлив като баща си. Мнозина рицари и лордове от дорнските покрайнини започнали да губят доверие у Дерон и Белор, все повече и повече си припомняли старите дни, когато дорнците били врагът на бойното поле, а не техни съперници за вниманието и благоволението на краля. А после поглеждали към Демон Блекфир – висок и силен, полубог сред смъртни, притежател на меча на Завоевателя, – и се питали...

И така семената на Бунта били посети, ала им били нужни години, за да дадат плод. Нямало последна обида, нито тежка несправедливост, която да накара Демон Блекфир да се обърне срещу крал Дерон. Ако всичко било за любовта на Денерис, как така изминали осем години, преди да избухне Бунтът? Твърде дълго време, за да таи човек като Демон потиснати чувства, особено след като Рохана му била родила седем синове и дъщери, а Денерис – неколцина наследници на принц Марон.

Всъщност семената намерили плодородна почва заради Егон Недостойния. Той мразел дорнците и се сражавал с тях, а лордовете, лелеещи онези дни отново да настанат – при все ужасното управление на Егон, – никога нямало да са доволни от миролюбивия си крал. Мнозина прочути воини, които се терзаели от мира и негодували срещу дорнците в кралския двор, започнали да търсят Демон.

Може би в началото Демон Блекфир се отдавал на подобни приказки от суета. В края на краищата години изминали от разговора с първия такъв войнолюбец до истинския бунт. Какво тогава подтикнало Демон да се обяви за претендент за трона? Възможно е да е бил друг от Великите копелета – сир Егор Реки Горчивата стомана. Може би бракеновата му кръв го правела толкова избухлив и обидчив. Или може би падението на Бракен по времето на крал Егон, довело до изгонването им от кралския двор. Или просто съперничеството с неговия полубрат и също копеле, Бриндън Реки, успял да запази близките си контакти с двора – майка му била обичана сред кралските особи и я помнели с добро, тъй че Блакууд не пострадали толкова, когато кралят се отказал от Миси.

Каквато и да е била причината, Егор Реки скоро започнал да притиска Демон Блекфир да се обяви за претендент, още повече – след като Демон се съгласил да омъжи най-голямата си дъщеря, Кала, за Егор. Стоманата му може и да е била горчива, ала езикът му бил още повече. Леел отрова в ухото на Демон и водел със себе си още недоволстващи рицари и лордове.

Годините упорстване дали своя резултат и Демон Блекфир взел решение. Ала го взел необмислено – скоро до крал Дерон достигнала вест, че Блекфир мисли да предяви претенциите си до месец. (Не знаем как Дерон разбрал, макар че недовършената хроника „Червеният и черният дракон" на Мерион споменава, че друг от Великите копелета, Бриндън Реки, имал пръст.) Кралят изпратил Кралската гвардия да арестува Демон, преди да продължи с изменническите си заговори. Демон бил предупреден и с помощта на прочутия с жаркия си нрав сир Куентин Бол Огненото кълбо, успял да избяга от Червената цитадела. Съюзниците на Блекфир използвали неуспешния арест като претекст за война, твърдейки, че Дерон е дал заповедта, воден от неоправдани страхове. Други го нарекли Дерон Незаконороденият, подемайки отново клеветата на собствения му баща: че бил син не на Егон Четвърти, а на брат му, Драконовия рицар.

Така започнал първият Бунт на Блекфир през 196 г. сл. З. Бунтовниците разменили цветовете в знамето на Таргариените, тъй че да показва черен дракон на червено поле, и се обявили за извънбрачния син на принцеса Даена, Демон Блекфир – Първия с това име, най-големия истински син на крал Егон Четвърти, като обявили полубрат му Дерон за копелето. Последвали много сражения между червения и черния дракон – в Долината, в Западните земи, в Речните земи и на други места.

Бунтът приключил на Полето на червената трева почти година по-късно. Някои пишат за дързостта на онези, сражавали се за Демон, други за изменничеството им. Но колкото и да били смели на бойното поле, а враждата им с Дерон – непримирима, каузата им била обречена. Демон и най-големите му синове Егон и Емон били повалени под градушката от стрели, пуснати от Бриндън Реки и личната му свита, Гарвановите зъби. След това Горчива стомана подел дива атака с Блекфир в ръка, опитвайки се да повдигне духа на воините на Демон. С Кървавия гарван се сблъскали насред щурма и повели страховит дуел – Кървавия гарван изгубил око, а Горчива стомана бил обърнат в бяг.

Ала битката приключила окончателно, когато принц Белор Копиетрошача се появил с войска от бурни лордове и дорнци, която връхлетяла иззад бунтовниците, а младият принц Мекар събрал остатъците от авангарда на лорд Арин и образувал наковалня, в която бунтовниците били блъснати и унищожени. Десет хиляди души загинали заради горделивостта на Демон Блекфир, а много повече били ранени и осакатени. Опитите на крал Дерон да поддържа мира били напразни, макар и не по негова вина, освен може би заради милозливостта му към неговия полубрат.

След това обаче крал Дерон демонстрирал суровост, каквато малцина очаквали. Мнозина лордове и рицари, застъпили се за черния дракон, изгубили земи, престолни замъци и привилегии, били принудени и да предадат заложници. Дерон някога им вярвал, бил сторил всичко възможно, за да ги управлява справедливо, но все пак се обърнали срещу него. Оцелелите синове на Демон Блекфир избягали в Тирош, родината на майка им, а с тях и Горчива стомана. Кралството щяло още четири поколения да търпи домогванията на претенденти с името Блекфир, преди и последният от наследниците на Демон по бащина линия да се спомине.

Полубратята на Дерон били овладени, а с подкрепата на синовете и наследниците му на мнозина им се струвало, че е осигурил господството на Таргариен за векове напред. Малцина се съмнявали, че Белор Копиетрошача ще е велик крал – бил олицетворение на рицарското благородство и мъдростта и служил с рядко умение като Ръка на баща си. Ала никой не знае волята на боговете. Белор бил покосен в разцвета на силите си от собствения си брат Мекар в турнира при Ашфорд през 209 г. сл. З. – но не в двубой, а в съд на Седемте, първия от век насам, в който Белор се сражавал в името

на нищо и никакъв странстващ рицар от неизвестно потекло. Почти без съмнение смъртта на Белор била случайност и в хрониките е отбелязано, че принц Мекар горчиво се разкайвал и не пропускал да отбележи годишнината от смъртта на брат си. Ала връщане назад нямало и несъмнено Мекар и цялото кралство се питали дали един странстващ рицар си е струвал загубата на принца на Драконов камък и Ръката на краля. (Но пък не можели да подозират колко ще се издигне този странстващ рицар – макар това да е друга история.)

Белор имал синове – младите принцове Валар и Матарис – както и Мекар, а и кралят имал още двама синове (макар кралството да не очаквало много от Ерис, забил нос в книгите и обсебен от чародейства, и Регел, нежно момче с помътен разсъдък). Но тогава Голямата пролетна болест помела Седемте кралства, всички, освен Долината и Дорн, където затворили пристанищата и планинските проходи. Най-тежко пострадал Кралски чертог. Върховният септон, гласът на Седемте на земята, се споминал, както и една трета от Преблагочестивите, и почти всички мълчаливи сестри в града. Мъртвите били трупани сред останките от Драконовата яма и купчината трупове се издигала над три метра. Накрая Кървавия гарван накарал пироманитте да ги изгорят. Четвърт от града също лумнала, но нямало какво да се стори.

И още по-лошо, умрели и синовете на Белор Копиетрошача, както и Дерон Втори, когото мнозина наричали Добрия. Управлявал двайсет и пет години, повечето от тях спокойни и изобилни.

В Есос Горчива стомана събрал край себе си заточени лордове и рицари, както и наследниците им. Сформирал Златната дружина през 212 г. сл. З. и скоро я издигнал до най-силната свободна чета в Оспорваните земи. „Под златото – Горчивата стомана" бил бойният им вик, прочул се из цял Есос. След Горчива стомана дружината била предвождана от наследници на Демон Блекфир, докато и последният от тях, Мелис Чудовищния, не загинал при Каменни стъпала.

ВЛЯВО | *Горчива стомана, повел Златната дружина.*
ГОРЕ | *Демон Блекфир води нападението при Полето на червената трева.*

Ерис Първи

ПРЕЗ 209 Г. СЛ. З. на трона се възкачил вторият син на Дерон, който никога не бил очаквал, че ще е крал, и бил крайно неподходящ за това. Ерис бил начетен посвоему, макар да се вълнувал най-вече от прашни томове с древни предсказания и от висшите тайнства. Женен за Елинор Пенроуз, така и не показал интерес да я забремени, а се говори, че не успял дори да консумира брака. Малкият му съвет, неспособен да измисли друго, се надявал, че просто не му се е харесала, и му предложил да разтрогне брака си и да си вземе друга съпруга. Той не искал и да чуе.

Сложил короната още в разгара на Голямата пролетна болест, Ерис Първи от самото начало застанал начело на смутно кралство. Болестта едва започнала да отшумява, когато Дагон Грейджой, лорд на Железните острови, изпратил кораби с железнородени да грабителстват по бреговете на Морето на залеза, докато откъм Тясното море Горчива стомана сплетничел с наследниците на Демон Блекфир. Навярно заради тези предизвикателства Ерис се обърнал към Бриндън Реки и го направил своя Ръка.

дракон трябвало да се завърне оттатък Тясното море и да заеме полагащото му се място.

Лорд Гормон Пийк бил в основата на опита за нов бунт. За ролята си в първия изгубил два от трите замъка, които родът му притежавал от векове. След Голямата пролетна болест и сушата лорд Гормон убедил най-големият жив син на Демон Блекфир, Младия Демон, да прекоси Тясното море и да се домогне до трона.

Бунтът избухнал през 211 г. сл. З., по време на брачния турнир при Бели стени, престола на лорд Бътъруел, който той издигнал край Окото на боговете. Това бил същият Бътъруел, който някога бил Ръка на Дерон, докато – заради подозрително бавната му реакция срещу първия бунт в началните му дни – кралят не го освободил в полза на лорд Хейфорд. При Бели стени, под претекста, че празнуват брака на лорд Бътъруел и се състезават в турнира, мнозина лордове и рицари се били събрали, за да поставят Блекфир на трона.

Ако Кървавия гарван не разполагал с информатори сред заговорниците, Младия Демон щял да започне своя поход към короната от самото сърце на Речните земи.

Някои предлагат по-вероятна причина за издигането на Кървавия гарван – интересите на Ерис към забулените в мистерии познания и древна история съвпадали с тези на Реки, чийто опит във висшите тайнства бил публична тайна. Кървавия гарван вече имал власт в двора, но малцина очаквали Ерис да го обяви за своя Ръка. Последвала разпра между краля и брат му принц Мекар, който очаквал да получи поста. Принц Мекар отпътувал от Кралски чертог за Летен замък и не се върнал с години.

Кървавия гарван се показал като умела Ръка, ала бил и надзорник на слухарите, съперничещ си с прочутата лейди Мизерия. Някои смятали, че той и неговата полусестра и любовница Шиера Морската звезда използвали чародейства, за да надушват тайните. Всички започнали да говорят за неговите „хиляда и едно очи", а и благородници, и обикновени люде гледали с недоверие на тези край себе си, страхувайки се, че ги наблюдават шпиони на Кървавия гарван. Но пък Ерис имал нужда от такива, тъй големи били бедите след Голямата пролетна болест. Дошло лято, а с него и двугодишна суша. Мнозина обвинили краля, още повече – Кървавия гарван. Бедните братя проповядвали измяна, както и рицари и лордове. Други давали повече подробности: черният

ВДЯСНО | *Арестът на Демон Блекфир Втори.*

Добре известно е, че Младия Демон мечтаел да бъде крал, както и това, че Горчива стомана не го подкрепил в опита му за трона. Защо Егор Реки застанал до бащата, но не и до сина, е въпрос, който понякога се обсъжда разпалено по коридорите на Цитаделата. Мнозина ще рекат, че Младия Демон и лорд Гормон не могли да убедят Горчива стомана, че планът им е осъществим, и в интерес на истината доводът е добър – Пийк бил заслепен от жаждата си за мъст и желанието да си върне замъците, а Демон бил убеден, че ще се възкачи независимо от шансовете за успех. Други пък мислят, че Горчива стомана бил жесток мъж, който не познавал нищо друго освен войната и гледал с недоверие на мечтите на Демон, на любовта му към музиката и изискаността. А трети сочат близкото приятелство между Демон и младия лорд Кокшоу, като предлагат това за причина Егор Реки да му откаже помощта си.

Ала още преди края на турнира, Ръката се появил пред Бели стени със собствена войска и Вторият бунт на Блекфир завършил, преди още да е започнал истински. Гормон Пийк бил сред екзекутираните след провала на въстанието, а други, като лорд Бътъруел, изгубили земи и замъци. Колкото до Демон, той живял още няколко години, но бил заложник в Червената цитадела. Някои се чудели на това, но причината била очевидна: по-малкият му брат Хегон не можел да предяви претенции към трона, ако Демон бил още жив.

Вторият бунт на Блекфир се оказал фарс, но следващите нямало да са такива. През 219 г. сл. З. Хегон Блекфир и Горчива стомана започнали Третия. За тогавашните събития, и добри, и лоши – за водачеството на Мекар, за действията на Ерион Светлия огън, за куража на най-малкия син на Мекар и втория дуел между Кървавия гарван и Горчива стомана – знаем добре. Претендентът Хегон Блекфир Първи загинал след битката, посечен предателски, след като предал меча си, ала сир Егор Рекир, Горчива стомана, бил отведен жив и окован в Червената цитадела. Мнозина още настояват, че ако бил убит още тогава, както увещавали принц Ерион и Кървавия гарван, това щяло да сложи край на амбициите на дом Блекфир.

Но уви! Макар да осъдили Горчива стомана за измяна срещу кралството, крал Ерис пощадил живота му и заповядал да го заточат на Вала, където да изживее остатъка от живота си като брат от Нощния страж. Това се оказало глупаво решение – Блекфир още имали много приятели в двора, които били готови да ги осведомят за плановете на краля. Корабът с Горчива стомана и още десетина други пленници бил заловен в Тясното море, на път към Източен крайморски страж, и така Егор Реки бил освободен и върнат в Златната дружина. Преди да се изтърколи годината, той коронувал най-големия син на Хегон в Тирош и го нарекъл крал Демон Блекфир Трети, след което продължил със сплетните срещу краля, който пожалил живота му.

Крал Ерис седял на Железния трон още почти две години, преди да почине от естествена смърт през 221 г. сл. З.

В течение на царуването си Негово Величество припознал неколцина свои наследници, макар никой да не бил негов потомък – Ерис умрял бездетен, а бракът му останал неконсумиран. Брат му Регел, третият син на Дерон Добрия, починал преди него, като се задушил с хапка пай от миноga през 215 г. сл. З. по време на пир. Синът на Регел, Елор, приел титлата Принц на Драконов камък и наследник, ала две години по-късно и той загинал – в ужасяващ инцидент, от ръката на своята близначка и съпруга Елора, при обстоятелства, които я подлудили от скръб. (За жалост, Елора отнела собствения си живот, след като на един маскен бал я нападнали трима мъже, останали в историята като Плъха, Сокола и Прасето.)

Последният от наследниците, които Ерис припознал преди смъртта си, го наследил на трона: единственият жив брат на краля, принц Мекар.

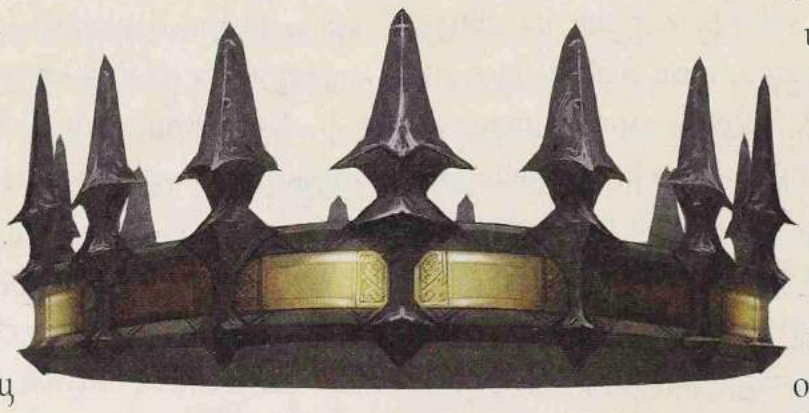

Мекар Първи

МЕКАР БИЛ енергичен крал и прочут воин, но и гневлив мъж, бързо отсъждал и сурово. Не умеел да привлича с лекота приятели и съюзници както брат си Белор, а станал и още по-строг и коравосърдечен след злополучния инцидент, при който Копиетрошача загинал от ръката му.

Толкова силно искал да скъса с миналото, че наредил да направят нова корона – корона на воин, с черни железни шипове в диадема от червено злато, защото короната на Егон Завоевателя била изгубена след смъртта на Дерон Първи в Дорн.

Мекар управлявал в относителен мир във времето между два от бунтовете на Блекфир, а неуредиците в царуването му били най-вече резултат от синовете му.

Основният проблем в царуването на Мекар били наследниците му. Имал неколцина синове и дъщери, но имало съмнения кой от тях е най-подходящ да управлява. Най-големият, принц Дерон, бил познат като Пияницата и предпочитал да го наричат принц на Летен замък, защото Драконов камък му се струвал неприветлив. Следвал принц Ерион, познат като Светлия пламък или Светлия огън – извънредно силен рицар, ала жесток и капризен. Говорело се, че е и любител на черните изкуства. И двамата умрели преди баща си, макар и да успели да се сдобият с деца. Принц Дерон имал дъщеря, Вела, родена през 222 г. сл. З., но детето, за жалост, се оказало скудоумно. Синът на Ерион Светлия огън се родил през 232 г. сл. З. и получил знаменателното име Мегор, но Светлия принц загинал още същата година, когато изпил чаша адски огън, вярвайки, че ще се превърне в дракон.

Третото момче на Мекар, Емон, обичало да чете и го изпратили в Цитаделата още като малко. Излязъл заклет майстер. Най-младият от синовете на краля бил принц Егон, скуайър на странстващ рицар – същият, в чието име умрял Белор Копиетрошача, – и като дете си спечелил прякора Ег.

„Дерон е жалка шега, а Ерион е ужас, но Егон е наполовина селяк" – бил чут да отбелязва един от придворните шегобийци.

Когато крал Мекар умрял в сражение през 233 г. сл. З., водейки армията срещу разбунтувал се лорд в дорнските покрайнини, въпросът с унаследяването объркал мнозина. Вместо да рискува втори Танц на драконите, Ръката на краля, Кървавия гарван, избрал да свика Върховен съвет, за да разреши казуса.

През 233 г. сл. З. стотици лордове, височайши и по-нисши, се събрали в Кралски чертог. Претендентите били четирима. Съветът отхвърлил милата, ала простодушна дъщеря на принц Дерон Вела. Едва неколцина подкрепили сина на Ерион Светлия огън Мегор – крал-младенец би значело дълго, изпълнено с раздори регентство, а мнозина се бояли, че момчето може да е наследило жестокостта и лудостта на баща си. Принц Егон бил очевидният избор, но някои лордове не му се доверявали – шляенето със странстващ рицар го било направило „наполовина селяк", твърдели мнозина. Достатъчно от лордовете ненавиждали това, за да се опитат да убедят по-големия му брат, майстер Емон, да бъде освободен от обета си, за да наследи короната. Ала Емон отказал.

По време на дебатите обаче в Кралски чертог пристигнал още един кандидат: кой друг, освен Енис Блекфир, петият от седемте синове на Черния дракон. Когато за пръв път бил обявен Върховният съвет, Енис написал писмо от Тирош, давайки доводи за кандидатурата си, с надеждата думите му да му спечелят Железния трон, който предшествениците му трижди не успели да извоюват с мечове. Кървавия гарван, Ръката на краля, му позволил да пристигне спокойно в Кралски чертог, за да представи аргументите си лично.

Енис недалновидно приел. Ала още щом пристъпил в града, Златните плащове го заловили и го завлекли в Червената цитадела, където скоропостижно бил обезглавен, а главата му – поднесена на лордовете от Върховния съвет като предупреждение към всеки, който още питаел симпатии към Блекфир.

Скоро след това „принцът яйце" бил избран от мнозинството. Четвърти син на четвърти син, Егон Пети се прочул надлъж и нашир като „Невероятния", задето успял да седне на престола от толкова незначително място в родословното дърво.

ГОРЕ | *Короната на Мекар Първи.*

ВДЯСНО | *Крал Егон Невероятния (отзад) и синовете му (отляво надясно): Дънкан, Джеерис и Дерон.*

Егон Пети

ПЪРВОТО, което Егон сторил, било да арестува Брандън Реки, Ръката на краля, за убийството на Енис Блекфир. Кървавия гарван не отрекъл, че е подмамил претендента, ала настоял, че е пожертвал собствената си чест за доброто на кралството.

Макар мнозина да се съгласили и с радост да приели поредната победа срещу претендент на Блекфир, крал Егон решил, че няма избор и трябва да осъди Ръката, за да запази тежестта на думата на Железния трон. Ала след смъртната присъда крал Егон предложил на Кървавия гарван да облече черното и да се присъедини към Нощния страж. Кървавия гарван приел. Сир Брандън Реки отплавал за Вала късно през 233 г. сл. З. (Никой не заловил кораба му.) С него отпътували още двеста души, мнозина от тях – стрелци от личната му гвардия, Гарвановите зъби. С тях бил и братът на краля, майстер Емон.

г. сл. З. Крал Егон, винаги загрижен за добруването на бедните и слабите, направил, каквото може, за да увеличи доставките на зърно и друга храна към Севера, но някои смятали, че се е престарал.

Онези, в чиито дела често се бъркал като принц, опитвайки се да намали правата и привилегиите им, също изпитали властта му. А заплахата от Блекфир оттатък морето не свършила със смъртта на Енис – печално известното предателство на Кървавия гарван само подсилило омразата на изгнаниците. През 236 г. сл. З., когато жестоката шестгодишна зима била към края си, започнал Четвъртият бунт на Блекфир. Самопровъзгласилият се крал Демон Блекфир Трети, син на Хегон и внук на Демон Първи, прекосил Тясното море редом с Горчива стомана и Златната дружина, в поредан опит да превземе Железния трон.

Кървавия гарван се издигнал и станал лорд-командир на Нощния страж през 239 г. сл. З. Служил на поста докато не изчезнал по време на патрул отвъд Вала през 252 г. сл. З.

Царуването на Егон било предизвикателство, започнало насред зима, вървуваща вече трета година, без изгледи да свърши. В Севера имало глад и страдания, както и сто години по-рано, в дългата зима от 130 – 135

Нашествениците хвърлили котва при Куката на Маси, южно от залива Черна вода, но малцина се събрали под знамената им. Самият крал Егон Пети ги посрещнал, съпроводен от тримата си синове. В Битката при

моста на Отприщена вода Блекфир понесли съкрушително поражение, а Демон Трети бил убит от рицаря от Кралската гвардия сир Дънкан Високия, странстващия рицар, на когото Ег бил скуайър. Горчива стомана избягал за пореден път само за да се покаже след няколко години в Оспорваните земи, заедно с наемниците си в една от важните битки между Тирош и Мир. Сир Егор Реки бил на шейсет и девет години, когато паднал сразен, и се твърди, че умрял, както и живял, с меч в ръка и предизвикателство на уста. Ала заветът му останал в лицето на Златната дружина и рода Блекфир, на който служил и който закрилял.

По времето на Егон Пети имало и още сражения – Невероятния крал бил принуден да прекара много от царуването си в броня, потушавайки това или онова въстание. Макар и простолюдието да го обичало, крал Егон си спечелил доста врагове сред лордовете, чиито правомощия се опитвал да ограничи. Извършил много промени и дал права на обикновените хора, каквито те не познавали дотогава, ала всяка от мерките предизвиквала яростен отпор у лордовете, понякога – и открито неподчинение. Най-гласовитите му противници стигали дотам да се отрекат от него, определяйки го като „кървав тиранин, който ни лишава от права и свободи, дадени ни от боговете".

Добре е известно, че съпротивата срещу него насилвала търпението на Егон – особено след като с всички компромиси, които правел, виждал мечтите си все по-далеч в бъдещето. Неподчинението не спирало и не спирало и Негово Величество се принуждавал да угажда на неотстъпчиви лордове по-често, отколкото му се искало. Познавач на историята и страстен читател, Егон Пети често казвал, че ако имал дракони, както първия си съименник, щял да изкове наново кралството, с мир, благоденствие и справедливост за всички.

Дори синовете на добросърдечния крал по-често му причинявали трудности, отколкото му били опора. Егон Пети се оженил по любов за лейди Бета Блакууд Одухотворената (някои я наричат своенравна), дъщеря на лорда на Гарвановo дърво. Станала известна като Черната Бета – за тъмните ѝ очи и черната ѝ коса. Когато се венчали през 220 г. сл. З., невястата била на деветнайсет, а женихът – на двайсет, толкова далеч по линията на унаследяване, че съюзът не предизвикал никаква съпротива. В годините след това Черната Бета дала на Егон трима синове (Дънкан, Джеерис и Дерон) и две дъщери (Шера и Раел).

Отдавна било привично дом Таргариен да венчава брат за сестра, за да е чиста кръвта на дракона, но по някаква причина Егон Пети бил убеден, че кръвосмешението повече вреди, отколкото помага. Вместо да следва традицията, решил да ожени децата си за тези на някои от най-големите лордове в Седемте кралства, с надеждите да спечели одобрението им за реформите си и да укрепи властта си.

С помощта на Черната Бета двамата постигнали няколко изгодни годежа през 237 г. сл. З., докато децата на Егон били още малки. Ако браковете се били състояли, навярно са щели наистина много да помогнат... но Негово Величество не помислил за опърничавостта на собствената си плът и кръв. Децата на Бета Блакууд се оказали упорити като майка си – и като баща си решили да последват сърцата си.

Пръв се противопоставил най-големият му син Дънкан, принц на Драконов камък и наследник на трона. Макар и сгоден за една от дъщерите на Баратеон от Бурен край, през 239 г. сл. З., докато пътувал из Речните земи, Дънкан се влюбил в едно странно, прелестно и тайнствено момиче, което се наричало Джени от Стария камък. Макар да живеела полудива сред руини и твърдяла, че произхожда от отдавна изчезналите кралски родове на Първите хора, селяните от околните паланки гледали с насмешка на историите ѝ и настоявали, че е някое умопобъркано девойче или дори вещица.

Вярно било, че Егон дружал с простолюдието, на практика бил израснал сред тях, но не можел да понесе брака на наследника си за една от тях. Негово Величество сторил каквото може, за да разтрогне съюза, и молел Дънкан да остави Джени. Но принцът споделял упоритостта на баща си и му отказал. Дори когато Върховният септон, Великият майстер и Малкият съвет ведно настояли крал Егон да принуди сина си да избере – Железния трон или горската дивачка, Дънкан не отстъпил. Вместо да се отрече от Джени, той се отказал от наследството си и го отстъпил на брат си Джеерис, като абдикирал като принц на Драконов камък.

Но и това не донесло никому спокойствие, нито пък възстановило дружбата с Бурен край. Бащата на отритнатото момиче, лорд Лайънъл Баратеон от Бурен край – известен като Смеещата се буря и прочут воин, – не приел с лекота нараненатa си гордост. Последвало кратко, кърваво въстание, което приключило едва когато сир Дънкан от Кралската гвардия победил лорд Лайънъл в двубой, а крал Егон пък му обещал тържествено, че ще омъжи най-малката си дъщеря Рела за наследника му. Скрепили споразумението, като изпратили принцеса Рела в Бурен край, да служи като виночерпец на лорд Лайънъл и придружителка на лейди

Джени от Стария камък дошла в кралския двор заедно с една извънредно дребна старица – албинос, на която в Речните земи ѝ се носела славата на вещица. Самата лейди Джени в невежеството си твърдяла, че жената е Горско чедо.

съпругата му. Джени от Стария камък – лейди Джени, както я наричали уважително, – в края на краищата била приета в двора и из всичките Седем кралства простолюдието я обичало много. Тя и принцът ѝ, който завинаги останал с името Принц на водните кончета, били любима тема на певците много години наред.

По-малкият му брат бил принц Джеерис, вече принц на Драконов камък. Макар годините на краля сред простолюдието да му създали неприязън към валирианския обичай на кръвосмесителни бракове, принц Джеерис бил традиционалист и от малък обичал сестра си Шера, и мечтаел да се ожени за нея постарому. Когато разбрали за това, крал Егон и кралица Бета направили каквото могат, за да разделят двамата, макар разстоянието сякаш все повече разгаряло страстта на брата и сестрата.

Принц Джеерис нямал волята на брат си, но когато Дънкан оспорил желанието на баща си, а и той, и съветниците му в крайна сметка отстъпили, по-младият принц решил да следва повика на сърцето си. През 240 г. сл. З., година след брака на принц Дънкан, Джеерис и Шера се измъкнали от опекуните си и се оженили тайно. Джеерис бил на петнайсет, а Шера – на четиринайсет. Преди кралят и кралицата да разберат за брака, той вече бил консумиран. Егон нямал избор, освен да го приеме. И кралят отново трябвало да се справя с наранената гордост и гнева на благородни домове – Джеерис бил сгоден за Силия Тъли, дъщеря на лорда на Речен пад, а Шера – за Лутор Тирел, наследника на Планински рай.

жена. Дерон останал ерген през остатъка от краткия си живот. Роден воин, той се наслаждавал на турнири и сражения и предпочитал дружбата си със сир Джереми Норидж, красив млад рицар, с когото били заедно още като скуайъри в Планински рай. Принц Дерон обаче донесъл на баща си още, този път далеч по-дълбока, печал, когато загинал в битка през 251 г. сл. З., водейки армия срещу Плъха, Сокола и Прасето. Сир Джереми загинал с него, но бунтът бил потушен, а въстаниците – избити или избесени.

През 258 г. сл. З. в Есос се надигнала нова опасност за властта на Егон – когато деветима разбойници, изгнаници, пирати и капитани на наемнически дружини се събрали в Оспорваните земи, под Дървото на коронните, и сформирали нечист съюз. Всеки от Дружината на Деветимата се врекъл да помогне на останалите да си спечели кралство. Сред тях бил и последният Блекфир, Мелис Чудовищния, командир на Златната дружина, а кралството, което му обещали, било това на Егон. Принц Дънкан, когато разбрал за съглашението, прочуто отбелязал, че коронните се продават за по петак, тъй че Дружината на Деветимата отпосле станала известна като Кралете на деветте петака във Вестерос. Смятало се, че Свободните градове в Есос несъмнено ще сложат край на претенциите им, но във всеки случай започнали приготовления, ако Мелис и съюзниците му се обърнат срещу Седемте кралства. Приготовленията не били особено усилени, а крал Егон се съсредоточил върху управлението си.

Джеерис и Шера имали две деца – Ерис и Рела. Следвайки съвета на вещицата, дошла с Джени от Стария камък, принц Джеерис решил да ожени Ерис и Рела или поне така твърдят хрониките от кралския двор. Раздразнен, крал Егон вдигнал ръце и го оставил да прави каквото поиска.

Следвайки примера на братята си, дори най-младият син на краля, принц Дерон, терзаел баща си по подобен начин. Сгоден за лейди Олена Редвин от Арбор, когато и двамата били на девет години, принц Дерон се отрекъл от съюза през 246 г. сл. З., когато бил на осемнайсет... макар в неговия случай нямало друга

И върху нещо друго: дракони. С годините Егон Пети започнал все повече да мечтае за дракони, които отново да разперят криле над Седемте кралства. В това не се различавал много от предшествениците си, които водели септони да се молят пред последните яйца, чародеи – да плетат заклинания, майстери – да

мъдруват върху тях. Приятели и съветници се опитвали да го разубедят, но крал Егон все повече вярвал, че само драконите ще му спечелят достатъчно уважение, за да извърши промените, които предвиждал, и да принуди горделивите и непреклонни лордове на Седемте кралства да се съгласят с декретите му.

Последните години от царуването на Егон били посветени на търсене на древни познания за отглеждането на дракони във Валирия – твърди се, че Егон заръчал пътешествия чак до Асшаи край Сянката, с надеждата да открие текстове и информация, изгубени за Вестерос.

Плодът на тези мечти била съкрушителна трагедия, родена от миг на щастие. В съдбоносната 259 г. сл. З. кралят поканил много от най-близките си в Летен замък, любимото му място, където да отпразнуват предстоящото раждане на първия му правнук, момче на име Регар, син на внуците му Ерис и Рела, децата на принц Джеерис.

За наше нещастие, трагедията в Летен замък оставила твърде малко живи свидетели, а оцелелите никога не продумали за нея. Една прелюбопитна страница от историята на Гилдаин – несъмнено едно от последните неща, написани от него преди смъртта му, – намеква за нещо голямо, но по някаква случайност върху нея се е разляло мастило и е скрило твърде много.

ОТ ИСТОРИЯТА НА АРХИМАЙСТЕР ГИЛДАИН

...кръвта на дракона, събрани на едно...

...седем яйца, в чест на Седемте, макар собственият септон на краля да го предупредил...

...пироманти...

...адски огън...

...пламъците горели неконтролируемо... катерели се... толкова горещи, че...

... да загине, ако не бил доблестният лорд-команд...

Джеерис Втори

ТРАГЕДИЯТА в Летен замък поставила Джеерис, Втория с това име, на Железния трон през 259 г. сл. З. Едва сложил короната, той се озовал насред война – Кралете на деветте петака завладели и плячкосали Тирош, а след това и Каменни стъпала. Оттам били добре разположени за нападение над Вестерос.

Крал Джеерис възнамерявал сам да поведе атаката срещу тях, но Ръката му лорд Ормунд Баратеон го убедил, че няма да е разумно. Кралят не бил свикнал с трудностите на военни кампании и не притежавал бойни умения, посочил Ръката – щяло да е безсмислено да рискуват толкова скоро след Летен замък. Джеерис в крайна сметка си позволил да приеме и останал в Кралски чертог с кралицата си. Начело на армията застанал лорд Ормунд.

През 260 г. сл. З. той разположил таргариенски армии на три от Каменните стъпала и войната на Кралете на деветте петака проляла кръв. Почти година по островите и каналите между тях се вихрели сражения. „Разказ за войната на Кралете на деветте петака" на майстер Еон е една от най-добрите творби по рода си и великолепен източник на подробности за сраженията, множеството битки по суша и море и значимите бойни подвизи в тях. Сред първите загинали бил лорд Ормунд Баратеон, вестероският командир. Сразен от Мелис Чудовищния, той издъхнал в ръцете на своя син и наследник Стефон.

Командването преминало у новия лорд-командир на Кралската гвардия, сир Геролд Хайтауър Белия бик. Известно време той и хората му отстъпвали, но в решителните мигове от войната един млад рицар на име сир Баристан Селми сразил Мелис в двубой, печелейки войната за кралството и неумираща слава за

ИМЕНАТА И ПРОЗВИЩАТА НА ДРУЖИНАТА НА ДЕВЕТИМАТА, ПРИЧИНИЛИ ГОЛЕМИ ВЪЛНЕНИЯ В ЕСОС И КАМЕННИТЕ СТЪПАЛА

СТАРАТА МАЙКА: пиратска кралица.

САМАРО СААН, ПОСЛЕДНИЯТ ВАЛИРИАНЕЦ: страховит пират от страховит лисенски пиратски род, с валирианска кръв.

ЖОБАР КУОКУА, АБАНОСОВИЯТ ПРИНЦ: принц – изгнаник от Летните острови, намерил призванието си в Оспорваните земи, водейки наемническа дружина.

ЛИОМОНД ЛАШАРЕ, ЛОРДЪТ НА БИТКИТЕ: прочут наемнически главатар.

ПЕТНИСТИЯ ТОМ КАСАПИНЪТ: от Вестерос, наемнически главатар в Оспорваните земи.

СИР ДЕРИК ФОСОУЕЙ, ГНИЛАТА ЯБЪЛКА: изгнаник от Вестерос, рицар с мрачна репутация.

ДЕВЕТООКИЯТ: капитан на Веселяците.

АЛЕКУО АДАРИС, СРЕБЪРНИЯ ЕЗИК: тирошки търговски принц, богат и амбициозен.

МЕЛИС БЛЕКФИР ЧУДОВИЩНИЯ: капитан на Златната дружина, именуван така заради гротескно огромните си торс и ръце, страховита сила и свиреп нрав. От врата му се показвала втора глава, не по-голяма от юмрук. Спечелил си Златната дружина, след като се бил с братовчед си Демон Блекфир, убил коня му с един-единствен удар и после откъснал главата на Демон с голи ръце.

Джеерис знаел, че Дружината на Деветимата искала да спечели Седемте кралства за Мелис Чудовищния, който се обявил за крал Мелис Блекфир Първи, но като баща си Егон, и новият крал се надявал разбойническото съглашение да се разпадне или да бъде стъпкано от съюз между Свободните градове. Сега обаче моментът бил настъпил. Крал Егон Пети бил мъртъв, а заедно с него – и Принцът на водните кончета. Принц Дерон, великолепният рицар, бил загинал още преди години и оставал само Джеерис, най-невойнолюбивият сред тримата синове на Егон.

Новият крал бил на трийсет и четири, когато се възкачил. Никой не можел да го нарече физически силен. За разлика от братята си Джеерис Втори Таргариен бил слаб, дори мършав, и цял живот се борел с какви ли не болежки. Ала не му липсвали нито кураж, нито интелект. Взимайки поука от плановете на баща си, Негово Величество загърбил скръбта си, свикал знаменосците си и решил да посрещне Кралете на деветте петака при Каменни стъпала, да пренесе сраженията там, вместо да ги чака по бреговете на Седемте кралства.

През 260 г. сл. З. той разположил таргариенски армии на три от Каменните стъпала и войната на Кралете на деветте петака проляла кръв. Почти година по островите и каналите между тях се вихрели сражения. „Разказ за войната на Кралете на деветте петака" на майстер Еон е една от най-добрите творби по рода си и великолепен източник на подробности за сраженията, множеството битки по суша и море и значимите бойни подвизи в тях. Сред първите загинали бил лорд Ормунд Баратеон, вестероският командир. Сразен от Мелис Чудовищния, той издъхнал в ръцете на своя син и наследник Стефон.

Командването преминало у новия лорд-командир на Кралската гвардия, сир Геролд Хайтауър Белия бик. Известно време той и хората му отстъпвали, но в решителните мигове от войната един млад рицар на име сир Баристан Селми сразил Мелис в двубой, печелейки войната за кралството и неумираща слава за

себе си. Останалите от Кралете на деветте петака нямали никакви амбиции към Вестерос и скоро се върнали по собствените си владения. Мелис Чудовищния бил петият, последен претендент на Блекфир – със смъртта му настъпил и край на проклятието, което Егон Недостойния хвърлил върху Седемте кралства, предавайки меча на Завоевателя на извънбрачния си син.

Още половин година на тежки сражения преминала, преди Каменни стъпала и Спорните земи да се освободят от Дружината на Деветимата, а след цели шест години Алекуо Адарис, тирошкият тиранин, бил отровен от кралицата си, а архонтът на Тирош – възстановен на поста. За Седемте кралства победата била голяма, макар и извоювана с цената на човешки животи и страдания.

След това се възцарил мир. Макар и да си останал немощен, Джеерис Втори бил добър крал и възстановил реда в Седемте кралства, помирявайки се с много от великите домове, недоволни от Железния трон заради реформите на крал Егон Пети. Но царуването му се оказало кратко. През 262 г. сл. З. крал Джеерис легнал болен, оплаквайки се, че не му стига въздухът, и след известно време починал. Бил едва на трийсет и седем, крал – за по-малко от три години.

Ерис Втори

ЕРИС ТАРГАРИЕН, Вторият с това име, бил само на осемнайсет, когато наследил Железния трон през 262 г. сл. З., след смъртта на баща си, властвал едва три години. Хубав младеж, Ерис се проявил достойно при Каменни стъпала във войната на Кралете на деветте петака. Макар и не най-прилежният, нито пък най-интелигентният, той притежавал безспорно обаяние, което му спечелило много приятели. Бил също така суетен, горделив и непостоянен – качества, които го направили лесна плячка за ласкатели и блюдолизци, макар тези недостатъци да не били докрай очевидни, когато се възкачил на престола.

Дори най-прозорливите не могли да предвидят, че Ерис Втори ще стане известен като Лудия крал, а царуването му ще сложи край на тривековната власт на Таргариените във Вестерос. Докато Ерис слагал короната си в съдбоносната 262 г. сл. З., едро чернокосо момче на име Робърт се раждало в Бурен край – било син на братовчеда на Ерис, Стефон. А далеч на север, в Зимен хребет, лорд Рикард Старк празнувал собствения си новороден наследник Брандън. След година се родил и втори Старк, Едард. И тримата младенци след време щели да играят ключови роли в краха на Драконите.

Новият крал вече си бил осигурил наследник в лицето на сина си Регар, роден сред пламъците на Летен замък. Ерис и кралицата му, сестра му Рела, били много млади и очаквали от тях още много деца. Въпросът бил ключов, защото трагедиите от управлението на Егон Невероятния били окастрили кралското родословно дърво до два самотни клона.

На Ерис Втори не му липсвала амбиция. По време на коронацията си заявил, че иска да бъде най-великият крал в историята на Седемте кралства, самомнение, което някои от приятелите му насърчавали, предлагайки прозвища, с които биха могли да го запомнят поданиците му – Ерис Премъдри или дори Ерис Велики.

Дворът на баща му се състоял най-вече от по-възрастни и опитни мъже, мнозина от които служели още от времето на Егон Пети. Ерис Втори ги освободил до един и ги заменил с лордове от собственото си поколение. Най-значимият му ход бил да пенсионира възрастната си, извънредно предпазлива Ръка – Едгар Слоун, и да издигне на негово място сир Тивин Ланистър, наследника на Скалата на Кастърли. Двайсетгодишен, той станал най-младата Ръка в историята на Седемте кралства. Мнозина майстери и до ден днешен настояват, че това назначение е най-мъдрото нещо, което „Ерис Премъдри" сторил в управлението си.

Ерис Таргариен и Тивин Ланистър се познавали от деца. Малкият Тивин служил като кралски паж в столицата. Той и принц Ерис, заедно с едно по-младо момче, също паж, на име Стефон Баратеон, станали неразделни. Във войната на Кралете на деветте петака тримата приятели се сражавали заедно: Тивин – като новопосветен рицар, Ерис и Стефон – като скуайъри. Когато принц Ерис спечелил шпорите си на шестнайсет, дал на сир Тивин честта да го посвети. През 261 г. сл. З. Тивин Ланистър показал способностите си на командир, когато потушил въстанието на двама от най-силните васали на баща си, лордовете Тарбек и Рейн, като сложил край на древните им родове. Макар жестоките му методи да предизвикали недоволство у някои, никой не можел да оспори, че сир Тивин възстановил реда в Западните земи след хаоса и конфликтите на бащиното му управление.

Трябва да признаем, че дружбата на Ерис Таргариен и Тивин Ланистър била необичайна. Младият крал бил жизнерадостен и енергичен в ранните години на царуването си. Обичал музика, танци и балове с маски; не можел да устои и на младите жени – пълнел двора си с красиви девици от всяко кътче на кралството. Някои смятали, че има повече наложници от Егон Недостойния (крайно съмнително). Но за разлика от него Ерис Втори бързо губел интерес към любовниците си. От повечето се отегчавал след не повече от две седмици, а и най-държеливите не оставали с него повече от шест месеца.

Негово Величество имал големи планове. След коронацията си обявил своето намерение да завладее Каменни стъпала и да ги превърне вовеки в част от владенията си. През 264 г. сл. З. го посетил лорд Рикард Старк от Зимен хребет, което възбудило интереса му към Севера. Сътворил нов план – да построи втори Вал, на сто левги на север от настоящия, и да присвои всички земи между двата. През 265 г. сл. З., оскърбен от смрадта на Кралски чертог, той заговорил как ще построи „бял град" – изцяло от мрамор, на южния бряг на Черна вода. През 267 г. сл. З. пък, след спор с Железната банка на Браавос относно заемите на баща му, той обявил, че ще построи най-голямата флотилия в историята и

ще „свали Титана на колене". През 270 г. сл. З. казал на принцесата от Дорн, че ще накара дорнските пустини „да разцъфнат", като прокопае огромен подземен канал под планините, за да докара вода от Дъждовен лес.

Нито един от тези грандиозни планове не се сбъднал – повечето всъщност били забравени, преди да мине и месец. Ерис Втори се отегчавал от кралските си хрумки също толкова бързо, колкото и от любовниците си. Но пък Седемте кралства просперирали неимоверно през първото десетилетие от управлението му, защото Ръката на краля имал всичко, което липсвало на самия крал – усърдие, решителност, издръжливост, мощен ум, справедливост, строгост. „Боговете са създали и отгледали този мъж, за да управлява", написал Великият майстер Пицел в писмо до Цитаделата, след като служил две години с Тивин в Малкия съвет.

А той управлявал. Колкото по-хаотично ставало поведението на краля, толкова повече отговорността на царуването падала върху Ръката му. Кралството се развивало в ръцете на Тивин Ланистър, така че никой не виждал у непрестанните капризи на крал Ерис някакви знамения. Мнозина Таргариени преди него имали подобни проявления, от които не следвало нищо лошо. От Старград до Вала тръгнала мълвата, че Ерис носи короната, но управлява Тивин Ланистър.

Именно Тивин Ланистър разрешил спора с браавоската банка (макар и без да постави Титана на колене, за неудоволствие на краля си), изплатил дълга на Джерис Втори със злато от Скалата на Кастърли, като поел дълговете на Короната. Също така си спечелил одобрението на мнозина от големите лордове, като отменил законите на Егон Пети, които ограничавали правомощията им. Намалил и тарифите, и данъците за стоките, пристигащи от и в пристанищата на Кралски чертог, Ланиспорт и Старград, спечелвайки си подкрепата и на богатите търговци. Построил нови пътища и ремонтирал стари. Организирал много великолепни турнири, за радост на рицари и на простолюдие. Грижел се за търговията със Свободните градове и строго наказвал пекари, използващи стърготини вместо брашно, и месари, пробутващи конско за говеждо. Във всичките си начинания получил голяма помощ от Великия майстер Пицел, чиито хроники за царуването на Ерис Втори най-добре описват онази епоха.

Ала въпреки всичко постигнато, Тивин Ланистър не се радвал на обич сред хората. Съперниците му го обвинявали, че е горделив, жесток, лишен от милост,

ГОРЕ | *Крал Ерис, Вторият с това име.*

неотстъпчив и че не умее да се смее. Знаменосците му го уважавали и го следвали и във война, и в мир, но никой сред тях не му бил приятел. Тивин презирал баща си, слабоволевия, дебел и некадърен лорд Титос Ланистър, а взаимоотношенията с братята му Тигет и Герион били бурни. Обръщал повече лично внимание на брат си Кеван, близък довереник и сподвижник още откакто били деца, и на сестра си Джена, но дори тогава по-скоро бил предан, отколкото обичлив.

През 263 г. сл. З., година след като станал Ръка, сир Тивин се оженил за красивата си братовчедка Джоана Ланистър, дошла в Кралски чертог през 259 г. сл. З. за коронацията на крал Джеерис Втори и останала като придворна дама на принцеса (по-късно кралица) Рела. Съпрузите Ланистър се познавали още от деца в Скалата на Кастърли. Макар Тивин Ланистър да не се отдавал на публичност, твърди се, че любовта му към съпругата му била дълбока и отколешна. „Само лейди Джоана познава мъжа под бронята – пише до Цитаделата Великият майстер Пицел, – а всичките му усмивки са само за нея. Сам съм свидетел как го е разсмивала, не веднъж, а три пъти!"

За жалост, бракът на Ерис Втори и сестра му Рела не бил толкова щастлив. Макар да си затваряла очите за повечето изневери на краля, кралицата не одобрявала, че той „превръща дамите ми в свои курви". (Джоана Ланистър не била първата, рязко освободена от задълженията си към кралицата, нито пък била последната.) Взаимоотношенията между кралската двойка се обтегнали още повече, когато Рела се оказала неспособна да роди на краля още деца. Помятанията през 263-та и 264-та г. сл. З. били последвани от мъртвородена дъщеря през 267 г. Принц Дерон, роден през 269 г., живял само шест месеца. После още едно мъртвородено дете през 270 г., последвано от помятане през 271 г., и подранилият с два месеца през 272 г., принц Егон, починал година по-късно.

Отначало Негово Величество утешавал Рела, ала след време съчувствието се превърнало в подозрение. През 270 г. сл. З. вече бил сигурен, че кралицата му изневерява. „Боговете не търпят копеле да седне на Железния трон", казал той на Малкия си съвет – нито едно от децата на Рела след Регар не било негово, заявил той. Оттогава насетне забранил на кралицата да излиза извън Стегата на Мегор и повелил две септи да спят в леглото ѝ всяка нощ, „да се погрижат да спазва обета си".

Не се знае какво е смятал Тивин Ланистър по този въпрос, но през 266 г. сл. З. в Скалата на Кастърли лейди Джоана родила близнаци, момче и момиче, „здрави и красиви, с коси като ковано злато". Това сякаш само допълнително нагнетило отношенията между Ерис Втори и Ръката му. „Като че ли съм си взел погрешната съпруга", казал Негово Величество, когато му съобщили за щастливото събитие. Но изпратил на всяко дете теглото му в злато като подарък. После заповядал на Тивин да ги доведе в Кралски чертог, когато пораснат достатъчно, за да пътуват. „И майка им също, отдавна не съм зървал хубавото ѝ лице", рекъл кралят.

През следващата, 267 г. сл. З., лорд Титос Ланистър умрял на четирийсет и шест годишна възраст. Сърцето му се пръснало, докато се катерел по стръмното спираловидно стълбище към покоите на любовницата си. И така сир Тивин Ланистър станал лорд на Скалата на Кастърли и Пазител на Запада. Когато се върнал у дома за погребението на баща си и за да въведе ред в Западните земи, крал Ерис решил да го придружи. Макар Негово Величество да оставил кралицата си в Кралски чертог (Нейно Величество била бременна отново, този път с принцеса Шена), взел осемгодишния си син Регар, принца на Драконов камък, и повече от половината двор. През по-голямата част от следващата година кралството било управлявано от Ланиспорт и Скалата на Кастърли, където били и кралят, и Ръката му.

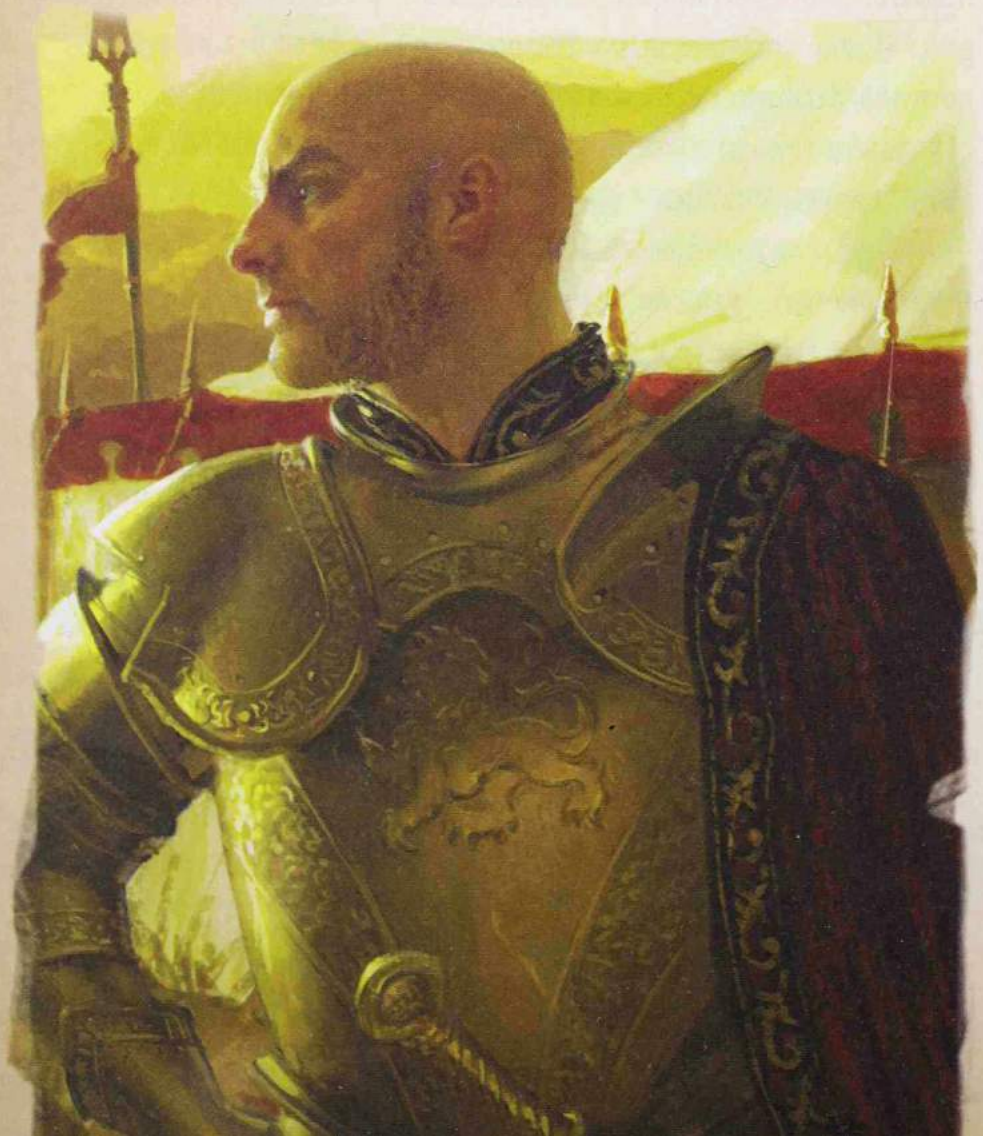
Дворът се върнал в Кралски чертог през 268 г. сл. З. Вече всички можели да пренебрегнат зловредните слухове за Джоана Ланистър и краля – как отдала девствеността си на принц Ерис в нощта, когато короновали баща му, а после, когато самият той седнал на престола, за кратко му била любовница. Както Пицел настоява в писмата си, Тивин Ланистър не би се оженил за братовчедка си, ако това било вярно. „Винаги е бил горделив мъж и не би приел ничии огризки", пише майстерът.

Но имаме надеждни сведения, че крал Ерис си позволил непристойности с лейди Джоана по време на церемонията в първата брачна нощ, за неудоволствие на Тивин. Не след дълго кралица Рела освободила от служба Джоана Ланистър. Не дала причина, ала лейди Джоана незабавно напуснала Кралски чертог, а после рядко навестявала града.

Приятелството между краля и Ръката му се разпадало. Преди Ерис подкрепял Тивин Ланистър по повечето важни въпроси, но с времето несъгласието помежду им растяло все повече. По време на една търговска война между съюз на Мир и Тирош срещу волантинците, лорд Тивин предложил неутралност, а кралят видял повече полза в това да снабдяват със злато и оръжия волантинците. Когато пък лорд Тивин отсъдил в полза на Блакууд в един от поредните им гранични спорове с Бракен, кралят наредил спорната мелница да отиде у лорд Бракен.

Въпреки силните възражения на Ръката кралят удвоил пристанищните такси за Кралски чертог и Староград и ги утроил за Ланиспорт и останалите пристанища в кралството. Когато делегация от дребни лордове и богати търговци застанали пред Железния трон с оплакванията си, Ерис обвинил Ръката за новите налози с думите: „Лорд Тивин сере злато, но отскоро има запек и трябваше да намери друг начин да напълни хазната". След това Негово Величество върнал таксите постаромy и си спечелил признание, за сметка на Тивин Ланистър, за когото останали хулите.

Разривът между краля и Ръката му личал и в назначенията. Допреди 270 г. сл. З. Негово Величество се вслушвал в препоръките на Ръката си и раздавал почести, титли и наследствени земи според предложенията на лорд Тивин, но след това започнал да пренебрегва подбраните от него хора. Мнозина западняци били освободени от службата си при краля не заради друго, а защото може да са „хора на Ръката". На техните места кралят назначавал собствените си фаворити... макар че благоволението му ставало все по-капризно, а недоверието му лесно се събуждало. Дори родните на Ръката не били предпазени от неудоволствието на краля. Когато лорд Тивин пожелал да назначи брат си сир Тигет Ланистър като оръжейник на Червената цитадела, крал Ерис дал поста на сир Вилем Дари.

По това време кралят вече съзнавал общоприетите нагласи, че не е нищо повече от фигурант без власт, а истинският господар на Седемте кралства е Тивин Ланистър. Разгневен от подобни приказки, Негово Величество решил да ги опровергае и да постави на мястото му своя „прекомерно възмогнал се слуга".

На големия турнир през 272 г. сл. З., по случай десетгодишнината на Ерис на престола, Джоана Ланистър довела от Скалата на Кастърли шестгодишните си близнаци Джайм и Церсей Ланистър, за да ги представи в двора. Кралят (добре подпийнал) я попитал дали кърменето не е „развалило гърдите ти, така вирнати и сочни бяха". Въпросът разсмял съперниците на лорд Тивин, които винаги се радвали да чуят някоя подигравка с Ръката, но лейди Джоана била оскърбена. Тивин Ланистър опитал да връчи веригата, символ на поста му, обратно на краля на следващата сутрин, ала получил отказ.

Ерис Втори можел във всеки момент да освободи Тивин Ланистър и да издигне свой човек като Ръка. Само че по някаква причина предпочел да задържи приятеля си от детинство близо до себе си. При все това все по-често кралят подривал авторитета му, по поводи важни и маловажни. Презрителните подигравки ставали все по-чести – придворните разбрали, че най-бързият начин да привлекат вниманието на краля е да подкачат лишената му от хумор Ръка. Тивин Ланистър търпял това безропотно.

През 273 г. сл. З. обаче лейди Джоана отново легнала в родилното ложе в Скалата на Кастърли, където умряла, раждайки втория син на лорд Тивин. Тирион, както било кръстено детето, било несъразмерно джудже с разкривени крачка, голяма глава и различни по цвят очи (според някои разкази, дори имало опашка, отрязана по заповед на лорд баща му). Простолюдието наричало уродливото му отроче „ориста на лорд Тивин", както и „проклятието на лорд Тивин". Когато научил за това, крал Ерис прочуто отсякъл: „Боговете не търпят тщеславие. Отнели са му красивото цвете и са сложили в шепите му чудовище, та да се научи най-сетне на смирение".

Не след дълго думите на краля достигнали до лорд Тивин, скърбящ в Скалата на Кастърли. Отпосле вече не съществувала ни частичка от старото им приятелство. Навикнал да се въздържа от всякаква проява на емоции, лорд Тивин продължил да изпълнява задълженията си като Ръка на краля. Справял се с ежедневните трудности на управлението, докато кралят ставал все по-невъздържан, груб и подозрителен. Ерис се обградил със слухари и заплащал щедро на мъже със съмнителна репутация. Засипвали го със слухове, лъжи и приказки за измяна, къде истински, къде не. Един такъв слух бил за капитана на личната гвардия на Ръката – сир Илин Пейн. Бил чут да се хвали, че лорд Тивин управлява Седемте кралства – за това Негово Величество изпратил Кралската гвардия да го задържи и предаде на мъчители, които да изтръгнат езика му с нажежени клещи.

Развитието на лудостта на краля се забавило за известно време през 274 г. сл. З., когато кралица Рела родила син. Радостта на Негово Величество била толкова силна, че сякаш го излекувала... но принц Джеерис умрял по-късно същата година, а Ерис се потопил в отчаяние и ярост. В гнева си решил, че дойката на бебето е виновна, и наредил да я обезглавят. Не след дълго Ерис се отметнал и обявил, че Джеерис е отровен от собствената му любовница, хубавката дъщеря на един от придворните му рицари. Момичето и всичките му роднини били изтезавани до смърт. Преди да загинат, те до един признали за убийството, макар и историите им да се разминавали значително.

Крал Ерис постил две седмици и направил преход на покаянието през целия град, до Великата септа, където се молил с Върховния септон. След това Негово Величество обявил, че оттук насетне ще спи само със законната си съпруга, кралица Рела. Ако сведенията, с които разполагаме, са верни, Ерис останал верен на обета си и загубил всякакъв интерес към жените след 275 г сл. З.

Новоизлюпената съпружеска вярност на краля явно възрадвала Майката, защото още на следващата година кралица Рела дарила краля с втория син, за когото той горещо се молел. Принц Визерис, роден през 276 г. сл. З., бил дребен, ала здрав, а по-красиво дете от него Кралски чертог не бил виждал от незапомнени времена. Макар на седемнайсет принц Регар да бил всичко, което може да се иска от един наследник, цял Вестерос тържествувал. Раждането на Визерис укрепило допълнително таргариенския завет.

Ала и сякаш направило Ерис Втори още по-плашлив и обсебен. При все че малкият принц бил напълно здрав, кралят се ужасявал да не го сполети съдбата на братята му. Край момчето денонощно бдели рицари от Кралската гвардия, за да не го докосва никой без позволението на краля. Дори на кралицата не било позволено да стои сама с бебето. Когато млякото ѝ свършило, Ерис настоял личният му дегустатор да смуче гърдите на дойката, за да е сигурен, че не е намазала зърната си с отрова. Отвред от Седемте кралства пристигали подаръци за малкия принц, а кралят ги трупал в двора и ги изгарял, защото се боял, че са прокълнати.

По-късно същата година лорд Тивин Ланистър, може би неразумно, организирал голям турнир в Ланиспорт в чест на рождението на Визерис. Може би е целял помирение с краля. Богатството и властта на дом Ланистър били изложени на показ пред всички. Отначало крал Ерис отказал да присъства. След това отстъпил, но оставил кралицата и невръстния си син под ключ в Кралски чертог.

На трона си сред стотиците височайши особи, в сянката на Скалата, кралят ревял с пълно гърло в подкрепа на сина си принц Регар. Той – отскоро рицар, съборил и Тигет, и Герион Ланистър, и дори неустрашимия сир Баристан Селми, преди на финала да изгуби от прочутия сир Артур Дейн, Меча на утрото.

Навярно в опит да се възползва от доброто настроение на Негово Величество лорд Тивин още същата вечер подхвърлил, че принцът на Драконов камък трябва да се задоми, та сам да се сдобие с наследници. Предложил за целта дъщеря си Цersей. Ерис Втори грубо отказал, като уведомил лорд Тивин, че е добър и ценен слуга – ала си остава просто слуга. Негово Величество не се съгласил и да вземе сина на Тивин, Джайм, за скуайър на принц Регар – вместо това удостоил с тази чест синовете на неколцина от фаворитите си, които не били близки нито на дом Ланистър, нито на Ръката.

Дотогава вече било ясно, че Ерис Втори Таргариен пропада в бездната на лудостта, но необратимото се случило през 277 г. сл. З., с Непокорството на Дъскъндейл.

Някога, в дните на Стотe кралства, древният пристанищен град бил престол на крале. Тогава бил най-важното пристанище в залива Черна вода, но сега губел позиции и богатства от година на година, докато Кралски чертог растял и разцъфвал. Младият лорд на Дъскъндейл Денис Дарклин искал да спре упадъка на града си. Мнозина отдавна спорят защо той сторил онова, което сторил, но повечето са съгласни, че мирската му съпруга лейди Серала е имала пръст. Клеве-

тниците я наричат Дантелената змия и я обвиняват, че отровила ума на съпруга си със сладки приказки. Защитниците ѝ твърдят, че вината е изцяло на лорд Денис, а лейди Серала си спечелила незаслужена омраза, защото била чужденка и се молела на чужди богове.

Бедата започнала, когато лорд Денис поискал да получи харта, даваща му повече автономност от Короната, подобно на Дорн. Не му се струвало голяма претенция – такива документи били нещо обичайно оттатък Тясното море, както го била уверила лейди Серала. Ала, разбираемо, лорд Тивин твърдо му отказал, за да не постави опасен прецедент. Разгневен, лорд Дарклин измислил нов план да си спечели автономия (а с нея и по-ниски такси и тарифи, за да може Дъскъндейл да се съревновава отново с Кралски чертог). Планът обаче бил истинско безумие.

Непокорството на Дъскъндейл започнало привидно невинно. Лорд Денис не пропуснал факта, че хаотичното поведение на краля обтяга отношенията между него и лорд Тивин. Той отказал да плати данъците си и вместо това поканил краля в Дъскъндейл, за да изслуша исканията му лично. Навярно Ерис никога не би сторил нещо подобно... докато лорд Тивин извънредно настойчиво не го посъветвал да откаже. Напук на лорд Тивин кралят приел поканата и уведомил Великия майстер Пицел и Малкия съвет, че лично ще се справи с опърничавия Дарклин. И така, той поел към Дъскъндейл с малка свита, водена от сир Гуейн Мършавия от Кралската гвардия. Поканата обаче се оказала капан, в който кралят паднал сляпо. Заловили го и някои от хората му – сред които сир Гуейн – загинали в опит да защитят краля си.

Първият отклик от вестта бил шок, а после – неописуемо възмущение. Някои увещавали за рязък ответен удар, за да освободят краля и да накажат бунтовниците за това оскърбление. Ала Дъскъндейл бил обграден от дебели стени, а Сив форт, древният престол на дом Дарклин – досами пристанището, бил още по-непристъпен. Нелека би била задачата да го превземат отведнъж.

Затова лорд Тивин изпратил вестители и гарвани, за да събере войнство, а същевременно наредил на Дарклин да пусне краля. Лорд Денис отвърнал, че ако направят опит да преодолеят стените му, Негово Величество ще бъде умъртвен. Някои в Малкия съвет се усъмнили. Не можели да повярват, че някой вестеросец би сторил подобно нещо, ала лорд Тивин не искал да рискува. Вместо това обградил Дъскъндейл с голяма армия, блокирайки го по суша и море.

При тези обстоятелства лорд Дарклин се разколебал. Опитал няколко пъти да преговаря, но лорд Тивин отказал да го изслуша, повтаряйки искането си за пълна, безусловна капитулация на града и замъка и за освобождаване на краля.

Непокорството траяло половин година. Настроението в Дъскъндейл бързо се променило, когато хранителните припаси намалели. Ала скрит в древния Сив форт, лорд Денис бил убеден, че е въпрос на време лорд Тивин да отстъпи и да предложи по-добри условия.

Онези, които познавали неотстъпчивостта на лорд Тивин, знаели какво ще последва. Той подканил за последно лорда на Дъскъндейл да се предаде. Ако отново откаже, обещал лорд Тивин, кралската армия ще превземе стените на града и ще посече всеки мъж, жена и дете. (Често се разказва, че лорд Тивин изпратил барда си да предаде ултиматума и му заръчал да изпее „Дъждовете на Кастамир" на лорд Денис и Дантелената змия. Това обаче е цветиста подробност, неподкрепена от летописите.)

По-голямата част от Малкия съвет по това време вече били заедно с Ръката под стените на града и неколцина оспорили плана на лорд Тивин. Смятали, че щял да предизвика лорд Дарклин да убие краля. „Може би, а може би не – отвърнал лорд Тивин, – но ако го стори, имаме много по-добър крал тук." И посочил принц Регар.

Книжовниците още оттогава се питат какви са били намеренията на лорд Тивин. Вярвал ли е, че лорд Дарклин ще се откаже? Или е бил склонен, навярно нетърпелив, да види Ерис мъртъв, за да може принц Регар да седне на Железния трон?

Никой никога няма да узнае благодарение на неустрашимия сир Баристан Селми от Кралската гвардия. Сир Баристан предложил да влезе тайно в града, да стигне до Сив форт и да измъкне краля. От млад рицарят бил известен като Храбрия, но тази храброст в очите на лорд Тивин граничела с лудостта. Ала такова било уважението му към силата и изобретателността на сир Баристан, че му дал ден да изпълни плана си, преди войските да нахлуят в Дъскъндейл. Песните за героичната мисия на сир Баристан са много и за разнообразие в тях няма почти нищо измислено. Сир Баристан наистина изкачил стените с голи ръце, незабелязан посред нощ, после се предрешил като просяк и стигнал до Сив форт. Вярно е и че успял да се изкатери и по тези стени, като убил един от часовоите, преди да вдигне тревога. След това умело намерил пътя до тъмницата, където държали краля. Ала докато успее да го измъкне оттам, забелязали, че нещо не е наред, и настанал хаос. И тогава героизмът на сир Баристан засиял с пълна сила – останал да се сражава, вместо да предаде себе си или краля.

И не само това, но и нанесъл първия удар, хванал неподготвени шурея и оръжейник на лорд Дарклин, сир Саймън Холард, както и двама от пазачите и ги сразил. Така отмъстил за смъртта на заклетия си брат сир Гуейн Мършавия от Кралската гвардия, който загинал именно от ръката на Холард. После поел към конюшните заедно с краля, сражавайки се с всички, изпречили се на пътя му. Двамата успели да излязат от Сив форт, преди да хлопнат портите му. Последвала дива езда през улиците на Дъскъндейл, докато навсякъде около тях виели рогове и тръби, а след това изкатерили стените на Дъскъндейл, докато стрелците на лорд Тивин се опитвали да ги разчистят от защитници.

Когато кралят избягал, на лорд Дарклин нищо не му останало, освен да се предаде, ала едва ли подозирал какво ужасно отмъщение му готви Ерис. Когато Дарклин и семейството му застанали пред краля във вериги, той поискал смъртта им – и не само тяхната, но и на целия род на Дарклин, до най-далечния сродник в Дъскъндейл. Дори дом Холард, сродени с Дарклин по брак, били унищожени. Единствено младият племенник на сир Саймън, Донтос Холард, бил пощаден – и то само защото сир Баристан поискал тази милост като отплата, а кралят нямало как да му откаже. Лейди Серала пък срещнала по-жестока участ.

Ерис наредил да отрежат езика и женските части на Дантелената змия, преди да я изгорят жива (макар враговете ѝ да настоявали, че е трябвало повече да страда и по-дълго, задето причинила такива злочестини на града).

Пленничеството в Дъскъндейл пресушило и последната капчица здрав разум у Ерис Втори Таргариен. Оттогава насетне лудостта му вилнеела безспир и се задълбочавала с всяка изминала година. Дарклин посмели да сложат ръце върху него, блъскали го, отнели му кралските одежди, дори го удряли. След освобождението си крал Ерис не позволявал никой да го докосва, дори прислужниците му. Неподстригвана и немита, косата му растяла и се заплитала, а ноктите му заприличали на тези на хищна птица, гротескни и пожълтели. Забранил на всички да носят оръжия в негово присъствие, освен на заклелите се да го пазят рицари от Кралската гвардия. Присъдите му ставали все по-жестоки.

След като се върнал в Кралски чертог, Негово Величество отказал да излиза от Червената цитадела и на практика се превърнал в затворник в собствения си замък през следващите четири години. През това време станал още по-мнителен към тези около себе си, особено към Тивин Ланистър, и дори към сина си. Принц Регар, бил убеден кралят, заговорничел заедно с Тивин Ланистър при Дъскъндейл, за да седне на трона. Планирали нападението, за да предизвикат лорд Дарклин да убие краля. Тогава Регар щял да се възкачи и да вземе за своя кралица дъщерята на лорд Тивин.

Решен да предотврати това, крал Ерис се обърнал към друг свой приятел от детството. Призовал Сте-

фон Баратеон от Бурен край и го сложил в Малкия съвет. През 278 г. сл. З. кралят изпратил лорд Стефон отвъдък Тясното море, на мисия в Стар Волантис, където да потърси на принц Регар невяста, „благородна девица от старо валирианско потекло". Красноречиво било, че кралят възложил задачата на лорд Стефон, а не на Ръката си, нито дори на Регар. Разнесли се многобройни слухове, че Ерис иска да направи лорд Стефон нова своя Ръка, след като той се справи с мисията си, а после да съди Тивин Ланистър за измяна към краля. Мнозина лордове предвкусвали това с наслада.

Боговете обаче имали друго наум. Мисията на Стефон Баратеон се провалила, а на връщане от Волантис корабът му се продънил и потънал на един хвърлей от Бурен край. Лорд Стефон и съпругата му се удавили пред погледите на двамата им големи синове, чакащи ги на стените. Когато вестта стигнала до Кралски чертог, Ерис се разярил и рекъл на Великия майстер Пицел, че Тивин Ланистър някак е догадил намеренията на краля и е организирал убийството на лорд Баратеон. „Ако го освободя от поста му, ще убие и мен", казал той на Великия майстер.

В следващите години лудостта обзела краля безвъзвратно. Макар Тивин още да бил Ръка, кралят вече не се срещал с него, освен в присъствието на всичките седмина Кралски гвардейци. Убеден бил, че простолюдието и лордовете заговорничат срещу него. Плашел се, че дори кралица Рела и синът му Регар са част от това. Кралят обърнал взор към Свободните градове и довел от Пентос един евнух на име Варис, когото назначил за надзорник на слухарите. Единствено на човек без приятели, семейство или връзки с Вестерос можело да се разчита. Паяка, както станал известен сред обикновените хора, използвал златото на Короната, за да си създаде огромна мрежа от информатори. През остатъка от царуването на Ерис той клечал край краля и нашепвал непрестанно в ухото му.

След Дъскъндейл кралят все повече започнал да се интересува от драконовия огън, подобно на неколцина от предшествениците си. Твърдял, че лорд Дарклин никога не би посмял да му се опълчи, ако кралят разполагал с дракони. Ала неуспешни се оказали опитите му да измъти дракони от яйцата, открити в недрата на Драконов камък (някои – толкова стари, че не били нищо повече от парчета скала).

Обезсърчен, Ерис се обърнал към мъдреците от древната Гилдия на алхимиците, които познавали тайните на нефритенозелената субстанция, известна като адски огън, според някои – близък родственик на драконовия. Пиромантите станали редовни посетители в двора му, а увлечението на краля по адския огън растяло. До 280 г. сл. З. Ерис Втори вече изгарял предателите, убийците и заговорниците, вместо да ги беси или обезглавява. Кралят изпитвал голяма наслада от тези екзекуции, а ги извършвал мъдрец Росарт, върховният алхимик на Гилдията... така се наслаждавал кралят всъщност, че възнаградил Росарт с титлата лорд и му дал място в Малкия съвет.

Вече никой не можел да се усъмни в помътения разсъдък на Негово Величество. От Дорн до Вала го наричали Лудия крал. В Кралски чертог пък му викали „крал Белег", задето не спирал да се порязва на Железния трон. Ала слухарите на Паяка дебнели и почти никой не смеел да изрече нищо от това на глас.

Междувременно крал Ерис се отчуждавал все повече и повече от своя син и наследник. Рано през 279 г. сл. З. Регар Таргариен, принц на Драконов камък, официално се сгодил за принцеса Елия Мартел, крехката по-малка сестра на Доран Мартел, принц на Дорн. Оженили се на следващата година с пищна церемония във Великата септа на Белор в Кралски чертог. Ерис Втори не присъствал. Казал на Малкия съвет, че се бои да не посегнат на живота му, ако пристъпи извън Червената цитадела, дори със седмината Кралски гвардейци край себе си. Не разрешил и на малкия си син Визерис да отиде.

Когато принц Регар и младата му съпруга избрали да живеят в Драконов камък вместо в Червената цитадела, из Седемте кралства се развилнели слухове. Някои твърдели, че престолонаследникът иска да свали баща си и силом да си спечели Железния трон, а други – че Ерис мисли да обезнаследи Регар и да обяви Визерис за наследник. Раждането на първото внуче на краля през 280 г. сл. З., момиче на име Ренис, с нищо не стоплило отношенията между баща и син. Когато принц Регар се върнал в Червената цитадела, за да представи дъщеря си, кралица Рела гушнала бебето, но Ерис отказал да го докосне, защото „миришело на дорнка".

Сред всичко това лорд Тивин Ланистър продължавал да служи като Ръка на краля. „Лорд Тивин се извисява като Скалата на Кастърли – пише Великият майстер Пицел, – никой крал не е притежавал толкова трудолюбива, способна Ръка." Наглед спокоен в позицията си след смъртта на Стефон Баратеон, лорд Тивин дори довел прелестната си дъщеря Церсей в двора.

През 281 г. сл. З. обаче възрастният рицар от Кралската гвардия, сир Харлан Грандисън, се споминал в съня си. Неспокойното примирие между Ерис Втори и Ръката му най-после било разрушено, когато Негово Вели-

ВДЯСНО | *Крал Ерис Втори осъжда Дарклин и семейството му.*

чество избрал да предложи белия плащ на най-големия син на лорд Тивин.

На петнайсет сир Джайм Ланистър вече бил рицар – чест, която получил от ръцете на сир Артур Дейн, Меча на утрото, когото мнозина смятали за най-достойния воин на кралството. Джайм си извоювал званието по време на водените от сир Артур сражения срещу бандитите, именували се Братството на Кралския лес. Уменията на юношата били безспорни.

Сир Джайм обаче бил и наследник на лорд Тивин. На него били възложени всички надежди за продължението на дом Ланистър, тъй като другият син на Негово лордско височество бил джуджето Тирион. Нещо повече, Ръката бил насред преговори за изгоден брак за сина си, когато кралят го осведомил за решението си. С един удар крал Ерис лишил лорд Тивин от избрания наследник и го накарал да изглежда глупав и безсилен.

Ала Великият майстер Пицел пише, че когато Ерис Втори обявил назначението на сир Джайм, Негово лордско височество паднал на едно коляно и благодарил на краля за честта, оказана на дома му. След това поискал позволението на краля да се оттегли като Ръка, посочвайки като причина болест.

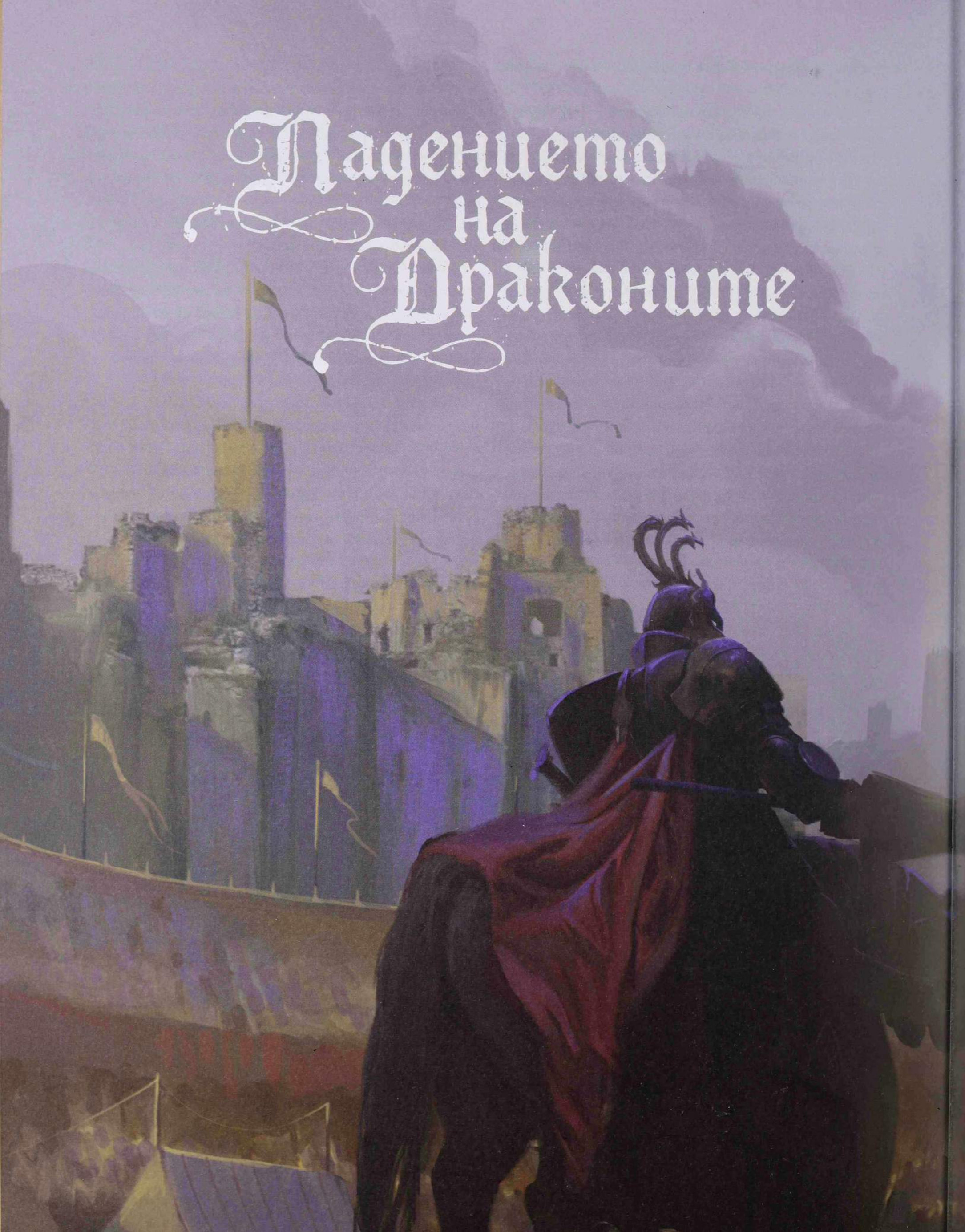
Крал Ерис с радост се съгласил. Лорд Тивин предал веригата си и се оттеглил от кралския двор, върнал се в Скалата на Кастърли с дъщеря си. Кралят го заменил с лорд Оуен Мериуедър, възрастен, весел блюдолизец, прочут единствено с това, че се смеел най-силно на всяка шега и остроумие на краля, независимо колко са глупави. „Оттук насетне – рекъл кралят на Пицел – всички ще знаят със сигурност, че човекът с короната управлява и Седемте кралства."

Ерис Таргариен и Тивин Ланистър се запознали като момчета, били се и кървяли заедно във войната на Кралете на деветте петака, и почти двайсет години управлявали Седемте кралства, но през 281 г. сл. З. дългата им задруга, оказала се толкова плодотворна за кралството, стигнала горчивия си край.

Скоро след това лорд Уолтър Уент обявил, че планува голям турнир в престолния си замък Харънхъл, за да отпразнува рождения ден на дъщеря си. Крал Ерис избрал това събитие за официалното посвещаване на сир Джайм Ланистър в Кралската гвардия... и задвижил събитията, сложили край на царуването на Лудия крал и на дом Таргариен над Седемте кралства.

Падението на Драконите

Годината на Фалшивата пролет

В АНАЛИТЕ на Вестерос 281 г. сл. З. е известна като пролет. Зимата била стиснала кралството в ледената си хватка почти две години, но снеговете най-сетне се топели, горите зеленеели, а дните ставали по-дълги. Макар от Цитаделата на Старograd още да не пускали белите гарвани, мнозина вярвали, че зимата е към края си.

Докато от юг духали топли ветрове, лордове и рицари отвред от Седемте кралства отпътували към Харънхъл, за да участват в големия турнир на лорд Уент по бреговете на Окото на боговете. Събитието обещавало да е най-голямото и великолепно съревнование от времето на Егон Невероятния насам.

Знаем много за турнира, защото събитията под стените на Харънхъл сетне попаднали в десетки хроники и били записани в много писма и завети. Ала още много никога няма да узнаем, защото, докато най-знатните рицари на Седемте кралства се надпреварвали в турнирните списъци, други, по-опасни игри били започнати в коридорите на някогашната прокълната обител на Черния Харън и в павилионите на събралите се лордове.

Около турнира на лорд Уент се носят много слухове: сплетни и заговори, предателства и бунтове, изневери и тайни любовни срещи, загадки и неизвестности, и почти всичко това – само предположения. Истината е известна единствено на неколцина, от които някои вече са в селенията на смъртта, устите им – затворени завинаги. Тъй че, когато пише за този съдбоносен събор, съвестният книжовник трябва да внимава, да отделя истината от измислицата, да разграничава ясно фактите от предположенията, слуховете и догадките.

Ето какво се знае: турнирът бил обявен за пръв път от Уолтър Уент, лорд на Харънхъл, късно през 280 г. сл. З., скоро след като го посетил по-младият му брат сир Осуел Уент, рицар от Кралската гвардия. От самото начало станало ясно, че събитието ще притежава невиждан досега разкош – лорд Уент предлагал трижди по-големи награди от онези на турнира в Кралски чертог през 272 г., в чест на десетгодишнината от царуването на Ерис Втори.

За повечето това бил просто опит Уент да надмине бившата Ръка и да покаже богатството и великолепието на дома си. Ала някои вярвали, че това е просто трик, а лорд Уент – нищо повече от пионка. Негово лордско високочество не притежавал средствата за подобни награди – някой друг навярно стоял в сенките, позволявайки лордът на Харънхъл да си присвои славата. Нямаме и късче доказателство за този „домакин в сенките", но подозрението е било популярно тогава и все още е.

И ако е вярно – кой е бил, защо е предпочел да остане в тайна? Най-малко десетина имена са били подшушвани през годините, но само едно звучи истински правдоподобно: Регар Таргариен, принц на Драконов камък.

Ако можем да вярваме на тази версия, именно принц Регар поискал от лорд Уолтър да организира турнира, използвайки брат му като посредник. Регар снабдил Уент с достатъчно злато за наградите, за да привлече колкото може повече лордове и рицари в Харънхъл. Принцът, твърди се, нямал никакъв интерес към самия турнир, а искал да събере най-големите лордове в кралството и да проведе нещо като Велик съвет, за да обсъдят начини да се справят с лудостта на баща му – може би чрез регентство или принудителна абдикация.

Ако наистина такъв е бил скритият мотив за турнира, Регар Таргариен играел опасна игра. Малцина се съмнявали, че състоянието на Ерис е тежко, но пък мнозина имали причини да се противят на свалянето му от престола. Някои придворни и съветници се сдобили с много власт и богатство чрез капризите на краля и в случай че Регар се възкачи на престола, щели да изгубят всичко.

Лудия крал можел да е изключително жесток, както когато изгарял предполагаемите си врагове, но също и да е неизмеримо щедър, засипвайки с титли, земи и почести онези, които си спечелвали удовлетворението му. Подлизурковците, обградили Ерис Втори, се възползвали от всяка възможност да клеветят принц Регар и да разпалват подозренията на баща му.

Сред поддръжниците на Лудия крал трима били най-важни: Карлтън Челстед, надзорник на хазната, Луцерис Веларион, надзорник на корабите, и Симънд Стонтън, надзорник на правото. Евнухът Варис, надзорник на слухарите, и мъдрец Росарт, главен алхимик, също се радвали на доверието на краля. Подкрепата за принц Регар идвала от по-младите мъже в двора, сред които били лорд Джон Конингтън, сир Майлс Мутън

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Принц Регар поднася на Лиана Старк венец от сини рози.*
ВДЯСНО | *Ерис Втори, Лудия крал.*

от Девиче езеро и сир Ричард Лонмут. Дорнците, дошли с принцеса Елия, също били доверени хора на принца, особено принц Люин Мартел, чичо на Елия и заклет брат от Кралската гвардия. Ала най-силният от всички приятели и съюзници на Регар в Кралски чертог несъмнено бил сир Артур Дейн, Меча на утрото.

На Великия майстер Пицел и на лорд Оуен Мериуедър, Ръката на краля, се паднала незавидната задача да пазят мира между фракциите, докато съперничеството им се изостряло. В едно писмо до Цитаделата Пицел споделя, че разделението в Червената цитадела му напомня притеснително на ситуацията преди Танца на драконите век по-рано, когато враждата между кралица Алицент и принцеса Ренира разполовила кралството, с чудовищни последствия. В това писмо той предупреждава, че конфликт от подобно кърваво естество чака отново Седемте кралства, ако не се постигне някакво разбирателство, устройващо и тези на страната на принц Регар, и мъжете, подкрепящи трона.

Ако и най-малкото доказателство за участието на принц Регар било достигнало до доверениците на крал Ерис, те несъмнено са щели да го използват, за да съборят принца в прахта. Някои дори стигнали дотам да предложат Ерис да се отрече от „неверния" си син и да направи по-малкия му брат наследник на Железния трон на негово място. Принц Визерис бил едва на седем и ако наследял престола, това би означавало период на регентство, в който доброжелателите на Ерис щели да управляват кралството.

В подобни обстоятелства не било никак изненадващо, че големият турнир на лорд Уент събудил немалко подозрения. Лорд Челстед увещавал Негово Величество да го отмени, а лорд Стонтън поискал да бъдат забранени всички турнири.

Само че тези събития били крайно популярни сред простолюдието и лорд Мериуедър предупредил Ерис, че ако забрани турнира, ще загуби още повече уважение сред поданиците си. Тъй че кралят заявил, че ще присъства. За пръв път от Непокорството на Дъскъндейл насам крал Ерис щял да напусне безопасността на Червената цитадела. Негово Величество навярно е преценил, че враговете му не биха посмели да заговорничат, ако и той е там. Великият майстер Пицел пише, че Ерис се надявал с присъствието си да спечели обратно любовта на народа.

Ако наистина това е била целта на краля, преценката му била напълно погрешна. Макар присъствието му да придало още повече блясък на турнира в Харънхъл, като привлякло благородници от всяко кътче на кралството, мнозина били потресени и отвратени от монарха си. Дългите му жълти нокти, заплетената брада и немитите, сплъстени кичури на косата му разкрили лудостта на Ерис за всички. Не се държал като нормален човек – за броени мигове преминавал от веселие в скръб и много от разказите за събитието отбелязват налудничавия му смях, дълги периоди на мълчание, пристъпи на ридание и ярост.

Кралят бил подозрителен към всичко: към сина си принц Регар, към домакина си лорд Уент, към всеки лорд и рицар, дошъл да се състезава... и още повече – към онези, решили да отсъстват, най-вече Тивин Ланистър, лорд на Скалата на Кастърли.

В откриващите церемонии кралят превърнал в спектакъл посвещаването на сир Джайм Ланистър в заклет брат от Кралската гвардия. Младият рицар изрекъл обетите си пред кралския павилион, приклекнал на тревата в яркобелите си одежди, пред очите на половината лордове в кралството. Когато сир Джеролд Хайтауър го вдигнал на крака и заметнал белия плащ на раменете му, от тълпата се надигнал възторжен рев – мнозина се възхищавали на сир Джайм за куража, галантността и уменията му с меча, особено мъжете от Западните земи.

Макар Тивин Ланистър да не благоволил да отиде, десетки от знаменосците му и стотици от рицарите му били там и шумно приветствали най-новия и най-млад брат от Кралската гвардия. Кралят също се радвал. В лудостта си, научаваме, Негово Величество мислел, че виковете са за него.

Ала едва сторил делото, Ерис Втори започнал да храни тежки съмнения относно новия си закрилник. Великият майстер Пицел казва, че идеята на краля била да смири и унижи стария си приятел. Но сега, макар и късно, Негово Величество осъзнал, че оттук насетне синът на лорд Тивин ще е край него ден и нощ... въоръжен.

Пицел съобщава, че тази мисъл толкова уплашила краля, че той не хапнал почти нищичко на празненството същата вечер. Също така привикал сир Джайм (докато клечал над нощното си гърне, твърдят някои, но този отблъскващ детайл може би е добавен по-късно) и му наредил да се върне в Кралски чертог, за да пази кралица Рела и принц Визерис. Лорд-командир Хайтауър предложил да отиде вместо Джайм, но Ерис отказал.

Това поръчение дълбоко огорчило младия рицар, горящ да се докаже в турнира. Но сир Джайм останал верен на обета си. Отпътувал за Червената цитадела незабавно и не участвал повече в събитията в Харънхъл... освен може би в ума на Лудия крал.

Седем дни най-храбрите рицари и най-благородните лордове на Седемте кралства се съревновавали с копие и меч в полята под високите стени на Харънхъл. Нощем и победители, и загубили се упътвали към огромната Зала на стоте камини, за да пируват и празнуват. За онези дни и нощи край Окото на боговете се разказват много истории, някои дори верни. Но целта ни тук далеч не е да преразкажем всяка схватка и шега край масата. С радост оставяме това на певците. Ала не бива да отминаваме две случки, които имали сериозни последствия.

Първата била появата на тайнствен рицар, дребен младеж, комуто бронята не пасвала добре, а гербът му бил бяло язово дърво с усмихнато лице, издълбано в кората. Рицаря на смеещото се дърво, както нарекли този претендент, съборил трима рицари в три последователни схватки за огромна наслада на простолюдието.

Крал Ерис Втори обаче не се наслаждавал на неизвестността. Негово Величество бил сигурен, че дървото на щита на тайнствения рицар се смее на него – и без нужда от повече доказателства решил, че рицарят е сир Джайм Ланистър. Най-новият му Кралски гвардеец не се подчинил на заповедта му и се върнал на турнира, започнал да говори кралят на всекиго, който го слушал.

Разярен, той наредил на собствените си рицари да победят Рицаря на смеещото се дърво, за да свалят шлема му и да го разкрият пред всички. Ала тайнственият рицар изчезнал през нощта и никой никога повече не го видял. Кралят приел новината зле, убеден, че някой негов приближен е предупредил „предателя, който не иска да си покаже лицето".

В края на краищата шампион бил принц Регар. Престолонаследникът, който обикновено не участвал в турнири, навлякъл бронята си и победил всичките си съперници, включително четирима от Кралската гвардия. Във финала съборил от коня сир Баристан Селми, смятан за най-големия майстор на копието в Седемте кралства, и спечелил шампионския венец.

Говори се, че ревът на тълпата бил оглушителен, но крал Ерис мълчал. Вместо да се гордее с уменията на сина си, той ги видял като заплаха. Лордовете Челстед и Стонтън подклаждали подозренията му, заявявайки, че принц Регар е участвал, за да си спечели обичта на простолюдието и да напомни колко страховит воин е, истински наследник на Егон Завоевателя.

А когато победоносният принц на Драконов камък избрал Лиана Старк, дъщеря на лорда на Зимен хребет, за кралица на любовта и красотата, като сложил в скута ѝ венец от сини рози с върха на копието си, блюдолизците на краля обявили и това за допълнително доказателство за измяната на Регар. Защо оскърбявал така той собствената си съпруга (която присъствала), освен ако нямало да му помогне да си спечели Железния трон? Честта, оказана на момичето, което всички смятали за необуздана мъжкарана, без нищо от деликатната красота на принцеса Елия, значела само едно: Регар искал да си спечели верността на Зимен хребет.

Ала ако било вярно, защо братята на лейди Лиана изглеждали толкова смутени от това? Брандън Старк, наследникът на Зимен хребет, трябвало да бъде удържан, за да не налети на Регар, който, според него, бил засегнал достойнството на сестра му, отдавна сгодена за Робърт Баратеон, лорд на Бурен край. Едард Старк, по-малкият брат на Брандън и много близък приятел на лорд Робърт, бил по-спокоен, но също недоволен. Самият Робърт Баратеон, според някои, се засмял и заявил, че принцът просто е отдал заслуженото на годеницата му... ала приближените му пишат, че младият лорд мълчаливо се гневял на обидата и в сърцето му се загнездила омраза към принца на Драконов камък.

И нищо чудно – с простия венец от бледосини рози Регар Таргариен започнал Танца, който щял да разкъса Седемте кралства, да причини собствената му смърт и тази на още хиляди други, и да сложи нов крал на Железния трон.

Фалшивата пролет от 281 г. сл. З. траяла по-малко от два месеца. Докато наближавал краят на годината, зимата се завърнала, по-жестока отпреди. В последния ден на годината над Кралски чертог завалял сняг, а върху Черна вода се оформил слой лед. Валежите продължавали две седмици, ту слаби, ту силни. Черна вода вече била скована от лед, а по покривите и улеите на всяка кула в града се протягали ледени висулки.

Докато студените ветрове се вихрели из града, крал Ерис Втори поискал от пиромантите си да отпъдят зимата със своите чародейства. Цял месец по стените на Червената цитадела горели огромни зеленикави огньове. Принц Регар обаче не бил в града. Нито пък бил на Драконов камък с Елия и малкия си син Егон. С новата година принцът поел на път с половин дузина от най-близките си приятели и довереници, път, който в крайна сметка го отвел обратно до Речните земи. На по-малко от десет левги от Харънхъл, той връхлетял върху Лиана Старк от Зимен хребет и я отвлякъл, подпалвайки пожар, който щял да изпепели дома, рода му и всички, които обичал – а с тях и половината Кралство. Но тази история е твърде добре позната и няма нужда да я повтаряме тук.

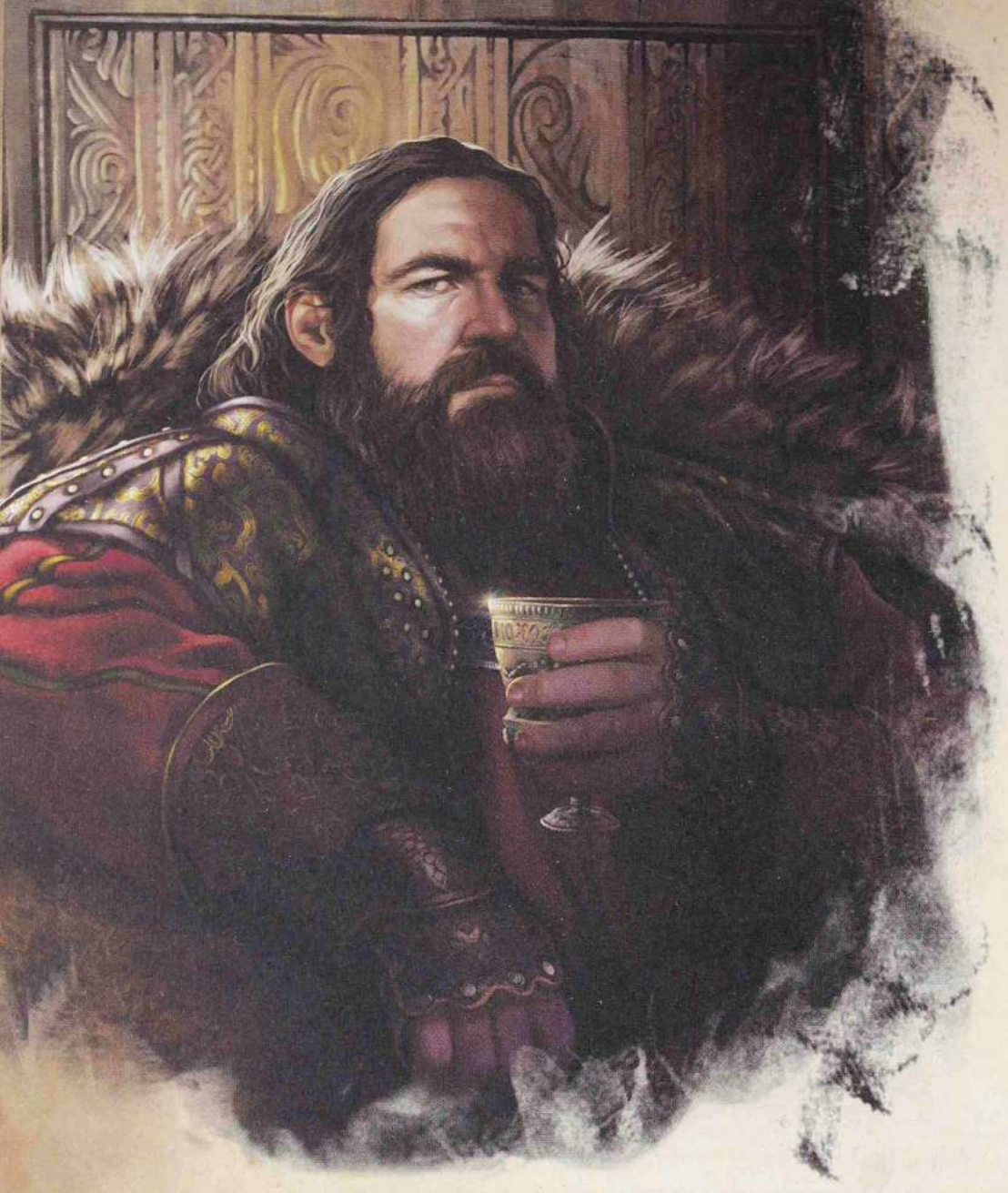
Бунта на Робърт

ПЕЧАЛНО ИЗВЕСТНОТО отвличане на Лиана Старк довело до гибелта на дом Таргариен. Лудостта на крал Ерис се разкрила в пълна степен в гнусните му дела, когато лорд Старк, наследникът му Брандън и поддръжниците им пристигнали в Кралски чертог, за да поискат възмездие за злодеянието на Регар. Вместо да ги изслуша, кралят наредил да бъдат брутално убити, а после заповядал на лорд Джон Арин да екзекутира бившите си довереници Робърт Баратеон и Едард Старк. Мнозина са съгласни, че същинското начало на Бунта на Робърт дошло, когато лорд Арин отказал да се подчини и храбро свикал знаменосците си в защита на справедливостта. Въпреки това не всички лордове в Долината били съгласни с решението на лорд Джон и не след дълго започнали сражения с него.

Агресията се разпространила като адски огън из Седемте кралства, а лордове и рицари започнали да заемат страни. Мнозина от тях още са живи и могат да разкажат с повече подробности за онези сражения. Затова ще оставя на тях да напишат истинската, изчерпателна история на Бунта на Робърт – далеч не бих желал да оскърбя живите още, представяйки събитията недостатъчно добре или хвалейки оногова, който оттогава се е доказал като недостоен. Затова ще обърна внимание само на лорда, на рицаря, възкачил се на Железния трон, обединявайки отново едно кралство, почти унищожено от лудостта.

Робърт Баратеон се показал като безстрашен, неумолим воин и все повече и повече мъже се сбирали под знамената му. Робърт пръв изкачил стените на Града на гларуса, когато лорд Графтън се обявил за Таргариените, а оттам отплавал за Бурен край – като рискувал да го залови кралската флотилия, – за да свика знаменосците си. Не всички се отзовали охотно: Ръката на

ГОРЕ | *Регар Таргариен, Принцът на Драконов камък.*

Ерис, лорд Мериуедър, убедил някои бурни лордове да се надигнат срещу господаря си. Ала опитите им се оказали безплодни след победите на лорд Робърт при Летен замък, където спечелил три сражения за един ден. Набързо събраната му войска надделяла подред над армиите на лордовете Грандисън и Каферен, а след това лорд Робърт сразил лорд Фел в двубой и пленил прочутия му син Сребърна секира.

Последвали още и още победи за лорд Робърт и по пътя им към приятелските войнства на лорд Арин и северняците. Сред тях особено прочута, и с право, е битката при Каменна септа, наречена Битката на камбаните, където Робърт сразил сир Майлс Мутън – някога скуайър на принц Регар, и още петима души. Като нищо щял да стори същото с новата Ръка – лорд Конингтън, ако сражението ги било срещнало. Победата подпечатала и включването на Речните земи в конфликта, след като дъщерите на лорд Тъли се омъжили за лордовете Арин и Старк.

Роялистките сили били разпръснати и зашеметени, но сторили всичко по силите си, за да се прегрупират. Кралските гвардейци били изпратени, за да възстановят останките от войнството на лорд Конингтън, а принц Регар се върнал от юга, за да поеме командването на новите войски от кралските земи. След частична победа при Ашфорд, в която Робърт се оттеглил, кралските войски оставили Бурните земи открити за лорд Тирел. Той връхлетял с цялата мощ на Предела, а лордовете помели всяка съпротива и обсадили Бурен край. Не след дълго към войската се присъединила и могъщата флотилия на лорд Пакстър Редвин от Арбор и така пътят към крепостта бил блокиран и по море. Обсадата продължила до края на войната.

От Дорн по Пътя на костите пък пристигнали десет хиляди копиеносци в защита на принцеса Елия, подсилвайки войнството, което Регар събирал в Кралски чертог. Онези, които са присъствали в кралския двор по онова време, говорят за неадекватното поведение на крал Ерис. Не вярвал никому, освен на Кралската гвардия – но и с тях внимавал, и държал сир Джайм Ланистър край себе си през цялото време, като заложник срещу баща му.

Когато принц Регар най-после поел по Кралския път към Тризъбеца, с него били всички Кралски гвардейци, освен Джайм: сир Баристан Храбрия, сир Джонотор Дари и принц Люин от Дорн.

Принц Люин поел командването на дорнците, изпратени от племенника му принц Доран, но се говори, че го сторил само след заплахите на Лудия крал, който се боял, че дорнците искат да го предадат.

Много се е изприказвало и изписало за прочутата битка при Тризъбеца. Всички знаем, че двете армии се срещнали на мястото, което отпосле било познато като Рубинения брод, кръстено на разпилелите се от бронята на принц Регар рубини. Силите на противниците били изравнени. Хората на Регар наброявали около четирийсет хиляди, от които една десета били посветени рицари. Бунтовниците имали малко по-малко мъже, но пък изпитани в битка, докато мнозина от тези на Регар били новобранци.

Сражението при брода било свирепо, много животи – погубени. Сир Джонотор Дари бил посечен, както и принц Люин от Дорн. Ала най-важната смърт предстояла.

Битката тътнела край лорд Робърт и принц Регар и по волята на боговете или по случайност – или може би умишлено – двамата се срещнали в плитчините на брода. Двамата рицари се биели смело върху бойните си жребци – въпреки престъпленията си принц Регар не бил страхливец. Лорд Робърт получил рана от Драконовия принц, но в края на краищата огромната сила на Баратеон и жаждата му да отмъсти за посрамената си годеница надделели. Бойният му чук намерил целта

и Робърт забил шипа му в гърдите на Регар, разпръскващи рубините по нагръдника му.

Някои от сражаващите се край тях веднага спрели и се хвърлили към скъпоценните камъни. А след това роялистите започнали масово отстъпление.

Раните на лорд Робърт му попречили да оглави преследването, затова го възложил на лорд Едард Старк. Робърт показал и благородство, когато забранил да убият тежко ранения сир Баристан. Вместо това изпратил личния си майстер да се погрижи за великия рицар. По подобен начин бъдещият крал печелел свирепата преданост на приятелите и съюзниците си – малцина били тъй щедри и милостиви, колкото Робърт Баратеон.

Краят

СЛЕД ПОБЕДАТА при Рубинения брод били пуснати птици, препускали вестоносци, които да разгласят случилото се. Когато в Червената цитадела разбрали, Ерис проклел дорнците, сигурен, че Люин е предал Регар. Изпратил бременната си съпруга Рела, както и по-малкия си син и нов наследник Визерис в Драконов камък, ала задържал принцеса Елия с нейните деца като заложници срещу Дорн. Ерис, изгорил жив предишната си Ръка лорд Челстед, задето го съветвал лошо във войната, сега избрал за поста алхимика Росарт – мъж от неблагородно потекло, с нищо незапомнящ се, освен с пламъците и фокусите си.

Междувременно сир Джайм Ланистър оглавил защитата на Червената цитадела. По стените рицари и часовои очаквали врага. Когато обаче първата армия пред портите се оказала със знамената на лъва от Скалата, а начело – лорд Тивин, крал Ерис нетърпеливо наредил да отворят, мислейки си, че старият му приятел и някогашна Ръка е дошъл да го спаси, както в Непокорството на Дъскъндейл. Но лорд Тивин не идвал да спаси Лудия крал.

Този път каузата на лорд Тивин била тази на Кралството и той бил решен да сложи край на проваленото от лудост царуване на Ерис. Когато влезли в града, войските му се нахвърлили на защитниците на Кралски чертог и по улиците плиснала кръв. Лично подбран отряд пък се устремил към Червената цитадела, за да изкатери стените ѝ, да открие крал Ерис – и да въздаде справедливост.

Червената цитадела скоро била превзета, но в хаоса злощастието не подминало Елия от Дорн и децата ѝ Ренис и Егон. Трагедия е, че пролятата във война кръв е колкото на участниците в нея, толкова и на невинните, както и че похитителите и убийците на принцеса Елия избегнали възмездието. Не се знае кой е убил принцеса Ренис в леглото ѝ, нито кой е смачкал в стената главата на принца младенец Егон. Някои нашепват, че било сторено по заповед на самия Ерис, когато научил, че лорд Ланистър е подел войната в полза на Робърт, а други предполагат, че е била самата Елия, която се ужасявала при мисълта какво би се случило на децата ѝ в ръцете на врага.

Ръката на Ерис, Росарт, бил убит при една от страничните врати на замъка, докато страхливо се опитвал да избяга. Накрая загинал самият крал Ерис – от ръката на последния останал му Кралски гвардеец, сир Джайм Ланистър. И той като баща си сторил каквото смятал за най-добро за кралството и посякъл Лудия крал.

Това бил краят и на дом Таргариен, и на Бунта на Робърт – войната прекратила почти тристагодишното таргариенско господство и сложила началото на нова, златна епоха под знака на дом Баратеон.

Славното царуване

ОТ КРАХА НА ДОМ ТАРГАРИЕН насам кралството само процъфтява. Робърт, Първият с това име, пое контрола над разкъсания Вестерос и бързо го изцери от множеството злини, причинени му от Лудия крал и сина му. В самото начало на царуването си крал Робърт си взе за жена най-красивата девица в кралството – Церсей от дом Ланистър, и така оказа на Ланистър почестите, от които Ерис го бил лишил. И макар всички да знаят, че лорд Тивин отново е бил основен кандидат за Ръка, кралят избрал да даде поста на своя стар приятел и закрилник лорд Джон Арин, който и досега напътства Робърт в благодатното му царуване.

Но това не значи, че управлението на Робърт досега е лишено от проблеми. Шест години след коронацията Бейлон Грейджой се надигна срещу краля си. Причината не бе нищо повече от гола амбиция. Лорд Станис Баратеон, средният брат на Робърт, поведе кралския флот срещу Грейджой, докато крал Робърт сам застана начело на могъща войска. Пайк бе превзет, а крал Робърт се отличи геройски в сраженията. След това кралят принуди Бейлон Грейджой – претендента за короната от Железните острови, да подвие коляно пред Железния трон. За да остане той верен, единственият му останал жив син бе взет за заложник.

Сега кралството най-после се радва на мир и на всичко добро, което възвишаването на Робърт вещаеше. Благородният ни крал царува в едно от най-дългите лета от много години насам, изпълнено с благоденствие и богати жътви. Нещо повече, кралят и възлюбената му кралица дариха кралството ни с трима златни наследници, които обещават дълго господство на дом Баратеон. В последните години в Севера се появи още един самозванец – Кралят отвъд Вала Манс Райдър, отстъпник от Нощния страж. Нощният страж обаче винаги е въздавал бързо правосъдие на предателите. И този крал, подобно да другите дивашки главатари, няма да постигне нищо.

Но може би невинаги ще е така. Както показва историята, светът е минал през много епохи. От Епохата на Зората до ден-днешен са изминали хиляди години. Издигали са се и са се срутвали и замъци, и кралства. В колибите са се раждали хора, работели са в полето и са умирали от болести или злочестия, а и с децата им се е случвало същото. Раждали са се и принцове, слагали са корони, загивали са във войни, в леглото си или в турнири. Оставяли са след себе си велики царувания, или незапомнящи се, или ужасяващи. Светът е познал леда в Дългата нощ, познал е и огъня в Ориста. От Ледения бряг до Асшаи край Сянката този свят на огън и лед е разгърнал богата, славна история. Но от нея има още много. Ако открием още части от историята на майстер Гилдаин – или пък подобни, други несравними съкровища (поне в очите на майстерите), – ще се сбогуваме с още от невежеството си. Но в едно можем да сме сигурни. В следващите хиляда години – и хилядите след това – ще се родят, ще живеят и ще умрат още мнозина. А историята ще продължи да се разгръща: странна, сложна и примамлива, много повече от това, което простата ми писалка успя да ви изложи.

Никой не може да каже със сигурност какво ни чака занапред. Но навярно, като знаем какво се случило, можем да се поучим. Да избегнем грешките на предците си, да повторим успехите им, да създадем по-хармоничен свят за децата си и за техните деца, поколение след поколение.

В името на славния крал Робърт, Първия с това име, смирено слагам точка на историята на кралете в Седемте кралства.

ВЛЯВО | *Червената цитадела и Кралски чертог.*

Седемте кралства

СЕВЕРЪТ

МОРЕ НА ЗАЛЕЗА

ТРЪПНЕЩОТО МОРЕ

ЛЕДЕН ЗАЛИВ

ТЮЛЕНОВ ЗАЛИВ

ЗАЛИВ ОГНЕНА ВОДА

ЗАХАПКАТА

ЖЕЛЕЗНИТЕ ОСТРОВИ

Скейн

Скагос

Сечестата кула

Черен замък

Източен (Крайморски) Страж

ДАРЪТ НА БРАНДЪН

Кралчина корона

НОВИЯТ ДАР

Сепнолнинище

Мечи остров

Нос Морски Дракон

Кархолд

Дълго езеро

Дълбоки лес

Зимен хребет

Дредфорд

Кербин

Тореново поле

КАМЕН БРЯГ

РУИНИТЕ

МОГИЛИТЕ

КРАЛСКИЯ ПЪТ

ПЛАЧЕША ВОДА

СИВИТЕ СКАЛИ

Вдовишки страж

Баронтън

Овча глава

Бял пристан

Старзамък

Пръста на Флинт

Страж Сива вода

Систъртън

Нос Кракен

ТРЕСКАВА РЕКА

СОЛТСПИР

ТРИ СЕСТРИ

Зрънцата

ШИЯКАТА

КРЕМЪЧНИТЕ СКАЛИ

Близнаците

Пайк

ЛЕГЕНДА

ВАЖНИ ЗАМЪЦИ

ЗАМЪЦИ

ГРАДОВЕ

ПАЛАНКИ

РУИНИ

СЕЧИША

ПЪТИША

Северът

НЕОБЯТНОТО, СКОВАНО ОТ МРАЗ владение на Кралете на Зимата, Старките от Зимен хребет, се счита за първото, най-старото и най-дълго оцеляло от Седемте кралства. Географията и историята отделят специално място за Севера сред южните му съседи.

Често се говори, че Северът е голям колкото останалите шест кралства, взети заедно, но истината не е дотам величава: Северът, владян от дома Старк в наши дни, съставлява малко над една трета от Кралството. В долния си край започва от южната граница на Шийката и се простира до Новия дар (който също е бил част от Севера, докато крал Джеерис Първи не ги убедил да отстъпят земите на Нощния страж). А между двете граници има огромни лесове, брулени от ветрове равнини, хълмове и долини, скалисти брегове и обрамчени от сняг планини. Северът е студено място – най-вече бърда и високи равнини, отстъпващи нò на север на планини, – тъй че земята е много по-неплодородна от Предела на юг. Чувало се е и се е виждало да пада сняг дори лете, а зиме снеговалежът може да е смъртоносен.

Бял пристан, единственият истински град на Севера, е и най-малкият в Седемте кралства. Най-известните в Севера паланки пък са „зимният градец" под стените на Зимен хребет и Бароутън в Могилите. Първият почти пустее през пролетта и лятото, но се изпълва до пръсване през есента и зимата. Тогава хората се стичат под закрилата и грижата на Зимен хребет за през гладните месеци. И то не просто жителите на отдалечени селца, но и мнозина синове и дъщери на планинските кланове – особено когато зимата е сурова.

Бароутън също е чудат – построен в основата на могила, която, ако вярваме на легендите, е гроб на Първия крал, някога върховен властник над всички Първи хора. Издигнат насред обширна, празна равнина, той процъфтява благодарение на далновидното управление на дома Дъстин, верни знаменосци на Старк. Те властват над Могилите в тяхно име, откакто бил сразен последният Могилен крал.

Северняците са наследници на Първите хора, а кръвта им не е дотам разредена с тази на андалите, прегазили южните кралства. Езикът на Първите хора – познат и като Стария език, вече се говори само от диваците отвъд Вала. Много други елементи от културата им са избледнели – например по-зловещите аспекти от богослуженията им, когато престъпници и предатели били убивани, а вътрешностите им увисвали по клоните на язови дървета.

Ръждивата корона на герба на Дъстин идва от твърдението им, че те самите са наследници на Първия крал и на Могилните крале след него. Старите предания, записани в „Прехожденията на мъртвите" на майстер Кенет, гласят, че на Голямата могила било хвърлено проклятие: никой не можел да претендира за короната на Първия крал. Проклятието карало всички самозванци да запричат на трупове, изпивало живеца и енергията им. Това, разбира се, е просто легенда, но е относително сигурно, че Дъстин споделят кръв и родословие с Могилните крале от древността.

От векове по навик хората говорят за Седемте кралства на Вестерос. Това произлиза от седемте големи кралства, поделящи си континента под Вала в годините непосредствено преди Завоеванието. Но дори тогава наименованието не било точно, защото едно от „кралствата" се управлявало от принцеса (Дорн), а „кралството" на Драконов камък дори не влизало в бройката.
Тъй или иначе, името е останало. Точно както говорим за Стотe кралства от по-древни времена, макар Вестерос никога да не е бил разделен на сто независими владения, и в това трябва да дадем преимущество на популярното име, при все че е неточно.

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Долината на Арин.*

Тъй като рицарството е специална чест в Севера, турнирите и рицарските шествия са изключително редки отпатък Шийката. Северняците яздят и се бият с копия, но не ги използват за забавление. Предпочитат мелета, които на моменти твърде често наподобяват истински сражения. Записани са истории за съревнования, траяли половин ден, оставяйки след себе си прегазени ниви и почти срутени селца. Сериозните наранявания се срещат често, а фаталните – нерядко. В голямото меле в Сетно огнище през 170 г. сл. З. не по-малко от осемнайсет души загинали, а почти трийсет били тежко ранени преди края на деня.

Ала северняците все пак пазят нещо от старите привички в обичаите и поведението си. Животът им е по-суров и е направил и тях сурови. Благородните удоволствия на Юга се смятат за детинщина, по-недостойни от лова и борбата, които северняците обичат най-много.

Дори имената на домовете им ги отличават: Първите хора са носили кратки, ясни и точни фамилии. Имена като Старк, Вул, Ъмбър и Стаут произхождат от времената, когато андалите не са имали власт над Севера.

Един отличителен обичай, който северняците тачат повече от всеки друг, е правото на госта. Според тази традиция на гостоприемството, никой не може да нарани гост под покрива си, нито пък гост – домакина си. Андалите също имали нещо подобно, но не било толкова значимо в умовете на южняците. В текста си „Справедливост и несправедливост в Севера: Съдничеството на трима лордове на Старк" майстер Егберт отбелязва, че престъпления, нарушаващи правото на госта, били редки, но се наказвали като най-тежка измяна. Единствено родоубийството се счита за по-отвратително престъпление.

На Север се разказва поверието за Готвача плъх, който сервирал на един андалски крал – според едни, бил крал Тивел Втори от Скалата, а според други – крал Озуел Първи от Долината и Планината, – плътта на собствения му син, опечена в пай. За наказание бил превърнат в чудовищен плъх, който се хранел с малките си. Ала не бил прокълнат, задето убил сина на краля, нито, защото нагостил с него баща му, а защото нарушил правото на госта.

КРАЛЕТЕ НА ЗИМАТА

От песните и легендите знаем, че Старките от Зимен хребет са управлявали големи части от Севера отпатък Шийката от осем хиляди години. Наричат се Кралете на Зимата (по-древното им название), а в по-скорошни времена – Кралете на Севера. Господството им не е било неоспорвано. Старките увеличили земите си в резултат на множество успешни войни. Водили и немалко сражения, за да си върнат владения от бунтовници, обявили се самоволно за господари на това или онова парче земя. Кралете на Зимата били сурови мъже в сурови времена.

Древни балади, сред най-старите в архивите на Цитаделата, разказват за подвизите на Кралете на Зимата: как един от тях прокудил великаните от Севера, а друг сразил превръщенеца Гавен Сивия вълк и рода му в „свирепата Война на вълците", но за тези митични крале и сражения можем да съдим само по думите на певците.

Повече исторически документи имаме за войната между Кралете на Зимата и Могилните крале на юг, които сами се зовели Крале на всички Първи хора, включително на Старките. Руническите записки свидетелстват за конфликта им, наречен от певците Хилядогодишната война. Всъщност войната им е била по-скоро поредица от сблъсъци, траяли около двеста години. В края им последният Могилен крал подвил коляно пред Краля на Зимата и му дал ръката на дъщеря си.

Дори това не осигурило на Зимен хребет пълна власт над Севера. Оставали още мнозина дребни крале, царуващи над кралства малки и големи. Хиляди години и още много войни били нужни, преди да покорят и последните от тях. Старките надделели над всеки от тях, затривайки завинаги много горди домове и древни родословия.

Сред домовете, принизени от корона до васалство, можем да причислим: Флинт от хълм Счупен камък, Слейт от Черен вир, Ъмбър от Сетно огнище, Лок от Стар замък, Гловър от Дълбоки лес, Фишър от Камен бряг, Ридър от Ручеите... и може би дори Блакууд от Гарвановo дърво, които традиционно настоявaт, че някога са владеели по-голямата част от Вълчия лес, преди да бъдат изтласкани от Кралете на Зимата. Определени рунически записки потвърждават това, ако можем да вярваме на преводите на майстер Барнеби.

Хроники, открити в архивите на Нощния страж при Нощна крепост (преди да бъде изоставена), свидетелстват и за войната при нос Морски дракон. В нея Старките надвили Краля на варгите и съюзниците му, Горските чеда. Когато паднала и последната му крепост, синовете му били посечени, заедно с всичките му зверове и зеленозрящи, а дъщерите му станали плячка на завоевателите.

Домовете Грийнууд, Тауърс, Ъмбър и Фрост срещнали подобна гибел, както и още десетки по-малки родове и дребни крале, чиито имена са изгубени за историята. Ала най-горчивите врагове на Зимен хребет несъмнено били Червените крале, мрачните Болтън от Дредфорт, чиито зловещи владения се простирали от Последната река до Белия нож, а на юг чак до хълмовете Овча глава.

Враждата между Старките и Болтън стигала чак до Дългата нощ, твърди се в летописите. Войните между двата древни рода били безчет, а и не всички приключили с победа за Старк. Крал Ройс Болтън, Вторият с това име, дори превзел и опожарил самия Зимен хребет. Съименникът му и наследник Ройс Четвърти пък бил познат като Ройс Червеноръки, защото бъркал в коремите на заловените си врагове, за да вади с голи ръце червата им – и той повторил подвига на предшественика си три века по-късно. За други Червени крале се твърдяло, че носели наметала от кожите на старкските принцове, които били заловили и одрали.

Но накрая дори Дредфорт паднал пред мощта на Зимен хребет. Последният Червен крал, известен на историята като Рогар Ловеца, се врекъл във вярност на Кралете на Зимата и изпратил синовете си в Зимен

ВЛЯВО | *Рова Кайлин* ГОРЕ | *Гербовете на дом Старк (в средата) и на някои от васалите им (по часовниковата стрелка): Гловър, Ризуел, Мандърли, Дъстин, Болтън, Талхарт, Рийд, Ъмбър, Карстарк, Хорнууд и Мормон.*

хребет като заложници по времето, когато първите андали прекосявали Тясното море в дългите си кораби.

След победата над Болтън, последните от северните им съперници, най-големите заплахи за Старк идвали от морето. Северната граница на владенията им била защитена от Вала и мъжете от Нощния страж, а на юг единственият път през мочурищата на Шийката били порутените кули и стени на голямата крепост – Рова Кайлин. Докато Блатните крале държали Рова, техните езерни хора заставали непоколебими на пътя на всякакви нашествия от юг, съюзявайки се с Могилните крале, Червените крале или Кралете на Зимата, според случая, само и само да изтласкат всеки южняшки лорд, поискал да прибави Шийката към териториите си. А когато крал Рикард Старк успял да я присъедини към владенията си, Ровът Кайлин станал още по-непреодолима преграда срещу силите на Юга. Малцина се опитали да го покорят, а според хрониките, никой не е успял.

Дългите разкривени брегови линии на изток и запад обаче останали уязвими – оттам най-често пристигали заплахите за царуването на Зимен хребет, от железнородените на запад и андалите на изток.

Прекосявайки Тясното море със стотици, дори хиляди, корабите на андалите пристигнали и в Севера, както и в Юга, но когато и да стъпвали на сушата, Старките и знаменосците им ги отблъсвали обратно в морето. Крал Теон Старк, познат ни като Гладния вълк, се справил с най-сериозното от тези нашествия. Съюзил се с Болтън и разгромил войските на андалския главатар Аргос Седемзвездни в Битката при Плачеща вода.

След победата си крал Теон поел на път със собствената си флотилия, прекосявайки Тясното море до брегове на Андалос, а трупът на Аргос висял от носа на флагманския кораб. Там, според летописите, Теон въздал кървава мъст, опожарявайки десетки селца, овладял три крепости и една укрепена септа, посякъл стотици. Взел главите на убитите и ги върнал във Вестерос, където ги набучил на колове като предупреждение към бъдещи нашественици. (По-късно в удавеното си в кръв царуване той превзел и Трите сестри и изпратил армия на Пръстите, но не задържал дълго тези земи. Сражавал се и с железнородените на запад, като ги изтласкал чак до нос Кракен и Мечия остров, потушил въстание при Ручеите и се присъединил към Нощния страж в поход срещу дивачите, като ги прекършил за повече от поколение.)

Вълчата бърлога била издигната още преди пристигането на андалите от крал Джон Старк, за да пазва устието на Белия нож срещу нашественици и поробители оттатък Тясното море. Някои книжовници предполагат, че това са били ранни андалски нашествия, а други – че са били предшественици на хората от Иб или дори робовладелци от Валирия и Волантис.

Древното укрепление, владяно от различни домове през вековете – Флинт, Слейт, Лонг, Холт, Лок и Ашууд и Грейстарк, издънки на Старк, – щяло да се превърне в средоточие на не един и два конфликта. По време на войните между Зимен хребет и андалските крале на Планината и Долината, Стария сокол Осгуд Арин обсадил Вълчата бърлога. Синът му, Осуин Нокътя, успял да я превземе и да я опожари. По-късно върху нея връхлетели пиратски главатари от Трите сестри и робовладелци от Каменните стъпала. Чак хиляда години преди Завоеванието, когато родът Мандърли дошъл на Север и се врекъл във вярност към Кралете на Зимата, проблемът със защитата на Белия нож бил решен. Реката, осигуряваща достъп до сърцето на самия Север, била защитена със създаването на Бял пристан.

Западният бряг на Севера също попадал под ударите на грабители. В няколко от войните си Гладния вълк бил въвлечен, когато кораби от Голям Уик, Стар Уик, Пайк и Оркмонт нападнали западните му брегове под знамената на Хараг Хоар, крал на Железните острови. Известно време Камен бряг бил под властта на Хараг и железнородените; големи части от Вълчия лес били пепелища, а Мечият остров станал база, откъдето започвали плячкосванията на Равос Грабителя, син на Хараг. Макар Теон Старк да убил Равос със собствените си ръце и да прокудил железнородените от бреговете си, те се върнали с внука на Хараг, Ерих Орела, а после отново – със Стария кракен, Лорон Грейджой, който превзел отново Мечия остров и нос Кракен. Крал Родрик Старк си върнал острова, а синовете и внуците му водели сражения за нос Кракен. Войните между Севера и железнородените продължили и след това, но с променлив успех за Старките.

Преди Кралски чертог да се разрасне край Черна вода, Бял пристан бил най-младият град в Седемте кралства. Бил построен с богатствата, които Мандърли донесли със себе си от Предела, откъдето били пропъдени от лорд Лоримар Пийк, по заповед на крал Персион Трети Гардинър, уплашен от растящата им власт там. Бял пристан приличал повече на красивите замъци и кули от Предела, отколкото на замъците на Севера. Новата цитадела била замислена като копие на Дъстънбъри, замъка, който Мандърли изгубили, след като били прогонени.

ПЛАНИНСКИТЕ КЛАНОВЕ

Клановете, населяващи Северните планини, са особено прочути със своето гостоприемство, а главатарите им нерядко се съревновават по щедрост. Тези кланове, намиращи се най-вече из планинските региони оттатък Вълчия лес, високите долини и ливади и по Ледения залив, са подчинени на Старките, но прекаканията им често са създавали проблеми на лордовете на Зимен хребет и Кралете на Зимата преди тях. Неведнъж са ги принуждавали да изпращат войски в планините, за да възпират кръвопролитията, или да призовават главатарите в Зимен хребет, за да дават обяснения. Подобни случаи са възпети в балади като „Черни борове" и „Вълци из хълмовете".

Най-могъщият от северните кланове е Вул, рибарите, живеещи по бреговете на Ледения залив. Омразата им към диваците може да се сравнява само с тази към железнородените, които често атакуват бреговете на залива, изгарят домове, крадат, грабят и отвличат жените и дъщерите на мъжете от клановете за солени съпруги или робини. Големи части от Камен бряг, Мечия остров, нос Морски дракон и нос Кракен са били владени от железнородените по едно или друго време. Нос Кракен, най-близката точка до Железните острови, толкова често е сменял притежателя си, та майстерите вярват, че във вените на местните тече повече кръв на железнородени, отколкото на северняци.

Историческите сведения на Севера твърдят, че Родрик Старк спечелил Мечия остров от железнородените в двубой по борба, и може би има някаква истина в това – кралете на Железните острови често искали да докажат по достойнство правото си да носят короната от плавеи. Трезво мислещите книжовници се съмняват в истинността на историята и предполагат, че ако е имало „борба", тя е била с думи.

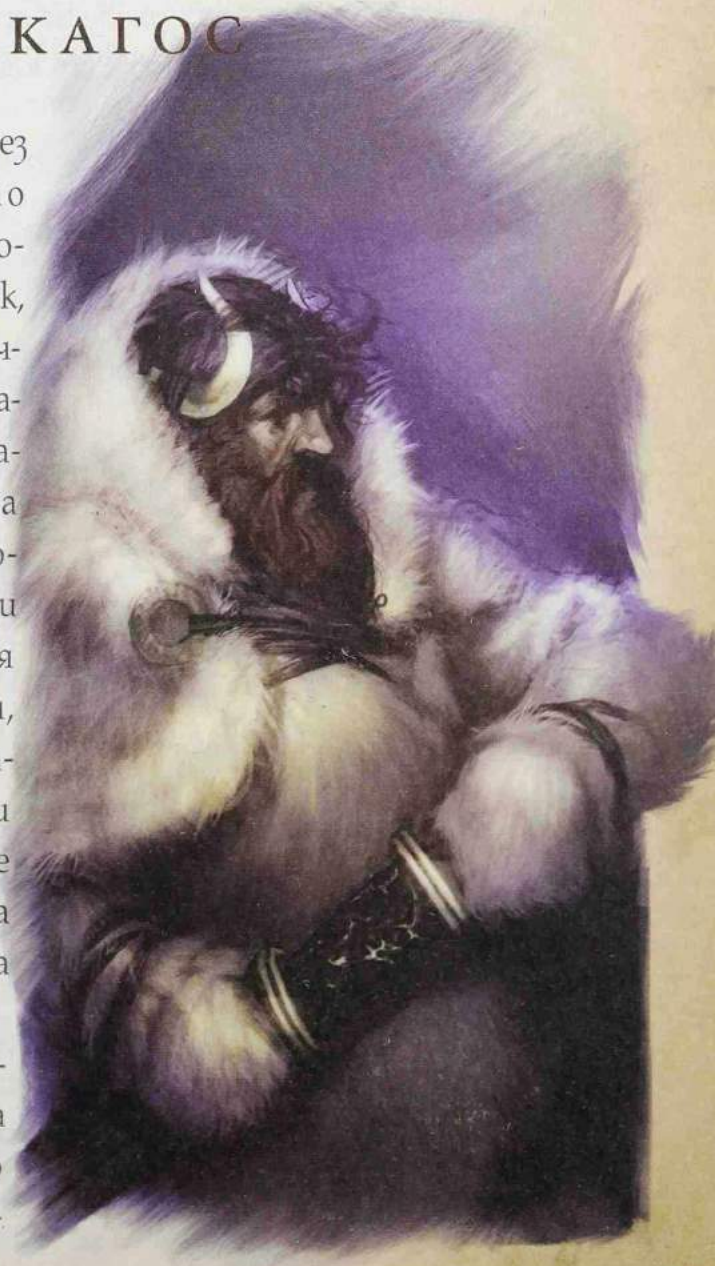
КАМЕННОРОДЕНИТЕ ОТ СКАГОС

Въпреки вековните си вражди планинските кланове по традиция са оставали верни на Старките – и във война, и в мир. Същото не може да се каже за свирепите обитатели на Скагос, скалистия остров на изток от Тюленовия залив.

Скагосците не се ползват с уважението на останалите северняци, които ги считат за почти диваци и ги наричат „скаги". Скагосците пък се наричат „каменнородените" заради значението на думата „скагос" на Стария език. Те са едър, космат, нелицеприятен народ (някои майстери вярват, че притежават немалко ибенска кръв, други – че са потомци на великани); обличат се в необработени кожи и вълна и се твърди, че яздят еднорози. Скагосците често са обект на черен хумор. Мълви се, че още правят човешки жертвоприношения пред язовите си дървета и с фенери примамват кораби към скалистите си брегове, за да пируват после с човешка плът през зимата.

Скагосците навярно наистина са били канибали, но е много спорно дали тези им привички продължават и до днес. „Ръбът на света" – сборник с разкази и легенди, събрани от майстер Балдер, служил в Източен крайморски страж през шейсетгодишното управление на лорд-командир Осрик Старк, – е основният ни източник с информация за скагосците. От него например знаем за Пира на Скейн, когато флотилия от скагосци похитила по-малкия съседен остров Скейн, а скагосците изнасилили и отвлекли жените, а мъжете изклали. След това се гощавали с плътта им две седмици.

Не се знае със сигурност дали това е вярно, или не, но Скейн и до ден дне-

ВДЯСНО | *Воин от Скагос.*

Така наречените „еднорози“ от Скагос някога били обект на присмех от майсторите на Цитаделата. От време на време някой непочтен търговец им носел „рог от еднорог“, но това не се оказвало нищо повече от рог на някой от онези морски зверове, които китоловците от Иб ловуват.

Въпреки това рогове от съвсем различно естество – според някои, идващи от Скагос – пристигали понякога при майсторите от Източен крайморски страж. Твърди се и че мореплавателите, достатъчно храбри, за да търгуват със Скагос, са виждали каменнородените лордове, възседнали огромни, рунтави, рогати, ала и достатъчно пъргави създания, които можели да се катерят дори по планински склон. Жив екземпляр – или дори скелет – обаче така и не е стигал до Староград.

шен пустее, макар прекатурени стени и обрасли основи на здания да свидетелстват, че някога сред пометените от вятъра хълмове и каменисти брегове са живели хора.

Макар и в наши дни рядко да напускат острова си, някога каменнородените редовно прекосявали Тюленовия залив, за да търгуват или – по-често – за да плячкосват. Крал Брандън Старк, Деветият с това име, ги разгромил веднъж завинаги, унищожил корабите им и им забранил да плават. През по-голямата част от познатата ни история те си остават изолирани, назадничави и свирепи племена, които както биха търгували с посетители, така биха и ги убили. Когато се съгласят да търгуват, скагосците предлагат дебели кожи, обсидианови остриета и върхове на стрели и „рогове на еднорози“ – в замяна на това, от което се нуждаят.

Някои скагосци са служели и в Нощния страж. Преди повече от хиляда години някой си Крол (член на клан, който на Скагос минавал за благороднически) дори бил лорд-командир за известно време, а в „Аналите на Черния кентавър“ пише за друг скагосец, Стейн, който се издигнал до Пръв рейнджър, но загинал скоро след това.

Скагос често е причинявал беди на Старките – и като крале, докато се опитвали да го покорят, и като лордове, опитвайки се да принудят скагосците да им се подчиняват. Всъщност дори в скорошната история, по времето на крал Дерон Втори (Дерон Добрия), островът се надигнал срещу лордовете си. Неподчинението траяло години, хиляди загинали, включително Бартоган Старк, лорд на Зимен хребет (наричан Бартоган Черния меч).

ЕЗЕРНИТЕ ХОРА ОТ ШИЙКАТА

Последните (а според някои – и последни по значение) от народите на Севера са блатните обитатели на Шийката, познати като езерните хора, защото издигат колибите и другите си здания върху плаващи острови. Те са дребен, лукав народ. Някои казват, че са малки, защото са смесвали кръвта си с горски чеда, но по-вероятно е да е от недохранване – зърното не расте сред мочурищата и солните блата на Шийката, тъй че езерните хора се прехранват най-вече с риба, жаби и гущери. Освен това са тайнствен и необщителен народ.

Южно от Шийката, речните жители твърдят, че езерните хора дишат под вода, че имат ципи по ръцете и краката, като жаби, и мажат с отрова копията и стрелите си. Последното е вярно – мнозина търговци са носили редки билки и растения от Шийката на майсторите в Цитаделата, които винаги търсят начини да разберат свойствата и полезността им. Останалото обаче е измислица: езерните хора са си хора, ако и по-дребни, макар и да живеят по твърде своеобразен начин.

Много отдавна, твърдят летописите, езерните хора били управлявани от Блатните крале. Певците ги описват яхнали лъвогущери и размахали тризъбци като копия, но това очевидно са небивалици. Били ли са Блатните крале изобщо крале, както ние разбираме понятието? Архимайстер Ейрон пише, че езерните

ВЛЯВО | *Езерен жител от Шийката.*

хора смятали кралете си за първи сред равни, често – за хора, докоснати от старите богове. Това личало по странния цвят на очите им или дори по способността да разговарят с животни, както се мълви, че можели и чедата.

Каквато и да е истината, Рикард Старк – понякога наричан Смеещия се вълк заради благия си нрав – убил последния Блатен крал, а след това взел дъщеря му за своя жена. Оттогава насетне езерните хора са под властта на Зимен хребет и в последните векове са се превърнали в непоколебими застъпници на Старките, под водачеството на Тръстиките от Страж Сива вода.

ЛОРДОВЕТЕ НА ЗИМЕН ХРЕБЕТ

След Завоеванието и обединението на Седемте кралства, Старките били вече Пазители на Севера, а не крале. Но дори и вречени във вярност към Железния трон, останали върховни властелини в собствените си земи. Макар Торен Старк да предал доброволно древната корона на Кралете на Зимата, синовете му не били доволни от таргариенското „робство". Някои от тях обмисляли бунт, дори това да значело да съберат знаменосците на Старките без одобрението на баща си.

Оставяме на читателя да обмисли дали антитаргариенските настроения само са били влошени от кралица Ренис и опитите ѝ да обедини кралството с бракове между големите родове. Знае се, че дъщерята на Торен Старк се е омъжила за младия, злочест лорд на Долината, един от многото умиротворителни съюзи на Ренис. В Цитаделата обаче има писма, които сочат, че Старките са приели плана ѝ след много възражения, а братята на невястата изобщо не са присъствали на церемонията.

Век по-късно Старките били засегнати от решението на Стария крал и кралица Алисан да предадат Новия дар на Нощния страж – това може би била една от причините лорд Елард Старк да подкрепи Корлис Веларион и принцеса Ренис във Върховния съвет от 101 г. сл. З.

По-рано описахме ролята на дома Старк в Танца на драконите. Нека добавим и че лорд Креган получил много облаги за вярната си подкрепа на крал Егон Трети... макар и да не се сдобил с принцеса за снаха, както било договорено в Съюза на огъня и леда, когато обреченият принц Джакерис Веларион пристигнал в Зимен хребет на дракона си.

След Танца Старките били по-открити застъпници на Таргариените, отколкото преди. Наследникът на лорд Креган дори се сражавал под таргариенското знаме в похода на Младия дракон към Дорн. Рикон Старк воювал храбро, а подвизите му били отбелязани и от крал Дерон в неговите записки „Завоеванието на Дорн". Смъртта на Рикон под стените на Слънчево копие в една от последните битки била оплаквана горко от целия Север в продължение на години заради бедите, причинени от управленията на полубратята му.

В следващите десетилетия Северът трябвало да се справя с бунта на Скагос, с нови грабителства на

Макар в наши дни да се твърди, че лорд Елард Старк с радост отдал Новия дар на Нощния страж и нямал нужда от увещания, истината е друга. Писма от брат му до Цитаделата разкриват искането майсторите да цитират прецеденти за недраговолното отдаване на собствеността. Става ясно, че Старките не са били нетърпеливи да угодят на крал Джеерис. Може би са се боели, че под контрола на Черен замък Новият дар неизбежно ще западне – че Нощният страж ще гледа на Север и ще пренебрегне поверената му земя. Точно така се и случило. Днес Новият дар е почти ненаселен и необработван, най-вече заради изнемощяването на Стража и непрестанните жертви, които рейнджърите дават оттатък Вала.

железнородените, водени от Дагон Грейджой, и с нашествие на диваци начело с Реймън Червената брада, Краля отвъд Вала, през 226 г. сл. З. Във всеки от тези конфликти загивали Старки. Ала съдбините на дома не се променили кой знае колко – навярно благодарение на твърдата политика на лордовете на Зимен хребет да не се намесват в интригите на южняшките дворове. Когато родът бил почти унищожен от Лудия крал Ерис, след като Регар отвлякъл Лиана, някои объркани люде приписали вината на покойния лорд Рикард, чиито съюзи – кръвни и приятелски – всъщност обединили големите домове и им позволили да реагират заедно на безчинствата на Лудия крал.

ЗИМЕН ХРЕБЕТ

Най-великият замък на Севера е Зимен хребет, престолът на Старките още от Епохата на Зората. Според легендите, Брандън Строителя го издигнал след зима, траяла цяло поколение и позната като Дългата нощ – замъкът щял да бъде Хардхоум на наследниците му, Кралете на Зимата. Брандън Строителя е свързан с необичаен брой велики градежи (Бурен край и Валът са сред най-отличаващите се). Най-вероятно не е бил реална историческа личност, а събирателен образ, чиято легенда обединява много по-стари сказания, както и историите за много поколения старкски крале на име Брандън.

Самият замък е необичаен, защото Старките не подравнили терена, преди да положат основите и стените. Това по всяка вероятност разкрива, че е строен малко по малко през годините, а не е бил планиран като едно здание. Някои книжовници дори предполагат, че е бил комплекс от свързани кръгови крепости, макар вековете да са изличили почти всяка следа от това.

Възрастта на вътрешните стени, някога единствени, се оценява на около две хилядолетия, а някои части от тях може би са още по-древни. В по-ново време около тях бил изкопан ров, а отвъд него – втора стена, която укрепила защитите на замъка. Вътреш-

Външните стени на Зимен хребет били издигнати в последните две десетилетия от царуването на крал Едрик Снежната брада. Макар да се прочул с почти едновековното си властване, в старините си все по-малко се справял с отговорностите си. Множество фракции се опитали да се възползват от ситуацията в отслабеното кралство. Повечето от очевидните заплахи идвали от многобройните му и непрестанно препиращи се наследници. Други обаче също опитали да се намесят: железнородени, робовладелци отвъд Тясното море, диваци и съперниците на Старк в Севера, например Болтън.

ните стени са високи около трийсет и пет метра, а външните – около двайсет и пет. Всеки нападател, успял да преодолее външните стени, щял да се окаже под обстрел с копия и камъни от защитниците на вътрешните.

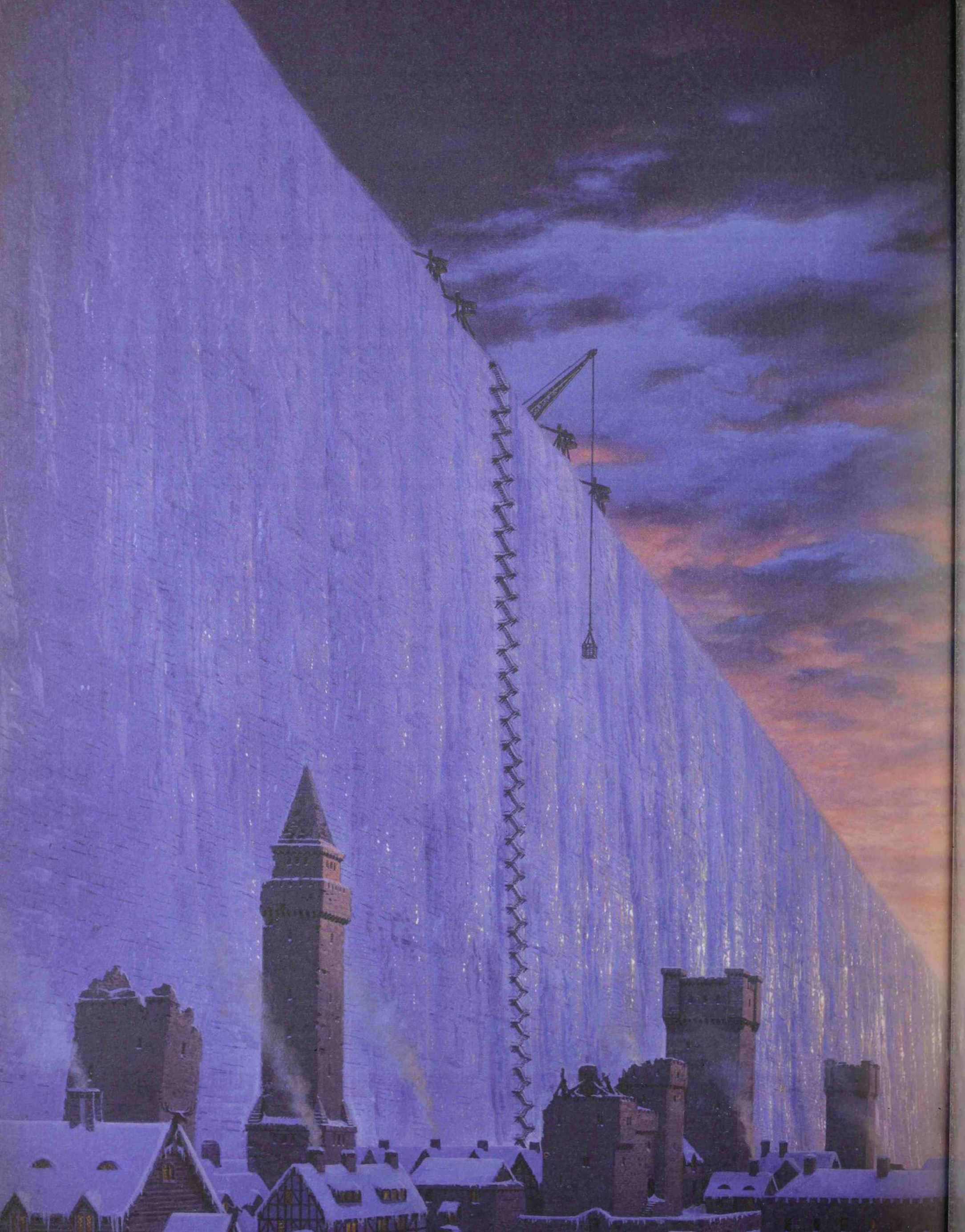
Зад стените замъкът обхваща няколко десетки декара и включва много самостоятелни сгради. Най-старата от тях – отдавна изоставена кула, кръгла и обсипана с водоливници – е станала известна като Първата цитадела. Имайки предвид името ѝ, някои са приели, че е била построена от Първите хора, но майстер Кенет е доказал без съмнение, че не може да е съществувала преди андалите. И те, и Първите хора издигали квадратни кули и крепости, а кръглите се наложили по-късно.

За опитното око архитектурата на Зимен хребет е комбинация от стиловете на много различни епохи. Огромните му размери не се отнасят само до зданията, но и до откритите терени. Повече от десет декара обхваща само древният лес на боговете, където, според легендите, Брандън Строителя се молел на старите богове. Независимо дали това е вярно, или не, не можем да оспорим възрастта на леса. Несъмнено е запазен благодарение на горещите извори, които предпазват дърветата от най-тежките зимни студове.

Можем да отхвърлим твърденията на Гъба в неговото „Свидетелство", че дракончът Вермакс снесъл яйца дълбоко в криптите на Зимен хребет, където горещите извори минавали близо до стените – докато ездачът му преговарял с Креган Старк в началото на Танца на драконите. Както пише и архимайстер Гилдаин във фрагментарните си летописи, няма свидетелство, че Вермакс изобщо е снасял яйца, което предполага, че е бил мъжки. Според майстер Ансон и неговата летопис „Истината", схващането, че драконите можели да си сменят пола, идвала от погрешно тълкуване на езотеричните метафори, на които Барт се осланял, когато описвал висшите тайнства.

Всъщност тези горещи извори, с които са осеяни земите край Зимен хребет, вероятно са главната причина Първите хора да се заселят там. Лесно можем да си представим колко ценен е бил достъпът до вода – топла вода – по време на северните зими. През последните няколко века Старките издигнали сгради, в които горещата вода тече направо в стените и ги топли.

Доказано е, че горещите извори под Зимен хребет се подхранват от световните пещи – същите огньове, образували Четиринайсетте пламъка, както и димящия Драконов камък. Ала сред простолюдието на Зимен хребет и на зимния градец се твърди, че изворите се подклаждат от дъха на спящ по замъка дракон. Това е още по-голяма небивалица от думите на Гъба и не следва да му отдаваме каквото и да било значение.

Валът и отвъд

Нощният страж

Нощният страж е уникален сред Седемте кралства, заклето братство, което от хилядолетия брани Вала, построен след края на Дългата нощ – зимата, продължила цяло поколение. От нея изпълзели Другите и почти сложили край на човешките кралства.

Историята на Нощния страж е дълга. Още се разказва за черните рицари на Вала и благородното им призвание. Ала Епохата на героите отдавна е отминала, а Другите не са се показвали от хилядолетия, ако някога изобщо са съществували.

И тъй, от година на година Стражът линее. Летописите им доказват, че това е започнало още преди Завоеванието на Егон и сестрите му. Макар братята на Стража още да пазят човешките кралства на юг, с каквото достойнство им е останало, заплахите от Север не идват вече от Другите, от великани, зеленозрящи, варги, превръщенци и останалите чудовища от бабините приказки и легендите. Настоящият враг на Стража са диваци с каменни брадви и тояги – варвари, които не могат да се сравняват с дисциплинирани воини.

Невинаги е било така. Независимо колко истина има в легендите, видно е, че Първите хора и горските чеда (и дори великаните, ако вярваме на певците) са се бояли от нещо – достатъчно много, за да издигнат Вала. А тази конструкция, колкото и проста да изглежда, с право се числи към едно от чудесата на света. Възможно е най-ранните основи да са били от камък – майстерите не са сигурни, но сега от стотици левги разстояние се вижда само лед. Езерата наблизо предоставят материалите за Вала. Първите хора изсичали от тях огромни ледени блокове и върху шейни ги влачели до Вала, където ги намествали един по един. Сега, хиляди години по-късно, Валът е висок над двеста метра при най-високата си част (макар височината му да се мени, тъй като той следва извивките на терена).

В сянката на този лед Нощният страж е издигнал деветнайсет твърдини, които не приличат на никой замък в Седемте кралства. Нямат външни стени, нито каквито и да било укрепления. Самият Вал е предостатъчен, за да спре набези от север, а Стражът настоява, че няма врагове на юг.

Най-голямата и най-стара от тези крепости е Нощна крепост, изоставена от двеста години – колкото повече намалявали мъжете в Стража, толкова по-труден за поддръжка ставал замъкът. Майстери, служили там, преди да бъде изоставен, сочат ясно, че замъкът многократно е бил уголемяван и от първоначалното здание не е останало почти нищо, освен някои от най-дълбоките изби, изсечени в самата скала.

Ала през хилядите си години съществуване като главен щаб на Стража, Нощна крепост е събрала край себе си много легенди, някои от които са описани от архимайстер Хармун в „Стражите на Вала". Най-старото от тези предания е за легендарния Нощен крал, тринайсетия лорд-командир на Стража, който приел в ложето си чародейка, бледа като труп, и се обявил за крал. Тринайсет години Нощният крал и неговата „кралица-труп" управлявали заедно, преди Кралят на Зимата Брандън Трошача (в съюз, според някои, с Краля отвъд Вала Джорамун) да ги сразди. Отпосле името на Нощния крал било изличено от историята.

В Цитаделата архимайстерите отхвърлят тези истории – макар някои да приемат, че един от лорд-командирите може и да е опитал да си създаде кралство в най-ранните дни на Стража. Някои додават, че „кралицата-труп" била жена от Могилите, дъщеря на Могилния крал, който по онова време още разполагал със значителна власт и често се свързвал с гробове и смърт. Нощният крал е ту Болтън, ту Уудфут, ту Ъмбър, Флинт, Рони или дори Старк, в зависимост от

Според легендите, и великани са помагали в изграждането на Вала, като с огромната си сила намествали ледените блокове с голи ръце. Може би има нещо вярно в това, макар историите да придават на великаните много повече сила, отколкото са притежавали. Според същите легенди, горските чеда, които не строели стени нито от лед, нито от камък, пък помагали с чародействата си. Но както винаги историческата полза от легендите е съмнителна.

ЗАМЪЦИТЕ НА НОЩНИЯ СТРАЖ

Действащи

Сенчестата кула
Черен замък (седалище на Лорд-командира на Нощния страж)
Източен крайморски страж

Изоставени

Западния страж при моста
Смърчов пост
Сив страж
Каменна врата
Леден хълм
Леденилото
Нощна крепост
Дълбоко езеро
Краличина порта (*някога наречена Снежна порта, но преименувана в чест на Благочестивата кралица Алисан*
Дъбов щит
Горски страж при Вира
Самуров замък
Ледена порта
Дълга могила
Факлите
Зелен страж

това, къде човек ще чуе легендата. Също като всички подобни разкази, и този зазвучава различно, така че да се хареса на разказвачите си.

Бихме могли да наречем Нощния страж първия военен орден в Седемте кралства. Първостепенната задача на членовете му е да защитават Вала и всички са обучени да се сражават. Заклетите братя са обособени в три групи:

1) стюардите, които осигуряват храна, дрехи и всичко останало, необходимо за война;

2) строителите, които се грижат за Вала и замъците;

3) рейнджърите, които дръзват да пристъпят в заледените земи отвъд Вала, за да се сражават с дивачите.

Водачите са най-опитните офицери на Стража, сред които пръв е лорд-командирът. Той се избира от мъжете на Стража с гласуване. Всеки има право на глас – и най-неукият бивш бракониер, и синът на властен род. Когато някой си спечели по-голямата част от гласовете, той служи като лорд-командир до смъртта си. Този обичай досега е вършил добра работа на Стража, а опитите да бъде премахнат (както когато лорд-командир Рънсел Хайтауър опитал да завещае Стража на копелето си преди петстотин години) са се оказвали неуспешни.

Тъжен, но и неоспорим факт за Нощния страж в наши дни е западането му. Може би някога е служил на велика цел. Но дори Другите да са съществували, никой не ги е виждал от хиляди години и вече не представляват заплаха за човечеството. Опасността, с която се сблъсква Стражът, са дивачите отвъд Вала. Ала и те могат да застрашат кралствата на юг само ако изгонят поредния Крал отвъд Вала, което се случва рядко.

Огромните разходи по поддръжката на Вала и мъжете на него от година на година стават все по-непоносими. Само три от замъците имат гарнизони, а броят на членовете на ордена е една десета от това, което е бил по времето на Егон и сестрите му, но дори така Стражът е бреме.

Някои настояват, че Валът е подходящ начин кралството да се избавя от убийци, изнасилвачи, бракониери и подобни, а други пък поставят под въпрос далновидността на идеята тези хора да получават оръжия и да се обучават с тях.

Нападенията на дивачите с право се считат повече за дразнител, отколкото за реална опасност – мнозина мъдри мъже смятат, че по-добро решение би било северните лордове да разширят властта си до Вала и сами да ги отблъскват.

Единственото, което поддържа Стража, е огромното уважение на същите тези лордове към него. Голяма част от храната, която спасява от гладна смърт черните братя от Черен замък, Сенчестата кула и Източен крайморски страж, идва не от Дара, а от ежегодните пратки на северните лордове в знак на подкрепа.

ДИВАЦИТЕ

В земите отвъд Вала живеят различни народи, които са наследници на Първите хора. Ние от цивилизования Юг ги наричаме диваци.

Те самите не използват тази дума. Най-многобройните от различните племена оттатък Вала се именуват „свободния народ" и вярват, че дивашките им обичаи дават живот на по-голяма свобода, отколкото на коленичещите на юг. Истина е, че живеят без лордове и крале, не се кланят нито на господар, нито на свещеник, независимо как са родени и докъде са се издигнали.

Но и живеят в нищета, някои от тях умират от глад, от студ, от варварските им войни, от грабителствата на собствените си хора. Беззаконието отвъд Вала е твърде незавидно, както може да потвърди всеки, виждал диваците. (Мнозина обръщат внимание именно на това, според разказите на рейнджъри от Нощния страж.) Гордостта, която изпитват от бедността си, от каменните си брадви, от жалките си дървени щитове и от бълхясалите си наметала, е част от причината да са отделени от народите на Седемте кралства.

Безбройните племена и кланове от свободния народ все още почитат старите богове на Първите хора и на горските чеда, боговете на язовите дървета. Според някои разкази се намират и племена, прекланящи се пред различни богове: богове на мрака под земята на Ледените зъби, богове на снега и леда на Ледения бряг, богове на раците на нос Сторолд. Но нищо от това не е било потвърдено.

Рейнджърите от Нощния страж говорят и за още по-странни народи, заселени из по-далечните краища на земите отвъд Вала – воини в бронзови брони, които живеят в скрита долина на север, както и тъй наречените Рогови стъпала, които крачели боси дори по лед и сняг. Знаем за диваци на Ледения бряг, които живеят в колиби от лед и карат шейни, дърпани от кучета. Половин дузина племена пък живеят в пещери, а слуховете говорят и за канибали по горните течения на заледените реки. Малцина рейнджъри обаче са навлезли на повече от сто левги в обитаваната от призраци гора. Несъмнено диваците са много по-различни, отколкото рейнджърите могат да си представят.

Опасността от техните множества можем лесно да определим като незначителна, освен когато – веднъж на много, много време – не се обединят под водачеството на някой Крал отвъд Вала. Мнозина грабители и главатари са се домогвали до титлата, малцина са я печелили. Никой от тези Крале отвъд Вала не е сторил каквото и да било, за да съгради кралство за хората си – всъщност подобни мъже са бойни предводители, а не управници. Макар и посвоему много различни един от друг, всеки от тях в крайна сметка е повеждал войнството си срещу Вала с надеждата да проникнат отвъд него и да завладеят Седемте кралства на юг.

Диваците нашественици правят набези срещу юга най-вече за желязо и стомана, защото не могат сами да си произведат. Много от тях са оръжия от дърво и камък, и дори от кост. Някои са въоръжени с бронзови брадви и ножове, които се считат за много ценни. Прочутите бойни главатари пък се кичат с откраднатата стомана, най-вече от убитите от тях рейнджъри.

Хардхоум някога било единственото подобно на градец поселище из земите отвъд Вала, сгушено на нос Сторолд, дори притежавало пристанище. Но преди шестстотин години било опожарено, а жителите му избити, макар Стражът да не може да каже какво точно се е случило. Някои мислят, че са ги посетили канибали от Скагос; според други – били робовладелци отвъд Тясното море. Най-странните разкази пък идват от мисията на един кораб на Стража, изпратен да провери какво се е случило. В тях се говори за нечовешки писъци, ехтящи по канарите над Хардхоум, където обаче не могли да открият жива душа.

Прелюбопитна история на Хардхоум можем да открием в „Хардхоум: Три години отвъд Вала, сред диваци, грабители и горски вещици" на майстер Вилис. Той стигнал до Хардхоум на борда на пентошки търговски кораб и там се установил като лечител и съветник, за да може да опише порядките и живота им. Получил закрилата на Горм Вълка – главатар, споделящ властта си над Хардхоум с още трима. Когато обаче той бил убит в пиянска свада, Вилис се оказал в смъртна опасност и се върнал в Старograd. Там описал преживяванията си, ала изчезнал година след като били готови илюстрациите на труда му. В Цитаделата се говори, че последно го видели на пристанището, където търсел кораб, който да го отведе до Източен крайморски страж.

Първият Крал отвъд Вала, според легендите, бил Джорамун. Твърдял, че притежава рог, който може да срине Вала, когато събуди „великаните от земята". (Това, че Валът още е цял, подсказва колко истина има в тези слова и може би дори в легендите за съществуването на Джорамун.)

Преди три хиляди години пък братята Гендел и Горн станали заедно крале и повели войнството си под земята, в лабиринт от подземни пещери. През тях минали под Вала и нападнали Севера. Горн сразил краля на Старките в битката, но бил убит от наследника му. Гендел и останалите диваци се скрили обратно в пещерите, от които никога не се показали повече.

След тях бил Рогатия лорд, хиляда години по-късно (или може би две). Историята не помни името му, но е записано, че използвал чародейства, за да премине през Вала. След него, още няколко века по-късно, пък се възкачил Беел Барда, чиито песни още се пеят отта-

Сред диваците се носи легендата, че Гендел и хората му са в капан в пещерите и до ден днешен бродят из тях. В летописите на рейнджърите обаче се твърди, че и той загинал, а само шепа от съратниците му успели да избягат под земята.

тък Вала... но не е ясно дали наистина е съществувал, или не. Според диваците – да. Приписват му много от песните си, но старите хроники на Зимен хребет не споменават нищо за него. Не знаем дали защото е мит, или заради предполагаемите унижения, които причинил на Старките (включително как, според една малко вероятна история, отнел девствеността на една от дъщерите на Старк, след което тя забременяла).

Последният крал отвъд Вала, който успял да го премине, бил Реймън Червената брада, който обединил диваците през 212 – 213 г. сл. З. Но едва през 226 г. сл. З. той и воините му тръгнали на поход и със стотици и хиляди се заизкачвали по Вала.

Войнството на Реймън наброявало хиляди и стигнали чак до Дълго езеро. Там лорд Вилам Старк и Пияния великан, лорд Хармънд Ъмбър, събрали армиите си и ги посрещнали. Обграден и с гръб към езерото, Червената брада се сражавал и загинал, но преди това успял да сразi лорд Вилам.

Когато от Нощния страж най-после пристигнали на бойното поле, водени от лорд-командир Джак Мъсгуд – известен като Веселия преди нашествието, а отпосле като Заспалия, сражението вече било приключило. Разгневеният Артос Старк, брат на убития лорд Вилам и считан за най-страховит воин на времето си, заръчал на черните братя да погребат мъртвите. С това поне се справили отлично.

ДОЛУ | *Армия на диваци под Вала.*

РЕЧНИТЕ ЗЕМИ

Речните земи

МНОГО ИСТОРИЯ, изпълнена със слава и трагедия, е била изкована в земите, напоявани от Тризъбеца и трите му големи притока.

Простиращи се от Шийката до бреговете на Черна вода, а на изток до границите на Долината, Речните земи са туптящото сърце на Вестерос. Никоя друга територия от Седемте кралства не е видяла толкова сражения, нито възхода и падението на толкова много дребни крале и кралски родове. Причините са ясни. Богати и плодородни, Речните земи граничат с всяка друга част от Седемте кралства, с изключение на Дорн, но и нямат естествени граници, с които да отблъсват нашествия. Водите на Тризъбеца правят земите подходящи за заселване, обработване и завоевания, а колцина легендарни крале и герои, чиито подвизи са били записани на рунически камъни, за които в Цитаделата още се водят спорове. Тъй че певците и разказвачите може да ни забавляват с колоритни истории за Артос Силния, Флориан Глупака, Деветопръстия Джак, Шара – кралицата вещица, и Зеления крал от Окото на боговете – но съществуването на тези образи трябва да бъде поставено под съмнение от всеки сериозен изследовател на историята.

Същинската история на Речните земи идва с прихождението на андалите. След като прекосили Тясното море и помели Долината, завоевателите от запад пристигнали с корабите си по Тризъбеца, за да завладеят земите край него. В онези дни, изглежда, андалите се

Важността на Тризъбеца за целия регион станала най-ясна, когато крал Харвин Хоар, дядо на Харън Черния, се сражавал за Речните земи срещу Бурния крал Арек. Железнородените грабители успели да овладеят реките и ги използвали, за да се придвижват бързо между иначе отдалечени крепости и бойни полета. При брода на Синята вилка до Тържището Бурният крал претърпял най-тежката си загуба, в която корабите на железнородените се оказали ключови, въпреки числеността превъзходство на Арек.

трите притока на реката подпомагат търговията и пътуването в мирни времена, а във войни са и пътища, и прегради.

Трите разклонения на Тризъбеца дават и имената на Речните земи: Червената вилка, оцветена от калта и наносите, които се носят от западните планини; Зелената вилка, чиито зеленясали води бликат от блатата на Шийката; и Синята вилка, наречена така заради чистотата на искрящите си, хранени от извори, води. Широките им корита са водни пътища, по които през Речните земи минават стоки – не е рядка гледката на салове и шлепове, оформили километрична върволица. В Речните земи никога не е имало градове, колкото и странно да звучи – макар големи пазарища да се срещат често. Навярно заради историята на региона и склонността на някогашни крале да отказват просбите на паланки, като Солниците, Хароуей или Тържището, с които да се разраснат.

В дългите векове, когато Първите хора владеели Вестерос, в Речните земи се издигали и сривали безчет кралства. Историите им, преплетени и украсени от митове и песни, са вече забравени, с изключение на недвижели на бойни кланове, чиито главатари били провъзгласявани от септоните за крале. Малко по малко те изтласквали дребните крале от бреговете на реките.

От песните научаваме за падането на Девиче езеро и смъртта на момчето крал Флориан Безстрашния, Петия с това име. За Брода на вдовиците, където трима от синовете на лорд Дари удържали андалския главатар Вориан Випрен и рицарите му цял ден и цяла нощ и сразили стотици, преди сами да паднат. За нощта в Бял лес, когато горските чеда се показали изпод един кух хълм и изпратили стотици вълци срещу андалски бивак, избивайки стотици мъже под сърпа на луната. За голямото сражение при Горчива река, където Бракен и Блакууд се съюзили срещу нашествениците само за да бъдат разбити от щурма на седемстотин седемдесет и седем андалски рицари и седем септони със седемлъчната звезда на Вярата върху щитовете си.

Седемлъчната звезда била навсякъде с андалите – по щитове и знамена, върху туниките им, понякога – изрязана в плътта им. Във фанатизма си завоевателите смятали старите богове на Първите хора и на горските чеда за демони и нищо повече. Нахвърляли се

върху язовите гори със стомана и огън, унищожавали ги, където ги видели, и разсичали лицата по тях.

Хълмът Хайхарт бил особено свято място за Първите хора и за горските чеда преди тях. Обрамчен от лес с гигантски язови дървета, най-древните във всички Седем кралства, Хайхарт още бил обиталище на чедата и техните зеленозрящи.

Когато андалският крал Ерег Родоубиеца обградил хълма, от него се показали чедата, за да го бранят, призовавайки облаци от гарвани и десетки вълчи глутници... поне така ни казват легендите. Ала нито зъбите, нито ноктите можели да се сравнят със стоманените брадви на андалите, които избили зеленозрящите, зверовете и Първите хора, а край Хайхарт натрупали могила от мъртвите, наполовина толкова висока, колкото и хълмът... поне така пеят певците.

„Истинна история" обаче ни казва другояче, настоявайки, че чедата са напуснали Речните земи много преди андалите да прекосят Тясното море. Но както и да се е случило, лесът бил унищожен. От язовите дървета сега са останали само пънове.

подството им не продължило дълго. Чука на справедливостта бил наследен от сина си Тристифър Пети – наричан още Последния, който се показал неспособен да възпре андалската вълна и дори не успял да запази единството сред поданиците си.

Андалските крале, които превзели Стар камък и убили Тристифър Последния, взели жените от останалите благороднически домове за съпруги и избили тези, които не искали да подвият коляно. Гневни и войнствени, андалите разпределили помежду си Речните земи. Кръвта на враговете по ръцете им едва била изсъхнала, преди да започнат конфликтите между тях самите. Мнозина се именували като крал на Реките и хълмовете или пък крал на Тризъбеца, но изминали векове, преди главатарите, владеещи тези земи, да бъдат достойни за титлата.

Първият сред тях, който обединил Речните земи, бил копеле, родено от тайна любов между членове на древни врагове – Блакууд и Бракен. Като момче се казвал Бенедикт Реки и всички го презирали, ала се превърнал в най-славния воин на времето си: сир Бенедикт Храбрия. Със смелостта си в битка спечелил възхищението и на дома на майка си, и на този на баща си, а скоро и други речни лордове се преклонили пред него. На Бенедикт му били нужни повече от трийсет години, за да покори и последните от дребните крале на Тризъбеца. Едва когато и последният бил надвит, той сложил короната.

Като крал бил познат като Бенедикт Справедливия. Той сменил името си с Джъстман, с това име останал в историята и родът му.

Мъдър, колкото и строг, той управлявал двайсет и три години и разширил владенията си чак до Девиче езеро и Шийката. Синът му, друг Бенедикт, царувал шейсет години и добавил към кралството Дъскъндейл, Росби и устието на Черна вода.

Дом Джъстман властвал над Речните земи почти три века, казват летописите. На рода се сложил край, когато Кхоред Хоар, крал на Железните острови, убил синовете на крал Бернар Втори, които били пленници

Макар името на Ерег да е едно от най-зловещите в древната история, понякога се питаме дали е съществувал наистина. Архимайстер Перестан предлага друго обяснение: Ерег би могло да е преиначено название на андалска титла, а не име на човек. Перестан в своите „Размисли върху историята" стига още по-далеч и споменава, че безименният андалски главатар е отсякъл дърветата на Хайхарт по поръчение на речен крал, който използвал андалите като наемници.

Предпоследният и най-славен от речните крале бил Тристифър Четвърти от дома Мъд, наричан Чука на справедливостта, който царувал от голям замък на име Стария камък – на хълм край бреговете на Синята вилка. От певците знаем, че стократно се сражавал с нашествениците и спечелил деветдесет и девет пъти. Само че рухнал в стотната битка, когато се изправил срещу съюз от седмина андалски крале. И все пак числото „сто" изглежда твърде удобно и навярно това е септонска притча, възпитаваща благочестивост.

Преди Мъд имало и други крале, почти толкова могъщи. В някои хроники Фишър се споменават като първата и най-стара династия речни крале; в други пък биват редувани втори, а в откъслечните „Анали на реките", открити в една древна септа при Пийздейл, са трети. Блакууд и Бракен също твърдят, че в Епохата на героите са владели Речните земи.

Мъд успели да обединят повече от Речните земи, отколкото кои да е от предшествениците им, но гос-

в Пайк. Баща им не ги надживял с много, провокиран в безнадеждна война на отмъщение.

Последвал още един период на анархия и кръвопролития. Кралството, изковано от Бенедикт Храбрия, било разкъсано отново, а век на раздори посрещнал и изпратил крале – претенденти от Блакууд, Бракен, Ванс, Малистър и Чарлтън.

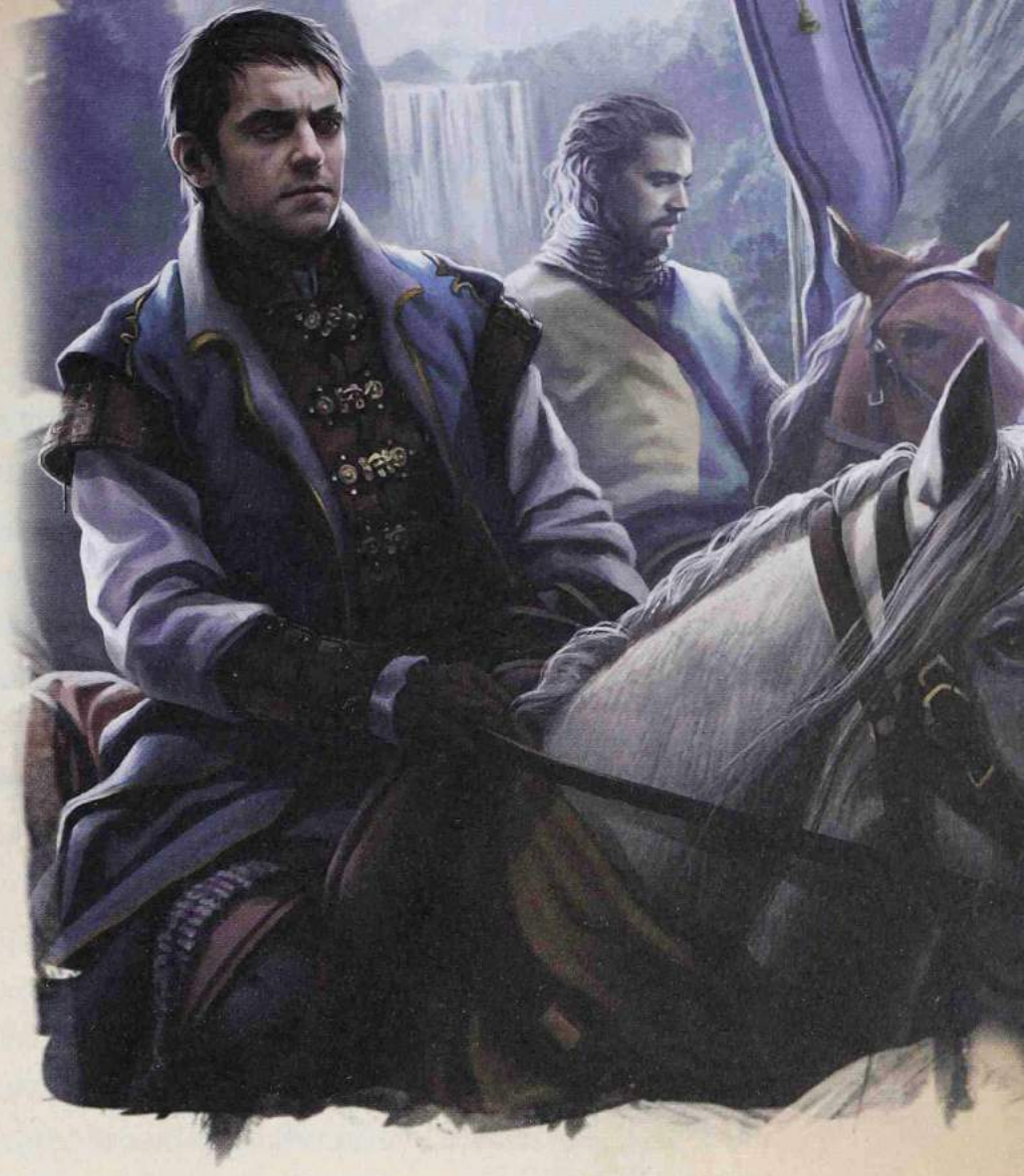
Неочакван победител се оказал лорд Торънс Тиг, пътешественик с неясно потекло, който се сдобил с цяло състояние след дързък набег по Западните земи и използвал богатството си, за да доведе многочислени наемнически дружини оттатък Тясното море. До един опитни воини, с остриетата си те спечелили короната на Тиг, който бил обявен за крал на Тризъбеца при Девиче езеро след шест дълги години на война.

Записано е обаче, че нито на крал Торънс, нито на наследниците му тронът не им бил удобен. Тиг били толкова недолюбвани, че се принудили постоянно да държат за заложници синове и дъщери от големите родове, за да си осигурят верността им. Дори така четвъртият крал Тиг – Тео Прежуления от седла, прекарал цялото си царуване на кон, водейки рицарите си от едно въстание към друго, и бесел заложници на всяко дърво.

Подобно на Първите хора, династиите по се оказали преходни, защото отвред ги обграждали врагове. Железнородени непрестанно плячкосвали браговете им на запад, а пирати от Каменните стъпала и Трите сестри правели същото от изток. Западняци се спускали от хълмовете през Червената вилка, за да грабят и печелят територии, а дивите кланове от Лунните планини опожарявали посевите, крадели каквото им попадне и отнасяли жени в плен. От югозапад лордовете на Предела изпращали колони от бронирани рицари през Черна вода, когато им се приискало. А на югоизток Бурните крале вечно ламтели за злато и слава.

В цялата дълга история на Тризъбеца, във времена на стотици крале и главатари, почти никога не се случвало речните народи да не са във войни помежду си. Понякога били принудени да се разпростират на два или три фронта.

И още по-зле, малцина речни крале се радвали на пълната подкрепа на своите знаменосци. Лордовете рядко забравяли някогашните оскърбления и отдавна отминали предателства, а враждите били дълбоки като реките, напояващи земите им. Отново и отново някой от тях се съюзявал с нашествениците срещу собствения си крал – имало случаи, когато дори те самите призовавали чужденците, предлагайки им земи, злато или дъщерите си в замяна на помощта срещу старите им врагове.

Мнозина речни крале били повалени от подобни съглашения, а всяко сражение било просто предпоставка за следващото. От гледна точка на историята ясно се вижда, че било само въпрос на време някой от нашествениците да остане и да сложи ръка върху Речните земи.

Първият такъв бил Бурният крал Арлан Дурандон Трети.

В онези времена крал на Реките и хълмовете бил Хъмфри от дома Тиг. Набожен управленец, той основал много септи и метоси из всички Речни земи, като се опитал да потисне вярата в старите богове.

Това предизвикало Гарваново дърво да се надигне срещу него, тъй като Блакууд така и не били приели Седемте. Ванс от Атранта и Тъли от Речен пад се присъединили. Крал Хъмфри и верните нему, подкрепени от Войнстващата вяра, се канели да ги разгромят, когато лорд Родрик Блакууд поискал помощ от Бурен край. Той бил обвързан с Дурандон по брак, тъй като крал Арлан се оженил за една от дъщерите му, според старите обреди, под огромно мъртво язово дърво в леса на боговете в Гарваново дърво.

Арлан Трети се отзовал бързо. Сбрал знамената си и повел огромно войнство през Черна вода. Разбил крал Хъмфри и роялистите в поредица от кървави сражения и вдигнал обсадата около Гарваново дърво. Родрик Блакууд и Елстън Тъли загинали в сраженията, както и лордовете Бракен, Дари, Смолууд и двама лордове Ванс. Същото сполетяло и крал Хъмфри, поборника му

и негов брат сир Деймън, както и синовете на краля, Хъмфри, Холис и Тайлър. Това се случило в последното тежко сражение от войната, водено под два хълма, известни като Майчините гърди, върху земя, която и Блакууд, и Бракен смятали за своя.

Крал Хъмфри загинал пръв в онзи ден, твърдят летописите. Наследникът му, кръстен на него, взел от баща си короната и меча, но загинал малко след това. Вторият син, Холис, се оказал крал само за да бъде убит почти веднага. Така кървавата корона на последния речен крал преминавала от брат на брат, а накрая и у брата на крал Хъмфри, и то за един следобед. По залезслънце домът Тиг вече бил напълно изкоренен, както и кралството на Реките и хълмовете. Сражението отпосле станало познато като Битката на Шестимата крале, кръстено на крал Арлан Трети и петимата други, убити от бурните мъже, някои за броени минути.

Писма, открити от майстерите в Бурен край и Гарваново дърво в по-късни времена, сочат, че Арлан Трети не възнамерявал да си присвои Речните земи, а да ги възстанови под властта на Блакууд, в лицето на тъста си лорд Родрик. Смъртта му обаче променила плановете. Наследникът на Гарваново дърво бил осемгодишно момче, а Бурният крал нито харесвал, нито се доверявал на останалите братя на лорд Блакууд. Изглежда, Арлан за кратко е обмислял дали да не коронова Шиера, най-възрастното живо дете на Родрик, а синът му да управлява като неин съпруг. Речните лордове обаче не желаели да бъдат управлявани от жена, тъй че Негова светлост решил да добави Речните земи към владенията си.

Останали под властта на Дурандон и през следващите три века, макар речните лордове да се бунтували срещу Бурен край поне веднъж на всяко поколение. Дузина самозванци, всеки от различен дом, се кичели с титлата крал на Реките или крал на Тризъбеца и се заклевали да сложат край на потисничеството. Някои дори успявали... за половин месец, за месец, дори за година. Но троновете им били съградени от глина и пясък и в крайна сметка нова армия настъпвала от Бурен край и ги събаряла, а мъжете, седящи на тях, увисвали на въжето. Така приключили късите, безславни царувания на Лусифър Джъстман (Лусифър Лъжеца), Марк Мъд (Лудия бард), лорд Робърт Ванс, лорд Петир Малистър, лейди Джейн Нът, краля копеле сир Адам Реки, краля селяк Пейт от Тържището, сир Лимънд Фишър, рицаря на Стария камък, и още десетки.

Когато властта на Бурен край над Речните земи най-сетне била свалена, не го сторил речен лорд, а воевател съперник отвъд земите на Тризъбеца: Харвин Хоър Коравата ръка, крал на Железните острови.

Той прекосил Залива на железния мъж със сто кораба и пристигнал на четирийсет левги южно от Морски страж. Оттам войската му поела поход към Синята вилка, понесли корабите си на рамене, подвиг, който още се възпява на Железните острови.

Железнородените се движели свободно по реките, грабели и плячкосвали както си поискат, а речните лордове отстъпвали пред тях или се укривали в замъците си. Не желаели да рискуват сражения в името на крал, когото мнозина от тях презирали. Тези, които опитали да се противопоставят, получили чудовищно наказание. Храбър млад рицар на име Самуел Реки, извънбрачен син на Томен Тъли, лорд на Речен пад, събрал малка войска и посрещнал крал Харвин при Повален камък, но редиците му били разгромени от щурма на Коравата ръка. Стотици се удавили в опит да избягат. Самият Реки бил посечен надве, за да получи всеки от родителите му по едно парче.

Лорд Тъли изоставил Речен пад без бой и избягал с цялата си армия при Гарваново дърво, за да се съюзи с лейди Агнес Блакууд и синовете ѝ. Ала когато поели срещу железнородените, омразният ѝ съсед лорд Лотар Бракен изненадал ариергарда им с цялото си войнство и разпръснал хората им. Самата лейди Агнес и двама от нейните синове били заловени и изпратени на крал Харвин, който накарал майката да гледа, докато душал момчетата ѝ с голи ръце. Ако историите са верни, лейди Агнес не ридала. „Имам и други синове – рекла на краля на Железните острови. – Гарваново дърво ще пребъде много след като ти и домът ти бъдете унищожени. Родът ти ще свърши в кръв и огън."

Навярно тези пророчески слова са измислени от някой разказвач или певец. Това, което знаем обаче, е, че Харвин толкова се впечатлил от непримиримостта на пленничката си, че предложил да я пожали и да я направи своя солена жена. „По-скоро искам меча ти в себе си, отколкото члена ти" – отвърнала лейди Агнес. Това и получила.

Поражението на лейди Блакууд значело край на съпротивата от речните лордове, но не и край на войната. Вестта за нахлуването най-сетне достигнала до крал Арек Дурандон. Той сбрал могъщо войнство и поел решително към врага.

Толкова решителност, че младият крал скоро изпреварил собствения си обоз – ужасна грешка, както Арек научил, когато прекосил Черна вода и открил, че никой от замъците не иска да го приеме и

ВДЯСНО | *Бурният крал Арек наблюдава битката при Тържището.*

нямало откъде да намери храна и фураж – само горящи селца и овъглени поля.

Мнозина от речните лордове вече се били присъединили към железнородените. Под командването на лордовете Гудбрук, Пейдж и Випрен те прекосили тихомълком Черна вода и връхлетели върху бавния обоз, преди да достигне до реката. Обърнали в бяг ариергарда на крал Арек и заграбили запасите му.

И тъй, една уморена, прегладняла войска от бурни мъже най-после се изправила срещу Харвин Коравата ръка при Тържището, където Лотар Бракен, Тео Карлтън и още десетина други речни лордове се били присъединили към него. Крал Арек имал наполовина повече воини от противника си, ала хората му били объркани, изнемощели и обезсърчени, а кралят им се показал едновременно нетърпелив и нерешителен пълководец. Резултатът бил съкрушително поражение. Самият Арек избягал от клането, но двама от братята му били убити, а господството на Бурен край над Тризъбеца достигнало внезапен и кървав край.

Навред из Речните земи простолюдието се възрадвало от новините, а лордовете, добили смелост, се надигнали срещу малките гарнизони от бурни мъже, пръснати тук-там, и ги прогонили или ги подложили на сеч. Камбаните на Каменна септа звънели цял ден и нощ, а певците и просещите братя обикаляли от градче на градче и възвестявали, че народът на Тризъбеца отново сам си е господар.

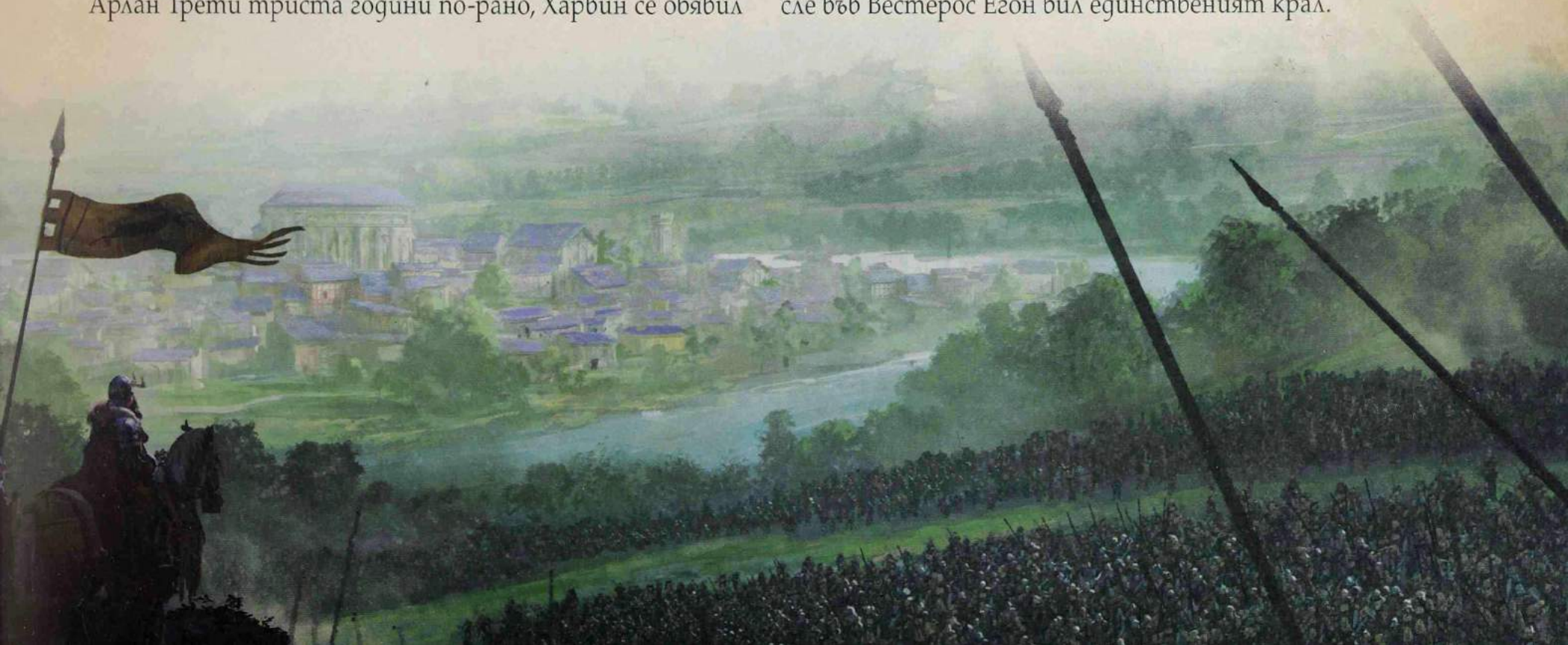
Това тържествуване обаче се оказало кратко. В летописите се споменава, че лорд Лотар Бракен се съюзил с железнородените, вярвайки, че Коравата ръка ще го направи крал, след като прокуди бурните властелини, но няма писмени доказателства, потвърждаващи това. Не звучи достоверно: Харвин Хоър не бил от хората, които просто раздават корони. Точно както Арлан Трети триста години по-рано, Харвин се обявил сам за крал на Речните земи. Лордовете, сражавали се заедно с него, просто заменили един господар с друг... по-жесток, по-суров и по-придирчив.

Самият Лотар Бракен бил сред първите, които научили този урок, когато опитал да се разбунтува срещу Коравата ръка шест месеца по-късно. Само неколцина дребни лордове го подкрепили. Крал Харвин ги разгромил, а след това първо плячкосал Камен плет и се подиграл с лорд Бракен, като го увесил в клетка за гарвани и го оставил там почти цяла година, за да умре бавно от глад.

В по-късните си години крал Арек на два пъти се опитвал да прекоси Черна вода и да си върне изгубеното, ала безуспешно. Най-големият му син и наследник, крал Арлан Пети, също опитал, но опитът го погубил.

Харвин Кораворъкия владял Речните земи до смъртта си (умрял в леглото си на шейсет и четири, докато задоволявал плътските си страсти с една от многото си солени жени). Наследили го синът и внукът му, продължавайки брутално господство на железнородените над хората от Тризъбеца. Внукът на Харвин, крал Харън Черния, прекарал по-голямата част от живота си в Речните земи, отдаден на строежа на огромната си крепост, именувана на него, и се връщал рядко на Железните острови.

Такава била ситуацията, когато Егон Завоевателя пристигнал на брегове те на Черна вода и сложил край на Харън и на дома Хоър. Царуването на железнородените завършило с чудовищното пожарище, погълнало Харънхъл. След това Егон издигнал първия, застъпил се за него, речен лорд – Едмин Тъли от Речен пад, като Върховен лорд на Тризъбеца, възнаграждавайки верността му, а останалите речни лордове станали негови васали. Царската корона запазил за себе си, разбира се – отпосле във Вестерос Егон бил единственият крал.

ДОМЪТ ТЪЛИ

Тъли от Речен пад никога не са били крале, макар в книгите с родословия да личат много връзки с минали династии. Може би от тях е започнал пътят на дом Тъли, за да се превърнат във Върховни лордове на Тризъбеца при Егон Първи.

Името на Тъли се среща в много летописи и анали за историята на Тризъбеца. Още от времето на Първите хора първият Едмур Тъли и синовете му се сражавали редом с Чука на справедливостта, Тристифър Мъд Четвърти, в много от деветдесет и деветте му победоносни битки. След смъртта на Тристифър сир Едмур се присъединил към най-силния от андалските завоеватели, Армистед Ванс. От него синът на Едмур, Аксел, получил земи – там, където се срещат Червената вилка и бързоструйният ѝ приток Повален камък. Там лорд Аксел разположил престола си, в червен замък, който именувал Речен пад.

Благодарение на разположението си, Речен пад скоро придобил голямо стратегическо значение, а дребните крале в епохата на анархията започнали да се надпреварват за подкрепата на дома Тъли. Аксел и наследниците му си спечелили богатства и влияние, а след време се превърнали в опора за мнозина речни крале, бранейки владенията им срещу кралството на Скалата.

По времето, когато Бурните крале спечелили и последната си война срещу последния крал на Реките и хълмовете, Тъли се считали за едни от най-видните лордове в Речните земи. В тези войни някои родове били унищожени, но повечето подвили коляно пред Бурните крале, когато Тиг изгубили короната. Тъли били сред коленичилите. Скоро започнали да си печелят важни постове и позиции.

Властването на Бурните крале и последвалата тирания на железнородените не се отразили кой знае колко на Речен пад. Други големи домове от Речните земи нямали този късмет. Десетилетие преди Завоеванието на Егон Блакууд и Бракен отново подели една от многобройните си малки войни. Железнородените им господари обикновено не обръщали внимание на подобни инциденти. Ако можем да вярваме на „Железните хроники“, Харвин често насъсквал знаменосците си едни срещу други, за да ги поддържа слаби.

Но този път препирните на двата рода попречили на строежа на Харънхъл, което било достатъчна причина Харън Черния да ги накаже сурово. Тъй че, когато Егон Завоевателя стигнал до Харънхъл, Тъли от Речен пад били най-силните речни лордове.

СПИСЪК С ДОМОВЕ, КОИТО ПО ЕДНО ИЛИ ДРУГО ВРЕМЕ СА ВЛАДЕЛИ РЕЧНИТЕ ЗЕМИ, СПОРЕД ТОВА, КОЕТО ЗНАЕМ ОТ ЛЕТОПИСИТЕ:

Дом **Фишър** от Мъгливия остров

Дом **Блакууд** от Гарваново дърво

Дом **Бракен** от Камен плет

Дом **Мъд** от **Стария камък** (последната династия на Първите хора, царувала над Речните земи)

Дом **Джъстман**

Дом **Тиг** (последният местен род от кралете на Реки и хълмове).

Дом **Дурандон** от Бурен край

Дом **Хоър** от Железните острови

ГОРЕ | *Гербът на дом Тъли (в средата) и някои от по-важните домове в миналото и настоящето (по часовниковата стрелка): Малистър, Мутън, Дари, Мъд, Пайпър, Стронг, Ванс, Бракен, Блакууд, Уент, Лотстън и Фрей.*
ВДЯСНО | *Смъртта на принц Егон и дракона му Течно сребро*

Раздорите между Блакууд и Бракен са печално известни и с право – обхващат хиляди години преди пристигането на андалите. Причините са забулени в легенди. Блакууд твърдят, че са били крале, а Бракен – нищо повече от дребни лордове, отдадени на предателство и кралеубийство. Бракен твърдят същото за Блакууд. Това, че и двата дома са царували над Тризъбеца, е истина и несъмнено враждата им е започнала отнякъде толкова далече назад в историята, че се е превърнала в легенда. Понеже и двата рода са влиятелни, враждата продължава, въпреки мнозината крале, опитали да ги помирят. Дори Стария крал, Джеерис Обединителя, не успял да спре безконечната война. Мирът, който изковал, не просъществувал след смъртта му.

Четирийсетте години управление на Харън Черния, разорили и погубили хиляди, му спечелили единствено омраза. Когато пристигнал Егон, лордове – и малки, и големи, го приветствали и се стекли под знамената му, за да надвият жестокия чужд крал – пръв се отзовал Едмин Тъли. Когато Харънхъл бил изпепелен, а родът на Харън Черния – изкоренен, Егон поверил властта над Речните земи на лорд Едмин. Някои дори предложили лордът на Речен пад да получи и Железните острови, но това не се случило.

Лорд Едмин сторил много, за да поправи щетите, които Харън оставил след себе си. Изковал нови съюзи, както когато новоизлюпеният лорд Куентън Кохерис – някога оръжейник на Драконов камък, но вече господар на порутения Харънхъл и обширните земи край него, – се оженил за дъщерята на лорд Тъли. (В по-късни години това сродяване се оказало проблемно, а бедите свършили само с бързия, безславен край на дом Кохерис.) През 7 г. сл. З. лорд Едмин започнал и двете си години като Ръка на краля, след които напуснал поста и се върнал в Речен пад със семейството си.

Години наред домът Тъли щял да играе важна роля в много от ключовите събития от царуването на ранните таргариенски крале. Когато крал Енис Първи отседнал в Речен пад, а Харън Червения убил Гаргън Госта, кралят се обърнал именно към Тъли и знаменосците им, за да си върнат Харънхъл от краля разбойник. След това Тъли с помощта на тогавашните лордове на Харънхъл, Хароуей, участвали в армията, която обградила и сразила принц Егон и дракона му Течно сребро във войната срещу чичо му Мегор Жестокия.

Лордовете на Харънхъл

Лорд Гаргън, вторият и последен лорд на Харънхъл от дома Кохерис, бил внук на лорд Куентън. Спечелил си неласкава слава за апетитите си към жени и бил известен като Госта. Имал навика да посещава всяка сватба във владенията си, за да се възползва от правото на първа брачна нощ. Не е изненада, че бащата на една от обезчестените от Гаргън девици отворил странична вратичка за Харън Червения и шайката му – нито че Гаргън бил кастриран, преди да умре. За Харънхъл се заговорило като за прокълнатото място в по-късни години, а много от домовете, поели управлението на замъка, щели да срещнат безрадостен край.

ДОМ ХАРОУЕЙ

Получили Харънхъл по времето на Енис Първи, след смъртта на Гаргън Кохерис. Лорд Лукас Хароуей омъжил дъщеря си за Мегор. Тя станала една от кралиците му, а лорд Лукас – негова Ръка, докато кралят не убил тях и целия им род.

ДОМ КУЛИ

След като унищожил дома Хароуей, крал Мегор повелил, че най-силният от рицарите му ще получи замъка, ако не и всички земи край него. Из оплисканите в кръв улици на градчето Хароуей се сражавали двайсет и трима от личната свита на краля, за да излъчат победител. Това бил копелето сир Уолтън Кули – макар че скоро след това се споминал от раните си. Родът му угаснал две поколения по-късно, когато последният лорд Кули умрял без наследници.

ДОМ СТРОНГ

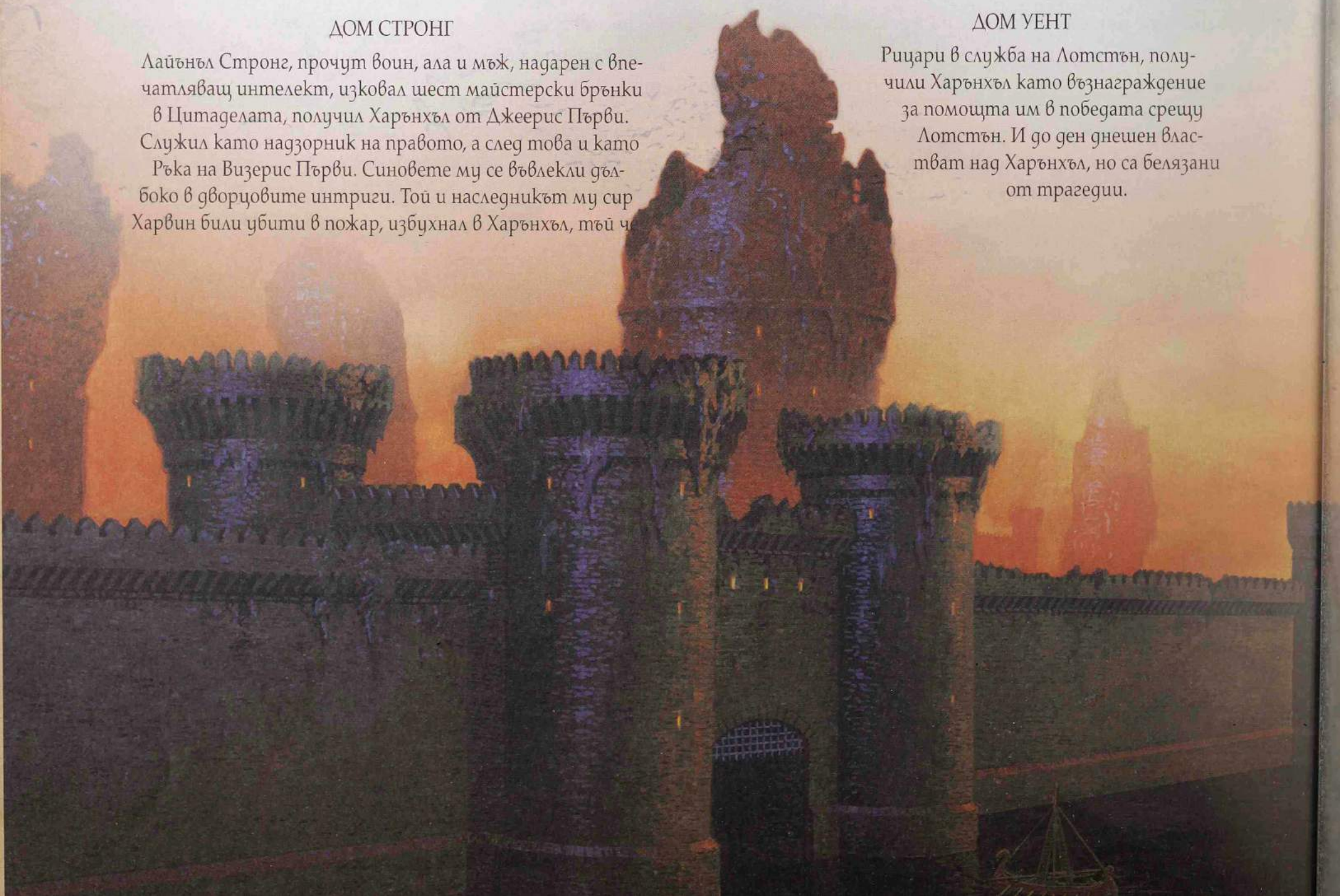
Лайънъл Стронг, прочут воин, ала и мъж, надарен с впечатляващ интелект, изковал шест майсторски брънки в Цитаделата, получил Харънхъл от Джеерис Първи. Служил като надзорник на правото, а след това и като Ръка на Визерис Първи. Синовете му се въвлекли дълбоко в дворцовите интриги. Той и наследникът му сир Харвин били убити в пожар, избухнал в Харънхъл, тъй че мантията поел по-младият му син Ларис Стронг. Ларис преживял Танца на драконите, но не и Съда на Вълка.

ДОМ ЛОТСТЪН

Сир Лукас Лотстън – оръжейник на Червената цитадела – получил престола като подарък от крал Егон Трети през 151 г. сл. З. Отскоро женен за лейди Фалена Стоукуърт, след като се замесила в скандална връзка с младия принц Егон, бъдещия Егон Недостойния, Лотстън отпътувал с невястата си от кралския двор. Върнал се в Кралски чертог, след като Егон се възкачил, и служил като Ръка – по-малко от година преди да бъде прогонен от двора ведно с жена си и дъщеря си. Родът бил погубен от лудост и хаос, когато лейди Данела Лотстън се обърнала към черните тайнства по време на крал Мекар Първи.

ДОМ УЕНТ

Рицари в служба на Лотстън, получили Харънхъл като възнаграждение за помощта им в победата срещу Лотстън. И до ден днешен властват над Харънхъл, но са белязани от трагедии.

Ранните дни на Танца принц Демон Таргариен повел силите на кралица Ренира към безкръвна победа при Харънхъл, овладял замъка и го превърнал в сборен пункт за поддръжниците ѝ. В Речните земи те били много и хиляди от тях се присъединили към войнството на принца. Един от тях бил великолепният рицар лорд Форест Фрей, някога ухажор на самата Ренира. Фрей не били древен род. Издигнали се шестстотин години по-рано, когато един дребен лорд опънал разхлопан дървен мост между двата бряга в най-тясната част на Зелената вилка. Но с нарастването на богатствата и влиянието им растял и Бродът. Скоро замъкът, който се извисявал над водите, се превърнал в двойни кули, ограждащи реката. Тези две крепости, наречени Близнаците, са сред най-силните твърдини в кралството.

Лорд Форест се сражавал храбро за кралицата, в която бил влюбен, до Рибята хранилка, където бил сред мнозината лордове и рицари, убити в най-кървавия сблъсък във войната. Вдовицата му, лейди Сабита от дом Випрен, се оказала страховита в куража си и още по-страховита в жестокостта си. Според Гъба, била „с остри черти и остър език; брантия от дом Випрен, която предпочитала да язди, вместо да танцува, носела броня вместо коприна и обичала да трепе мъже и да целува жени".

Не след дълго обаче и самият Речен пад започнал да недоволства под ботуша на крал Мегор. Всичките му врагове се надигнали срещу него, а Тъли се събрали под знамената на принц Джеерис, син на сразения принц Егон, в последната година от царуването на жестокия му чичо.

Тъли оставили следи в историята и на по-късните времена. Във Върховния съвет от 101 г. сл. З. лорд Гровър Тъли се застъпил за принц Визерис Таргариен пред Ленор Веларион за наследник на Джеерис Първи.

Когато през 129 г. сл. З. започнал Танцът на драконите, старият лорд се показал верен на принципите си и на крал Егон Втори... но тогава бил вече стар и на легло, а внукът му сир Елмо се възпротивил и залостил вратите на замъка.

ВЛЯВО | *Огромният замък Харънхъл.* ГОРЕ | *Лорд Форест Фрей язди към битка.*

По-късно, по време на Танца, сир Елмо водел речните лордове във Втората битка за Тъмбълтън, но от страната на кралица Ренира, а не на Егон Втори, избраника на дядо му. Битката донесла победа – поне отчасти, и скоро след това, когато дядо му починал, сир Елмо станал лорд на Речен пад. Ала не се радвал задълго на титлата си – умрял насред поход четирийсет и девет дни по-късно, оставяйки за наследник младия си син сир Кърмит.

Лорд Кърмит издигнал Тъли до върха на силите му. Жизнен и храбър, той се сражавал неуморно за кралица Ренира и сина ѝ, принц Егон, по-късно Егон Трети. Лорд Кърмит бил пълководец на войнството, връхлетяло Кралски чертог в последните дни от войната, и лично сразил в двубой лорд Борос Баратеон в последната битка от Танца на драконите.

Наследниците му управлявали доколкото им позволявали възможностите, но Речен пад никога вече не играл толкова важна роля, колкото през онези години. Верни на Таргариен през всички Бунтове на Блекфир, накрая те се отделили от тях по времето на Лудия крал Ерис Втори. Лорд Хостър Тъли се присъединил към Робърт Баратеон и бунтовниците му. След това скрепил и съюза, който издигнал Робърт на престола, като омъжил дъщерите си съответно за лорд Джон Арин от Орлово гнездо и лорд Едард Старк от Зимен хребет.

РЕЧЕН ПАД

Престолът на Тъли е малък, в сравнение с огромните крепости на останалите домове. Не е дори най-големият замък в Речните земи: титаничният порутен Харънхъл би могъл да побере десет Речни пада.

Въпреки това замъкът е здрав и добре съграден и се намира точно между две реки, обграден от двете страни от дълбоки води, което го прави много труден за превземане. Макар и многократно обсаждан през вековете, Речен пад рядко е признавал поражение и никога не е бил щурмуван успешно. Ключ за това е ровът, изкопан под западната му стена, където е и главната порта. Много замъци в Седемте кралства имат рововe, но малко от тях са създадени със сложна система от шлюзове, които могат да наводняват изкопа при нужда. Той е почти ненадминат по дължина и широчина, а когато е наводнен, Речен пад се превръща в остров, практически неуязвим за нападения.

ГОРЕ | *Сир Елмо Тъли.* ВДЯСНО | *Речен пад*

СЕВЕРЪТ

ДОЛИНАТА

Стар замък

ЗАХАПКАТА

Сладка сестра

Дълга сестра

Малка сестра

ТРИ СЕСТРИ

Камъчето

Зрънцата

ПРЪСТИТЕ

Ледноструй

Змийски лес

Стронгсона

Домът на сърцето

Замък Дълг

Стара котва

Орлово гнездо

Близнаците

Жълтите дъбове

Рунстоун

Градът на гларуса

Кървава порта

Редфорт

Градчето Харбуей

Тихия остров

Ушковдън

Слънцата

Девиче езеро

ЗАЛИВ ЧЕРНА ВОДА

ТЯСНОТО МОРЕ

РЕЧНИТЕ ЗЕМИ

ЛЕГЕНДА

- ВАЖНИ ЗАМЪЦИ
- ЗАМЪЦИ
- ГРАДОВЕ
- ПАЛАНКИ
- ЗЪРНО
- МРАМОР
- ПЪТИЩА

ЗЕМИТЕ НА КОРОНАТА

Долината

ДОЛИНАТА НА АРИН – дълга, обширна и плодородна, изцяло обградена от огромните сиво-зелени върхове на могъщите Лунни планини – е колкото красива, толкова и богата. Може би затова първите андалски завоеватели са решили да акостират точно там, когато прекосили Тясното море под знамената на своите богове. Доказателството за това твърдение почива в камъните, издълбани навсякъде по Пръстите, които носят изображения на звезди, мечове и брадви (или чукове, както някои настояват). Свещената книга на Вярата, „Седмолъчната звезда", говори за „златна земя сред извисяващи се планини", когато Хугор от Хълма получава виденето си за изобилието, което един ден ще попадне в ръцете на андалите.

Изолирана от останалата част на Вестерос заради високите си планини, Долината се оказала идеалното място за андалите – да създадат кралства по тази нова земя. Първите хора, които били там преди андалите, се борили упорито срещу завоевателите, но тогава Долината още била слабо заселена и скоро се оказало, че отстъпват по численост във всички сражения. Веднага, щом някой кораб бивал опожарен или отблъснат обратно в морето, казват певците, още десет се показвали с изгрева. Първите хора не можели да се мерят с устрема на нашествениците, а бронзовите им брадви и брони отстъпвали на стоманените мечове и железните ризници на андалите.

Освен това Долината и заобикалящите я върхове били разделени на множество дребни кралства, когато първите андали започнали да слизат по бреговете със седемлъчната звезда, изрисувана (или понякога изряза-на) върху гърдите им. Разединени от древни вражди, кралете на Първите хора не се съюзили срещу нашествениците отначало, а започнали да сключват договори и съюзи с тях, за да използват новодошлите във войните си едни срещу други. (Познато безразсъдство, което било повторено още много пъти, докато андалите се разпростирали из Вестерос.)

Дайвен Шел и Джон Брайтстоун, всеки от които претендирал за титлата крал на Пръстите, стигнали дотам, че да плащат на андалски вождове да прекосят морето, надявайки се да ги използват във войните си. Вместо това вождовете се обърнали срещу домакините си. След година Брайтстоун бил пленен, измъчван и обезглавен, а Шел – опечен жив в дървения си замък. Един андалски рицар на име Коруин Корбрей се оженил за дъщерята на първия, а съпругата на втория му станала любовница, и взел Пръстите за себе си (макар че Корбрей, за разлика от много свои другари, никога не се нарекъл крал, предпочитайки по-скромната титла Владетел на Петте пръста).

Пò на юг богатият пристанищен Град на гларуса бил управляван от Озгууд Шет, Третия с това име, посивял стар воин, който си приписвал древната, суетна титла Крал на истинските мъже. Тя уж била на десет хиляди години, още от Епохата на зората. Макар че самият Град на гларуса изглеждал в безопасност зад дебелите си каменни стени, крал Озгууд и неговите предци от дълги години воювали срещу Бронзовите крале от Рунстоун, по-силен съсед от също толкова стар и прочут дом като техния, Йорик Ройс, Шестият с това име, получил Руническата корона при смъртта на баща си в битка три години по-рано. Оказал се страховит враг, победил Шет в няколко битки и го принудил да се оттегли с войнството си зад градските стени.

Крал Озгууд неразумно се обърнал към Андалос за помощ, за да си възвърне изгубеното. Надявайки се да избегне съдбата на Шел и Брайтстоун, той се опитал да обвърже съюзниците си с кръв вместо със злато: дал дъщеря си за жена на андалския рицар Джеролд Графтън, взел най-голямата дъщеря на сир Джеролд за своя съпруга и оженил своя син и наследник за негова по-млада дъщеря. Всички бракове били сключени от септони, според ритуалите на Седемте. Шет дори стигнал дотам, че и той самият приел Вярата, заклевайки се да построи голяма септа в Града на гларуса, ако Седемте го дарят с победа. След това излязъл с андалските си съюзници, за да срещне Бронзовия крал.

Крал Озгууд получил победата си, но не оцелял в битката, и впоследствие сред жителите на Града на гларуса и другите Първи хора се шепнело, че самият сир Джеролд го бил покосил. При завръщането си в града андалският военачалник взел короната на тъста си за себе си. Лишил от наследство младия Шет и го затворил в спалнята му, докато направи дете на дъщеря му. След това злощастният баща изчезва от страниците на историята.

Когато Градът на гларуса се вдигнал срещу него, крал Джеролд потушил бунта жестоко и скоро канавките на града почервенели от кръвта на първите

мъже... както и на жените и децата. Мъртвите били хвърлени в залива за храна на раците. В следващите години домът Графтън царувал необезпокояван, защото (изненадващо) сир Джеролд се оказал мъдър и умен владетел. Градът процъфтявал под неговата власт и тази на наследниците му, превръщайки се в единствения истински град в Долината.

Не всички лордове и крале на Първите били толкова глупави, че да поканят завоевателите си в своите замъци и домове. Вместо това мнозина избрали да се бият. Пръв сред тях бил гореспоменатият Бронзов крал Йорунк Шести от Рунстоун, който спечелил на рода Ройс няколко важни победи срещу андалите. Веднъж разбил седем кораба, посмели да спрат на неговите брегове, и украсил стените на Рунстоун с главите на техните капитани и екипажи. Наследниците му продължили борбата след него, понеже войните между андалите и Първите хора не спрели с поколения.

Последният от Бронзовите крале бил внукът на Йорунк Робар Втори, който наследил Рунстоун от баща си по-малко от две седмици преди шестнайсетия си рожден ден. Оказал се воин – така свиреп, лукав и обаятелен, че почти успял да спре прилива на андалите.

Към този момент андалите вече контролирали три четвърти от Долината и били започнали да се препират помежду си, както Първите хора преди тях. В неразбирателствата им Робар Ройс видял възможност. Неколцина от Първите хора в Долината все още удържали андалите: родът Редфорт от Редфорт, Хънтър от замъка Дълъг лък, Белмор от Стронгсонг и Ледноструйците от Ледноструй били най-важните сред тях. Робар сключил съюзи с всеки от тях последователно и с множество по-малки кланове и домове, привличайки ги към своята кауза с бракове, земи, злато и (в един прочут случай) като победил лорд Хънтър в състезание по стрелба (според легендата, крал Робар спечелил с измама). Толкова меден бил езикът му, че успял да спечели верността дори на Урсула Ъпклиф, смятана за чародейка, която наричала себе си Невяста на морския крал.

Много от лордовете, които се събрали под знамената му, били дребни крале, но сега оставили коронite си, подгънали коляно пред Робар Ройс и го обявили за Върховен крал на Долината, Пръстите и Лунните планини.

Най-накрая обединени, един народ с един владетел, Първите хора спечелили поредица съкрушителни победи срещу своите разединени, свадливи завоеватели. Крал Робар постъпил мъдро, като не се опитал да нападне всички андали навсякъде и отведнъж да ги прогони от бреговете си. Вместо това воювал с тях един по един, често съюзявайки се с един андалски вожд, за да свали друг.

Владетелят на Пръстите паднал пръв. Според легендите, крал Робар лично убил Кайл Корбрей, след като избил от ръката му прочутия му меч Скръбната дама. Градът на гларуса бил превзет с щурм. Робар пратил вътре собствената си сестра, за да убеди Шет да се вдигнат срещу Графтън и да отворят портите на града. Чука на Хълмовете, андалският крал, който владеел източния край на Долината, бил следващият, който се изправил срещу нашествениците се отново Първи хора. И той паднал пред армията на крал Робар под стените на Железни дъбове. За един кратък, блестящ миг Първите хора сякаш имали шанс да възвърнат земите си под водачеството на смелия млад крал.

Но това не се случило. Робар бил спечелил последната си победа, защото останалите андалски владетели и дребни крале най-накрая осъзнали пред каква опасност били изправени. И сега андалите също загърбили враждите си и се обединили под знамената на един-единствен военачалник. Мъжът, когото избрали да ги води, не бил нито крал, нито принц, нито дори лорд, а рицар на име сир Артис Арин. Млад мъж, на възрастта на крал Робар, той бил известен сред народа си като най-великия воин на своето време, майстор на меча, пиката и боздугана, хитър и находчив водач, обичан от всичките си съратници. Макар и с чиста андалска кръв, сир Артис бил роден в Долината, под сянката на Великанската пика, където соколи летели сред планинските зъбери. На щита си носел знака на луната и сокола, а сребърният му боен шлем бил украсен с криле на сокол. Рицаря-сокол го наричали хората, както тогава така и сега.

За да разкажем какво станало по-нататък, трябва да се върнем към песните и легендите. Певците казват, че двете армии се срещнали под Великанската пика, на левга от къщата, в която сир Артис бил роден. Макар армиите да били приблизително равни по брой, Робар Ройс се разположил нависоко, с планината зад себе си, в добра защитна позиция.

Първите хора пристигнали дни преди андалите, изкопали ровове пред редиците си и забили в тях зао-

стрени колове (покрити с изпражнения и мърша, според разказа на септон Малоу за битката). Много от Първите били пешаци. Андалите имали десет пъти повече конници, били по-добре въоръжени и с по-добри брони. Закъснели за битката, ако историите са верни. Крал Робар ги очаквал три дни по-рано и всеки ден след това.

Било привечер, когато андалската войска най-после се появила и издигнала палатките си на половин левга от врага. Но дори в тази гаснеща светлина Робар Ройс успял да види водача им. С посребрената си броня и криламия шлем Рицаря-сокол не можел да бъде сбъркан с никого, дори отдалеч.

Несъмнено последвалата нощ била безсънна и в двата лагера, защото всеки мъж знаел, че битката ще започне с утрото, а залогът бил самата Долина. Облаци от изток закрили луната и нощта била тъмна като в рог. Единствената светлина идвала от стотиците огньове в двата лагера, между тях – река от мрак. От време на време, знаем от песните, стрелците от едната или от другата страна изпращали стрела във въздуха, с надеждата да уцелят някой враг, но дали тези слепи изстрели са пролели кръв, легендите не казват.

Когато изтокът просветлял, мъжете станали от камъните, по които спели, облекли бронните си и се приготвили за битка. Тогава в андалския лагер прокънтял възглас. На запад видели знак: седем звезди блестели в сивото утринно небе. „Боговете са с нас – завикали хиляда гърла. – Победата е наша!" Тръбите засвирили и авангардът на андалите се впуснал в атака – нагоре по склона, с развети знамена. Но Първите не се сепнали от поличбата в небето. Не отстъпили от позициите си и битката започнала, една от най-яростните и кървави в дългата история на Долината.

Седем пъти нападали андалите, казват певците, и шест пъти Първите ги отблъсквали. Но седмата атака, водена от страховития гигант Торголд Толет, успяла. Торголд Мрачния го наричали, но дори името му било шега, защото е записано, че влизал в битка със смях, гол до кръста, с кървава седемлъчна звезда, издълбана на гърдите му, и по една брадва във всяка ръка.

Песните разказват, че Торголд не знаел що е страх и не изпитвал болка. Макар и кървящ от сто рани, той покосил най-отбраните воини на лорд Редфорт и отсякъл ръката на лорда от рамото с един удар. Не се смутил и когато магьосницата Урсула Ъпклиф се появила на кървавочервен кон, за да го прокълне. Тогава той вече бил без оръжие, понеже оставил и двете си брадви забити в гърдите на един враг, но певците казват, че се хвърлил на коня на вещицата, хванал лицето ѝ между двете си окървавени ръце и изтръгнал главата ѝ от раменете, докато тя молела за милост.

Настъпил хаос, когато андалите нахлули през пролуката в редиците на Първите. Победата изглеждала в ръцете на андалите, но да сразиш Робар Ройс било нелека задача. Друг би се оттеглил, за да се прегрупира, или би побягнал, ала Върховният крал наредил ответна атака. Той лично повел щурма, порейки през хаоса с личната си свита. В ръката му била Скръбната дама, страховитият меч, който изтръгнал от ръцете на мъртвия крал на Пръстите. Посичайки мъже във всички посоки, кралят си пробил път до Торголд Мрачния. Когато Робар замахнал към главата му, Толет през смях посегнал да сграбчи острието... но Скръбната дама посякла ръцете му и се забила в черепа му.

Гигантът умрял, задавен с последния си смях, разказват певците. И тогава Върховният крал видял Рицаря-сокол от другата страна на полето и препуснал към него – с надеждата, че ако повали водача им, андалите ще загубят кураж и ще се пречупят.

Те се срещнали насред бушуващата битка – кралят в бронзова броня и героят в сребърна стомана. Макар и бляскав на сутрешното слънце, мечът му не можел да се мери със Скръбната дама. Двубоят свършил почти преди да е започнал, когато валирианското острие пробило сребърния шлем и поразило андала. За миг, докато врагът му падал от седлото, Робар Ройс навярно е смятал битката за спечелена.

Тогава в утринния въздух чул тръбите зад себе си. Обърнал се в седлото си и бил поразен – петстотин андалски рицари препускали по склоновете на Великанската пика, за да нападнат войската му в гръб. Водел ги боец в посребрена стомана, с луна и сокол на щита си и криле на бойния си шлем. Сир Артис Арин бил облякъл един от своите рицари във втората си броня и го оставил в лагера, докато той самият повел най-добрите си конници нагоре и около полето по една козя пътека, която помнел от детството си, та да се появят отново зад Първите и да се спуснат върху им отгоре.

Последвал пълен погром. Притисната и отпред, и отзад, последната велика войска на Първите от Долината била сразена. Трийсет владетели дошли да се бият за Робар Ройс в онзи ден. Не оцелял нито един. И макар певците да разказват, че Върховният крал избивал враговете с десетки, накрая и той бил повален. Някои твърдят, че го убил сир Артис, докато други посочват лорд Ръдърморт или Луцеон Темпълтън, Рицаря на Деветте звезди. Корбрей от дома на Сърцето винаги са настоява-

ПРЕДИШНАТА СТРАНИЦА | *Битката на Седемте звезди.*

ли, че сир Джейми Корбрей е нанесъл смъртоносния удар, и за доказателство посочват Скръбната дама, върната на Корбрей след битката.

Такава е историята на Битката на Седемте звезди, каквато я разказват певците и септоните. Определено вълнуващ разказ, но историкът трябва да се запита: колко от нея е истина? Никога няма да узнаем. Всичко, което знаем със сигурност, е, че крал Робар Втори от дом Ройс срещнал сир Артис Арин във велика битка в подножието на Великанската пика, където кралят умрял, а Рицаря-сокол нанесъл на Първите удар, от който никога не се възстановили.

Не по-малко от четиринайсет от най-древните и благородни домове на Долината загинали в онзи ден. Оцелели Редфорт, Хънтър, Ледноструй, Белмор и Ройс, ала само срещу злато, земи и заложници. Прегънали коляно пред завоевателите си, пред Артис Арин, Първия с това име, Крал на Планината и Долината.

С времето някои от тези победени домове си възстановили много от гордостта, богатствата и властта, загубени на бойното поле в онзи ден, но едва след векове. Колкото до победителите, Арин управлявали Долината като крале до идването на Егон Завоевателя и сестрите му, а оттогава служат като лордове на Орлово гнездо, Защитници на Долината и пазители на Изтока. И от онзи ден нататък самата Долина се нарича Долината на Арин.

Съдбата на победените била много по-жестока. Когато мълвата за победата се разнесла по Тясното море, все повече и повече кораби тръгнали от Андалос и все повече и повече андали се стичали в Долината и заобикалящите я планини. Всички те искали земи – земи, които андалските лордове им раздавали с радост. Когато Първите се опитвали да окажат съпротива, били смазвани, пороббвани, прогонвани. Собствените им владетели – обезсилени, нямали как да ги защитят.

Някои от Първите хора оцелели, като свързали кръвта си с тази на андалите, но много други побягнали на запад, към високите долини и каменните проходи на Лунните планини. Там и до днес живеят потомците на този някога горд народ. Животът им е хаотичен, жесток и кратък, живот на бандити и разбойници. Нападали всеки достатъчно неразумен, за да навлезе в планините им без силна охрана. В това не са по-добри от свободния народ отвъд Вала. И тези планински кланове получили името „диваци".

Макар Долината да е защитена от планини, това понякога не е достатъчно. Много кръв е пролята по високия път от Речните земи през Лунните планини, защото, макар да е стръмен и каменист, той е най-подходящият начин за една войска да навлезе в Долината. Източният му край е завардeн от Кървавата порта, някога просто груба стена без хоросан, построена като кръговите укрепления на Първите. Но при царуването на крал Озрик Пети Арин тази крепост била построена наново. През вековете десетки завоевателни армии били разгромени пред Кървавата порта.

Брегът на Долината – скалист и пълен с подмолни плитчини и рифове – не предлага добри места за закотвяне на кораби. Това също допринася за безопасността

Това са имената на по-важните кланове от Лунните планини, записани от архимайстер Арнел в неговия труд „Планината и Долината":

КАМЕННИТЕ ВРАНИ
МЛЕЧНИТЕ ЗМИИ
СИНОВЕТЕ НА МЪГЛАТА
ЛУННИТЕ БРАТЯ
ЧЕРНИТЕ УШИ
СИНОВЕТЕ НА ДЪРВОТО
ГОРЕНИТЕ МЪЖЕ
ВИЕЩИТЕ
ЧЕРВЕНИТЕ КОВАЧИ
РИСУВАНИТЕ КУЧЕТА

Съществуват и по-малки кланове, създадени, когато някаква вражда разцепи един клан на повече. Те рядко просъществуват. Намират края си или от съперниците си, или от рицарите на Долината.

Повечето от тези кланови имена носят някакво значение, колкото и да е непонятно за нас. За Черните уши знаем, че вземат ушите на победените си врагове като трофеи. Сред Горените мъже всеки младеж трябва да даде на огъня някаква част от тялото си, за да докаже куража си. Тази практика може би произхожда от годините след Танца на драконите. Някои майстери вярват, че един клан, отцепил се от Рисуваните кучета, почитал огнена вещица в планините. Изпращал момчетата си да ѝ носят дарове и да се излагат на пламъците на дракона, който тя командвала, за да докажат мъжеството си.

му. Кралете Арин обаче, знаейки добре, че предците им са дошли във Вестерос по море, никога не са пренебрегвали отбраната на бреговата си ивица. Здрави замъци и укрепления пазят най-уязвимите брегове и дори каменистите, ветровити Пръсти са осеяни с наблюдателни кули, всяка – със собствен сигнален огън, за да предупреждава за нападения от морето.

Андалите винаги са били войнствен народ. Един от Седемте, които почитат, е самият Воин. Макар и необезпокоявани в своите владения, някои крале на Долината от време на време търсели завоевания отвъд границите си. В такива войни те имали предимството, че ако загубят, винаги могат да се оттеглят зад естествените стени на Долината.

Кралете на Планината и Долината не пренебрегвали и флота си. Градът на гларуса представлявал внушителен пристан, а под властта на Ариите той се превърнал в един от най-важните градове на Седемте кралства. Макар самата Долина да е известна с плодородието си, тя е малка в сравнение с владенията на други крале (и дори на някои по-влиятелни лордове), а Лунните планини са голи, каменисти и негостоприемни. По тази причина търговията е от първостепенно значение за владетелите на Долината. По-мъдрите сред кралете Арин винаги се стараели да я защитават, строейки собствени бойни кораби за закрила на пристанищата си.

Във водите отвъд източния и северния бряг се намират около шейсет острова, някои – нищо повече от скали, обсипани с раци и гнезда на чайки, други доста големи и често обитавани. С помощта на флотилията си кралете Арин разширили владенията си до тях. Камъчето бил превзето от крал Хю Арин, Дебелия, след краткотрайни сражения, а Зрънцата – от неговия внук, крал Хюго Арин, Надяващия се, след дълготрайни битки. Вещерският остров, седалище на зловещо прочутия дом Ъпклиф, бил присъединен чрез брак, когато крал Алестер Арин, Вторият с това име, взел Аруен Ъпклиф за своя невяста.

Последните острови, станали част от Долината, били Трите сестри. В продължение на хилядолетия те си имали собствени жестоки крале: пирати и разбойници, чиито кораби плавали безнаказано в Захапката, в Тясното море и дори в Трепереща море. Грабели каквото си поискат и се връщали на Сестрите със злато и роби.

Тези престъпления накрая накарали Кралете на Зимата да изпратят собствените си бойни кораби, за да превземат Сестрите – а който държи Трите сестри, държи Захапката.

Похищението на Трите сестри е името, с което е най-известно северното завоевание на островите. „Хрониките на Дългата сестра" приписват много ужаси на това завоевание: диви северняци убивали и сготвяли деца, войници вадели вътрешностите на живи мъже и ги усуквали около пръстове. Три хиляди воини били екзекутирани в един ден на Хълма на палача, а Розовият павилион на Белтазар Болтън бил направен от одраните кожи на стотина сестринци...

Доколко може да се вярва на тези легенди, е неясно. Но си струва да се отбележи, че зверствата, макар и често описвани в разкази на хора от Долината, не се споменават в северните хроники. Не може обаче да се отрече, че господството на северняците било достатъчно немилостиво, за да принуди сестринците да изпратят оцелелите си лордове в Орлово гнездо, за да измолят помощ от краля на Планината и Долината.

Крал Матос Арин, Вторият с това име, бил готов с радост да я предостави, стига сестринците да положат клетви за вярност към него и наследниците му и да признаят правото на Орлово гнездо да властва над тях. Съпругата му се усъмнила в далновидността на решението му да се въвлече във войната. Тогава Негова Милост дал прочутия си отговор, че по-скоро ще има за съсед пират, отколкото вълк. Кралят отплавал за Систъртън със сто бойни кораба.

Той така и не се завърнал, но синовете му продължили войната след него. Хиляда години Зимен хребет и Орлово гнездо си оспорвали властта над Трите сестри. „Безсмислената война", я наричали някои. Битките сякаш приключвали само за да се разразят отново след още едно поколение. Островите сменили притежателя си повече от дузина пъти. Трижди северняците акостирали на Пръстите. Арин пратили флот по Бели нож да опожари Вълчата бърлога. Старките отвърнали, като нападнали Града на гларуса, опожарили стотици кораби в гнева си, когато не успели да превземат градските стени.

Накрая Ариите излезли победители и оттогава Трите сестри са част от Долината, освен през краткото царуване на кралица Марла Сандърленд веднага след Завоеванието на Егон. Тя била свалена от собствените си хора, които видели приближаващия браавоски флот, нает от северняците по заповед на крал Егон. Брат ѝ се заклел във вярност на Таргариените, а тя самата прекарала остатъка от дните си като мълчалива сестра.

„Това било не толкова победа на Орлово гнездо, колкото загуба на интерес от страна на Зимен хребет – отбелязва архимайстер Перестан в „Размисли върху историята". – Десет дълги века вълчището и соколът се борили и кървяли за три скали, докато накрая вълчището се пробудило като от сън, осъзнало, че това е само камък между зъбите му, изплюло го и си тръгнало."

ДОМЪТ АРИН

Домът Арин е от най-древен и най-чист андалски благороден произход. Кралете Арин могат с гордост да проследят родословието си чак до самия Андалос. Някои са стигали дотам, че да претендират за произход от самия Хугор от Хълма.

Във всяко обсъждане на произхода на дома Арин обаче е необходимо да отделим историята от легендите.

Има изобилни исторически доказателства за съществуването на сир Артис Арин, Рицаря-сокол, първия крал от рода Арин, властвал над Планината и Долината. За неговата победа над крал Робар Втори в Битката на Седемте звезди също има достатъчно исторически източници, макар че детайлите на тази победа може да са били поукрасени в следващите векове. Крал Артис несъмнено е бил истински, макар и необикновен.

В Долината обаче делата на този реален исторически персонаж са били напълно объркани с тези на легендарния му съименник, друг Артис Арин, който живял хиляди години преди него, в Епохата на героите, и се помни в песните и преданията като Криламия рицар.

Първият сър Артис Арин уж летял на гърба на огромен сокол (може би плод на преиначени спомени от далечни драконови ездачи, предполага архимайстер Перестан). Армии от орли воювали под негово водачество. За да спечели Долината, той полетял до върха на Великанската пика и убил Грифоновия крал. Сред другарите му имало великани и морски обитатели. Оженил се за жена от горските чеда, но тя умряла, раждайки сина му.

Още сто предания се разказват за него, повечето също толкова неправдоподобни. Крайно невероятно е такъв човек някога да е съществувал. Също като Лан Умника в Западните земи и Брандън Строителя в Севера, Криламия рицар е съшит от митове, а не от плът и кръв. Ако такъв герой някога е бродил по Планините и Долината, далеч назад в мъглите на Епохата на зората, името му определено не е било Артис Арин, тъй като Арините са от чисто андалско потекло, а този Крилат рицар е живял, летял и се е бил много хилядолетия преди първите андали да стъпят на Вестерос.

Най-вероятно певците от Долината са смесили тези две фигури, като са приписали делата на легендарния Крилат рицар на историческия Рицар-сокол. Може би са търсили благоволението на наследниците на истинския Артис Арин, като поставят този велик герой на Първите хора сред техните собствени прадеди.

Истинската история на дом Арин не съдържа нито великани, нито грифони, нито гигантски соколи. Са-мо че от деня, в който сир Артис за пръв път поставил на главата си Соколовата корона, та чак до днес, те заслужено имат важно място в Седемте кралства. От дните на Завоеванието на Егон владетелите на Орлово гнездо служат на Железния трон като пазители на Изтока, защитавайки бреговете на Вестерос от врагове отвъд морето. Преди това хрониките разказват за безбройни битки с дивите планински племена; за хилядолетната борба срещу Севера за Трите сестри; за кървави морски битки, в които флотите на Арин са отблъсквали робовладелци от Волантис, железнородени грабители и пирати от Каменните стъпала и Островите на Базилиска. Старките може и да са по-древни, но техните легенди идват от времето преди Първите да се сдобият с писменост, докато Арините насърчавали просветата в септите. Техните добри дела и велики подвизи скоро били записани и хроникирани в религиозните текстове на Вярата.

С обединението на кралството и след като момчето Ронел Арин (Кралят, който летя) се установило като първия лорд на Орлово гнездо, за Арин се открили нови възможности. Не било голяма изненада, когато кралица Ренис Таргариен уредила годежа на младия Ронел с дъщерята на Торен Старк. Това бил само един от многото такива бракове, които тя уреждала в името на мира. За жалост, лорд Ронел по-късно умрял от ръ-

ГОРЕ | *Гербът на дом Арин (в центъра) и някои от неговите васали (по часовниковата стрелка): Уейнууд, Ройс, Корбрей, Белиш, Белмор, Графтън, Хънтър, Редфорт и Темпълтън.*

ката на брат си, Джонос Родоубиеца. Родът Арин обаче продължил чрез другиго и си останал важен участник в много от великите дела в Седемте кралства.

Домът Арин може да се похвали с рядка чест: дважди е бил избран да се съчетае с кръвта на дракона. Родрик Арин, владетел на Орлово гнездо, получил от крал Джеерис Първи Таргариен и неговата съпруга, Добрата кралица Алисан, ръката на тяхната дъщеря, принцеса Дела. Едно от децата от този брак, лейди Ема Арин, на свой ред станала първа съпруга на крал Визерис Първи Таргариен и майка на първородното му дете, принцеса Ренира. По-късно, във войната ѝ с нейния полубрат Егон Втори, Джейн Арин, владетелката на Орлово гнездо и Девата от Долината, се показала като надеждна съюзничка на Ренира Таргариен и синовете ѝ. Накрая служила и като един от регентите на крал Егон Трети. От този ден насетне във всеки Таргариен на Железния трон тече малко аринска кръв.

Арините изиграли своята роля във войните на кралете Таргариен и в бунтовете на Блекфир, като вярно застанали зад Железния трон срещу претендентите. През Първия бунт на Блекфир лорд Донел Арин смело водел авангарда на кралската войска, макар че редиците му били разбити от Демон Блекфир. Дори животът на Негово превъзходителство бил в опасност, докато сир Гуейн Корбрей от Кралската гвардия не пристигнал с подкрепления.

Лорд Арин оцелял и години по-късно затворил Долината за посетители от високия път и по море, когато Голямата пролетна болест връхлетяла Седемте кралства. Така само Долината и Дорн останали незасегнати от онази страшна чума.

Няма как да подчертаем достатъчно ясно, колко важна роля е играл лорд Джон Арин в Бунта на Робърт. Именно отказът на лорд Джон да вземе главите на своите поверенници Едард Старк и Робърт Баратеон сложил началото на бунта. Ако бил изпълнил заповедта, Лудия крал може би още щеше да седи на Железния трон. Въпреки напредналата си възраст лорд Джон воювал храбро редом с Робърт на Тризъбеца. След войната новият крал доказа мъдростта си, като направи лорд Джон Арин своя първа Ръка. Неговата прозорливост помага на крал Робърт да управлява Седемте кралства разумно и справедливо оттогава насам. Радост е за страната, когато велик мъж служи за Ръка на велик крал, за да се леят щедро мир и благоденствие.

Арините не участвали във Великия съвет от 101 г. сл. З., понеже лейди Джейн още била малолетна. Вместо нея на Съвета отишъл лорд-протекторът на Долината, Йорбърт Ройс от Рунстоун. Един от най-великите домове в Долината, Ройс още се гордеят с произхода си от Първите хора и с последния си велик крал, Робар Втори. И до днес владетелите на Рунстоун влизат в битка в бронзовата броня на прадедите си, гравирана с руни, за които се казва, че пазят от рани носителя на бронята. Уви, броят на мъжете от рода Ройс, загинали в тази броня, е обезсърчаващ. Освен това майстер Денестан в своите „Въпроси" предполага, че бронята не е толкова древна, колкото се води.

ОРЛОВО ГНЕЗДО

Мнозина твърдят, че Орловото гнездо на Арините е най-красивият замък във всичките Седем кралства, и този факт трудно може да бъде отречен (макар че Тирелите със сигурност го правят). Седем тънки бели кули увенчават Орлово гнездо, което стои върху едно разклонение на Великанската пика, и никой замък във Вестерос няма повече мрамор по стените и подовете си.

Освен това Арин и мъжете от Долината ще ви кажат, че Орлово гнездо е и непревземаемо, защото местоположението му навръх планината прави нападението над него практически невъзможно.

Най-малкият от престолните замъци във Вестерос Орлово гнездо не е било първоначалното седалище на Арин. Тази чест принадлежи на Лунните порти, много по-голям замък, който стои в подножието на Великанската пика, точно на мястото, където сир Артис Арин и неговите андали устроили лагера си в нощта преди Битката на Седемте звезди. Все още несигурен на трона в ранните години на царуването си, крал Артис искал замък, достатъчно здрав, за да устои на обсада и щурм, ако Първите хора се вдигнат срещу него. Лунните порти послужили добре за тази цел, но били по-скоро

укрепление, отколкото дворец. Онези, които ги виждали за пръв път, често отбелязвали, че това е добро седалище за дребен лорд, но недостойно за крал.

Това не притеснявало много крал Артис, защото той рядко бил там. Първият крал Арин прекарал по-голямата част от царуването си на кон, яздейки от единия край на владенията си до другия, в безспирно кралско шествие. „Тронът ми е направен от кожа за седло – често казвал той, – а замъкът ми е палатка."

Крал Артис бил наследен от двамата си най-големи синове, които царували като втори и трети крал на Планината и Долината. За разлика от баща си, те прекарали много от царуването си в Лунните порти и изглеждали доволни там, макар че всеки от тях наредил да направят пристройки на замъка. Четвъртият крал Арин, внукът на Артис Първи, бил този, който започнал градежа на Орлово гнездо. Роланд Арин бил повереник на андалски крал от Речните земи като дете и пътувал надлъж и нашир, след като го посветили в рицарство. Посетил Староград и Ланиспорт, преди да се завърне в Долината след смъртта на баща си и да сложи на главата си Соколовата корона. Той видял чудесата на Хайтауър, Скалата на Кастърли и великите замъци на Първите, с които земите на Тризъбеца още били осеяни. Лунните порти му се видели бедняшки и грозни в сравнение с тях. Отпърво крал Роланд искал да разруши Портите и да издигне новото си седалище на същото място, но през онази зима хиляди диваци се спуснали от планините в търсене на храна и подслон. Грабежите им показали на краля колко е уязвим замъкът му на сегашното си място.

Според легендата, бъдещата му жена Теора, дъщерята на лорд Хънтър, била тази, която му напомнила как дядо му победил Робар Ройс – като нападнал отвисоко. Впечатлен от думите ѝ и от нея самата, крал Роланд решил да се установи на най-голямата възможна височина. Наредил да започнат строежа на това, което един ден щяло да се превърне в Орлово гнездо.

Той не доживял да го види. Задачата, която Негова милост поставил на строителите си, била трудна, защото по-ниските склонове на Великанската пика били стръмни и обрасли с дървета, а по-нависоко голите камъни на планината ставали отвесни и покрити с лед. Отнело повече от десетилетие само да прокарат един извит и стръмен път нагоре по склона на планината. Над дърветата малка армия от каменоделци се заела да работи с чукове и длета, за да извае стълби, които да улеснят изкачването по стръмнините. Междувременно Роланд пратил строителите си из всичките Седем кралства да търсят камък, защото Негова милост не бил доволен от вида на мрамора в Долината.

След време дошла нова зима и ново нападение над Долината от дивите кланове на Лунните планини. Ненадейно връхлетян от група Рисувани кучета, крал Роланд Първи Арин бил свален от коня си и убит. Черепът му бил строшен с каменен чук, докато се опитвал да извади меча си от ножницата. Той царувал двайсет и шест години, които едва стигнали да види как полагат първите камъни от новия му дворец.

Строежът продължил при сина му и внука му, но напредвал изключително бавно, понеже всичкият мрамор трябвало да бъде докаран с кораб от Тарт и качен по Великанската пика с мулета. Десетки мулета умрели при изкачването, заедно с четирима работници и един майстор каменоделец. Замъкът бавно се заиздигал, стъпка по стъпка... докато Соколовата корона не минала у правнука на краля, който пръв замечтал за замък в небето. Войната и жените били страстите на крал Роланд Втори, а не строителството. Цената на Орлово гнездо била вече твърде висока, а новият крал се нуждаел от злато за кампанията в Речните земи, която планирал. Баща му едва бил положен в гроба си, когато крал Роланд Втори заповядал да спрат работата по замъка.

Така Орлово гнездо било изоставено на небесата за почти четири години. Соколи гнездели из незавършените кули, докато крал Роланд Втори се биел с Първите в Речните земи в търсене на злато и слава.

Завоеванията обаче се оказали по-трудни за постигане, отколкото той си мислел. След няколко малки, безсмислени победи той се озовал срещу Тристифър Четвърти, Чука на справедливостта. Последният наистина велик крал на Първите хора нанесъл на Роланд Арин съкрушителна загуба и друга, още по-лоша – на следващата година. Уплашен за живота си, Негова милост се оттеглил в замъка на един от верните си съюзници, андалски лорд, само за да бъде предаден и върнат на Тристифър в окови. Четири години след като тръгнал от Долината, окъпан във великолепие, крал Роланд Втори бил обезглавен в Стария камък от самия Чук на справедливостта.

Малцина скърбели за него в Долината, където войнствеността и суетата му не му били спечелили приятели. Когато брат му Робин Арин го наследил, работата по Орлово гнездо продължила. Трябвало обаче да минат още четирийсет и три години и да се изредят четирима крале, преди замъкът да бъде завършен и да стане обитаем. Майстер Куинс, първият от ордена си, служил там, обявил Орлово гнездо за „най-великолепното здание, създавано някога от човешки ръце, дворец, достоен за самите богове. Със сигурност дори Небесният отец няма такъв палат".

Оттогава и досега Орлово гнездо си остава домът на Арин през пролетта, лятото и есента. През зимата

Струва си да се спомене статуята в леса на боговете в Орлово гнездо, изящно изображение на плачещата Алиса Арин. Според легендата, преди шест хиляди години Алиса видяла смъртта на съпруга си, братята си и синовете си, но не проляла нито сълза. Затова боговете я наказали, като отказали да ѝ дадат покой, докато сълзите ѝ не стигнат до Долината. Огромният водопад на Великанската пика е известен като Сълзите на Алиса, понеже водите се спускат от такава височина, че се превръщат в мъгла много преди да стигнат земята.

Доколко е вярна легендата? Алиса Арин наистина е живяла, това до голяма степен е сигурно, но е малко вероятно да е живяла преди шест хиляди години. „Истинна история" предполага четири хиляди, докато Денестан намалява наполовина тази цифра в своите „Въпроси".

ледът, снегът и виещите ветрове правят изкачването невъзможно, а самия замък – необитаем, но през лятото той се къпе в хладния, свеж планински бриз, приятно място е за уединение от непоносимата жега в Долината. Няма друг такъв замък в целия свят или поне няма сведения за такъв, който да може да се мери с него.

Орлово гнездо никога не е било превземано със сила. За да го щурмува, нападателят ще трябва първо да превземе Лунните порти в подножието на планината, сами по себе си внушителна крепост. Ако постигне това, остава дългото изкачване, а междувременно не по-малко от три междинни замъка: Камък, Сняг и Небе пазят криволичещия път нагоре по планината.

Тази поредица от защитни съоръжения прави приближаването до Орлово гнездо достатъчно мъчно, но дори ако нападателят успее да преодолее всеки от междинните замъци пред, след това ще се намери в основата на отвесна скала, със самото Орлово гнездо на още шестстотин стъпки над него, достижимо само с въже или стълба.

Не е чудно, че рядко е имало сериозни опити за обсада на Орлово гнездо. От завършването му Ариите винаги са знаели, че имат непревземаема крепост, в която да се оттеглят при нужда. Майстерите, служили на Арин, всички до един изучавали изкуството на войната, са единодушни в убедеността си, че замъкът не може да бъде превзет... освен може би с дракони, както доказала Висения Таргариен, когато се приземила във вътрешния двор на Орлово гнездо с дракона си Вхагар и убедила майката на последния крал Арин да се преклони пред Егон Таргариен и да предаде Соколовата корона.

Почти триста години са минали от този ден оба-че, а и последният дракон отдавна е умрял в Кралски чертог, така че бъдещите владетели на Орлово гнездо могат отново да спят спокойно, със знанието, че великолепният им замък е неуязвим и непревземаем вовеки.

СЕВЕРЪТ

ЖЕЛЕЗНИТЕ ОСТРОВИ

МОРЕТО НА ЗАЛЕЗА

ЗАЛИВ НА ЖЕЛЕЗНИЯ МЪЖ

ИЗТОЧНИТЕ ЗЕМИ

БЛАКТАЙД

Блактайд

ГОЛЯМ УИК

СТАР УИК

ОРКМОНТ

Нос Тюленова кожа

Люлката на Нага

Пебълтън

Хамърхорн

Десетте кули

Железен хълм

ХАРЛОУ

Влъчетелски пристан

Пайк

СОЛТКЛИФ

ПАЙК

Бейнфорт

МОРЕТО НА ЗАЛЕЗА

ЛЕГЕНДА

ВАЖНИ ЗАМЪЦИ

ЗАМЪЦИ

ГРАДОВЕ

ЖЕЛЯЗО И КАЛАЙ

ПЪТИЩА

ЗАПАДНИТЕ ЗЕМИ

Железните острови

БИЛИ ЛИ СА ПЪРВИТЕ ХОРА наистина първи?

Повечето книжовници смятат така. Вярват, че преди идването им Вестерос е принадлежал на великаните, на горските чеда и на дивите зверове. Ала на Железните острови жреците на Удавения бог разказват друго.

Според вярванията си, железнородените са раса, отделна от останалите човеци. „Не сме дошли на тези свещени острови от земите на безбожниците оттатък морето – казал веднъж жрецът Саурон Соления език. – Дошли сме от дълбините на това море, от чертозите на Удавения бог, който ни е създал по свое подобие и ни е дал господство над всички световни води."

Дори сред железнородените някои се съмняват в това и признават родството си с Първите хора – макар че те, за разлика от андалите, никога не са били мореплаватели. И все пак не можем да приемем сериозно твърденията на жреците, които искат да повярваме, че железнородените се родеят повече с рибите и русалките, отколкото с хората.

Ала както и да са се появили, не може да се отрече, че обичаите, вярванията и начинът, по който управляват земите си, се различават много от приетите в останалите части на Седемте кралства.

В своята „История на железнородените" архимайстер Херег твърди, че всички разлики се коренят в религията. Тези студени, влажни и брулени от ветровете острови никога не са имали много гори, не и такива, в които биха могли да растат язови дървета. Великаните не са си създавали домове тук, нито пък горски чеда са бродили из малкото им гори. Старите богове, почитани от тези по-древни раси, също никога не са били тачени. И макар в крайна сметка андалите да стигнали до островите, вярванията им така и не успели да пуснат корен. Друг бог изпреварил Седемте – Удавения бог, създател на морската шир и отец на железнородените.

Удавения бог няма храмове, нито свети писания, нито идоли по свой образ и подобие, но жреци има в изобилие. Още преди съществуването на летописи тези странстващи свещеници кръстосват Железните острови и проповядват словото му, отричайки останалите богове, заклеймявайки всичките им следовници. Облечени в дрипи, занемарени, често боси, жреците на Удавения бог нямат постоянен дом, а се скитат навсякъде из островите, макар и рядко да се отдалечават от морето. Повечето не могат да четат и пишат – учението им се предава устно, а младите жреци научават молитвите и ритуалите си от по-старите. Където и да ги отведат странстванията им, лордове и селяци са длъжни да им осигурят храна и подслон в името на Удавения бог. Някои жреци ядат само риба. Други не се къпят, освен в морето. Хората от чужди земи често ги смятат за луди и те наистина приличат на такива, но несъмнено притежават голяма власт.

Макар повечето железнородени да изпитват единствено презрение към Седемте от Юга или старите богове от Севера, те все пак признават второ божество. В теологията им Удавения бог има противоположност – Бурния бог, зло божество, което живее в небесата и мрази всички човешки чеда и техните творения. Той изпраща от небето жестоки ветрове, шибащи порои, гръмотевици и мълнии, които са израз на безкрайния му гняв.

Някои смятат, че Железните острови са именувани на рудата, която се намира в изобилие там, но железнородените твърдят, че е заради самата им природа, защото те са суров народ, непреклонен като бога им. Според картографите, в основната група има трийсет и един острова недалече от Залива на железния мъж, западно от Орлов нос. Още тринайсет са скупчени край Самотната светлина, сред огромната шир на Морето на залеза. Основните острови са седем:

Архимайстер Херег също предлага любопитната теория, че предците на железнородените са дошли от някаква непозната земя на запад от Морето на залеза, привеждайки като аргумент легендата за Престола от Морски камък. Тронът на Грейджой, изсечен във формата на кракен от лъскав черен камък, бил открит от Първите хора, когато най-напред стъпили на Стар Уик. Херег смятал, че престолът е оставен от първите обитатели на островите и едва по-късно майстерите и септоните започнали да твърдят, че те всъщност са наследници на Първите хора. Но това са само предположения и в крайна сметка Херег ги отхвърлил. Същото трябва да сторим и ние.

Стар Уик, Голям Уик, Пайк, Харлоу, Солтклиф, Блактайд и Оркмонт.

Харлоу е най-гъсто населеният от островите, Голям Уик – най-големият и богат на залежи, а Стар Уик най-светият. Там кралете на солта и скалите се събирали в Палата на Сивия крал, за да избират кой да властва. Суровият планински Оркмонт бил седалище на Железните крале от дома Грейайрън векове наред. Пайк може да се похвали с Лордспорт, най-големия град на островите, който е и престол на Грейджой, владетели на островите от Завоеванието насам. Блактайд и Солтклиф не са дотам забележителни. На по-малките островчета се намират крепостите на по-дребните лордове, издигащи се над миниатюрни рибарски селца. Други острови пък се използват за паша на стадата, а някои са съвсем необитавани.

Вторична група острови се намира на осемдесет дни плаване на северозапад по Морето на залеза. Там тюлени и морски лъвове оформят колониите си по издадени в морето скали, твърде малки, за да поберат дори едно семейство. На най-голямата скала се издига крепостта на Фарвайнд, именувана Самотната светлина заради огъня, който гори на върха ѝ ден и нощ. Чудати са разказите за Фарвайнд и хората, над които те властват. Някои твърдят, че си лягат с тюлени и раждат деца получовеци, а други – че са превръщенци и могат да приемат облика на морски лъвове, моржове и дори петнисти китове, вълците на западните морета.

Подобни странни истории обаче са обясними за краищата на света, а Самотната светлина се издига в най-западното кътче на познатия ни свят. Мнозина дръзки мореплаватели са преминавали отвъд светлината на фара, търсейки легендарния рай зад хоризонта, но онези, които се завръщали (мнозина не успявали), разказват само за безбрежна сива морска пустош.

Богатствата на Железните острови се намират под хълмовете на Голям Уик, Харлоу и Оркмонт, където има изобилни залежи на олово, калай и желязо. Тези руди са и основният износ на островите. Сред железнородените майсторите на ковачеството са мнозина, както би могло да се очаква. Ковачниците на Лордспорт произвеждат несравними по качество мечове, брадви, брони от метални брънки и метални плочи.

Почвата на Железните острови е бедна и камениста, подходяща повече за отглеждане на кози, отколкото на зърно. Железнородените несъмнено биха гладували всяка зима, ако не беше щедрият улов от морето и рибарите, които го осигуряват.

Във водите на Залива на железния мъж живеят огромни пасажи треска, черна треска, бъдичар, морска лисица, бодлоперка, сардини и скумрия. Раци и омари се намират по бреговете на всички острови, а западно от Голям Уик из Морето на залеза кръстосват риба-меч, тюлени и китове. Архимайстер Хейк, роден и израснал на Харлоу, пресмята, че седем от всеки десет семейства на Железните острови са рибари. Колкото и бедни и незначителни да са на сушата тия люде, в морето те сами са си господари. „Мъж, който притежава лодка, никога не е роб – пише Хейк, – защото всеки капитан е крал на кораба си." Техният улов изхранва островите.

Ала още повече от рибарите си железнородените тачат грабителите. „Морски вълци" ги наричали в отминали дни народите от Западните и Речните земи, и с право. Подобно на вълци, те често ловували на глутници и прекосявали бурното море с бързите си кораби, за да връхлетят върху мирните селца и градчета навсякъде по бреговете на Морето на залеза. Нападали, грабели, похищавали. Безстрашни мореплаватели и воини, те се появявали от сутрешните мъгли, извършвали кървавите си дела и се връщали в морето още преди пладне, а корабите им били натоварени с плячка, пълни с виещи от страх деца и уплашени жени.

Архимайстер Херег твърди, че по този кървав път в началото ги тласнала нуждата от дърво. В зората на

ГОРЕ | *Сивия крал на трона си от челюсти на Нага.*

дните по Голям Уик, Харлоу и Оркмонт растели гъсти гори, но нуждата на корабостроителите била толкова ненаситна, че тези гори изчезнали една след друга. И така, железнородените нямали друг избор, освен да се обърнат към необятните лесове на зелените земи, на самия Вестерос.

Каквото не достигало на островите, грабителите намерили в зелените земи. С почти нищо не търгували – откупували всичко с кръв, с острието на меча или брадвата. Когато грабителите се връщали на островите с плячката си, казвали, че са платили „желязната цена", а тези, които не търгували с тях, плащали „златната цена" или не получавали нищо. И така, както разказва Херег, грабителите и делата им били прославяни над всички други и от певци, и от простолюдието, и от жреците.

Много легенди са достигнали до нас през хилядолетията за соленote крале и грабителите, които били господари на Морето на залеза, мъже несравнимо жестоки, необуздани и безстрашни. Чували сме за Торгон Ужасяващия, Йорл Кита, Дагон Друм Некроманта, Хротгар от Пайк, който призовавал кракени с тръбата си, за Опърпания Ралф от Стар Уик.

Като най-страшен се славел Бейлон Чернокожия, който се сражавал с брадва в лявата си ръка и чук в дясната. Говори се, че никое ръкотворно оръжие не можело да го уязви. Мечовете отскачали, без да оставят следа, а брадвите се разбивали в кожата му.

Дали подобни люде наистина са живели? Трудно е да се каже, защото според легендите те населявали тези земи преди хиляди години, още преди железнородените да се научат да пишат. А и в наши дни писмеността си остава рядкост на Железните острови. На овладелите това умение често се присмиват заради предполагаемата им слабост или се страхуват от тях, защото ги смятат за чародеи. Тъй че много от онова, което знаем за тези полубогове от Епохата на зората, идва от народите, които те са плячкосвали, и е написано на Стария език, с руните на Първите хора.

Земите, където железнородените извършвали набезите си в онези дни, били покрити с гъсти гори, но рядко населени. И тогава, както и сега грабителите неохотно се отдалечавали от солени води, които им давали сила, но владеели Морето на залеза от Мечи остров и Замръзналия бряг чак до Арбор. Малките рибарски лодки и търговски корабчета на Първите хора, които рядко се отдалечавали от брега, не можели да се мерят с бързите кораби на железнородените, с огромните им платна и многото им гребла. А когато едните и другите се срещали в битка на брега, могъщи крале и славни воини падали пред грабителите като пшеница под сърпа. Поради многото жертви от зелените земе, се говорело, че железнородените са демони от някой ад в дълбините, защитени от тъмни магии и въоръжени с нечисти, зловещи оръжия, които пиели душите на покосените.

Когато есента отминавала и наближавала зимата, корабите на железнородените идвали за храна. Така Железните острови имали прехрана дори посред зима, а често хората, които засадили посевите, грижили се за тях и ги пожънали, гладували.

„Ние не сеем", хвалели се Грейджой, чиито владетели започнали да се наричат „лордовете–жътвари" на Пайк.

Грабителите се връщали на островите с нещо повече от злато и зърно – водели и пленници, които от този момент се превръщали в техни роби. Сред железнородените единствено грабителството и риболовът се считали за достойни занимания на свободните хора. Вечно превитият гръб на полския работник бил само за робите. Същото важало и за мините. Мнозина от робите, на които била отредена работа на полето, се смятали за късметлии, пише Херег, тъй като повечето от тях живеели дълго, дори им се разрешавало да се женят и да имат деца. Това не можело да се каже за осъдените на работа в мините – онези тъмни, смъртоносни рудници под хълмовете, където господарите били жестоки, въздухът – застоял, а животът кратък.

Робството била обичайна практика сред Първите хора през дългото им господство над Вестерос – допълнително доказателство, че железнородените водят началото си от тях.

Освен това робството на Железните острови не бива да се сравнява с това в Свободните градове и други земи на изток от Вестерос. За разлика от робите там, тези на Железните острови си запазват някои важни права. Робът на железнородените принадлежи на онзи, който го е заловил, трябва да работи за него и му дължи подчинението си, но все още е човек, а не собственост. Не може да бъде купен или продаден. Може да притежава имущество, да се жени по своя воля, да има деца. Децата на робите на изток са родени роби, но тези на Железните острови са свободни. Те се считат за железнородени, дори и двамата им родители да са били роби. Подобни деца не могат да бъдат отнети от семейството си, докато не навършат седем години, когато повечето стават чираци или се присъединяват към екипажа на някой кораб.

Повечето пленени мъже прекарвали остатъка от живота си в тежък труд по полята и мините. Някои, синове на лордове, рицари и богати търговци, били откупувани от бащите си. Роби, които можели да четат, пишат и смятат, служели на господарите си като управители, учители и книжници. Каменоделците, обущарите, бъчварите, майсторите на свещи, дърводелците и други занаятчии били още по-ценни.

Най-ценната плячка били младите жени. По-възрастни жени понякога също били отвличани от капитани, които се нуждаели от чистачки, готвачки, шивачки, тъкачки и акушерки. Ала хубавки девойки и момичета, близо до първото си прокървяване, били вземани от грабителите при всеки набег. Повечето прекарвали остатъка от живота си като прислужници, блудници или черноработнички из крепостите или съпруги на други роби. Ала най-хубавите и най-силните сред тях ставали солени жени на похитителите си.

Не само боговете, но и брачните обреди на железнородените се различават от тези във Вестерос. Там, където в Седемте кралства се осланят на Вярата, мъжът се жени за една жена, а девойката се омъжва за един съпруг. На Железните острови всеки мъж има само една „скална жена" (освен ако тя не почине, тогава той може да си вземе втора), но колкото поиска „солени жени". Скалната жена трябва да бъде свободнородена жена от Железните острови. Мястото ѝ е редом до мъжа ѝ на трапезата и в постелята, а нейните деца са по-важни от всички останали. Солените жени са почти винаги жени и момичета, заловени в набези. Броят солени жени, които един железнороден може да издържа, говори за властта, богатството и мъжеството му.

Ала не бива да се счита, че солените жени на железнородените не са нищо повече от наложници, блудници и робини в постелята. Солените бракове, подобно на скалните, се извършвали от жреци на Удавения бог (макар и далеч не толкова тържествени, колкото церемониите, в които един мъж се свързвал със скалната си жена), а децата от подобни съюзи се смятали за законни. „Солените синове" дори можели да наследят баща си, ако той няма синове от скалната си жена.

След Завоеванието солените бракове на Железните острови намалели значително, тъй като Егон Дракона обявил краденето на жени за незаконно във всичките Седем кралства (говори се, че това станало след увещанията на кралица Ренис). Завоевателя също така забранил на грабителите да плячкосват владенията му. Тези забрани обаче не били налагани достатъчно сурово от наследниците му и днес мнозина железнородени все още жадуват да се върнат към така наречения Стар закон.

КОРОНАТА ОТ ПЛАВЕИ

СПОРЕД ЛЕГЕНДИТЕ, в Епохата на героите над железнородените властвал могъщ монарх, познат просто като Сивия крал. Сивия крал владеел и самото море и се оженил за русалка, за да могат синовете и дъщерите му да живеят и над вълните, и под тях. Косата, брадата и очите му били сиви като зимно море – оттам идвало и името му. Короната му била направена от плавеи, за да могат всички коленичили пред него да знаят, че властта му идва от морето и от Удавения бог.

ГОРЕ | *Железнороден грабител взема плячката си.*

Делата, приписвани на Сивия крал от жреци и певци от Железните острови, са много и все чудотворни. Сивия крал дал огъня на земята, като се надсмивал над Бурния бог, докато той не запратил мълния и не подпалил едно дърво. Сивия крал също така научил човечеството да плете мрежи, да тъче платна и издялал първия кораб от коравия белезникав дънер на Иг, дърводемон, което се хранело с човешка плът.

Най-великият подвиг на Сивия крал обаче бил сразяването на Нага, най-огромния сред морските дракони, чудовище тъй колосално, че според легендите се хранело с левиатани и гигантски кракени и потапяло цели острови в яростта си. Сивия крал издигнал огромна зала за пирове около костите на дракона, използвайки ребрата му за подпорни и покривни греди. След това властвал над Железните острови хиляда години, докато самата му кожа не посивявала като косата и брадата му. Едва тогава свалил короната от плавеи и влязъл в морето, слизайки към чертозите на Удавения бог, за да заеме полагащото му се място отдясно на трона.

Сивия крал господствал над всички Железни острови, но оставил зад себе си сто синове, които започнали да се препират кой да го наследи. Брат убивал брата в буря от родоубийства, докато не останали само шестнайсет от тях. Последните оцелели си поделили островите. Всички големи родове на железнородените твърдят, че произхождат от Сивия крал и синовете му, освен Гудбрадър от Стар Уик и Голям Уик, за които се говори, че са потомци на по-големия брат на Сивия крал.

Такива са легендите и разказите на жреците на Удавения бог.

Историята разказва друго. Най-старите оцелели хроники в Цитаделата разкриват, че всеки от Железните острови е бил някога отделно царство с не един, а двама владетели: скален крал и солен крал. Първият управлявал самия остров, въздавал справедливост, пишел закони и уреждал спорове. Вторият командвал корабите, когато и накъдето се наложело да отплават.

Запазените летописи сочат, че скалните крале почти винаги са били по-възрастни от солените – в някои случаи двамата били баща и син. Това довело много-

зина до заключението, че солените крале не били нищо повече от престолонаследници. Ала имало и случаи, когато скалният и соленият крал били от различни домове, понякога дори съперници, за които се знаело, че са кръвни врагове.

Другаде във Вестерос незначителни крале получавали корони от злато по силата на произхода си, ала короната от плавеи на железнородените не се печелела толкова лесно. Само тук в цял Вестерос хората определяли кой да е крал, събирайки се на върховни съвети, известни като „кралски събори", където избирали и скалните, и солените си крале. След смъртта на някой от тях жреците на Удавения бог свиквали кралски събор, за да посочат наследника му. Всеки мъж, който притежавал и плавал начело на лодка имал право на глас в тези буйни събрания, които продължавали с дни, а понякога и много повече. Железнородените разказват и за случаи, когато жреците събирали „капитаните и кралете", за да премахнат някой недостоен владетел.

Властта на тези пророци на Удавения бог не бива да се подценява. Само те можели да свикват кралски събори и горко на онзи, бил той лорд или крал, който

В каменените кости на някакъв морски исполин наистина се издигат на Хълма на Нага на Стар Уик, но е спорно дали са костите на морски дракон. Огромни са, но далеч не достатъчно, за да са принадлежали на дракон, способен да се храни с левиатани и гигантски кракени. Всъщност някои поставят под въпрос самото съществуване на морски дракони. Ако подобни чудовища наистина съществуват, навярно обитават най-дълбоките, най-тъмни кътчета на Морето на залеза. Никой в познатия свят не ги е виждал от хиляди години.

ли да се препират кой да го наследи. Брат убивал брата в буря от родоубийства, докато не останали само шестнайсет от тях. Последните оцелели си поделили островите. Всички големи родове на железнородените твърдят, че произхождат от Сивия крал и синовете му, освен Гудбрадър от Стар Уик и Голям Уик, за които се говори, че са потомци на по-големия брат на Сивия крал.

Такива са легендите и разказите на жреците на Удавения бог.

Историята разказва друго. Най-старите оцелели хроники в Цитаделата разкриват, че всеки от Железните острови е бил някога отделно царство с не един, а двама владетели: скален крал и солен крал. Първият управлявал самия остров, въздавал справедливост, пишел закони и уреждал спорове. Вторият командвал корабите, когато и накъдето се наложело да отплават.

Запазените летописи сочат, че скалните крале почти винаги са били по-възрастни от солените – в някои случаи двамата били баща и син. Това довело много-

дръзнел да им се опълчи. Най-великият от жреците бил Гейлон Белия жезъл, наречен така заради резбования си жезъл, с който поразявал безбожниците. (В някои разкази жезълът е направен от язово дърво, а в други – от кости на Нага.)

Именно Гейлон повелил железнородените да не воюват с други железнородени, забранил им да крадат жени едни от други и да грабят взаимно бреговете си. Той обединил Железните острови в единно кралство, като свикал капитаните и кралете на Стар Уик, за да изберат Върховен крал, който да царува над всички останали солени и скални крале. Избрали Урас Грейайрън Железния крак, соления крал на Оркмонт и най-свиреп грабител на времето си. Самият Гейлон сложил на главата му короната от плавеи, а Урас Железния крак станал първият Върховен крал на всички железнородени след Сивия крал.

Много години по-късно, когато Урас загинал от раните си по време на един набег, най-големият му син грабнал короната и се обявил за крал Ерих Първи.

Макар и полуслял и отслабнал заради напредналата си възраст, Гейлон се надигнал яростно при тези новини и заявил, че само кралският събор може да излъчи крал. „Капитаните и кралете" се събрали отново на Стар Уик и Ерих Грозния бил свален от престола и осъден на смърт. Той избягнал тази съдба само като строшил короната на баща си и я запокитил в морето, засвидетелствайки с това преклонението си пред Удавения бог.

На негово място съборът излъчил Регнар Друм, Хранещия гарвани, скалния крал на Стар Уик.

Последвалите векове били златни за Железните острови и мрачни за онези от Първите хора, които живеели край морето. Някога грабителите търсели храна за тежките зими, дървесина, за да строят корабите си, солени жени, които да им раждат синове, и богатствата, липсващи на Железните острови, но винаги се връщали у дома с плячката си. Под властта на новите плавейни крале тази практика отстъпила на нещо много по-трудно и опасно – завоевания, колонизация и царуване на континента.

„История на железнородените" на архимайстер Херег изрежда 111 мъже, носили корона от плавеи като Върховни крале на Железните острови. Списъкът несъмнено е непълен и гъмжи от противоречия, ала никой не може да отрече, че плавейните крале достигнали върха на своята мощ при Кхоред Хоър Първи (отбелязан в някои летописи като Грейайрън, а в други като Блактайд). Той записал името си с кръв в историята на Вестерос като Кхоред Жестокия. Крал Кхоред властвал над железнородените над седем десетилетия и доживял до деветдесет години. По онова време Първите хора от зелените земи почти били изоставили брегове на Морето на залеза заради ужаса си от грабителите. А тези, които останали зад здравите си стени, били най-вече лордове, които плащали налог на железнородените.

Самият Кхоред изрекъл прочутото самохвалство, че повелята му се простирала „навсякъде, където хората могат да усетят мириса на солената вода и да чуват прибоя". Като млад нападнал и плячкосал Староград, връщайки се с хиляди жени и момичета, оковани във вериги. На трийсет победил в сражение лордовете на Тризъбеца и принудил речния крал Бернар Втори да подвие коляно и да му даде трите си малки синове като заложници. Три години по-късно убил момчетата със собствените си ръце и извадил сърцата им, когато ежегодният налог на баща им се забавил. Когато скърбящият баща започнал война, за да си отмъсти, крал Кхоред и железнородените му унищожили войнството на Бернар и удавили самия крал като приношение към Удавения бог. Така сложили край на дома Джъстман и хвърлили Речните земи в кървава анархия.

След Кхоред обаче управлението на Железните острови започнало бавно да запада. Вина за това имали наследниците му, но и живеещите в зелените земи ставали по-силни. Първите хора вече строели истински кораби и опасвали градовете си с каменни стени вместо с дървени ограждения и обсипани с шипове ровове.

Според традицията, всяка корона от плавеи се счупвала и се връщала в морето след смъртта на онзи, който я е носил. Наследникът му си слагал нова корона, направена от плавеи, изхвърлени по браговете на родния му остров. И тъй, всяка корона от плавеи била различна от предишните. Някои били малки и обикновени, други – огромни, величествени и трудни за носене.

Най-напред спрели да плащат налозите си Гардинър и Хайтауър. Когато крал Теон Трети Грейджой отплавал на война срещу тях, той бил победен и сразен лично от лорд Лаймънд Хайтауър, Морския лъв, който възстановил робството в Староград само за да впрегне пленените железнородени в подсилването на градските стени.

Растящата мощ на Западните земи представлявала още по-сериозна опасност за господството на плавейните крале. Най-напред те изгубили Светъл остров, когато местните жители се надигнали под водачеството на Гилбърт Фарман, за да прокудят железнородените си господари. Поколение по-късно Ланистър превзели градеца Кейс, когато Херок Син на блудница надул огромния си обкован със злато рог и градските блудници отворили една странична порта на хората му. Три поредни железнородени крале опитали да си възвърнат изгубеното, но се провалили, а двама от тях загинали от меча на Херок.

Най-тежкото оскърбление за железнородените било нанесено от Геролд Ланистър, Крал на Скалата. Геролд Велики, както го помнят в Запада, отплавал със собствената си флотилия към Железните острови и след дръзновен набег взел сто железнородени в плен. След това ги затворил в Скалата на Кастърли и бесел по един всеки път, когато браговете му били нападани.

В последвалия век неколцина по-слаби крале изгубили Арбор, Мечи остров, Пръста на Флинт и повечето

железни територии по бреговете на Морето на залеза. Останали едва шепа от старите им владения.

Но нека не се заблуждаваме, че железнородените не са имали своите победи. Бейлон Грейджой Пети, наричан Леден вятър, унищожил слабите флотилии на краля на Севера. Когато бил още млад, Ерих Пети Харлоу върнал Светъл остров на кралството само за да го изгуби отново на старини. Синът му Харон пък сразил Гарет Мрачния от Планински рай под стените на Старograd. Половин век по-късно Джорон Блактайд Първи заловил Джайлс Гардинър Втори, когато флотилиите им се сблъскали при Мъгливите острови. След като го изтезавал до смърт, Джорон наредил да накълцат трупа му, за да закача „парченце крал" за стръв на рибарските си куки. По-късно в царуването си Джорон помел Арбор с огън и меч и предполагаемо отвлякъл всяка жена на острова под трийсетгодишна възраст. Заслужил си прякора Ужасът на девиците, с който го помни историята.

Ала всички тези победи се оказали преходни, какъвто бил и животът на извоювалите ги крале. С изминаващите векове кралствата от зелените земи ставали все по-силни, а Железните острови отслабвали. Късно в Епохата на героите друга криза омаломощила и разединила железнородените още повече.

След смъртта на крал Урагон Трети Грейайрън (Урагон Плешивия) по-младите му синове набързо свикали кралски събор, докато най-големият им брат Торгон плавал по Мандър, мислейки, че ще изберат един от тях да носи короната от плавеи. За техен ужас капитаните и кралете се спрели на Уратон Гудбрадър от Голям Уик. Първата повеля на новия крал била да бъдат избити синовете на стария. За тази и други жестокости в двете му години на трона Уратон Четвърти Гудбрадър останал в историята като Лошия брат.

Когато Торгон Грейайрън се върнал на Железните острови, той обявил кралския събор за невалиден, защото нямал възможност да предяви претенциите си към

ГОРЕ | *Кораб на железнородените, понесен по вълните.*

трона. Жреците го подкрепили, понеже и те се били уморили от надменността и неблагочестивостта на Лошия брат. И простолюдие, и лордове откликнали на призива им и се сбрали под знамената на Торгон. Собствените капитани на Уратон го предали и убили. Торгон Закъснелия станал крал и управлявал четирийсет години, макар никога да не бил избран в кралски събор. Доказал се като силен владетел, справедлив, мъдър и далновиден... но не можел да стори почти нищо, за да спре упадъка на Железните острови, и именно през неговото царуване по-голямата част от Орлов нос била завладяна от Малистър от Морски страж.

Торгон вече нанесъл един удар на кралския събор в младостта си, като свалил избрания от тях крал. На старини нанесъл втори удар, като призовал сина си Урагон да му помага в управлението. В съд и съвет, във война и мир, синът останал до баща си почти пет години и когато Торгон накрая умрял, изглеждало естествено синът му да го наследи като Урагон Грейайрън Четвърти. Не бил свикан кралски събор, а този път и нямало някой като Гейлон Белия жезъл, който да надигне глас срещу унаследяването.

Последният, фатален удар срещу властта на капитаните и кралете дошъл, когато самият Урагон Четвърти умрял след дълго, ала и с нищо незапомнящо се царуване. Желанието му било властта да премине у праплеменника му Урон Грейайрън, солен крал на Оркмонт, известен като Урон Червеноръки. Жреците на Удавения бог били решени да не позволят за трети път да им бъде отнета възможността да издигат крале, затова била разпратена вест, че капитаните и кралете трябва да се явят на Стар Уик за кралски събор.

Дошли стотици, сред тях солените и скалните крале на седемте големи острова и дори на Самотната светлина. Ала едва се били събрали, когато Урон Червеноръки изпратил войниците си сред тях и ребрата на Нага били обагрени с кръв. В онзи ден загинали тринайсет крале и петдесет жреци и пророци. Това бил краят на кралските събори и Червеноръки управлявал двайсет и две години, а след него и синовете му. Странстващите свети хора никога повече не издигали и сваляли крале както преди.

ЖЕЛЕЗНИТЕ КРАЛЕ

Грейайрън били сред най-старите и прославени родове на Железните острови. Според историята на Херег, в дългата епоха на кралските събори капитаните и кралете поверили корони от плавеи на не по-малко от трийсет и осем крале от Грейайрън. Родът имал два пъти повече крале от тези на който да било друг род.

Тази епоха свършила с Урон Червеноръки и касапницата на Стар Уик. Оттогава короната на Железните острови била от черно желязо и преминавала от баща на първороден син. Грейайрън премахнали всички други крале на островите. Нямало повече нито солени, нито скални крале. Изчезнала и титлата на Върховния крал. Урон Червеноръки и наследниците му се наричали просто крале на Железните острови. Владетелите на Голям Уик, Стар Уик, Пайк, Харлоу и останалите помалки острови били принизени до лордове, а няколко древни рода били унищожени докрай, когато отказали да преклонят глави.

Ала правото на Грейайрън над желязната корона не останало неоспорвано. Клането на Стар Уик сложило край не само на кралските събори, но и на забраната на Гейлон Белия жезъл железнородените да не воюват помежду си. През последвалите векове Урон Червеноръки и наследниците му трябвало да се справят с половин дузина големи въстания и поне два големи бунта на робите. Кралете и лордовете на континента пък не пропуснали да се възползват от разединението сред железнородените. Малко по малко си върнали всички изгубени земи. Най-красноречиво било настъплението на крал Гарт Седми, Златната ръка, Крал на Предела, който изтласкал железните мъже от Мъгливите острови, прекръстил ги на Островите на щитовете и ги заселил с най-свирепите си воини и умели моряци, за да пазят устието на река Мандър.

Пристигането на андалите в Седемте кралства само ускорило незавидната участ на Железните острови. За разлика от Първите хора андалите били безстрашни мореплаватели, а корабите им били бързи и издръжливи поне колкото тези на железнородените. Когато андалите се стекли по Речните земи, Западните земи и Предела, по бреговете започнали да никнат нови селца, а покрай всяко заливче и пристан се издигнали укрепени поселища и здрави замъци от камък и дърво. И големи лордове, и малки крале се заели да строят бойни кораби, за да защитават бреговете и търговията си.

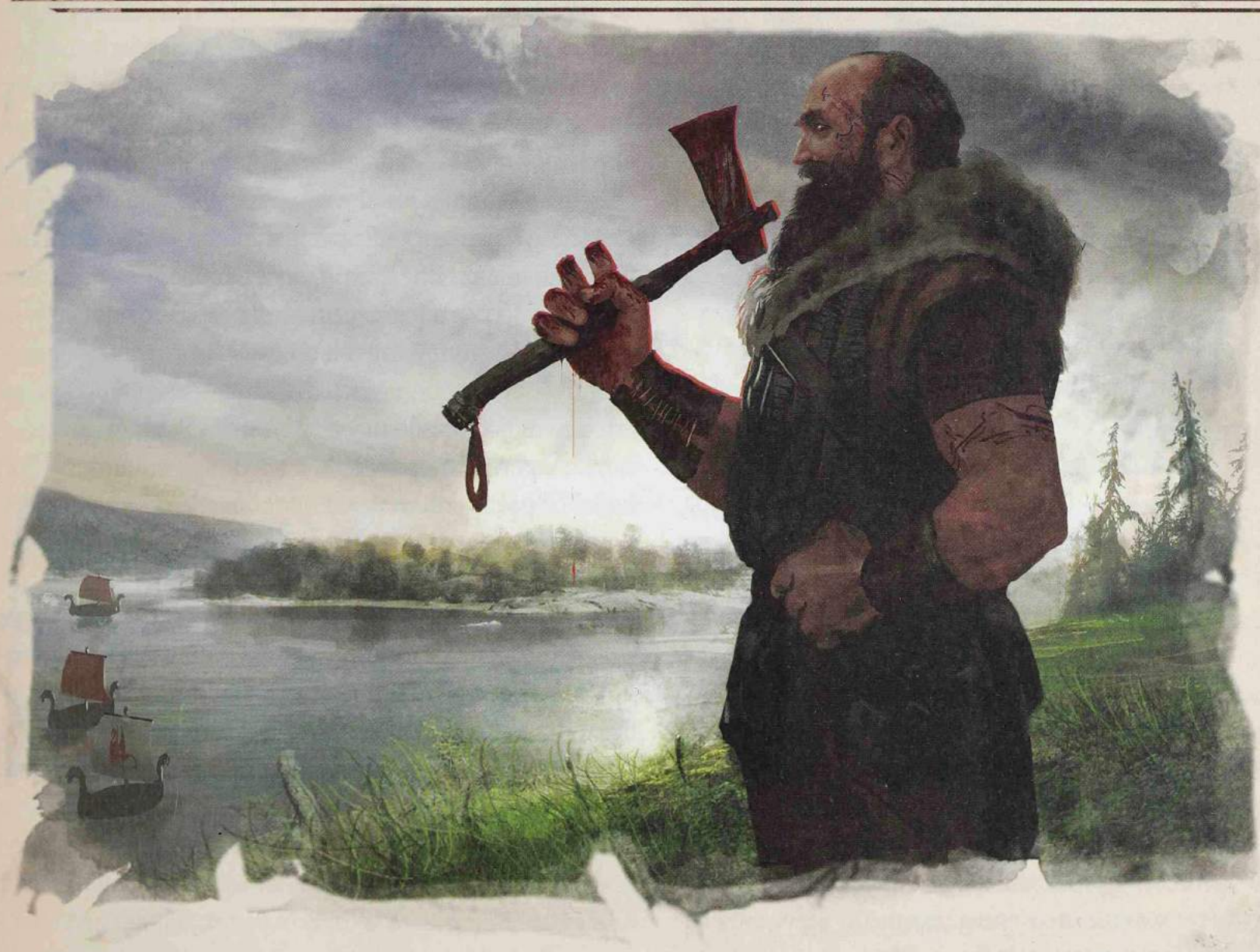
Не след дълго андалите завладели и Железните острови, точно както сторили и с цял Вестерос под Шийката. Непрестанни вълни от андалски бойни дружини връхлитали островите, нерядко в съглашение с тази или онази фракция от самите железнородени. Андалите се смеси-

ли чрез бракове с някои от древните родове от островите, а други докарали до кървав край с меч и брадва.

Сред унищожените бил и домът Грейайрън. Последният Железен крал Рогнар Втори бил свален, когато Оркууд, Друм, Хоър и Грейджой се съюзили срещу него, подпомагани от цяло войнство андалски пирати, наемници и бойни главатари.

После победителите не могли да се разберат помежду си кой да наследи Рогнар, затова решили да уредят въпроса, като играят танца на пръстите. Играта била популярна сред железнородените: играчите хвърляли метателна брадва един към друг и се опитвали да я хванат във въздуха. Победил Харас Хоър, на цената на два пръста. Той управлявал Железните острови трийсет години като Харас Чукана.

Мнозина вярват, че историята за спечелената от Харас игра е просто приумица на някой певец. Архимайстер Херег предлага версията, че Харас бил избран, тъй като се оженил за андалска девица и си спечелил подкрепата на баща ѝ и други влиятелни андалски лордове.

ЧЕРНАТА КРЪВ

Архимайстер хейк пише, че кралете от дома Хоър били „с черни коси, черни очи и черни сърца". Враговете им твърдели, че и кръвта им била черна, помътняла от „андалска поквара". Мнозина от ранните крале Хоър се женели за девици от тази раса. Истинските железнородени имат солена вода във вените си, проповядвали жреците на Удавения бог, а чернокръвните Хоър са мними крале, безбожни узурпатори, които трябва да бъдат свалени.

През вековете мнозина опитали точно това, както подробно описва Херег. Никой не успял. Каквото им липсвало в доблест, Хоър компенсирали с лукавство и жестокост. Малцина от поданиците им ги обичали, ала мнозина с право се бояли от гнева им. Самите им имена ни говорят за нрава им, дори след изминалите стотици години. Улфгар Вдовичия вой, Хорган Свещеноубиеца, Фергон Свирепия, Отгар Бездушния, Отгар Демонолюбеца, Крагхорн Червена-

ГОРЕ | *Харас Чукана след победа.*

та усмивка. Жреците на Удавения бог ги заклеймили всичките.

Дали кралете от дома Хоър са били тъй безбожни, както ги описват тези свети мъже? Хейк вярва, че са били, но архимайстер Херег вижда нещата много по-различно, като предполага, че същинското престъпление на кралете с „черната кръв" не било нито това, че са неблагочестиви, нито че се кланят на демони, а толерантността им. Именно по време на Хоър вярата на андалите за пръв път дошла на Железните острови.

Подтикнати от андалските си кралици, тези крале предоставили на септите и септоните закрилата си и позволили на септоните да се движат свободно из островите и да проповядват в името на Седемте. Първата септа на Железните острови била построена на Голям Уик по времето на Улфгар Вдовичия вой. Когато правнукът му Хорган позволил да построят втора на Стар Уик, където някога се свиквали кралските събори, хората от целия остров се вдигнали на кървав бунт, подтиквани от жреците. Септата била опожарена, септонът – разкъсан с голи ръце, а вярващите повлечени към морето, та да се удавят и да се върнат към истинската си религия. Според Хегер, именно в отговор на това Хорган Хоър започнал да преследва жреците.

Кралете от Хоър също така не одобрявали грабителството. Когато то намаляло, търговията се увеличила. Под хълмовете на Голям Уик, Оркмонт, Харлоу и Пайк все още имало цяло състояние от желязна руда, както и олово и калай. Нуждата на железнородените от дървесина била все така голяма, ала вече нямали силите, за да си я вземат откъдето и както пожелаят. Вместо това търгували за нея с желязо.

А когато идвала зимата и задухвали ледените ветрове, желязната руда била разменната монета на Хоър, срещу която получавали пшеница, ръж и ряпа за храна на простолюдието (и говеждо и свинско за собствените си трапези). „Да платиш желязната цена" придобило съвсем друго значение... каквото мнозина железнородени смятали за унизително, а жреците заклеймявали като срам за расата им.

Дъното за железнороденото достойнство и сила било достигнато по времето на тримата Хармунд. На Железните острови се помнят най-вече като Хармунд Домакина, Хармунд Пазарлъка и Хармунд Хубавия. Хармунд Домакина бил първият грамотен крал на Железните острови. Той посрещал в замъка си на Голям Уик пътешественици и търговци от далечни кътчета на света, ценял книгите и покровителствал септоните и септите.

Синът му Хармунд Пазарлъка споделял обичта на баща си към четенето и се прочул като голям пътешественик. Бил първият крал на Железните острови, който посетил зелените земи без меч в ръката. Тъй като прекарал детството си като повереник на Ланистър, вторият Хармунд се върнал в Скалата на Кастърли и взел за своя кралица лейди Лелиа Ланистър, дъщеря на краля на Скалата и „най-красивото цвете на Запада". В следващите си пътешествия посетил Градински рай и Старograd, за да се срещне с лордовете и кралете им и да насърчи търговията.

Собствените му синове израснали с Вярата, или по-скоро необичайната нейна версия на крал Хармунд. След смъртта му най-големият се възкачил на трона. Хармунд Хубавия (насърчен според някои от майка си, вдовстващата кралица Лелиа) обявил, че грабителите ще бъдат бесени като пирати, а не възхвалявани, и забранил на капитаните да си вземат солени жени, като децата от подобни съюзи вече били смятани за незаконородени, без право на наследство. Докато обмислял да сложи край и на робството един свещеник, известен като Сврака, започнал да проповядва против краля.

Подкрепили го и други жреци, а лордовете на островите започнали да се вслушват в тях. Само септоните и последователите им взели страната на краля и Хармунд бил свален за по-малко от месец, почти безкръвно. Последствията обаче далеч не били безкръвни. Самият Сврака откъснал езика на сваления крал, за да не може повече да изрича „лъжите и богохулствата си". Хармунд бил и ослепен, а носът му бил отрязан, за да могат „всички да видят наистина що за чудовище е".

На негово място се издигнал по-малкият му брат Хагон. Новият крал се отрекъл от Вярата, скъсал декретите на Хармунд и прогонил септите и септоните от кралството си. След половин месец всеки дом на Вярата на Железните острови бил в пламъци.

Крал Хагон, който скоро щял да се превърне в Хагон

Макар Хармунд Втори да приемал Седемте за истински богове, той продължавал да почита и Удавения бог и когато се върнал в Голям Уик, заговорил открито за Осемте богове, като наредил статуя на Удавения бог да бъде издигната до вратите на всяка септа. Това не се харесало нито на септоните, нито на жреците и било заклеймено и от едните, и от другите. В опит да ги умиротвори, кралят отменил декрета си и заявил, че богът има само седем лица... но едно от тях е Удавения бог, като аспект на Странника.

Безсърдечния, дори позволил жестокото осакатяване на собствената си майка, кралица Лелиа, „ланистърската блудница", която била обвинена от Сврака, че е отклонила съпруга и синовете си от истинския бог.

Отрязали устните, ушите и клепачите ѝ, а езикът ѝ откъснали с горещи клещи, след което я качили на един кораб и я изпратили обратно в Ланиспорт. Кралят на Скалата, нейният племенник, така се разярил, че свикал знамената на войската си.

Последвалата война оставила след себе си десет хиляди трупа, три четвърти от тях на железнородени. В седмата ѝ година западняците стъпили на Голям Уик, разгромили войнството на Хагон и превзели замъка му. Хагон Безсърдечния бил осакатен като майка си, преди да го обесят. Сир Обри Крейкхол, командир на западняшката войска, наредил замъкът на Хоър да бъде изравнен със земята, но докато хората му го плячкосвали, попаднали на Хармунд Хубавия в една тъмница. Крейкхол обмислял да възстанови Хармунд на трона, твърди Херег, но някогашният крал бил стар, прекършен и с помътен разсъдък от дългия престой в тъмницата. Вместо това сир Обри му дал „дара на смъртта", като му поднесъл чаша вино, смесено с маково млечице. След това, в пристъп на лудост, рицарят решил сам да се възкачи на трона на Железните острови.

Това не се харесало нито на железнородените, нито на Ланистър. Когато вестта стигнала до Скалата на Кастърли, кралят привикал бойните си кораби обратно и оставил Крейкхол да се справя сам. Без властта и богатствата на Ланистър „крал Обри" бързо се провалил. Царуването му продължило по-малко от половин година, преди да го заловят и самият Сврака да го принесе в жертва на морето.

Войната между железнородените и западняците продължила с единични схватки още пет години, преди най-после да завърши с мир, след който Железните острови останали бедни, опожарени и съсипани. Последвалата зима била дълга и сурова и се помни като Зимата на глада. Хейк ни казва, че три пъти повече железни мъже умрели от глад през онази зима, отколкото загинали в сраженията преди нея.

Изминали векове, докато Железните острови се възстановят, векове на бавно изкачване обратно към благоденствие и стабилност. За кралете, властвали през тези мрачни времена, няма нужда да говорим. Мнозина били марионетки на лордове и жреци. Някои били повече като грабителите от Епохата на героите, мъже като Хараг Хоър и сина му Равос Грабителя, които нападали яростно Севера в кървавите години на Гладния вълк, но те били неколцина.

И грабителството, и търговията изиграли ролята си за възстановяването на достойнството и могъществото на островите. По другите земи вече се строели по-големи и по-здрави кораби от тези на железнородените, но моряците никъде не били толкова дръзки. Търговци и преносвачи на товари от Лордспорт на Пайк и от пристанищата на Голям Уик, Харлоу и Оркмонт се пръснали по моретата, стигали до Ланиспорт, Староград и Свободните градове, връщайки се със съкровища, за които предците им не можели и да мечтаят.

Грабителството също продължило... но „морските вълци" не ловували толкова близо до дома, тъй като кралете от зелените земи вече били твърде силни, за да рискуват гнева им. Вместо това намирали плячка из по-далечни морета, по Островите на Базилиска, Каменните стъпала и по бреговете на Спорните земи. Някои пък предлагали услугите си срещу злато, сражавайки се за един или друг от Свободните градове в безкрайните им търговски войни.

Един от тях бил Харвин Хоър, трети син на крал Кхорвин Лукавия. Проницателен и алчен владетел, Кхорвин прекарал цялото си царуване в трупане на богатства и избягване на конфликти. „Войната вреди на търговията – твърдял той, дори докато удвоявал, а после утроявал флотилията си, и заповядвал на ковачите си да произвеждат още и още брони, мечове

и брадви. – А слабостта подканя към нападения. За да имаме мир, трябва да сме силни."

Синът му Харвин не се интересувал от мира, но имал полза от оръжията и броните, които баща му трупал. Войнствено момче и трети в унаследяването, той рано бил пратен в морето. Плавал с неколцина капитани-грабители из Каменните стъпала, посетил Волантис, Тирош и Браавос, станал мъж насред градините на удоволствията в Лис, две години бил пленник на пиратски крал в Островите на Базилиска. Продал меча си в служба на свободна дружина в Спорните земи и се сражавал редом с Вторите синове.

Когато Харвин се върнал на Железните острови, най-големият му брат бил вече мъртъв от сива люспа, а баща му Кхорвин умирал. Вторият му брат все още стоял между Харвин и короната, а внезапната му смърт, преди кралят да издъхне, остава въпрос на спорове и до ден днешен. Свидетелите на смъртта на принц Харлан я обявили за случайност – паднал от коня си, но, разбира се, щяло да им коства животът дори да намекнат нещо друго. Извън Железните острови се говорело, че принц Харвин стоял зад смъртта на брат си. Някои твърдят, че сам е извършил делото, други – че го е възложил на Безлик от Браавос. Крал Кхорвин се споминал шест дни след престолонаследника си, тъй че третият му син го наследил. Известен като Харвин Коравата ръка, той скоро щял да напише името си с кръв в летописите на Седемте кралства.

Когато посетил корабостроителниците на баща си, младият крал заявил, че „корабите са създадени за плаване". Когато огледал кралската оръжейница, заявил, че „мечовете са създадени за война". Крал Кхорвин често казвал, че слабостта насърчава агресията у врага. Когато синът му погледнал към Залива на железния мъж, видял само слабост и объркване в Речните земи, където лордовете на Тризъбеца губели търпение и недоволствали под ботуша на Бурния крал Арек Дурандон.

Харвин събрал войската си и я повел през залива на сто от корабите на баща си. Те стъпили на сушата на север от Морски страж, без никой да им се противопостави, и пренесли корабите си на ръце до Синята вилка на Тризъбеца, след което се понесли по течението с огън и меч. Неколцина от речните лордове се вдигнали на оръжие срещу тях, но повечето не сторили нищо, тъй като питаели малко обич и никаква вярност към суверена си в Бурните земи. В онези дни се смятало, че железнородените са свирепи воини в морето, но лесно разгромявани на сушата. Ала Харвин Хоър не бил като останалите железнородени. Закален в Спорните земи, доказал се също толкова опасен по суша, колкото и в морето, той громял всеки изпречил му се враг. След като нанесъл съкрушително поражение на Блакууд, мнозина от лордовете на Тризъбеца се обявили в негова подкрепа.

При Тържището Харвин се озовал срещу Арек Дурандон, младия Бурен крал, начело на войнство, далеч по-многобройно от неговото... ала бурните мъже били зле ръководени, уморени и далеч от дома и железните мъже и речните лордове ги сразили. Крал Арек изгубил двама от братята си и половината си мъже и с голям късмет успял да спаси живота си. Докато се оттеглял на юг, простолюдието от Речните земи се надигнало и воините от гарнизоните му били избити или прогонени. Обширните, плодородни речни земи и всичките им богатства преминали от ръцете на Бурен край в тези на железните мъже.

С един дързък удар Харвин Коравата ръка увеличил владенията си десетократно и отново превърнал Железните острови в страховита сила. Онези лордове на Тризъбеца, които се били присъединили към него, за да се освободят от Дурандон, скоро разбрали, че новите им суверени са далеч по-жестоки и неотстъпчиви от старите. Харвин управлявал Речните земи до смъртта си, прекарвайки много повече време в тях, отколкото на островите. Кръстосвал новото си кралство начело на вечно гладна армия и потушавал всеки зародил се бунт, като в същото време събирал налози, данъци и солени жени. „Дворецът му бе шатра, тронът му – седло", казвали хората за него.

Синът му Халек, който наследил короната, когато Коравата ръка умрял в шейсет и четвъртата си година, бил мъж от същия сой. Халек посетил Железните острови само три пъти по време на царуването си и прекарал там по-малко от две години. Макар че се именувал железнороден, че принасял жертви на Удавения бог и винаги го придружавали трима жреци, в кръвта на Халек Хоър имало повече от Тризъбеца, отколкото от соленото море и той сякаш гледал на островите само като на източници на оръжие, кораби и хора. Собственото му царуване било още по-кърваво от това на баща му, белязано от неуспешни походи срещу западняци и бурни хора, както и цели три провалени опита да завладее Долината, всеки от които приключил безславно при Кървавата порта.

Подобно на баща си, крал Халек прекарал голяма част от управлението си в походи. Когато не воювал, управлявал обширните си владения от скромна крепост край Тържището, в сърцето на Речните земи, близо до мястото на най-голямата победа на баща му.

Синът на Халек пожелал по-величав престол и прекарал в градежа му по-голямата част от времето на царуването си. Ала на разказа за Харън Черния и Харънхъл е отделено място другаде.

Драконовите пламъци, които погълнали Харънхъл, сложили край на бляновете на крал Харън, на господството на железнородените над Речните земи и на „черния род" на Хоър.

ГРЕЙДЖОЙ ОТ ПАЙК

Смъртта на Харън Черния и на синовете му оставила Железните острови без суверен и ги потопила в хаос.

Мнозина влиятелни лордове и прочути воини служили на крал Харън в Речните земи. Някои загинали в опожаряването на Харънхъл, други – когато Речните земи се надигнали срещу тях. Малцина стигнали живи до брега, а още по-малко намерили здрави кораби, които да ги върнат у дома.

Егон Таргариен и сестрите му не обърнали особено внимание на Железните острови след Харънхъл. Имали по-належащи проблеми и по-могъщи съперници. Оставени без крал, железнородените незабавно се впуснали в кървава гражданска война.

Кхорин Волмарк, дребен лорд от Харлоу, пръв сложил ръка на короната. Баба му била по-малка сестра на Харвин Коравата ръка. По силата на това Волмарк се обявил за истинския наследник на „черния род".

А на Стар Уик четирийсет жреци се събрали под костите на Нага, за да поставят короната от плавеи на главата на човек от собствените им редици, босоногия пророк на име Лодос, който твърдял, че е прероденият син на Удавения бог.

Скоро на Голям Уик, Пайк и Оркмонт се появили и други претенденти и цяла година последователите им се сражавали по суша и море. Егон Завоевателя прекратил това, като заедно с Балерион слязъл в Голям Уик, съпроводен от огромна бойна флотилия. Железнородените рухнали пред него. Кхорин Волмарк загинал от ръката на самия Завоевател, посечен от меча му Блекфир. На Стар Уик жрецът-крал Лодос се обърнал към своя бог, призовавайки кракените от дълбините, за да потопят флотилията на Егон. Когато кракените не се появили, Лодос напълнил джобовете си с камъни и влязъл в морето, за да „се посъветва със своя баща". Последвали го хиляди. Подпухналите трупове продължавали да изплуват в плитчините на островите години наред, макар тялото на жреца да не било сред тях. На Голям Уик и Пайк оцелелите претенденти (тъй като този от Оркмонт вече бил загинал в междуособиците) бързо подвили колене и засвидетелствали своята вярност към Таргариен.

Ала кой щял да ги управлява? На континента някои увещавали Егон да превърне железнородените във васали на лорд Тъли, когото Завоевателя обявил за Върховен лорд на Тризъбеца. Други предложили островите да бъдат дадени на Скалата на Кастърли. Неколцина дори го умолявали да пречисти островите с драконов огън, за да сложи край на железнородената напаст веднъж завинаги.

Егон предпочел различно решение. Събрал останалите лордове на Железните острови и обявил, че ще им позволи сами да си изберат Върховен лорд. Както се очаквало, избрали един от своите: Викон Грейджой, лорд-жътвар на Пайк, прочут капитан, потомък на Сивия крал. Макар Пайк да бил по-малък и по-беден от Голям Уик, Харлоу и Оркмонт, Грейджой можели да се похвалят с дълго и славно минало. В дните на кралските събори само от родовете Грейайрън и Гудбрадър били издигани повече крале, а Грейайрън вече не съществували. Изтощени и обеднели от години на сражения, железните мъже приели избора без колебание.

На Железните острови им отнело почти едно поколение, за да се възстановят от раните, причинени от падението на Харън и последвалата го гражданска война. Викон Грейджой, който седнал на Престола от Морски камък в Пайк, се оказал строг, ала и предпазлив управник. Макар да не забранил грабителството, наредил то да се случва далеч, много отвъд браговете на Вестерос, за да не предизвиква гнева на Железния трон. И понеже Егон приел Седемте за свои богове и бил миропомазан от Върховния септон в Староград, лорд Викон позволил на септоните да се върнат на островите, за да проповядват Вярата.

ГОРЕ | *Гербът на дом Грейджой (в средата) и някои от по-важните домове от миналото и настоящето (по часовниковата стрелка): Грейайрън, Гудбрадър, Уинч, Ботли, Друм, Хароу, Хогър и Блактайд.*

Това разгневило мнозина набожни железнородени, събудило гняв и у жреците на Удавения бог. „Нека си проповядват – рекъл лорд Викон, когато научил за брожениата им против него. – Трябва ни вятър за платната." Бил верен на Егон и напомнял на сина си Горен, че само глупак би дръзнал да се опълчи на Егон Таргариен и неговите дракони.

Горен Грейджой запомнил тези слова.

Когато лорд Викон умрял през 33 г. сл. З., Горен го наследил, потушавайки един зле организиран заговор да бъде възстановен „черният род" чрез сина на Кхорин Волмарк. По-сериозно изпитание срещнал четири години по-късно, когато Егон Завоевателя умрял от аоплектичен удар на Драконов камък и го наследил синът му Енис. Макар благ и добронамерен, Енис Таргариен се славел като слаб владетел, недостоен да седи на Железния трон. Новият крал още бил на обиколката си, когато навред започнали да избухват въстания.

Едно такова се разгоряло и на Железните острови, поведено от мъж, който твърдял, че е жрецът-крал Лодос, завърнал се най-после от морските палати на баща си. Ала Горен Грейджой се справил решително с бунта. Дори изпратил на Енис Таргариен осолената глава на жреца-крал. На Негово Величество дарът така му се понравил, че в знак на кралско благоволение обещал на лорд Горен всичко, каквото би могъл да му даде. Мъдър, колкото и свиреп, Грейджой поискал от краля да върне септите и септоните обратно на континента. Крал Енис бил принуден да се съгласи. Цял век изминал, преди друга септа да отвори врати на островите.

Още дълги години железнородените живели в мир под властта на неколцина лордове Грейджой. Забравили за набези и нашествия и се препитавали от морето, търговията и мините си. Целият континент Вестерос стоял между Кралски чертог и Пайк, тъй че железнородените не се намесвали в дворцовите дела. Животът им бил труден, особено зиме, но така било открай време. Някои мечтаели да се завърне Стариият закон, когато железнородените будели страх у всеки, но Каменните стъпала и Лятното море били далеч, а лордовете Грейджой не позволявали грабителство по-близо до дома.

ЧЕРВЕНИЯ КРАКЕН

Ала бляновете не умирали, въпреки че минал почти век, преди кракенът да се събуди. Жреците все така газели до колене в солената вода и проповядвали Стария закон, а из пристанищните бордеи и кръчми старците още разказвали истории от миналото, когато железнородените били богати и горди, а всеки гребец на грабителски кораб имал по десет солени жени да топлят ложето му нощем. Мнозина момчета и юноши се опивали от тези истории и жадували за славата на грабителския живот.

Един от тях бил Долтън Грейджой, буйният млад син на наследника на Пайк и Железните острови. Хейк пише за него: „Той обичал три неща – морето, меча си и жените". Безстрашно момче, упорито и избухливо, за него се говори, че на пет години станал гребец, а на десет – грабител, плавайки с чичо си до Островите на Базилиска, където плячкосвал пиратските градчета.

На четиринайсет Долтън Грейджой вече бил плавал чак до Стари Гхис, бил се сражавал в над десет битки и си спечелил четири солени жени. Хората му го обичали (повече, отколкото жените му, защото те лесно му омръзвали). Той самият обичал единствено валирианския си меч, който взел от трупа на един корсар и нарекъл Сумрак. На петнайсет, докато се сражавал при Каменните стъпала, видял гибелта на чичо си. Отмъстил за него, ала понесъл десетина рани и в края на сражението бил облян в кръв от главата до петите. Оттогава хората му го наричали Червения кракен.

По-късно същата година го застигнала вестта за смъртта на баща му и Червения кракен седнал на Престола от Морски камък като лорд на Железните острови. Незабавно започнал да строи кораби, да кове мечове и да обучава воини. Когато го питали защо, младият лорд отвръщал: „Иде буря".

Бурята, която предвидил, избухнала на следващата година, когато крал Визерис Първи Таргариен се споминал в съня си в Червената цитадела. Дъщеря му Ренира и нейният полубрат Егон предявили претенции към Железния трон и започнала серията от кръвопролития, сражения, плячкосване и покушения, известна като Танца на драконите. Твърди се, че Червения кракен се разсмял, когато вестта за междуособиците стигнала до Железните острови.

През цялата война принцеса Ренира и нейните „черни" сподвижници се радвали на огромно превъзходство по море, защото един от тези, които я подкрепяли, бил Корлис Веларион, лорд на приливите, прочутата Морска змия, който командвал флотилията на дом Веларион от Дрифтмарк. Надявайки се да се противопоставят на това, „зелените" на крал Егон Втори пратили вест до Пайк. Предложили на лорд Долтън място в малкия съвет като лорд-адмирал на кралството, ако заобиколи Вестерос и влезе в битка с Морската змия. Предложението било щедро и повечето юноши биха се хвърлили с главата напред, ала лорд Долтън притежавал далновидност рядка за младеж на неговите години и предпочел да изчака, за да види какво ще предложи принцеса Ренира.

Нейното послание му харесало много повече. „Черните" не искали от него да предприема рисковано плаване покрай бреговете на цял Вестерос и да се сражава в Тясното море. Принцесата поискала просто железнородените да нападнат враговете ѝ. Към тях се числели Ланистър от Скалата на Кастърли, чиито земи били уязвими и близо до Железните острови. Лорд Джейсън Ланистър бил взел със себе си в Речните земи повечето си рицари, стрелци и опитни воини, за да пресещ-

не съюзниците на Ренира, оставяйки Западните земи незащитени. Лорд Долтън видял възможността пред себе си.

Докато лорд Джейсън се биел – и загинал – в Речните земи, а войската му влизала от битка в битка начело с поредица от командири, Червения кракен и железнородените му се нахвърлили на Западните земи като вълци на овце. Скалата на Кастърли се оказала непристъпна за тях, когато вдовицата на лорд Джейсън, лейди Джоана, залостила портите. Но железнородените опожарили флотилията на Ланистър и плячкосали Ланиспорт. Отнесли със себе си огромни количества злато, зърно и стоки за търговия и отвлекли стотици жени и момичета за солени съпруги, включително и любимата наложница на лорд Джейсън и дъщерите им.

Последвали още набези и безчинства. Както в отминалите времена, корабите на грабителите сновели по цялото западно протежение на брега. Самият Червен кракен предвождал атаката срещу Кейс. Паднал Светъл замък, а с него и Светлият остров с цялото му богатство. Лорд Долтън взел четири от дъщерите на лорд Фарман за солени жени, а петата – „неугледната" – дал на брат си Верон.

Почти две години Червения кракен владеел Морето на залеза, досущ като дедите си, докато другаде из Вестерос огромни армии поемали на поход и се сблъсквали в сражения, а в небесата кръжали дракони и се избивали взаимно.

Всички войни обаче приключват – така се случило и с Танца на драконите. Загинала принцеса Ренира, а след нея и крал Егон Втори. Дотогава били мъртви и повечето таргариенски дракони, както и десетки лордове, големи и малки, стотици храбри рицари и десетки хиляди от простолюдието. Оцелелите „черни" и „зелени" стигнали до примирие и младият син на Ренира бил коронован като крал Егон Трети, женен за дъщерята на Егон Втори, Джеера.

Мирът в Кралски чертог обаче не значел мир в Запада. Червения кракен не изгубил жаждата си за битки. Когато регентският съвет, управляващ от името на момчето-крал, му наредил да спре с грабителството, той продължил.

В крайна сметка една жена станала причина за гибелта на Червения кракен. Момиче, познато само като Тес, прерязало гърлото на лорд Долтън със собствената му кама, докато спял в постелята на лорд Фарман в Светъл замък. След това се хвърлила в морето.

Червения кракен така и не си взел скална жена. Най-преките му наследници били солените му синове, млади момчета от различни солени жени. Часове след смъртта му между тях избухнала кървава борба. И дори преди да започнат сраженията на Стар Уик и Пайк, селячеството на Светлия остров се надигнало и избило железнородените, останали сред тях.

През 134 г. сл. З. лейди Джоана Ланистър си отмъстила за всичко, което Червения кракен сторил на нея и рода ѝ. Тъй като флотилията ѝ била унищожена, тя убедил сир Лео Костейн, престарелия лорд-адмирал на Предела, да превози воините ѝ до Железните острови. Заети със собствените си наследнически войни, железнородените били неподготвени. Хиляди мъже, жени и деца били посечени, десетки селца и стотици кораби – опожарени. В края на кръщата Костейн загинал в битка, а войнството му било разпръснато и унищожено. Едва част от флотилията му се завърнала в Ланиспорт, натоварена с плячка, много тонове зърно и осолена риба. Сред благородните пленници, доведени в Скалата на Кастърли, бил и един от солените синове на Червения кракен. Лейди Джоана наредила да го скопят и го направила шут на сина си. „Оказал се много добър шут – отбелязва архимайстер Херег, – но не и наполовина толкова глупав, колкото баща си."

В други земи лорд, който причинил нещо подобно на дома и хората си, щял да бъде мразен, и с право, но такива люде са железнородените, че и до ден днешен почитат Червения кракен като един от големите си герои.

СТАРИЯТ ЗАКОН И НОВИЯТ

Оттогава досега лордовете-жътвари от дом Грейджой управляват Железните острови от Престола от Морски камък на Пайк. След Червения кракен никой от тях не представлявал реална опасност за Седемте кралства или Железния трон, ала малцина биха ги нарекли верни и коленопреклонни поданици на Короната. Те били крале в миналото и дори хиляда години не можели да изличат спомена за короната от плавеи.

Пълна справка за тези лордове можем да открием в „Историята на железнородените" на архимайстер Херег. Там можем да прочетем за Дагон Грейджой, Последния грабител, чиито кораби обхождали западните брегове, докато на Железния трон седял Ерис Таргариен Първи. Или пък Олтън Грейджой, Светия глупец, отплавал към неоткрити земи отвъд Самотната светлина. Или пък Торвин Грейджой, който се врекъл с кръв на Горчивата стомана,

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Грабителите на Червения кракен.*

а после го предал на враговете му. Или Лорон Грейджой, Барда, и възвишеното му и трагично приятелство с младия Дезмънд Ланистър, рицар от зелените земи.

В края на големия труд на Херег попадаме на лорд Квелон Грейджой, най-мъдрия от мъжете на Престола от Морски камък, откакто Егон седнал на Железния трон. Огромен мъж, висок почти седем стъпки, говори се, че бил силен като бивол и бърз като котка. На младини се прославил като воин в сражения с корсари и робовладелци в Лятното море. Верен слуга на Железния трон, той повел сто кораба около южния край на Вестерос във войната с Кралете на деветте петака и играл важна роля в сраженията край Каменните стъпала.

Като лорд обаче Квелон предпочитал мира. Забранил грабителството, освен ако набезите не били одобрени лично от него. Довел на Железните острови десетки майстери, за да лекуват болните и да наставляват младите. С тях дошли и гарваните, чиито черни криле обвързали островите и зелените земи по-тясно от всякога.

Пак Квелон освободил робите и отменил робските порядки на Железните острови (в това нямал пълен успех). И макар самият той да нямал солени жени, позволил на другите мъже да имат, ала ги облагал с тежки данъци за това право. Квелон Грейджой имал деветима синове от три съпруги. Първата и втората били скални жени, а браковете с тях били сключени по старите обреди от жрец на Удавения бог, ала последната му невяста била от зелените земи, Пайпър от замъка Розова девица. Оженил ги септон в тронната зала на баща ѝ.

В това и в много други отношения лорд Квелон се отвърнал от древната традиция на железнородените с надеждата да изкове по-силни връзки между собствените си владения и останалите Седем кралства. Тъй силен лорд бил Квелон Грейджой, че малцина се осмелявали открито да надигнат глас срещу него. Знаело се, че е опърничав, упорит и страховит в гнева си.

Квелон Грейджой още седял на Престола от Морски камък, когато Робърт Баратеон, Едард Старк и Джон Арин развели знамената на въстанието. С възрастта предпазливостта му само се била задълбочила, тъй че, когато боевете избухнали навсякъде по зелените земи, Квелон Грейджой решил да не участва. Ала синовете му били неумолими в жаждата си за слава и облаги, а собственото му здраве и сили го напускали. От известно време го мъчели болки в стомаха, които така се засилили, че всяка нощ пиел маково млечице, за да може да заспи. Той се противял на всички опити да бъде въвлечен във войната, докато не долетял гарван с вестта, че принц Регар е загинал при Тризъбеца. Това обединило трите му синове. „С Таргариените е свършено – рекли му те, – а домът Грейджой трябва да се присъедини към въстанието или да изгуби всякаква надежда да сподели плячката."

Лорд Квелон отстъпил. Решил железнородените да демонстрират подкрепата си към Робърт, като атакуват най-близките верни на Таргариен територии. Въпреки възрастта и болестта си Негова светлост настоял сам да командва флотилията. Във водите край Пайк се събрали петдесет кораба и се отправили към Предела. По-голямата част от флотилията обаче останала близо до дома, за да отблъсне евентуална атака от Ланистър, защото още не се знаело дали Скалата на Кастърли ще се съюзи с бунтовниците или с роялистите.

За последното плаване на Квелон Грейджой няма какво толкова да кажем. В летописите на Бунта на Робърт то е просто един малък епизод, трагично, кърваво премеждие, което по никакъв начин не повлияло на изхода от войната. Железнородените потопили няколко рибарски лодки, заловили няколко тлъсти търговски шлепа и опожарили няколко селца и малки градчета. Ала при устието на Мандър срещнали неочаквана съпротива от Островите на щитовете, които изпратили собствените си кораби в отпор. В последвалата битка били потопени или заловени десетина кораба и макар железнородените да нанесли повече щети, отколкото понесли, сред загиналите в сражението бил лорд Квелон Грейджой.

Дотогава войната била на практика приключила. Наследникът му Бейлон Грейджой далновидно се завърнал в родните води и седнал на Престола от Морски камък.

Новият лорд на Железните острови бил най-големият жив син на лорд Квелон, дете от втория му брак (момчетата от първия не доживели да възмъжеят). В много отношения той приличал на лорд Квелон. На тринайсет можел да командва гребците на кораб и да танцува танца на пръстите. На петнайсет прекарал цяло лято на Каменните стъпала като грабител. Макар да нямал ръста и силата на баща си, той притежавал цялата му ловкост и умелост. Освен това никой не можел да се съмнява в храбростта му.

Ала дори като дете лорд Бейлон горял от желание да освободи железнородените от властта на Железния трон и да им върне гордостта и силата. Когато се възкачил на престола, отменил много от декретите на лорда, своя баща, свалил налога за солени жени и обявил, че пленниците във война са роби на онзи, който ги е заловил. Макар и да не прогонил септоните, той увеличил данъците им десетократно. Оставил майстерите, защото се показали твърде полезни. Макар и по неясни причини да убил майстера в Пайк, веднага пожелал от Цитаделата да му изпратят друг.

Лорд Квелон прекарал по-голямата част от дългото си управление, избягвайки войната. Лорд Бейлон незабавно започнал подготовка за нея. Повече от злато

или слава Бейлон Грейджой жадувал за корона. Подобни блянове за кралска власт сякаш следват Грейджой през цялата дълга история на рода. Често амбициите им водели до поражение, отчаяние и смърт, както се случило и с Бейлон Грейджой. Пет години се подготвял, събирал мъже и кораби и строял огромна флотилия с подсилени корпуси и железни тарани, а по палубите стърчали балисти и огнени катапулти. Корабите от Желязната му флотилия приличали по-скоро на галери, по-големи от традиционните бързи кораби на грабителите.

През 289 г. сл. З. лорд Бейлон нанесъл своя удар, обявявайки се за крал на Железните острови и изпратил братята си Юрон и Виктарион да опожарят флотилията на Ланистър при Ланиспорт. „Морето ще е моят ров – обявил той, докато корабите на лорд Тивин лумвали в пламъци, – и горко на онзи, който се осмели да го прекоси."

Крал Робърт се осмелил. Робърт Баратеон, Първия с това име, си спечелил вечна слава при Тризъбеца. Той реагирал незабавно, свикал войската си и изпратил брат си Станис, лорд на Драконов камък, да заобиколи Дорн с кралската флотилия. Бойни кораби от Староград и Арбор се присъединили към силите му. Бейлон Грейджой изпратил своя брат Виктарион да ги посрещне, ала в протоците на Светлия остров лорд Станис подмамил железнородените в капан и разгромил флотилията им.

И така, когато „ровът" на Бейлон останал без защита, крал Робърт с лекота превозил войнството си от Морски страж и Ланиспорт през Залива на железния мъж. С Пазителите на Запада и Севера до себе си Робърт изпратил силите си едновременно на Пайк, Голям Уик, Харлоу и Оркмонт и ги опустошил с огън и меч. Бейлон се принудил да се затвори в собствената си крепост на Пайк, но когато Робърт срутил външната стена и изпратил рицарите си през пробива, всяка съпротива станала безсмислена.

Възстановеното Кралство на Железните острови просъществувало по-малко от година. Ала когато довели окования във вериги Бейлон Грейджой пред крал Робърт, железният мъж останал непреклонен. „Можеш да ми вземеш главата – казал той на краля, – но не можеш да ме наречеш предател. Никой Грейджой никога не се е вричал на Баратеон."

Робърт Баратеон, всемилостив както винаги, се засмял на тези думи, защото харесвал хора с дух, дори ако са врагове. „Вречи се сега – отвърнал, – или изгуби упоритата си глава." И тъй Бейлон Грейджой подвил коляно и спасил живота си, след като предал последния си жив син като заложник.

И днес Железните острови оцеляват някак, както винаги. От дните на Червения кракен насам историята на железнородените е тази на народ, уловен между мечтите по отминалата слава и нищетата на настоящето. Отделени от континента от сиво-зелените води на морето, островите си остават отделно кралство. Както обичат да казват железнородените, морето се движи безспир и безспир се променя, ала сякаш не помръдва, вечно и безбрежно, никога същото и винаги едно и също. Такива са и железнородените, народът на морето.

„Може да облечете някой железен мъж в коприна и кадифе, да го научите да чете и пише и да му дадете книги, да го запознаете с тънкостите на рицарството и тайнствата на Вярата – пише архимайстер Херег, – но вгледате ли се в очите му, морето ще е там – студено, сиво и жестоко."

ПАЙК

Пайк не е нито най-големият, нито най-величавият замък на Железните острови, но навярно е най-старият. Оттам лордовете от дом Грейджой властват над железнородените. От далечни времена те твърдят, че остров Пайк е именуван на замъка си, а простолюдието от островите настоява, че обратното е вярно.

Пайк е толкова древен, че никой не може да каже със сигурност кога е бил построен, нито пък да посочи лорда, който го е издигнал. Подобно на Престола от Морски камък, произходът му е обгърнат в тайнственост.

Някога, преди векове, Пайк бил като останалите замъци – построен върху твърда скала, навръх канара, издигаща се над морето. Имал стени, кули и цитадели. Ала канарите под него не се оказали така здрави, както изглеждали, и започнали да се рушат под безспирния напор на вълните. Сринали се няколко стени, земята поддала, били изгубени няколко от пристройките.

В наши дни от Пайк е останал комплекс от кули и цитадели, пръснати из половин дузина миниатюрни островчета над ревящите вълни. Част от външната стена, с огромна порта и защитни кули, се простира откъм сушата. Тя е единственият вход към замъка и е всичко, което е останало от първоначалната крепост. От там каменен мост води към първото и най-голямо от островчетата, където се намира Голямата цитадела на Пайк.

След нея въжени мостове свързват отделните кули една с друга. Грейджой обичат да казват, че който може да върви по тях насред буря, лесно ще се справи и на кораб. Под стените на замъка вълните продължават ден и нощ да блъскат по останалите купчини от канари, които го крепят, и един ден и те несъмнено ще се сгромолясат в морето.

ВЛЯВО | *Оцелелите кули от замъка на Пайк.*

СЕВЕРЪТ

ЗАПАДНИТЕ ЗЕМИ

ЖЕЛЕЗНИТЕ ОСТРОВИ

ЗАЛИВ НА ЖЕЛЕЗНИЯ МЪЖ

МОРЕТО НА ЗАЛЕЗА

Морски страж

Старите камъни

Бейнфорт

Зъбера

Ейшмарк

Светлия остров

Златен зъб

ПОВАЛЕН КЛИЪК

Речен пад

ЧЕРВЕНА ВИЛКА

РЕЧНИЯ ПЪТ

Сарсфилд

Долината на рога

Кайси

Скалата на Кастърли

Пирова жар

Ланиспорт

Дълбоки вир

Сребърен чертог

КРАЙОКЕАНСКИ ПЪТ

Крепост в нивите

Крейкхол

Червено езеро

Старият дъб

РУИНИТЕ ЗЕМИ

ЛЕГЕНДА

- ВАЖНИ ЗАМЪЦИ
- ЗАМЪЦИ
- ГРАДОВЕ
- ПАЛАНКИ
- РУИНИ
- ЗЛАТО И СРЕБРО
- ПЪТИША

ПРЕДЕЛА

Западните земи

ЗАПАДНИТЕ ЗЕМИ са територия на стръмни хълмове и обширни равнини, на росни долини и назъбени брегове, сини езера, искрящи реки и плодородни поля, на широколистни гори, пълни с всякакъв дивеч, където скрити входове в склоновете на гористите хълмове водят към лабиринти от пещери, които се вият през мрака и разкриват невъобразими чудеса и огромни съкровища под земята.

Това са земи богати, топли и плодородни, защитени от високи възвишения на изток и юг и от безкрайните сини води на Морето на залеза на запад. Някога горските чеда свивали домовете си в горите, а великаните живеели по хълмовете, където все още се намират техни кости.

Ала сетне дошли Първите хора, с огън и бронзови брадви. Те изсекли горите, изорали полята и прокарали пътища през хълмовете, където били леговищата на великаните. Скоро чифлиците и селцата на Първите се разпростреле из целия запад „от сол до камък", защитени от здрави крепости, а след това от величествени каменни замъци. И тъй великаните изчезнали, а горските чеда се скрили в дълбоките лесове, тъмните пещери и далечния Север.

Много велики домове могат да проследят корените си до златната епоха на Първите. Сред тях са Хоторн, Фут, Бруум и Плум. На Светлия остров корабите на Фарман бранели западния бряг от железнородените грабители. Грийнфийлд пък издигнали огромен дървен замък на име Беседката (сега наричан просто Грийнфийлд), построен изцяло от язово дърво. Рейн от Кастамир създали гъста система от мини, пещери и тунели и я превърнали в подземния си престол, докато Уестърлинг издигнали своя на Зъбера над прибоя. Други родове водели началото си от легендарни герои, за които и до ден днешен се разказва – Крейкхол от Крейк Глиганоубиеца, Бейнфорт от Закачуления, Иу от Слепия стрелец Алан от Дъба, Морланд от Пейт Орача. Всички тези родове ставали могъщи и силни, а някои от представителите им станали лордове и дори крале. Ала най-великите лордове в Западните земи несъмнено били Кастърли от Скалата, чийто престол се намирал в огромна канара, издигаща се над морето. Легендите разказват, че първият лорд от Кастърли бил ловец, Корлос, син на Кастър, който живеел в селце, близо до днешния Ланиспорт. Когато един лъв започнал да краде овцете на селото, Корлос го издебнал край бърлогата му в една пещера в основата на Скалата. Въоръжен само с копие, той сразил лъва и лъвицата му, но пощадил малките лъвчета. Милосърдието му така се понравила на старите богове (това било много преди Седемте да пристигнат във Вестерос), че те изпратили лъч ярка светлина в пещерата и там, по каменните стени, Корлос съзрял блясъка на жълто злато в жила, широка колкото човешки кръст.

Истината в този разказ е забулена в мъглите на миналото, но няма съмнение, че Корлос или някой предтеча на Кастърли открил злато в Скалата и започнал да го добива. За да пази това съкровище от крадци, той се преместил да живее в пещерата и укрепил входа ѝ. С годините наследниците му следвали златото и дълбаели все по-дълбоко в скалата. Прокопали галерии и стълбища, тунели и зали, превръщайки огромната канара в могъща крепост, много по-голяма от всеки друг замък във Вестерос.

Макар и никога да не били крале, Кастърли станали най-богатите лордове в цял Вестерос и най-голямата сила в Западните земи, оставайки такива стотици години наред. Междувременно Епохата на зората била отстъпила на Епохата на героите.

Тогава от изток пристигнал златокос измамник, наречен Лан Умника. Някои го смятат за андалски пътешественик, дошъл отвъд Тясното море, макар това да се случило хилядолетия преди андалите да стъпят във Вестерос. Независимо от произхода му историите разказват, че Лан Умника прогонил някак Кастърли от Скалата и я направил своя.

Точно как е успял да извърши това, остава въпрос на догадки. В най-разпространената версия Лан открил таен проход в Скалата, цепнатина толкова тясна, че трябвало да съблече дрехите си и да се намаже с масло, за да се провре през нея. Веднъж вътре обаче започнал с лукавствата си. Нашепвал заплахи в ушите на обитателите, виел като демон в мрака, крадял съкровища от един брат и ги скривал в покоите на друг, поставял капани и предизвиквал срутвания. Така настроил членовете на рода едни срещу други и ги убедил, че из Скалата витае някакво страховито създание, което няма да им позволи да живеят спокойно.

Други разказвачи предпочитат различни версии. Например как Лан използвал процепа, за да напълни Скалата с мишки, плъхове и друга напаст и така прогонил Кастърли. Или пък как прекарал до вътрешността цял прайд лъвове, които погълнали лорд Кастърли и синовете му, а после Лан сложил ръка на съпругата и на дъщерите му. В най-неприличната от тези истории

Лан се вмъквал всяка нощ, за да похищава девиците на Кастърли. След девет луни девиците родили златокоси деца, макар да настоявали, че никога не са познали мъж плътски.

В последната история, колкото и да е непристойна, има нещо интересно, което може отчасти наистина да се е случило. Архимайстер Перестан вярва, че Лан е бил един от служителите на лорд Кастърли (може би придворен пазач). Дъщеря на Негова светлост (а може би и дъщери, макар това да звучи по-малко вероятно) забременяла от него, след което той успял да получи от баща ѝ позволение да се ожени за нея. Ако наистина се е случило така и ако предположим (както е логично), че лорд Кастърли не е имал законородени синове, тогава Скалата по естествен път е преминала у дъщеря му, а оттам и у Лан, след смъртта на баща ѝ.

Но и за тази версия, както и за останалите, няма исторически доказателства. Знаем само, че в някакъв момент от Епохата на героите Кастърли изчезват от хрониките, а непознатите дотогава Ланистър се появяват на тяхно място, управлявайки големи части от Западните земи изпод Скалата на Кастърли.

Лан Умника предполагаемо живял до триста и дванайсетгодишна възраст и станал баща на сто дръзки синове и сто чевръсти дъщери, всичките красиви, силни и благословени с коса „златна като слънцето". Но ако оставим тези разкази настрана, от летописите знаем, че Ланистър са били колкото красиви, толкова и плодовити. В родословните списъци бързо се появяват много имена, а след няколко поколения наследниците на Лан били толкова многочислени, че Скалата не можела да ги побере. Вместо да дълбаят още проходи в камъка, някои синове и дъщери от по-маловажни клонове на рода намерили нов дом в едно селце едва на километър от Скалата. Земята била плодородна, морето гъмжало от риба, а избраното от тях място притежавало отлично естествено пристанище. Скоро селцето се превърнало в градче, а после в град, наречен Ланиспорт.

По времето, когато дошли андалите, Ланиспорт вече бил вторият по големина град във Вестерос. Единствено Староград бил по-голям и по-богат, а търговски кораби от всяко кътче на света плавали до западните брегове, за да посетят златния град накрай Морето на залеза. Златото направило Ланистър богати, а търговията – още повече. Ланистър от Ланиспорт процъфтявали, построили дебели стени край града си, за да го защитят от грабители (най-вече железнородени), и скоро станали крале.

Доколкото знаем, Лан Умника никога не се е именувал крал, макар някои разкази от векове по-късно да му дават тази титла посмъртно. Първият истински крал от Ланистър, за когото знаем, е Лореон Ланистър, познат още като Лореон Лъва (мнозина от рода през вековете са били наричани „Лъва" или „Златния" по разбираеми причини). Той направил Рейн от Кастамир свои васали, като се оженил за една от дъщерите на тогавашния лорд. След това победил Качулатия крал Моргон Бейнфорт във война, траяла двайсет години.

Лореон може да е бил първият крал на Скалата, но синовете, внуците му и всичките му наследници носили тази титла още хиляди години. При все това границите на кралството им не се разгърнали напълно, докато не пристигнали андалите. Андалите стъпили в Западните земи късно, дълго след като превзели Долината и разгромили кралствата на Първите хора в Речните земи. Първият андалски главатар, поел с армия през хълмовете, срещнал смъртта си от ръцете на крал Тиболт Ланистър, наричан Гръмотевицата. Второто и третото нашествие били отблъснати по подобен начин, но когато все повече андали започнали да се придвижват на запад, в малки дружини или големи войнства, кралете Тирион Трети и синът му Геролд Втори разбрали каква съдба ги очаква.

Вместо да се опитват да спрат нашествениците с оръжие, тези проницателни крале оженили по-влиятелните андалски бойни главатари за дъщерите на големите западни родове. Те били предпазливи хора, които добре знаели какво се е случило в Долината, и поискали отплата за щедростта си. Синовете и дъщерите на въздигнатите андалски лордове били взети като повереници в Скалата, където да служат като щитоносци, пажове и виночерпци... и като заложници, ако бащите им замислят предателства.

След време кралете Ланистър започнали да сгодяват и собствените си деца за андали и когато Геролд Трети се споминал без мъжки наследници, бил свикан съвет, който короновал съпруга на единствената му дъщеря, сир Джофри Лидън. Той приел името Ланистър и станал първият андал, владетел на Скалата. Други благородни домове също водели началото си от подобни съюзи: Джаст, Лефорд, Парън, Дрокс, Марбранд, Бракс, Серет, Сарсфийлд и Киндал. И тъй, с нов живец кралете на Скалата се сдобили с още повече власт.

Церион Ланистър разширил границите на кралството си на изток до Златния зъб и околните възвишения, като надвил трима по-дребни крале, които се съюзили срещу него. Томен Ланистър, Първия с това име, построил огромна флотилия и добавил към кралството Светлия остров, като взел за жена дъщерята на последния крал Фарман. Лореон Втори пък организирал първия турнир в Западните земи, на който повалил всеки рицар, изправил се срещу него.

Първият Лансел Ланистър (известен, разбира се, като Лансел Лъва) водил война срещу кралете на Планински рай и завладял Предела чак до Стария дъб, преди да бъде покосен в битка. (Синът му Лореон Трети изгубил всичко, спечелено от баща му, и си заслужил подигравателното прозвище Лореон Мекия.) Крал Геролд Ланистър, познат като Геролд Велики, отплавал към Железните острови и се върнал със сто железнородени заложници, като обещал да беси по един всеки път, когато грабителите дръзнат да го нападнат. (Верен на думата си, той обесил над двайсет от тях.) Лансел Четвърти пък обезглавил железнородения крал Харалд Полуудавения и наследника му с един-единствен удар на валирианския меч Силния рев в битката при нос Лан. По-късно той загинал в сражението при Червеното езеро, опитвайки се да завладее Предела.

Някои от кралете Ланистър се прославили с мъдростта си, други със смелостта си, а почти всички – с щедростта си... с изключение на крал Норвин Ланистър, повече известен като Норвин Стиснатия. Ала Скалата на Кастърли била дом и на мнозина слаби, жестоки и нерешителни крале. Лореон Четвърти бил по-познат като Лореон Скудоумния, а внукът му Лореон Пети получил прякора кралица Лореа, защото обичал да се облича с дрехите на жена си и да се скита из пристаните на Ланиспорт, преструвайки се на обикновена проститутка. (След тези двама владетели името Лореон изгубило популярност сред принцовете от рода Ланистър.) По-късен монарх, Тирион Втори бил известен като Мъчителя. Макар и силен крал, прочут с уменията си с бойната брадва, истинска наслада му доставяли само изтезанията. Шепнело се, че не пожелавал жена, освен ако първо не я накарал да кърви.

Накрая владенията на Ланистър се прострели от западния морски бряг до горните притоци на Червената вилка и Повален камък, отбелязани с прохода под Златния зъб, както и от южния бряг на Залива на железния мъж до границите на Предела. Границите на Западните земи в наши дни следват тези на кралството на Скалата преди Полето на огъня, когато Лорен Ланистър (Лорен Последния) подвил коляно като крал и се изправил като лорд. Ала в предишни векове границите се изменяли често, особено на юг, където Ланистър многократно враждували с Гардинър от Предела, и на изток, където си съперничели с множеството крале на Тризъбеца.

В добавка брегова линия на Ланистър била по-близо до Железните острови, отколкото тази на което и да било друго кралство. Богатствата на Ланиспорт и търговията край него постоянно изкушавали грабителите от тези потънали в невежество острови. Войни между западняците и железнородените избухвали почти при всяко поколение и дори и в мир железнородените правели набези, примамени от мисълта за богатства и солени жени. По на юг Светлият остров бранел брега и затова родът Фарман станал известен с омразата си към железнородените.

Богатствата на Западните земи, разбира се, идват най-вече от златните и сребърните им мини. Залежите са обширни и дълбоки и до ден-днешен някои мини, дори и след хиляди години добив, все още не са изчерпани. Ломас Дългата крачка пише, че дори в далечния Асшаи край Сянката търговци го питали дали е вярно, че „лордът-лъв" живеел в дворец от чисто злато, а поданиците му събирали цели съкровища, докато орат нивите си. Златото на Запада е стигнало надалеч и майстерите знаят, че няма мини, тъй богати, колкото тези под Скалата на Кастърли.

Ланистърските крале получили меча Силния рев във века преди Ориста. Говори се, че златото, което заплатили за него, било достатъчно да се въоръжи цяла армия. Ала бил изгубен след малко повече от век, когато Томен Втори го взел със себе си, тръгвайки с огромната си флота към руините на Валирия, откъдето възнамерявал да се върне с богатствата и чародейските тайнства, които несъмнено още се намирали там. Нито флотата, нито Томен и мечът му се завърнали.

Последната вест за тях е записана в една волантинска хроника, „Волантинска слава". Там се говори за „златна флотилия", понесла „краля-лъв", която спряла там за провизии и триарсите засипали крал Томен с дарове. Според хрониката, той им обещал половината от всичко, което намери, в замяна на щедростта им и на тяхното обещание, че ще му изпратят и своите флотилии, когато той поиска. След това отплавал. На следващата година триархът Маркело Тагарош изпратил ескадра от кораби към Валирия, за да види дали е останало нещо от златната флотилия, но хората му се завърнали с празни ръце.

ВЛЯВО | *Силния рев, изгубеният валириански меч на рода Ланистър.*

В древни времена богатството на Запада би задоволявало отлично жаждата на Валирия за скъпоценни метали. Въпреки това няма доказателства, че драконовите владетели някога са влизали в контакт с господарите на Скалата, били те Кастърли или Ланистър. Септон Барт споменава един вече изгубен валириански текст, според който чародеите на Свободната твърд предсказали, че златото от Скалата на Кастърли ще унищожи Валирия. Архимайстер Перестан има по-достоверно предположение. В древността валирианците успели да стигнат до Старograd, но там се случил някакъв голям обрат или трагедия и оттогава те избягвали цял Вестерос.

ДОМЪТ ЛАНИСТЪР ПРИ ДРАКОНИТЕ

Когато Лорен Последния се отказал от короната си, Ланистър били принизени до лордове. Макар огромните им богатства да останали непокътнати, те не можели да се похвалят с близки връзки с Таргариен, за разлика от Барatеон, и били твърде горди, за разлика от Тъли, за да поискат незабавно значима позиция под властта на Железния трон.

Едва поколение по-късно, когато принц Егон и принцеса Рена пожелали да се скрият от крал Мегор Жестокия, Ланистър започнали да се намесват в политиката на кралството. Лорд Лаймън Ланистър им дал убежище, както и правото на госта и отказал на всички нареждания на краля да ги предаде. Ала Негова светлост не защитил с оръжие принца и принцесата бегълци, нито пък се включил в последвалия конфликт, преди принц Егон да загине от ръката на чичо си в битката при Окото на боговете. Но когато по-младият брат на Егон, Джеерис, предявил своите претенции към трона, Ланистър се притекли в негова подкрепа.

Смъртта на крал Мегор и короноването на крал Джеерис приближили дома Ланистър към Железния трон, макар Веларион, Арин, Хайтауър, Тъли и Барatеон все още да били по-влиятелни. Лорд Тимонд Ланистър присъствал на Върховния съвет от 101 г. сл. З., който решил въпроса за унаследяването на трона. Той пристигнал с огромна свита от триста знаменосци, войници и прислуга... само за да бъде надминат от лорд Матос Тирел с неговите петстотин. В дебатите Ланистър подкрепили принц Визерис, а той запомнил избора им и след години, когато се възкачил на трона, ги възнаградил, като направил близнака на лорд Джейсън Ланистър, Тиланд, надзорник на корабите. По-късно сир Тиланд станал надзорник на хазната при крал Егон Втори, а близките му връзки с Железния трон въвлекли брат му в Танца на драконите на страната на Егон.

Ала докато борбата за наследяването на Железния трон продължавала, сир Тиланд пострадал жестоко, задето скрил по-голямата част от златото на Короната на недостъпно място, след като Ренира превзела Кралски чертог. Верността на Ланистър им довела още беди, когато Червения кракен и грабителите му връхлетели върху незащитения Запад, докато лорд Джейсън отивал с армията си на изток по заповед на крал Егон Втори. Поддръжниците на кралица Ренира пресрещнали войнството на Ланистър при брода на Червената вилка. Там лорд Джейсън паднал, смъртноранен от посивелия скуайър Пейт от Дълголист (посветен в рицарство след битката, този воин от простолюдието бил известен до края на дните си като Убиеца на лъвове). Войнството на Запада продължило и спечелило победи под водачеството на сир Ейдриън Тарбек, а по-късно и с лорд Лефорд начело, преди и той да загине в битката при Рибята хранилка, където западняците били приклещени от три вражески армии и избити.

Междувременно сир Тиланд Ланистър паднал в плен на кралица Ренира, след като превзела Кралски чертог. Въпреки жестоките изтезания, на които го подлагали, за да каже къде е скрил златото на Короната, той упорито мълчал. Когато Егон Втори и верните му сподвижници си върнали града, открили сир Тиланд ослепен, осакатен и кастриран. Въпреки това бил запазил разсъдъка си и крал Егон го възстановил на поста му. В последните дни на царуването си кралят дори го изпратил до Свободните градове, за да наеме войски срещу сина на Ренира, бъдещия Егон Трети.

След края на войната последвало регентство, тъй като, когато седнал на престола, новият крал Егон Трети бил едва единайсетгодишен. С надеждата да излекуват дълбоките рани от Танца, регентите направили сир Тиланд Ръка на краля. Навярно някогашните му врагове го смятали за твърде слаб и с прекършена воля, за да представлява опасност, но сир Тиланд служил умело още две години, преди да го покоси Зимната треска от 133 г. сл. З.

В следващите години Ланистър подкрепили Таргариените срещу Демон Блекфир, макар бунтовниците на Черния дракон да спечелили поредица значими победи в Западните земи, особено при Ланиспорт и Златния зъб. Там Куентин Бол, избухливият рицар, известен като Огненото кълбо, убил лорд Лефорд и обърнал в бяг лорд Деймън Ланистър (по-късно прочул се като Сивия лъв).

След смъртта му през 210 г. сл. З, Сивия лъв бил наследен от сина си Тиболт. Ала едва две години по-късно и той загинал при съмнителни обстоятелства. Млад мъж в разцвета на силите си, лорд Тиболт не оставил наследник, освен тригодишната си дъщеря Церела. Времето ѝ като лейди на Скалата било кратко и свършило жестоко. След по-малко от година и тя била мъртва, а Скалата, Западните земи и всичкото богатство и власт на дома Ланистър преминали у чичо ѝ Геролд, по-малкия брат на покойния лорд Тиболт.

Благ мъж и изключително умен, Геролд бил регент на младата си племенница, но внезапната ѝ смърт на невръстна възраст предизвикала много шушукания и из Запада плъзнали слуховете, че и лейди Церела, и лорд Тиболт били убити от Геролд.

Никой не може да потвърди със сигурност истинността на тези слухове, но Геролд Ланистър се доказал като извънредно проницателен, умел и справедлив лорд, който увеличил значително богатството на Ланистър, властта на Скалата и търговията в Ланиспорт. Управлявал трийсет и една години и си заслужил прозвището Геролд Златния. Ала трагедиите, сполетели дома Ланистър, доказвали красноречиво колко врагове имал Геролд. Възлюбената му втора съпруга Роана изчезнала при тайнствени обстоятелства през 230 г. сл. З., по-малко от година след като родила Джейсън, четвъртия, най-малък син на Негова светлост. Тивалд, по-големият от двамата му първородни близнаци, загинал в битка през 233 г. сл. З. като скуайър на лорд Робърт Рейн от Кастамир по време на бунта на Пийк. И лорд Робърт загинал, като оставил най-големия си син, сир Роджър Рейн (Червения лъв), за свой наследник.

Най-значимата смърт в бунта на Пийк била на самия крал Мекар, но хаосът, последвал от нея, е описан другаде. По малко известни, но не по-малко гибелни били резултатите от тази битка върху историята на Запада. Тивалд Ланистър отдавна бил сгоден за по-малката сестра на Червения лъв, лейди Елин. Тази своенравна и сприхава девойка, която от години очаквала да стане следващата лейди на Скалата, не искала да се простои с амбициите си. След смъртта на годеника си тя убедила близнака му Тион да се откаже от собствения си годеж с дъщерята на лорд Роуан от Златна дъбрава и да се ожени за нея. Твърди се, че лорд Геролд се противопоставил на съюза, но скръбта, годините и болестите го били превърнали в бледа сянка на онова, което бил някога, и накрая той отстъпил. През 235 г. сл. З. с двойна венчавка в Скалата сир Тион Ланистър ознаменувал брака си с Елин Рейн, а по-малкият му брат Титос взел за съпруга Джейн Марбранд, дъщеря на лорд Марбранд от Ашмарк.

Два пъти вдовец и вече болен, лорд Геролд не се оженил за трети път. Тъй че след брака си Елин от Рейн на практика станала лейди на Скалата, макар и да не носела титлата официално.

Докато свекърът ѝ предпочитал да се оттегли в покоите си със своите книги, лейди Елин управлявала двор, изпълнен с великолепие. Тя организирала множество пищни турнири и бляскави балове, напълнила Скалата с художници, артисти, музиканти... и свои сродници. Братята ѝ Роджър и Рейнард били неотлъчно до нея, а тя ги засипвала с почести, земи и титли. Правила същото и за чичовците си, братовчедите си, племенниците и племенничките си. Възрастният шут на лорд Геролд, хаплив гърбушко, наречен Лорд Жаба, дори подхвърлил: „Лейди Елин не може да не е чародейка, защото донесла дъжда под Скалата".

През 236 г. сл. З. претендентът Демон Блекфир, Третия с това име, прекосил Тясното море и стъпил на Куката на Маси заедно с Горчива стомана и Златната

ГОРЕ | *Гербът на дом Ланистър (в средата) и някои от по-важните домове от миналото и настоящето (по часовниковата стрелка): Крейкхол, Бракс, Клегейн, Фарман, Лефорд, Рейн, Уестърлинг, Пейн, Марбранд, Лидън, Престър и Тарбек.*

дружина, решен да спечели Железния трон. В отговор крал Егон Пети призовал всичките си верни лордове в Седемте кралства да се бият на негова страна и така започнал четвъртият бунт на Блекфир.

Този бунт приключил много по-бързо, отколкото предполагал претендентът, в битката при моста Отприщена вода. Труповете на мъртвите поддръжници на Черния дракон заприщили водите и реката преляла. Роялистите изгубили по-малко от стотина души... ала сред тях бил и сир Тион Ланистър, наследник на Скалата.

Загубата на втория от „славните" му близнаци можела да довърши лорд Геролд. Но странно, случило се обратното. Когато положили тялото на Тион в Скалата на Кастърли, Геролд Златния отново се разбудил и хванал здраво юздите на Запада. Възнамерявал да стори всичко по силите си, за да подготви за управлението третия си син, мекушавия и невдъхващ надежди Титос.

Това бил краят на „властта на Рейн". Братята на лейди Елин скоро отпътували от Скалата, придружени от много други от рода си.

Самата лейди Елин останала, ала властта ѝ отслабвала, докато тази на лейди Джейн растяла. Скоро съперничеството между вдовицата на Тион и съпругата на Титос станало наистина грозно, ако можем да вярваме на слуховете, записани от майстер Белдон. Той ни разказва как през 239 г. сл. З. Елин Рейн била обвинена, че е прелъстила Титос Ланистър, за да го изкуши да остави жена си в нейна полза. Само че младият Титос (тогава едва на деветнайсет) бил толкова стреснат от вдовицата на брат си, че не могъл да се справи в ложето. Унижен, той избягал при съпругата си, признал си и ѝ поискал прошка.

Лейди Джейн била склонна да прости на Титос, но не и на етърва си и не се поколебала да съобщи на лорд Геролд за случката. Разярен, Негова светлост решил да отърве завинаги Скалата от Елин Рейн, като ѝ намери друг съпруг. Разпратили гарвани и набързо бил уговорен нов съюз. В рамките на половин месец Елин Рейн се омъжила за Валдеран Тарбек, лорд на замъка Тарбек, червендалест петдесет и пет годишен господар на древен, ала обеднял род.

Елин Рейн, вече лейди Тарбек, си заминала от Скалата заедно със съпруга си и никога повече не се върнала, но съперничеството между нея и лейди Джейн не приключило. Сякаш дори се усилило чрез така наречената от Лорд Жаба „война на утробите". Макар лейди Елин да не могла да даде наследник на Тион, тя дарила Валдеран Тарбек (който, трябва да се отбележи, имал още неколцина по-големи синове от първите си два брака) с две дъщери и син. Лейди Джейн пък отвърнала на удара със свои собствени деца, първото от което било син. Дала му името Тивин, а според историите, когато дядо му разрошил златната му косица, бебето го ухапало по пръста.

Последвали други деца, но Тивин, най-големият син, бил единственият внук, който Негова светлост

ГОРЕ | *Лейди Елин Рейн и лейди Джейн Марбранд в двора на лорд Геролд Ланистър.*

видял. През 244 г. сл. З. Геролд Златния умрял от проблеми с пикочния мехур, заради който бил неспособен да уринира. На двайсет и четири годишна възраст Титос Ланистър, най-големият му жив син, станал лорд на Скалата, Щит на Ланиспорт и Пазител на Запада.

За всички тези титли той се оказал крайно неподходящ. Лорд Титос Ланистър имал много добродетели. Не се гневял лесно и бързо прощавал, виждал добро у всекиго, и у обикновения човек, и у благородника, и бил твърде доверчив. Наричали го Смеещия се лъв, задето бил благосклонен към всеки, и за известно време Западът се смеел с него... но скоро все повече хора се смеели на него.

В управлението на земите си лорд Титос се показал слабоволев и нерешителен. Нямал вкус към войната и пренебрегвал със смях обиди, за които повечето му предшественици биха извадили меч. Мнозина видели в слабостите му възможност да си спечелят власт, богатство и земи. Някои заемали големи суми от Скалата и не ги връщали. Когато станало ясно, че лорд Титос е готов да отсрочва такива дългове и дори да ги опрощава, обикновени търговци от Ланиспорт и Кейс също започнали да молят за заеми.

Декретите на лорд Титос били пренебрегвани и във владенията му плъзнала корупция.

По пирове и балове гостите се чувствали свободни да се подиграват на Негова светлост дори в очите му. Да дръпнеш лъва за опашката, така се наричало това, а млади рицари и дори скуайъри се надпреварвали да проверят колко силно могат да я дръпнат. Говори се, че никой не се смеел по-гръмко на закачките от самия лорд Титос.

В едно от писмата си до Цитаделата майстер Белдон пише: „Негова светлост иска само да го обичат. Затова се смее, не се обижда, прощава, дава почести, титли и дарове на онези, които му се подиграват и не му се подчиняват, като мисли, че така ще си спечели верността им. Ала колкото повече се смее и раздава, толкова повече го презират".

Докато влиянието на Ланистър намалявало, други домове печелели позиции, ставали все по-размирни и непокорни. И към 254 г. сл. З. дори лордовете оттатък границите на Запада вече знаели, че лъвът от Скалата на Кастърли вече не е звяр, от който да се страхуват.

По-късно същата година лорд Титос се съгласил да омъжи седемгодишната си дъщеря Джена за един от помалките синове на Уолдър Фрей, лорд на Близнаците. Макар и само на десет, Тивин гневно се противопоставил на годежа. Лорд Титос не се отметнал от обещанието си, ала хората разбрали, че това безстрашно малко момче с желязна воля притежава необичайна за годините си твърдост и по нищо не прилича на баща си.

Не след дълго лорд Титос изпратил наследника си в Кралски чертог да служи като виночерпец в двора на крал Егон. Същото сторил и с втория си син, Кеван, за да служи като паж, а после и като скуайър на лорда на Кастамир.

От стар род, богати и могъщи, Рейн спечелили много по време на лошото управление на лорд Титос. Роджър Рейн, Червения лъв, всявал страх с воинските си умения – мнозина го считали за най-смъртоносния меч в Западните земи. Брат му сир Рейнард бил обаятелен и лукав, колкото сир Роджър бил силен и бърз.

Редом с Рейн, и Тарбек, техни близки съратници, преживели период на възход. След векове на упадък бедният, ала древен род отново процъфтявал, най-вече заради новата лейди Тарбек, бившата Елин Рейн.

Макар самата тя да била нежелана в Скалата, лейди Елин успяла да измъкне доста злато от Ланистър чрез братята си, защото лорд Титос много трудно можел да откаже на Червения лъв. Тя използвала тези средства за възстановяването на замъка Тарбек, който по онова време се рушал. Издигнала наново външната му стена, подсилила кулите и украсила цитаделата му, тъй че да може да си съперничи с всеки замък на Запада.

През 255 г. сл. З. лорд Титос се сдобил с четвърти син, ала радостта му бързо се превърнала в скръб. Съпругата му лейди Джейн така и не се възстановила и починала месец след раждането на Герион Ланистър. Загубата ѝ съкрушила Негова светлост. От този ден насетне вече никой не го наричал Смеещия се лъв.

Последвалите години били сред най-мрачните в дългата история на Запада. Положението толкова се влошило, че Железният трон се видял принуден да се намеси. Три пъти крал Егон Пети изпращал рицарите си, за да възстановят реда, но всеки път още щом те си заминавали, конфликтите се разгаряли наново. Когато Негово Величество загинал при трагедията в Летен замък през 259 г. сл. З., положението в Запада се влошило още повече, тъй като новият крал Джеерис Втори нямал волята на баща си и освен това скоро бил въвлечен във войната на Кралете на деветте петака.

Когато кралят призовал западняците, отзовали се хиляда рицари и десет хиляди воини, ала лорд Титос не бил сред тях. Вместо него ги командвал братът на Негова светлост. През 260 г. сл. З. сир Джейсън Ланистър загинал на Кървавия камък и след това сир Роджър Рейн поел командването и постигнал няколко значими победи.

Тримата най-големи синове на лорд Титос също се отличили на Каменните стъпала. Посветен в рицарство точно преди началото на войната, сир Тивин Ланистър се сражавал в свитата на младия престолонаследник принц Ерис и му била оказана честта сам да посвети принца в рицарство в края на сраженията. Кеван Ланистър пък бил скуайър на Червения лъв и също си заслужил шпорите, като бил посветен от самия Роджър Рейн. Брат им Тигет бил твърде млад за рицарство, ала храбростта и уменията му направили впечатление на всички. Още в първата си битка той сразил възрастен мъж, а в следващи сражения – други трима, един от които рицар в Златната дружина. И докато лъвчетата му се биели на Каменните стъпала, Титос Ланистър стоял в Скалата в компанията на млада жена от простолюдието, която хванала окото му, докато служела като дойка на най-малкия му син.

Завръщането на тримата му синове най-после сложило началото на промяна. Закоравял от войната и крайно наясно колко малко ценели баща му останалите лордове, сир Тивин Ланистър незабавно се заел да възвърне достойнството и силата на Скалата на Кастърли. Баща му се възпротивил, ала, както се говори, слабо, след което се оттеглил в обятията на дойката, докато синът му поемал управлението.

Сир Тивин започнал с искането всички да върнат дълговете си към лорд Титос. Тези, които не можели, трябвало да изпратят заложници в Скалата. Сформиран бил отряд от петстотин рицари, ветерани от Каменните стъпала, под водачеството на Кеван Ланистър, чиято задача била да отърват Запада от рицари-обирджии и други разбойници.

Някои побързали да се подчинят. „Лъвът се събуди," отбелязал Харис Суифт, Рицаря от Крепост в нивите, когато събирачите на дълговете пристигнали пред портите на замъка му. И тъй като не можел да плати, той предал дъщеря си за заложница на сир Кеван. Ала другаде събирачите били посрещнати с мрачна съпротива и дори с открито неподчинение. Знае се, че лорд Рейн се разсмял, когато майстерът му прочел декрета на сир Тивин, и посъветвал приятелите и васалите си да не правят нищо.

Лорд Валдеран недалновидно предпочел друго. Той отишъл до Скалата, за да протестира пред самия лорд Титос, уверен, че може да го сплаши и да го накара да отмени декретите на сина си. Вместо това се озовал срещу сир Тивин, който го пратил в тъмница.

С лорд Валдеран в окови, Тивин Ланистър навярно очаквал Тарбек да отстъпят. Вместо това лейди Тарбек бързо му доказала, че е сгрешил. Тя изпратила собствените си рицари да заловят трима от родствениците на Тивин. Двама били от Ланиспорт, по-далечни роднини на Ланистър от Скалата, ала третият бил младият скуайър Стафорд Ланистър, най-големият син и наследник на сир Джейсън, брат на лорд Титос.

Кризата предизвикала лорд Титос да се отдели от любовницата си достатъчно дълго, за да отмени заповедите на непреклонния си наследник. Негова светлост не просто заповядал да освободят лорд Тарбек невредим, но и му се извинил и опростил дълговете му.

За размяната на заложниците лорд Титос се обърнал към по-малкия брат на лейди Тарбек, сир Рейнард Рейн. Определили за място на срещата престола на Червения лъв в Кастамир. Сир Тивин отказал да отиде, затова сир Кеван върнал лорд Валдеран, а самата лейди Тарбек довела Стафорд и братовчедите му. Лорд Рейн организирал пир и за двете страни, където всички вдигали тостове един за друг и се обсипали взаимно целувки, дарове и клетви да останат верни приятели „за цяла вечност".

Вечността траяла не повече от година, отбелязва Великия майстер Пицел. Тивин Ланистър, който не присъствал на пиршеството, така и не се отказал да смири тези прекалено силни васали. Късно през 261 г. сл. З. той изпратил гарвани до Кастамир и Тарбек. Поискал братята Рейн, както и лорд и лейди Тарбек да се явят в Скалата на Кастърли, „за да отговарят за престъпленията си". Вместо това и двата дома му се опълчили, както Тивин със сигурност очаквал. Надигнали се в открито въстание и се отрекли от клетвите си към Скалата.

ГОРЕ | *Лорд Титос Ланистър и наследникът му Тивин.*

И тъй Тивин Ланистър свикал войнството си. Не поискал съвет от баща си и дори не го уведомил за намеренията си. Вместо това поел на поход с петстотин рицари и три хиляди пехотинци и арбалетчици.

Най-напред гневът на Тивин се стоварил върху Тарбек. Войнството на Ланистър ги връхлетяло тъй изневиделица, че лорд Валдеран нямал време да сбере васалите и застъпниците си. Негова светлост съвсем неразумно излязъл срещу Тивин само с придворните си рицари. В кратка и жестока битка Тарбек били сразени и избити. Валдеран Тарбек и синовете му били обезглавени, както и всичките му племенници и братовчеди и съпрузите на дъщерите му, а също и всеки мъж, дръзнал да покаже синьо-сребърната звезда със седем лъча върху щита или знамето си в знак, че принадлежи към рода Тарбек. И когато Ланистър продължили към замъка Тарбек, главите на лорд Валдеран и синовете му били в първите редици, набучени на копия.

Когато армията наближила, лейди Елин Тарбек заключила портите и изпратила гарвани до Кастамир, призовавайки братята си. Лейди Тарбек се уповавала на здравите стени на замъка, очаквайки дълга обсада. Само че Ланистър подготвили обсадните си машини едва за ден, а стените с нищо не помогнали, когато един от огромните камъни прелетял над тях и срутил старата кула в центъра на замъка. При срутването загинали лейди Елин и синът ѝ Тион Червения. Съпротивата на Тарбек приключила скоро след това, портите били отворени, а Тивин Ланистър наредил да опожарят замъка. Огънят горял един ден и една нощ, докато не останало нищо, освен обгорена черупка. Червения лъв пристигнал навреме, за да види пламъците. С него яздели две хиляд7и души – толкова успял да събере за краткото време, което имал.

Тивин Ланистър разполагал с три пъти повече мъже, съгласни са повечето хроники, а според някои съотношението било дори пет към едно. Надявайки се, че силата на изненадата ще му е достатъчна, Роджър Рейн наредил тръбите да обявят началото на атаката и се втурнал в щурм към лагера на Тивин. След първоначалния шок Ланистър се окопитили бързо и числеността превъзходство скоро си проличало. Лорд Рейн нямал избор – обърнал се и избягал, оставяйки почти половината си хора мъртви на полето. Изпроводил го дъжд от арбалетни стрели и една улучила лорд Рейн между плешките, пробивайки бронята на гърба му. Червения лъв продължил бягството си, ала половин левга по-нататък паднал от коня си и трябвало да го внесат на ръце в Кастамир.

Три дни по-късно там пристигнала и войската на Ланистър. Подобно на Скалата, престолът на Рейн също някога бил мина. В Епохата на героите богатите залежи на сребро и злато направили Рейн почти толкова богати, колкото Ланистър. За да опазят богатството си, те изградили външна стена край входа на мината, затворили го с порта от дъб и желязо и издигнали отстрани две здрави кули. Последвали цитадели и зали, а през цялото това време минните шахти се спускали все по-надълбоко. Когато накрая златото свършило, Рейн разширили галериите в зали и удобни спални покои, прекарали плетеница от тунели помежду им и накрая построили огромна, ехтяща бална зала. За незапознатите Кастамир може би изглеждал като скромен замък, подходящ за някой рицар или дребен лорд. Но онези, които познавали тайните му, знаели, че девет десети от него се намират под земята.

Точно в дълбините на тези галерии се оттеглили хората от рода Рейн. Трескав и омаломощен от загубата на кръв, Червения лъв не можел да ги предвожда. Заменил го сир Рейнард, брат му. Не толкова упорит, но по-лукав от брат си, той знаел, че няма достатъчно хора, за да брани стените, затова изоставил всичко на повърхността и се оттеглил под земята. Когато всички от замъка били в безопасност в тунелите, сир Рейнард изпратил вест на сир Тивин, предлагайки примирие. Ала Тивин Ланистър не удостоил предложението на Рейнард дори с отговор. Вместо това заповядал да запечатат мината. С кирки, брадви и факли собствените му миньори срутили тонове почва и камъни, като затрупали огромната порта и всички входове и изходи към мината. После насочил вниманието си към малкия бърз ручей, който захранвал прозрачно чистия вир край замъка, заради който Кастамир получил името си. За по-малко от ден успели да заприщят ручея, а след още два го отклонили към най-близкия вход на мината.

Почвата и камъните, които затворили мината, не можели да пропуснат дори катерица, камо ли човек... но водата намерила път.

Сир Рейнард взел със себе си в мините над триста мъже, жени и деца. Нито един не излязъл оттам. Неколцина от пазачите, назначени на някои от по-малките и отдалечени входове, казали, че през нощта чули приглушени викове и писъци изпод земята, но до сутринта всичко отново притихнало.

Никой повече не отворил мините на Кастамир. Залите и крепостните здания над тях, опожарени от Тивин Ланистър, пустеят и до ден днешен, неми свиде-

тели на съдбата на онези глупци, посмели да се вдигнат на оръжие срещу лъвовете от Скалата.

През 262 г. сл. З. крал Джеерис Втори се споминал в Кралски чертог след едва три години на Железния трон. Синът му Ерис, принц на Драконов камък, го наследил като крал Ерис Втори. Първото му дело – и най-мъдрото според мнозина, било да призове приятеля си от детинство Тивин Ланистър, за да му служи като Ръка.

Сир Тивин бил едва на двайсет, най-младата Ръка в историята, ала саморазправата му с бунта на Рейн и Тарбек му спечелила много уважение и немалко страх из Седемте кралства. Братовчедка му лейди Джоана, дъщеря на Джейсън, покойния брат на лорд Титос, вече живеела в Кралски чертог. Тя била придворна дама и придружителка на Рела още от 259 г. сл. З. Тя се омъжила за сир Тивин година след назначението му с пищна церемония във Великата септа на Белор. Самият крал Ерис седял начело на масата на пира и водел церемонията в първата брачна нощ. През 266 г. сл. З. лейди Джоана родила близнаци, момче и момиче. Междувременно братът на сир Тивин, Кеван, се оженил за дъщерята на сир Харис Суифт от Крепост в нивите – девойката, която Кеван някога взел като заложница за дълговете на баща ѝ.

През 267 г. сл. З. сърцето на лорд Титос Ланистър се пръснало, докато изкачвал стръмното стълбище към покоите на наложницата си (Негова светлост прекратил увлечението си по дойката, само за да бъде запленен от дъщерята на един майстор на свещи). И тъй, на двайсет и пет Тивин Ланистър станал лорд на Скалата, Щит на Ланиспорт и Пазител на Запада. След като положили Смеещия се лъв в гроба му, домът Ланистър се радвал на невиждана сигурност и сила. Последвалите години били златни не само за Запада, а и за всички Седем кралства.

В ябълката обаче имало червей, защото растящата лудост на крал Ерис Втори скоро станала заплаха за всичко, което Тивин Ланистър се опитвал да съгради. Негова светлост претърпял и ужасяваща лична загуба. Обичната му съпруга лейди Джоана се споминала през 273 г. сл. З., раждайки чудовищно деформирано дете. С нейната смърт умряла и радостта у Тивин Ланистър, пише Великия майстер Пицел, ала Ръката продължил да служи.

Ден след ден и година след година Ерис Втори все повече унижавал, порицавал и обиждал някогашния си приятел. Лорд Тивин търпял всичко това, но когато кралят посветил неговия син и наследник Джейми като рицар от Кралската гвардия, търпението му се изчерпало и през 281 г. сл. З лорд Тивин напуснал поста си.

Лишен от съветите на мъжа, на когото толкова дълго разчитал, обграден от блюдолизци и сплетници, крал Ерис Втори най-сетне затънал изцяло в лудостта си, а кралството му се разпадало около него.

Събитията от Бунта на Робърт са описани другаде и нямат нужда от преразказване. Ще отбележим само, че лорд Тивин повел огромно западно войнство, за да превземе Кралски чертог и Червената цитадела в името на Робърт Баратеон. Почти триста години на таргариенско господство приключили благодарение на мечовете на лорд Тивин и западняците му. На следващата година крал Робърт Първи Баратеон се оженил за дъщерята на Тивин, лейди Церсей, и така се обединили два от най-великите и благородни рода в цял Вестерос.

СКАЛАТА НА КАСТЪРЛИ

Скалата на Кастърли, древният престол на Ланистър, не е обикновен замък. Макар да е обграден от кули, бойници и наблюдателници, да има каменни стени, дъбови порти и железни решетки, които пазят всеки вход, тази древната крепост е всъщност колосална канара край Морето на залеза, която, според някои, когато по залез-слънце паднат сенките, прилича на приседнал лъв.

Скалата е била човешко обиталище от хиляди години. Всъщност още преди Първите хора навярно горските чеда и великаните са се подслонявали в широките, издълбани от прибоя пещери в основата ѝ. Мечки, лъвове, вълци и прилепи, както и множество други по-незначителни твари също ги използвали за своите бърлоги.

Стотици минни шахти се спускат в по-ниските части на Скалата, където богати залежи от жълто и червено злато лъщят недокоснати, дори след хилядолетия на добив. Кастърли първи започнали да оформят зали и стаи в шахтите. Издигнали и кръгла крепост на върха на канарата, за да наблюдават владенията си.

Скалата е измерена като три пъти по-висока от Вала и Високата кула в Староград. Дълга почти две левги от запад до изток, тя е цялата надупчена от тунели, тъмници, складове, казарми, зали, конюшни, стълбища, вътрешни дворове, балкони и градини. Дори има нещо като лес на боговете, макар язовото дърво там да е странно и разкривено, а корените му да са плъзна-

ли из цялата пещера, в която се намира, задушавайки останалата растителност.

Скалата си има дори пристанище с кей, места за товарене и корабостроителници, защото самото море е издълбало дълбоки пещери в западната ѝ част, а естествените им входове са достатъчно големи, за да поберат бойни кораби и дори търговски, които да разтоварват стоката си.

Лъвската паст – гигантската естествена пещера, оформяща главния вход към скалата, се извисява на шейсет метра от пода до тавана. През вековете тя била разширявана и укрепвана, а сега се говори, че двайсет конници могат да слязат рамо до рамо по широките ѝ стъпала.

Скалата на Кастърли никога не е била сломявана, нито от бури, нито при обсади. Никой замък в Седемте кралства не е по-голям, по-богат и по-добре защитен. Според преданията, когато Висения Таргариен зърнала Скалата, тя благодарила на боговете, че крал Лорен излязъл да се бие срещу брат ѝ на Полето на огъня, защото, ако бил останал в замъка си, дори и драконовите пламъци щели да са безсилни.

През вековете владетелите на Скалата натрупали много съкровища. Златната галерия с искрящите ѝ украси и стени, както и Залата на героите, където на вечна стража стоят скъпите брони на стотици рицари, лордове и крале Ланистър, с право са прочути из Седемте кралства и дори в земите отвъд Тясното море.

РЕЧНИТЕ ЗЕМИ

ПРЕДЕЛЪТ

ЗЕМИ НА КОРОНАТА

ЗАПАДНИТЕ ЗЕМИ

МОРЕТО НА ЗАЛЕЗА

ОСТРОВИТЕ НА ЩИТОВЕТЕ

ПРОТОЩИТЕ НА РЕДВИН

БУРНИТЕ ЗЕМИ

ЛЯТНОТО МОРЕ

ДОРН

Ланиспорт

Крепост в нивите

Червено езеро

Златна дъбрава

Тъмблтън

Златна долина

Горчив мост

Пътя на розата

Синя ръчей

Сивия дъб

Дълга маса

Зелен щит

Крайокеански път

Сайдърхол

Ашфорд

Мандър

Мидел Бъргей

Сив щит

Дъбов щит

Южен щит

Планински рай

Замък Бистра вода

Рогов хълм

Черен пристан

Бандълон

Меден хълм

Горни земи

Старограй

Блакмонт

Висока обител

Черна корона

Три кули

Звездопад

Слънчева обител

Пясъчника

Арбор

ЛЕГЕНДА

- ВАЖНИ ЗАМЪЦИ
- ЗАМЪЦИ
- ГРАДОВЕ
- ПАЛАНКИ
- ВИНО
- ЗЪРНО
- ПЪТИША

Пределът

НАЙ-ГОЛЯМОТО и най-гъсто заселеното от шестте южни кралства (Северът, огромен по територия, но слабо заселен, си е отделна земя) обикновено бива наричано Предела, но това име е донякъде погрешно. Владенията на дома Тирел, лордовете на Планински рай, днес до голяма степен съвпадат с тези на кралството на Предела, каквото е било в продължение на хиляди години преди Завоеванието на Егон, но богатото и плодородно кралство всъщност някога се състояло от четири кралства:

– Старограда и околностите му, опасани от Червените планини на изток и водите на Медовината на север;

– Арбор, златният остров отвъд пролива Редвин, известен с виното и слънцето си;

– Западните покрайнини, от Рогов хълм до Нощна песен;

– Същинският Предел, обширна земя на ниви и чифлици, езера и реки, хълмове, гори и уханни ливади, мелници и мини, осеяна с малки селца, процъфтяващи пазарни градове и древни замъци. Тя се простира от Островите на щитовете в Морето на залеза, нагоре по устието на Мандър, покрай Планински рай, до Червеното езеро, Златната дъбрава и Горчив мост, та чак до Тъмбълтън и изворите на Мандър.

Същинският Предел е владението, управлявано някога от рода Гардинър, а в последно време от потомците на техните стюарди, дома Тирел от Планински рай. Според летописите, в тези зелени поля се родило рицарството. Галантните рицари и красивите девойки на Предела са възпявани от певците навред в Седемте кралства. Самата традиция на странстващите певци също се е зародила тук.

Велика страна, както някога, така и сега, Пределът е много неща за своите жители – най-гъсто населеното, плодородно и могъщо владение в Седемте кралства, отстъпващо по богатство само на изобилстващия от злато Запад, център на знания, средище на музиката, културата и всички изкуства, светли и тъмни. Той е житницата на Вестерос, търговско средище, дом на велики мореплаватели, на мъдри и благородни крале, на ужасяващи чародеи и на най-красивите жени в цялото кралство. На един хълм с изглед към Мандър се издига Планински рай, с право наричан най-великолепният замък в цял Вестерос. Самата река Мандър, която тече под стените му, е най-дългата и най-широката в Седемте кралства. Великият град Старограда е голям колкото Кралски чертог и го превъзхожда във всяко друго отношение. Той е по-стар и неизмеримо по-красив с калдъръмените си улици, изящните сгради на гилдиите, каменните къщи и трите си големи забележителности: Звездната септа на Вярата, Цитаделата на майстерите и огромната Висока кула с прочутия ѝ фар, която е най-високата кула в целия познат свят. Пределът е наистина най-прекрасната земя.

ГАРТ ЗЕЛЕНАТА РЪКА

Историята на Предела започва с Гарт Зелената ръка, легендарният родоначалник не само на Тирелите от Планински рай, а и на кралете Гардинър преди тях... както и на всички други велики родове на Зелената страна.

Хиляда легенди се разказват за Гарт както в Предела, така и отвъд. Повечето са неправдоподобни и много от тях си противоречат. В някои той е съвременник на Бран Строителя, Лан Умника, Дуран Божията скръб и другите ярки фигури от Епохата на героите. В други е праотец на всички тях.

Писано е, че Гарт бил Върховен крал на Първите хора и той бил този, който ги извел от изтока по земния мост към Вестерос. Но други истории ни уверяват, че той предшествал идването на Първите хора с хиляди години, правейки го не само първият човек във Вестерос, но и единственият, който се скитал сам надлъж и шир по земята и говорел с великаните и горски-

Някои от най-старите легенди за Гарт Зелената ръка ни представят едно много по-мрачно божество, което искало кървави жертвоприношения от своите поклонници, за да им осигури богата реколта. В някои истории зеленият бог умира всяка есен, когато дърветата изгубят листата си, за да се прероди с идването на пролетта. Тази версия на Гарт е до голяма степен забравена.

те чеда. Някои дори казват, че бил бог.

Има спор дори за името му. Ние го наричаме Гарт Зелената ръка, но в най-старите легенди името му е Гарт Зелената коса или просто Гарт Зеления. Някои предания казват, че имал зелени ръце, зелена коса или изцяло зелена кожа. (Няколко дори му приписват рога като на елен.) В други се твърди, че се обличал в зелено от глава до пети и най-често е изобразяван именно по този начин в картини, гоблени и скулптури. По-вероятно е прозвището му да идва от дарбата му на градинар и орач на земята – единствената му характерна черта, която присъства във всички легенди. „Гарт караше царевицата да зрее, дърветата да дават плод и цветята да цъфтят", пеят певците.

Някои от прочутите деца на Гарт Зелената ръка

Джон Дъба, първият, който донесъл рицарството във Вестерос (огромен мъж, съгласни са всички, висок осем стъпки в някои приказки, десет или дванайсет в други, заченат от Гарт Зелената ръка и една великанка). Негови потомци са Оукхарт от Стария дъб.

Гилбърт Лозовия, който научил хората от Арбор да правят сладко вино от едрото и сочно грозде, което растяло на техния остров. Той поставил началото на дома Редвин.

Флорис Лисицата, най-умното от децата на Гарт. Тя имала трима съпрузи едновременно, без някой от тях да знае за другите двама. (От техните синове произхождат домът-Флорент, домът Бол и домът Пийк.)

Марис Девицата, най-прекрасната, чиято красота била толкова възхвалявана, че петдесет лордове се съревновавали за ръката ѝ в първия рицарски турнир във Вестерос. (Победителят бил Сивия великан, Аргот Каменнокожия, но преди той да успее да я вземе, Марис се омъжила за крал Утор от Високата кула. Аргот прекарал остатъка от живота си, беснеейки пред стените на Старograd за невястата си.)

Фос Стрелеца, прочут с това, че свалял със стрела ябълки от главите на девици, които му се харесвали, и от когото произхождат Фосуей и на зелената, и на червената ябълка.

Брандън Кървавото острие, който прогонил великаните от Предела и воювал срещу горските чеда, убивайки толкова много край Синьото езеро, че оттогава то се нарича Червеното езеро.

Оуен Дъбовия щит, който превзел Островите на щитовете, прогонвайки селкитата и русалките обратно в морето.

Харлън Ловеца и Херндън с Рога, братя близнаци, които построили замъка си на Рогов хълм и се оженили за красивата горска вещица, която живеела там, споделяйки любовта ѝ в продължение на сто години (защото братята не стареели, ако си лягали с нея на всяко пълнолуние).

Борс Трошача, който получил силата на двайсет мъже, като пиел само бича кръв, и създал дома Бълвър от Черната корона. (Някои легенди твърдят, че Борс изпил толкова много бича кръв, че му пораснали лъскави черни рога.)

Роуз от Червеното езеро, превъплъщенка, способна да се превърне в жерав, когато си пожелае – сила, която според някои още се появява от време на време у нейните потомки, жените от рода Крейн.

Елин Вечно сладката, която обичала меда толкова много, че открила краля на пчелите в огромния му планински кошер и се споразумяла с него да се грижи за децата му и децата на децата му за вечни времена. Тя била първата пчеларка и майката на рода Бийзбъри.

Роуан Златното дърво, която била толкова отчаяна, когато любимият ѝ я напуснал заради богата съперница, че увила ябълка в златните си коси, посадила я на един хълм и от нея поникнало дърво, чиято кора, листа и плодове били от блестящо жълто злато. Родът Роуан от Златната дъбрава проследява корените си до нейните дъщери.

Много от примитивните народи на света почитат бог или богиня на плодородието, а Гарт Зелената ръка има доста общи черти с тези божества. Казано е, че Гарт бил този, който научил хората да обработват земята. Преди него всички хора били ловци и берачи, скиталци без корен. Вечно търсели прехрана, докато Гарт не ги дарил с познанието за семената и им показал как да ги засяват, как да отглеждат посеви и да жънат реколтата. (В някои приказки се казва, че той се опитал да научи и древните раси, но великаните заревали срещу него и го обсипали с камъни, а горските чеда се засмели и му казали, че горските богове им дават всичко, от което имат нужда.) Където ходел, зад него се появявали чифлици, села и овощни градини. На рамото му била преметната платнена торба, пълна със семена, които той разпръсквал около себе си. Както подобава на бог, торбата му била неизчерпаема. В нея имало семена от всички дървета, жита, плодове и цветя на света.

Гарт Зелената ръка донесъл със себе си дара на плодородието. И не само земята направил плодородна. Легендите разказват, че той можел да направи безплодните жени плодовити с едно докосване – дори старици, чиято лунна кръв е спряла да тече. Девици узрявали в негово присъствие, майки раждали близнаци и тризнаци, когато той ги благославял, млади момичета разцъфвали от усмивката му. Където и да отидел, владетели и селяни му предлагали девствените си дъщери, за да узреят посевите им и дърветата да родят плод. Нямало девойка, прекарала една нощ с него, която след девет луни да не е родила силен син или прекрасна дъщеря, или поне така казват приказките.

Макар тези истории да са обичани от простолюдието, както майстерите на Цитаделата, така и септоните на Вярата се отнасят скептично към тях и споделят виждането, че Гарт е бил човек, а не бог. Най-вероятно ловец или боен главатар, или вероятно дребен крал, той може да е бил първият владетел на Първите хора, който повел следовниците си през Ръката на Дорн (все още непокътната) към дивите земи на Вестерос, обитаван само от древните раси.

Бог или човек, Гарт Зелената ръка станал баща на много деца в тази нова земя – за това всички легенди са съгласни. Повечето от тези деца станали герои, крале и велики владетели, поставяйки началото на прославени домове, устояли в продължение на хилядолетия.

От всички тях най-велик бил първородният, Гарт Градинаря, който изградил на хълма над Мандър своя дом, след време наречен Планински рай, и носел корона от цветя и лози. Другите деца на Гарт Зелената ръка отдавали почит на Градинаря като законен крал на всички хора, навсякъде. От него се родил домът Гардинър, чиито крале управлявали Предела под знамето със зелена ръка много хилядолетия, докато Егон Дракона и сестрите му не дошли във Вестерос.

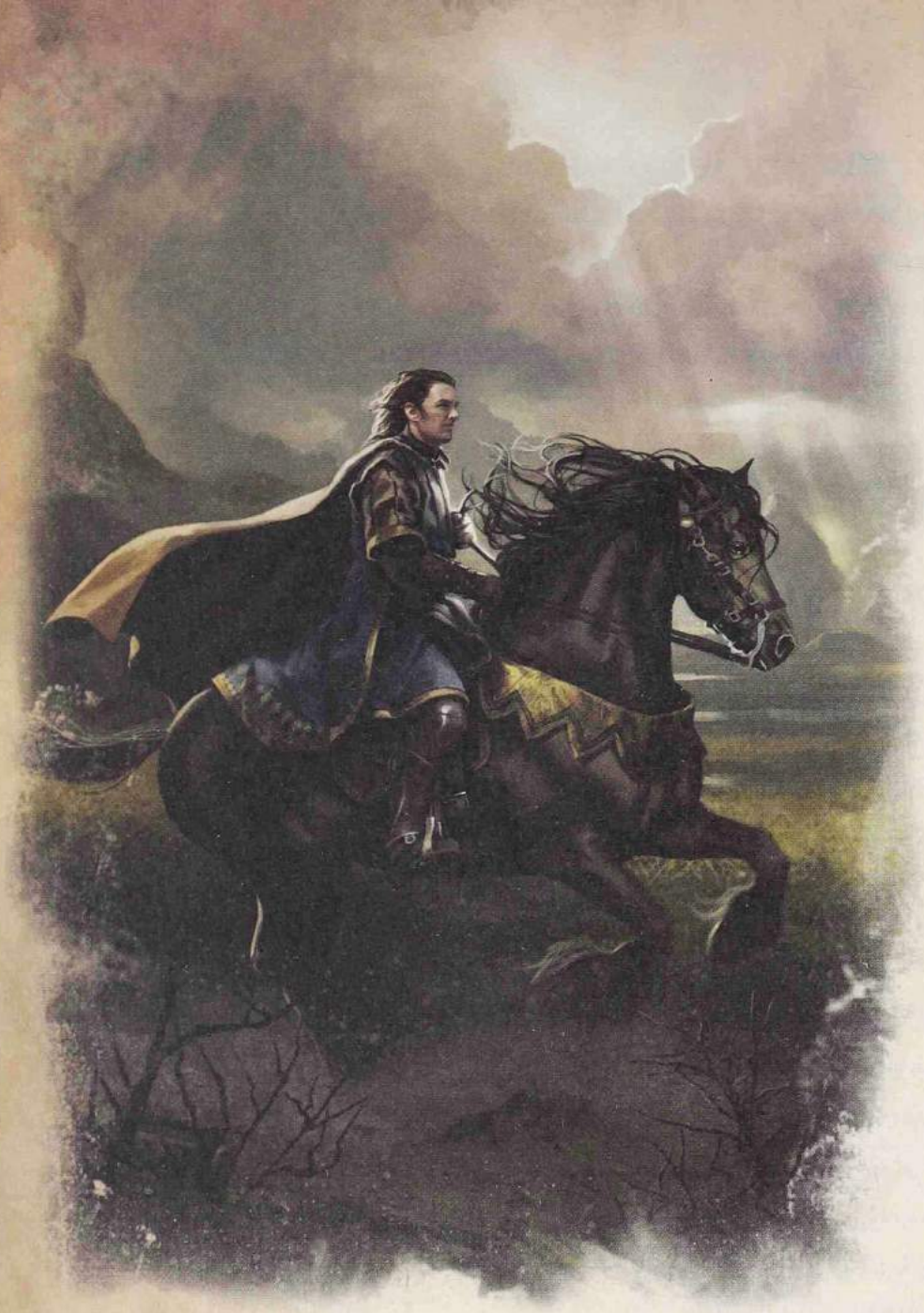
Списъкът е дълъг и легендите са много, защото няма благороден дом в Предела, който да не се хвали, че произхожда от някое от безбройните деца на Гарт Зелената ръка. Дори героите на други земи и кралства понякога се смятат за негови потомци. Според някои легенди Брандън Строителя бил потомък на Гарт през Брандън Кървавото острие, а Лан Умника бил копеле на Флорис Лисицата според някои приказки, или на Роуан Златното дърво в други. Произходът на Лан Умника от Гарт Зелената ръка обаче е история, разказвана в Предела. В Западните земи по-често се казва, че Лан измамил самия Гарт Зелената ръка, като се преструвал на един от синовете му (Гарт имал толкова много, че често се объркал) и избягал с част от наследството, полагащо се по право на истинските деца на Гарт.

Че Гарт е имал много деца, не може да се отрече, предвид големия брой хора в Предела, които твърдят, че са негови потомци. Но изглежда крайно невероятно всички благородни домове във Вестерос да водят началото си от него.

КРАЛЕТЕ ГАРДИНЪР

Историята на Предела в дните на Първите хора не е по-различна от тази на другите кралства във Вестерос. Изобилието на тези зелени и плодородни земи не е направило жителите им по-миролюбиви, нито по-малко алчни. И тук Първите се борили срещу горските чеда, за да ги прогонят от свещените им гори и кухите им хълмове, и изсичали язовите дървета с големите си бронзови брадви. И тук кралства се издигали, падали и били забравяни. Дребни крале и горди владетели се сражавали помежду си за земя, злато и слава, докато градове горели, жени плачели и мечове звънтели век след век.

И все пак хората от Предела са различни, макар и не визуално, защото почти всички тамошни благородни домове имали еднакъв произход, водейки началото си от Гарт Зелената ръка и многото му деца. Именно това родство, предполагат мнозина книжовници, осигурило първенството на дома Гардинър в последвалите векове. Никой дребен крал не можел да се надява да

достигне силата на Планински рай, където наследниците на Гарт Градинаря седели върху жив трон (Дъбовия престол), растящ от един дъб, посаден от самия Гарт Зелената ръка. Те носели корони от лози и цветя в мирно време и корони от бронзови тръни (по-късно железни), когато отивали на война. Други можело и да се наричат крале, но Гардинърите били неоспоримите Върховни крале и по-дребните монарси им отдавали почит, макар да не им се подчинявали безпрекословно.

В тези векове на изпитания и раздори Пределът родил мнозина безстрашни герои. От тогава до днес менестрелите възпяват делата на рицари, като Сервин Огледалния щит, Давос Драконоубиеца, Роланд с Рога и Рицаря без броня, както и легендарните крале, които ги предвождали, като Гарт Пети (Чука на дорнците), Гуейн Първи (Галантния), Джайлс Първи (Бедата), Гарет Втори (Мрачния), Гарт Шести (Зорницата) и Гордън Първи (Сивоокия).

Много от тези монарси имали един и същ враг. В тези мрачни и кървави векове морските грабители от Железните острови доминирали над почти целия западен бряг, от Мечия остров до Арбор. С бързите си дълги кораби железнородените можели да нападат и да се оттеглят, преди да получат какъвто и да било ответен удар. Грабителите често акостирали на неочаквани места, изненадвайки враговете си. Макар железнородените рядко да навлизали във вътрешността на страната, те контролирали Морето на залеза и изисквали жестоки налози от рибарите по браговете. След като се установили на Островите на щитовете, убивайки всички мъже там и вземайки жените за себе си, железнородените започнали да нападат безнаказано нагоре по река Мандър.

Крал Кхоред, най-страшният от тези железнородени владетели, се хвалел, че властта му се простира „навсякъде, където хората могат да усетят мириса на солена вода и да чуват прибоя". В Предела го нарича-ли Кхоред Жестокия, а наследниците му били познати като Хагон Страшни и Джорон Ужаса на девиците.

Срещу тези мъже и техните следовници се борили кралете Гардинър в продължение на три столетия, понякога в съюз с кралете на Скалата и владетелите на Староград, друг път сами. Не по-малко от шестима крале Гардинър загинали в битка, сред тях Гарет Мрачния и Гарт Зорницата, а Джайлс Втори бил пленен, подложен на мъчения и нарязан на парченца, които мъчителят му използвал като стръв. Но накрая кралете от Предела винаги надделявали. Всеки от тях разширявал владенията на дома Гардинър и прибавял все повече и повече земи и лордове под властта на Планински рай.

Въпреки това много книжовници все още вярват, че най-великите сред кралете Гардинър били миротворците, а не воините. Вярно е, че за тях се пеят по-малко песни, но имената на Гарт Трети (Велики), Гарланд Втори (Жениха), Гуейн Трети (Дебелия) и Джон Втори (Високия) са записани с големи букви в аналите на историята. Гарт Велики разширил границите на кралството си на север, печелейки Стария дъб, Червеното езеро и Златната дъбрава със съюзи за приятелство и взаимна защита. Гарланд постигнал същото на юг, прибавяйки Староград към владенията си, след като дал дъщеря си за жена на Лаймънд (Морския лъв) от дома Хайтауър и изоставил собствените си съпруги, за да се ожени за дъщерята на лорд Лаймънд. Гуейн Дебелия убедил лорд Пийк и лорд Мандърли да приемат решението му по тъжбите им и да му се закълнат във вярност, без да води нито една битка. Джон Високия отплавал с кораба си нагоре по Мандър, чак до самите извори. Забивал знамето със зелената ръка където и да отидел и получавал клетви за вярност от владетелите и дребните крале, чиито земи обграждали браговете на могъщата река.

Най-прославен от всички Гардинъри бил крал Гарт Седми, Златната ръка, велик владетел във война и в мир. Като момче той отблъснал дорнците, когато крал Ферис Фаулър повел десет хиляди воини през Широкия път (както тогава се наричал Принцовият проход), решен да постигне завоевание. Скоро след това насочил вниманието си към морето и прогонил последните железни мъже от крепостите им на Островите на щитовете. Заселил островите с най-свирепите си воини, като им дал специални привилегии с цел да ги превърне в първата защита срещу железнородените, в случай че се върнат. Това начинание се увенчало с голям успех и мъжете от Четирите щита и до днес се гордеят, че защитават устието на Мандър и сърцето на Предела срещу всички морски нашественици.

В последната си и най-велика война Гарт Седми се изправил срещу съюза на Бурния крал и краля на Скалата, които били решени да поделят Предела помежду си. Победил и двамата, след което с лукави слова посял такъв раздор помежду им, че те се обърнали един срещу друг в кръвопролитната Битка на трите армии. След приключването ѝ омъжил дъщерите си за техните наследници и подписал договори с тях, установявайки границите между трите кралства.

Но дори това бледнее пред най-голямото му постижение – мир, траял три четвърти от века. Гарт Златната ръка станал крал на дванадесет години и умрял на Дъбовия престол на деветдесет и три, запазил ума си все така силен (ако не и тялото). От осемдесетте и една години на царуването му Пределът бил във война по-малко от десет. Поколения момчета се раждали, съзрявали, ставали бащи на свои собствени деца и умирали, без никога да узнаят какво е да вземеш копие и щит и да заминеш на война.

С този дълъг мир дошъл невиждан дотогава разцвет. През Златния век, както този период бил наречен, Пределът наистина процъфтял.

Но всички златни епохи свършват. Така станало и в Предела. Гарт Златната ръка си отишъл от този свят. На Дъбовия престол го последвал правнукът му, след което го предал на собствените си синове.

И тогава дошли андалите.

АНДАЛИТЕ В ПРЕДЕЛА

Андалите пристигнали късно в Предела.

Прекосявайки Тясното море с дългите си кораби, те акостирали първо в Долината, а после и по цялото протежение на източния бряг. Флотилиите на Староград и Арбор не им позволили да проникнат в протоците на Редвин и Морето на залеза. Разкази за изобилието на Предела и богатството и силата на Планински рай несъмнено са достигали до ушите на много андалски главатари, но други земи и други крале стояли между тях.

И така, много преди андалите да достигнат Мандър, кралете в Планински рай знаели за идването им. Те наблюдавали битките в Долината, в Бурните земи и в Речните земи, виждайки всичко, случващо се там. Може би по-мъдри от кралете на други области, те не направили грешката да се съюзят с андалите срещу местни врагове. Гуейн Четвърти, Богобоязливия, изпратил воините си да търсят горските чеда с надеждата, че зеленозрящите и тяхната магия биха могли да спрат нашествениците. Мерн Втори, Зидаря, построил нова защитна стена около Планински рай и заповядал на своите лордове знаменосци да се погрижат за собствените си укрепления. Мерн Трети, Глупака, засипал със злато и почести една горска вещица, която твърдяла, че може да вдигне армии на мъртвите, за да отблъснe андалите. Лорд Редвин построил още кораби, а лорд Хайтауър укрепил стените на Староград.

Ала великите битки, които повечето от тях очаквали, така и не се случили. Докато завоевателите успеят да завоюват източните брегове, минали поколения и андалите издигнали около четирийсет свои дребни крале, много от които враждували помежду си. А в Планински рай Тримата мъдри крале дошли един след друг на Дъбовия престол.

Гарт Гардинър Девети, синът му Мерл Първи, Кроткия, и внукът му Гуейн Пети били много различни мъже, но следвали една и съща политика спрямо андалите. Тя се основавала на разбирателство и приобщаване вместо въоръжена съпротива. Гарт Девети довел септон в двора си, направил го свой съветник и построил първата септа в Планински рай, макар че той самият продължил да се моли в гората на боговете. Синът му Мерл Първи обаче официално приел Вярата и подпомогнал със средства строежите на септи, септи и центрове на Вярата из целия Предел. Гуейн Пети бил първият Гардинър, роден във Вярата и първият посветен в рицарство със свещен ритуал и бдение. (Много от благородните му предци получили посмъртно рицарски сан от певците и разказвачите, но истинското рицарство дошло във Вестерос с андалите.)

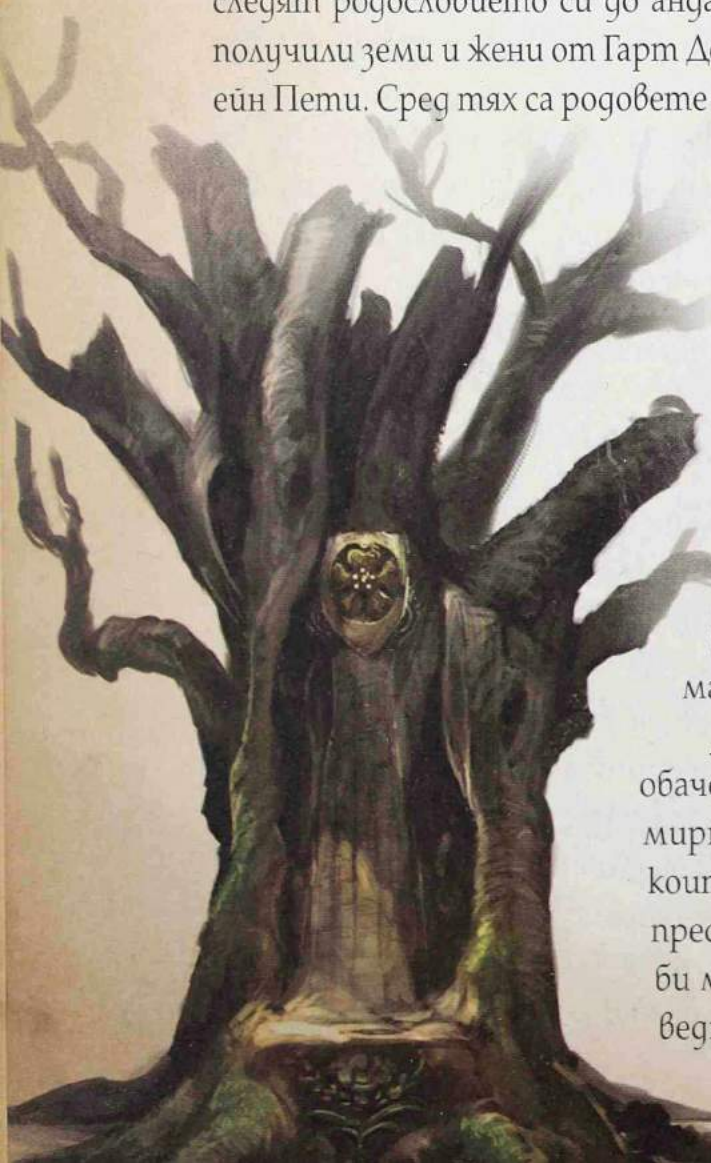
Както Мерл Първи, така и Гуейн Пети взели андалски девойки за съпруги, за да обвържат бащите им с кралството си. И тримата крале приели андали на

служба като придворни рицари и васали. Сред почетените по този начин бил и един андалски рицар на име сир Алестер Тирел, толкова умел воин, че крал Гуейн Пети го направил свой поборник и заклет щит. Потомците на сир Алестер станали потомствени стюарди на Планински рай под властта на рода Гардинър.

Тримата мъдри крале също така намерили земи и титли за по-могъщите андалски крале, спускащи се към Предела, в замяна на клетви за вярност. Гардинърите търсели и андалски занаятчии и насърчавали лордовете си да правят същото. Ковачите и каменоделците били особено богато възнаграждавани. Едните научили Първите да правят бронните и оръжията си от желязо вместо бронз, а другите им помогнали да заздравят защитата на замъците и крепостите си.

И макар в по-късни години някои от тези новоиздигнати лордове да изменили на клетвите си, повечето останали верни. Обединявали се с новите си господари, за да сломят разбунтувалите се васали, и защитавали Предела срещу дошлите по-късно андалски крале и войски. „Когато вълк се нахвърли върху стадото ти, печелиш само кратък отдих, ако го убиеш. Други вълци ще дойдат – казал крал Гарт Девети. – Ако вместо това нахраниш вълка, опитомиш го и превърнеш палетата му в свои кучета пазачи, те ще защитават стадото ти, когато глутницата го нападне." Крал Гуейн Пети се изразил по-кратко: "Те ни дадоха седем богове, ние им дадохме земя и дъщери, а синовете и внуците ни ще бъдат като братя".

Много благородни домове от Предела могат да проследят родословието си до андалски пътешественици, получили земи и жени от Гарт Девети, Мерл Първи и Гуейн Пети. Сред тях са родовете Орм, Парън, Грейсфорд, Къй, Рокстън, Ъфъринг, Лейгууд и Варнър. През вековете синовете и дъщерите на тези домове се сродявали чрез женитба толкова често с Първите хора, че станало невъзможно да бъдат различени. Рядко завоевание се е случвало с по-малко кръвопролитие.

Вековете след това обаче се оказали не толкова мирни. Сред Гардинърите, които наследили Дъбовия престол, имало силни и слаби мъже, умни и глупаци, и веднъж дори жена. Малцина от тях обаче имали мъдростта и прозорливостта на Тримата мъдри крале, така че златният мир на Гарт Златната ръка не се възцарил отново. В дългата епоха между приобщаването на андалите и пристигането на драконите кралете на Предела постоянно воювали със съседите си за земя, мощ и слава. Кралете на Скалата, Бурните крале, многото свадливи крале на Дорн и кралете на Реките и хълмовете били сред враговете им (а често и сред съюзниците им).

Планински рай достигнал апогея на силата си под властта на крал Джайлс Трети Гардинър, който повел блестяща войска от облечени в брони рицари към Бурните земи, разбил армиите на остарелия Бурен крал и превзел всички земи на север от Дъждовен лес с изключение на самия Бурен край, който обсаждал безрезултатно в продължение на две години. Джайлс можел и да завърши завоеванието си, ако в негово отсъствие кралят на Скалата не нахлул в Предела, принуждавайки го да вдигне обсадата и да побърза към дома си, за да се справи със западняците. В последвалата проточила се война се включили и трима дорнски крале и двама от Речните земи. Тя завършила със смъртта на Джайлс Трети, а границите между кралствата се възстановили в приблизително същия вид, както преди кръвопролитието.

Гардинърите пък достигнали пълен упадък на силата си през дългото царуване на крал Гарт Десети, наречен Гарт Сивобрадия, който наследил короната на седем години и умрял на деветдесет и шест, царувайки по-дълго дори от прочутия си предтеча Гарт Златната ръка. Макар и силен в младостта си, Гарт Десети бил суетен и капризен крал, който се заобикалял с глупци и ласкатели. Нито мъдър, нито умен, на старини той изцяло загубил разсъдъка си и през дългите години на умствена немощ се превръщал в инструмент ту на една, ту на друга фракция, които се борели за богатство и власт. Негова милост нямал синове, но лорд Пийк бил женен за една от дъщерите му, а лорд Мандърли за друга, и всеки от двамата бил твърдо решен собствената му съпруга да наследи трона. Съревнованието помежду им било белязано от предателства, заговори и убийства, а накрая преминало в открита война. В конфликта се включили и други владетели.

Лордовете на Предела непрестанно враждували, а кралят с помътения си ум не само не разбирал какво се случва, а и не можел да го спре. Бурният крал и кралят на Скалата се възползвали от това и превзели големи територии от Предела, а дорнските набези ставали все по-дръзки и по-чести. Един дорнски крал обсадил Старograd, а друг пресякъл Мандър и опустошил Планински рай. Дъбовият престол, живият трон, който от безброй години бил гордостта на дома Гардинър,

бил насечен на парчета и изгорен, а слабоумният крал Гарт Десети бил намерен вързан за леглото си, хленчещ и покрит със собствените си нечистотии. Дорнците прерязали гърлото му (после един от тях нарекъл това „проява на състрадание") и изгорили Планински рай, след като разграбили всичките му богатства.

Последвало почти десетилетие на анархия, но накрая четирийсет от великите домове на Предела, водени от сир Озмунд Тирел, се обединили и победили както Пийк, така и Мандърли. Възвърнали си руините на Планински рай и поставили един втори братовчед на покойния и неоплакван Гарт Сивобрадия на новия му престол като крал Мерн Гардинър Шести. Макар и човек със скромни заложби, Мерн Шести имал добри съветници в лицето на стюардите си. Сир Озмунд Тирел бил наследен на този пост от сина си, сир Робърт, а по-късно от внука си Лорент. Разчитайки на тяхната прозорливост, Мерн Шести управлявал добре, като построил наново Планински рай и направил много за възстановяването на дома Гардинър и Предела. Синът му Гарт Единайсети завършил делото му, като отмъстил на дорнците с такава жестокост, която накарала лорд Хайтауър след това да каже, че Червените планини били зелени преди Гарт да ги обагри с дорнска кръв. До края на дългото си царуване кралят бил познат като Гарт Бояджията.

И така продължила историята, крал след крал, във война и мир. Но през всички тези години зелената ръка се веела гордо из целия Предел, докато крал Мерн Девети не излязъл да посрещне Егон Таргариен и сестрите му на Полето на огъня.

СТАРОГРАД

Никоя история на Предела не би била пълна без поглед към Староград, този най-величествен и древен град, който все още бил най-богатият, най-големият и най-красивият във Вестерос, макар Кралски чертог да го надминал по население.

Колко стар е в действителност Староград? Много майстери са размишлявали върху този въпрос, но истината е, че никога няма да узнаем. Началото на града се губи в мъглите на времето и е забулено в легенди. Някои невежи септони твърдят, че Седемте лично очертали границите му, други – че дракони гнездели на Острова на битката, докато първият Хайтауър не ги изтребил. Много хора от простолюдието вярват, че самата Висока кула един ден просто се появила. Пълната и истинска история на основаването на Староград навярно никога няма да бъде разкрита.

Можем обаче да заявим със сигурност, че по устието на Медовината са живели хора още от Епохата на зо-

рата. Това се потвърждава от най-старите рунически надписи, както и от определени откъслечни разкази, достигнали до нас от майстери, живели сред горските чеда. Един от тях, майстер Джеликоу, изказва предположението, че заселването на върха на Шепнещия звук е започнало като търговски пункт, където кораби от Валирия, Стари Гхис и Летните острови идвали, за да се снабдят с провизии, както и за ремонти и за да търгуват с древните раси, и това предположение изглежда не по-лошо от всяко друго.

Но все пак някои неща остават загадка. Каменистият остров, на който стои Високата кула, е известен като Острова на битката дори в най-старите ни хроники, но защо? Каква битка е имало там? Кога? Между кои владетели, кои крале, кои раси? Дори певците мълчат по тези въпроси.

Още по-загадъчна за книжовниците и историците е огромната квадратна крепост от черен камък, която се издига върху острова. През по-голямата част от записаната история тази монументална сграда служи като основа и най-долно ниво на Високата кула, но със сигурност знаем, че тя предхожда по-горните нива с хиляди години.

Кой я е построил? Кога? Защо? Повечето майстери приемат широко разпространеното схващане, че тя е валирианско творение, тъй като масивните ѝ стени и подобни на лабиринт вътрешни помещения са все от плътен камък, без следа от сглобки или хоросан и без белези от длето. Този тип конструкция съществува и на други места, най-вече по драконовите пътища на Валирия и Черните стени, които защитават сърцето на Стария Волантис. Драконовите владетели на Валирия, както е добре известно, са притежавали умението да превръщат камъка в течност с драконов огън, да го оформят както желаят и да го спояват по-здраво от желязо, стомана или гранит.

Ако тази първа крепост действително е валирианска, това предполага, че драконовите владетели са дошли във Вестерос хиляди години преди да построят първото си укрепление на Драконов камък, много преди идването на андалите и дори на Първите хора. Ако е така, дали са дошли, за да търгуват? Или са били ловци на роби, търсещи великани? Дали са искали да научат магията на горските чеда, с техните зеленозрящи и язови дървета? Или са имали някаква по-мрачна цел?

Такива въпроси изобилстват и до днес. Преди Гибелта на Валирия майстери и архимайстери често са пътували до Свободната твърд в търсене на отговори, но така и не ги намерили. Твърдението на септон Барт, че валирианците дошли във Вестерос, защото жреците им предсказали, че Гибелта на човешкия род ще дойде от земята отвъд Тясното море, може спокойно да бъде отхвърлена като абсурдна, а същото важи за много от странните вярвания и предположения на Барт.

По-притеснителни и заслужаващи обсъждане са аргументите на онези, които твърдят, че първата крепост изобщо не е валирианска.

Споеният черен камък, от който е направена, сочи към Валирия, но чистият, лишен от украси архитектурен стил говори друго, защото драконовите владетели обичали да извиват камъка в чудновати, фантастични и богато украсени форми. Във вътрешността на крепостта тесните виещи се проходи без прозорци според мнозина са по-скоро тунели, отколкото зали, и е много лесно да се загубиш сред завоите им. Това вероятно не е нищо повече от отбранителна мярка, предназначена да обърква нападателите, но и тя е изключително нехарактерна за Валирия. Подобната на лабиринт вътрешност кара архимайстер Куилион да изкаже предположението, че крепостта може да е създадена от „строителите на лабиринти", мистериозен народ, оставил следи от изчезналата си цивилизация на Лорат в Тръпнещото море. Тази идея е интригуваща, но въпросите, които тя поставя, са повече от отговорите, които дава.

Още по-фантастична възможност била предложена от майстер Терон преди едно столетие. Роден като копеле на Железните острови, Терон забелязал определена прилика между черния камък на древната крепост и този на Престола от Морски камък, тронът на дома Грейджой от Пайк, чийто произход е също толкова древен и тайнствен. Недоразвитият ръкопис на Терон „Странен камък", твърди, че както крепостта, така и престолът може да са изработени от странна, уродлива раса на полухора, произхождащи от същества от соленото море и човешки жени. Според него, Дълбоките, както ги нарича той, са семето, от което са покълнали нашите легенди за русалки, докато ужасяващите им бащи са истината, която стои зад Удавения бог на железнородените.

Богатите, детайлни и доста смущаващи илюстрации, включени в „Странен камък", правят този рядък том изключително интересен за четене, но на места текстът е неразбираем, тъй като майстер Терон е притежавал дарбата да рисува, но не бил особено умел с думите. Във всеки случай теориите му нямат реална основа и могат спокойно да бъдат отхвърлени. И така се оказваме отново там, откъдето започнахме, принудени да признаем, че произходът на Староград, Острова на битката и неговата крепост завинаги ще остане забулен в тайнственост.

Причините за изоставянето на крепостта и съдбата на строителите ѝ, които и да са били те, също не са ни известни. Знаем само, че в някакъв момент Островът на битката и крепостта му станали притежание

на предците на дома Хайтауър. От Първите хора ли са били те, както вярват повечето книжовници днес? Или може би произхождат от мореплавателите и търговците, заселили се на Шепнещия звук в по-ранни епохи, онези, дошли преди Първите хора? Няма как да разберем.

Когато за пръв път се появяват в аналите на историята, Хайтауър вече са крале, властващи над Староград от Острова на битката. Първата „висока кула", казват ни хроникьорите, била направена от дърво и се издигала на петдесет стъпки над древната крепост, която ѝ служела за основа. Нито тя, нито по-високите дървени кули, построени в следващите векове, били предназначени за жилища. Те били просто сигнални кули, осветяващи пътя на търговските кораби по покритите с мъгла води на Шепнещия звук. Първите Хайтауър живеели сред мрачните зали, подземия и стаи на странния камък отдолу. Едва с построяването на петата кула, единствената, направена изцяло от камък, Високата кула станала достойна резиденция за велик дом. Тази кула, както се разказва, се издигала на двеста стъпки над пристанището. Според някои, била творение на Брандън Строителя, според други – на сина му, също наречен Брандън, а кралят, който я поръчал и платил за нея, е запомнен като Утор от Високата кула.

В продължение на хилядолетия след това потомците му управлявали Староград и земите на Медовината като крале и кораби от цял свят идвали в града им, за да търгуват. Силата и богатствата на Староград нараствали и лордовете и дребните крале в съседство започнали да ламтят за съкровищата му, а пирати и грабители отвъд морето също знаели истории за великолепието му. Три пъти в един век градът бил превземан и разграбван – веднъж от дорнския крал Самуел Дейн (Звездния огън), веднъж от Кхоред Жестокия и неговите железни мъже и веднъж от Джайлс Гардинър Първи, Бедата, който според разказите продал в робство три четвърти от жителите на града, но не можал да пробие защитата на Високата кула на Острова на битката.

След като дървените палисади и ровът, дотогава защитавали града, се оказали очевидно недостатъчни, следващият крал на Високата кула, Ото Втори, прекарал по-голямата част от царуването си, опасвайки Староград с мощни каменни стени, по-дебели и по-високи от всички, които били виждани дотогава във Вестерос. Този строеж разорил града за три поколения напред, но укрепленията били толкова могъщи, че по-късните нападатели и завоеватели се принуждавали да търсят плячка другаде, а онези, които все пак посмявали да атакуват Староград, не постигали нищо.

Земите на Хайтауър обаче не били включени в кралството на Предела с война, а чрез дълги преговори и брак. Когато Лаймънд Хайтауър се оженил за дъщерята на крал Гарланд Гардинър Втори, давайки му на свой ред ръката на собствената си дъщеря, Хайтауър станали знаменосци на Планински рай, превръщайки се от богати, но сравнително дребни крале в най-великите лордове на Предела. (Староград бил последното от древните кралства, подвило коляно пред Планински рай, скоро след като последният крал на Арбор се изгубил в морето, позволявайки на братовчед си крал Мерин Трети Гардинър да направи острова част от своето владение.)

Според условията на брачния договор, Гардинърите също така се задължили да защитават града срещу всяко нападение по суша, което позволило на лорд Лаймънд да се обърне към своята „велика цел" – строенето на кораби и завоюването на моретата. В края на неговото царуване никой лорд или крал в цял Вестерос не можел да се мери с морската сила на дома Хайтауър. И до днес над пристанището на Староград стои огромна статуя на Лаймънд Хайтауър, вперил поглед надолу към Шепнещия звук. Последният крал Хайтауър все още се помни с името Морския лъв.

Потомците на лорд Лаймънд споделяли неговите виждания. С редки изключения те се занимавали със собствените си земи и собствения си град. Избягвали да се въвличат в безкрайните войни на дребните крале и, по-късно, на появилите се Седем кралства. „Планински рай защитава гърба ни – казал веднъж лорд Джереми Хайтауър, – така че сме свободни да гледаме навън,

Произходът на Цитаделата е почти толкова тайнствен, колкото и този на самата Висока кула. Повечето приписват основаването ѝ на втория син на Утор от Високата кула, принц Перемор Уродливия. Болнаво момче, родено с изсъхнала ръка и изкривен гръб, Перемор прекарал голяма част от краткия си живот на легло, но любопитството му за живота отвъд прозореца му било неутолимо, затова се обърнал към мъдреците, учителите, жреците, лечителите и певците, както и към известен брой магьосници, алхимици и чародеи. Разказва се, че най-голямата радост за принца била да слуша споровете между тези учени. Когато Перемор умрял, брат му крал Уригон дарил голяма територия на брега на Медовината на „любимците на Перемор", за да се установят там и да продължат да обучават, да се учат и да търсят истината. Тъй и направили.

към морето и земите отвъд." Гледайки навън и построявайки още повече кораби, за да защитават търговията, лорд Джереми удвоил богатството на града. Синът му Джейсън на свой ред го удвоил и построил наново Високата кула сто стъпки по-висока.

Когато дошли андалите, Хайтауър били сред първите владетели на Вестерос, които ги приели. „Войните вредят на търговията", казал лорд Дориан Хайтауър, когато след двайсетгодишен брак се развел със съпругата си, майката на децата му, за да вземе андалска принцеса за своя невяста. Внукът му, лорд Деймън Набожния, бил първият, който приел Вярата. За да почете новите богове, той построил първата септа в Староград и още шест на други места във владенията си. Когато умрял преждевременно от стомашна болест, септон Робесон станал регент на новороденния му син. Той на практика управлявал Староград в следващите двайсет години и накрая станал първият Върховен септон. След смъртта му лорд Тристон Хайтауър, момчето, което отгледал и обучил, издигнало Звездната септа в негова памет.

В последвалите векове Староград се превърнал в неоспоримия център на Вярата в цял Вестерос. В тъмните мраморни зали на Звездната септа поредица Върховни септони слагали на главите си кристалната корона (първата такава била подарена на Вярата от лорд Барис, сина на лорд Тристон), за да станат гласът на Седемте на земята и да командват мечовете на Войнстващата вяра и сърцата на всички вярващи от Дорн до Шийката. Староград бил свещеният им град и мнозина набожни мъже и жени пътували дотам, за да се помолят в септите, олтарите и другите свети места. Без съмнение до известна степен тези връзки с Вярата помагали на рода Хайтауър често да остава настрана от безбройните войни на дома Гардинър.

Вярата не била единствената институция, постигнала разцвет зад дебелите стени на Староград и под закрилата на Високата кула. Хиляди години преди първата септа да отвори врати, градът вече бил дом на Цитаделата, където момчета и млади мъже от цял Вестерос идвали да се учат и да изковат майсторските си вериги. Никъде по света няма по-велик център на знанието.

По време на Завоеванието на Егон Староград без всякакво съмнение бил най-великият град в цял Вестерос – най-големият, най-богатият, най-гъсто населеният, средище както на науката, така и на Вярата. Въпреки това може би е щяла да го сполети съдбата на Харънхъл, ако не са били близките връзки между Високата кула и Звездната септа, защото именно Върховният септон убедил лорд Манфред Хайтауър да не се съпротивлява срещу Егон Таргариен и драконите му, а да отвори вратите си пред Завоевателя и да му се закълне във вярност.

Битката, избегната тогава, се разразила отново поколение по-късно, по време на кървавите сблъсъци между Вярата и вторият син на Завоевателя, с право наричан Мегор Жестокия. Върховният септон през първите години на царуването на Мегор бил роднина по брак на рода Хайтауър. Внезапната му смърт през 44 г. сл. З. – скоро след като крал Мегор се разгневил, понеже Негово светейшество осъдил по-късните му бракове, и се заканил да изгори Звездната септа с драконов огън – е смятана за щастливо съвпадение, тъй като позволила на лорд Мартин Хайтауър да отвори портите, преди Балерион и Вхагар да дадат воля на пламъците си.

Неочакваната смърт на Върховния септон през 44 г. сл. З. обаче предизвикала много подозрения, дори и днес се шепне за убийство. Някои вярват, че Негово светейшество бил отстранен от собствения си брат, сир Морган Хайтауър, командир на Синовете на Воина в Староград (и безспорно е вярно, че сир Морган бил единственият от Синовете на Воина, когото крал Мегор помилвал). Други подозират неомъжената леля на сир Мартин, лейди Патрис Хайтауър, макар че единственият им аргумент, изглежда, е убеждението, че отровата е женско оръжие. Има дори предположения, че в премахването на Върховния септон може да е участвала Цитаделата, макар това да изглежда невероятно.

ДОМЪТ ТИРЕЛ

Тирел никога не са били крале, макар че във вените им тече кралска кръв (както е и с още петдесетина от великите домове в Предела). Родоначалникът им сир Алестер Тирел бил андалски пътешественик, който станал поборник и заклет щит на крал Гуейн Гардинър Пети, един от Тримата мъдри крале. Най-възрастният му син също станал прочут рицар, но умрял по време на турнир. Вторият му син, Гарет, предпочитал книгите и така и не получил рицарско звание. Вместо това предпочел да служи като кралски стюард. От него произхождат днешните Тирел.

Гарет Тирел и синът му Лео изпълнявали задълженията си толкова добре, че Гардинърите решили длъжността Върховен стюард да е наследствена. През вековете много поколения Тирел заемали този пост. Мнозина от тях станали близки довереници и съветници на кралете си, някои служили и като кастелани по време на война. Поне един управлявал Предела като регент, докато крал Гарланд Шести навърши пълнолетие. Крал Джайлс Трети обявил Тирелите за „най-верните ми служители", а крал Мерн Шести бил толкова доволен от тях, че дал на сир Робърт Тирел ръката на най-малката си дъщеря (така техните синове, внуци и всички следващи поколения можели да се наричат потомци на Гарт Зелената ръка). Това бил първият брак между дома Гардинър и дома Тирел, но през вековете последвали още девет такива съюза.

Но не кралската им кръв накарала Егон Таргариен да избере Тирел за владетели на Планински рай, Пазители на Юга и господари на Предела след смъртта на Мерн Девети. (Последният крал Гардинър и синовете му посрещнали края си на Полето на огъня.) Тези почести били спечелени от благоразумието на Харлан Тирел, който отворил портите на Планински рай пред Егон и врекъл себе си и семейството си във вярност на дома Таргариен.

Впоследствие много от другите велики домове в Предела горко се жалвали, че са ги направили васали на „новоиздигнат стюард", и настоявали, че собствената им кръв е далеч по-благородна от тази на Тирел. Не може да се отрече, че родовете Оукхарт от Стария дъб, Флорент от замъка Бистра вода, Роуан от Златната дъбрава, Пийк от Звездно копие и Редвин от Арбор имали по-древно и изтъкнато родословие от Тирелите, както и по-близка кръвна връзка с дома Гардинър. Техните възражения обаче не постигнали резултат... може би отчасти защото всички тези домове се изправили срещу Егон и сестрите му на Полето на огъня, а Тирел – не.

Преценката на Егон Таргариен по този въпрос се оказала правилна. Лорд Харлан се доказал като способен управител на Предела, макар да управлявал едва до 5 г. сл. З., когато изчезнал заедно с армията си в пустините на Дорн по време на Първата дорнска война на Егон.

Синът му Тео Тирел по обясними причини нямал желание да се включва в никакви последващи опити за завоюване на Дорн, но в крайна сметка се оказал въвлечен, когато битките преминали отвъд Червените планини. Когато Таргариените най-после сключили мир с Дорн, лорд Тео се заел да заздрави властта на дома Тирел. Събрал съвет от септони и майстери, които да проучат и най-накрая да отхвърлят някои от най-упоритите претенции към Планински рай от страна на онези, които настоявали, че титлата принадлежи на тях.

Като владетели на Планински рай и Пазители на Юга потомците на тези „новоиздигнати стюарди" се нареждат сред най-могъщите лордове в кралството и много пъти са били призовавани да се бият под знамената на Таргариените. В повечето от тези случаи те отивали, когато били призовани, макар че взели мъдрото решение да не се участват в Танца на драконите, тъй като тогава младият лорд Тирел бил бебе в пелени и майка му и кастеланът му предпочели да

ГОРЕ | *Гербът на дом Тирел и на някои важни домове, някогашни и настоящи (по часовниковата стрелка отгоре надолу): Касуел, Флорент, Фосоуей, Гардинър, Хайтауър, Мериуедър, Мълъндор, Оукхарт, Редвин, Роуан, Тарли и Ашфорд.*

държат Планински рай настрана от тази ужасяваща братоубийствена касапница.

По-късно, когато крал Дерон Таргариен Първи, Младия дракон, нахлул в Дорн, Тирелите доказали храбростта си, повеждайки основния щурм през Принцов проход. Понеже бил служил вярно, макар и може би твърде дръзко, лорд Лайънъл Тирел получил властта над Дорн, след като Младия дракон се завърнал триумфално в Кралски чертог. Негово превъзходителство успял да умиротвори дорнците за известно време, докато не го постигнала ужасна смърт в прословутото легло от скорпиони. Неговото убийство подпалило въстание из цял Дорн, което накрая станало причина за смъртта на Младия дракон на осемнайсет години.

От Тирелите, които наследили злочестия лорд Лайънъл в Планински рай, най-изтъкнат е лорд Лео Тирел, шампион в рицарски турнири, запомнен и до днес като Лео Дълъг трън. Мнозина го смятат за най-добрия боец с копие в историята. Лорд Лео си спечелил слава през Първия бунт на Блекфир, като постигнал важни победи срещу последователите на Демон Блекфир в Предела, макар че не можал да събере войските си достатъчно бързо, за да участва в Битката на Червената трева.

Настоящият владетел на Планински рай Мейс Тирел се бил за дома Таргариен в Бунта на Робърт, като победил самия Робърт Баратеон в битката при Ашфорд, по-късно обсадил брат му Станис в Бурен край за близо една година. След смъртта на Лудия крал Ерис Втори и сина му принц Регар лорд Мейс оставил меча си и днес отново е Пазител на Юга и верен служител на крал Робърт и Железния трон.

ПЛАНИНСКИ РАЙ

Великият замък Планински рай, древното седалище на лордовете Тирел и на кралете Гардинър преди тях, се намира върху покрит със зеленина хълм, издигащ се над широките и спокойни води на Мандър. Гледан отдалече, замъкът „изглежда до такава степен част от земята, та човек би могъл да си помисли, че е пораснал там, а не е бил построен". Мнозина смятат Планински рай за най-красивия замък във всичките Седем кралства, твърдение, което само хората от Долината оспорват. (Те предпочитат собственото си Орлово гнездо.)

Хълмът, от който се издига Планински рай, не е нито стръмен, нито каменист, а обширен, с полегати склонове и приятно симетричен. От стените и кулите на замъка се открива гледка на много левги във всички посоки към плодни градини, ливади и поляни, покрити с цветя, включително златните рози, които открай време служат за герб на дома Тирел.

Планински рай е обграден от три концентрични пръстена назъбени крепостни стени, изградени от фино шлифован бял камък, и защитаван от кули, стройни и изящни като девойки. Всяка стена е по-дебела и по-висока от тази под нея. Между външната стена, която обгражда подножието на хълма, и средната стена над нея се намира прочутият трънен лабиринт на Планински рай – огромен, заплетен лабиринт от бодли и живи плетове, поддържан с векове за удоволствие и наслада на обитателите и гостите на замъка... както и за защита, понеже непознаващите лабиринта натрапници не можели лесно да намерят верния път до портите през капаните и задънените алеи.

Зад стените на замъка изобилства от зеленина и кулите му са обградени от градини, беседки, езера, фонтани, дворове и изкуствени водопади. По-старите сгради са покрити с бръшлян, а лози и пълзящи рози се вият по скулптурите, стените и кулите. Навсякъде цъфтят цветя. Централната кула е палат като никой друг, пълен със статуи, колонади и фонтани. Най-високите кули на Планински рай, кръгли и стройни, се извисяват над много по-древните си съседи, квадратни и мрачни на вид, най-старите, датиращи чак от Епохата на героите. Останалата част от замъка е по-късна – голяма част от нея е построена от крал Мерн Четвърти след разрушаването на по-ранните сгради от дорнците при царуването на Гарт Сивобрадия.

Боговете, и стари и нови, са почитани подобаващо в Планински рай. На великолепието на септата, с нейните дълги редици витражи, изобразяващи Седемте и вездесъщия Гарт Зелената ръка, могат да съперничат само Великата септа на Белор в Кралски чертог и Звездната септа в Староград. А и тучната зелена гора на боговете в Планински рай е почти толкова прочута, понеже вместо едно дърво на сърцето тя може да се похвали с цели три внушителни, изящни и древни язови дървета, чиито клони така са се заплели през вековете, че изглеждат почти като дърво с три ствола, протягащи се едно към друго над спокойно езеро. Според преданието тези дървета, известни в Предела като Тримата певци, били посадени от самия Гарт Зелената ръка.

Никой дворец в Седемте кралства не е бил възпят в повече песни от Планински рай и това не е чудно, по-

неже Тирелите и Гардинърите преди тях са превърнали двора си в място на висока култура, музика и изкуство. В дните преди Завоеванието кралете на Предела и техните кралици организирали турнири на любовта и красотата, където най-великите рицари на кралството се съревновавали за любовта на най-прекрасните девойки не само с оръжие, но и с песни, поезия и прояви на добродетелност, набожност и целомъдрена преданост. Най-великите шампиони, мъже, отличаващи се с чистота на духа, чест и добродетели, както и с бойни умения, били почитани с покана да се присъединят към Ордена на Зелената ръка.

Макар последните членове на този благороден орден да загинали със своя крал на Полето на огъня (освен в Бял пристан, където рицарите на дома Мандърли все още смятат себе си за негови членове), техните традиции още се помнят в Предела, където Тирел продължават да поддържат всички идеали на рицарството и кавалерството. Техният Турнир на Полето на розите при царуването на Джеерис Първи, Стария крал, се прочул надлъж и шир като най-великия турнир за цяло поколение, а и много други пищни събития са провеждани оттогава в Предела.

ЗЕМИ НА КОРОНАТА

БУРНИТЕ ЗЕМИ

Кралски чертог

Кралския път

Пътя на розата

Злачна долина

Горчив мост

Синя ръчей

Дълга маса

Ашфорд

Летен замък

Грифонов
полог

Бронзова порта

Вечерен замък

Тарт

Бурен край

Коработрошача

Вранско гнездо

Дъждовен дом

Стоунхелм

Мъглив лес

Естермонт

Зелен камък

Нос гняв

Черен пристан

Червени планини

Нощна песен

Грифонов
полог

Уайл

Пиршов проход

Небесен простор

Ирънууд

Дорнско море

Тясното море

Дорн

ЛЕГЕНДА

- Важни замъци
- Замъци
- Градове
- Паланки
- Руини
- Сечища
- Кехлибар
- Пътища

Бурните земи

БУРИТЕ В ТЯСНОТО МОРЕ са известни с яростта си из Седемте кралства и Свободните градове. Макар да могат да се разразят през всеки сезон, моряците казват, че най-лошите идват през есента – започват в топлите води на Лятното море на юг от Каменни стъпала и тръгват на север през тези голи, каменисти острови. Според архивите на Цитаделата, повече от половината продължават на север–северозапад, профучават над нос Гняв и Дъждовен лес и набират поройна мощ, пресичайки водите на залива Кораборошача, преди да се разбият в Бурен край на нос Дуран.

От тези могъщи морски бури са взели името си Бурните земи.

Сърцето на това древно кралство бил Бурен край, последният и най-великият от замъците, построени от краля герой Дуран Божията скръб в Епохата на героите, който се издига, огромен и непоклатим, на върха на извисяващите се скали на нос Дуран. На юг, отвъд буйните води и подмолните скали на залива Кораборошача, лежи нос Гняв. Влажната зелена плетеница на Дъждовен лес властва над северните две трети от носа. Пò на юг се разтваря широка равнина, спускаща се плавно към Дорнско море, чиито брегове са осеяни с множество малки рибарски селища. Там се намира Плачещият град (наречен така, защото там било върнато тялото на падналия герой крал Дерон Първи Таргариен след убийството му в Дорн) – оживен пристан и пазар, през който минава много от търговията в региона.

Големият остров Тарт, с неговите водопади, езера и високи планини, също се смята за част от Бурните земи, като и остров Естермонт и другите по-малки острови край нос Гняв и Плачещия град.

На запад се издигат диви и сурови хълмове, които напират към небето, докато не преминат в Червените планини, границата между Бурните земи и Дорн. Пейзажът тук е осеян с дълбоки, сухи долини и огромни скали от пясъчник и наистина понякога по залез върховете блестят в пурпурно и алено на фона на облаците... но според някои планините са получили името си не от цвета на камъка си, а заради всичката кръв, с която е пропита земята.

По-навътре, отвъд подножието на планините, се намират граничните земи – обширни пасища, пусти поля и ветровити равнини, простиращи се на стотици левги на север и северозапад. Там се извисяват великите замъци на граничните лордове, построени, за да пазят пределите на Бурните земи от дорнски нападения от юг и от облечените в стомана воини на кралете на Предела от запад. Най-могъщи сред граничните лордове са домовете Суан от Стоунхелм, Дондарион от Черен пристан, Селми от Харвест Хол и Карън от Нощна песен, чиито Пеещи кули бележели най-западната точка на владението на Бурните крале. Всички тези домове и днес са заклети на Бурен край, както са били от незапомнени времена.

На север от Бурен край обаче границите на кралството са се променяли много през вековете, когато на трона се редували силни и слаби Бурни крале, които печелели и губели земи в поредица големи и малки войни. Днес властта на дома Баратеон се простира от южния бряг на Отприщена вода и долните граници на кралския лес, по каменистите брегове на Тясното море, до подножието на Куката на Маси. Но преди Завоеването на Егон, дори и преди идването на андалите, кралете воини от рода Дурандон разширили границите си много по-надалеч.

В онези времена Куката на Маси била част от техните владения, както и целият кралски лес чак до Черна вода. В някои епохи Бурните крале властвали дори отвъд Черна вода. Далечни градове, като Дъскъндейл и Девиче езеро, плащали васален налог на Бурен край, а под властта на великия крал Арлан Трети бурните мъже превзели целите Речни земи и ги задържали под своя власт повече от три века.

Но дори в периода на най-обширните си граници, земите на рода Дурандон били слабо заселени в сравнение с Предела, Речните земи и Запада, затова мощта на владетелите на Бурен край била ограничена. Онези, които все пак решавали да се заселят в Бурните земи – дали по каменистите брегове на Тясното море, сред мокрите зелени гори на Дъждовен лес или по ветровитите гранични земи, – са от специална порода. Често се казва, че хората от Бурните земи са също като времето там – непокорни, буйни, неумолими и непредвидими.

ИДВАНЕТО НА ПЪРВИТЕ ХОРА

Историята на Бурните земи стига назад до Епохата на зората. Много преди идването на Първите хора целият Вестерос принадлежал на древните раси – горските чеда и великаните (а според някои и Другите, ужасяващите „бели бродници" от Дългата нощ).

Чедата живеели в огромната праисторическа гора, която някога се простирала от нос Гняв до нос Кракен на север от Железните острови (днес единствените останки от тази велика гора са кралският лес и Дъждовен лес). Великаните пък населявали подножието на Червените планини и назъбения каменен гръбнак на Куката на Маси. За разлика от по-късните андали, които пристигнали във Вестерос по море, Първите хора дошли от Есос по огромния земен мост, който днес наричаме Счупената ръка на Дорн, тъй че самият Дорн и Бурните земи на север от него били първите части от Вестерос, на които стъпил човешки крак.

Разказва се, че дивата и влажна дъждовна гора била любимо свърталище на горските чеда, а великаните живеели в дивите хълмове, издигащи се под сянката на Червените планини, както и сред зъберите и дефилетата на каменистия полуостров, по-късно наречен Куката на Маси. Макар великаните да странели от другите раси и винаги се отнасяли враждебно към хората, според писанията в началото горските чеда приели радушно новодошлите във Вестерос, вярвайки, че има достатъчно земя за всички.

Гората формирала Първите хора, които строели домовете си под древните дъбове, високите секвои, боровете пазители и боровете воини. Край бреговете на малки потоци се издигнали простички селища, където хората ловували с позволението на владетелите си. Кожите от Бурните земи били високо ценени, но истинското богатство на Дъждовен лес бил дървеният материал и редките видове твърда дървесина. Сечението на тези дървета обаче скоро довело до конфликт между Първите и горските чеда. Войната между тях продължила стотици и хиляди години, докато Първите хора не

приели старите богове на чедата за свои. Разделили земите със Съюза, сключен на Острова на ликовете насред великото езеро, наречено Окото на боговете.

Съюзът обаче дошъл твърде късно в историята на човечеството във Вестерос – когато бил подписан, великаните (които не били част от него) били почти изчезнали от Бурните земи дори броят на чедата силно намалял.

ДОМЪТ ДУРАНДОН

Много от ранната история на Вестерос е изгубена в мъглите на времето и колкото по-назад се връщаме, толкова по-трудно става да се различат фактите от легендите. Това е особено вярно за Бурните земи, където Първите хора били сравнително малобройни, а древните раси – силни. На други места из Седемте кралства руните, разказващи историята им, са оцелели и до днес, издълбани в пещерни стени и по камъните и руините на паднали крепости. Ала в Бурните земи Първите хора често дълбаели историята на победите и загубите си в стволовете на дървета, вече отдавна изгнили.

Освен това сред древните Бурни крале се родила традицията да кръщават първородния син и наследник на краля с името на Дуран Божията скръб, така още повече усложнявайки работата на историците. Озадачаващият брой на кралете с име Дуран неизбежно създава объркване. Майстерите от Цитаделата в Старograd са дали поредни номера на много от тези крале, за да ги различават един от друг, но това не било практика на певците (ненадеждни дори в най-добрия случай), които са основният ни източник на информация за онези времена.

Легендите, обгърнали родоначалника на дома Дурандон, Дуран Божията скръб, са достигнали до нас чрез песните на певците. Те разказват, че Дуран спечелил сърцето на Еленай, дъщеря на морския бог и богинята

на вятъра. Като се отдала на смъртен, Еленай се обрекла на смъртна съдба, затова богът и богинята, които я родили, намразили жениха ѝ. В гнева си те пратили виещи ветрове и поройни дъждове, за да разрушат всеки замък, който Дуран дръзнел да издигне, докато едно малко момче не му помогнало да изгради крепост толкова могъща и хитроумно построена, че можела да устои на техните бури. Това момче пораснало и станало Брандън Строителя, а Дуран бил първият Бурен крал. Редом с Еленай той живял и властвал в Бурен край хиляда години или поне така разказват преданията.

(Такава продължителност на живота изглежда невероятна, дори за герой, женен за щерката на двама богове. Архимайстер Глейв, по рождение от Бурните земи, направил предположението, че този Хилядолетен крал всъщност е бил поредица от монарси, носещи едно и също име, което изглежда достоверно, но не може да бъде доказано.)

Независимо дали е бил един човек или петдесет, знаем, че по това време кралството разширило границите си далеч отвъд Бурен край и околностите му, поглъщайки съседните кралства едно по едно през вековете. Някои били спечелвани чрез договор, други чрез брак, повечето чрез завоевание – процес, продължен от наследниците на Дуран.

Лично Божията скръб пръв превзел дъждовната гора, която дотогава принадлежала единствено на горските чеда. Синът му Дуран Благочестивия върнал на чедата повечето земи, завзети от баща му, но век по-късно Дуран Бронзовата брадва им ги отнел отново, този път завинаги. Песните разказват, че Дуран Мрачния убил Лун Последния, краля на великаните, в Битката на Кривата вода, но книжовниците още спорят дали това е бил Дуран Пети или Дуран Шести.

Малдън Маси построил замъка Камен танц и установил властта си над Куката на Маси при царуването на друг крал Дуран, наричан Приятеля на гарваните, но периодът на неговото властване и пореден номер също са обект на спорове. Дуран Младия, наричан още Момчето касапин, бил този, който затлачил река Слейн с дорнски трупове, след като отблъснал Йорен Ирънууд и девата воин Уила от Уил в Битката при Кървавото езеро... но дали това е бил същият крал, който в по-късните си години се увлякъл по собствената си племенница и умрял от ръката на брат си Ерик Родоубиеца? На тези въпроси, и на много други подобни, вероятно никога няма да получим отговор.

За по-късните векове обаче съществуват донякъде по-достоверни източници. Можем да кажем с голяма доза сигурност, че великото островно кралство Тарт преминало под властта на рода Дурандон, когато Дуран Прекрасния се оженил за дъщерята на тамошния крал Едуин Вечерницата. Техният внук Ерик Платнаря (вероятно Ерик Трети) пръв превзел Естермонт и по-малките острови на юг. Още един Дуран (Дуран Десети, съгласни са повечето книжовници) разширил кралството на север до Черна вода, а синът му Монфрид Първи, Могъщия пръв, прекосил реката, победил дребните крале от дома Дарклин и дома Мутън в поредица от войни и превзел процъфтяващите пристанищни градове Дъскъндейл и Девиче езеро.

Синът на Монфрид Дуран Единайсети, Глупака, и собственият му син Барон Красивия изгубили всичко, което той придобил, и още отгоре. През дългите години на управлението на Дъруолд Първи, Дебелия, в Бурен край родът Маси се отцепил, Тарт въстанал три пъти и дори на нос Гняв се появило предизвикателство в лицето на една горска вещица, позната само като Зелената кралица. Тя отбранявала Дъждовен лес срещу Бурен край почти цяло поколение. Понякога хората казвали, че властта на Дъруолд стигала не по-далеч, отколкото човек може да уринира от стените на Бурен край.

Нещата отново се променили, когато Морден Втори назначил незаконния си полубрат Ронард за свой кастелан. Ронард бил страховит воин, който скоро станал действителният владетел на Бурните земи. Оженил се за сестрата на крал Морден. В рамките на пет години се възкачил и на престола. Кралицата на самия Морден поставила короната му на главата на Ронард. Ако песните са верни, споделяла и леглото му. Самият Морден, смятан за безобиден, бил затворен в килия в кулата.

Узурпаторът на трона властвал близо трийсет години като Ронард Копелето, разбивайки както разбунтували се знаменосци, така и дребни крале в битка след битка. Тъй като никога не се задоволявал само с една жена, вземал по една дъщеря от всеки предал се враг. До смъртта си според разказите бил станал баща на деветдесет и девет синове. Повечето били копелета (макар че Ронард имал двайсет и три съпруги, казват песните) и не получили дял от наследството на баща си, а трябвало сами да си проправят път в живота. Поради тази причина хилядолетия по-късно много хора от простолюдието в Бурните земи, дори най-незначителните и бедните сред тях, се хвалят с кралската си кръв.

АНДАЛИТЕ В БУРНИТЕ ЗЕМИ

Когато андалските дълги кораби за пръв път поели през Тясното море, крал в Бурните земи бил Ерик Дурандон Седми. Историята го запомнила като Ерик Неподготвения, защото не обърнал внимание на тези нашественици, заявявайки, че не го интересуват „войните на чужденци в далечни земи". Бурният крал по това време бил зает със собствените си войни, опитвайки се да си възвърне Куката на Маси от страховития пиратски крал Джъстин Млечното око, като в същото време отблъсквал и нападенията на дорнския крал Оливар Иръннууд. Ерик така и не доживял да види резултата от бездействието си, защото до края на живота му андалите останали съсредоточени върху Долината.

Внукът му, крал Карлтън Дурандон Втори, пръв се изправил в битка срещу андалите. След четири поколения война този монарх, който наричал себе си Карлтън Завоевателя, най-накрая завършил повторното завладяване на Куката на Маси, като превзел Камен танц след едногодишна обсада и убил последния крал от дома Маси, Джосуа (наречен Меkото копие).

Бурният крал задържал новозавладяната територия по-малко от две години. Един андалски вожд на име Тогарион Бар Емон (наречен Тогарион Ужасния) създал свое собствено кралство на север от Черна вода, но попаднал под ударите на Дарклин от Дъскъндейл. Усещайки слабост на юг, Тогарион взел за жена дъщерята на Джосуа Меkото копие и прекосил залива Черна вода с цялата си сила, за да основе ново кралство на Куката на Маси. Той построил свой собствен замък на Остър нос, на края на Куката, прогонил от Камен танц мъжете от Бурните земи и поставил брата на жена си да властва там като негова марионетка.

Карлтън Завоевателя скоро се сдобил с по-сериозни проблеми от загубата на Куката на Маси. Погледите на

андалите се обърнали на юг и по цялото му крайбрежие започнали да акостират андалски дълги кораби, пълни с гладни мъже със седемлъчни звезди по щитовете, гърдите и челата си. Всички били решени да си извоюват собствени кралства. Остатъкът от царуването му, както и това на сина и внука му, Карлтън Трети и Монфрид Пети, били време на непрестанни войни.

Бурните крале спечелили половин дузина важни битки, но най-важна от тях била Битката на Бронзовите порти. Там, с цената на собствения си живот, Монфрид Пети победил Светото братство на андалите, съюз от седем дребни крале и военачалници. Ала дългите кораби продължили да приждат. Казвали, че на мястото на всеки паднал в битка андал на брега идвали още петима. Първо превзели Тарт, а скоро го последвал и Естермонт.

Андалите се установили и на нос Гняв и сигурно щели да превземат целия Дъждовен лес, ако не водили войни помежду си със същата готовност, с която се биели и срещу кралствата на Първите хора. Крал Балдрик Първи Дурандон, Лукавия, се оказал изключително способен в това да настройва андалите едни срещу други, а крал Дуран Двайсет и първи предприел нечуваната стъпка да потърси оцелелите горски чеда в пещерите и кухите хълмове, където се криели, и се съюзил с тях срещу мъжете от задморските земи. В битките край Черното блато, Мъгливата гора и под Виещия хълм (точното местоположение на който, за жалост, е изгубено) този Съюз на язовите дървета нанесъл на андалите поредица от болезнени загуби и спрял упадъка на Бурните крале за известно време. Поколение по-късно един още по-невероятен съюз между крал Клеоден Първи и трима дорнски крале спечелил още по-гръмка победа над Дрокс Сеяча на трупове при река Слейн край Стоунхелм.

Но все пак би било погрешно да се каже, че Бурните крале отблъснали нашествениците. Въпреки всичките си победи те така и не спрели вълната от андали. Макар мнозина андалски крале и предводители да свършили с глави, набучени на копия над портите на Бурен край, андалите продължавали да идват. Обратното също е вярно – те така и не покорили рода Дурандон. Историята ни казва, че седем пъти обсаждали Бурен край или се опитвали да щурмуват могъщите му стени и седем пъти се проваляли. Седмият провал бил взет за знак от боговете и след него нямало повече нападения.

Накрая двете страни просто се обединили. Крал Малдън Четвърти взел андалска девойка за жена, както направил и синът му Дуран Двайсет и четвърти, Нечистокръвния. Андалските вождове станали лордове и дребни крале, женели се за дъщерите на Бурни лордове и им давали в замяна своите дъщери, плащали васални налози за земите си и заклевали мечовете си на Бурните крале. Водени от крал Ормунд Трети и неговата кралица, хората от Бурните земи изоставили старите богове и приели боговете на андалите, Вярата на Седемте. С вековете двата човешки народа станали като един... а горските чеда, почти забравени, напълно изчезнали от Дъждовен лес и Бурните земи.

Домът Дурандон достигнал върха на успехите си в последвалите няколко века. В Епохата на Стотe кралства крал Арлан Първи, Отмъстителя помел всички по пътя си и разширил границите на кралството си до Черна вода и изворите на Мандър. Правнукът му крал Арлан Трети прекосил и Черна вода, и Тризъбеца и превзел целите Речни земи, като дори забил знамето си с коронования елен на браговете на Морето на залеза.

Със смъртта на Арлан Трети обаче започнал неизбежният упадък, защото хората от Бурните земи били прекалено малобройни, за да удържат огромните територии. Избухвал бунт след бунт, дребни крале никнели като плевели, замъци и крепости падали... и тогава дошли железнородените, водени от Харвин Коравата ръка, крал на Железните острови. За последвалата война вече писахме. Докато мъжете от Бурните земи отстъпвали пред железните мъже на север, дорнците нахлули през Пътя на костите, за да ги притиснат от юг, а кралете на Предела изпратили рицарите си от Планински рай, за да завземат наново изгубените земи на запад.

Кралството на бурята се смалявало, крал след крал, битка след битка, година подир година. Крахът бил забавен за кратко, когато свирепият принц воин Аргилак, наречен Арогантния, сложил на главата си еленовата корона, но дори могъщ мъж като него можел само да забави прилива, но не и да го спре. Последният Бурен крал, последният Дурандон, за известно време успял да направи точно това... но към края на живота си, вече остарял, крал Аргилак направил неуспешен опит да използва дома Таргариен от Драконов камък като щит срещу нарастващата мощ на железните мъже и техния крал Харън Черния. „Никога не хващай дракон за опашката", гласи старата поговорка. Аргилак Арогантния направил тъкмо това и успял само да обърне погледите на Егон Таргариен и сестрите му на запад.

Когато те акостирали на устието на Черна вода, за да започнат Завоеванието на Седемте кралства, с тях дошъл и един черноок, чернокос незаконороден мъж на име Орис Баратеон.

ДОМЪТ БАРАТЕОН

Домът Баратеон се родил сред дъжда и калта на битката, останала в историята като Последната буря, когато Орис Баратеон три пъти отблъсквал щурма на рицарите на Бурен край и убил краля им Аргилак Арогантния в двубой. Бурен край, от незапомнени времена смятан за непревземаем, се предал на Орис без битка (мъдро решение, предвид съдбата на Харънхъл). След това Орис се оженил за дъщерята на Аргилак и приел герба и думите на рода Дурандон за свои, за да почете храбростта на краля.

Благосклонността, която Егон Завоевателя проявявал към Орис Баратеон, карала мнозина да повярват на слуховете, че той бил незаконен полубрат на Егон. Макар твърдението да не е доказано, и днес повечето хора смятат, че това е истина. Според други, Орис се издигнал толкова заради бойните си умения и пламенната си преданост към дома Таргариен. Дори преди Завоеванието той служел като поборник и заклет щит на Егон, а победата му над крал Аргилак само добавила още блясък към славата му. Когато крал Егон дал Бурен край на дома Баратеон за вечни времена и направил Орис Върховен владетел на Бурните земи и Ръка на краля, никой не се осмелил да намекне, че той не е достоен за тези почести.

По време на нашествието на Егон в Дорн през 4 г. сл. З. лорд Орис бил взет в плен, когато се опитал да преведе войските си през Пътя на костите. Похитителят му бил лорд Уайл от Уайл, познат като Вдовичи любовник, който отсякъл дясната ръка на Орис.

След това според всички свидетелства лорд Орис се преизпълнил с раздразнение и горчивина. Той напуснал поста си при краля и насочил вниманието си към Дорн, обсебен от мисълта за отмъщение. Шансът му дошъл при крал Енис Първи, когато разбил част от войската на Краля-лешояд и лорд Уолтър Уайл, син на Вдовичия любовник, паднал в ръцете му.

Родът Баратеон останал тясно свързан с дома Таргариен и изиграл важна роля в размирните царувания на наследниците на Егон Завоевателя. Внукът на лорд Орис Баратеон, лорд Робар, пръв сред великите лордове се обявил в подкрепа на принц Джеерис срещу чичо му Мегор Жестокия. Като награда за верността и храбростта си той бил обявен за Пазител на кралството и Ръка на краля след странната смърт на Мегор на Железния трон. Докато крал Джеерис навърши пълнолетие, лорд Робар споделял властта над кралството с неговата майка, вдовстващата кралица Алиса. Половин година по-късно двамата се оженили.

От техния брак се родила лейди Джоселин, която се омъжила за най-големия син на Стария крал и станала майка на принцеса Ренис – „Невъзкачилата се кралица", както я нарекъл остроумният шут Гъба – и Боремунд Баратеон, който наследил баща си като

ОТ ИСТОРИЯТА НА АРХИМАЙСТЕР ГИЛДАИН

Орис Баратеон, вече познат като Орис Едноръкия, повел войските си от Бурен край за последен път, за да разбие дорнците под стените на Стоунхелм. Когато Уолтър Уайл му бил доведен ранен, но жив, лорд Орис казал: „Баща ти взе ръката ми. Аз ще взема твоята в замяна". С тези думи отсякъл дясната ръка на лорд Уолтър. След това взел и другата му ръка, а също и двете му стъпала, наричайки ги своята „лихва". Странното е, че лорд Баратеон умрял по пътя на връщане към Бурен край от раните, които той самият получил в битката, но синът му Давос твърдял, че баща му умрял доволен, усмихвайки се на гниещите ръце и стъпала, които висели в палатката му като връзка лук.

ВЛЯВО | *Седемлъчна звезда, изсечена в камък.* ГОРЕ | *Гербовът на дома Баратеон (в центъра) и на някои от основните им васали (отгоре надолу по часовниковата стрелка): Бъклър, Карън, Конингтън, Дондарион, Естермонт, Пенроуз, Държеливи, Селми, Стедмон, Суан и Тарт.*

владетел на Бурен край. На Великия съвет през 101 г. сл. З., свикан от крал Джеерис Първи, за да обсъди въпроса за наследяването на трона, лорд Боремунд защитавал претенциите на племенницата си, принцеса Ренис, и сина ѝ принц Ленор от дома Веларион, но се оказал от губещата страна на спора.

Мощта на Бурен край и близостта му до Кралски чертог и Железния трон направила рода Баратеон първият от великите родове на Вестерос, чиято помощ потърсили принцеса Ренира и крал Егон Втори след смъртта на баща им крал Визерис Първи. По това време обаче лорд Боремунд вече бил покойник и властта била в ръцете на сина му Борос, а Борос бил съвсем различен по характер от баща си.

Докато лорд Боремунд бил непоколебим в подкрепата си за покойния съпруг на Ренира, Ленор, лорд Борос усетил възможност и посрещнал сдържано Лукерис Веларион, втория син на Ренира и Ленор. Когато Лукерис отлетял с дракона си до Бурен край, за да търси подкрепа, той открил, че братовчед му принц Емонд Таргариен е вече там и уговаря брака си с една от дъщерите на Борос.

Лорд Борос бил разярен от посланието, което Лукерис донесъл. В него принцеса Ренира проявявала непристойна арогантност, приемайки за даденост подкрепата на Бурен край за каузата си. Борос се разгневил и от отказа на принц Лукерис да се ожени за една от дъщерите му (принцът вече бил сгоден за друга жена). Той ядно прогонил младия Веларион от замъка си и не направил нищо, за да попречи на принц Емонд да го последва и да си отмъсти за окото, което изгубил от ръката на Лукерис преди години. На Баратеон му стигало това отмъщение да не се случи сред стените на Бурен край.

Принц Лукерис се опитал да избяга на младия си дракон Аракс, но Емонд го последвал на своя огромен дракон Вхагар. Ако в залива Кораборошача не се вихрела буря, Лукерис може би щял да избяга, но уви – младежът и драконът му загинали, потъвайки в морето край Бурен край, докато Вхагар ревял победоносно. Това била първата кралска кръв, пролята в Танца на Драконите, макар че я последвала цяла река.

В началото на войната лорд Борос не бил склонен да се изправи лично срещу драконите. Към края на Танца обаче той и неговите воини от Бурните земи завзели Кралски чертог през Месеца на тримата крале, възстановявайки реда в града. Получил обещанието, че най-голямата му дъщеря ще стане новата кралица на овдовелия крал Егон Втори. След това самоуверено извел последната част от роялистката армия срещу приближаващата войска от Речните земи, водена от младия лорд Кърмит Тъли, още по-младия Бенджикот Блакууд и сестра му Алисан. Научавайки, че вражеската войска е предвождана от момчета и жени, той бил още по-сигурен в победата си, но Кървавия Бен Блакууд, както бил наречен след това, разбил фланга му, а Черната Али Блакууд повела стрелците, които разгромили рицарите му. Лорд Борос останал непримирим до края и според разказите убил дузина рицари, както и лордовете Дари и Малистър, преди на свой ред да бъде покосен от Кърмит Тъли.

Със смъртта му и поражението на бурното войнство Танцът на драконите почти бил приключил. Домът Баратеон заложили много на крал Егон Втори, избор, който им донесъл само злочестини в царуването на Егон Трети, Драконовата гибел, както и в регентството преди това.

Годините минавали, кралете се сменяли на Железния трон, а старите раздори били забравени. Баратеон отново служели вярно на Короната... докато самите Таргариени не подложили на изпитание тази вярност. Това се случило по времето на крал Егон Пети, останал в историята като Невероятния. Тогава лорд на Бурен край бил Лайънъл Баратеон, огромен мъж, известен като Смеещата се буря, един от най-прославените воини на онова време.

Лорд Лайънъл бил сред най-верните поддръжници на крал Егон. Тъй крепка била дружбата им, че Негово Величество с радост се съгласил да сгоди най-големия си син и наследник за дъщерята на лорд Лайънъл. Всичко вървяло добре, докато принц Дънкан не се прехласнал по тайнствена девойка, известна само като Джени от Стария камък (според някои била вещица) и я взел за жена, противопоставяйки се на желанието на баща си.

ЗА ЛОРД БОРОС СЕПТОН ЮСТЪС ПИШЕ:

Лорд Боремунд бил камък, корав, неотстъпчив и силен. Лорд Борос бе вятър, който вилнее, вие и фучи му насам, му натам.

ВДЯСНО | *Сир Дънкан Високия от Кралската гвардия в двубой с лорд Лайънъл Баратеон.*

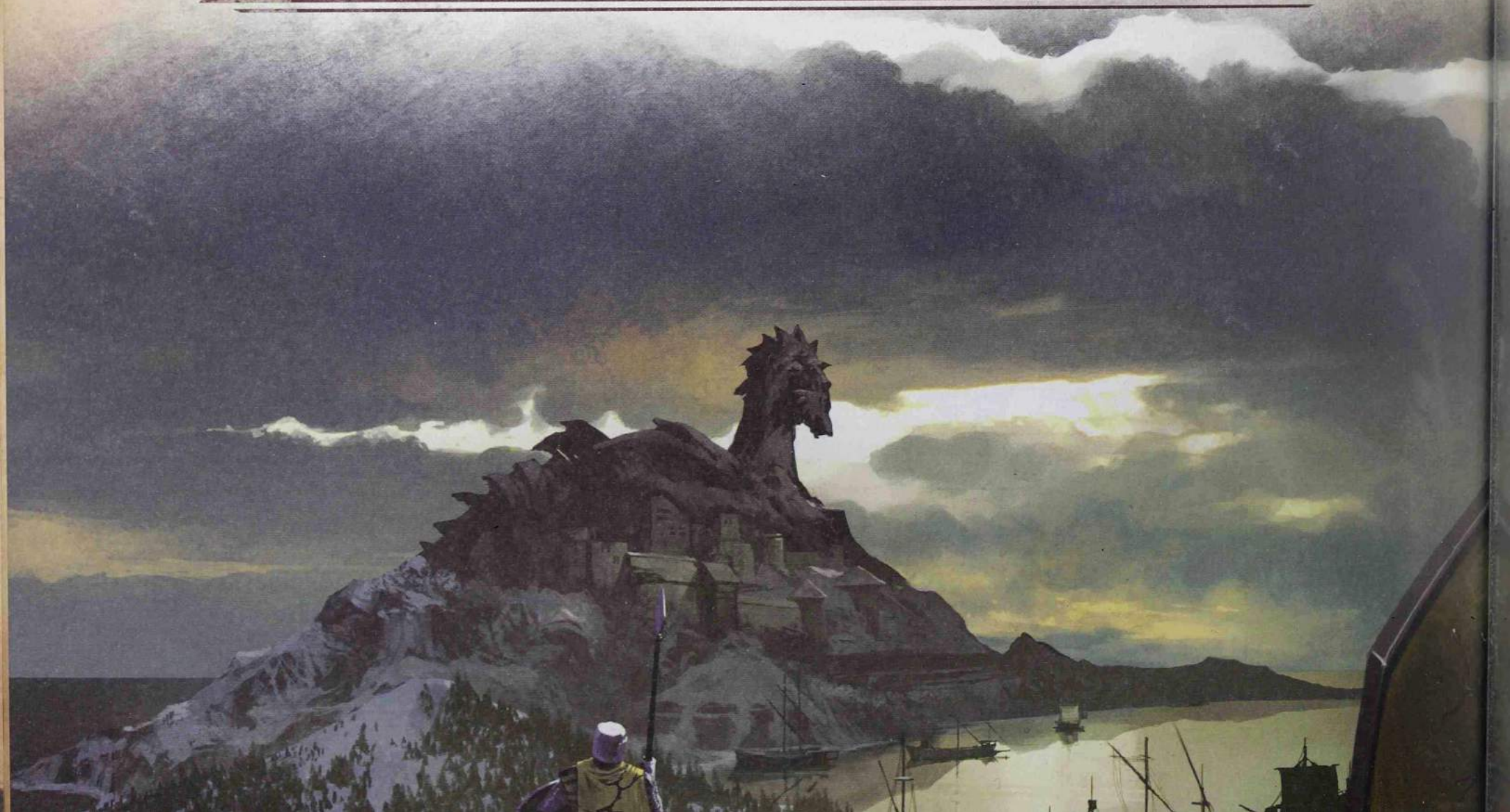
Любовта между Джени от Стария камък („с цветя в косите“) и Дънкан, Принца на водните кончета, е любима тема за певци, разказвачи и девици и до денднешен. Само че, когато това се случило, причинило огромно оскърбление на дъщерята на лорд Лайънъл и навлякло срам и безчестие на дома Баратеон. Тъй силен бил гневът на Смеещата се буря, че той положил кръвна клетва за отмъщение, отрекъл се от Железния трон и се провъзгласил за нов Бурен крал. Мирът бил възстановен едва след като рицарят от Кралската гвардия сир Дънкан Високия се изправил срещу лорд Лайънъл в двубой, принц Дънкан се отказал от трона и крал Егон се съгласил най-малката му дъщеря Рела да се омъжи за наследника на Лайънъл.

Но в мъдростта си Седемте пожелали именно съюзът, на който склонил крал Егон Пети, за да се помири със Смеещата се буря, да доведе до края на Таргариените в Седемте кралства. През 245 г. сл. З. принцеса Рела изпълнила обещанието, дадено от баща ѝ, и се омъжила за Ормунд Баратеон, младия лорд на Бурен край. На следващата година го дарила със син, Стефон, който станал паж, а после и скуайър в Кралски чертог. Там той се сприятелил с принц Ерис, най-големия син на крал Джеерис Втори и наследник на Железния трон.

За нещастие лорд Стефон се удавил в залива Коработрошача, докато се връщал от мисия във Волантис. Там кралят го бил изпратил, за да търси съпруга на сина му Регар... ала синът на Стефон, Робърт, го наследил като лорд на Бурен край и се превърнал в един от най-великолепните рицари в Седемте кралства. Тъй силен и безстрашен бил той, че сякаш Смеещата се буря се бил преродил в правнука си.

Когато лудостта на крал Ерис Втори станала непоносима, останалите лордове в кралството се обърнали именно към лорд Робърт. През 282 г. сл. З. при брода на Тризъбеца Робърт Баратеон сразил Регар Таргариен, принц на Драконов камък, и практически сложил края на три века таргариенско господство. Скоро след това сам се възкачил на Железния трон като Робърт Първи Баратеон, родоначалник на славна нова династия.

Мнозина други от рода Баратеон се прославили през вековете, вървейки по стъпките на Орис Едноръкия и Бурните крале преди него. Сир Реймънт Баратеон, по-малък син на лорд Баратеон, служил в Кралската гвардия, когато Енис Първи бил принуден да поведе война срещу Вярата. Той спасил живота на краля си, когато Окаяниците се опитали да го убият в леглото му. Рицари, като Буреκършача и Смеещата се буря, пък спечелили още слава за рода си, а лорд Ормунд Баратеон дори дал живота си при Каменни стъпала под знамената на Таргариен, по време на войната на Кралете на деветте петака.

МЪЖЕТЕ ОТ БУРНИТЕ ЗЕМИ

Както крал Робърт доказал при Тризъбеца – и както лордове и крале преди него са доказвали – бурните мъже са силни, свирепи и умели воини, с които малцина други в Седемте кралства биха могли да се сравняват. Дългите лъкове от пограничните земи са особено прочути. В песните и летописите мнозина от най-славните стрелци с лък произхождат от дорнските покрайнини. Флетчър Дик, печално известният разбойник от Братството на Кралския лес, бил роден в селце край пограничния замък Стоунхелм. Мнозина го смятат за най-великолепния стрелец с лък в историята.

Бурните земи са родили и немалко големи мореплаватели. Самият Бурен край, извисяващ се над огромните скали на нос Дуран и коварните скали на Кораборошача, не предлага добро място за пристан нито на бойни, нито на търговски кораби. Ала във времената на Бурните крале бойни флотилии били поддържани на Куката на Маси, Естермонт, както и в градчетата и рибарските селца по протежението на Дорнско море.

По-късно други монарси предпочитали да закотвят флотилиите си по западния бряг на Тарт, където планините на острова ги пазели от бурите, които често вилнеели из Тясното море. Сапфиреният остров, както го наричат някои, е под властта на дома Тарт от Вечерен замък – стар род от андалски произход с кръвни връзки с Дурандон, Баратеон и по-наскоро с Таргариен. Лордовете на Тарт, някога също крале, все още се наричат „Вечерницата", титла, водеща началото си от зората на времето.

Много от обитателите на Тарт, и благородници, и простолюдие, твърдят, че произхождат от легендарен герой, сир Галадон от Морн, който носел меч на име Справедливата дева, връчен му от самите Седем. Като има предвид колко важна роля играе Справедливата дева в историята на сир Галадон, майстер Хюбърт в своите „Родственици на елена", предполага, че Галадон от Морн не е някой свиреп воин от Епохата на героите, превърнат от певците в рицар, а истинска историческа фигура от по-скорошни времена. Хюбърт също отбелязва, че Морн е бил кралски престол на дребни владетели на източния бряг на Тарт, докато Бурните крале не ги покорили. Руините му обаче сочат, че е създаден от андали, а не от Първите хора.

Най-страховитите воини в Бурните земи и навярно в цял Вестерос са несъмнено мъжете от пограничните планини. Те, говори се, се раждат с меч в ръка и често се хвалят, че се учат да се бият, преди да проходят.

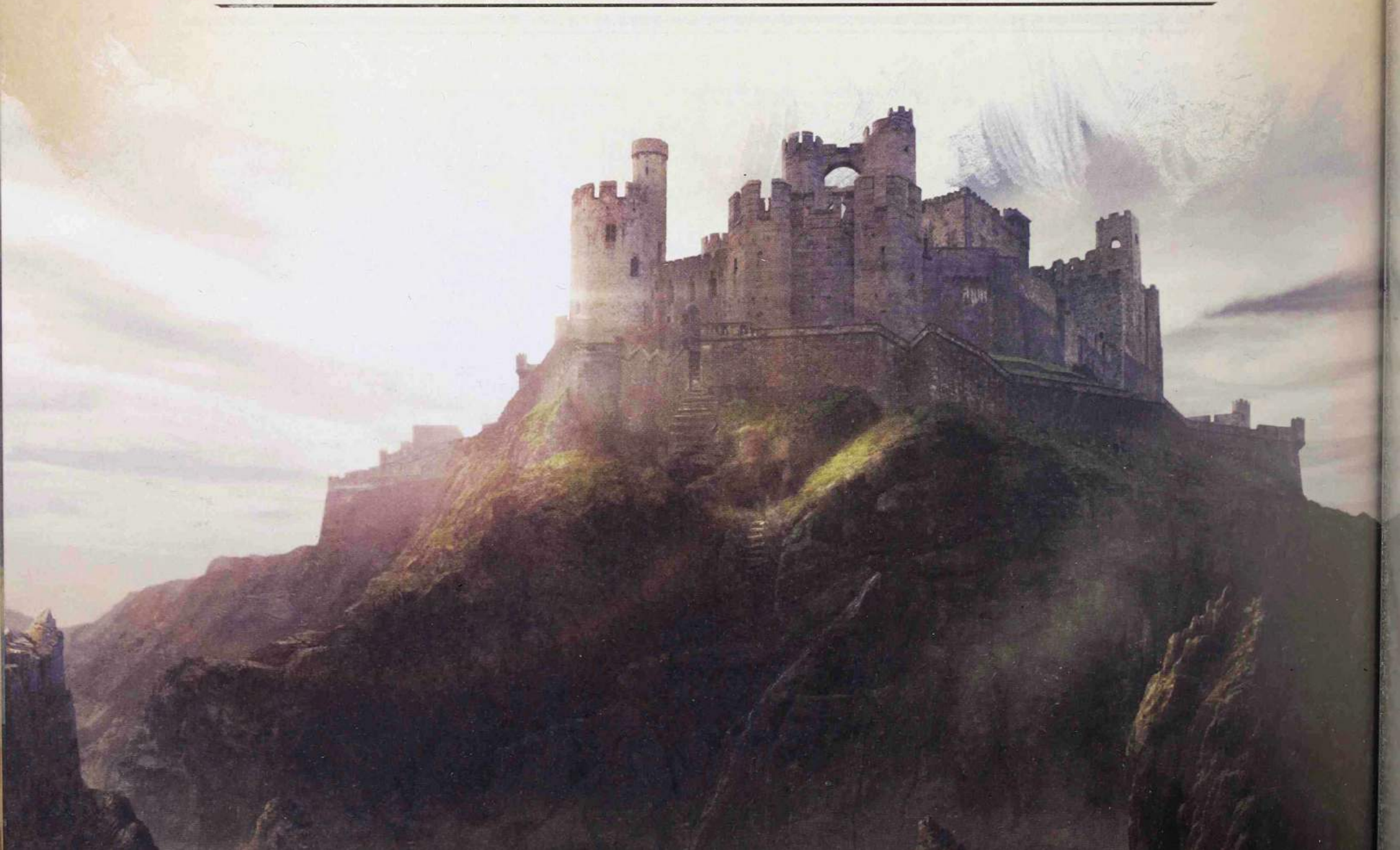
На тях с пада задачата да бранят Бурните земи от древните им врагове на запад и на юг.

Замъците по дорнските погранични територии са сред най-здравите в цялото кралство. И с основателна причина, защото рядко имало поколение, което да не срещне нова заплаха. Те били изградени като защита срещу нашествията на дорнците и на кралете на Предела. Пограничните лордове с право се гордеят с историята си като ключови бранители на Бурните земи и много балади са изпети за храбростта им.

Сред най-силните устои на пограничните райони са Стоунхелм, древният престолен замък на дома Суан, с наблюдателниците си от черен и бял камък, издигащи се над река Слейн с нейните бързеи, вирчета и водопади; Черен пристан, дом на Дондарион, със суровите си стени от черен базалт и бездънен сух ров; Нощна песен на Пеещите кули, където от векове господства домът Карън. Макар да се наричат Господари на границата, Карън нямат власт над останалите лордове в региона. Въпреки това се смятат за най-стария от пограничните родове (което Суан оспорват) и винаги са се отличавали в отбраната на Бурните земи.

Така както границата е прочута с могъщите си замъци и баладите си, Дъждовен лес е прочут с дъждовете си, мълчанието си и богатството си на кожи, дървесина и кехлибар. Говори се, че тук господари са дърветата, а замъците често изглеждат, сякаш са поникнали от земята, а не построени. Ала рицарите и лордовете на Дъждовен лес имат корени, дълбоки като тези на дърветата, които ги закрилят, и често се доказват като твърди в сраженията, силни, упорити и непоколебими.

Прочути с воините и с менестрелите си, домът Карън има богата история, стигаща чак до Епохата на героите. Карън не пропускат да изтъкнат, че славеите на герба им са били на хиляда бойни полета, а летописите сочат, че Нощна песен е бил обсаждан не по-малко от трийсет и седем пъти в последните хиляда години.

БУРЕН КРАЙ

Историята за градежа на Бурен край ни е известна само от песни и разкази – легендите за Дуран Божията скръб и красивата Еленей, дъщеря на две божества. Предполага се, че това е седмият от замъците, които Дуран издигнал на това място (макар че числото може би е по-късна добавка от страна на Вярата).

Майстери, служили в замъка, потвърждават колко е здрав и изкусно построен. Не е ясно дали наистина Брандън Строителя е замислил замъка, но огромната му външна стена с право е прославена, тъй майсторски са напаснати камъните, че вятърът не може да ги срони. Също тъй известна е и голямата централна цитадела, издигаща се в небето над залива Кораборошача.

Бурен край никога не е разрушаван от буря, нито се е предавал при обсада, ни казват летописите. И със сигурност можем да вярваме на това.

По време на Бунта на Робърт лорд Тирел от Планински рай обсаждал Бурен край цяла година, но безрезултатно. Ако запасите на гарнизона са били достатъчни, замъкът е можел да удържи за неопределено време, ала войната започнала неочаквано и складовете и хамбарите били пълни едва наполовина. Към края на годината гарнизонът, командван от Станис, брат на лорд Робърт, вече страдал от глад и тежки лишения. Спасил го обикновен контрабандист, който се вмъкнал през блокадата на Редвин с товар от лук и осолена риба. И така замъкът устоял, докато Робърт сразил Регар при Тризъбеца, а лорд Едард Старк пристигнал, за да сложи край на обсадата.

Бурен край е несъмнено стар замък. Ала нека го сравним с останките от кръговите крепости на Първите хора или дори с Първата цитадела на Зимен хребет – която според един майстер, служил при Старк, била толкова често престроявана, че не можел да определи възрастта ѝ. Строежът на високата кула и съвършено напаснатите камъни във външната стена на Бурен край изглеждат отвъд способностите на Първите хора за хиляди години напред. Грубата сила, нужна, за да се издигне Вала, била едно, но за да се издигне стена, която вятърът не може да подрони, било нужно фино умение. Архимайстер Вирон в своята *Триумфи и поражения* смята, че разказът за това как Бурен край е седмият замък, сочи към ясно андалско влияние и ако това е вярно, то предполага, че крайният вид на замъка е бил постигнат в андалски времена. Може би замъкът е бил достроен на мястото на по-ранни крепости, но ако това е така, било е много след като Дуран Божията скръб и Еленей са си отишли от този свят.

Говори се, че на всеки седемдесет и седем години буря, по-страшна от всички останали, се разразява над Бурен край, докато старите богове на небето и морето за пореден път се опитват да срутят престола на Дуран. Интересна история е... но само история.

Хрониките на майстерите от Бурен край показват, че мощни бури бушуват почти всяка година, особено през есента. Някои са по-силни от други, но не съществуват свидетелства за необичайно мощни стихии на всеки седемдесет и седем години. Най-силната буря в последните десетилетия е тази от 221 г. сл. З., в последната година от царуването на Ерис Първи, а най-силната преди нея е от 166 г. сл. З., петдесет и пет години по-рано.

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Воини на Баратеон при Драконов камък.* ВЛЯВО | *Вечерен замък на Тарт.*

БУРНИТЕ ЗЕМИ

ДОРН

ПРЕДЕЛНИ ПЛАНИНИ

ЧЕРВЕНИ ДАНИНИ

ЗАПАДНОТО МОРЕ

ДОРНСКО МОРЕ

ТЯТНОТО МОРЕ

Летен замък

Стоунхелм

Черен пристан

Мъглив лес

Нощна песен

Уайл

Трифонов поле

Кулата на радостта

Кралски гроб

Блекмонт

Небесен простор

Ирондуд

Гастон грей

Висока обител

Звездопад

Хелхолт

Пясъчник

Божия милост

СЧУПЕНАТА РЪКА

Водни градини

Слънчево копие

Дъсчено градче

Лимонова гора

Ваит

Солен бряг

ЛЕГЕНДА

- ВАЖНИ ЗАМЪЦИ
- ЗАМЪЦИ
- ГРАДОВЕ
- РУИНИ
- МАСЛИНИ
- КЛАДЕНЦИ
- ПЪТИЩА

Дорн

КАЗВАТ, че само един дорнец може наистина да познава Дорн.

Най-южното от Седемте кралства е също така и най-негостоприемното... и най-странното в очите на всекиго, отраснал в Предела, Западните земи или Кралски чертог. Защото Дорн е различен по повече начини, отколкото можем да опишем.

Необятни пустини от бял и червен пясък, страховити планини, където коварни мъже пазят коварни проходи, непоносима жега, пясъчни бури и скорпиони, люта храна, фурми, смокини и кървави портокали, отрова и замъци от кал – това е почти всичко, което простолюдието на Седемте кралства знае за Дорн. И безспорно всички тези неща съществуват, но за тази древна страна може да се каже още много, защото историята ѝ се простира чак до Епохата на зората.

Червените планини, които представляват западните и северните му граници, разделяли Дорн от останалата част на Вестерос в продължение на хилядолетия, макар че и пустините изиграли своята роля. Над три четвърти от земята отвъд тази стена от планини е безводна пустош. Не по-гостоприемен е и дългият южен бряг, съставен в по-голямата си част от плетеница от рифове и скали с малобройни защитени пристани. Корабите, които все пак акостират там, дали по свой избор или по случайност, трудно намират помощ и прехрана – по брега няма гори, които да осигурят дървесина за поправки, дивечът е оскъден, чифлиците и селата, където могат да намерят провизии, са малко. Дори прясна вода се намира трудно, а моретата на юг от Дорн са пълни с водовъртежи и гъмжат от акули и кракени.

В Дорн няма градове, макар че тъй наречените Сенчест град, прилепен до стените на Слънчево копие, може да се брои за градче (макар и от кал и слама). По-голямо и по-гъсто населено, Дъсченото градче на устието на река Зелената кръв е може би най-близкото нещо до истински град в Дорн. При все това е град с дъски вместо улици, където и големите къщи на богатите, и обикновените къщи, и дюкяните са направени от лодки, шлепове и търговски кораби, завързани едни за други с конопени въжета, люшкани от водата.

Архимайстер Бруд, който бил роден и отгледан в Сенчестия град под ронещите се стени на Слънчево копие, направил прочутото наблюдение, че Дорн и далечният Север имат повече общо помежду си, отколкото с царствата, намиращи се между тях. „Едното е горещо, а другото – студено, но тези древни кралства от пясък и сняг се различават от останалия Вестерос по историята, културата и традициите си. И двете са слабо заселени в сравнение със земите между тях. И двете упорито държат на собствените си закони и традиции. Нито едното от двете не е било истински превзето от драконите. Кралят на Севера мирно приел Егон Таргариен за свой владетел, докато Дорн храбро устоявал на мощта на Таргариените почти две столетия, преди най-накрая да приеме властта на Железния трон чрез брак. Както дорнците, така и северняците са осмивани като диваци от невежите в петте „цивилизовани“ кралства и възхвалявани за храбростта си от онези, които са кръстосвали мечове си с тях.“

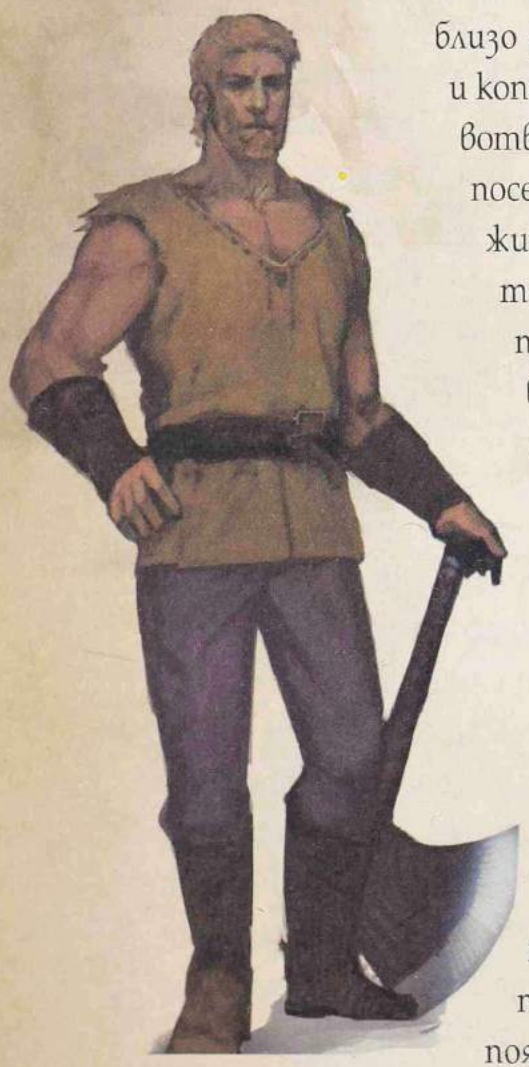
Дорнците се хвалят, че от Седемте кралства на Вестерос тяхното е най-старо. Това до известна степен е вярно. За разлика от андалите, които дошли по-късно, Първите хора не били моряци. Те дошли във Вестерос не на кораби, а пеша, по земния мост от Есос, от който днес са останали само Каменни стъпала и Счупената ръка на Дорн. Пеша или на коне, те най-напред стъпили на Вестерос там, на източните брегове на Дорн.

Малцина обаче избрали да останат, защото земите, на които се озовали, далеч не били гостоприемни. Горските чеда с основание наричали Дорн „Празната земя“. Източната половина на Дорн в по-голямата си част е безплодна пустош, чиято суха, камениста почва трудно ражда реколта, дори когато се напоява. А преминем ли Вайт, Западен Дорн е само едно необятно море от неспокойни дюни, където слънцето пече жестоко и безспирно и където понякога свистят свирепи пясъчни бури, които могат да свалят месото от костите на човек за броени минути. Ако може да се вярва на легендите от Предела, дори Гарт Зелената ръка не можал да накара цветята да цъфтят там. (В дорнските легенди не се споменава за Гарт.) Вместо да остане, той повел хората си през планините към плодородния Предел. Повечето от Първите хора, дошли след него, хвърляли по един поглед към Дорн и вземали същото решение.

Но не всички. Някои виждали красота в тази гола, гореща и безмилостна земя и избирали да построят домовете си там. Повечето се заселвали по бреговете на реката, която нарекли Зелената кръв. Макар и оскъдни в сравнение с Мандър, Тризъбеца или Черна вода, водите на Зелената кръв действително са кръвта, която дава живот на Дорн.

Повечето дорнски реки стават пълноводни само след редките и опасни дъждовни бури. През останалата част от годината те са само сухи дерета. В цял Дорн само три реки текат безспирно, лете и зиме, без никога да пресъхват. Поройната река извира високо в западните планини и се спуска надолу към морето в поредица от бързеи и водопади, ревейки през каньоните и теснините като огромен звяр. Понеже идва от планински извори, водите ѝ са сладки и чисти, но опасни за преминаване, освен по мост, и невъзможни за плаване. Жупелът е много по-спокойна река, но мътните му жълти води вонят на сяра, а растенията по бреговете му са странни и недорасли. (За хората, които живеят по същите тези брегове, няма да говорим.) Но водите на Зелената кръв, макар и понякога кални, са живителни както за растенията, така и за хората, и по бреговете ѝ са струпани чифлици и овощни градини по протежение на хиляди левги. Освен това Зелената кръв и ръкавите ѝ Вайт и Камшика са подходящи за плаване почти до изворите си (макар и на места плитки и пълни с пясъчни наноси) и затова са основната търговска артерия на Дорн.

Повечето от Първите хора, които избрали да останат в Дорн, вместо да тръгнат на север в търсене на по-приветливи земи, се заселили близо до бреговете на Зелената кръв и копаели канали, за да отклонят животворните ѝ води до дърветата и посевите си. Други предпочели да живеят край Тясното море – източните брегове на Дорн са по-приветливи от южните и там бързо се появили множество селца, чиито жители се прехранвали с риба и раци.

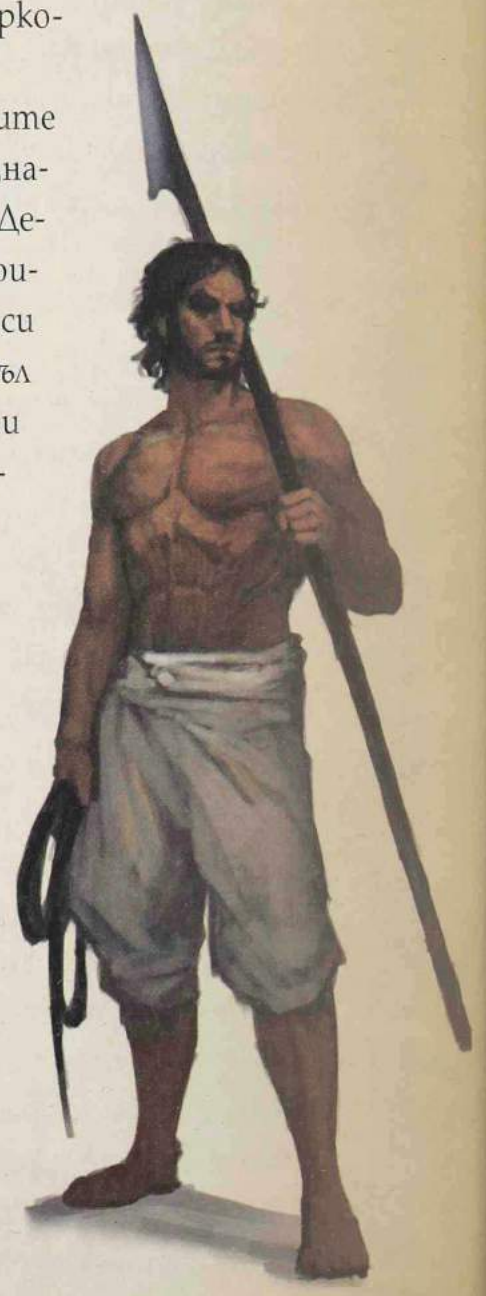

По-храбрите сред Първите хора продължили напред и се заселили в подножието на Червените планини от южната им страна. Там бурите, движещи се на север, често носели дъждове и създавали плодороден зелен пояс. Онези, които се изкачили по-нагоре, намерили подслон сред върховете, в затулени долини и високи планински ливади, където тревата била зелена и сладка. Само най-храбрите и безумните посмели да тръгнат през дълбоките пясъци. Някои от тях открили вода сред дюните и издигнали крепости и замъци в тези оазиси, а векове по-късно техните наследници станали владетелите на Кладенците.

Но за всеки един, натъкнал се на кладенец, сигурно стотина умирали от жажда под жаркото дорнско слънце.

Такъв бил произходът на трите отделни вида дорнци, които познаваме днес. Младия дракон, крал Дерон Първи, им дал имената, с които ги познаваме днес, в книгата си „Завоеванието на Дорн". Наречъл ги „каменни дорнци", „пясъчни дорнци" и „солени дорнци". Каменните дорнци били планински народ със светла кожа и коса и произлизали най-вече от Първите и андалите. Пясъчните дорнци, с потъмняла от жаркото слънце кожа, живеят в пустините и речните долини, а солените дорнци са по бреговете – тъмнокоси, стройни и мургави, те имат най-странните обичаи и най-много ройнарска кръв. (Когато принцеса Нимерия дошла в Дорн, повечето от нейните ройнари предпочели да останат близо до морето, което дълго било техен дом, дори и след като корабите им били изгорени.)

СЧУПВАНЕТО

Това е най-важното събитие в историята на Дорн, а може би и на цял Вестерос, за което, за жалост, знаем твърде малко.

Повечето от това, което вярваме по отношение на Счупването, е дошло до нас чрез песните и преданията. Всички са съгласни, че Първите хора са преминали от Есос във Вестерос по суша, пеша или яздейки през горите и хълмовете на огромния земен мост, който съединявал двата континента в Епохата на зората. Дорн бил първата земя, където навлезли, но както вече обяснихме, малцина останали там – повечето продължили на север, през планините и може би през солените блата, които някога били там, където сега е Дорнското море. С вековете запристъпвали все повече, превземайки Бурните земи, Предела и Речните земи, и стигнали дори до Долината и Севера. Те прогонвали древните раси по пътя си, като убивали великаните където ги намерят, поваляли язови дървета с бронзовите си брадви и водели кървави войни с горските чеда.

Чедата се съпротивлявали, доколкото могли, но Първите били по-големи и по-силни. Яхнали коне, облечени и въоръжени с бронз, те надвивали древната раса във всички битки, защото оръжията на чедата били направени от кост, дърво и драконово стъкло. Накрая, в отчаянието си, чедата се обърнали към чародейството и помолили своите зеленозрящи да възпрат нашествениците.

Събрали се стотици (според някои на Острова на ликовете) и призовали боговете си с песен и молитва и с кръвно жертвоприношение (според една версия на преданието на язовите дървета били дадени хиляда пленници, а според друга чедата жертвали кръвта на собствените си деца). И старите богове се отзовали, великани се пробудили и цял Вестерос се разтресъл и затреперил. По земята се появили огромни пукнатини, хълмове и планини се срутили и били погълнати. И тогава нахлули моретата, и Ръката на Дорн била счупена и раздробена от мощта на водата, а над вълните останали само няколко пусти скални острова. Лятното море се съединило с Тясното море и мостът между Вестерос и Есос изчезнал завинаги.

Така поне твърдят преданията.

Повечето учени действително са съгласни, че Есос и Вестерос някога са били свързани – хиляда предания и рунически надписи разказват за преминаването на Първите хора. Днес моретата ги разделят, така че очевидно събитието, което дорнците наричат Счупването, трябва да се е случило под някаква форма. Дали обаче е станало в един-единствен ден, както казват песните? Било ли е наистина дело на горските чеда и чародейството на техните зеленозрящи? Не е ясно. Архимайстер Касандър прави друго предположение в „Песента на морето: как земите се разцепиха". Той твърди, че не песните на зеленозрящите са отделили Вестерос от Есос, а онова, наречено от него Песента на морето – бавно надигане на водите, продължило с векове, а не за един ден, и причинено от поредица дълги горещи лета и къси топли зими, които стопили ледовете в замръзналите земи отвъд Тръпнещото море, а те се влели в набъбващото море.

Много майстери намират аргументите на Касандър за правдоподобни и приемат виждането му. Но независимо дали Счупването е станало за един ден, или е отнело векове, няма съмнение, че то се е случило и Стъпалата и Счупената ръка на Дорн са безмълвно, но красноречиво свидетелство за това. Има и много сведения, че Дорнското море някога е било вътрешно сладководно езеро, захранвано от планински потоци, и много по-малко, отколкото е днес, докато Тясното море не пробило към него и удавило солените блата, лежащи между тях.

Дори ако приемем, че старите богове са счупили Ръката на Дорн с Чука на водите, както твърдят легендите, зеленозрящите изпели песните си твърде късно.

Вярно е, че след Счупването нямало повече преселения към Вестерос, понеже Първите не били мореплаватели... но толкова много от предците им вече били преминали, че когато земите се разделили, те надвишавали по брой древните раси почти тройно. Това превъзходство само растяло през вековете, защото жените на Първите раждали много повече синове и дъщери от жените на древните раси. И тъй, чедата и великаните започнали да изчезват, докато човешката раса се множала и разпростирала, завладявала полята и горите, изграждайки села, крепости и кралства.

ВЛЯВО | *Трите вида дорнци – каменни, пясъчни и солени.*

КРАЛСТВАТА НА ПЪРВИТЕ ХОРА

Разединението на дорнците е очевидно дори от най-ранните ни източници. Големите разстояния между отделните селища и трудният преход през горещите пясъци и назъбените планини изолирали всяка малка общност от всички останали. Това довело до възникването на множество дребни владетели, повече от половината от които с времето започнали да наричат себе си крале. Несъмнено дребни крале имало из цял Вестерос, но те рядко били толкова много и толкова незначителни, колкото дорнските крале при Първите хора.

Няма дори да се опитваме да разкажем за всички тях. Повечето владеели толкова малки територии или постигали толкова краткотрайни завоевания, че не заслужават внимание. Неколцина от най-значимите обаче заслужават да бъдат споменати – онези, чиито родове пуснали дълбоки корени и издържали през последвалите хилядолетия.

При устието на Поройната река домът Дейн издигнал замъка си на остров, там, където тази буйна, тътнеща река се разширява, за да се влее в морето. Според легендата, първият Дейн бил доведен до това място, когато последвал падаща звезда, и открил там камък с магическа сила. След това неговите потомци управлявали западните планини много векове като крале на Поройната река и владетели на Звездопад.

На север и на изток, отвъд големия планински проход, който осигурявал най-късия и лесен път от Дорн до Предела, домът Фаулър изградил собствената си крепост в каменните склонове над прохода. Тази крепост била наречена Небесен простор заради високото си местоположение и извисяващите се каменни кули. По онова време проходът, над който тя гледала, бил познат като Широкия път (днес го наричаме Принцов проход), тъй че Фаулър се окичили с грандиозните титли владетели на Небесния простор, владетели на Широкия път и крале на Камъка и Небето.

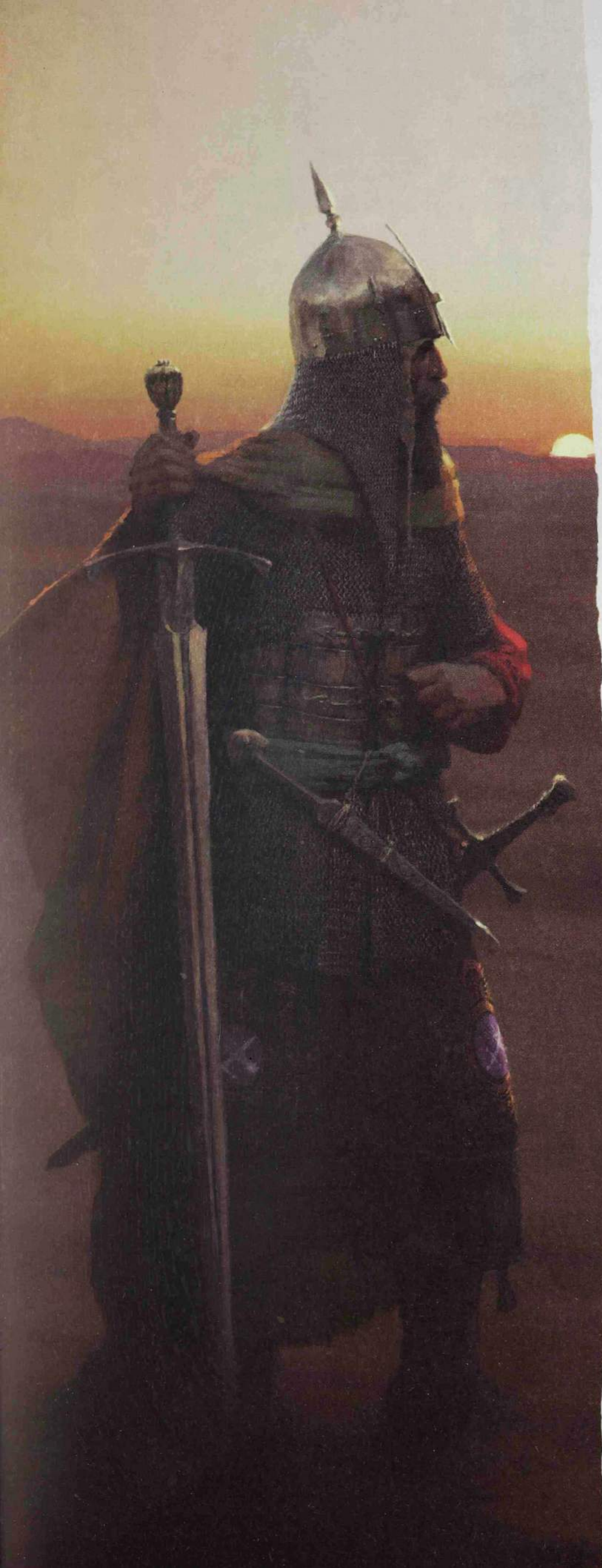
По подобен начин, далече на изток, където планините опират в Дорнското море, домът Ирънууд се установил във високите долини и зелените хълмове под планинските върхове. Те поели контрола над Каменния път, втория от двата големи прохода към Дорн (много по-стръмен, тесен и коварен от Широкия път на запад). Добре защитени и сравнително плодородни, техните земи също така били богати на дървен материал и притежавали ценни находища на желязо, калай и сребро, превръщайки Ирънууд в най-богатите и най-могъщите сред дорнските крале. Наричайки себе си Царствената кръв, владетели на Каменния път, господари на Зелените хълмове и Върховни крале на Дорн, лордовете от рода Ирънууд с времето овладели цял Северен Дорн – от планинските владения на дома Уайл до изворите на Зелената кръв... макар че опитите им да подчинят другите дорнски крале рядко се увенчавали с успех.

По времето на Първите съществувал и втори претендент за титлата Върховен крал на Дорн, който властвал от голям укрепен замък с дървена кула на южния бряг на Зелената кръв край Лимоновата горичка, където реката се влива в Лятното море. Това било странно кралство, защото след смъртта на всеки крал наследникът му бил избиран с гласуване от дузина благородни семейства, които се били заселили по реката или по източния бряг. Родовете Уейд, Шел, Холт, Брук, Хъл, Лейк, Браунхил и Брайър издигали крале, които властвали от високия дворец сред лимоновите дръвчета. Този любопитен ред се сринал, когато едно гласуване било оспорено и това настроило кралските родове един срещу друг. След поколение борби три от старите домове били заличени от лицето на земята, а някога могъщото речно кралство било разбито на дузина дребни владения, които непрестанно враждували помежду си.

В Дорн съществували и други малки кралства – в дълбоките пясъци, сред високите върхове, по соления бряг, както и на островите и на Счупената ръка, но малко от тях се доближавали до могъществото и влиянието на родовете Дейн от Звездопад, Фаулър от Небесния простор и Широкия път и Ирънууд от Ирънууд.

ПРИСТИГАНЕТО НА АНДАЛИТЕ

Андалите оставили своята следа в Дорн, също както и в целия Вестерос на юг от Шийката. Повечето историци обаче са съгласни, че тук влиянието им било по-слабо, отколкото в което и да е от останалите южни кралства. За разлика от Първите хора андалите били мореплаватели и по-авантюристичните сред капитаните им познавали добре дорнския бряг и често казвали, че там няма нищо освен змии, скорпиони и пясък. Затова не е чудно, че малцина сред нашествениците насочили греблата си на юг, след като имало по-богати и зелени земи много по-наблизо, точно срещу Андалос отвъд Тясното море.

Мечът на утрото

Родът Дейн от Звездопад е сред най-древните и прославени домове в Седемте кралства, макар че славата му се дължи най-вече на наследствения меч Зора и на мъжете, които са го носели. Произходът на меча е изгубен в легендите, но изглежда, че мъжете от рода Дейн са го носили хиляди години. Онези, които са имали честта да го разгледат, казват, че не прилича на валирианската стомана, която са виждали, понеже е светъл като млечно стъкло, но във всичко останало споделя отличителните белези на валирианските мечове, тъй като е невероятно здрав и остър.

Макар много домове да имат свои наследствени мечове, те обикновено се предават от лорд на лорд. Някои, като тези от рода Корбрей, може да заемат меча на син или брат за едно поколение, след което той се връща при лорда. Не и домът Дейн. Притежателят на Зора винаги получава титлата Меч на утрото и само рицари от дома Дейн, които са сметнати за достойни, могат да го носят.

Поради тази причина всички Мечове на утрото са известни из целите Седем кралства. Има момчета, които тайно мечтаят да бъдат синове на дома Дейн, за да могат да получат този прославен меч и титлата му. Най-прочут от всички бил сир Артур Дейн, най-опасният от рицарите в Кралската гвардия на крал Ерис Втори, който победил Братството на Кралския лес и се покривал със слава във всеки турнир и всеки бой. Той умрял с чест в Бунта на Робърт, редом със заклетите си братя. Според разказите лорд Едард Старк го убил в двубой. След това лорд Старк върнал Зора в Звездопад на семейството на сир Артър в знак на уважение към него.

Но винаги се намират малцина, които поемат по пътищата, отбягвани от другите, търсейки късмета си в по-суровите кътчета на света. Такива били и онези андали, които тръгнали към Дорн. Някои се борили срещу Първите хора, които били там преди тях, за най-добрите земи по Зелената кръв и бреговете или навлизали в планините. Други се установили на места, където преди тях не бил стъпвал човешки крак.

Сред тях били родовете Ълър и Коргайл – Ълър издигнали мрачна, воняща крепост край жълтите серни води на Жупела, докато вторите се установили сред дюните и дълбоките пясъци, построявайки укрепление около единствения кладенец на петдесет левги наоколо. Пò на юг родът Вайт пък съградил висок, бледен замък сред хълмовете, на мястото, където два потока се съединяват в реката, която скоро била именувана на рода. На други места из Дорн родовете Алирион, Джордейн и Сантагар създали собствените си владения.

А на източния бряг, между Счупената ръка и Зелената кръв, един обичащ приключенията андалец на име Морган Мартел се спуснал заедно с рода си към земите, които в някаква степен се владеели от домовете Уейд и Шел. Победил ги, превзел селата, изгорил замъците и установил властта си над ивица каменист бряг, дълга петдесет и широка десет левги.

През последвалите векове силата на Мартел се увеличавала... но бавно, понеже тогава, както и сега, владетелите от този дом били известни със своята предпазливост. До идването на Нимерия никой дорнец не ги смятал за една от големите сили в страната. Действително, макар и заобиколени от всички страни с крале, самите Мартели никога не се нарекли с тази титла и в определени моменти от историята си доброволно преклонявали глави пред кралете Джордейн от Тор, набожните Алирион от Божията милост, многото дребни крале на Зелената кръв и могъщите Ирънууд от Ирънууд.

ИДВАНЕТО НА РОЙНАРИТЕ

Мартелите управлявали скромните си владения стотици години преди да дойде принцеса Нимерия и нейните десет хиляди кораба да акостират на брега на Дорн, близо до мястото, където днес стоят замъкът Слънчево копие и сенчестият му град.

Историята как Нимерия взела Морс Мартел за съпруг, изгорила корабите си и обвързала своите ройнари с дома му чрез ръката, сърцето и честта си е разказана другаде. Не е нужно да я повтаряме тук. Нито ще повторим старите и познати разкази за спечелени и загубени битки, за сключени и нарушени съюзи.

Достатъчно е да кажем, че богатството и знанията, които ройнарите донесли със себе си във Вестерос, заедно с амбицията на лорд Морс и несломимата воля на Нимерия от Ройн, позволили на Мартелите да разширят многократно владенията си, побеждавайки лордове и дребни крале един след друг. Накрая победили дори дома Ирънууд и обединили цял Дорн... но не като кралство, а като княжество, понеже Морс и Нимерия никога не се нарекли крал и кралица, предпочитайки титлите принц и принцеса, по обичая на вече изчезналите градове-държави на Ройн. Техните наследници продължили тази традиция до днешни дни, въпреки че сломили враговете си и извоювали множество победи срещу Бурните крале и кралете на Предела.

В песните се казва, че Нимерия била вещица и воин, но нито едно от тези две твърдения не е вярно. Макар да не носила оръжие в битка, тя водила воините си в много сражения, командвайки ги с умение и хитрост. Изпратила на Вала шестима пленени крале в златни вериги. Нимерия предала мъдростта си на наследниците си, които повели войските, след като тя остаряла и изгубила сили. И макар никой от тях да не достигнал славата ѝ, успели да защитят независимостта на Дорн от кралете на север от планините и да запазят владенията си цели въпреки всички размирни и гневливи лордове на планините и пустинята, над които те властвали.

Домът Мартел оглавява Дорн от седемстотин години. През това време е издигнал високите кули на Слънчево копие, видял е възхода на Сенчестия град и Дъсченото градче и е победил всички онези, които заплашвали властта му.

ГОРЕ | *Гербът на дом Мартел (в центъра) и на някои от васалите му (отгоре надолу по часовниковата стрелка): Дейн, Фаулър, Джордейн, Коргайл, Толанд, Ълър, Вайт, Уайл, Ирънууд, Алирион и Блекмонт.*

ИМЕНАТА НА ШЕСТИМАТА КРАЛЕ, ИЗПРАТЕНИ ОТ НИМЕРИЯ НА ВАЛА, КАКТО СА ЗАПИСАНИ В ХРОНИКИТЕ

Йорик от дома Иръннуд, Царствената кръв, най-богатият и най-могъщият от кралете, свалени от рода Мартел.

Вориан от дома Дейн, Меча на вечерта, известен като най-великия рицар в цял Дорн.

Гарисън от дома Фаулър, Слепия крал, остарял и незрящ, но все още вдъхващ страх заради хитростта си.

Луцифер от дома Драйленд, Последен от рода си, крал на Жупела и владетел на замъка Адски порти.

Бенедикт от дома Блекмонт, който се кланял на тъмен бог и според мълвата имал силата да се превръща в огромен лешояд.

Албин от дома Манууди, размирен луд, който претендирал за властта над Червените планини.

СТРАННИТЕ ОБИЧАИ НА ЮГА

Отделени от останалите кралства и след това обединени с ройнарите преди хиляда години, дорнците имат своя собствена горда, богата история и свои собствени обичаи.

Каменните дорнци най-много приличат на хората на север от планините и са възприели най-малко от ройнарските обичаи. Това обаче не ги е превърнало в съюзници на пограничните лордове или лордовете на Предела – напротив, казват, че планинските лордове са също толкова свирепи, колкото и планинските кланове в Долината. От хиляди години те се сражават срещу Предела и Бурните земи, както и едни с други. Когато баладите говорят за смели битки с жестоки дорнци в граничните земи, става въпрос главно за владетелите на Блекмонт и Кралски гроб, на Уайл и Небесния просмотор. Както и за Иръннуд – Пазителите на Каменния път си останали най-гордите и най-могъщите васали на дома Мартел, а отношенията помежду им са в най-добрия случай неспокойни.

Пясъчните дорнци са по-силно повлияни от ройнарите и са свикнали със суровия начин на живот в пустинята. Реките на Дорн са малки в сравнение с Мандър и Тризъбеца, но са достатъчно пълноводни, за да напояват нивите и да поддържат селата и градчетата край тях. Навътре в пустинята хората живеят различно – местят се от оазис на оазис, прекосяват пясъците, разчитайки на известните им кладенци в пустошта, и отглеждат децата си заедно с козите и конете. Именно пясъчните дорнци отглеждат прочутите пясъчни коне, смятани за най-красивите в Седемте кралства.

Преди идването на Нимерия кралете на Ирънууд били най-могъщият дом в цял Дорн – много по-велики от Мартелите от онова време. Те властвали над половин Дорн – факт, който родът Ирънууд не позволява да бъде забравен и до днес. Във вековете след въздигането на дома Мартел до върховната власт над Дорн Ирънууд винаги са били домът, най-склонен да се бунтува, и са го правили няколко пъти. Дори след като принц Марон Мартел обединил Дорн с Железния трон, този техен навик си останал. Лордовете на Ирънууд воювали на страната на Черния дракон в не по-малко от три от петте Бунта на Блекфайър.

Макар и с фини кости и неспособни с лекота да носят тежестта на рицар в броня, те са бързоноги и неуморни, способни да бягат цял ден и цяла нощ само с няколко глътки вода. Дорнците обичат пясъчните си коне почти колкото децата си. В „Завоеванието на Дорн" крал Дерон отбелязва, че рицарят на Петнистата гора държал пясъчните си коне в собствената си зала.

Соленитe дорнци, потомците на ройнарите, са забравили майчиния си език през вековете, макар че той още влияе на начина, по който те говорят общия език – удължават гласни, произнасят други напевно, а трети – със странен ритъм. Някои определят дорнския говор като чаровен, а други – най-вече пограничните лордове, като неразбираем, макар това да е несправедливо. Но по-важното е, че ройнарите донесли със себе си традициите и законите си, които Мартелите разпространили в цял Дорн. Така че единствено в Дорн от всичките Седем кралства титлите се наследяват от първородното дете, било то момче или момиче, а не от най-големия син. Великите владетелки и прочутите принцеси са много, а за тях се пеят също толкова песни, колкото за великите рицари и принцове.

И други обичаи бележат дорнците като различни. Те не се интересуват много дали едно дете е родено в брак или извън него, особено ако е родено от любовница. Много лордове, и дори някои дами, имат любовници, избрани по любов или страст, а не по потекло или по дворцови съображения. А когато става въпрос за любов, никой не възразява, ако мъж реши да легне с друг мъж или жена с друга жена. Септоните често са се опитвали да поведат дорнците по праведния път, но не са постигнали особени резултати. Дори облеклото и храната са различни в Дорн, където климатът предполага свободни, многопластови одежди, а ястията са силно подправени и изгарят устата, поднесени с драконови пиперки, смесени с капки змийска отрова.

Отделно от останалите дорнци – и солени, и пясъчни, и каменни – стоят сираците на Зеленaта кръв, които плакали, когато Нимерия изгорила корабите им. От останките те направили своите лодки, с които плават по Зеленaта кръв и мечтаят за деня, когато ще се върнат при своята Майка Ройн. С чиста ройнска кръв, според мълвата те още говорят родния си език помежду си, макар и тайно, след като тримата наследници на внука на Нимерия, принц Морс Втори, се опитали да го забранят.

Тези наследници са познати също като Червените принцове (макар че две били принцеси) и периодът на властването им бил белязан от войни във и извън Дорн. Те създали Дъсченото градче като място за срещи, привързвайки заедно лодките и корабчетата по крайбрежието. То започнало да расте и след време принцовете издигнали наблизо цитадела, която да го охранява, понеже все повече и повече кораби от Свободните градове започнали да го използват като удобен пристан.

Един пример за различните дорнски закони и начин на мислене, дължащи се на ройнарското влияние, можем да видим, колкото и да е странно, в последните дни на Танца на драконите. От историята на архимайстер Гилдаин за краткото царуване на Гемон Светлокосия:

„Един след друг от Дома на целувките, където детето-крал седяло на трона си, излизали декрети, всеки по-възмутителен от предишния. Гемон наредил оттогава насетне момичетата да са равни на момчетата в наследяването, на бедните да се дава хляб и пиво по време на глад, а мъжете, изгубили крайници във война, да получават подслон и храна от владетеля, за когото са се сражавали. Гемон заповядал и мъжете, които бият жените си, да получават същото, независимо какво са направили жените им, за да си заслужат наказанието. Тези декрети почти със сигурност били написани под диктовката на една дорнска блудница на име Силвена Пясък, за която се предполагало, че била любовница на Еси, майката на краля, ако вярваме на Гъба и твърденията му."

ДОРН СРЕЩУ ДРАКОНИТЕ

От всички предизвикателства, пред които са се изправяли дорнците, никое не било по-голямо от това, което представлявали Егон Завоевателя и сестрите му. Дорнците проявили голяма храброст в битките, ала и голяма била скръбта им заради понесените загуби, защото цената на свободата била висока. Но от всички Седем кралства единствено Дорн останал независим от дома Таргариен, отблъсквайки всички опити на Егон, сестрите му и техните наследници да принудят дорнците да се преклонят пред Железния трон.

Дорнците не водили велики битки срещу Таргариените, нито се опитали да защитят замъците си срещу драконите, когато те дошли, защото Мерия Мартел, принцеса на Дорн по време на Завоеванието на Егон, научила много от Последната буря и Полето на огъня, а също и от съдбата на Харънхъл. Вместо това, когато Егон обърнал взора си към Дорн през 4 сл. З., дорнците просто изчезнали пред драконите.

Кралица Ренис повела първото нападение над Дорн, придвижвайки се бързо, за да превземе дорнските крепости по пътя към Слънчево копие. Изгорила Дъсченото градче, възседнала Мераксес, докато Егон и лорд Тирел воювали с планинските лордове в Принцов проход. Дорнските воини нападали от засада войските на Таргариен и се скривали сред скалите, щом видели, че драконите се издигат в полет. В похода към Хелхолт мнозина от воините на лорд Тирел умрели от жега и жажда. Онези, които оцелели и стигнали до замъка, го намерили празен, защото целият двор на Ълър бил избягал.

Егон постигнал по-голям успех, но освен кратката обсада на Ирънууд, където срещу него се изправили неколцина старци, момчета и жени, не срещнал почти никаква съпротива. Дори Небесният простор, великият замък на рода Фаулър, бил изоставен. На Призрачния хълм, седалището на дома Толанд, върху белия му варовиков хълм, гледащ към Дорнското море, Егон видял знамето с призрака на Толанд, развяно над стените. Получил вест, че лорд Толанд е изпратил свой поборник да се бие с него. Егон убил мъжа с меча си Блекфир, ала разбрал, че това е лудият шут на лорд Толанд и че самият лорд избягал от замъка заедно със семейството си. В по-късни дни Толанд приели ново знаме, на което се вижда дракон, захапал опашката си, зелен върху златно в памет на шарените дрехи на храбрия им шут.

Настъплението на лорд Орис Баратеон по Пътя на костите също се оказало провал. Хитрите дорнци хвър-

ОТ ИСТОРИЯТА НА АРХИМАЙСТЕР ГИЛДАИН ЗА ДЕФЕНЕСТРАЦИЯТА В СЛЪНЧЕВО КОПИЕ

Лорд Росби, кастелан на Слънчево копие и Пазител на пясъците, получил по-лека смърт от много други. След като дорнците се събрали в Сенчестия град, за да си възвърнат замъка, ръцете и краката му били завързани, след което бил отнесен до върха на Кулата на копието и хвърлен през един прозорец, и то не от друг, а от самата вече остаряла принцеса Мерия.

ляли камъни, копия и стрели отвисоко, убивали мъже през нощта, а накрая блокирали Пътя на костите и отпред, и отзад. Лорд Орис бил пленен от лорд Уайл заедно с много от знаменосците и рицарите си. Те останали в плен години наред, докато най-накрая били откупени за теглото си в злато през 7 сл. З. И дори тогава всеки един от тях се върнал без ръката, в която държал меча си, за да не може никога повече да вдигне оръжие срещу Дорн.

Въпреки това, с изключение на отпора на Пътя на костите, дорнците просто изоставяли крепостите си, като лордовете им отказвали да ги защитават или да подвият коляно. Същото станало и когато най-после Таргариен стигнали в Слънчево копие, където и самата принцеса Мерия (която враговете ѝ подигравателно наричали Жълтата жаба на Дорн, но дорнците и до днес смятат за героиня) била изчезнала сред пясъците. Кралица Ренис и крал Егон събрали каквито придворни и слуги били там и се обявили за победители, поставяйки Дорн под властта на Железния трон. Оставяйки лорд Росби да се грижи за Слънчево копие и лорд Тирел начело на войнство, което да потуши всякакви бунтове, Таргариените се върнали в Кралски чертог на гърбовете на драконите си. Ала едва били стъпили в кралския град, и Дорн се разбунтувал срещу тях с ужасяваща бързина. Цели гарнизони били изклани, а рицарите предводители – изтезавани. Това се превърнало в игра за дорнските лордове – кой рицар ще оцелее най-дълго, докато го режат парче по парче.

Лорд Харлан Тирел тръгнал с гарнизона си от Хелхолт, за да превземе Вайт и да върне Слънчево копие, но изчезнал в пясъците с цялата си армия и от него никога повече не се чула никаква вест. Пътешественици в района разказват, че понякога ветровете разместват пясъците и от тях се показват кости и части от брони, но пясъчните дорнци, които бродят из дълбоката пустиня, твърдят, че тези пясъци са гробище за падналите в битки от хилядолетия и че костите биха могли да са от различни епохи и сражения.

Войната срещу дорнците влязла в различен етап след връщането на Орис Едноръкия и другите безръки лордове. Крал Егон вече бил решен да си отмъсти. Таргариените използвали драконите си, опожарявайки разбунтувалите се замъци отново и отново. Дорнците отговорили със свой собствен огън, като през 8 сл. З. изпратили войска на нос Гняв, която погубила в пламъци половината Дъждовен лес и разграбила половин дузина села и градчета. Конфликтът се изострил и още дорнски крепости паднали пред драконовия огън през 9 сл. З. Дорнците отговорили година по-късно, като изпратили войска, водена от лорд Фаулър, която превзела и изгорила великия граничен замък Нощна песен и взела лордовете и защитниците му в плен, докато друга армия под командването на сир Джофри Дейн стигнала до самите стени на Староград, сривайки до основи селата и унищожавайки всичко извън града.

И така Таргариените отново се обърнали към своите дракони, стоварвайки яростта им над Звездопад, Небесния простор и Хелхолт. Именно в Хелхолт дорнците постигнали най-големия си успех срещу Таргариените. Стрела от балиста пронизала окото на

ОТ ИСТОРИЯТА НА АРХИМАЙСТЕР ГИЛДАИН

Въпросът, дали Ренис Таргариен е надживяла дракона си, остава спорен. Някои казват, че тя паднала от седлото и намерила смъртта си, други – че била смазана под Мераксес в двора на замъка. Неколцина твърдят, че кралицата оцеляла след падането на дракона си само за да умре бавно и мъчително, изтезавана в подземията на Ълър. Истинските обстоятелства около смъртта ѝ вероятно никога няма да станат известни, но в хрониките е записано, че Ренис Таргариен, сестра и съпруга на крал Егон Първи, загинала в Хелхолт в Дорн през десетата година след Завоеванието.

Мераксес и огромният дракон паднал от небето заедно с кралицата, която го яздела. В предсмъртните си гърчове създанието унищожило най-високата кула на замъка и част от външната му стена. Тялото на кралица Ренис никога не било върнато в Кралски чертог.

Следващите две години били запомнени като годините на Гнева на дракона. Скърбящи заради смъртта на любимата си сестра, крал Егон и кралица Висения подпалили всеки замък, крепост и кула в Дорн поне по веднъж... освен Слънчево копие и Сенчестия град. Причините за това остават предмет на догадки. В Дорн се говорело за страха на Таргариените, че принцеса Мерия открила хитроумен начин да убива дракони с нещо, с което се била сдобила от Лис. По-вероятно обаче е предположението на архимайстер Тимоти в неговите „Догадки", че Таргариените се опитвали да обърнат останалите дорнци срещу Мартелите, които били пощадени. Ако това е вярно, то би обяснило писмата, изпратени от пограничните земи до дорнските домове, увещаващи ги да се подчинят и твърдящи, че Мартел са ги предали, като откупили милостта на Таргариените с цената на всички останали в Дорн.

Каквато и да е истината, тогава започнала последната и най-малко славна част от Първата дорнска война. Таргариените предложили награди за главите на дорнските лордове и половин дузина и повече срещнали смъртта си в покушения – макар че само двама от убийците доживели да приберат наградите си. Дорнците отговорили по същия начин и последвала редица от безмилостни убийства. Дори в сърцето на Кралски чертог никой не бил в безопасност. Лорд Фел бил удушен в един бордей и дори самият крал Егон бил нападнат три пъти. Когато кралица Висения и свитата ѝ били нападнати, двама от пазителите ѝ загинали, преди тя лично да убие последния злодей с Тъмна сестра. Още по-големи злини извършил лорд Уайл от Уайл, чиито дела не е нужно да припомняме – те са позорно известни и още се помнят, особено във Фаунтън и Стария дъб.

По това време Дорн вече бил опустошена, горяща развалина, но дорнците още се криели в сенките и продължавали да се сражават, отказвайки да се предадат. Дори хората от простолюдието не се предавали и цената на войната в човешки животи станала неизмерима. Когато принцеса Мерия най-накрая починала през 13 сл. З., на трона седнал синът ѝ, остарелият и немощен принц Нимор. Нимор не искал повече война и изпратил в Кралски чертог делегация, водена от дъщеря му, принцеса Дерия. Тази делегация носела със себе си черепа на Мераксес като дар за краля. Тя била зле приета от мнозина – включително Орис Баратеон и кралица Висения, а лорд Оукхарт поискал Дерия да бъде изпратена в най-долния бордей, за да обслужва всеки мъж, който я поиска. Но крал Егон Таргариен отказал да позволи подобно нещо и вместо това я изслушал.

Според Дерия Дорн искал мир, но мир между две кралства, които вече не са във война, а не мир между васал и владетел. Мнозина увещавали Негова милост да не приема и фразата „никакъв мир без подчинение" често се чувала сред стените на Егоновата крепост. Твърдяло се, че кралят ще изглежда слаб, ако приеме, и че лордовете на Предела и Бурните земи, които изстрадали толкова много за каузата му, щели да се разгневят.

Казват, че повлиян от тези аргументи, крал Егон бил решен да откаже предложението, докато принцеса Дерия не поставила в ръцете му лично писмо от баща си, принц Нимор. Егон го прочел на Железния трон и хората казват, че когато станал, ръката му кървяла – толкова силно го бил стиснал. Той изгорил писмото и веднага тръгнал към Драконов камък на гърба на Балерион. Когато се върнал на другата сутрин, се съгласил с условията и подписал мирен договор.

Какво е пишело в писмото, никой не знае и до ден днешен, макар че мнозина правят предположения. Дали Нимор е разкрил, че Ренис още е жива, смазана и осакатена и че ще сложи край на мъките ѝ, ако Егон спре войната? Дали писмото е било омагьосано? Дали принцът е заплашил, че ще събере цялото богатство на Дорн, за да наеме Безликите да убият Енис, младия син и наследник на Егон? На тези въпроси, изглежда, никога няма да получим отговор.

Резултатът обаче бил мир, продължил дори в размириците с Краля-лешояд и след това. Имало други дорнски войни, разбира се, и дори в мирно време нападатели от Дорн продължавали да се спускат от Червените планини, търсейки плячка в по-богатите зелени земи на север и запад.

Принц Корен Мартел все пак повел дорнците на страната на Триархията срещу принц Демон Таргариен и Морската змия в сраженията за Каменните стъпала. По време на Танца на драконите и двете страни ухажвали дорнците, но принц Корен отказал да се включи. Говори се, че в отговор на писмото на сир Ото Хайтауър той казал: „Дорн вече е танцувал с дракони. По-скоро бих спал със скорпиони".

Но едва след възцаряването на крал Дерон Първи договорът за вечен мир се оказал не толкова вечен и всички знаем цената на това. Завоеванието на Дорн от Младия дракон било славно дело, с право възхвалявано в песни и предания, но продължило по-малко от едно лято и струвало живота на хиляди, включително този на самия храбър млад крал. Братът на Дерон, Бе-

лор Първи, Блажения, бил този, който сключил мира, но неговата цена също била огромна.

По-късният опит на крал Егон Четвърти, Недостойния, да нападне Дорн с „дракони", които сам създал, не заслужава да бъде обсъждан – той бил безумна глупост от начало до край и завършил унизително. Синът на Егон, крал Дерон Втори, Добрия, бил този, който най-сетне приобщил Дорн към кралството... не с огън и меч, а с благост и усмивки, с два добре премислени брака и един договор, който дал на дорнските принцове правото да запазят титлата и привилегиите си и гарантирал, че собствените им закони и обичаи винаги ще имат върховенство в Дорн.

Дорн продължил да бъде близък съюзник на дома Таргариен в следващите години, когато Мартел подкрепили Таргариените срещу претендентите Блекфир и изпратили копията си срещу Кралете на деветте петака на Каменните стъпала. Вярната им служба била възнаградена, когато Регар Таргариен, принц на Драконов камък и наследник на Железния трон, взел за жена принцеса Елия Мартел от Слънчево копие, която му родила две деца. Ако не била лудостта на бащата на Регар, Ерис Втори, един ден принц с дорнска кръв е можел да властва над цялото кралство, но принц Регар, съпругата му и двете им деца намерили смъртта си по време на Бунта на Робърт.

Дъщерята на принц Корен била на друго мнение. Принцеса Алиандра седнала на трона, когато била млада, и се смятала за новата Нимерия. Пламенна жена, тя окуражавала лордовете и рицарите си да се докажат достойни за благосклонността ѝ като извършват нашествия в пограничните земи, но също така проявила голяма благосклонност към лорд Алин Веларион, когато първото му велико пътешествие го отвело в Слънчево копие, и отново, когато се завърнал от Морето на залеза.

ГОРЕ | *Егон Завоевателя чете писмото на принца на Дорн.*

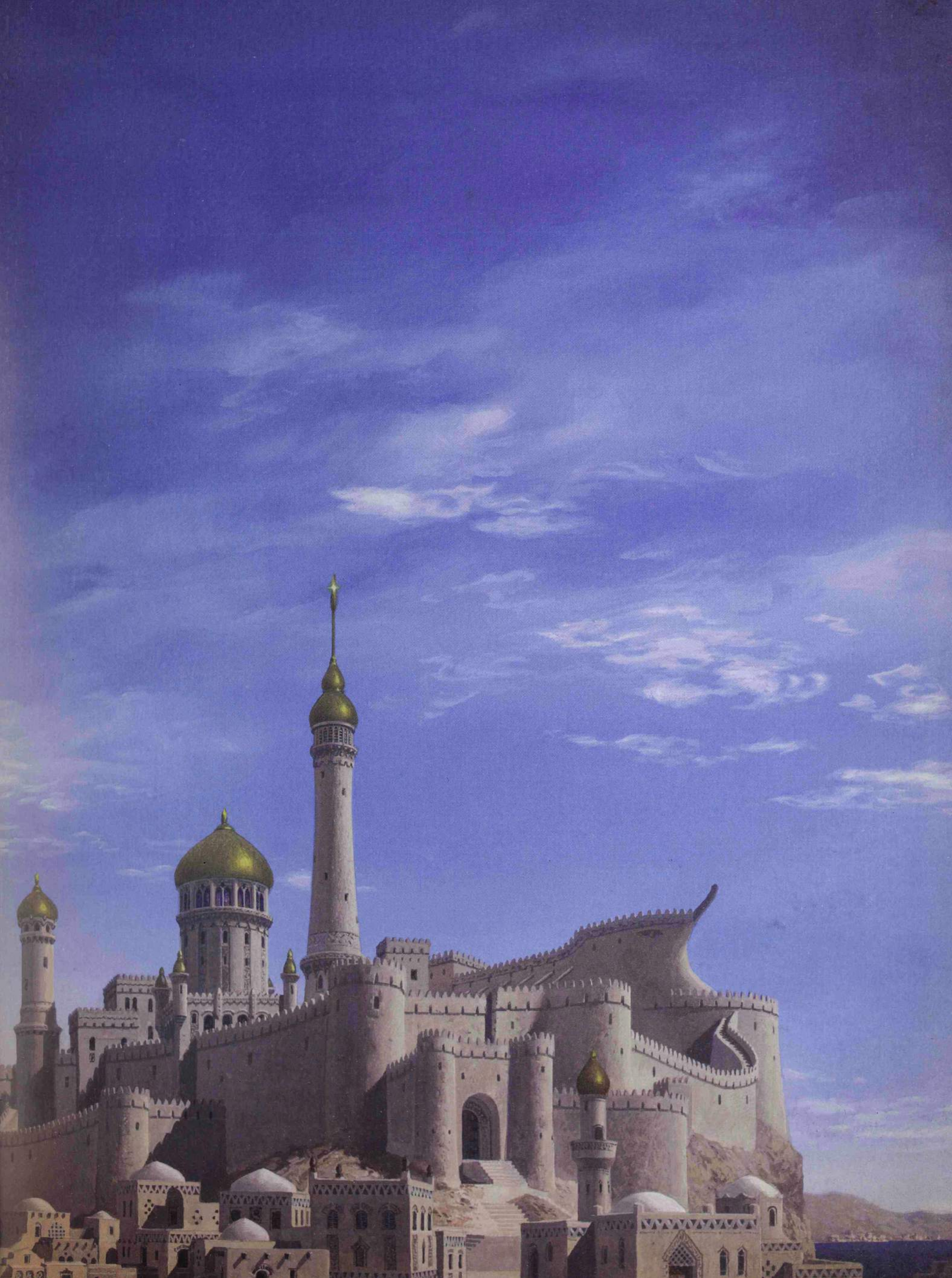
СЛЪНЧЕВО КОПИЕ

Историята на Слънчево копие е любопитна. В ранните години под властта на дома Мартел замъкът бил само едно ниско, грозно укрепление, известно като Пясъчния кораб, но след това около него се издигнали красиви кули, построени с всички отличителни белези на ройнарския стил. Нарекли го Слънчево копие, когато новият герб на дома обединил слънцето на Ройн и копието на Мартел. След време били издигнати Кулата на слънцето и Кулата на копието – големият златен купол на едната и тънкият, висок шпил на другата станали първите неща, които виждат посетителите на града по суша или по море.

Замъкът стои върху издадена скала, заобиколена от три страни с вода... а от четвъртата е Сенчестият град. Макар дорнците да го наричат град, той си остава градче, и то странно, прашно и грозно градче. Дорнците строили до стените на Слънчево копие, после до стените на къщите на съседите си и така нататък, докато Сенчестият град не добил сегашния си вид. Днес той е плетеница от тесни алеи, базари, пълни с подправки от Дорн и Изтока, и кирпичените домове на дорнците, които остават хладни дори в разгара на горещото лято.

Стените, издигнати преди около седемстотин години, опасват Слънчево копие и се вият през Сенчестия град, създавайки змиевиден вал, който би объркал и най-настойчивия нашественик. Само Тройната врата, вградена във Виещите се стени, предлага пряк път към замъка, а нейните порти се защитават решително, когато стане нужда.

ГОРЕ | *Дама от дома Мартел в дорнската пустиня.* ВДЯСНО | *Слънчево копие.*

Отвъд Кралствата на залеза

Други земи

ВЕСТЕРОС Е САМО МАЛКА ЧАСТ от света, далечните кътчета от който остават скрити дори и за най-мъдрите сред нас. Макар целта ни тук е да опишем историята на Седемте кралства, не би било удачно да пропуснем земите отвъд морето. Ще ги споменем, ако и накратко, защото всяка има свой характер и допринася за палитрата на огромния гоблен, който наричаме „познатия свят".

За жалост, познанията на Цитаделата стават все по-оскъдни, колкото повече се отдалечаваме от Кралствата на залеза, както ги наричат източните народи. Контактите ни с по-далечните поселения в Есос са извънредно редки. Още по-малко знаем за южните предели на Соторьос и далечен Ултос, а за земите отвъд Последната светлина и отвъд Морето на залеза пък не знаем нищо.

Същите проблеми, които се отнасят до времето, се отнасят и до мястото, разбира се. Както си личи от хрониките на Вестерос, колкото по-древна е една цивилизация, толкова по-малко бихме могли да я опознаем истински. И тъй, ще пренебрегнем изцяло изчезналите цивилизации на Валирия и Стар Гхис и съвременните останки от техните култури. За тях писах в началото на този том. Колкото до тайнствения Карт, не бих могъл да ви насоча към по-добър източник от „Нефритен компендиум" на Колоквио Вотар, най-изтъкнатия труд за земите край Нефритеното море.

Ала при все това можем да извлечем капчици познание дори за най-далечните и екзотични места... макар голяма част от информацията ни да идва от пътешественици и легенди. Трябва да я отсяваме с внимание.

Засега нека започнем с най-близките ни и добре познати съседи, Свободните градове. Историята им ни е известна от летописите на техните книжовници и магистри през вековете, а информацията стига до времето на самото основаване на градовете като самостоятелни владения. Благодарение на същите тези летописи можем да научим нещо и за историята на народите, предшестващи Валирия.

Повсеместен проблем при работата с древните трудове са начините, по които различните култури са измервали сезоните и годините. Голямата творба на архимайстер Уолграм – „Измерване на времето", дълбоко засяга този проблем, но не е постигнато съгласие по въпроса: как се съотнасят датите, с които разполагаме от тези източници, със съвременните наши разбирания.

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Обвитите в мъгла руини на Кроян.* ГОРЕ | *Монети от Свободните градове (горе отляво-надясно) Браавос, Пентос, Лис, Мир, Тирош; (долу отляво-надясно) Волантис (реверс и аверс), Норвос, Кохор, Лорат.*

Свободните градове

Есос, огромният континент отвъд Тясното море, гъмжи от особени, екзотични и древни цивилизации. Някои още съществуват и се борят за оцеляване, а други отдавна са в развалини и изгубени в легендите. Повечето от тях са твърде далечни, за да представляват интерес за людете от Седемте кралства, освен може би за онези мореплаватели, достатъчно дръзновени, за да бродят из странни морета в търсене на злато и слава.

Деветте Свободни града обаче са най-близките ни съседи, с които ни свързват търговия и история. От векове търговските галери кръстосват Тясното море, пренасяйки фини гоблени, полирано стъкло, деликатна дантела, екзотични плодове и необикновени подправки, както и още неизброими други стоки в замяна на злато, вълна и т.н. В Староград, Кралски чертог, Ланиспорт и всяко друго пристанище от Източен крайморски страж до Дъсченото градче можем да открием моряци, банкери и търговци от Свободните градове: купуват, продават и разказват историите си.

Всеки от Свободните градове има своя история и характер, а с времето е и обособил свой собствен език. Всички те са диалекти на чистия висок валириански, които се отдалечават все повече и повече от първоизточника с всеки изминал век след Ориста.

Осем от деветте Свободни града са горди дъщери на някогашна Валирия и все така са под властта на наследници на първоначалните колонизатори отпреди стотици, дори хиляди години. В тези градове валирианската кръв още е символ на висок статут. Деветият, Браавос, е изключение. Градът на Стотте острова бил основан от роби, избягали от валирианските си господари. Твърди се, че тези първи браавосци идвали от всички земи под слънцето. Ала с течение на вековете те се смесвали, независимо от расата, вероизповеданието и езика си. Така дали началото на народ, който сам по себе си е съставен от мелези.

Говорим за девет Свободни града, макар че по цялата ширина на Есос можем да открием други валириански градове, поселища и аванпостове, някои – по-големи и по-гъсто населени от Града на гларуса, Бял пристан и дори Ланиспорт. Това, което отличава деветте Свободни града, не са размерите, а произходът. В зенита си, преди Ориста, други градове – например Мантари, Волон Терис, Орос Тирия, Драконис, Елирия, Мхиса Фер, Риос и Аквос Даен, също били величави и богати, ала при цялата си власт и достойнство никой от тях не се самоуправлявал. Начело били мъже и жени от Валирия, изпратени, за да властват от името на Свободната твърд.

Това никога не се случило с Волантис и останалите от деветте. Макар и родени от Валирия, всеки от тях е бил независим от кралството майка още от началото. Всички, освен Браавос, били предани дъщери, не воювали с Валирия, нито пък се противели на драконовите владетели по важни държавнически въпроси. Останали съюзници и търговски партньори на Земите на Дългото лято и се обръщали натам за напътствие в трудни времена. За по-дребни дела обаче деветте Свободни града сами определяли политиката си, предвождани от собствените си князе, свещеници, архонти или триарси.

Лорат

Свободният град Лорат се намира в западния край на най-големия от струпани един край друг няколко ниски каменисти острова насред Тръпнещото море, северно от Есос, близо до устието на залива Лорат. Владенията на града се простират из трите основни острова от архипелага, както и още десетина по-малки островчета и издадени скали (почти необитавани, с изключение на тюлени и морски птици), както и един гъсто залесен полуостров южно от островите. Лоратите твърдят, че водите на залива Лорат също им принадлежат, ала рибарски флотилии от Браавос, както и китоловни кораби от Иб често навлизат в тях, тъй като Лорат няма нужната сила, за да защити претенциите си към залива.

В по-стари времена властта на Лорат се простирала на изток чак до Брадвата, ала през вековете градът изгубил позиции. Днес лоратите контролират само южните и източните брегове на залива си. Западният бряг е под контрола на Браавос.

Лорат е най-малкият, най-бедният и най-рядко населеният от Свободните градове. Също така, с изключение на Браавос, е и най-северният. Местоположението му, далеч от търговските пътища, го е превърнало в най-изолираната сред „дъщерите на някогашна

Валирия". Макар лоратските острови сами по себе си да са каменисти и голи, водите край тях гъмжат от треска, китове и сивите левиатани, които се събират, за да се размножават в залива. Периферните скали и скални образувания са дом на големи колонии от моржове и тюлени. Солена треска, бивни от морж, тюленови кожи и китова мас представляват голяма част от износа на града.

В древни времена островите били дом на тайнствената раса, позната като строителите на лабиринти. Те изчезнали преди зората на същинската история, като не оставили и следа от себе си, с изключение на кости и лабиринти.

След това на Лорат дошли други народи. Известно време островите били дом на дребен, смугъл и космат народ, подобен на ибенците. Живеели по

Обширни и главозамайващи в сложността си, съградени от дялан камък, конструкциите на строителите на лабиринти са пръснати по островите. Един от тях, обрасъл до неузнаваемост и потънал дълбоко в земята, дори е открит на самия Есос, на полуострова южно от Лорат. Лорасион, вторият най-голям от островите, е почти изцяло зает от огромен лабиринт, който обзема три четвърти от повърхността му и се спуска на четири нива под земята, а някои тунели стигат на дълбочина от почти двеста метра.

Книжовниците още се питат каква е целта на тези градежи. Укрепления ли са били или храмове, или градове? Или нещо друго, по-странно? Строителите на лабиринти не са оставили писменост, тъй че никога няма да узнаем. От костите им можем да заключим, че са били извънредно едри, по-едри от хора, макар и не колкото великани. Някои предполагат, че може би са произлезли от обикновени мъже и женски великани. Не знаем защо са изчезнали, макар лоратските легенди да сочат към враг от морето: русалки – в някои версии, [illegible]лките и хора-моржове – в други.

бреговете и избягвали огромните лабиринти на предшествениците си. Отстъпили пред андалите, които напирали на север от Андалос, към бреговете на залива Лорат, прекосявайки го с дългите си кораби. Облечени с брони, и въоръжени с железни мечове и брадви, андалите помели островите, избили мъжете от косматия народ в името на Седемте, а жените и децата поробили. Скоро всеки остров си имал крал, а най-големият можел да се похвали с цели четирима. Конфликтни както винаги, андалите прекарали следващите хиляда години във война едни с други, но накрая воин, който се наричал Карлон Велики, обединил всички острови под властта си. Летописите, доколкото ги има, твърдят, че издигнал голяма дървена цитадела насред огромния, обладан от духове, лабиринт на Лорасион и украсил залите ѝ с главите на враговете си.

Блянът на Карлон бил да се коронова като крал на всички андали. Затова отново и отново воювал с дребните андалски крале. След двайсет години и също толкова войни властта на Карлон Велики се простирала от лагуната, където един ден щял да се издигне Браавос, на изток до Брадвата и на юг до изворите на Горна Ройн и Нойн.

Ала разширението на юг ги изправило не само срещу андалски крале, а и срещу Свободния град Норвос, по поречието на Нойн. Когато норвосците затворили реката за войските му, той излязъл от крепостта си в лабиринта и повел нападението срещу тях, като ги надвил в две свирепи сражения по хълмовете. Само че сглупил, опивайки се от победите си, и поел към самия Норвос. Норвосците поискали помощ от Валирия и тя се отзовала на далечната си дъщеря, макар всички територии на андалите и ройнарите да се намирали между тях.

Разстоянието обаче не значело нищо за драконовите владетели в лятото на тяхната мощ. В „Пламъците на Свободната твърд" е записано, че сто дракона се издигнали в небето и последвали великата река на север, за да връхлетят върху андалите, които били обсадили Норвос. Карлон Велики бил изпепелен заедно с армията си, а след това драконите отново полетели и продължили към Лорат, където отново се спуснали с огън и кръв. Крепостта на Карлон Велики се превърнала в пепел, както и всички паланки и рибарски селца по бреговете. Дори огромните камъни на лабиринтите били овъглени от огнените бури, които помели островите. Казано е, че нито един мъж, жена или дете не оцелели след Опустошението на Лорат.

Оттам насетне лоратските острови били необитавани повече от век. Там заживели колонии от тюлени и моржове, а из пустите лабиринти пъплели раци. Китоловци от Пристана на Ибен акостирали, за да поправят корабите си и да се запасяват с прясна вода, но не смеели да навлизат навътре из островите – смятали ги за обладани от духове. Ибенците мислели, че всеки, който се отдалечи от звука на прибоя, ще бъде прокълнат.

Когато хората най-после се завърнали на острови-
те, за да заживеят там, това били валириянци. Хиляда триста двайсет и две години преди Ориста една религиозна секта се отлъчила от Свободната твърд и установила храма си на главния остров на Лорат.

Новите лорати били следовници на Боаш, Слепия бог. Отричайки всички останали божества, тези мъже не хапвали месо, не пиели вино и крачели боси по света, само по космати ризи и кожи. Техните свещеници евнуси носели превръзки на очите, за да почитат бога си само в мрака. Вярвали, че така ще се отвори третото

им око и ще им позволи да видят „висшите истини" на съзиданието, скрити зад воала от илюзии на зримия свят. Следовниците на Боаш вярвали, че животът е свещен и вечен в целостта си. Че всички мъже и жени са равни, че лордове и селяци, бедни и богати, роби и господари, хора и животни – всички са еднакви и еднакво достойни в очите на бога творец.

Съществена част от доктрината им била пълното себеотрицание. Само като се освободят от човешката суета, хората можели да се слеят с божественото. В съответствие с това боашите се отричали от имената си и говорели за себе си само като за „мъж" и „жена", вместо „аз", „мен" или „моето". Макар боашкият култ да изчезнал преди повече от хиляда години, някои от тези словесни привички все още съществуват в Лорат, където мъже и жени от благородническите касти смятат за невъобразимо вулгарно да говориш за себе си в първо лице.

Слепия бог и последователите му превърнали древните лабиринти на първите лорати в свои градове, светилища и гробници. Владели острова почти цял век. Ала с годините и други, които не споделяли вярванията им, започнали да се престрашават да прекосят залива, за да ловуват тюлени, моржове или риба. Някои предпочели да се заселят на островите. Колиби и бараки изникнали по брега, а после се появили селца. Запримждали и хора от Иб, Андалос и освободени или избягали роби от Валирия и гордите ѝ дъщери, тъй като свещениците на Слепия бог учели, че всеки всекиму е равен. Три рибарски селца по западния бряг на най-големия остров така се пренаселили и процъфтели, че скоро се слели в едно градче, а после някогашните здания от кирпич и слама отстъпили мястото си на каменни къщи. Поселището се превърнало в град.

Тези нови лорати отпървом били подчинени на следовниците на Боаш, които заварили. Още много години след това свещениците на Слепия бог владеели островите. След време обаче числеността на новодошлите надвишила тази в редиците на вярващите. Култът към Боаш западнал. Свещениците станали все по-алчни и корумпирани, захвърлили косматите ризи и качулките и затлъстели от налозите на поданиците си. Накрая рибарите, чифликчиите и останалото простолюдие се надигнали и отхвърлили оковите на Боаш. Останалите послушници на Слепия бог били избити – с изключение на шепа от тях, които се спотаили в огромния лабиринт на Лорасион, където останали почти век, докато не умрял и последният от тях.

След падението на слепите свещеници Лорат се превърнал в Свободна твърд, управляван от съвет от трима принцове, по обичая на Валирия. Жътвеният принц бил избиран от притежателите на земя на островите, Принцът рибар – от всички притежатели на кораби и лодки, а Уличният принц – от свободните мъже в града. Веднъж избран, всеки принц служел до края на живота си.

Тримата принцове продължават да служат и до днес, макар титлите им да са станали церемониални. Същинската власт се намира у Съвета на магистрите, в който членуват благородници, свещеници и търговци. Изолацията на Лорат значела, че лоратите не са участвали в събитията от Кървавия век, освен наемниците, предложили услугите си на Браавос или Норвос.

Днес Лорат се счита за най-незначителния от деветте Свободни града – най-бедният, най-отдалеченият, най-назадничавият. Макар и да притежават голям рибарски флот, лоратите имат малко бойни кораби и изобщо скромни военни възможности. Малцина лорати напускат дома си и още по-малко от тях стигат до Вестерос. Предпочитат да търгуват с най-близките си съседи – Норвос, Браавос и Иб.

НОРВОС

Свободният град Норвос се разполага по източните брегове на река Нойн, един от най-големите притоци на Ройн. Високият град се извисява над отвесни скали, опасан е с могъщи каменни стени. На сто метра под него ниският град се шири по разкаляни брегове, защитен е от ровове, окопи и дървена стена́, обрасла с плесен. Древните благородни домове живеят във високия град, над който доминира силуетът на великия храм – крепост на брадатите свещеници; бедните се гушат отдолу, сред пристаните, бордеите и пивниците край реката. Двете части на града са съединени чрез масивно каменно стълбище, наречено Стъпалата на грешника.

Велики Норвос, както местните именуват града си, е обграден от зъбати варовикови хълмове и гъсти, сумрачни гори от дъб, бор и бук, дом на мечки, глигани, вълци и всякакъв дивеч. Владенията на града се простират до западния бряг на Тъмна вода – на изток, и Горен Ройн – на запад. Норвоските речни галери властват над водите на Нойн на юг чак до развалините на Ни Сар, където реката се влива в Ройн. Във Велики Норвос дори се

твърди, че Брадвата също е подвластна на града, макар ибенците да оспорват това, понякога с кръв.

По-близо до градските стени норвосците обработват терасираните чифлици, а по-далеч хората се тълпят зад здрави дървени укрепления или в заградени селца. Потоците са бързи и каменисти, а безкрайните хълмове са осеяни с пещери. Много от тях приютяват често срещаните по тези земи мечки, а други – глутници червени и сиви вълци. В някои можем да открием великански кости или пещерни рисунки, свидетелстващи за обитателите им от миналото. Една плетеница от пещери и тунели на стотина левги северозападно от Норвос е толкова огромна и дълбока, че според легендите е вход към подземния свят – след посещението си Ломас Дългата крачка го добавил сред едно от седемте естествени чудеса на света в своето писание „Чудеса".

Макар Велики Норвос да властва над изворите на Ройн в наши дни, норвосците не са наследници на ройнарите, прежните господари на могъщата река. Подобно на останалите Свободни градове, Норвос е дъщеря на Валирия. Ала преди валирианците друг народ живеел по Нойн, на мястото на днешен Норвос, като издигал свои собствени примитивни селца.

Кои са били тези предшественици? Някои ги считат за сродници на създателите на лабиринти в Лорат, но това е малко вероятно. Те строяли с дърво, не с камъни, и не оставили странни, стъписващи градежи след себе си. Други предполагат, че имат кръвна връзка с хората от Иб. Повечето обаче смятат, че са били андали. Във всеки случай поселенията им не са оцелели. Според преданията, те са били изтласкани от Нойн от нашественическа вълна от космати хора от изток, несъмнено – родственици на ибенците. Те пък са били прогонени от прочутия принц на Ни Сар Гарис Сивия. Ройнарите обаче не се застояли – предпочитали по-умерения климат на долното поречие пред начумерените небеса и студените ветрове в хълмовете.

Подобно на посестримите си Лорат и Кохор, и Свободният град Норвос, какъвто го познаваме днес, е бил основан от религиозни отцепници от Валирия. В зенита на мощта си Свободната твърд била дом на стотици храмове, някои – с десетки хиляди последователи, а други – с едва неколцина, но никое вероизповедание не било забранено във Валирия, нито пък някое имало върховенство над останалите.

Много валирианци почитали повече от един бог, обръщайки се към различно божество, в зависимост от нуждите си. А още повече не почитали никакви богове. Считали свободата на вероизповеданието за мярка за същински напредналата цивилизация. Ала за някои изобилието от богове било непрестанно оскърбление. „Този, който следва всички богове, не отдава почит на никой от тях", било прочутото заявление на един от пророците на Господаря на Светлината, Червения Р'хлор. И дори в разцвета на славата си Свободната твърд била дом на мнозина, които яростно били отдадени на своето божество, а всички останали считали за фалшиви идоли, шарлатани и демони, решени да повеят човечеството по грешен път.

Десетки подобни секти намерили място във Валирия и понякога свирепо враждували. Неизбежно някои от тях намерили търпимостта на Свободната твърд за неприемлива и се отлъчили в дивото, за да основат свои собствени градове, където да се изповядва само „праведната вяра". Вече описахме следовниците на Слепия бог Боаш, основатели на Лорат, и какво се случило с тях. Кохор пък бил заселен от поклонници на мрачно божество, известно само като Черния козел. Тях ще опишем по-нататък. Ала сектата, установила се в Норвос, била не по-малко странна от тези двете и дори може би повече. Несъмнено била много по-тайнствена, а името на бога им било разкривано само на посветените. Че божеството е сурово, няма съмнение. Свещениците носят космати ризи и необработени кожи, а част от служенията им включват самобичуване. Веднъж станали послушници, те нямат право да се бръснат или да се подстригват.

От основаването си до ден днешен Велики Норвос

Някои книжовници предлагат теорията, че драконовите владетели смятали всички религии за еднакво фалшиви, вярвайки, че са по-могъщи от всеки бог или богиня. Виждали свещениците и храмовете като останки от по-примитивни времена, макар и полезни за умиротворяването на „роби, скотове и нищи" – с обещания за по-добър живот в отвъдното. Нещо повече, многообразието от богове поддържало поданиците им разединени и намалявало възможността да се обединят под знака на една-единствена религия и да се опълчат на господарите си. Религиозната търпимост била средство за поддържане на мира в Земите на Дългото лято.

Само норвоските свещеници имат право да носят бради – свободнородените норвосци от високо или ниско потекло предпочитат дълги, несресани мустаци, а робите и жените се бръснат навсякъде. Норвоските жени бръснат дори главите си, макар благородничките да слагат перуки, особено в компанията на люде от други земи и градове.

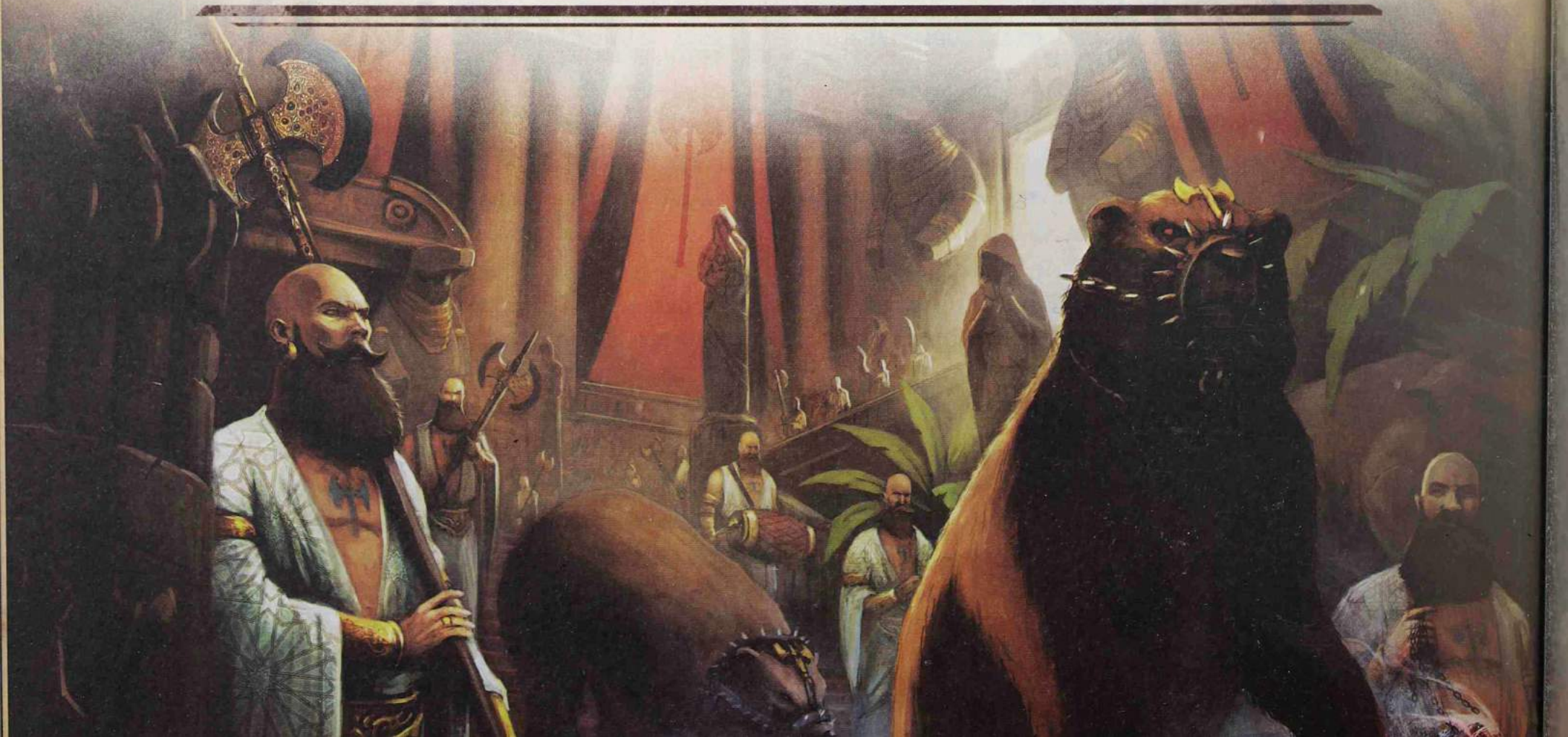
е теокрация, управляван от брадатите си свещеници. Те на свой ред се прекланят пред бога си, чиито повели извират от дълбините на храма крепост. Само най-дълбоко вярващите могат да влязат в него и да живеят там. Макар градът да има съвет от магистри, и те се избират от бога, който говори чрез свещениците си. За да си осигурят подчинение и да пазят мира, брадатите свещеници поддържат свещена гвардия от войници роби. Свирепи воини, те носят дамгата на двуострата секира на гърдите си и ритуално се венчават за дългите секири, с които се сражават.

Пътешествениците описват Висок Норвос като безрадостно място – горещи лета, вледеняващи зими, режещи ветрове и безспирна молитва. Ниският град, със своите свърталища на речни търговци и риболовци, бордеи и пивници, бил, според тях, много по-оживено място. Там, далеч от погледите на свещеници, благородниците и норвоското простолюдие пируват с червено месо и речна щука и ги преглъщат със силна черна бира и ферментирало козе мляко. Забавляват се с танцуващи мечки и (шушука се) робини се съешават с вълци в осветени от факли изби.

Архимайстер Перестан отбелязва колко е важна брадвата за норвосците като символ на власт и мощ. Той сочи това като доказателство, че андалите най-напред са заселили Норвос. Брадатите свещеници, според него, именно оттам са взели тази емблема, от развалините, които открили на мястото на бъдещия си град. Както пише архимайстерът, двуострата секира, след седемлъчната звезда, изглежда, е била вторият най-предпочитан символ на светите воини, завладели Седемте кралства.

„Изсечени в камъка" от архимайстер Хармун съдържа каталог на подобни символи из Долината. Звездите и секирите могат да се видят от Пръстите до Лунните планини и дори в Долината на Арин, в основата на Великанската пика. Хармун предполага, че с времето андалите се отдали повече на символа на седемлъчната звезда, а брадвата отпаднала като емблема на Вярата.

Нужно е обаче да отбележим нещо. Не всички са съгласни, че образите представляват секири. Майстер Евлин например опровергава тази теория и смята, че това, което Хармун нарича секири, са всъщност чукове, символите на Ковача. Обяснява грубия вид на изображенията с това, че андалите са били воини, а не занаятчии.

Никое описание на Велики Норвос не би било пълно, ако не споменем трите камбани на града. Техният зов контролира всяка част от живота на гражданите. Той казва на норвосците кога да се будят, кога да работят, кога да почиват, кога да се вдигнат на оръжие, кога да се молят (което е често) и дори кога да се съешават (съвсем не толкова често, ако са верни разказите). Всяка от камбаните има свой собствен глас, звук, познат на всеки истински норвосец. Носят имената Ноом, Нара и Ниел – на Ломас Дългата крачка тъй му се понравили, че ги нарекъл едно от Деветте ръкотворни чудеса на света.

КОХОР

Още по-тайнствен от Норвос и Лорат е Свободният град Кохор, най-източната от „дъщерите на Валирия". Кохор се намира на река Койн, в западния край на огромен, мрачен праисторически лес, именуван на града. Това е най-голямата гора в цял Есос.

Във фолклора, дори във Вестерос, Кохор е познат като Града на чародеите. Смята се, че мрачните изкуства се практикуват там и до ден днешен. Гадателство, кървава магия и некромантия – макар за подобни слухове рядко да има доказателства. Едно обаче е неоспоримо: мрачният бог на Кохор, познат като Черния козел, изисква ежедневни кървави жертвоприношения. Телета, млади бикове и коне най-често пристъпват върху олтарите на Черния козел, но в свещени дни и осъдени престъпници минават под ножовете на заклеваните духовници. Четем, че във времена на кризи и опасности дори благородници предлагат децата си, за да умилостивят бога, та да защити той града.

Запазен екземпляр от кохорските лемури може да се открие в Цитаделата, препариран на стойка, макар че толкова ръце са го потупвали за късмет в изпитите, че козината му е отдавна опадала.

Гората край Кохор е основният източник на богатство за града. Най-ранното поселище на това място бил лагер на дървосекачи, разкриват летописите. И до ден днешен кохорците са прочути най-вече като ловци и познавачи на горите. Бляскавите градове и обширните поселища по долното поречие на Ройн жадуват за дървесина. Собствените им гори отдавна вече са изчезнали, изсечени и заравнени, за да освободят място за поля и чифлици. Огромни шлепове, натежали от дървесина, отплават от пристаните на Кохор всеки ден, подемайки дългото пътешествие надолу по Койн, към Езерото на камата и тържищата на Селхорис, Валисар, Волон Терис и Стар Волантис.

Лесът на Кохор е богат и на всякакви кожи, много от тях редки, с изключително качество и цена, както и на сребро, калай и кехлибар. Огромният лес никога не е бил обходен изцяло, според картите и свитъците на Цитаделата. Навярно крие доста тайни и чудеса в дълбините си. Подобно на много от северните гори, и тук се срещат лосове и елени в изобилие, както и вълци, рисове, глигани с наистина чудовищни размери, петнисти мечки и дори вид лемур – животно, разпространено из Летните острови и Соторьос, но рядко срещано на север. Описани са като създания със сребристобяла козина и виолетови очи и някои ги наричат „малките валирианци".

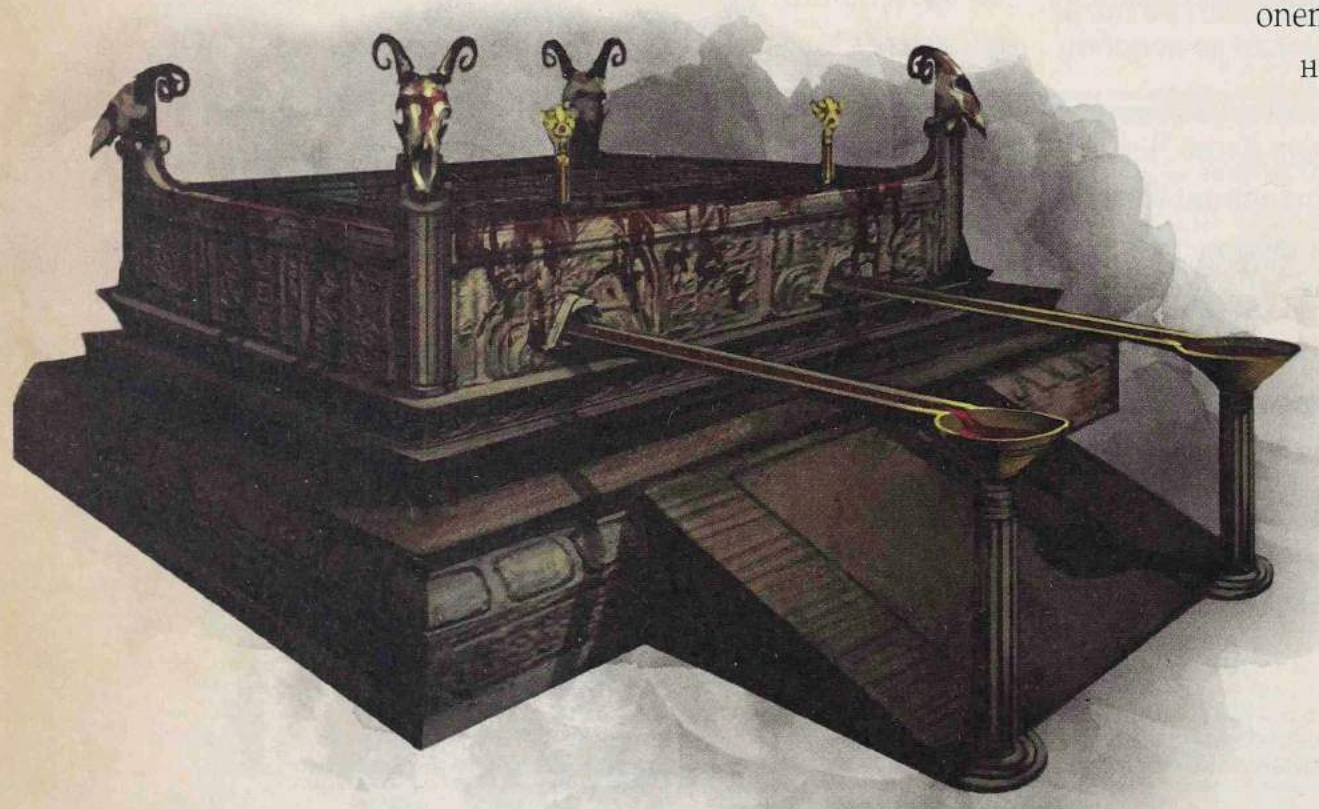
Кохорските занаятчии са известни по целия свят. Кохорските гоблени, избродирани най-вече от жените и децата на града, са също тъй изкусни, колкото и мирските, но са много по-евтини. Великолепни (ако и донякъде смущаващи) дърворезби могат да се купят от пазарищата на Кохор, а ковачниците на града нямат равни. Кохорските мечове, ножове и брони са по-

Трактатът на майстер Пол за кохорската металообработка, написан през няколкото години, които той прекарал там, разкрива колко ревностно пазят тайната си кохорците: трижди бил бичуван публично и гонен от града, задето твърде настойчиво се интересувал от темата. Последния от трите пъти отрязали и едната му ръка, след като го обвинили, че откраднал валирианско острие. Според Пол, същинската причина за последното му прокуждане била, че научил за кървавите жертвоприношения – включително на роби младенци, които кохорските ковачи използвали в опитите си да постигнат стомана, равностойна на тази от Свободната твърд.

нят съкровищата, с които са се сдобили. Тази търговия е помогнала на Кохор да се превърне в един от най-богатите сред Свободните градове и определено в най-екзотичния (макар да се мълви, че градът е бил десет пъти по-богат преди опустошението на Сарнор.)

Силни каменни стени защитават Кохор, ала жителите му не са войнствен народ. Кохорците са търговци, а не воини. С изключение на малобройната градска стража, защитата на града е поверена на роби – войници евнуси, познати като Неопетнените, отгледани и обучени в древния гхискарски град Ащапор, по бреговете на Робския залив.

През Кървавия век, последвал Ориста на Валирия, Кохор и Норвос се съюзили срещу Стар Волантис, когато волантинците се опитали да покорят всички Свободни градове. Оттогава тези два града са били по-често съмишленици, отколкото врагове, макар да е известно, че брадатите свещеници на Норвос смятат Черния козел на Кохор за демон, при това особено зловреден и лукав.

Преди четиристотин години един дотракски хал на име Темо пристигнал от Изтока с петдесет хиляди свирепи ездачи подире си. Три хиляди Неопетнени го обърнали в бяг пред портите на Кохор. Устояли на не по-малко от осемнайсет щурма, преди хал Темо да загине, а наследникът му да нареди всичките му воини да отрежат плитките си и да ги хвърлят в краката на оцелелите евнуси. Оттогава досега кохорците разчитат на Неопетнените да защитават града им (макар да се знае, че от време на време са наемали и свободни дружини и са предлагали пищни дарове на дотракските халове, за да ги убедят да не нападат града им).

ГОРЕ | *Жертвен олтар, посветен на Черния козел.*

СВАДЛИВИТЕ ДЪЩЕРИ: МИР, ЛИС И ТИРОШ

Най-източните от Свободните градове – Лорат, Норвос и Кохор, нямат много вземане-даване с Вестерос. За останалите нещата стоят другояче. Браавос, Пентос и Волантис са крайбрежни градове, благословени с големи пристанища. Търговията е от ключово значение за тях, а корабите им стигат до най-отдалечените кътчета на света, от Юай Тай до Асшай край Сянката в далечния Изток, до Ланиспорт и Староград на Вестерос. Всеки от тези градове си има свои порядки и история. Всеки си има и собствени богове – макар червеното духовенство на Р'хлор да има значителна власт във всички от тях. През вековете съперничеството им не е спирало, а пререканията и малките войни биха могли да изпълнят цели томове – и са го сторили.

Това е вярно и за Мир, Лис и Тирош, трите свадливи дъщери на Свободната твърд, чиито нескончаеми вражди и борби за надмощие често са успявали да въвлекат дори кралете и рицарите от Вестерос. Трите града са разположени край голямата плодородна „пета" на Есос, носът, който разделя Лятното море и Тясното море и някога е бил част от сухопътния мост, свързващ Есос и Вестерос. Тирош, градът крепост, заема най-северното и най-източното от Каменни стъпала, веригата острови, останали, след като Ръката на Дорн потънала в морето. Мир се издига там, където древният валириански драконов път среща спокойните води на огромния залив, познат като Мирско море. Лис пък се намира на юг, върху малък островен архипелаг в Лятното море. И трите града са слагали ръка върху част (или всички) територии помежду им, които днес са ни известни като Спорните земи. Всякакви опити на Тирош, Мир и Лис да фиксират границите си са се проваляли, което води до безспирните войни между тях.

В история, култура, порядки, език и религия тези три града имат повече общо, отколкото с който и да било от останалите Свободни градове. Те са градове на търговци, защитени от високи стени и наемници, където първенство има богатството, а не родословието. В тях търговията се счита за по-достойно занимание от воюването. Лис и Мир се управляват от магистърски конклави, чийто членове са сред най-богатите и благородни мъже в града. Тирош пък е под властта на архонт, избран от членовете на подобен на горните два конклава. И трите града са робовладелски, а робите са тройно повече от свободните граждани. И трите са пристанищни градове, а соленото море е живителната им кръв. Подобно на Валирия, тези три нейни

дъщери нямат установено вероизповедание. Храмове и светилища на многобройни богове се редят по улиците им и се скупчват по браговете.

Ала съперничествата между тях имат дълбоки корени, а враждите са отколешни. Това ги поддържа от векове разделени и често във война един с друг – в несъмнена полза на лордовете и кралете на Вестерос. Ако тези три богати и силни града се обединят, биха представлявали мощен и опасен съсед.

Лис, най-красивият от всички Свободни градове, се радва на може би най-добрия климат в познатия свят. Окъпан в прохладни повеи и стоплен от слънцето, разположен на плодороден остров, където избуяват палми и плодни дръвчета, и обграден от синкаво-зеленикави води, гъмжащи от риба, „Прекрасният Лис" бил основан за уединението на драконовите владетели на Валирия. Бил тяхно райско кътче, където да се освежават с изискани вина, нежни девойки и успокояваща музика, преди да се върнат при пламъците на Свободната твърд. И до ден днешен Лис остава „пиршество за сетивата и балсам за душата". Домовете на наслади там са прочути из

ГОРЕ | *Мирска търговка.*

Доказателството за общата сила на Мир, Лис и Тирош дошло, когато трите града се обединили, ако и за кратко, след победата им над Волантис в Пограничната битка. Врекли се във вечна дружба и през 96 г. сл. З. се съюзили под името Триархията, макар във Вестерос да били известни като кралството на Трите дъщери. Първото дело на Триархията било да започнат чистка на Каменни стъпала, за да се отърват от пирати и корсари. Отначало в Седемте кралства и другаде това било приветствано – пиратите били бич за търговията. Трите дъщери бързо се справили с пиратите – ала когато си спечелили контрол над островите и каналите между тях, започнали да изискват все по-големи такси от преминаващите кораби. Скоро алчността им надминала тази на пиратите – особено когато лисенците започнали да искат красиви момчета и момичета вместо злато.

За кратко Триархията си намерила майстора в лицето на Корлис Веларион и Демон Таргариен и изгубила голяма част от Каменни стъпала. Ала вестеросците скоро обърнали глави към собствените си вражди и Трите дъщери възстановили властта си. Вътрешни конфликти обаче били пагубни за тяхното съглашение. Един лисенски адмирал бил убит от свой съперник в ложето на прочута куртизанка на име Черния лебед (тя била племенница на лорд Суан от Вестерос и скоро практически управлявала цял Лис). Един друг съюз – този на Браавос, Пентос и Лорат, сложил край на кралството на Трите дъщери.

цял свят, а залезите били по-красиви от където и да било другаде. Самите лисенци също са красиви – там най-добре са се запазили старите валириански кръвни линии.

Тирош, съвсем различен на вид, по-суров град, започнал като военен аванпост, за което свидетелстват и вътрешните му стени от споен драконов камък. От валирианските летописи знаем, че крепостта е била издигната, за да контролира преминаващите през Каменни стъпала морски товари. Не след дълго обаче във водите край голия каменист остров, където се намирала крепостта, била открита уникална разновидност на морски охлюви. Те отделяли вещество, което, след правилна обработка, образувало наситеночервено багрило. Скоро то станало извънредно популярно сред валирианските благородници. Понеже охлювите не живеели никъде другаде, търговците се стичали в Тирош с хиляди и аванпостът само за едно поколение прераснал в огромен град. Багрилците на Тирош се научили да

получават и яркочервено, и бледочервено, и виолетово, променяйки храненето на охлювите. В последвалите векове изобретили багрила с още стотици цветове и нюанси, някои естествени, други – получени чрез алхимия. Ярките одежди спечелили благоразположението на лордове и князе по целия свят, а боите, с които се постигали, идвали от Тирош. Градът забогатял, а с богатството дошла и показността. Тирошците се наслаждават да се киприят – и мъжете, и жените обичат да боядисват косите си в неестествени и ярки цветове.

Произходът на Мир е по-неясен. Народът на Мир, според някои майстери, има кръвно родство с ройнарите, тъй като мнозина от тях споделяли смуглата им кожа и тъмната коса, но тази връзка не е доказана. Определени знаци сочат, че на мястото на настоящия Мир още през Епохата на зората и през Дългата нощ се е намирало поселище на някакъв древен и вече изчезнал народ. Ала Мир, какъвто го познаваме днес, е бил основан от валириански търговци пътешественици на мястото на укрепен андалски град, чиито обитатели избили или поробили. Оттогава насетне търговията е в основата на съществуването на Мир, а корабите му порят вълните на Тясното море от векове. Мирските занаятчии, мнозина от тях от робско потекло, са световнопрочути – за мирската дантела и гоблени се твърди, че струват теглото си в злато и подправки, а мирските увеличителни стъкла нямат равни в цял свят.

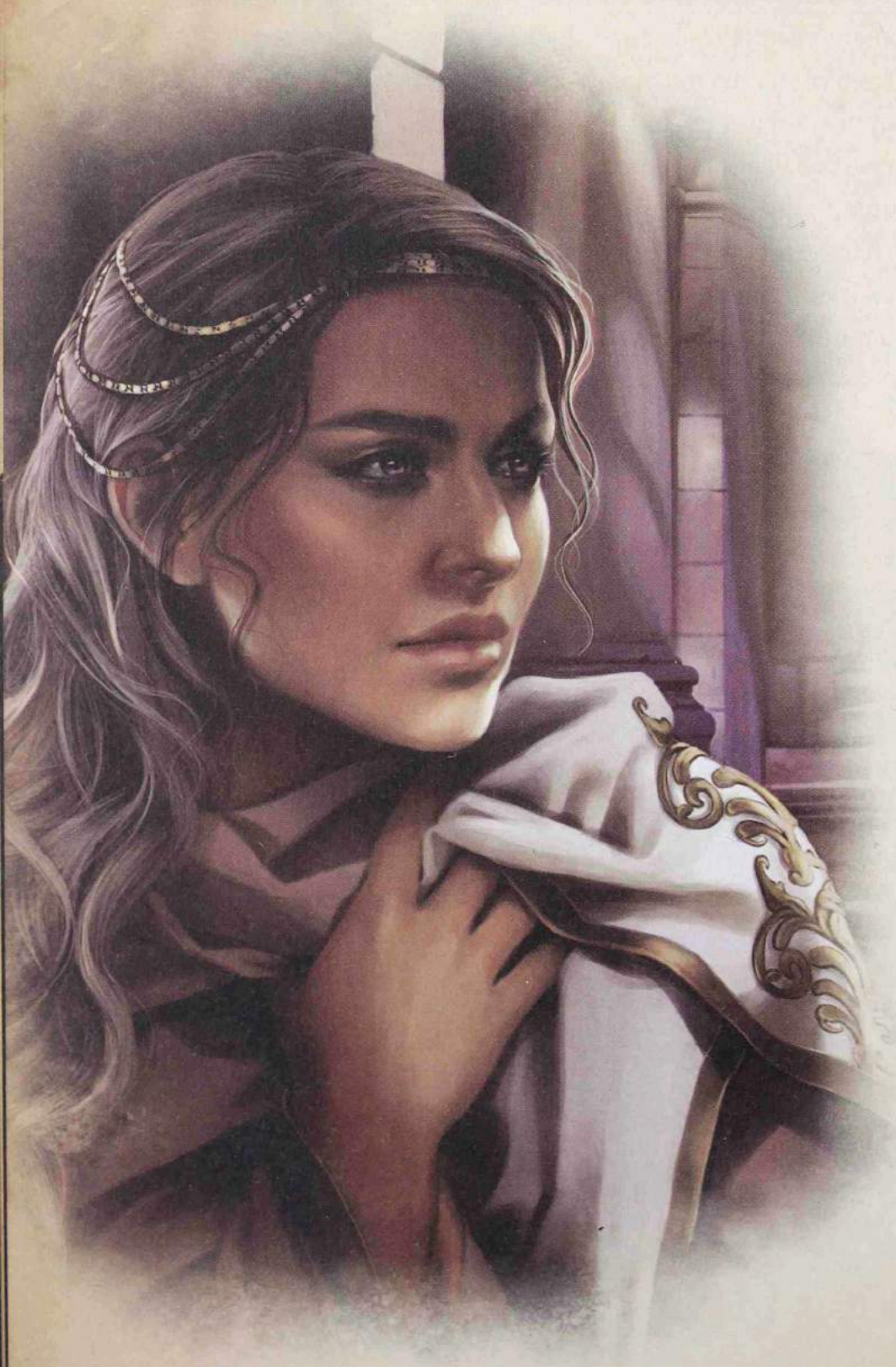
Докато Лорат, Норвос и Кохор са били създадени с религиозни подбуди, интересите на Лис, Тирош и Мир винаги са били меркантилни. Имат мощни търговски флотилии, които кръстосват навред световните морета. И трите града са дълбоко въвлечени и в търговията с роби. Тирошките робовладелци са особено настъпателни, като стигат дотам, че да хвърлят котва в далечния Север, отвъд Вала, в търсене на диваци роби.

Лисенците пък ненаситно ламтят за хубави млади момчета и девойки – за прочутите си домове на наслада. Лисенците са известни също така с отглеждането на роби – събирайки красиви мъже и жени, те се надявали да постигнат още по-изтънчени и прекрасни куртизанки и креватни роби. Кръвта на Валирия още тече във вените дори на лисенци от простолюдието, у които личат бледата кожа, сребристозлатните коси и виолетовите, люляковите и светлосините очи на някогашните драконови владетели. Лисенските благородници ценят чистотата на родословието над всичко и са дали на света много (печално) прочути красави-

Съпругата на крал Визерис Втори Таргариен, която родила крал Егон Четвърти, Недостойния, и принц Емон Драконовия рицар, била лейди Лара Рогаре от Лис. Сияйна красавица от валирианско потекло, тя била седем години по-голяма от принца, когато се омъжила за него, на деветнайсет. Баща ѝ Лисандро Рогаре оглавявал богата банкерска фамилия, чиято власт се разраснала още повече след съюза с Таргариените. Лисандро възприел титлата Първи магистър до края на живота си, а хората говорели за него като за Лисандро Великолепни. Ала и той, и брат му Драженко, принцът консорт на Дорн, умрели в два поредни дни, с което започнало главоломното падение на Рогаре и в Лис, и в Седемте кралства.

Наследникът на Лисандро, Лисаро, похарчил огромни суми злато и си спечелил омразата на останалите магистри, а роднините му се впримчили в заговори за контрол над Железния трон. След краха си Лисаро Рогаре бил бичуван до смърт в Храма на търговците от онези, които били оскърбявани от него. Братята му получили по-леки наказания, а един от тях – Моредо Рогаре, избрал войнишкото поприще и понесъл валирианския меч Истина – и в крайна сметка повел армия срещу Лис.

ци. Дори някогашните таргариенски крале и принцове понякога се обръщали към Лис в търсене на съпруги и любовници заради кръвта им, както и заради красотата им. Както подобава, мнозина лисенци се прекланят пред богиня на любовта, чиято гола, пищна фигура краси монетите им.

Войните, примиренията, съюзите и предателствата между Лис, Мир и Тирош са твърде многобройни, за да ги опишем тук. Много от конфликтите им са така наречените търговски войни, които се водят изцяло в морето. Корабите на враждуващите страни получават правото да се нападат и плячкосват взаимно – практика, която великият майстер Мерион нарекъл „пиратство с печат". По време на търговските войни само екипажите на сражаващите се кораби рискували живота си – самите градове никога не попадали под нападение, нито пък се водели битки по суша. Много по-кървави, ако и не толкова чести, са сухопътните войни в Спорните земи – някога богати и плодородни, те били така опустошени във времето на Кървавия век и след него, че в наши дни представляват пустиня от кости, пепел и полета, посипани със сол. Ала дори в тези конфликти Тирош, Мир и Лис предпочитат да плащат на наемници, като рядко рискуват собствените си жители.

Спорните земи са създали повече от така наречените Свободни дружини, отколкото което и да било място в познатия свят. Практиката води началото си от Кървавия век. Дори в наши дни в региона има поне двайсетина дружини – когато не служат на някоя от трите свадливи сестри, наемниците често си търсят собствени завоевания. Част от тях са търсели работа за мечовете си дори в Седемте кралства – и преди Завоеванието, и след това.

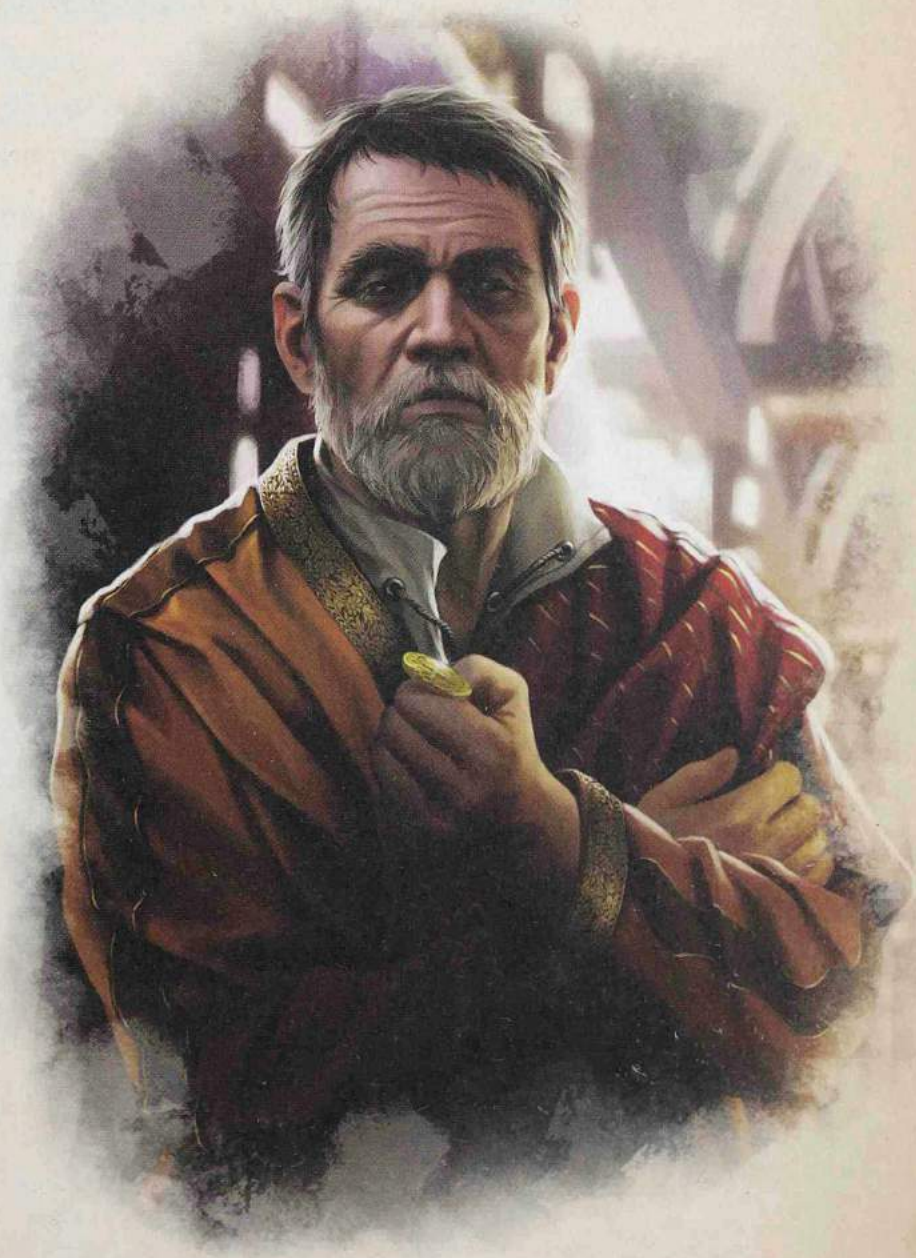
ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Съветът на Триархията.* ГОРЕ | *Лисенска благородна дама.*

Сред най-старите от Свободните дружини е Вторите синове, основана от двайсетина по-млади синове на благороднически домове, обезнаследени и без изгледи за бъдещето. Оттогава насам рицари изгнаници, лордове, останали без земи, и други странстващи воини можели да намерят дом там. Много прочути имена в Седемте кралства по едно или друго време са служили във Вторите синове. Принц Оберин Мартел яздел с тях, преди да основе своя собствена дружина – Родрик Старк, Скитащия вълк, също се числял към тези наемници. Най-прочутият Втори син бил Егор Реки, познат на историята като Горчива стомана, който се сражавал за тях в първите години от изгнанието си, преди да основе Златната дружина. Тя пък до ден днешен остава най-силната и прославена от тези наемнически армии, както и (така твърдят някои) най-достойната.

Други значими дружини включват: Ярките знамена, Бурните врани, Дългите копия и Дружината на котката. И други дружини са били създавани от мъже от Седемте кралства, например Буреукротителите, основана след Танца на драконите, или пък Дружината на розата, създадена от диви мъже (според някои сведения, и жени) от Севера, които отказали да преклонят глава, след като Торен Старк коленичил, и вместо това избрали изгнаническия живот отвъд Тясното море.

Войните между Тирош, Лис и Мир дали началото не само на Свободните дружини в Спорните земи, но и били причината да се сформират пиратски флотилии и други морски наемници, готови да се сражават за оногова, който им предложи повече. Повечето се подвизават по Каменни стъпала, островите, осейващи Тясното море между Счупената ръка и източния бряг.

Тези пиратски флотилии правят опасно всяко плаване край Каменни стъпала. Знае се, че корабите лебеди от Летните острови понякога избягват Каменни стъпала изцяло и приемат опасностите на открития океан, вместо риска от среща с корсари. Други, по-неумели мореплаватели или такива със съдове, по-непригодни за дълбоки води, нямат избор. Понякога, когато пиратските свърталища станат твърде неконтролируеми или многобройни, биват помитани от флотилиите на Тирош или тези на триарсите от Волантис, или дори от Морските господари на Браавос. Но винаги се издигат наново.

В отминали времена пиратите причинявали достатъчно беди, та да тръгнат срещу тях дори кралски флотилии от Драконов камък и от Кралски чертог. Лорд Дъбов юмрук прекарал почти цял сезон в лов на морски бандити и си спечелил много слава, а Младия дракон възнамерявал да се ожени за една от сестрите на Морския господар на Браавос, за да се съюзят срещу пиратите, възпрепятстващи търговията с току-що завладения Дорн. Великият майстер Кает в своите „Жития на четиримата крале" излага мнението си, че крал Дерон сгрешил. Слуховете за сватба с Браавос, който по онова време бил във война с Пентос и Лис, дали причина на другите Свободни градове да подпомогнат дорнските бунтовници.

ГОРЕ | *Тирошки търговец.*

ПЕНТОС

Пентос е най-близкият до Кралски чертог Свободен град и кораби порят водите между двата града почти ежедневно. Основан от валирианците като търговски аванпост, Пентос скоро приобщил към територията си околните земи, от Кадифените хълмове до Малък Ройн, включвайки почти цялото древно кралство на Андалос, първоначалния дом на андалите. Първите пентосци били търговци, мореплаватели и земеделци, малцина от тях били от благородно потекло. Навярно заради това не били толкова придирчиви относно валирианската си кръв и били по-склонни да се сродяват с първоначалните обитатели на подвластните им земи. Ето защо във вените на пентосците тече и доста андалска кръв, което ги прави може би най-близките ни братовчеди на Есос.

Въпреки това порядките в Пентос са много по-различни от тези в Седемте кралства. Пентос се счита за дъщеря на Валирия – и можем да открием старата кръв там. Някога градът бил управляван от принц с благородническо потекло, избран сред мъжките потомци на всяко едно от така наречените четирийсет семейства. Принцът на Пентос управлявал до живот – след смъртта му избирали друг, почти винаги от различно семейство.

През вековете обаче властта на принца лека-полека отслабвала, а тази на градските магистри, които го избирали, растяла. В наши дни именно те управляват града. На практика правомощията на принца са най-вече номинални, а задълженията му – церемониални. Най-често оглавява пирове и балове, седнал в паланкина си и обграден от почетна стража. В началото на всяка нова година принцът трябва да отнеме девствеността на две девойки, девицата на морето и девицата на полята. Този древен ритуал, може би водещ началото си от забулените в тайна произход на предвалириански Пентос, има за цел да гарантира просперитета на Пентос

Предвид опасностите, свързани с титлата, не всички пентошки благородници биха искали да носят короната на града. Някои дори отказвали древната, ала рискована чест. Най-скорошният и прочут от тях е Дрипавия принц, наемен главатар с печална слава. Като юноша бил избран от магистрите след дълга суша и екзекуцията на предишния принц през 262 г. сл. З. Вместо да приеме честта, той избягал от града и никога не се завърнал. Предлагал услугите си в сраженията в Спорните земи, а после основал една от по-новите свободни дружини на изток, Бруленте от вятъра.

по суша и море. Ала ако настъпи глад или градът изгуби война, принцът от владетел се превръща в жертва – прерязват гърлото му, за да бъдат умилостивени боговете. След това избират нов принц, който да донесе повече сполука на града.

През по-голямата част от историята му робията била широко разпространена в Пентос, а пентошките кораби участвали активно в търговията с роби. Преди няколко века обаче тази практика предизвикала конфликт между Пентос и северния му съсед Браавос, „незаконната дъщеря на Валирия", основана от избягали роби. През последните двеста години двата града воювали не по-малко от шест пъти по тази причина (и струва си да добавим: за контрола над плодородните земи и водите между тях).

Четири от тези войни завършили с победа на браавосците. Последната, приключила преди деветдесет и една години, се развила така неблагоприятно за Пентос, че четирима принцове били избрани и пожертвани само за една година. Петият в това кърваво унаследяване, принц Невио Наратис, убедил магистрите да потърсят мир, след като градът си извоювал рядка победа – която, според слуховете, Невио постигнал с подкупи. По време на мирните преговори Пентос трябвало да направи някои отстъпки – най-вече да се откаже от робството и от участието си в търговията с роби.

Тези условия остават в сила в Пентос и до днес, макар някои наблюдатели да отбелязват, че много пентошки кораби заобикалят забраната, като развяват лисенски или мирски знамена от мачтата си, когато бъдат инспектирани. В самия град пък има десетки хиляди „оввързани слуги", които само по име не са роби. Иначе получават нашийници и дамги досущ като братята си по съдба в Лис, Мир и Тирош. Получават и същото безмилостно отношение. По закон тези слуги са свободни мъже и жени и имат право да откажат да изпълняват задълженията си... стига да не са в дълг към господарите си. Само че почти всички са. Цената на труда им най-често е по-малка от цената на храната, дрехите и подслона, осигурени им от техните работодатели. Тъй че дълговете им само растат с времето.

Допълнителна клауза в мирния договор с Браавос ограничава флотилията на Пентос до не повече от двайсет кораба и им забранява да плащат на наемници, да сключват договори със Свободни дружини и да поддържат друга армия, освен градската си стража. Несъмнено това са част от причините пентосците да са видимо по-миролюбиви от народите на Тирош, Мир и Лис. Въпреки масивните си стени Пентос често се смята за най-уязвимия от Свободните градове.

Затова магистрите общуват винаги уклончиво не само с останалите Свободни градове, но и с дотракските конни владетели, като са култивирали опасно приятелство с неколцина силни халове през годините, обсипвайки с дарове и сандъци със злато всеки халазар, пристъпил на изток от Ройн.

ВОЛАНТИС

Най-славните, богати и силни от деветте Свободни града са Браавос и Волантис. Между двата има необичайна връзка. В много отношения са си противоположности. Браавос е разположен в най-северната част на Есос, а Волантис – в най-южната. Волантис е най-старият от Свободните градове, а Браавос – най-новият. Браавос е основан от роби, а Волантис е издигнат върху костите им. Браавос е най-силен по море, а Волантис – по суша. Ала и двата града притежават значителна мощ, историите им са белязани от Свободната твърд.

Древен и славен, Стар Волантис, както често го наричат, се е разпрострял през едно от четирите устия на Ройн, там, където могъщата река се влива в Лятното море.

По-старите части на града се намират по източните брегове, а по-новите – по западните, но дори най-

новите квартали са на векове. Двете половини са свързани от Дългия мост.

Сърцето на Стар Волантис е градът-в-града – огромен лабиринт от древни дворци, дворове, кули, храмове, метоси, мостове и изби, всички зад овалните Черни стени, издигнати от Свободната твърд по време на първоначалния растеж на младата валирианска империя. Високи двеста стъпки, тъй дебели, че шест колесници, дърпани от по два чифта коне, могат да се състезават по върха (както се и случва всяка година, когато се чества основаването на града). Тези стени от споен черен драконов камък, по-здрави от стомана или диамант, са неми доказателства за произхода на Волантис – военен аванпост.

Само онези, които могат да проследят родословието си до Стара Валирия, могат да живеят зад Черните стени – никой роб, свободен човек или чужденец няма право да пристъпва там без изричната покана

След време беззаконните поселения по западния бряг се превърнали в такава яма на престъпността и покварата, че триарсите нямали избор, освен да изпратят своите воини роби през Ройн, за да установят някакво подобие на благоприличие. Силните приливи и отливи и коварните течения обаче правели бродовете ненадеждни. След известно време триархът Валасо Щедрия наредил да се построи мост през Ройн.

Същите тези приливи, отливи и течения, както и широчината на реката превърнали градежа в епично начинание. Необходими били повече от четирийсет години и милиони хонори. Триарх Валасо не доживял да види края на започнатото от него... но завършен, Дългият мост превъзхождал всеки друг, освен Моста на мечтите в Кроян, ройнарския град на пировете. Достатъчно здрав, за да издържи тежестта на хиляда слона (или поне така се твърди), Дългият мост на Волантис е наистина най-дългият мост в целия познат

В отминали времена пиратите са причинявали достатъчно беди, та да тръгнат срещу тях дори кралски флотилии от Драконов камък и от Кралски чертог. Лорд Дъбов юмрук прекарал почти цял сезон в лов на морски бандити и си спечелил много слава, а Младия дракон възнамерявал да се ожени за една от сестрите на Морския господар на Браавос, за да се съюзят срещу пиратите, възпрепятстващи търговията с току-що завладения Дорн. Великият майстер Кает в своите „Жития на четиримата крале" излага мнението си, че крал Дерон сгрешил. Слуховете за сватба с Браавос, който по онова време бил във война с Пентос и Лис, дали причина на другите Свободни градове да подпомогнат дорнските бунтовници.

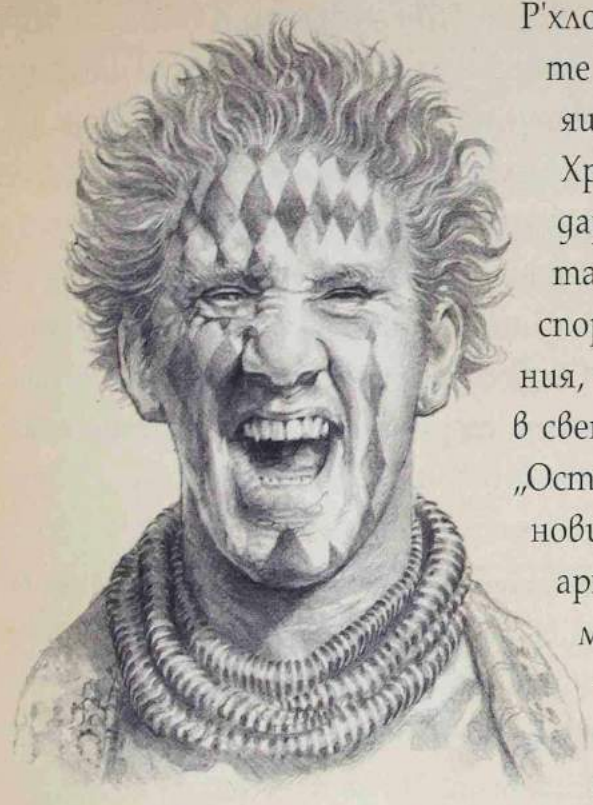
на потомък на Старата кръв. През първия век от съществуването си Волантис се придържал към военните си корени. Целта му била да защитава границите на Валирианската империя, а единствените му жители били войниците от гарнизона. От време на време драконовите владетели се спускали за кратка почивка или за срещи с пратеници от ройнарските градове нагоре по реката. С времето обаче извън Черните стени се появили бордеи, конюшни и пивници. Наминавали и търговски кораби.

Благословен с великолепно естествено пристанище и отлично разположение по устието на Рой, Волантис се разраснал бързо. Домове, дюкяни и странноприемници заизниквали по източния бряг на реката, нагоре по хълмовете край Черните стени. От другата, западната страна чужденци, някогашни роби, наемници, престъпници и други съмнителни люде издигнали свой собствен сенчест град. Там властвали прелюбодеянията, пиянството и убийствата. Евнуси, пирати, джебчии и некромanti съжителствали свободни рамо до рамо.

свят. Ломас Дългата крачка го брои като едно от Деветте ръкотворни чудеса на света в едноименната си книга.

В голяма част от по-ранната си история Волантис печелел от търговията между Валирия и ройнарите, а просперитетът и силата му растели... докато Сарой, древният и красив ройнски град, някогашен център на търговията по реката, не започнал да запада. Дългата поредица от последвали войни, които описахме другаде, завършила с пълното унищожение на ройнските градове и бягството на Нимерия с нейните десет хиляди кораба. Макар победата да била извоювана от валирианските драконови владетели, с право се твърди, че най-голяма полза от нея имал Волантис. Сарой и до денднешен е в развалини, пуст и обитаван само от призраците на избитите ройнари, докато Волантис – със своя Дълъг мост, Черните стени и огромното пристанище – се числи към един от великите градове на света.

Мнозина от Старата кръв още почитат старите валириански богове, но само в рамките на Черните стени. Извън тях мнозина се прекланят на червения бог

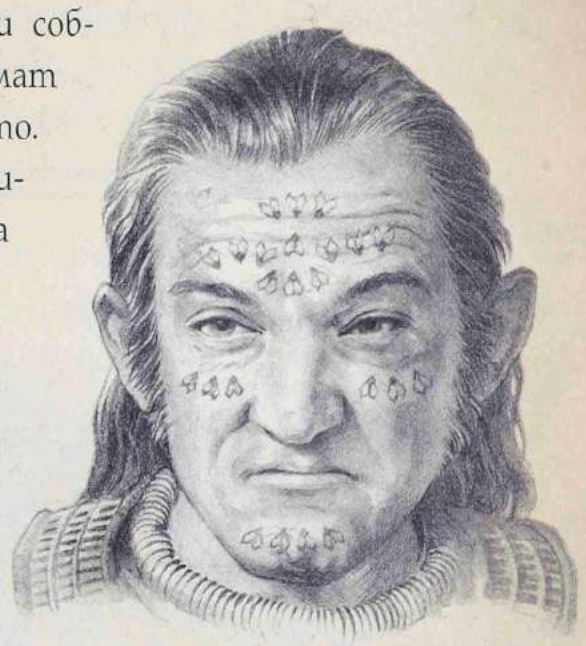
Р'хлор, особено робите в града, настоящи и някогашни. Храмът на Господаря на Светлината във Волантис, според доста сведения, е най-големият в света. В своя труд „Останки от драконовите владетели" архимайстер Грамион твърди, че този храм е тройно по-голям от Великата септа на Белор. Всички служещи в него са роби – откупени като деца и обучени за свещеници, храмови проститутки или воини, те носят пламъците на огнения си бог по лицата си. За воините не знаем много, освен че са наречени Огнената ръка и никога не наброяват по-малко или повече от хиляда.

Зад Черните стени волантинците от Старата кръв още управляват дворовете си в древни дворци, а за тях се грижат армии от роби. Отвъд стените можем да открием чужденци, освободени роби и простолюдие от десетки народи. Мореплаватели и търговци се тълпят по пристаните и тържищата на града, както и неизбройми пълчища роби. Казано е, че във Волантис живеят по петима роби за всеки свободен човек – съотношение, сравнимо само с населението на древните гхискарски градове от Робския залив.

Според обичая във Волантис, лицата на всички роби трябва да бъдат татуирани – белязани до живот, за да е очевидно мястото им в обществото, както и за да носят дамгата на миналото си, дори да бъдат освободени. Начините на татуиране са най-различни, някои от тях – осакатяващи. Робите – воини на Волантис, носят тигрови ивици по лицата си, мярка за ранга им. Блудниците получават една сълза под дясното око. Глумците и шутовете получават разноцветни квадратчета, а коларите на хатаите (малигите, дърпани от малките волантински слонове) са белязани с колело. И така нататък.

Волантис също е Свободна твърд, по почина на Валирия, и всички свободнородени собственици на земя имат глас в управлението. Трима триарси се избират всяка година, за да коват и съблюдават закони, да командват флотилията и армията, да споделят ежедневните грижи на града. Изборът протича десет дни – време и на празненства, и на смут. В последните няколко века длъжността се заема най-вече от членове на две съперничещи си фракции, известни като Тигрите и Слоновете.

Сподвижниците на различни кандидати – и на двете фракции – се събират и от името на избраните си лидери обсипват населението с дарове. Всички свободнородени собственици на земя – дори жените – имат право на глас. Макар процесът за много чужденци да изглежда хаотичен до лудост, в повечето случаи властта сменя притежателя си без ексцесии.

След като Ориста връхлетяла Валирия и Земите на Дългото лято, Волантис заявил правото си да владее всички валириански колонии по света. Такава била мощ-

Множина волантинци се считат за естествените и пълноправни наследници на драконовите владетели от Стара Валирия. Повече от всичко желаят да постигнат господство над останалите Свободни градове, а след време – и над света. Тигрите настояват това да се случи чрез война и завоевания, а Слоновете предпочитат политика на търговия и умножаване на богатството на града.

ГОРЕ | *Робски дамги във Волантис.*

та на „Първата дъщеря", че за известно време успяла да установи хегемония над няколко от останалите Свободни градове през Кървавия век. В края на кратката волантинската империя се сринала под тежестта си, макар пръст да имали и съюзът между все още свободните ѝ сестри, и бунтове в доскоро подчинените.

Впоследствие Слоновете – по-миролюбивата от волантинските фракции, доминират в изборите. Ала след годините на военни кампании Тигрите контролират някои от по-малките градове, най-вече големите речни „градчета" Волон Терис, Валисар и Селхорис (всеки – по-голям и гъсто населен от Кралски чертог или Староград). Волантинците владеят самата Ройн, чак до притока ѝ, река Селхору, както и Оранжевия бряг на запад. Роби воини бранят тези земи от дотракските конни владетели, които от време на време изпробват здравината на волантинските укрепления, както и от останалите Свободни градове, които понякога се опитват да спечелят територии за сметка на посестримата си.

Макар волантинските избори да са най-вече мирни, имало е и значителни изключения. Нисеос Кохерос в „Дневници" описва случая с триарха Хороно, който всяка година бил преизбиран, четирийсет поредни пъти, тъй като бил голям герой от Кървавия век. След четирийсетия си пореден успех той се обявил за пожизнен триарх. Макар волантинците да го обичали, любовта им не била достатъчна, за да понесат да видят древните си порядки и закони погазени за негово удобство. Хороно бил пленен, отнели му титлата и почестите и го разкъсали между четири бойни слона.

БРААВОС

В далечния северозападен ъгъл на Есос, където Тръпнещото море и Тясното море се сливат, се разполага Свободният град Браавос. Той се простира върху прочутите си „сто острова", насред плитките, застояли води на удавена в мъгли лагуна.

Най-млад от деветте Свободни града, Браавос по всяка вероятност е най-богатият и може би най-силният. Основан от избягали роби, скромният му произход отначало не представлявал нищо повече от порив към свобода. През по-голямата част от ранните си години той бил потулен и скрит за останалата част от света, тъй че нямал особено влияние върху развоя на историята. Ала с времето растял и се превърнал в почти несравнима сила.

Браавос си няма принц, нито крал. Властта принадлежи на Морския господар, избиран от магистрите и пазителите на ключовете на града. Процесът по избирането му е колкото заплетен, толкова и мистериозен. От огромния си крайморски дворец Морският господар командва най-могъщата бойна флотилия в света. Пурпурните платна и корпуси на търговските му кораби пък са обичайна гледка по всички познати морета.

Браавос е създаден от бегълци от многоброен конвой с робовладелски кораби, поел от Валирия към новооснована колония на Соторьос. По пътя робите се вдигнали на кървав бунт, установили контрол над корабите и избягали до „най-затънтеното кътче на света", за да се скрият от доскорошните си господари. Знаейки, че ще бъдат преследвани, робите се отклонили от първоначалната си цел, плавайки на север вместо на юг. Потърсили убежище колкото могли по-далеч от Валирия и мъстта ѝ. Браавоските истории твърдят, че групичка робини от далечните земи на Джогос Нхаи предрекли, че ще успеят да се укрият в отдалечена лагуна, зад стена от обрасли в борове хълмове и морски канари. Там неизменните мъгли щели да помогнат на бегълците да изчезнат от погледите на драконовите ездачи, кръжащи в небето. Така се и случило. Тези жени били жрици, наречени „Лунни певици". И до ден днешен храмът им е най-големият в цял Браавос.

Тъй като избягалите роби идвали от всички краища на света и се прекланяли пред какви ли не божества, основателите на Браавос създали място, където всеки бог ще получи заслуженото си внимание. Повелили, че никой няма да има върховенство над останалите. Били пъстър народ, сред него – андали, хора от Летните острови, гхискари, наатци, ройнари, ибенци, сарнорци и дори длъжници и престъпници с чиста валирианска кръв. Някои били обучени за пазачи и воини роби. Други били креватни роби, умели в даряването на наслада. Имало и всякакви домашни роби: учители, гледачки, готвачки, коняри и стюарди. Мнозина били и занаятчиите: дърводелци, ковачи, каменоделци, тъкачи. Едни били рибари, други – гребци, трети – полски работници, а някои били привикнали на какъв ли не физически труд. Говорели най-различни езици, затова този на господарите им, валирианският станал общ.

И понеже рискували живота си в името на свободата, майките и бащите на новия град се врекли, че никой мъж, жена или дете в Браавос няма да е роб или крепостник. Това е Първият закон на Браавос, изсечен в камъка на високия свод, обкрачил Дългия канал. Оттогава досега Морските господари на Браавос са се опълчвали на робията във всичките ѝ форми и са водили много войни срещу робовладелци и техните съюзници.

Лагуната, където бегълците се установили, отначало им се струвала навъсено и негостоприемно място – разкаляни плитчини, мочурливи полета, останали след отливите, и солени блата. Само че била отлично скрита всред заобикалящите я островчета и скални образувания. Обгърната в мъгли, почти не се виждала дори отгоре.

Нещо повече, застоялите ѝ води били богати на риба и ракообразни, островите – гъсто залесени, а желязо, калай, олово, шисти и други полезни материали били леснодостъпни в близките части на континентален Есос. И още по-важно, лагуната била уединена и на нея рядко стъпвал човешки крак – понеже избягалите роби били уморени от бягството, те най-вече се бояли да не бъдат заловени отново.

И така, скрит от всички, Браавос растял и просперирал. Чифлици, домове и храмове заизниквали по ниската суша, а рибарите събирали богатствата на голямата лагуна и морето отвъд нея. Сред ракообразните в улова си браавосците открили една разновидност на морските охлюви, подобна на онази, която направила тирошките бои световноизвестни – веществото им било тъмнопурпурно на цвят. За да променят вида на откраднатите кораби, браавоските капитани боядисвали в този цвят платната си винаги, когато плавали отвъд лагуната. Внимавайки да избягват, когато може, валирианските кораби и градове, браавосците започнали търговия първо с Иб, а след това със Седемте кралства. Браавоските търговски кораби дълго носели със себе си фалшиви карти и използвали хитроумни лъжи, когато трябвало да обясняват откъде са дошли. И така повече от век Браавос бил известен като Тайния град.

ВЛЯВО | *Екзекуцията на триарх Хороно.*

Край на потайността сложил Морският господар Утеро Залин – за да заяви съществуването и местоположението на Браавос, той изпратил кораби до всички краища на света. Поканил хора от всички народи – да дойдат и да отпразнуват 111-ия рожден ден на града. Дотогава всички избягали роби били вече мъртви, както и всичките им някогашни господари. Няколко години по-рано Утеро проводил пратеници до Железната банка на Валирия, за да подготвят така наречените Смъкване на наметалото и маската на Утеро. Драконовите владетели не демонстрирали особен интерес към наследниците на избягали преди век роби. Железната банка пък компенсирала щедро внуците на валирианците, които изгубили корабите си по време на въстанието (като отказала да заплати цената на избягалите роби).

Така било постигнато примирие. Годишнината от Смъкването на наметалото и маската се празнува и досега в Браавос с десет дни на пирове и маскирано веселие. Празненството е несравнимо с никое друго в познатия свят и приключва в полунощ на десетия ден, когато Титанът изревава и всички свалят маските си едновременно.

Въпреки скромното си начало Браавос не само се е превърнал в най-богатия от Свободните градове, но е и най-неуязвимият. Волантис може да има своите Черни стени, ала Браавос разполага с корабен вал, какъвто останалият свят не познава. Ломас Дългата крачка се дивял на Титана на Браавос – огромната крепост от камък и бронз във формата на воин, разкрачен над главния вход на лагуната. Ала същинско чудо е Арсеналът. Там една от пурпурните бойни галери на Браавос може да бъде построена за ден. Всички съдове използват един и същ дизайн, тъй че много от частите могат да се подготвят отрано. Умели корабостроители пък работят върху различни елементи от кораба едновременно, за да се ускори работата. Организацията на подобен инженерен подвиг е безпрецедентна – трябва само да погледнем хаотичното, смутно корабостроителство в Староград, за да разберем това.

Но би било неразумно да не отдадем дължимото и на Титана. С могъщата си глава и пламнали очи на цели четиристотин стъпки над морето, Титанът е уникална по същността си крепост, излята във формата на огромен воин, стъпил на две крайморски възвишения. Краката и долната част от тялото му са от черен гранит. Отначало бил естествен каменен свод, ала после бил оформен от три поколения скулптори и каменоделци и „облечен" в плисирана бронзова бойна пола. Над кръста колосът е от бронз, а косата му е боядисан в зелено коноп. Видян за пръв път от морето, Титанът е ужасяваща гледка. Очите му са фарове, които ориентират завръщащите се кораби. В бронзовия му торс е пълно с коридори, камери и отвори за обстрел, тъй че всеки съд, опитал силом да мине под него, несъмнено ще срещне гибелта си. Наблюдателите в Титана лесно биха могли да отклонят вражите кораби към подводните скали, както и да ги засипят с камъни и горещ катран, ако се опитат да преминат между краката на Титана без позволение. Това обаче рядко се е случвало.

От Кървавия век насам никой враг не е бил толкова глупав, та да провокира гнева на Титана.

В наши дни Браавос е едно от най-големите пристанища в света и посреща търговски кораби отвсякъде (но не и робовладелци). След като навлязат в обширната лагуна, браавоските кораби хвърлят котва във великолепния Пурпурен пристан, близо до Двореца на Морския господар. Другите съдове трябва да използват така наречения пристан на Рагман, считан от всички за по-беден и неприветлив. Въпреки това обещанията за богатства са тъй неустоими, че там пристигат кораби чак от Карт и Летните острови.

Браавос също така е дом на една от най-влиятелните банки в света. Тя се корени още в основаването на града, когато неколцина от бегълците започнали да крият ценностите си в една изоставена желязна мина, където щели да са в безопасност от пирати и крадци. Докато градът растял и процъфтявал, шахтите и залите на мината се пълнели. Вместо да къстат съкровищата си под земята, по-богатите браавосци започнали да дават заеми на по-несретните си събратя.

Така се създала Железната банка на Браавос, чиято слава (мрачна слава, биха ви казали някои) сега се простира до всяко кътче на света. Безчет крале, князе, архонти, триарси и търговци се стичат откъде ли не, за да вземат заеми от тежко охраняваните трезори на Железната банка.

Говори се, че Железната банка си получава дължимото. Онези, които не успеят да погасят дълга си, скоро горчиво се разкайват. Знаем, че банката е разорявала лордове и принцове, а витаят и слухове, че изпращала убийци срещу онези, които не можела да премахне другояче (макар да няма неоспорими доказателства).

Браавос е издигнат върху кал и пясък. Човек никога не е на повече от няколко метра от водата. Някои твърдят, че градът има повече канали, отколкото улици. Това е преувеличение, ала не можем да отречем, че най-бързият начин за придвижване из града е по вода, в една от неизброимите змийски лодки, които кръстосват каналите. Пешком градът представлява лабиринт от улици, алейки и сводести мостчета. Фонтани и изкуствени езерца красят Браавос в чест на връзката на града с морето и „дървените" стени, които го закрилят. Застоялите води на лагуната, сред които се намират „стотe острова", са били източник на голяма част от ранните богатства на града – стриди, раци, миди, скатове и още много други риби.

Ала живителните води, които хранят и бранят Браавос, го поставят и в опасност. През последните два века започва да личи, че някои от островите на града потъват под тежестта на зданията, които ги

ПРЕДИШНИТЕ СТРАНИЦИ | *Титанът на Браавос.* ГОРЕ | *Железната банка на Браавос.*

Банката е прочута с дискретността си, но в „Произходът на Желязната банка и Браавос" архимайстер Матар ни дава едно от по-подробните описания на историята и делата ѝ, доколкото това е възможно. Основателите на Желязната банка наброявали двайсет и трима души – шестнайсет мъже и седем жени. Всеки притежавал ключ към огромните подземни трезори. Техните потомци, вече над хиляда, и до ден-днешен са известни като Пазителите на ключовете, макар ключовете, с които те се кичат гордо, да са изцяло церемониални. Някои от основополагащите родове в Браавос са упаднали през вековете, а някои са изгубили цялото си богатство, ала и най-незначителните пазят ключовете си и уважението, което те им носят.

Желязната банка обаче не се управлява само от Пазителите на ключовете. Някои от най-богатите и влиятелни родове в Браавос днес не са потомци на първите основатели, но главите им притежават дялове от банката, участват в тайните съвещания и имат глас в избора на ръководителите ѝ. В Браавос, както мнозина чужденци отбелязват, златните монети струват повече от железните ключове. Пратениците на банката прекосяват света, често на нейни собствени кораби, а търговци, лордове и дори крале разговарят с тях като с равни.

обсипват. Най-старите градски части, северно от пристана на Рагман, вече са потънали и сега са известни като Удавения град. Въпреки това някои браавосци, най-бедните, все още обитават кулите и горните етажи на полупотъналите сгради.

Браавос е прочут с архитектурата си: с разрасналия се във всички посоки Дворец на Морския господар; с великолепната си менажерия от причудливи зверове и птици от цял свят; с внушителния Дворец на правосъдието; с огромния Храм на Лунните певици и акведукта, който браавосците наричат „сладководната река". Той носи от вътрешността на Есос тъй важната за града прясна вода, тъй като тази в каналите е кална и застояла и не става за пиене, а жителите на Браавос изхвърлят в нея отпадъците си. Други архитектурни постижения на града са кулите на Пазителите на ключовете, Домът на Червеноръките, огромен приют и лечителско средище. Сред тези благородни здания се гушат неизброими дюкянчета, бордеи, странноприемници, пивници, домове на гилдии и малки пазарища. По улиците и мостовете бдят статуи на някогашни Морски господари, законотворци, мореплаватели, воини и дори поети, певци и куртизанки.

Храмовете на Браавос също са известни надлъж и нашир, а някои са същински чудеса. Храмът на Лунните певици е най-изтъкнатият от тях. Браавосците имат особено отношение към това божество, както писахме по-рано. Бащата на Водите е почти също толкова тачен – водният му храм се гради наново всяка година, за да е готов за ежегодното му честване. Господарят на Светлината, червеният Р'хлор, също има голям храм в града. През последните сто години следовниците му непрестанно се множат.

Потомци на сто народа, браавосците почитат също толкова божества. В чест на най-влиятелните от тях са издигнати значими храмове, но дълбоко в сърцето на града се намира Островът на Боговете, където дори най-малките и необичайни богове си имат светилища. Презморската септа и нейните септони и септи всеки ден отслужват молебни за моряците от корабите на Седемте кралства, дошли да търгуват с Браавос.

В Браавос мъже и жени от отдалечени краища на света могат да седнат едни до други, както и през стотиците изминали години, и да споделят храна и напитки, докато си разказват истории. Всички, казано е, са добре дошли в Тайния град.

ВЛЯВО | *Храмовият комплекс на Браавос.*

Много от браавоските куртизанки са възпети и за много от тях се носят легенди, а някои са дори обезсмъртени в бронз или мрамор. В Седемте кралства най-прочути са Черните перли. Първата жена с това прозвище била капитан и пиратска кралица на име Белегере Отерис, за кратко една от деветте наложници на крал Егон Недостойния. Тя му родила дъщеря, Беленора, втората Черна перла. Била прочута куртизанка и певците разнасяли навсякъде славата ѝ на най-красивата жена в света. Наследничките ѝ я последвали в попрището ѝ, като всяка носела прозвището на майка си и всяка от тях и до наши дни носи у себе си част от кръвта на дракона.

Трябва да спомена и куртизанките на Браавос, прочули се из цял свят. До една са свободни жени за разлика от други известни лица от попрището, красавиците от бордеите в Лис или Волантис. Те са изкусни не само в постелята – умът и осанката им печелят вниманието на най-богатите търговци, най-дръзките капитани и най-знатните посетители. Пазители на ключове, лордове и принцове търсят благоволението им. Най-прочутите куртизанки приемат поетично звучащи прякори, които подсилват тайнствения им чар. Певци жадуват за покровителството им, а катилите със своите тънки мечове често се дуелират до смърт в името на някоя от тях.

Майсторството с меча на катилите от Тайния град е не по-малко прочуто от красотата на куртизанките му. На практика без брони и въоръжени с тънки, заострени саби, много по-леки от мечовете в Седемте кралства, тези улични воини се упражняват в мълниеносен и смъртоносен боен стил. Най-добрите сред тях се наричат „танцуващи по водата“, заради обичая на катилите да се дуелират върху Лунния вир край Двореца на Морския господар. Твърди се, че истинските танцуващи по водата могат да се бият и да убиват върху повърхността на вира, без да смутят водите му.

Макар сред катилите и водните танцьори да могат да се открият много смъртоносни воини, по традиция най-добрият от тях е Първия меч, който командва личната гвардия на Морския господар и лично го пази в публичните му изяви. Веднъж избрани, Морските господари служат до живот. Неизбежно се появяват онези, които биха искали да предизвикат смъртта им по политически причини. През вековете Първите мечове са влизали в славни дуели, участвали са в дузина войни и са спасили живота на десетки Морски господари, и за добро, и за лошо.

Пилман от Ланиспорт, капитан на търговски кораб, е описал дуел на танцуващи по водата на писарите в Цитаделата. Според описанието му, те наистина сякаш едва раздвижват повърхността на Лунния вир, но това е илюзия на тъмнината – защото винаги се дуелират нощем. При все това капитанът настоява, че никога никъде не е виждал подобно изящество и умение с острието.

Никое описание на Браавос няма да е пълно, ако не спомене Безликите. Обгърната в тайнственост и слухове, за тази иначе непозната ни общност от наемни убийци се мълви, че е по-стара от самия Браавос, а корените ѝ стигат чак до Валирия в зенита на могъществото ѝ. Ала за Безликите нищо не може да се каже със сигурност.

ГОРЕ | *Монетите на Безликите от Браавос (аверс и реверс).* ВДЯСНО | *Летните острови.*

Отвъд Свободните градове

ПОЗНАВАМЕ ЛИ ВСИЧКИ ЗЕМИ и народи по света? Със сигурност не. Картите ни имат своите граници и дори най-подробните от тях повдигат поне толкова въпроси за източните земи, на колкото отговарят. Често съдържат и празнини за земите, за които не разполагаме с никакви познания. Ала ще ни е от полза да кажем нещо за онези места, които познаваме, дори взаимоотношенията им със Седемте кралства да са в най-добрия случай рехави, в сравнение с контакта ни със Свободните градове.

ЛЕТНИТЕ ОСТРОВИ

Южно от Вестерос, насред тъмносините води на Лятното море, Летните острови се припичат на топлото южняшко слънце. Този архипелаг се състои от повече от петдесет острова. Много от тях са толкова малки, че човек може да ги обходи за час, ала Джала, най-големият, е дълъг двеста левги от край до край. Под извисилите се зелени планини се намират огромни лесове, душни джунгли и плажове от зелен и черен пясък. Пълноводните реки гъмжат от чудовищни крокодили, а край тях се простират плодородни долини. И Валано, и Омбору, макар и едва наполовина на размерите на Джала, са по-големи от всички Каменни стъпала, взети заедно. Тези три острова са дом на повече от девет десети от населението на островите.

Хиляди цветя избуяват на Летните острови и насищат въздуха с аромата си. Дърветата са прегърбени под тежестта на екзотични плодове, а в небето пърхат неизброими разноцветни птици. От оперението им островитяните правят великолепните си наметала. Под зеления покров на дъждовните гори се спотайват петнисти пантери, по-големи от всеки лъв, както и глутници жилави червени вълци. По клоните пъплят племена от маймуни, от малки до големите: „червените старци" на Омбору, сребърните козини в планините на Джала и нощните преследвачи на Валано.

Островитяните са тъмен народ, с черни очи и коси и кожа, кафява като тиково дърво или черна като полиран ахат. През по-голямата част от записаната

си история те са били изолирани от останалото човечество. Най-ранните им карти, издълбани в прочутите Говорещи дървета в града Високи дървета, не показват друга суша освен самите острови, обградени от огромен световен океан. Още от зората на времето островитяните излизали в морето, първо, с примитивни ракитени лодчици с гребла, а след това – в по-големи, по-бързи кораби с платна от сплетен конопен. Ала малцина дръзвали да изгубят от поглед родните си брегове... а онези, които стигали отвъд хоризонта, невинаги се завръщали.

Нова епоха на открития и търговия започнала, когато тези великолепни кораби, изпратени от Малтар и събратята му принцове, започнали да порят вълните на Лятното море. Много от тях не се завърнали. Но повечето успели. Посетили Наат, Островите на Базилиска и северните брегове на Соторьос, както и южните брегове и на Вестерос, и на Есос. За по-малко от половин век се развила активна търговия между Летните острови и Валирия. Островите нямали желязо, калай и други метали, но били богати на скъпоценни камъни (смарагди, рубини, сапфири и всякакви перли), подправки (мускатово орехче, канела, зърна пипер) и твърда дървесина. Сред драконовите владетели станало модерно да притежават маймуни от всякакъв вид, пантери и папагали. Кървавото дърво, абаносът, махагонът, пурпурното сърце, дървото махое, възлестото дърво, тигровото дърво, златното сърце, розовата кост и други редки и скъпоценни дървесини също се търсели много, както и палмовото вино, плодовете и перата.

Ломас Дългата крачка, който посетил и Летните острови в своето търсене на чудеса, пише, че мъдреците от островите разказвали как предшествениците им някога достигнали до западните брегове на Соторьос и там основали поселища. Ала същите сили, които унищожили по-късните гхискарски и валириански колонии на този опасен континент, сложили край и на градовете на островитяните. В архивите на Цитаделата се пазят няколко древни валириански хроники, но нито една от тях не споменава тези предполагаеми градове, а някои майстери пък се съмняват в истинността на тези твърдения.

Първият записан контакт между Летните острови и останалия свят се случил в най-славните дни на Стари Гхис. Гхискарски търговски кораб стигнал до Валано, след като една буря го обърнала в погрешната посока. Още като зърнали местните, гхискарите избягали ужасени, защото ги помислили за демони – с кожа, овъглена от пламъците на ада. Отпосле гхискарите внимателно избягвали Острова на демоните, както наричали Валано. Нямали представа за съществуването на Омбору, Джала или по-малките острови.

Този контакт имал драматичен ефект и върху островитяните – доказал, че и други хора живеят в земите отвъд вълните. Любопитството (и алчността) им се събудило и принцовете на островите започнали да строят все по-големи и крепки кораби, способни да носят много провизии и да прекосяват големи части от океана, устоявайки и на най-свирепите бури. Малтар Зак, принцът на малкия остров Коджа, бил най-славният от тези корабостроители и се помни и до днес като Малтар Яхналия вятъра и Малтар Картографа.

Валирианците предлагали и злато в замяна на роби. И тогава, както и сега, островитяните били красив народ – високи, силни, грациозни, и се учели бързо. Тези им качества привлекли пирати и робовладелци от Валирия, Островите на Базилиска и Стари Гхис.

Настанали скръбни времена, когато нашествениците започнали да нападат мирни селца и да отвличат обитателите им. Известно време принцовете на островите насърчавали тази търговия, като продавали заловените си врагове и съперници на робовладелците.

Историите, вдълбани в Говорещите дървета, ни съобщават, че тези „Години на срама" продължили поч-

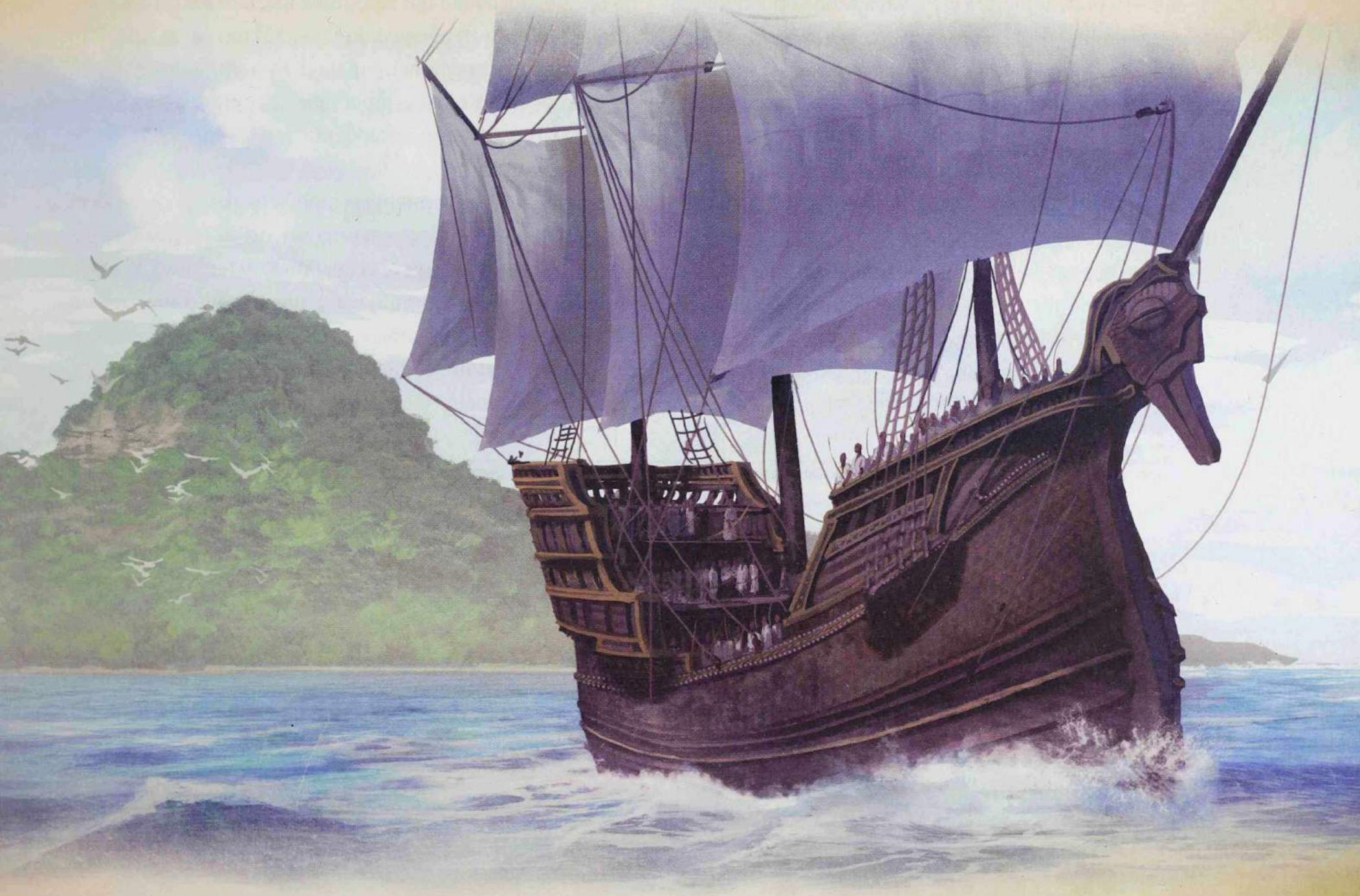
Основният източник за историята на Летните острови остава „Деца на лятото", дело на изчерпателните усилия на майстер Галард. Оригиналните островни хроники са в голяма степен неразбираеми, тъй като са записани под формата на сложна ритуална поезия. Въпреки някои противоречия – например майстер Молос поставя под въпрос хронологичната подредба на ранните принцове на Валано – този труд си остава най-доброто постижение по темата.

ти два века. Тогава Занда Ко, една принцеса воин от Долината на Сладкия лотус (и самата тя била робиня за кратко), обединила всички острови под властта си и сложила край на робовладелството.

Желязото било скъпа рядкост на островите, бронните – почти непознати, а дългите и късите копия, обичайни сред островитяните, се оказали неефективни срещу стоманените мечове и брадви на робовладелците. Тъй че Занда Ко въоръжила моряците си с дълги лъкове от златно сърце, дърво, което се намира само на Джала и Омбору. Тези огромни лъкове притежавали неимоверно по-дълъг обсег от двойно извитите лъкове вал нито един пирон. Много от тях били укрепени с рядката островна дървесина, подсилена с чародейства, тъй че тараните на робовладелските кораби се чупели в корпусите им. Тези кораби били колкото здрави, толкова и бързи, а носовете им били изваяни във формите на птици или зверове.

Тези „лебедови шии", каквито наподобявали отпред, им спечелили прозвището „лебеди кораби".

Макар да им отнело почти поколение, островитяните постигнали победа в така наречените Робовладелски войни. Предвождала ги дъщерята на принцеса Занда – Чатана Ко, Стрелата на Джагар (която после

от рог и сухожилие на робовладелците. Лъковете от златно сърце можели да изстрелят еднометрова стрела достатъчно силно, за да пробие брони от метални брънки, от обработена кожа и дори от здрави метални пластини.

За да осигури на воините си добра платформа за стрелба, Занда Ко построила кораби, по-големи от всички, виждани дотогава в Лятното море – високи и елегантни, сглобени така хитроумно, че не им тряби наследила майка си). Единството на островите не просъществувало след нейното царуване. Стрелата се омъжила неразумно и не управлявала тъй добре, както воювала. Ала и досега робовладелците бягат още щом зърнат гордия силует на лебед кораб. На всеки от тях плават отряд смъртоносни стрелци, въоръжени с лъкове от златно сърце. В наши дни стрелците с лък (и мъже, и жени) от Летните острови се смятат за най-добрите в света. Дори лъковете им не са достъпни

ГОРЕ | *Лебед кораб от Летните острови.*

никъде другаде, защото принцовете на островите са забранили износа на златно сърце още от края на Робовладелските войни. Знае се, че по-съвършени от тях са само лъковете от драконова кост, а те са невероятно редки.

Някои островитяни, жадуващи да видят повече от широкия свят, понякога служат в чужди земи като наемни стрелци и моряци. Други са се присъединили към пиратите от Островите на Базилиска – а някои дори са се издигнали до капитани и са обвеяни в мрачна слава, като за делата им се говори със страх в пристанищните градове от Карт до Староград. Островитяните са си спечелили репутация и в свободните дружини от Спорните земи – като телохранители в свитите на търговски принцове от Свободните градове или като гладиатори в робовладелските градове Ащапор, Юнкай и Мийрийн... Ала въпреки несъмнените си бойни умения островитяните не са войнолюбив народ.

Те никога не са нападали ничии земи, освен на най-близките си съседи, и никога не са опитвали да завладеят чужд народ. Лебедите кораби могат да плават по-далеч и по-бързо от всички останали, до самите краища на земята, ала принцовете от Летните острови не притежават бойни флотилии и предпочитат търговията и изследователството пред завоеванията.

В дългата си история островитяните са били обединени под един владетел по-малко от половин дузина пъти, и то никога задълго. В днешно време всеки от по-малките острови си има управник, наричан принц или принцеса на Общия език. На по-големите острови (Джала, Омбору и Валано) често са неколцина – в непрестанно съперничество.

Въпреки това островите като цяло са миролюбиви. Войните им са силно ритуални и наподобяват повече мелетата по рицарските турнири, отколкото реални сражения. Отряди от воини се срещат на бойни полета, избрани предварително и осветени, и по време, посочено от жреците им. Сражават се с копия, прашки и дървени щитове, както са го правили предците им преди пет хиляди години. Лъковете от златно сърце и еднометровите им стрели никога не се използват срещу собствения им народ – боговете им го забраняват.

Войните на Летните острови рядко продължават повече от ден и не вредят никому, освен на самите воини. Няма унищожени посеви, опожарени домове, пляч-косани градове, избити деца и похитени жени (макар че жените воини често се сражават редом с мъжете). Дори изгубилите войната принцове нито загиват, нито са осакатени за наказание. Просто трябва да на-

ОСТАНАЛИТЕ ЛЕТНИ ОСТРОВИ

Макар Джала, Валано и Омбору да господстват над архипелага, някои от по-малките острови си струват споменаването:

Над **Пеещи канари**, на запад от основните три острова, се издигат назъбени скални върхове, тъй осеяни с дупки и тунели, че вятърът пее странно, когато мине през тях. По песента на вятъра хората от Камъните разбират откъде духа. Никой не знае дали боговете или хората са научили тези скали на песента им.

Каменна глава, най-северният остров от веригата, очевидно е дело на хората – в северната част на тази канара е изсечен ликът на някакво забравено божество, което вовеки се взира строго в морския хоризонт. Той е последното, което островитяните виждат от родината си, плавайки на север, към Вестерос.

Коджа, някога дом на Малтар Картографа, още може да се похвали с най-добрите корабостроителници в целия архипелаг. Три четвърти от прословутите лебеди кораби на островитяните се строят на Коджа, а Перленият дворец, престол на принцовете на острова, е прочут с колекцията си от морски и географски карти.

Абулу, малък и пуст, на североизток от Валано, повече от две години бил убежище на Нимерия и нейните последователите. Принцовете на останалите острови им забранили да се заселва другаде, защото се бояли да не събудят яростта на Валирия. Тъй като по-голямата част от народа на Нимерия се състоял от жени, скоро островът бил наречен Островът на жените, както се казва и до днес. Болестите, гладът и робовладелските набези вземали непрестанни жертви от ройнарите там, докато Нимерия не повела десетте си хиляди кораба обратно в морето, в търсене на друг дом. Няколко хиляди от следовниците обаче избрали да останат, а техните потомци все още живеят на Острова на жените.

пуснат домовете и дворците си и да прекарат остатъка от живота си в изгнание.

Най-големият от Летните острови е Джала, но Валано е най-гъсто населеният. Там можем да открием Сетно ридание и неговото голямо пристанище, сънливия нос Лотус и нашарения от слънчеви петна град Високи дървета, където жриците в наметала от пера изписват песни и истории по дънерите на огромните като кула дървета, в чиято сянка е градът. На тези Говорещи дървета можем да прочетем цялата история на Летните острови, заедно с повелите на многобройните им богове и законите, според които трябва да живеят.

Макар на Летните острови да съществуват няколко десетки богове, и малки, и големи, специална почит се отдава на бога и богинята на любовта, красотата и плодородието. Плътското единение на мъж и жена е свято за тези божества. Когато го постигнат в акта на богослужение, мъжете и жените от островите вярват, че засвидетелстват преклонението си пред двамата богове, които са ги създали. Богати или бедни, мъже или жени, благородници или простолюдие, от всички островитяни се очаква да прекарат известно време в храмовете на любовта, осеяли островите, и да споделят телата си с всекиго, който ги пожелае.

Повечето служат на боговете не повече от година, ала онези, избрани като най-красиви, състрадателни и умели, остават. В Браавос може би биха ги нарекли куртизанки, а в Кралски чертог – нищо повече от блудници, но на Джала, Валано, Омбору и останалите острови тези жреци и жрици се радват на голямо уважение. Там доставянето на плътска наслада се счита за изкуство, наравно с музиката, скулптурата и танца.

В наши дни островитяните са обичайна гледка в Староград и Кралски чертог, а лебедите кораби, издули платна, кръстосват всички морета. Дръзки мореплаватели, капитаните с презрение избягват да се придържат към бреговите ивици и безстрашно се упътват към дълбоките води, далеч от всякаква суша. Имаме определени причини да предполагаме, че изследователи от Коджа може да са изрисували по картите си дори западните брегове на Соморьос и да са стигнали до най-долните селения на света, където са открили странни земи и още по-странни народи – далеч, далеч на юг или сред безкрайната сива шир на Морето на залеза... но истината е известна само на островните принцове и на капитаните, които им служат.

НААТ

На северозапад от Соторьос, насред Лятното море, се намира тайнственият остров Наат, познат на древните като Острова на пеперудите. Местното население е красив и нежен народ, с овални, плоски лица, смугла кожа и големи кехлибарени очи, често осеяни със златни точици. Мореплавателите го наричат Мирния народ, защото не се вдигат на оръжие, дори за да защитят себе си и домовете си. Наатците не убиват нищо живо, дори полски или горски зверове. Хранят се с плодове, не с месо, и свирят и пеят, вместо да воюват.

Богът на Наат се нарича Богът на Хармонията, често е изобразяван като засмян великан, гол, с гъста брада, а край него кръжат рояци от фини девици с криле на пеперуди. А пеперудите са стотици видове из целия остров. Наатците ги почитат като божествени пратеници, натоварени със защитата на острова. Може би има някаква истина в тези легенди. Въпреки че кротките наатци са извънредно лесни за завладяване, чужденците оттатък морето никога не оцеляват дълго на Острова на пеперудите.

Гхискарите трижди завладявали острова в дните на Старата империя. Валирианците пък издигнали крепост – още се виждат споените ѝ стени от драконов камък. Група волантински пътешественици построили търговско селце, с дървени стени и ограждения за роби. Корсари от Островите на Базилиска са акостирали на острова безброй пъти. Никое от тези завоевания не просъществувало, а наатците твърдят, че нито един от нашествениците не оцелял дори година. В самия въздух на този красив остров се е просмукало някакво зловредно вещество и всички посетители на Наат скоро падат в жертва.

Първият симптом на тази чума е треска, а след това започват неконтролируеми спазми, сякаш болният танцува бясно. В последния етап от порите му започва да се процежда кръв, а плътта му окапва от костите.

Самите наатци никога не са се разболявали.

Архимайстер Ебрауз, който е проучил всички налични описания на болестта, вярва, че тя се разпространява от пеперудите, които Мирният народ почита. Затова чумата често се нарича „пеперудена треска". Някои вярват, че треската се разпространява от един-единствен вид пеперуда (Ебрауз отдал предпочитанията си на една разновидност, с големи колкото длан черно-бели криле), но това си остават догадки.

Независимо дали наатските пеперуди са наистина прислужнички на Бога на Хармонията, или са просто обикновени насекоми като родствениците си в Седемте кралства, наатците сякаш не грешат, като ги считат за свои пазители.

За жалост, корсарите, дебнещи из водите край Наат, отдавна научили, че вероятността да умрат от пеперудена треска е малка, ако останат на острова само няколко часа... и още по-малка, ако стъпят там нощем, защото пеперудите са дневни твари, които обичат сутрешната роса и следобедното слънце. Затова робовладелци от Островите на Базилиска често връхлитат Наат посред нощ и отвличат жителите на цели селца. Мирният народ струва скъпо, твърди се, защото са толкова умни, колкото и кротки, а също така – красиви и покорни. Знаем, че един от домовете на наслада в Лис е прочут с наатските си момичета, облечени в прозрачни копринени воали, украсени с разноцветни пеперудени криле.

Тези набези така зачестили от Кървавия век насам, че Мирният народ изоставил бреговете си и се заселил по-навътре, сред хълмовете и горите на острова си, където на робовладелците би им било по-трудно да ги открият. Затова изкусно изработените предмети от бита, лъскавата коприна и изтънчените вина от Острова на пеперудите са все по-голяма рядкост по пазарищата на Седемте кралства и деветте Свободни града.

ОСТРОВИТЕ НА БАЗИЛИСКА

Източно от Наат се намира дългата островна верига, позната като Островите на Базилиска. Те не биха могли да са по-различни от Наат. Кръстени са на свирепите зверове, с които изобилствали някога. Базилиските, както се нарича накратко този архипелаг, от векове са гнойната рана на Лятното море, обитавани от корсари, пирати, робовладелци, наемници, убийци и чудовища, утайката на цялото човечество. Те се сбират там от всяка земя под слънцето, защото само там подобни хора могат да открият себеподобни.

Животът на Базилиските е жесток, тежък и често кратък. Горещи, влажни и гъмжащи от хапещи

мухи, пясъчни бълхи и кървави червеи, тези острови винаги са били крайно негостоприемни и към хора, и към животни. Руините по Острова на сълзите, Острова на жабите и остров Секира сочат, че някога там е съществувала древна цивилизация, ала за този изчезнал народ от Епохата на зората не знаем почти нищо. Ако от него е имало още оцелели, когато първите корсари стъпили на островите, навярно те скоро са били изклани и от тях не е останало нищо... освен може би на Острова на жабите, както ще споменем малко по-надолу.

Най-големият от Базилиските е Островът на сълзите, където сред нащърбените кремъчни скали и разкривени морски канари се спотайват черни мочурища и стръмни долини. На южния му бряг се намират останките от град. Основан от Старата империя на Гхис, той просъществувал като Горгай почти два века (или може би четири – сведенията са противоречиви), докато драконовите владетели от Валирия не го завладели в Третата гхискарска война и го прекръстили на Гогосос.

Във всеки случай мястото било зловещо. Драконовите владетели изпращали най-опасните си престъпници на Острова на сълзите, където да прекарат остатъка от живота си в тежък труд. В тъмниците на Гогосос изтезателите изобретявали нови и нови методи за мъчение. В плътските ями се практикувала най-мрачна кървава магия. Зверове се съешавали с робини, които после раждали чудовищни получовеци.

Ужасяващата слава на Гогосос надживяла дори Ориста. През Кървавия век злокобният град се сдобил с богатство и власт. Някои го наричали Десетия свободен град, но богатството му се дължало на роби и чародейства. Робските пазарища на Гогосос застигнали по печална известност дори тези на старите гхискарски градове в Робския залив. Седемдесет и седем години след Ориста на Валирия обаче, твърди се, зловонието на града достигнало дори до боговете и от робските кошари на Гогосос плъзнала ужасна чума. Червената смърт помела първо Острова на сълзите, а после и останалите Базилиски. Деветима от десетима души умирали с писъци, бълващи кръв от всяко отверстие, а кожата им се раздирала като мокър пергамент. Цял век след това всеки избягвал Базилиските. Едва с пристигането на корсарите островите отново си намерили обитатели. Картският пират Зандаро Жор пръв вдигнал знамето си там и с камъните, които открил на Брадвата, издигнал мрачна черна крепост на мястото, където хвърлил котва. Мъжете от Братството на костите скоро го последвали и се заселили в западния край на архипелага, на Острова на мухите. Оттам Зандаро и Братството били идеално разположени, за да плячкосват търговските кораби, заобикалящи строшените и димящи останки от Валирианския полуостров. След не повече от половин век всеки от Базилиските си имал гнездо корсари.

В наши дни Братството на костите отдавна не съществува, а от Зандаро Жор е останала само крепостта на Секирата. Ала по Базилиските още бродят корсари. Веднъж на поколение натам се упътват флотилии, за да прочистят островите от тази напаст. Волантинците са се показали особено старателни в това, често в съюз с някой от другите Свободни градове. Някои от тези наказателни набези се проваляли, когато корсарите получавали предупреждение и успявали да избягат навреме. Други подобни експедиции, по-уме-

---

Някои от Базилиските притежават любопитни особености, които си струва да се опишат накратко:

Нокът, голям остров в едноименната форма, близо до Острова на сълзите, надупчен от дълбоки пещери, повечето обитавани и укрепени. Този остров служи за зандан на корсарите, където държат пленниците си, докато бъдат продадени или (по-рядко) откупени. Там е и Плажът на размяната, където пиратите търгуват помежду си.

На Острова на жабите пък се намира древен тотем, слузест черен камък, грубо издялан във формата на огромна жаба, висока четирийсет стъпки. За обитателите на този остров се смята, че са наследници на онези, които са издялали камъка, защото лицата им са неприятно „рибешки" на вид, а много от тях имат ципи по ръцете и краката. Ако това е вярно, то те са единствените наследници на тази забравена раса.

Много от корсарите имат страховития навик да обсипват мачтите и корпусите на корабите си с отрязани глави, за да всеят ужас у враговете си. Главите се поклащат от конопени въжета, докато не окапе цялата плът, след което се заменят с нови. Вместо обаче да изхвърлят черепите в морето, корсарите ги отнасят на Острова на черепите, като приношение на някакъв мрачен бог. Така по бреговете на тази иначе малка, пуста и ветровита скала можем да видим купчини жълтеещи черепи.

ло ръководени, оставяли след себе си стотици обесени пирати и десетки потопени или опожарени кораби. А една от тях завършила шокиращо, когато лисенският капитан Саатос Саан, предводител на флотилията, изпратена да унищожи корсарските твърдини, сам предпочел пиратството и трийсет години управлявал като крал на Островите на Базилиска.

Без значение от резултатите от нападенията корсарите винаги се връщат и след време подновяват безчинствата си. Градовете им никнат като отровни гъби само за да бъдат изоставени през следващата или по-следващата година, изгнили, потънали обратно в калта и тинята, откъдето са се зародили. Грабителското пристанище, най-прочутото свърталище на корсарите, е възпято в много песни, ала не съществува на никоя карта... поради съвсем логичната причина, че през годините са съществували поне десетина пристанища с това име на поне толкова острови. Когато едно от тях бъде унищожено, основават друго – на ново място, а после и то опустява. Същото важи и за Кочината, Курвенската цепка и Черния пудинг, както и още много пиратски свърталища, всяко – по-гнусно и с по-кошмарна репутация от предишното. Накратко, Базилиските не си струват дори един-единствен поглед. Престрашилите се на това не са видели нищо добро.

СОТОРЬОС

Хората знаят за съществуването на огромната неопитомена шир на юг още откакто за пръв път започнали да плават по моретата. Единствено Лятното море дели Соторьос от древните цивилизации и велики градове на Есос и Вестерос. В дните на Старата империя Гхискарите установили аванпостове по северния му бряг. Издигнали укрепения град Заметар по устието на река Замойос, както и мрачната затворническа колония Горош на нос Уайвърн. Картски пътешественици, жадни за печалба, търсели злато, скъпоценни камъни и слонова кост по източните брегове на Соторьос. Жители на Летните острови опитвали същото на запад. Свободната Валирианска твърд три пъти установявала колонии на нос Базилиск: първата била унищожена от кафявите хора, втората – от чума, а третата била изоставена, когато драконовите владетели превзели Заметар през Четвъртата гхискарска война.

При все това не можем да претендираме, че познаваме Соторьос. Вътрешността му остава загадка за нас, покрита от непроходима джунгла, където древни, пълни с призраци градове лежат разрушени край широки, бавни реки. Само няколко дни плаване на юг от нос Базилиск и дори очертанията на бреговете стават

ГОРЕ | *Корсарите – истинска напаст за Островите на Базилиска.*

непознати. Възможно е мореплавателите от Летните острови да са пребродили тези брегови ивици, ала те пазят ревниво морските си карти и не споделят откритото с никого.

Колониите, основани в Соторьос, отслабват и загиват – само Заметар е просъществувал повече от едно поколение. Днес дори и този някога голям град е една обитавана от духове развалина и джунглата бавно го завладява. Робовладелци, търговци и ловци на съкровища са посещавали Соторьос през вековете, но само най-дръзките са се осмелявали да пристъпят по-далече от крайбрежните гарнизони и анклави, за да скитат из потайните вътрешни кътчета на континента. Много от тях никога вече не се върнали.

Дори не знаем същинските измерения на Соторьос. Картските морски карти го показвали като остров, два пъти по-обширен от Голям Морак, ала търговските им кораби, които плавали все по-надолу по източните брегове, така и не успели да стигнат до долния му край. Гхискарите, заселили се в Заметар и Горош, вярвали, че Соторьос е голям колкото Вестерос. Дженара Белерис полетяла с дракона си Теракс по-далеч на юг, отколкото всеки друг мъж или жена, търсейки кипящите морета и димящите реки от легендите. Ала открила само безкрайни джунгли, пустини и планини. Три години по-късно се завърнала в Свободната твърд, за да заяви, че Соторьос е „безкрайна земя", голяма поне колкото Есос.

Каквито и да са размерите му, южният континент е зловредно място – самият му въздух е изпълнен със зловонни изпарения и миазми. Вече описахме какво сполетяло Нимерия, когато се опитала да засели народа си там. Кървави циреи, зелена чума, сладка плесен, бронзово теме, червената смърт, сива люспа, кафяв крак, червива кост, моряшко проклятие, гнойно око, жълт венец – само част от болестите, които чакат там, някои толкова заразни, че отведнъж затривали цели колонии. В проучванията си на древни разкази на пътешественици архимайстер Еброуз предполага, че девет от десет души, посетили Соторьос, ще прихванат една или повече от тези болести и почти половината ще умрат.

Болестите не са единствената опасност, пред която ще се изправят онези, които се опитват да опознаят тази влажна, зелена земя. Под повърхността на Замойос дебнат огромни крокодили, за които говорят, че преобръщали лодки, за да разкъсат хората в тях, докато се опитват да изплуват. Други потоци пък гъмжат от пасажи месоядни риби, способни на оглозгат възрастен мъж за минути. Има още хапещи мухи, отровни змии, оси и червеи, които снасят яйцата си под кожата на коне, прасета и хора. И големи, и малки базилиски се срещат на едноименния нос, някои двойно по-големи от лъвове. В горите южно от Юийн пък имало човекоподобни маймуни, пред които и най-големите великани биха изглеждали дребни, толкова могъщи, че можели да убият слон с един-единствен удар.

Още по-далеч на юг са земите, известни като Зеления ад, където според слуховете живеят още по-страховити създания. Ако вярваме на историите, в пещерите е пълно с млечнобели прилепи вампири, способни да изцедят и последната капчица кръв от човек за минути. Татуирани гущери бродят из джунглите, настигат плячката си и я разкъсват с дългите извити нокти на задните си крака. Двайсетметрови змии се плъзгат из нападалите листа, а сред огромните дървета петнисти паяци плетат паяжините си.

Най-страховити от всички са уайвърните, тези тирани на южните небеса – с гигантски кожести криле, закривени остри човки и неутолим глад. Близки родственици на драконите, уайвърните не могат да бълват огън, но са далеч по–свирепи и не им отстъпват по нищо освен по размери.

Двуцветните уайвърни с отличителните им нефритено-бели люспи достигат до трийсет стъпки дължина. Блатните уайвърни порастват още по-големи, но по природа са лениви и рядко се отдалечават от бърлогите си. Кафявите кореми, не по-големи от маймуни, са още по-опасни от по-едрите си събратя, защото ловуват на ята от по над сто екземпляра. Ала най-ужасяващ от всички е сенкокрилът, нощен звяр, чиито черни люспи и криле го правят на практика невидим... докато не се спусне от мрака и не разкъса плячката си.

В „Дракони и уайвърни, крилати и безкрили" септон Барт казва, че кръвните магове на Валирия са използвали уайвърни, за да създадат драконите. Макар да се знае, че кръвните магове са експериментирали неуморно със свръхестествените си изкуства, това твърдение се счита за малко вероятно от повечето майстери. Сред тях е и майстер Ванион със своя труд „Срещу свръхестественото". Според него имаме доказателства за дракони във Вестерос от най-ранните дни на света, преди Валирия да стане велика сила.

Не е изненада, че в сравнение с Вестерос и Есос Соторьос е рядко населен. Няколко десетки малки търговски градчета са осеяли северния бряг – места на кал и кръв, както ги наричат някои. Тези поселища са влажни, лепкави и изпълнени с мъки, където авантюристи, престъпници, изгнаници и блудници от Свободните градове и Седемте кралства пристигат, за да търсят богатство.

Сред джунглите и мочурищата и бавните, сварени от слънцето реки на Юга несъмнено има богатства, ала за всеки, успял да открие злато, перли или скъпоценни подправки, стотина намират само смъртта. Корсарите на Островите на Базилиска редовно атакуват тези поселища и затварят жертвите си в тъмниците на Нокътя или на Острова на сълзите, преди да ги продадат на пазарите за плът в Робския залив или домовете и градините на насладата в Лис. А колкото повече се отдалечаваме от бреговете, местните раси стават все по-свирепи и примитивни.

Соторите имат едър кокал и силни мускули, дълги ръце и ниски чела, огромни четвъртити зъби, големи челюсти и четинеста черна козина. Изглеждат повече като шопари, отколкото като хора. Носовете им приличат на зурли, а дебелите им кожи са оцветени в преливащо бяло и кафяво. Оттам и прозвището им – кафявите хора. Жените на соторите могат да се размножават само със собствените си мъже – плодовете на съвкуплението им с хора от Есос и Вестерос са мъртвородени, много от тях чудовищно деформирани.

Соторите най-близо до морето са научили търговския език. Гхискарите ги смятат за твърде слабоумни, за да бъдат добри роби, но пък са свирепи воини. Още по̀ на юг условностите на цивилизацията не съществуват, а варварщината господства сред кафявите хора. Соторите отдават почит на мрачните си божества със скверни ритуали – много от тях са канибали, а още повече се хранят с трупове. Когато не могат да пируват с плътта на врагове и чужденци, те изяждат собствените си мъртви.

Някои казват, че по онези места са живели и други раси – забравени народи, унищожени, изядени или пропъдени от кафявите хора. Изобилстват разкази за хора-гущери, за изгубени градове и безоки пещерняци. Ала за нито един от тях няма никакви доказателства.

Майстери и други книжовници още са озадачени от най-голямата загадка на Соторьос, древния град Юийн. Той е развалина, по-стара от времето, построена от масивен черен камък, с толкова тежки блокове, че ще са нужни десет слона, за да ги помръднат. Юийн от хиляди години е мъртъв, ала заобикалящата го от всички страни джунгла почти не го е докоснала. („Град, тъй скверен, че дори джунглата не влиза в него", предполагаемо изрекла Нимерия, когато го видяла, ако може да се вярва на разказите.) Всеки опит да се построи или засели наново е завършвал кошмарно.

ТРЕВИСТИТЕ СТЕПИ

Оттатък леса на Кохор, Есос преминава в огромни равни площи от голи полета, нежно заоблени хълмове, плодородни речни долини, големи сини езера и безкрайни степи, където тревата расте висока до муцуните на конете. От леса на Кохор на запад до внушителните планини, познати като Костите, тревистите степи продължават повече от седемстотин левги.

Именно тук, сред тревите, в Епохата на зората се зародила цивилизацията. Преди десет хиляди години или дори повече, когато Вестерос е бил просто една пустош, обитавана единствено от великани и горски чеда, първите истински градове възникнали по бреговете на река Сарн и край неизброимите ѝ притоци, които я подхранвали в лъкатушещия ѝ път към Тръпнещото море.

За жалост, историята от онези векове е изгубена за нас, защото повечето от степните кралства идвали и си отивали още преди човечеството да овладее писмеността. Останали са само предания. От тях знаем за Кралиците на рибарите, които управлявали територииите край голямото вътрешно море в сърцето на степите, наречено Сребърно море, а плаващият им палат непрестанно се носел от бряг към бряг.

Кралиците на рибарите били мъдри, великодушни и имали благоволението на боговете, а крале, лордове и мъдреци търсели съвета им. Отвъд владенията им обаче непрестанно се издигали, западали и воювали други народи, търсещи място под слънцето. Някои майстери вярват, че Първите хора произлезли от степите, преди да започнат дългата миграция на запад, която ги отвела през Ръката на Дорн и във Вестерос.

Андалските кралства също може би са се зародили в плодородните поля на юг от Сребърно море. Разказват се предания за Косматите хора, раса на рунтави свирепи воини, които се впускали в битка на гърбовете на еднорози. Макар и по-едри от съвременните ибенци, те навярно са техни предци. От легендите научаваме и за изгубения град Либер, където последователите на богинята-паяк и бога-влечуго водели безспирна кървава война. Още по̀ на изток били кралствата на кентаврите, наполовина хора, наполовина коне.

На югоизток пък процъфтели гордите градове-държави на каатите, а в северните гори, по бреговете на Тръпнещото море, живеели горските бродници, малки хора, които много майстери считат за сродници на горските чеда. Между тях пък се намирали хълмистите владения на кимерите и дългокраките гипи с техните плетени щитове и втвърдените им с вар коси, както и тъмнокожите, ала светлокоси зокораи, които използвали колесници в битка.

Повечето от тези народи вече не съществуват. Градовете им са опожарени или погребани, а боговете и героите им са забравени. От каатските градове е останал само Карт, унесен в мечти по отминалата си слава, до ревностно пазените Нефритени порти, свързващи Лятното и Нефритеното море. Останалите били унищожени, прокудени или завладени и погълнати от онези, дошли след тях.

Вестерос помни тези завоеватели като сарнорите. На върха на разцвета си това кралство включвало в себе си всички земи, напоявани от Сарн и притоците ѝ, както и трите големи езера, останалите от пресъхващото Сребърно море. Наричали се Високият народ (на техния език магаез фен). Били снажни и тъмнокожи като зокораите, макар косата и очите им да били

До нас са достигнали достатъчно сведения, за да убедят повечето майстери, че Сребърно море наистина е съществувало. След векове на все по-големи засушавания обаче то се е свило дотолкова, че там, където под слънчевите лъчи са блестели водите му, днес са останали само трите големи езера.

Архимайстер Хагедорн е направил предположението, че кентаврите са били просто конни воини, описани от съседните им племена, които още не се били научили да опитомяват и яздят коне. Теорията му е приета в Цитаделата, въпреки така наречените „скелети на кентаври", които от време на време се появяват по панаирите.

черни като нощ. Воини, чародеи и хора на мисълта, те можели да проследят родословието си до краля герой, когото наричали Хужор Амай (Изумителния), син на последната Кралица на рибарите. Той се оженил за дъщерите на най-знатните благородници и на кралете на гипите, кимерите и зокораите, като обединил и трите народа под властта си. Казват, че зокорайската му съпруга карала колесницата му, кимерската изковала бронята му (защото нейният народ пръв от всички се научил да работи с желязо), а на раменете си носел дълго наметало от кожата на един от кралете на Косматите хора.

Този човек може и да не е съществувал, но никой не бива да се съмнява във величието на Високия народ в периода на неговия разцвет. Горделиви и войнствени хора, те рядко били обединени под един владетел, но кралствата им се простирали из целите западни степи, от леса на Кохор до източните брегове на изчезналото Сребърно море и петдесет левги по-нататък. Бляскавите им градове били пръснати из степите като скъпоценни камъни по мантия от зелено кадифе, лъснала под слънцето и звездите.

Най-големият от тези градове бил Сарнат на Високите кули, където Върховният крал живеел в приказния си дворец с Хилядата стаи.

от това, което знаем, идва само от фрагментите на иначе изгубените им истории, най-вече „Летните и зимните анали", както и от летописи от Карт, Робския залив и Свободните градове. Сарнорските търговци пътували до Валирия и Юай Тай, до Ленг и Асшаи. Корабите им прекосявали Тръпнещото море до Иб, Хилядата острова и далечен Мосови. Сарнорските крале воювали с каатите и Старата империя на Гхис и водели много сражения с номадските конни ездачи, които бродили из степите на изток от тях.

Ездачите на сарнорите били облечени в стомана и паячна коприна и яздели черни като въглен кобили. Най-славните им воини пък се впускали в битка с колесници със сърпове по колелетата, дърпани от кървавочервени коне. Често ги управлявали съпругите или дъщерите им, защото сред сарнорите било обичайно мъже и жени да се сражават рамо до рамо.

Славата на Сарнат на Високите кули достигнала дори до Седемте кралства, а Ломас Дългата крачка включил Двореца с хилядата стаи сред деветте си ръкотворни чудеса.

Днес обаче кралството на Сарнор е почти забравено, а във Вестерос повечето хора, дори учениците в Цитаделата, не знаят нищо за дългата му горда история. Кулите са срутени, градовете – изоставени и в развали-

Според закона и традицията, по-дребните сарнорски крале били поданици на Върховния крал, но всъщност много малко от Върховните крале упражнявали реална власт.

На изток се издигали Казат, Градът на керваните, Сатар, Градът на водопадите, който бил между две разклонения на Сарн, както и Горнат край Езерото, с неговите канали, и Салош край Сребърния бряг, Градът на мислителите, с огромната му библиотека и разноцветни стени. Надолу по течението на Сарн, където тя завива на север, процъфтяващите крайречни градове Ратилар, Хорнот и Кит обслужвали корабите, които плавали по дълбоките ѝ сини води. Там се намирал и Мардош, Градът на воините, известен като Мардош Незавладения. В делтата на реката, където Сарн се разделяла и се вливала в Тръпнещото море, се намирали пристанищните градове Саат (на запад) и Сарис (на изток).

Кралството на Сарнор (наречено така, въпреки че се състояло от няколко десетки съперничещи си владения) било сред първите велики човешки цивилизации и просъществувало над две хиляди години. Само че много ни, а на мястото на чифлиците, полята и градчетата растат зловредни бурени и високи треви. Сега някогашните земи на кралството са рядко населени, оттам минават единствено халазарите на дотракските конни владетели, както и керваните, на които халовете позволяват да изминат дългия, бавен път от Свободните градове до Вес Дотрак и Майката на планините.

Пътешествениците наричат тези територии Призрачните земи заради осеялите ги руини, или пък Голямата пустош заради празните им хоризонти. Ала най-популярното название на тези степи днес е Дотракското море. Това име е относително скорошно, тъй като дотраките са млад народ. Едва след Орис-та на Валирия техните халазари завладели тези земи, приижда̀йки от изток със стомана и огън. Плячкосали и унищожили древните градове и отвлекли хората им в робство.

Според историята старата Гхискарска империя водила пет войни срещу процъфтяващата Валирия. През Втората и Третата война Високият народ се присъединил към Валирия. В Четвъртата враждуващи сарнорски крале застанали и от двете страни на конфликта. Ломас Дългата крачка описва един прекатурен обелиск, в който били издълбани фигурите на съюзниците на гхискарите през Четвъртата война. Той отбелязва, че високите воини – още по-високи заради шлемовете си, били сарнори. Обелискът бил гхискарски, ала гравюрите били валириански, тъй като изобразявали пленени и поробени воини.

Крахът на големите сарнорски кралства отнел по-малко от век. Докато Свободните градове на запад се вкопчили в страховитата борба за надмощие, наречена Кървавия век, в степите също избухнала война. В годините непосредствено след Ориста ездачите от източните степи, дотогава разпръснати в шейсетина войнствени племена в непрестанна вражда, най-сетне се обединили под един лидер, дотракския хал Менго. С помощта на майка си, кралица Доши, за която се предполагало, че е вещица, хал Менго принудил всички номади да се преклонят пред властта му, унищожавайки или поробвайки онези, които отказали. След това в стариите си най-после обърнал взор на запад.

Презирайки конните владетели, които векове наред не били нищо повече от досадна напаст за тях, Високият народ презрително пренебрегвал твърде дълго опасността от изток, дори когато халазарите започнали нападенията си по източните им покрайнини. Някои от кралете им дори се опитвали да привлекат дотраките на своя страна във войните си, като им предлагали злато, роби и други дарове, за да се сражават срещу враговете им. Хал Менго с радост приел тези дарове, а след това задържал завладените земи за себе си и опожарил полята, чифлиците и градчетата, връщайки степите в първоначалния им вид (дотраките вярват, че земята̀ е тяхна майка и че е грях хората да режат плътта ѝ с плугове, лопати и брадви).

Едва когато синът на Менго, хал Моро, докарал халазара си до самите порти на Сатар, Града на водопадите, Високият народ осъзнал опасността. Разгромени в битка, мъжете на града били изклани, а жените и децата им – отведени в робство. Три четвърти от тях загинали в жестокия преход до робските пазарища на гхискарския град Хаздан Мо. Сатар, най-красивият от степните градове, бил превърнат в пепелища и отломки. Записано е, че самият хал Моро дал ново име на руините: Яли Камаий (Домът на детския плач).

Дори тогава кралете на Сарнор не успели да се обединят. Докато Сатар горял, кралете на Касат на запад и Горнат на север изпратили армиите си, но не за да помогнат на съседа си, а за да споделят плячката. В алчността си Касат и Горнат дори се спречкали помежду си и повели яростно сражение на три дни езда западно от Сатар, докато в източното небе се издигали стълбове дим.

Не това е мястото, където да опишем събитията от последвалите години и войни, когато великите градове на кралствата на Сарнор падали един по един пред дотраките. Който желае, може да открие повече в „Краят на Високия народ" на Бело, „Конни племена, изследване на номадите от източните равнини на Есос" на майстер Илистер, в главите и приложенията, посветени на Изтока, в „Сражения и обсади през Кървавия век" на майстер Джосет и в изчерпателната „Сринати градове, откраднати богове" на Вагаро.

Достатъчно е да кажем, че от всички горди сарнорски градове единствено Саат е останал непокътнат до наши дни, а този пристанищен градец е тъжна сянка на миналото си и оцелява основно с помощта на Иб и Лорат (чиято колония Морош е наблизо). Само в Саат хората още се наричат тагез фен – по-малко от двайсет хиляди са оцелели от някога многомилионния Висок народ. Само там още се почитат стотиците божества, пред които народът на Сарнор някога се е прекланял. Бронзовите и мраморните статуи, които някога красели улиците и храмовете на Високия народ, сега стоят накриво, задръстени от бурени, по тревните пътища на Вес Дотрак, свещения град на конните владетели.

Сатар пръв се предал пред напора на дотраките, ала далеч не бил последният. Шест години по-късно хал Моро сринал и Касат. Колкото и невероятно да е, в нападението си той получил помощта на Горнат, чийто крал се съюзил с дотраките и дори взел за жена една от дъщерите на Моро. Ала след десетина години и самият Горнат бил унищожен. По това време хал Хоро вече бил убил хал Моро и сложил край на рода на могъщия хал Менго. Казват, че кралят на Горнат пък загинал от ръката на собствената си съпруга, която го ненавиждала заради слабостта му. След това крал

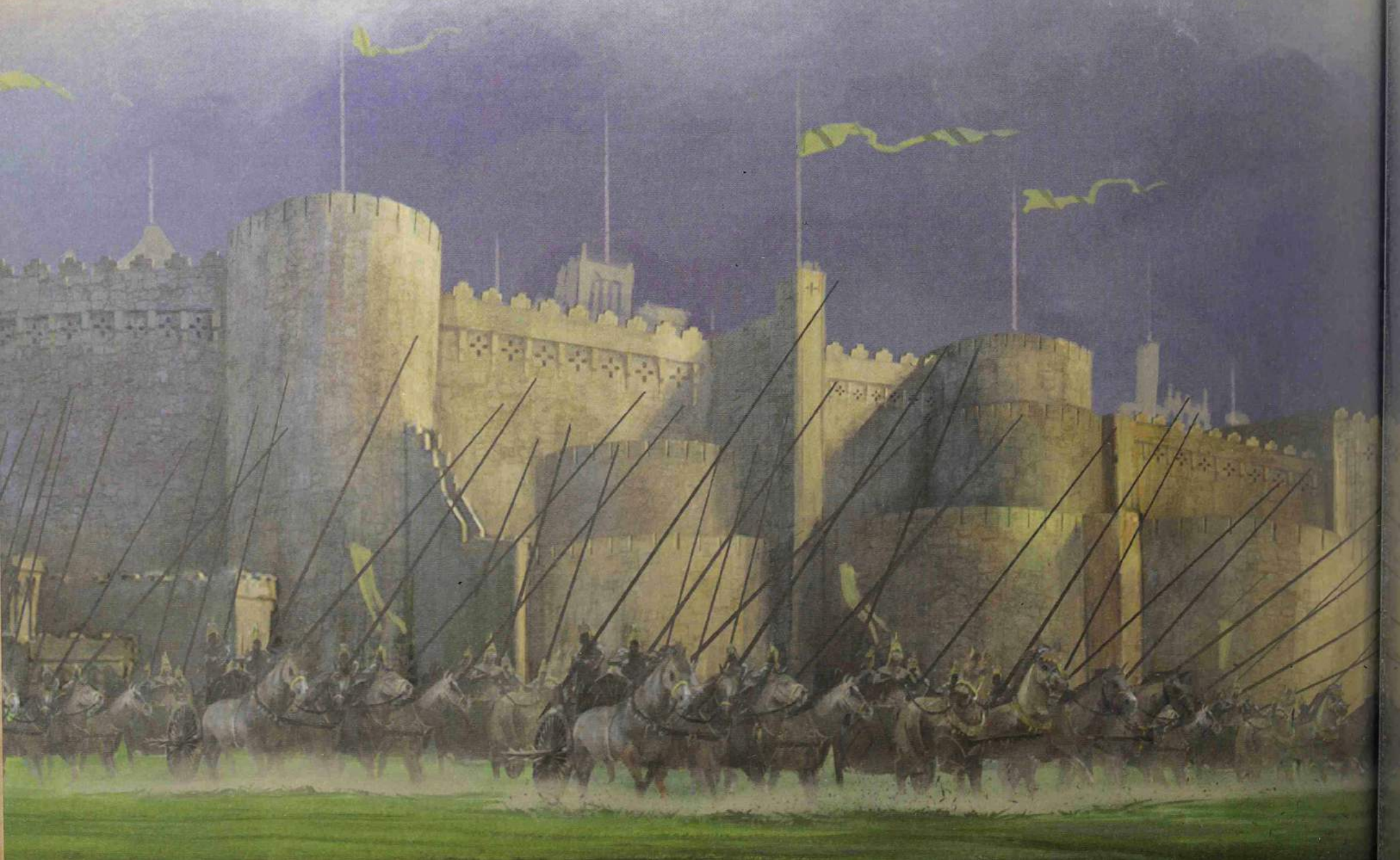
Хоро се оженил за нея, докато плъховете се гощавали с трупа на съпруга ѝ.

Хоро бил последният от великите халове, които владеели всички дотраки. Когато един от съперниците му го убил, само три години след унищожението на Горнат, огромният му халазар се разпръснал на десетина по-малки орди, а конните владетели отново възобновили враждите си. Ала отсрочката за Сарнор не продължила дълго. Високият народ показал слабостта си, а на халовете, наследили Хоро, завоеванията им се услаждали. В следващите няколко години те се надпреварвали да си присвояват все по-големи и по-големи територии. Унищожавали степните градове, поробвали народите им и отнасяли строшените статуи на боговете им във Вес Дотрак, като нямо свидетелство за подвизите си.

Един по един всички градове на Високия народ били превзети и разрушени и развалини и пепелища бележели мястото, където някога се издигали гордите им кули. За мислителите и историците падането на Салош при Сребърния бряг било особено трагично, защото, когато този град лумнал, великата му библиотека не била пожалена и по-голямата част от историята на Високия народ и тези преди него била изгубена завинаги.

Кит и Хорнот скоро го последвали, унищожени от съперничещи си халове, всеки от които искал да надмине другия по жестокост. Градът-крепост Мардош Незавладения най-дълго се съпротивлявал на конните владетели. Устоял почти шест години, откъснат от земите край него от обсадилите го халазари. Умиращи от глад, мардощите първо изяли кучетата и конете си, след това мишките и останалите дребни вредители, а накрая започнали да ядат и мъртъвци. Когато положението станало нетърпимо, оцелелите воини от гарнизона убили своите жени и деца, за да не попаднат в ръцете на халовете, а после отворили портите и се втурвали в последен щурм. Всички били избити. След това дотраките нарекли останките на града Вес Горкоий (Градът на кървавия щурм).

Крахът на Мардош най-сетне пробудил останалите сарнорски крале, които разбрали какво ги очаква. Те забравили различията и враждите си и Високият народ сбрал от цялото протежение на Сарн огромна армия под стените на Сарнат. Възнамерявали да сложат край на халовете веднъж завинаги. Поведени от Мазор Алекси, последния Върховен крал, те поели дръзко на изток. Посрещнали събраната мощ на халазарите във високите

треви между Сарнат и руините на Касат, място, което завинаги се запомнило като Полето на враните.

Казват, че Хал Харо, хал Кано, хал Лосо, Куция, и хал Жако командвали почти осемдесет хиляди ездачи. Войнството на Върховния крал на Сарнор било водено от шест хиляди колесници със сърпове, следвани от десет хиляди бронирани ездачи и още десет хиляди души лека кавалерия (много от тях жени) по фланговете. Накрая крачела пехотата, почти сто хиляди копиеносци и прашкари. Високият народ притежавал несъмнено числено превъзходство – в това всички летописци са съгласни.

Когато сражението започнало, сарнорските колесници сякаш щели да пометат всичко пред себе си. Земетръсният им устрем разбил центъра на дотракската орда, а сърповете по колелетата им посичали краката на дотракските коне. Когато самият хал Харо бил разкъсан и прегазен от тях, халазарът му се разпръснал и побягнал. Докато колесниците гонели отстъпващите ездачи, Върховният крал и бронираните му воини се спуснали през кървавата пътека. След тях пешаците размахвали копия с победоносни крясъци на уста.

Главозамайващата радост не продължила дълго. Отстъплението било измама. Когато примамили Високия народ в капана си, бягащите дотраки се обърнали и отприщили буря от стрели от дългите си лъкове. Халазарите на хал Кано и хал Жако се спуснали от север и юг, а Лосо Куция и ездачите му заобиколили сарнорската армия и я нападнали отзад. Напълно обградено, могъщото войнство на Върховния крал било унищожено. Според някои сведения в онзи ден загинали сто хиляди души, сред тях Мазор Алекси, шестима по-дребни крале и десетки благородници и герои. Докато враните пирували с труповете им, ездачите от халазарите обхождали бойното поле и се карали за ценностите на сразените воини.

Останал без защитници, по-малко от половин месец по-късно Сарнат на Високите кули паднал в ръцете на Лосо Куция. Когато запалили града, от огъня не бил пощаден дори Дворецът с хилядата стаи.

Останалите степни градове бързо последвали съдбата на Сарнат, докато Кървавият век отивал към своя край. Сарис край устието на Сарн бил завладян последен, ала не оставил плячка или роби на нашествениците си. Жителите му били избягали почти до един, преди хал Зего да го връхлети.

Не бива да смятаме обаче, че Сарнор е била единствената жертва на конните владетели. Валирианската колония Есария, понякога наричана Изгубения Свободен град, също била прегазена по подобен начин. Днес развалините ѝ са известни на дотраките като Вес Кхадох (Градът на труповете). На север хал Дако плячкосал и опожарил Ибиш, малкото селище, което ибенците успели да си спечелят на северния бряг на Есос (много по-малка втора ибенска колония, тя и до ден днешен съществува в гъстите гори край Тръпнещото море, сгушена около градеца, наречен Нови Ибиш). На юг пък други халове повели ордите си в Червената пустош, където унищожили каатските градове и села, някога пръснати навред из пустинята. Останал само великият град Карт, защитен от високите си тройни стени.

Въпреки дългата им история не можем да кажем много за каатите – народ, който е изличен от лицето на земята, с изключение на останалите в Карт.

Онова, което знаем, е, че каатите се зародили в степите и основали там градове, като от време на време влизали в контакт, а също и в конфликти, със сарнорите. Често били побеждавани и затова се премествали все по̀ на юг, създавайки нови градове-държави. Един от тях, Карт, бил основан на брега на Лятното море. Ала земите в Южен Есос се оказали по-негостоприемни дори от онези, от които каатите идвали. Още докато основавали градовете, пустинята настъпвала неумолимо в новите им земи. Каатите били започнали да чезнат, когато се случила Ориста. Ала всякакви надежди да се възползват от хаоса в Лятното море се стопили, когато се появили дотраките и унищожили всички каатски градове, с изключение на Карт.

По някакъв начин дотракското опустошение вляло нов живот в Карт. Принудени да се обърнат към морето, Чистородените, които властвали в Карт, бързо построили флотилия и поели контрол над Нефритените порти – проливът между Карт и Голям Морак, съединяващ Лятното и Нефритеното море. Валирианските кораби били унищожени, а вниманието на Волантис било обърнато на запад, тъй че нямало кой да им се противопостави за контрола над най-прекия път между Изтока и Запада и така градът спечелил много и от търговия, и от налозите за безопасно преминаване.

Мнозина в Свободните градове вярват, че напорът на конните владетели на запад бил спрян при Кохор, когато опитът на хал Темо да завладее града бил осуетен от храбростта на три хиляди Неопетнени, които не отстъпили пред осемнайсетте щурма на воините му. Ала всеки, който вярва, че Трите хиляди на Кохор са сложили край на настъплението на дотраките, е също толкова неблагоразумен, колкото са били и кралете на Сарнор, когато конните владетели за пръв път започнали да приждат от Изтока. По-проницателните знаят, че е само въпро̀с на време, преди халазарите да се обединят под някой могъщ хал и отново да се обърнат на запад в търсене на завоевания.

Дотраките нееднократно са опитвали да разширят владенията си и на изток, ала Планините на костите са се доказали като почти непреодолимо препятствие. Тези мрачни, неприветливи възвишения образуват огромна каменна стена между конните владетели и богатствата на Далечния Изток. Само три планински прохода са достатъчно големи, за да премине армия през тях, ала там са градовете-крепости Баясабад, Самириана и Каякаяная, защитавани от десетки хиляди закоравели жени воини, последни останки от великото кралство Хиркоон, което някога владеело земите отвъд Костите, познати днес като Голямото пясъчно море. Много халове са загинали пред стените на тези градове, но те още не са завладени.

На запад от Костите обаче, от Тръпнещото море на север до Цветните планини и Скахаздан на юг, огромната тревна шир, където се зародила човешката цивилизация, остава брулена от вятъра пустош, в която никой не смее да забие плуг, да засади дори семенце и да издигне дом, страхувайки се от халазарите, и до днес скитащи там необезпокоявани, воюващи помежду си и изискващи дарове от всеки, решил да прекоси земите им.

Дотраките си остават номади, свирепи и необуздани хора, които предпочитат шатри пред дворци. Халовете водят неизброимите си стада от коне и кози през „морето“ си, сражават се един с друг, когато се срещнат, и от време на време преминават границите на земите си, за да поискат „дарове“, които получават от магистрите и триарсите на Свободните градове винаги, когато успеят да навлязат далече на запад.

Конните владетели имат само едно постоянно селище: „град“ Вес Дотрак. Той се намира в сянката на самотен връх, известен като Майката на планините, и край бездънно езеро, което те наричат Утробата на

Говори се, че градовете-крепости Баясабад, Самириана и Каякаяная се защитават от жени заради схващането, че само онези, които дават живот имат право да отнемат живот. Адам от Дъскъндейл, търговец пътувал до Източен Есос, не хвърля достатъчно светлина по въпроса в записките си. Вместо това често напомня на читателите, че жените воини не покриват гърдите си и украсяват бузите и зърната си с рубинени шипове и железни пръстени.

света. Дотраките вярват, че там е възникнал народът им. Вес Дотрак не е същински град – той няма нито стени, нито улици. Край тревистите му пътища лежат откраднати статуи на чужди богове, а дворците му са направени от сплетени треви.

Този град е управляван от жени – старициите от дош халеен, вдовици на мъртвите халове. Дотраките смятат Вес Дотрак за най-светия от всички градове. Там не е разрешено да се пролива кръв, защото конните владетели вярват, че това е място на единение и могъщество, където един ден всички халазари ще се съберат отново под знамената на най-великия хал – халът, който ще завладее всичко, „жребецът, който яха света".

За нас обаче Вес Дотрак е важен единствено заради търговията. Самите дотраки нито купуват, нито продават, защото го считат за недостойно, но с разрешението на дош халеен тук се срещат търговците, идващи оттатък Костите и от Свободните градове, пазарят се и разменят стоки и злато. Керваните, спиращи в големите Източни и Западни пазарища на Вес Дотрак, се отплащат с щедри дарове за защитата, която получават от халовете по пътя си през Дотракското море.

И тъй, макар да звучи странно, този празен „град" на номадите се е превърнал в портата между Изтока и Запада за онези, които пътуват по сушата. Много далечни народи, които иначе не биха се срещнали, дори не биха знаели едни за други, се събират в странните пазарища под Майката на планините и търгуват на спокойствие.

ТРЪПНЕЩОТО МОРЕ

Границите на Тръпнещото море са Вестерос на запад, Есос на юг, огромна замръзнала пустош, позната като Бялата пустиня, на север, а на изток – непознати земи и морета.

Може би никога няма да разберем същинските измерения на този огромен, студен и неприветлив океан, защото никой от Седемте кралства не е стигал по-далеч на изток от Хилядата острова. Онези, които са плавали твърде далече на север, се изправят срещу виещи ветрове, замръзнали морета и планини от лед, които могат да смажат и най-здравия кораб. Отвъд тях пък, твърдят мореплавателите, ледени вилици вилнеят безспир и над самите планини се носят звуци като писъци в нощта.

Сред мислителите отдавна е прието, че светът е кръгъл. Ако това е вярно, трябва да е възможно човек да го прекоси откъм върха му и да слезе от обратната страна, където да открие земи и морета, за които дори не е мечтал. През вековете мнозина дръзки мореплаватели са търсили път през леда към света отвъд него. Повечето, уви, загинали или се завърнали на юг премръзнали и смирени. Макар да е вярно, че Бялата пустиня се оттегля през лятото и се разширява през зимата, бреговѐте ѝ непрестанно се менят и никой мореплавател не е успял да открие легендарния северен път, нито пък топлото лятно море, което според майстер Христън от Бял пристан би могло да се намира скрито зад ледените грамади на най-далечния Север.

Моряците са по природа лековерни и суеверни и обичат приумиците си толкова, колкото и певците. Те разказват много истории за тези сковани от лед северни води. Говорят за причудливи светлини в небето, където майката-демон на ледените великани танцува вечно в нощта, примамвайки хората на север към смъртта им. Нашепват за Канибалския залив, където корабите влизат на своя отговорност – и най-често се оказват в капан, когато морето замръзне зад тях.

Разказват и за бледосини мъгли, които пълзят над водите, мъгли тъй студени, че който кораб премине през тях, замръзва на мига. За удавени призраци, които нощем се надигат, за да завлекат живите в сиво-зелените дълбини. За русалки с бледа кожа и покрити с черни люспи опашки, много по-свирепи от посестримите си на юг.

От всички причудливи и легендарни обитатели на Тръпнещото море най-прочути са ледените дракони. За тези огромни чудовища, многократно по-големи от драконите на Валирия, се твърди, че са направени от жив лед, с очи от бледосин кристал и огромни прозрачни криле, през които могат да се видят луната и звездите. Докато обикновените дракони (доколкото някой дракон би могъл да се нарече така) бълват огън, ледените дракони бълват мраз тъй ужасен, че само за миг може да превърне човек в ледена блок.

Моряци от десетки народи са зървали тези зверове през вековете, така че навярно в разказите им има някаква истина. Архимайстер Маргейт предполага, че много от легендите за северните морета – смразяващите мъгли, кораби от лед, Канибалския залив и други подобни, може да се обяснят като изкривени разкази за ледени дракони. Макар това предположение да е интересно, а и в известна степен елегантно, то си остава чиста догадка. Според моряшките истории, ледените дракони се размапят, когато загинат, така че нямаме нито едно неоспоримо доказателство за тяхното съществуване.

Но нека оставим настрана полетите на въображението и да се върнем към фактите. Въпреки зловещите легенди, възникнали за северните му предели, Тръпнещото море гъмжи от живот. Стотици видове риба плуват в дълбините му – сьомга, морски котки, скатове, миноги и други видове змиорки, както и бяла риба, морска пъстърва, акули, херинга, скумрия и треска. Раци и омари (някои наистина с чудовищни размери) се намират навсякъде по бреговете му, а по безбройните скалисти островчета и морски насипи се тълпят тюлени, нарвали, моржове и морски лъвове.

Като изключим предполагаемите ледени дракони, същинските крале на северните води са китовете. Тръпнещото море се обитава от няколко различни вида от тези огромни зверове, сред които сивите китове, белите китове, гърбавите китове, свирепите петнисти китове, които ловуват на глутници (наричани

Според легендите в Канибалския залив са погребани хиляда кораба, някои все още обитавани от децата и внуците на първоначалните си екипажи. Те оцелявали, като се прехранвали с плътта на нови, приклещени от леда моряци.

вълците на дивите морета), както и могъщите левиатани, най-старите и най-големите от всички живи твари на света.

Западният предел на Трънещото море, от Скагос и Сивите скали до делтата на Сарн, е най-богатият риболовен район в познатия свят. Особено многобройни там са треската и херингата. Риболовци от далечни земи, като Трите сестри на запад и Морош на изток, плават в тези води... ала го правят само със съгласието на Свободния град Браавос, чиито рибарски флотилии владеят моретата на северозапад от Есос, защитени от бойните кораби на Морския господар. Заедно с банкерството и търговията, риболовът е един от „трите устои", върху които се градят богатството и благополучието на Браавос.

Продължавайки на изток, безстрашният мореплавател ще излезе от браавоски води и ще навлезе в тези на Свободния град Лорат, чийто контрол не е толкова строг. Оттам ще подмине и Брадвата, където през хилядолетията най-различни народи са живели и загивали в безбройни войни. Източно от там са дълбоките сини води на Залива на горчивите водорасли, където кораби от Иб и Лорат често са се борили за надмощие и където последната голяма бойна флотилия на Сарнор била потопена от Морския господар на Браавос. На Иб тези води са познати като Залива на битките, а на Лорат – Залива на кръвта. Както и да се нарича, смята се, че на дъното му се намират хиляда потопени кораба и костите на петдесет хиляди удавени моряци – рай за раците, с които е известен Заливът на горчивите водорасли.

Отвъд него се намира делтата на Сарн, широката, течаща на север река, чиито многобройни притоци събират водите на голяма част от Есос. Там можем да видим Саат с неговите бели стени, последният (и най-незначителен според мнозина) от големите градове на сразеното кралство Сарнор. От другата страна на делтата пък можем да открием останките от Сарис, посестримата на Саат, плячкосана и унищожена от дотракски хал преди векове. Между тях, в друга част от устието на реката, се намира лоратската минна и риболовна колония Морош.

Още по-смелите, които продължат на изток, ще се натъкнат на брегове на малкото земеделско кралство Омбер. Неговите малодушни крале и немощни князе са най-известни с налозите в зърно, скъпоценности и млади момичета, които всяка година плащат на дотракските конни владетели, за да не ги нападат. Източно от Омбер морякът ни ще види Залива на бивните, прочута размножителна територия на моржове. А скоро след това ще се озове в сърцето на Трънещото море, където всяка скала и вълна е владение на косматите хора от големия остров Иб.

ИБ

През вековете най-различни народи са строили домовете си по браговете и островите на Трънещото море и са изпращали мореплаватели по студените му сиво-зеленикави води. Най-издръжливите и значими от тези народи са ибенците, древна и необщителна островна раса, която излиза на риболов по северните морета от зората на дните и живее на Ибенските острови.

Ибенците са различни от другите човешки раси. Те са силни хора, с широки гърди, плещести, ала рядко по-високи от пет и половина стъпки. Краката им са дебели и къси, а ръцете – дълги. Макар че са ниски и набити, те притежават огромна сила и в любимия им спорт, борбата, никой от Седемте кралства не може да се надява на победа срещу тях.

Нискочелите им лица имат малки, хлътнали очи, големи четвъртити зъби и масивни челюсти. Изглеждат скотски и отблъскващо в очите на вестеросците, като това впечатлението само се засилва от гърления им, изпълнен със сумтене език. Ала всъщност ибенците са изобретателен народ – умели занаятчии, ловци и следотърсачи, както и сърцати воини. Те са най-космата човешка раса в познатия свят. Макар кожата им да е бледа, а под нея да се виждат тъмносини вени, окосменето им е тъмно и четинесто. Ибенските мъже имат гъсти бради, а остри косми покриват краката, ръцете, гърдите и гърбовете им. Това тъмно окосмяване се среща често дори сред жените и дори по горните им устни.

(Натрапчивият слух, че ибенските жени имат шест бозки, обаче не е верен.)

Макар ибенските мъже да могат да посеят семето си в жените от Вестерос и други земи, плодовете на подобни съвкупления са често деформирани и винаги ялови, подобно на мулетата. Ибенските жени пък, ако се кръстосат с мъже от други земи, раждат само мъртви и уродливи деца.

Подобни съвкупления обаче са редки. Макар корабите от Пристана на Ибен да са честа гледка по кейовете навсякъде по брегoвете на Тясното море и дори чак до Летните острови и Стар Волантис, техните екипажи се придържат към собствения си род, дълбоко подозрителни към всички непознати. На самия Иб люде от други земи и раси нямат право да пристъпват отвъд територията на Пристана, освен в компанията на домакин. Подобни покани обаче са изключително редки.

Иб е вторият по големина остров в познатия свят – само Голям Морак между Нефритеното и Лятното море го превъзхожда. Иб, каменист и труднопроходим, е земя на високи сиви планини, древни лесове и бързи реки, а вътрешността му е свърталище на мечки и вълци. Някога на Иб са живели великани, но вече не е останал нито един, макар по равнините и възвишенията да все още да бродят мамути, а някои твърдят, че са виждали еднорози в по-високите планини.

Ибенците от горите и планините са още по-подозрителни към чужденците, отколкото братовчедите им от крайбрежието. Рядко говорят друг език освен своя. Прехранват се от горите, от козите си или копаят в недрата на земята за природни богатства. Обитават пещери, както и къщурки от сив камък, вкопани в земята, с покриви от каменни плочи или слама. Градчетата и селцата са рядкост. Ибенците от вътрешността на острова предпочитат да странят от себеподобните си и да живеят в уединение. Събират се само за венчавки, погребения и отдаване на почит към боговете. Злато, желязо и калай се намират в изобилие по планините на Иб, както и дървесина, кехлибар и всевъзможни животински кожи.

Ибенците от крайбрежието са по-склонни да поемат рискове. Храбри риболовци, те бродят из северните морета в търсене на треска, херинга, бяла риба и змиорки, но в останалата част от света са най-прочути като китоловци. Китоловните им кораби с техните издути трюмове са обичайна гледка по пристанищата на Тясното море и отвъд него. Макар да не са приятни за окото (или обонянието), ибенските кораби са прочути със здравината си. Строени са, за да устоят на всяка буря и на нападенията дори и от най-огромните левиатани. Костите и маста на китовете, които улавят, са основната търговска стока на ибенците. Те са превърнали Пристана на Ибен в най-големия и най-богат град на Тръпнещото море.

Сив и умърлушен на вид, Пристанът на Ибен владее Иб и по-малките острови от зората на времето. Това е град с калдъръмени улички, стръмни възвишения, претъпкани кейове и корабостроителници, осветен от стотици лампи с китова мас, висящи над улиците на железни вериги. Над него се извисява порутеният силует на замъка на Бога-Крал, огромно здание от грубо обработен камък, дом на сто ибенски крале. Последният от тях обаче бил свален непосредствено след Ориста на Валирия. В наши дни Иб и по-малките острови се управляват от Сенчестия съвет, чиито членове се избират от Хилядата, събрание на богати членове на гилдии, древни благородници, жреци и жрици, подобно на магистърските съвети на Свободните градове.

Далечен Иб, вторият по големина от ибенските острови, се намира на повече от сто левги на югоизток от Иб и е много по-мрачен и безлюден. Иб Сар, единственият му град, някога е бил място за изгнание, където ибенците изпращали най-големите си престъпници, като често преди това ги осакатявали, за да не могат никога да се завърнат в Иб. Макар този обичай да изчезнал след падането на Боговете-Крале, Иб Сар и до ден днешен пази мрачната си репутация.

Ибенците невинаги са се ограничавали до островите си. Имаме множество доказателства, че ибенци са живели на Брадвата, на Лоратските острови и по брегoвете на Залива на горчивите водорасли и Залива на бивните на запад, както и на Звука на левиатана и Хилядата острова на изток. Историята ни разказва и за множеството им опити да завладеят устието на Сарн, които ги въвлекли в кървави разпри със сарнорските градове–посестрими Саат и Сарис.

Боговете-Крале на Иб, преди падението си, всъщност успели да завладеят и да колонизират обширни територии от Северен Есос, точно под Иб. Това бил район с гъсти гори, които някога били дом на дребен, свенлив горски народ. Някои твърдят, че ибенците сложили край на тази миролюбива раса, а други вярват, че така наречените горски бродници са се скрили по-дълбоко в дъбравите или са избягали другаде. Дотраките още наричат огромната гора по северния бряг кралството на Ифеквеврон, името, с което им били известни изчезналите горски бродници.

Прочутият Корлис Веларион, Морската змия, лордът на Приливите, бил първият вестеросец, посетил тези гори. Когато се върнал от Хилядата острова, той

Историята на бойните ями на Мийрийн е известна като Червената книга и е написана от неизвестен юнкаец, преведена векове по-късно от майстер Елкин. В нея се споменава мимоходом, че много от продадените в робство ибенски жени попадали в бойните ями на Мийрийн, Юнкай и Ащапор, защото робовладелците от Юга ги смятали за твърде грозни, за да служат за роби в постелите им, и твърде неконтролируеми, за да работят в полята.

писал за дървета с издълбани стволове, за призраци, витаещи из пещерите, и за странната тишина на онова място. По-късно капитанът на риболовния кораб Копиеносец, Брайън от Староград, който бил пътешественик, търговец и любител на приключения, също описал странстванията си из Тръпнещото море. Именно той за пръв път написал, че дотракското име на изгубения народ е „онези, които бродят в горите". Никой от ибенците, с които разговарял Брайън, не бил виждал горски бродник, но всички твърдели, че те благославят дома, като нощем оставят листа, камъчета и вода на прага.

В най-силните си дни ибенското поселение на Есос достигнало по брой това на самия остров и било много по-богато. Все повече и повече от косматите хора прекосявали морето, за да си търсят късмета в колонията. Изсичали дърветата, за да изорат земята, заприщвали реките и потоците, копаели в хълмовете. Новите владения се управлявали от Ибиш, рибарско селце, прераснало в процъфтяващ пристанищен град, втори по размери след Пристана на Ибен. Собственият му пристан бил дълбок, а високи бели стени бранели града.

Всичко това приключило двеста години по-късно, когато пристигнали дотраките. Конните владетели дотогава избягвали горите по северното крайбрежие, защото според някои почитали изчезналите горски бродници, а според други – се страхували от тях. Във всеки случай дотраките не се страхували от ибенците. Хал след хал започнали да навлизат в ибенските територии. Прегазвали чифлиците, полята и укрепленията на косматите хора с огън и меч, избивали мъжете и пороббали жените.

Ибенците, пословично алчен и скъпернически народ, отказвали да плащат налози на халовете и предпочели да се бият. Спечелили някои значими победи и дори успели да унищожат огромния халазар на страховития хал Онко в епично сражение. Ала дотраките приижда ли непрестанно и всеки хал се опитвал да надмине предишния по размера на завоеванията си. Халазарите изтласквали ибенците все по-назад, докато накрая паднал и великият град Ибиш. Хал Скоро пръв нахлул в града през Портите от Китова кост, плячкосал храмовете и съкровищниците и отнесъл статуите на боговете във Вес Дотрак. Ибенците издигнали града си наново, но поколение по-късно историята била повторена от хал Рого, който опожарил половината Ибиш и поробил десет хиляди жени.

Сега от Ибиш са останали само развалини, а дотраките са го кръстили Вес Аресак (Града на страхливците), защото когато халазарът на хал Дако, внук на Онко, го приближил, за да плячкосва отново, останалите обитатели се качили на корабите си и избягали през морето в Иб. В гнева си Дако не само опожарил града, но и толкова много от околните територии, че отпосле го знаели като Дракона на Севера.

Иб поддържа скромно присъствие на Есос и до днес. Селището, наречено Нови Ибиш, се намира на малък полуостров, оградено от морето от три страни, а от четвъртата – от дървена стена, дълга почти колкото Вала на Нощния страж, макар и три пъти по-ниска. Тя цялата е настръхнала от защитни кули, а пред нея има дълбок ров. Зад стената хората от Иб са построили Нови Ибиш, който управлява крайно стеснените през морски владения на ибенците, но по думите на посетилите го мореплаватели това място е жалко и окаяно много повече подобно на Иб Сар, отколкото на богатия град, който конните владетели изравнили със земята.

Терио Ерастес, славният браавоски пътешественик, описал времето си сред дотраките и станал свидетел на краха на Ибиш, докато бил гост на хал Дако. В хрониката си „Огън сред степите" отбелязва, че хал Дако много се гордеел, задето го наричали Дракона на Севера, но накрая съжалявал за това. Когато халазарът му бил унищожен в битка от хал Темо, по-младият Темо пленил Дако и нахранил с него пламъците, парче по парче, като отрязал ръцете, краката и гениталиите му и ги хвърлял в огъня пред очите му. Преди това изгорил живи жените и синовете му по същия начин.

НА ИЗТОК ОТ ИБ

Отвъд ибенските брегове и реките на Ифеквеврон, от степите започват да се издигат предпланините на Костите, а още по̀ на изток самите планини пък се спускат към морето. Дори от левги разстояние в Тръпнещото море може да се различат високите северни върхове с ледените им корони и назъбени скали, които сякаш пробождат небето. Дотраките ги наричат Казаадж Заска (Белите планини).

Отвъд тях има цял различен свят, който малцина вестеросци са виждали. Стигналите дотук, като Ломас Дългата крачка, са дошли по суша през планинските проходи или са доплавали по топлите южни води през Нефритените порти.

Макар че източните води на Тръпнещото море са също толкова богати на улов, колкото и западните, малцина се възползват от това, с изключение на самите ибенци, защото оттатък Костите са земите на номадския народ Джогос Нхаи, свирепа раса от воини на коне, които нито строят кораби, нито се интересуват от мореплаване. Китоловците от Пристана на Ибен редовно обхождат Звука на левиатана, където огромните китове идват, за да се чифтосват и да раждат малките си. Ибенските риболовци говорят и за гигантски пасажи от треска в по-дълбоките води, както и тюлени и моржове по скалистите островчета на север и раци паяци и императорски раци, пъплещи навсякъде. Но иначе тези източни морета са необитавани.

Още по-нататък пък са така наречените Хиляда острова (от ибенските картографи знаем, че са по-малко от триста). Те са голи, ветровити скали, за които някои вярват, че са последните останки от удавено кралство, чиито градове и кули били потопени от издигналите се морета преди хиляди години. Само най-смелите или най-отчаяни моряци стъпват на тези острови, защото обитателите им, макар и малобройни, са крайно странен и негостоприемен народ със зеленикава кожа и нито един косъм по телата си. Те изпиляват зъбите на жените си в остри връхчета и обрязват мъжете си. Не говорят нито един познат език и се мълви, че принасяли моряците в жертва на своите люспести, рибоглави богове, чиито издялани в камъка подобия се показват по каменистите брегове при отлив. Макар и обградени отвсякъде от вода, тези островитяни така се страхуват от морето, че не искат да пристъпят във водата даже под заплаха от смърт.

Самият Корлис Веларион не посмял да продължи след Хилядата острова – там Морската змия прекратил голямото си северно пътешествие. Всъщност нямало причина да продължи, освен може би жаждата да разбере какво се крие зад следващия хоризонт. Дори рибата в тези морета имала странна форма и горчив, неприятен вкус.

Единственото пристанище на изток от Костите, което си струва да се спомене, е Нефер – главният град на кралство Н'гхаи, обградено от варовикови морски скали и вечно обгърнато в мъгли. Погледнат от пристанището, Нефер прилича на малко градче, но се твърди, че девет десети от него се намират под земята. Затова пътешествениците наричат Нефер Скритият град. Каквото и да е името му, градът има мрачната слава на свърталище на некроманти и изтезатели.

Отвъд Н'гхаи са горите на Мосови, студена, мрачна шир, обитавана от превъплъщенци и ловци на демони. А отвъд Мосови... никой вестеросец не би могъл да каже. Някои септони смятат, че на изток от Мосови светът свършва, отстъпвайки първо на царството на мъглите, след това на царството на мрака, а накрая на царството на бурите и хаоса, където небето и океанът се сливат. Мореплаватели, певци и други мечтатели предпочитат да вярват, че Тръпнещото море продължава вечно. Оттатък най-източната точка на Есос, оттатък острови и непознати, некартографирани континенти, земи отвъд представите им, където странни народи се прекланят пред странни богове под странни звезди. По-мъдрите пък предполагат, че някъде отвъд познатите ни води изток се превръща в запад и ако светът наистина е кръгъл, Тръпнещото море вероятно се слива с Морето на залеза.

Може би е така. Или пък не. Докато не се роди новата Морска змия и не опъне платната към Изтока, никой няма да разбере със сигурност.

Костите и отвъд

НА ИЗТОК СЛЕД ВЕС ДОТРАК и Майката на планините степите преминават в леки възвишения и гори, а земята под краката на пътешественика става твърда и камениста, изкачвайки се все нагоре. Хълмовете стават по-диви и стръмни, а скоро в далечината се показват и планините. Върховете им сякаш се носят в небето на изток, синьо-сиви колоси, тъй огромни, назъбени и заплашителни, че дори Ломас Дългата крачка, този неустрашим скиталец (ако историите му са верни), изгубил смелост, като ги видял, вярвайки, че най-после е стигнал края на света.

Предците на дотраките и останалите конни народи из степите знаели друго, защото някои от тях още помнели прехода от земите отвъд. Дали са дошли на запад в търсене на нови земи и богатства, или са бягали от нещо? Историите твърдят различни неща, тъй че може би никога няма да узнаем, но може да сме сигурни, че са преживели много мъки, защото пътят им е белязан с костите, които оставили след себе си. Кости на хора, на коне, на великани, на камили и на биволи, на всякакви зверове, птици и чудовища: можем да открием всичко сред тези свирепи върхове.

На тях са кръстени и планините: Костите. Най-високата планинска верига в познатия свят от Морето на залеза до Асшаи край Сянката, Костите се простират от Тръпнещото море до Нефритеното море, една стена от разкривени остри канари, дълга над петстотин левги от север до юг и още сто левги от изток на запад.

Дълбоки снегове покриват северните Кости, а пясъчни бури жулят върховете и долчинките на южните им посестрими и им придават странни форми. В дългите левги по средата реки реват гръмко през дълбоки каньони, а малки вдлъбнатини в скалата преминават в огромни пещери и мрачни морета. Но колкото и враждебни да изглеждат Костите за незапознатите, през вековете те са приютявали и хора, и по-странни същества. Из покритите със сняг най-северни върхове, познати като Кразаадж Заска („Белите планини"), на дотракски) и зиме, и лете вият студени ветрове, идващи откъм Тръпнещото море. Но дори и те някога са били обиталище на джхогвините, каменните великани, за които се говори, че били два пъти по-едри от тези във Вестерос. Уви, последният джхогвин загинал преди хиляда години и оттогава само огромните им кости бележат някогашните им територии.

„Към Костите водят хиляди пътища – казват мъдреците от Карт до Кохор, – но само три водят навън." Колкото и непристъпни да изглеждат отдалече, към сърцевината на планините наистина водят стотици кози пътеки или такива, проправени от човешки крак, както и дири от дивеч, пресъхнали корита на потоци и удобни склонове. По тях пътешественици, търговци и търсачи на приключения могат да стигнат до сърцето на планината. На определени места има древни стъпала и скрити тунели и проходи, чакащи онези, които знаят как да ги намерят. Ала много от тези пътища са коварни, а други просто водят наникъде или са капани за невнимателните.

Когато са с водач, който е наясно с опасностите, малки групи от хора, добре въоръжени и добре запасени, могат да преминат през Костите по безброй пътеки. Армиите, търговските керван и самотните пътешественици обаче е най-добре да се придържат към главните пътища – трите планински прохода, мостовете между Запада и Изтока: Стоманения път, Каменния път и Пясъчния път.

Стоманеният път (кръстен така заради всички битки, които е видял) и Каменният път тръгват от Вес Дотрак. Първият се движи почти право на изток под най-високите върхове на Костите, а вторият завива на югоизток, за да се слее със стария Път на копната при руините на Юайнишар (наричан от конните владетели Вес Джини) и оттам започва да се изкачва нагоре. Далеч на юг Пясъчният път преминава през южните Кости (наричани понякога Сухите кости, защото водата там е рядкост) и обкръжаващите ги пустини. Той свързва големия пристанищен град Карт с пазарния град Тики, портата към Изтока.

Дори по тези добре утъпкани пътища прекосяването на Костите е трудно и рисковано... а за безопасното преминаване трябва и да се плати. В източния край на планините се намират три могъщи града-крепости, последните останки от някога влиятелната Патримония на Хиркоон. Баясабад, Градът на змиите, пази източния край на Пясъчния път и получава налог от всеки, който иска да премине. Каменният път със своите дълбоки дефилета и тесни, безкрайно лъкатушещи пътеки преминава под стените на Самириана, сив каменен град, изсечен в самите скали на планината, която брани. А на север, облечени в кожи воини яздят

Според много сведения, планинските воини на Каякаяная, Самириана и Баясабад са до една жени, дъщери на Великите бащи, господари на трите града. Там момичетата се учели да яздят и да се катерят, преди да се научат да ходят. Обучавали се и в изкуството на лъка, копието, камата и прашката още от най-ранно детство. Самият Ломас Дългата крачка ни казва, че на света няма по-страховити воини. Колкото до братята им, синовете на Великите бащи, деветдесет и девет от всеки сто момчета били кастрирани, когато възмъжеят. Те изживявали остатъка от живота си като евнуси и служели на градовете си като писари, свещеници, мислители, слуги, готвачи, фермери и занаятчии. Само най-обещаващите мъже, най-едрите, силни и красиви сред тях, можели да имат потомство и на свой ред да станат Велики бащи. Майстер Найлин в своя труд „Рубини и желязо" – наречен така заради обичая на жените воини да носят железни халки на зърната си и рубини по бузите си – разсъждава какво е довело до тези странни порядки.

по люшкащите се мостове и подземните проходи на Стоманения път, съпровождайки керваните от и към Каякаяная, чиито стени са от черен базалт, черно желязо и жълти кости.

Трите града-крепости започнали като същински укрепления, чиито гарнизони пазели западните покрайнини на Патриарсите на Хиркоон от разбойници, нашественици и диваци от Костите, както и от варварите, които живеели отвъд тях. През вековете обаче цитаделите станали градове, а от самият Хиркоон останала само прах, когато езерата и реките му пресъхнали и някога плодородните му поля се превърнали в пустиня. Днес сърцевината на Хиркоон е Голямото пясъчно море, обширна пустош, изпълнена с шепнещи дюни, сухи корита на реки и руини на крепости и градчета, изгаряни от палещото слънце. Казват, че в подалечните южни части на морето е толкова горещо, че водата завира и се изпарява.

Отвъд Голямото пясъчно море ни чака друг свят: Далечният изток. Той е огромна земя на равнини, хълмове и речни долини, които сякаш нямат край и където странни богове повеляват на още по-странни народи. Там от зората на времето са се издигали и са упадали много горди кралства и големи градове. Повечето са почти непознати на запад, дори имената им не се помнят. На Цитаделата са известни само най-общите факти от историята на Далечния изток и дори в тези истории, които са достигнали до нас през дългите левги от планини и пустини, има много пропуски, неизвестни и противоречия. На практика е невъзможно да преценим каква част от тези истории е истина и каква част е плод на трескавото въображение на певци, разказвачи и дойки.

Ала най-старата и най-великата от източните цивилизации съществува и до ден днешен: Древната, Славна, Златна империя на Юай Тай.

ЮАЙ ТАЙ

Легендарна земя дори за хората от Седемте кралства, Юай Тай е голяма и разнообразна страна, с брулени от вятъра полета и нежно заоблени хълмове, джунгли и дъждовни гори, дълбоки езера, бързи реки и свиващи се вътрешни морета. Прочутите му богатства са толкова големи, че принцовете му живеели в домове от чисто злато и се хранели със сладкиши, поръсени със стрити перли и нефрит. Ломас Дългата крачка, стъписан от чудесата на тази страна, нарекъл Юай Тай „земята на хиляда богове и сто принцове, управлявана от един Бог-Император".

Онези, посетили днешния Юай Тай, ни разказват, че хилядата богове и стотe принцове все още са там... ала Боговете-Императори са трима и всеки претендира за правото да си сложи златотканата мантия, зелените перли и нефрита, които се полагат само на Върховния император. Нито един от тях не притежава реална власт – макар милиони да боготворят небесносиния император на Юин и да се просват в краката му, когато го зърнат, властта му не се простира подалеч от стените на собствения му град. Стотe принцове, за които пише Ломас Дългата крачка, управляват владенията си както поискат, като същото правят и най-различни разбойници, крале-монаси, чародеи, бойни главатари, имперски генерали и бирници.

Знаем, че невинаги е било така. В древността Боговете-Императори на Юай Тай са били най-могъщите монарси в света, с богатства, по-големи дори от тези на Валирия в зенита ѝ и армии с невъобразими мащаби.

В началото, според монасите писари на Юин, всички земи между Костите и ледената пустиня на име Сивата

ВДЯСНО | *Хиркоон Героя със Светлоносец в ръка, повел добродетелните в битка.*

пустош, от Тръпнещото море до Нефритеното море (включително дори великият, свят остров Ленг) образували едно-единствено кралство, управлявано от бога-на-Земята, единственият син на Нощния лъв и Девицата от Светлина. Той пътувал из владенията си в паланкин, изсечен от една-единствена перла и носен от сто крали-ци, неговите съпруги. Десет хиляди години Великата им-перия на Зората процъфтявала в мир и благоденствие под управлението на бога-на-Земята, докато накрая той не се възкачил сред звездите при предтечите си.

След това властта преминала у най-големия му син, който бил познат като Перления император и уп-равлявал хиляда години. Последвали го Нефритеният император, Турмалиновият император, Ониксовият император, Топазеният император и Опаленият им-ператор, като всеки управлявал векове... ала всяко ца-руване било по-късо и по-размирно от предишното, защото по границите на Великата империя напирали диваци и страховити зверове. По-дребните крале се възгордели и разбунтували, а простолюдието се отда-ло на сребролюбие, завист, сладострастие, убийства, кръвосмешение, лакомия и леност.

Когато дъщерята на Опаления император го на-следила като Аметистовата императрица, нейният по-малък брат ѝ завидял, свалил я от трона и я убил, като се провъзгласил за Халцедоновия император. С него започнало време на кървав терор. Той практику-вал тъмни изкуства, изтезания и некромантство, по-робил народа си, оженил се за жена-тигър и пирувал с човешка плът. Отрекъл се от истинските богове, за да се кланя на черна каменна плоча, паднала от небето. (Мнозина книжовници смятат Халцедоновия импера-тор за първия Върховен жрец на зловещата Църква на звездната премъдрост, която съществува и до днес в много пристанища по света.)

В аналите на Далечния изток именно Кърваво̀то предателство, както наричат тази узурпация, сложило началото на мрака, известен ни като Дългата нощ. От-чаяна от плъзналото навсякъде зло, Девицата от Свет-лина обърнала гръб на света, а Нощния лъв пристъпил, изпълнен с гняв, за да накаже порочното човечество.

Никой не може да каже колко дълго господствал мра-кът, но всички са съгласни, че се надигнал велик воин – по-знат под различни имена: Хиркоон Героя, Азор Ахаи, Юин Тар, Неферион и Елдрик Сенкоубиеца. Той вдъхнал кураж на човеците и повел добродетелните в битка с пламтящия си меч Светлоносец. Мракът бил победен и светлината и обичта се завърнали отново в света.

Ала Великата империя на Зората така и не се пре-

родила – върналият се в светлината свят бил разкъсан, всяко племе поело по свой път, уплашено от останалите, а войната, сладострастието и убийствата продължават и до ден днешен. Поне така вярват мъжете и жените от Далечния изток.

В Цитаделата на Староград и други средища на познание в Запада майстерите смятат тези разкази за Великата империя и падението ѝ за легенди, а не за история. Никой обаче не се съмнява, че юайтайската цивилизация е древна, може би дори съвременник на кралствата на Кралиците на рибарите край Сребърно море. В самия Юай Тай жреците настояват, че първите човешки селища и градове били издигнати по брековете на Нефритеното море и отхвърлят претенциите на Сарнор и Гхис като самохвалството на диваци и деца.

Независимо дали това е истина, или не, Юай Тай несъмнено е било сред първите места, в които човечеството се издигнало от ямата на дивачеството към цивилизацията... и писмеността, защото мислителите от Изтока владеят изкуството на четмото и писмото от много хиляди години. Най-древните им летописи са почитани, почти боготворени, от книжовниците им и също толкова ревностно пазени. Историите, които сме успели да сглобим, са събрани от разказите на пътешественици и откъслечните текстове, изнесени някак от Юай Тай и намерили път през моретата до Цитаделата.

Да разкажем пълната история на Юай Тай е подвиг, далеч отвъд мащабите, на които сме способни тук – хрониката би съдържала житията на стотици императори и безбройни войни, завоевания и бунтове. Достатъчно е да споменем само, че Златната империя е познавала периоди на възход и падение, разцъфтявала е, повяхвала и отново разцъфтявала през вековете, устоявала е на наводнения и суши, пясъчни бури и земни трусове, поглъщали цели градове. И през страниците на историята ѝ са преминали хиляди герои и страхливци, наложници, чародеи и книжовници.

Откакто Далечният изток отворил отново очи след Дългата нощ и последвалите векове на хаос, над земите, които наричаме Юай Тай, са господствали единайсет династии. Някои оцелели не повече от половин век, а най-дългата просъществувала седемстотин години. Някои династии отстъпили властта на други мирно, а някои – с огън и меч. В четири случая краят на династията бил последван от период на анархия и беззаконие,

БОГОВЕТЕ-ИМПЕРАТОРИ НА ЮАЙ ТАЙ

За да разкажем най-важните събития от тази дълга история, ще ни трябват много повече думи, отколкото можем да отделим. Въпреки това няма да е редно да не споменем поне някои от най-славните Богове-Императори на Юай Тай

Хар Лои, първият от сивите императори, чийто трон бил седло, защото прекарал цялото си царуване сред воини, яздейки от една битка към друга.

Чок Чок, Гърбавия, петнайсети и последен от индиговите императори, който имал сто съпруги и хиляда наложници. Станал баща на безчет дъщери – ала нямал син.

Менго Куен, бляскавия Бог, трети от нефритенозелените императори, който царувал в палат, където стените, подовете и колоните били позлатени, а всички мебели били направени от злато, дори и нощните гърнета.

Ло То, или Ло Дългата лъжица и Ло Ужасяващия, двайсет и вторият кървавочервен император, предполагаемо чародей и канибал, за когото се говори, че премахвал темето на враговете си и изяждал мозъците им с дълга лъжица с перлена дръжка, докато са все още живи.

Ло Док, наречен Ло Слабоумния, трийсет и четвъртият кървавочервен император, наглед слабоумен, чиято болест го карала да се гърчи и пръпъва, когато ходел, и да се лигави, когато се опитвал да говори. Въпреки това управлявал мъдро над трийсет години (макар някои да предполагат, че същинският владетел била съпругата му, страховитата Бати Ма Ло).

Деветимата евнуси, перленобелите императори, които дали на Юай Тай сто и трийсет години мир и благоденствие. Като младежи и принцове те живеели подобно на останалите мъже, женели се и имали наложници, които да им раждат наследници – ала след възкачването си всеки отдавал мъжеството си на ножа, за да се посвети изцяло на империята.

Джар Хар и синовете му **Джар Джок** и **Джар Хан**, шестият, седмият и осмият от морскозелените императори. По време на тяхното управление империята постигнала най-големия си разцвет. Джар Хар завладял Ленг, Джар Хан превзел Голям Морак, а Джар Хан вземал налози от Карт, Стари Гхис, Асшаи и други далечни земи, търгувайки дори с Валирия.

Чаи Дук, четвъртият жълт император, който се оженил за валирианска благородничка и имал дракон в кралския си двор.

когато главатари и дребни крале воювали за надмощие – най-дългият от тези периоди продължил повече от век.

Юай Тай е необятна земя, голяма част от която е покрита с гъсти лесове и горещи джунгли. Ала пътуването от единия до другия край на империята е бързо и безопасно, благодарение на широките каменни пътища, построени от Деветимата евнуси. На света няма по-добри от тези пътища, с изключение на драконовите пътища на валирианците.

Славата на юайтайските градове се носи надалеч, защото никоя друга земя не може да се похвали с толкова много. Ако повярваме на Ломас Дългата крачка, никой от градовете на Запада не може да се сравни с тези в Юай Тай по размери и великолепие. „Дори развалините им засрамват нашите...", казва Дългата крачка... а Юай Тай гъмжи от руини. В своя „Нефритен компендиум" Колоквo Вотар – най-добрият ни източник на сведения за земите край Нефритеното море, пише, че под всеки юайтайски град са погребани още три.

През вековете столицата на Златната империя се е местила къде ли не десетки пъти, докато бойни главатари враждували помежду си, а династиите се издигали и падали. Сивите, индиговите и перленобелите императори управлявали от Юин край брега на Нефритеното море. Това бил първият и най-великолепният сред юайтайските градове, ала кървавочервените императори издигнали друг в сърцето на джунглата и го нарекли име Пол Ко, Чука на Джогос Нхаи, сам се нарекъл първия оранжев император, обявявайки за своя столица хаотичния си, обширен гарнизон на име Търговския град. Кой от тези трима императори ще надделее, е въпрос, който ще оставим на историците от утрешния ден.

Никое описание на Юай Тай не би било пълно, ако не споменем Петте крепости, редица от могъщи древни цитадели по далечните североизточни граници на Златната империя. Намират се между Кървящото море (наречено така заради характерния цвят на дълбоките си води, резултат от морско растение, намиращо се само там) и Планините на Морн.

Петте крепости са много стари, по-стари от Златната империя – някои смятат, че били издигнати от Перления император в зората на Великата империя, за да отблъскват Нощния лъв и демоните му от човешките владения... и наистина, има нещо богоподобно или демонично в чудовищните размери на тези крепости. Всяка от тях може да побере десет хиляди мъже, а масивните им стени са високи почти хиляда стъпки.

За земите отвъд Петте крепости знаем още по-малко. Легенди, лъжи и истории на пътешественици са всичко, което достига до нас от тези далечни места. Чуваме слухове за градове, където хората се реят като орли на криле от кожа, за градове от кости, за раса от безкръвни човеци, живеещи между дълбоката долина на

Някои мислители от Запада предполагат, че в градежа на Петте крепости може да са участвали валирианците. Огромните стени са от споен черен камък и приличат на някои валириански цитадели на запад... но това звучи недостоверно, защото Крепостите са отпреди процъфтяването на Свободната твърд, нито пък има информация за драконови владетели, стигнали толкова далеч на изток. И тъй, Петте крепости си остават загадка. Издигат се непокътнати от времето и до днес, пазейки покрайнините на Златната империя срещу нашественици от Сивата пустош.

Си Ко Славния (отдавна порутен и обрасъл с лиани, а славата му е жива само в легендите). Виолетовите пък предпочели Тики, града на многото кули в западните хълмове, а войнствените ръждивочервени императори царували от Джинки, за да защитават по-добре границите си срещу грабителите от Сенчестите земи.

В наши дни Юин отново е столица на Юай Тай. Там седемнайсетият небесносин император Бу Гаи седи на престола си, потънал в разкош, а дворецът му е по-голям от целия Кралски чертог. Ала още по-далеч на изток, много отвъд границите на Златната империя, отвъд Планините на Морн, в град Каркоса на Скритото море, живее в изгнание чародей, който твърди, че е шейсет и деветият жълт император от династия, изчезнала преди хиляда години. А по-наскоро пък генерал на име Сухата глъб и планините. Чуваме да се шепне и за Сивата пустош и човекоядните ѝ пясъци и шриковете, които я обитават – получовешки създания със зелени люспи и отровни зъби. Дали наистина са хора-гущери или (по-вероятно) хора, облечени в кожите на гущери? Или са просто небивалици като таласъмите от източните пустини? Говори се също, че дори и шриковете живеят в ужас от К'дат насред Сивата пустош, град, по-стар от времето, където се изпълняват неописуеми обреди, за да утоляват глада на луди богове. Дали съществува подобен град? И ако съществува, какво ли представлява?

По тези въпроси дори Ломас Дългата крачка мълчи. Може би жреците на Юай Тай знаят, но ако е така, не желаят да споделят тези истини с нас.

РАВНИНИТЕ НА ДЖОГОС НХАИ

Воините ездачи на име Джогос Нхаи обитават земите на север от Юай Тай, обрулени от вятъра равнини и ниски хълмове, които се простират от златната Империя до пустите брегове на Тръпнещото море. Подобно на дотраките от западните степи, те са номади, живеещи в юрти и шатри, и прекарват по-голямата част от живота си на седлото. Те са също така горделив, неспокоен и войнствен народ, който цени свободата си над всичко и никога не се застоява задълго на едно място.

Ала в много неща тези хора от Далечния изток са различни от конните владетели от Запада. Джогос Нхаи като цяло са с една глава по-ниски от дотраките и не особено привлекателни в очите на западняците – набити, кривокраки и смугли, с големи глави, малки лица и жълтеникава кожа. И мъжете, и жените имат заострени черепи, резултат от необичайната традиция главата на детето в първите му две години да се пристяга здраво. Дотракските воини се гордеят с дължината на плитките си, а мъжете от Джогос Нхаи бръснат главите си, оставяйки само ивица коса по средата на темето. Жените им пък са с напълно голи глави, а се твърди, че бръснат и женските си части.

Конете на Джогос Нхаи са по-малки от буйните жребци на дотраките. Степите на изток от Костите са по-сухи и по-неплодородни от Дотракското море, а тревите – по-редки и не предлагат обилна паша за животните. И тъй, тези мъже и жени яздят зорсове, издръжливи зверове, кръстоска между коне и други странни, подобни на коне създания от южните части на Юай Тай и остров Ленг. Зли и необичайни на вид, с козини на черни и бели ивици, зорсовете на Джогос Нхаи са прочути със силата си и могат да оцелеят само на бурени и дяволска трева в продължение на много месеци, като изминават и дълги разстояния без вода и фураж.

За разлика от дотраките, чиито халове предвождат огромни халазари през степите, Джогос Нхаи се движат на малки групички, най-често от близки роднини. Всяка от групите се предвожда от боен главатар джхат, както и от Лунна певица, жена, съчетаваща ролите не жрица, лечителка и съдник. Джхат води рода в битка и по време на набези, а за останалото отговаря лунната певица.

Извън стените на свещения Вес Дотрак дотракските халове се сражават непрестанно помежду си, но боговете на Джогос Нхаи им забраняват да проливат кръвта на собствените си хора. Младежи понякога крадат кози, кучета и зорсове от други родове, а сестрите им си отвличат съпрузи, но това са ритуали, които са позволени от боговете на равнините и проливането на кръв в тях е забранено.

Лицето, което ездачите на зорсове показват на външните хора, е съвсем различно. Те живеят в постоянна война с всичките си съседи. Набезите им срещу Н'гхаи, древната земя североизточно от владенията им, са оставили от някога гордото кралство само град Нефер и околностите му. Легендите гласят, че Джогос Нхаи, водени от своя джхатар Гхарак Кривогледия – джхат на джхатовете, боен главатар на целия народ, сразили и последния от джхогвините в Битката при Виещите хълмове.

Преди Сухите времена и настъплението на Голямото пясъчно море Джогос Нхаи водили много кървави погранични войни с Патримонията на Хиркоон, тровели реки и кладенци, опожарявали селца и градове и поробвали хиляди. Хиркоонците пък принасяли в жертва хиляди от ездачите на зорсове на мрачните си, вечно гладни богове. Враждата между номадите и жените воини продължава, ожесточена и горчива, и до ден днешен, а през вековете десетки джхатари са водили армии по Стоманения път. Досега всички тези нападения са се проваляли под стените на Каякяная, ала Лунните певици още говорят за деня, когато Джогос Нхаи ще покорят тази крепост и ще стигнат до плодородните земи отвъд.

Дори могъщата Златна империя на Юай Тай не е застрахована от грабителствата на Джогос Нхаи, както мнозина юайтайски благородници и дребни принцове разбрали с цената на много скръб. Набезите срещу империята са начин на живот за номадите, източник на цялото злато и бижута по ръцете и шиите на техните лунни певици и джхатове, както и на робите,

Сред Джогос Нхаи джхатовете са обикновено мъже, а Лунните певици – жени, но жени джхатове и мъже лунни певци не са нещо нечувано. Това не е винаги очевидно за чужденците, защото момиче, избрало пътя на воина, трябва да се облича и да живее като мъж, а момче, което иска да е Лунен певец, трябва да се облича и да живее като жена.

ВДЯСНО | *Джогос Нхаи на своите зорсове.*

които им служат и които се грижат за стадата им. През последните две хиляди години ездачите на зорсове от северните равнини са превърнали в руини поне десет големи юайтайски града, сто по-малки градчета и безброй чифлици и поля.

За същото време много имперски генерали и трима Богове-Императори са водили армии през равнините, за да прекършат номадите. От историята знаем, че подобни опити рядко завършват добре. Нашествениците може да избият стадата на номадите, да опожарят шатрите и юртите им, да събират налози в злато, предмети и роби от родовете, с които се сблъскват, и дори да принудят шепа джхатове да се закълнат във вечна вярност на Бога-Император, отказвайки се завинаги от нападения срещу империята... но по-голямата част от Джогос Нхаи просто побягвали пред имперските воинства и отказвали да влязат в сражение. Рано или късно генералът, или владетелят, губел търпение и се връщал назад, а нещата продължавали постарому.

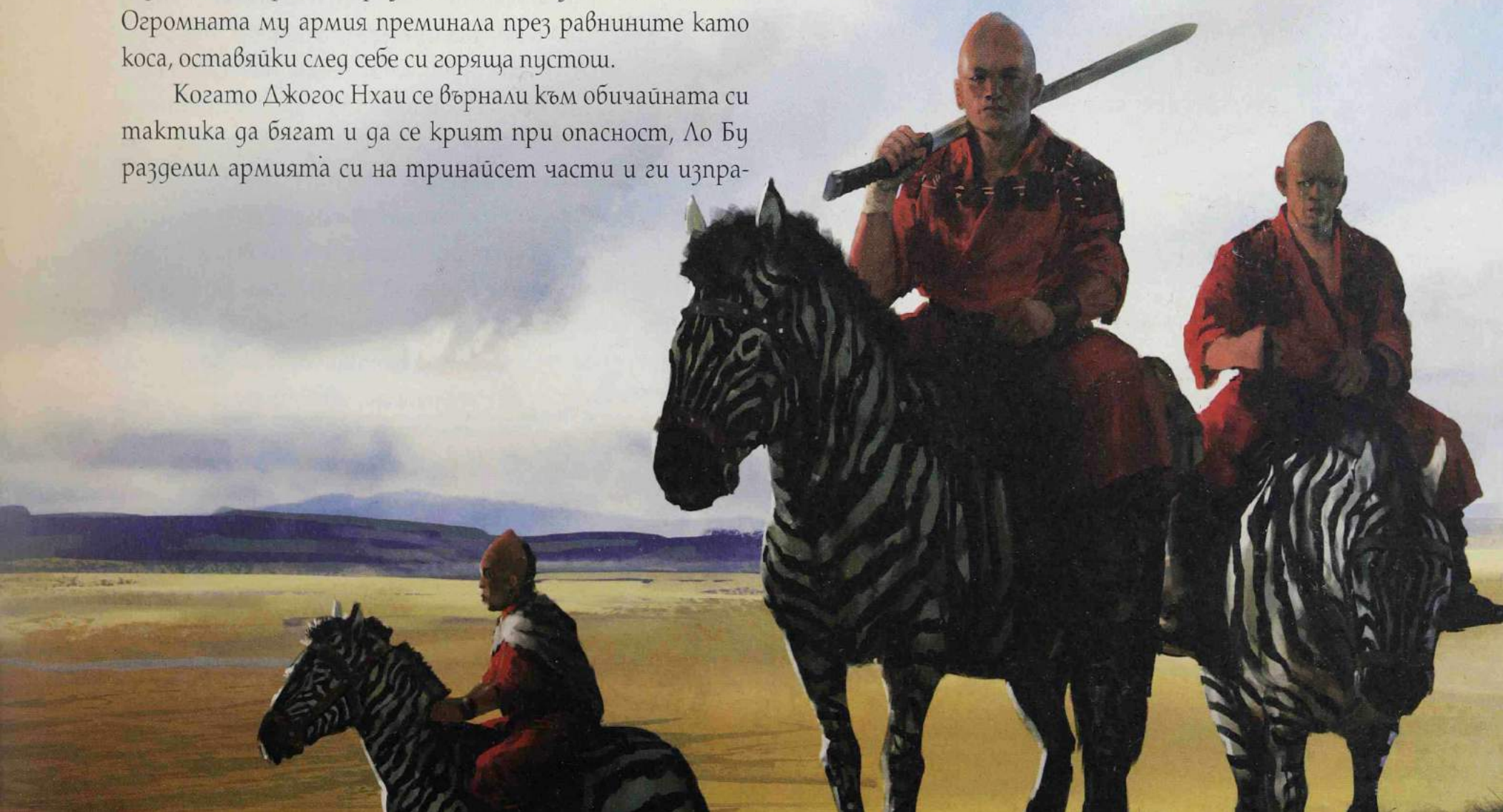
В дългото царуване на Ло Хан, четирийсет и втория кървавочервен император, три подобни нашествия на равнините завършили по гореописания начин. В последните години на Ло Хан Джогос Нхаи станали подръзки и ненаситни, отколкото били в началото на царуването му. След смъртта му неговият млад и храбър син Ло Бу решил да сложи край на заплахата веднъж завинаги. Той събрал могъща армия – според някои сведения триста хиляди мъже, и прекосил границите си с една-единичка цел: клане. Налозите, заложниците, клетвите за вярност и мирните предложения не го умилостивявали. Огромната му армия преминала през равнините като коса, оставяйки след себе си горяща пустош.

Когато Джогос Нхаи се върнали към обичайната си тактика да бягат и да се крият при опасност, Ло Бу разделил армията си на тринайсет части и ги изпратил във всички посоки, за да изловят номадите където и да отидат. Записано е, че в тази кампания загинали един милион от ездачите на зорсове.

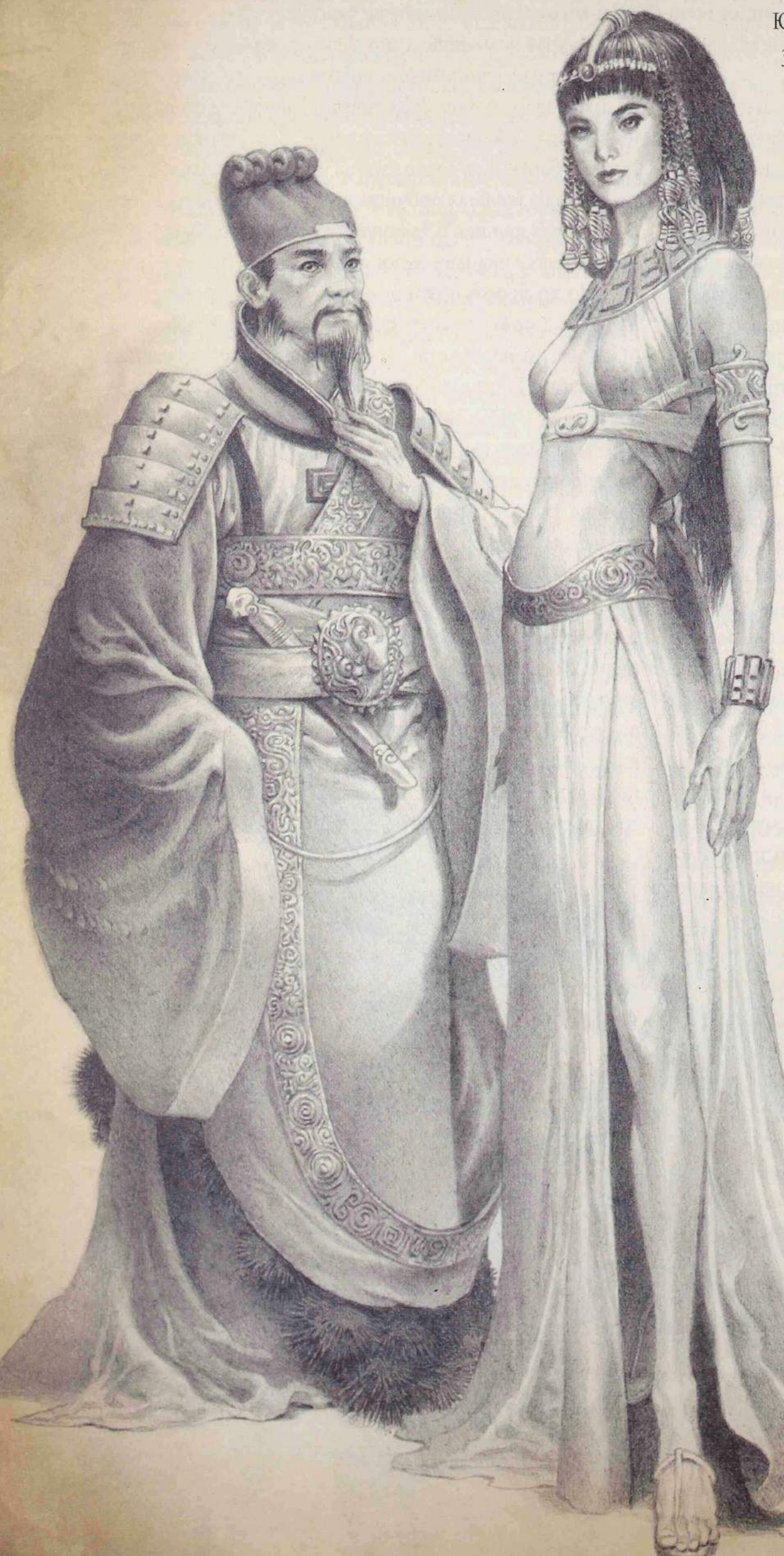
Накрая номадите, изправени пред пълно унищожение, сторили нещо, което никога до този момент не били правили. Хиляда враждуващи кланове се обединили и издигнали джхатар, жена на име Жеа. Позната като Жеа Яловата, Жеа Зорсоликата и Жеа Жестоката, още преди това тя била прочута с хитростта си и се помни и до ден днешен в Златната империя на Юай Тай. С нея майките плашат непослушните си деца.

По храброст и бойни умения Ло Бу бил ненадминат, но не можел да се сравнява по ум и лукавство с Жеа. Младият император и съсухрената джхатар воювали две години. Тя успяла да изолира всяка от тринайсетте му армии, избила съгледвачите и отрядите, които им набавяли храна, уморила ги от глад и жажда, примамвала ги непрестанно в капани и пустини и ги унищожила една по една. Накрая бързите ѝ ездачи връхлетели войнството на самия Ло Бу, в нощ на сеч, тъй жестока, че всеки поток на двайсет левги околовръст почервенял.

Сред загиналите бил и самият Ло Бу, четирийсет и третият и последен от кървавочервените императори. Когато поднесли отрязаната му глава на Жеа, тя поискала да почистят черепа и да го потопят в злато, за да пие от него. Оттогава насетне всеки джхатар на Джогос Нхаи е пил ферментирало зорско мляко от позлатения череп на Момчето, прекалено дръзко за свое собствено добро, както го запомнили.

ЛЕНГ

Югоизточно от Юин, обграден от топлите, зелени води на Нефритеното море, тучният остров на Ленг е дом на „десет хиляди тигъра и десет милиона маймуни", или поне така го е описал Ломас Дългата крачка. Огромните човекоподобни маймуни на Ленг също са всеизвестни – сред тях са петнистите гърбави маймуни, според разказите умни почти колкото хора, и качулатите маймуни, големи колкото великани, толкова силни, че могат да откъснат крайниците на мъж със същата лекота, с която момче къса крилцата на муха.

Историята на Ленг е почти толкова древна, колкото на Юай Тай, но на запад от Нефритените протоци не се знае почти нищо за нея. В сърцето на джунглата има причудливи руини – огромни здания, отдавна порутени, така обрасли, че над земята се виждат само останките им... ала се говори, че под нея безкрайни лабиринти от тунели водят към огромни зали, а издълбани стъпала се спускат на стотици стъпки под повърхността. Никой не би могъл да каже кой е построил тези градове, нито кога. Навярно те са единствената следа от отдавна изчезнал народ.

Настоящите обитатели на Ленг са две разновидности, тъй различни, че можем да ги считаме за два съвсем отделни народа.

През голяма част от скорошната си история Ленг е бил част от Златната империя на Юай Тай под властта на Юин или Джинки. По това време десетки хиляди войници, търговци, авантюристи и наемници са се преселили там,

ДРУГИ ЛЮБОПИТНИ ЗЕМИ В НЕФРИТЕНОТО МОРЕ, ОПИСАНИ ОТ КОРЛИС ВЕЛАРИОН В ПИСМАТА МУ:

Островът на слоновете, чийто шан царува в дворец от слонова кост.

Марахаи, райският остров, тучен земен сърп, а до него – чифт огнени острови, чиито горящи планини бълват струи от разтопен камък ден и нощ.

Островът на камшиците, пусто, мрачно място, където робовладелци от много земи купуват, продават и дамгосват робите си и сломяват съпротивата им, преди да ги изпратят по-нататък.

търсейки късмета си. Макар Ленг да се е освободил от Юай Тай преди четиристотин години, в северните две трети от острова още преобладават наследници на юайтайските нашественици.

За чужденец те са неотличими от народа на Златната империя – говорят диалект на същия език, молят се на същите богове, ядат същите храни, следват същите обичаи и дори почитат небесносиния император на Юин... макар да имат своя собствена Богиня-Императрица. Основните им градове Ленг Юай и Ленг Ма приличат на Юин и Джинки повече, отколкото на Турани, града на юг.

В южната част на Ленг живеят наследниците на народа, изтласкан от юайтайските завоеватели. Местните ленгци са може би най-високата човешка раса. Мнозина от мъжете достигат седем стъпки на височина, а някои – дори осем. Дългокраки и стройни, с плът като лъскаво тиково дърво, те имат и големи златисти очи и предполагаемо виждат по-добре и по-надалече от останалите хора, особено нощем. Макар да са извънредно високи, ленгските жени са прочути с грацията и ненадминатата си красота.

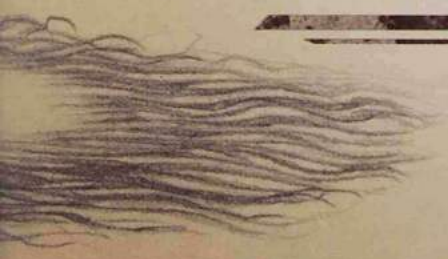
През голяма част от съществуването си Ленг е бил тайнствено място. Местните ленгци рядко се отдалечавали от бреговете си, а мореплавателите, които имали възможността да ги зърнат, когато прекосявали Нефритеното море, получавали хладен прием, ако се осмелят да слязат на брега. Ленгците не се интересували от чужди богове, чужди стоки, чужда храна, одежди или привички, нито пък позволявали на чужденци да копаят за злато в хълмовете им, да събират плодовете им и да ловуват в моретата им. Опиталите срещали бърза и кървава гибел. Ленг се прочул като обиталище на демони и чародеи, място, от което всички да странят. Такъв и останал векове наред.

Моряци от Златната империя отворили Ленг за търговия с външния свят, но и тогава островът останал опасно място за чужденците, защото за императрицата му се шушукало, че се съветвала с Древните, боговете, които живеели дълбоко под унищожените подземни градове, и от време на време Древните ѝ казвали да умъртви всички пришълци на Ленг. Знае се, че това се случило поне четири пъти в историята на острова, ако можем да вярваме на „Нефритения компендиум" на Колоквo Вотар.

Едва след като Джар Хар, шести от морскозелените императори, покорил Ленг с огън и меч и го направил част от империята си, тези клането спрели.

През четирите века, откакто Ленг отхвърлил хомота на Юай Тай, той се радва на възход под властта на дълга династия от Богини-Императрици. Първата от тях, все още почитана като Киара Велика, била от чистокръвно ленгско потекло и за да умиротвори поданиците си, взела двама съпрузи, един ленгец и един юайтайец. Този обичай продължил при дъщерите ѝ и при техните дъщери. Прието е първият съпруг да командва сухопътните армии на императрицата, а вторият – флотилията ѝ.

Според легендите, Древните още живеят под джунглите на Ленг. Толкова много от воините на Джар Хар, изпратени под руините, се върнали полудели или изобщо не се върнали, че накрая Богът-Император повелил огромните подземни градове да бъдат запечатани и забравени. Дори и днес е забранено да се слиза в тези места под заплаха от изтезания и смърт.

ВЛЯВО | *Юайтайски мъж и ленгска жена.*

АСШАИ КРАЙ СЯНКАТА

И тъй, стигаме почти до края на света.

Или поне до края на познанието си.

Най-далеч на изток и на юг от всички големи градове в познатия свят се намира древното пристанище Асшаи, в края на дълъг отрязък суша, там, където Нефритеното море се среща с Шафрановите проливи. Произходът му е забулен в мъглите на времето. Дори обитателите му не знаят кой го е съградил – казват само, че градът е там още от началото на света и ще просъществува до края му.

Малко места в познатия свят са отдалечени колкото Асшаи и малко са тъй неприветливи. Пътешественици ни казват, че градът е построен изцяло от черен камък: залите, къщурките, храмовете, дворците, улиците, базарите – всичко. Някои отбелязват, че на пипане камъкът на Асшаи е неприятен, мазен, сякаш изпива светлината, поглъща зрака на свещи, факли и огнища. Нощите в Асшаи са тъмни като в рог, а дори и най-светлите летни дни са някак сивкави и мрачни.

цял свят хвърлят котва там, за да търгуват, прекосявайки огромни, бурни океани. Повечето пристигат, натоварени с храни и вино, защото извън стените на Асшаи не расте нищо освен призрачна трева, чиито стъклени на вид, фосфоресциращи стъбла не са ядивни. Без храната оттатък морето обитателите на града биха умрели от глад.

Корабите носят и прясна вода. Водите на Аш лъщят черни под обедното слънце и блещукат в зеленикаво нощем. Рибата в реката е сляпа и деформирана, тъй ужасна на вид, че само глупците и вречените в сенките вкусват от плътта им.

Всяка земя под слънцето се нуждае от плодове, зърно и зеленчуци, тъй че бихме се запитали защо някой мореплавател би поел към края на света, след като може да продаде стоката си по-близо до дома. Отговорът е „злато". Отвъд стените на Асшаи може да няма храна, но златото и скъпоценните камъни са обичайна гледка... макар някои да биха казали, че златото от

Няколко от писанията на архимайстер Марвин потвърждават сведенията, че в Асшаи няма конници, независимо дали са воини, търговци или принцове. В Асшаи няма коне, нито слонове, мулета, магарета, зорсове, камили или кучета. Животните, които пристигнат с корабите, скоро умират. Зловредното въздействие на Аш и замърсените ѝ води са едно възможно обяснение, защото, както разбираме от „За миазмите" на Хармън, животните са по-чувствителни към нечистотиите, разпръсквани от подобни води, дори без да пият от тях. Септон Барт пък пише още по-невъздържано, сочейки към висшите тайнства, ала без особени доказателства.

Асшаи е голям град, прострян цели левги и по двата бряга на черната река Аш. Зад огромните му стени могат да се съберат Волантис, Карт и Кралски чертог едновременно и дори да остане място за Старograd.

Ала населението на Асшаи не е по-голямо от това на оживено търговско градче. Нощем улиците са пусти и само в една от десет сгради се вижда светлинка. Дори през деня няма тълпи, няма търговци, предлагащи стоките си на шумни тържища, няма жени, разменящи си клюки край някой кладенец. Тези, които може да се видят из асшаиските улици, са маскирани, забулени и се движат крадешком. Най-често вървят сами или се возят, скрити зад тъмни завеси, в паланкини от абанос и желязо, понесени на гърбовете на роби.

В Асшаи няма деца.

Въпреки страховития си вид Асшаи край Сянката от много векове е оживено пристанище. Кораби от Сенчестите земи по някакъв свой начин е толкова зловредно, колкото и плодовете на земята им.

При все това корабите идват. За злато, за скъпоценности, за други съкровища, за определени неща, за които само се шушне и не могат да бъдат открити никъде другаде освен в черните базари на Асшаи.

Градът край Сянката е място, удавено в чародейства. Вълшебници и магове, алхимици, Лунни певци, червени жреци, черни алхимици, некроманти, аеромanти, пироманти, кървави магове, изтезатели, инквизитори, отровители, нощни бродници, превъплъщенци, следовници на Черния козел, Бледото дете и Нощния лъв – всички са добре дошли в Асшаи край Сянката, където нищо не е забранено.

Тук са свободни да изричат заклинанията си без пречки, да извършват скверните си ритуали и дори да се съешават с демони, ако желаят.

Най-зловещите сред всички магове в Асшаи са вречените в сенките, чиито лакирани маски крият лицата им от богове и хора. Само те се осмеляват да тръгнат нагоре по реката покрай стените на Асшаи, в сърцето на мрака.

По пътя си от Планините на Морн към морето Аш се провира с рев през тънка цепнатина в скалите, между възвишения тъй стръмни и долепени едно до друго, че реката е вечно обгърната в сенки, с изключение на няколко мига по пладне, когато слънцето е най-високо в небето. В пещерите, осеяли тези скални грамади, живеят демони, дракони и още по-страховити създания. Колкото повече се отдалечава човек от града, толкова по-ужасяващи и разкривени стават тези същества... докато накрая не се изправим пред портите на Стигаи, града на труповете в сърцето на Сянката, където дори вречените в сенките се боят да пристъпят. Или така поне се говори.

Има ли истина в тези тъй мрачни истории, поднесени ни от края на света от певци, моряци и опиталите вкуса на магията? Кой може да каже? Ломас Дългата крачка никога не видял Асшаи край Сянката. Дори Морската змия не стигнал дотам. А онези, които са успели, все още не са се върнали, за да ни разкажат.

Докато това се случи, Асшаи и Сенчестите земи, както и всичко отвъд тях са затворена книга и за мъдреци, и за крале. Винаги можем да узнаем още, да видим още, да научим още. Светът е необятен и удивително странен, а под звездите има повече, отколкото дори в бляновете на майстерите.

Послеслов

В годините, откакто за пръв път започнах да пиша тези страници, много се промени и във Вестерос, и по широкия свят. Читателите трябва да разберат, че подобен труд не е въпрос на няколко седмици... нито дори години. Отначало замислих тази хроника в мирните лета на управлението на добрия крал Робърт. Възнамерявах да я посветя на Робърт и наследниците му, като история на тяхната земя и техния свят.

Ала уви! Смъртта на благородната Ръка Джон Арин отприщи лудост навред, лудост, породена от горделивост и насилие. Тази лудост ни отне Робърт и златокосия му син и наследник Джофри. Самозванци се домогват до Железния трон, а от Изтока се промъкват смущаващи слухове за преродени дракони. В подобни смутни времена нека всички се помолим за дълго и справедливо царуване на добрия крал Томен, което да ни изведе от мрака към светлината.

Кралският род Таргариен

Ерион Таргариен ■ — Валена Веларион ▲

I — Висения Таргариен ▲ — Мегор Първи Жестокия ■ — I Рена Таргариен ▲ — II Егон Таргариен ■ — IV Джеерис Първи Обединителя ■

II — Егон Първи Завоевателя ■

Церис Хайтауър ▲ — Алис Хароуей ▲ — Тиана от Кулата ▲ — Джейни Уестърлинг ▲ — Елинор Костейн ▲

Ереа Таргариен ■ — Рала Таргариен ▲

V Дела Таргариен ▲ — VII Вегон Таргариен ■ — IX Валерион Таргариен ■ — X Визера Таргариен ▲ — VIII Майгела Таргариен ▲ — XII Сера Таргариен ▲

Родрик Арин ■ — Айма Арин ▲

II Белон Таргариен ■ — I Ренира Таргариен ▲

Алисънт Хайтауър ▲

IV Дерон Таргариен ■ — III Емонд Таргариен ■

II — I

Лара Рогаре ▲ — I — III — II

Визерис Втори Таргариен ■ — Егон Трети Таргариен ■

Денера Валерион ▲

IV — II — III — I — V

Егон Четвърти Таргариен Недостойния ■ — II — I — Нерис Таргариен ▲

Емон Таргариен Драконовия рицар ■

Рена Таргариен ▲ — Белор Първи Таргариен Блажения ■ — Даена Таргариен ▲ — Дерон Първи Таргариен Млад Дракон ■ — Елена Таргариен ▲

Марон Мартел ■ — Денерис Таргариен ▲ — Неизвестна челяд

Дерон Втори Таргариен ■ — Мария Мартел ▲

III — I — II — IV

Алис Арин ▲ — Регел Таргариен ■ — I — II

Белор Таргариен Копиетрошача ■ — Джена Дондарион ▲

Елинор Пенроуз ▲ — Ерис Първи Таргариен ■ — Мекар Първи Таргариен ■ — Диана Дейн ▲

II — I

Елора Таргариен ▲ — Елор Таргариен ■

Денора Таргариен ▲

Мегор Таргариен ■ — Ерион Таргариен ■

Киера от Тирош — Дерон Таргариен Пияницата ■

Вела Таргариен Слабоумната ▲

III — Шера Таргариен ▲

I — II

I — II

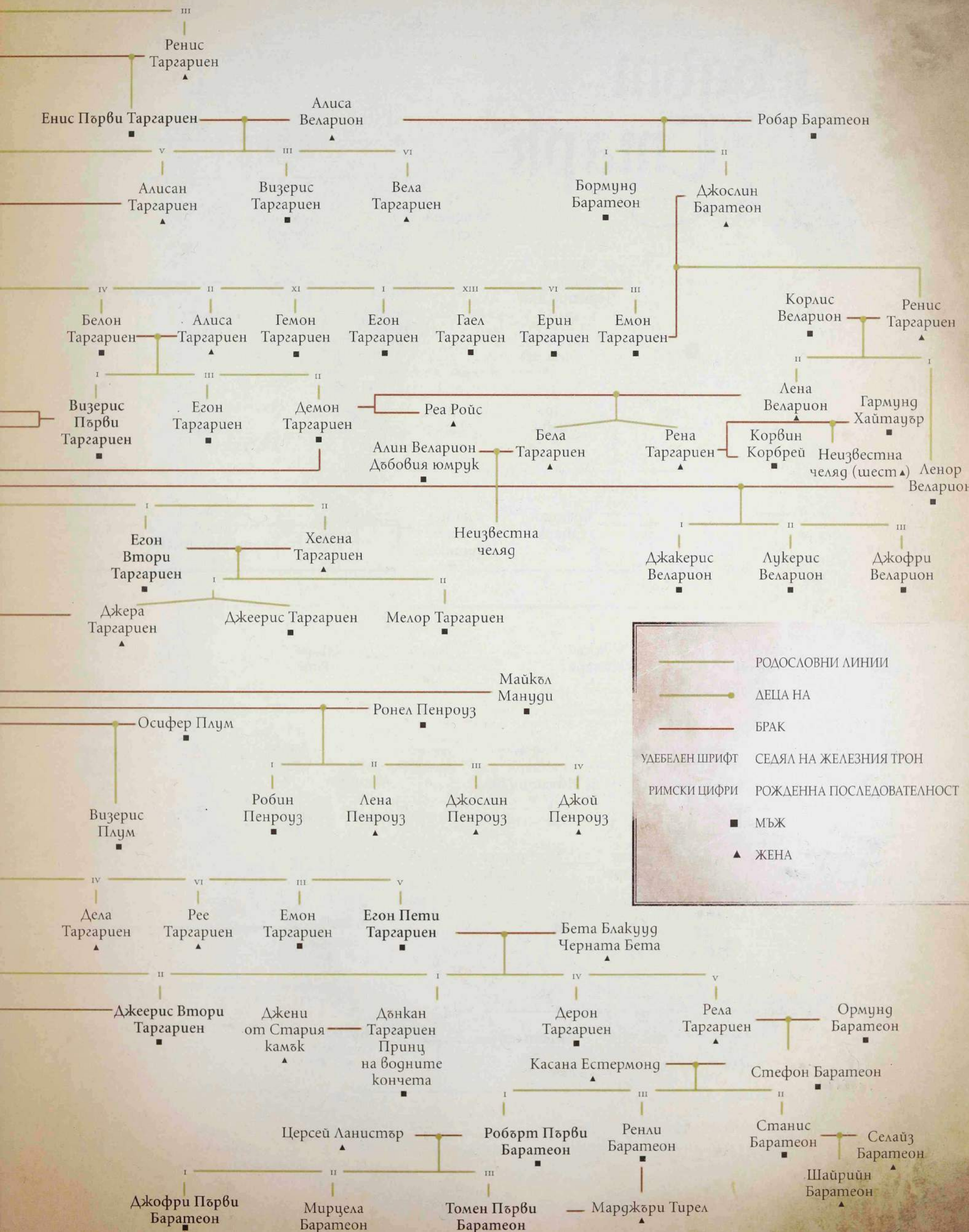
Валар Таргариен ■ — Матарис Таргариен ■

Ерис Втори Таргариен Лудия крал ■ — Рела Таргариен ▲

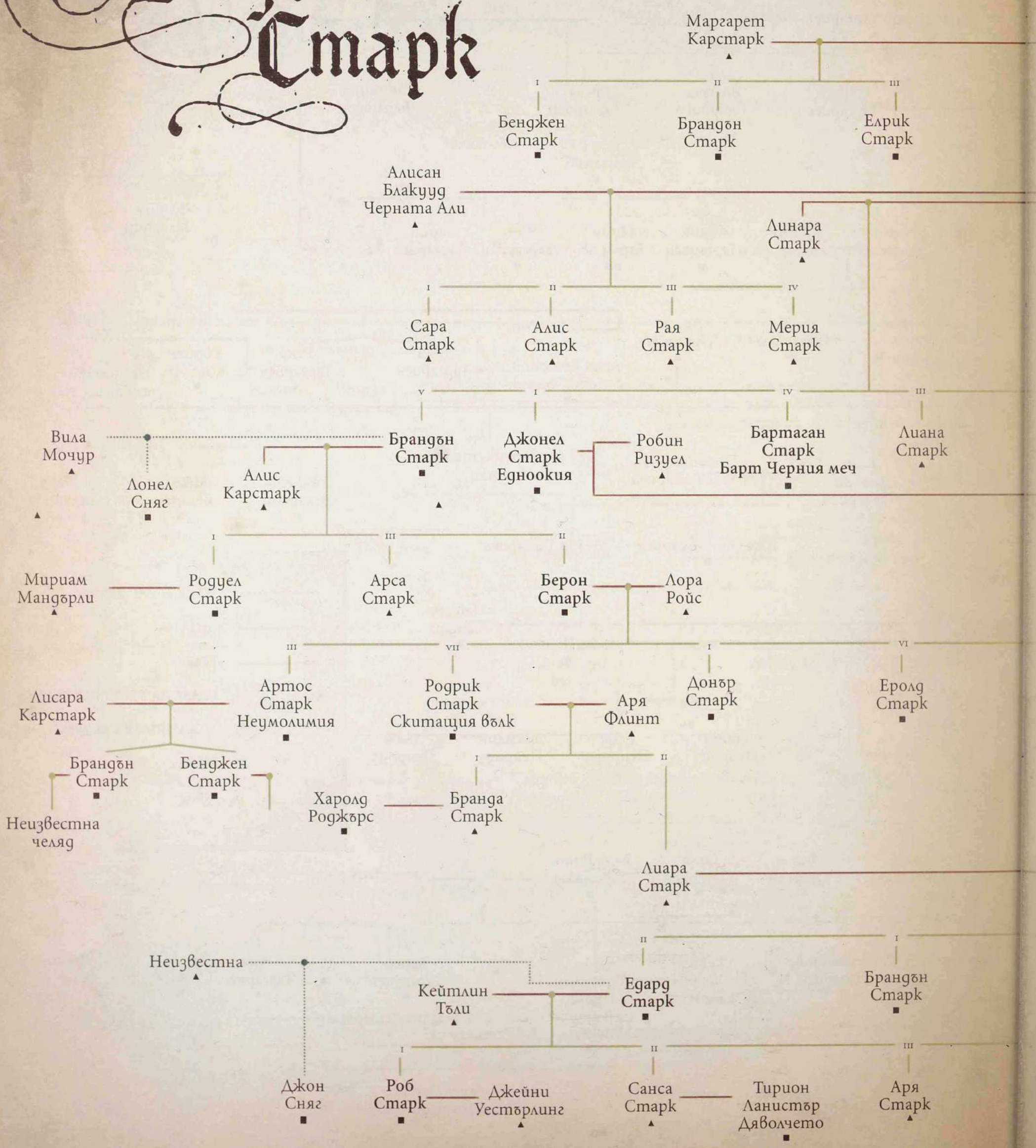
I — II — III

Елия Мартел ▲ — Регар Таргариен ■ — I — II

Визерис Таргариен ■ — Денерис Таргариен ▲ — Хал Дрого ■

III
Ренис Таргариен
Енис Първи Таргариен
Алиса Веларион
Робар Баратеон
V
III
VI
I
II
Алисан Таргариен
Визерис Таргариен
Вела Таргариен
Бормунд Баратеон
Джослин Баратеон
IV
II
XI
I
XIII
VI
III
Белон Таргариен
Алиса Таргариен
Гемон Таргариен
Егон Таргариен
Гаел Таргариен
Ерин Таргариен
Емон Таргариен
Корлис Веларион
Ренис Таргариен
I
III
II
II
I
Визерис Първи Таргариен
Егон Таргариен
Демон Таргариен
Реа Ройс
Лена Веларион
Гармунд Хайтауър
Бела Таргариен
Рена Таргариен
Корвин Корбрей
Неизвестна челяд (шест)
Алин Веларион Дъбовия юмрук
Ленор Веларион
I
II
I
II
III
Егон Втори Таргариен
Хелена Таргариен
Неизвестна челяд
Джакерис Веларион
Лукерис Веларион
Джофри Веларион
Джера Таргариен
Джеерис Таргариен
Мелор Таргариен
Майкъл Мануди
Ронел Пенроуз
Осифер Плум
I
II
III
IV
Робин Пенроуз
Лена Пенроуз
Джослин Пенроуз
Джой Пенроуз
Визерис Плум
IV
VI
III
V
Дела Таргариен
Рее Таргариен
Емон Таргариен
Егон Пети Таргариен
Бета Блакууд Черната Бета
II
I
IV
V
Джеерис Втори Таргариен
Джени от Стария камък
Дънкан Таргариен Принц на водните кончета
Дерон Таргариен
Рела Таргариен
Ормунд Баратеон
Касана Естермонд
Стефон Баратеон
I
III
II
Церсей Ланистър
Робърт Първи Баратеон
Ренли Баратеон
Станис Баратеон
Селайз Баратеон
Шайрийн Баратеон
I
II
III
Джофри Първи Баратеон
Мирцела Баратеон
Томен Първи Баратеон
Марджъри Тирел
РОДОСЛОВНИ ЛИНИИ
ДЕЦА НА
БРАК
УДЕБЕЛЕН ШРИФТ
СЕДЯЛ НА ЖЕЛЕЗНИЯ ТРОН
РИМСКИ ЦИФРИ
РОЖДЕННА ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ
МЪЖ
ЖЕНА

Родът Старк

Маргарет Карстарк
I
II
III
Бенджен Старк
Брандън Старк
Елрик Старк
Алисан Блакууд Черната Али
Линара Старк
I
II
III
IV
Сара Старк
Алис Старк
Рая Старк
Мерия Старк
V
I
IV
III
Вила Мочур
Брандън Старк
Джонел Старк Еднооκия
Робин Ризуел
Бартаган Старк Барт Черния меч
Лиана Старк
Лонел Сняг
Алис Карстарк
I
III
II
Мириам Мандърли
Родуел Старк
Арса Старк
Берон Старк
Лора Ройс
III
VII
I
VI
Артос Старк Неумолимия
Родрик Старк Скитащия вълк
Донър Старк
Ерολд Старк
Лисара Карстарк
Аря Флинт
Брандън Старк
Бенджен Старк
I
II
Неизвестна челяд
Харолд Роджърс
Бранда Старк
Лиара Старк
II
I
Неизвестна
Едард Старк
Брандън Старк
Кейтлин Тъли
I
II
III
Джон Сняг
Роб Старк
Джейни Уестърлинг
Санса Старк
Тирион Ланистър Дяволчето
Аря Старк

Бенджен Старк ■ — Лиса Лок ▲

II Бенард Старк ■ — I Рикон Старк ■ — Джилиан Гловър ▲

Креган Старк Стареца от Севера ■ — Ара Нори ▲

Рикон Старк ■ — Джейни Мандърли ▲

II Едрик Старк ■ — Джон Ъмбър ■ — I Серена Старк ▲ — II Санса Старк ▲

III Озрик Ъмбър ■ — Арана Старк ▲ — I Крегард Старк ■ — Торен Старк ■ — IV Аригел Старк ▲ — Робард Кервин ■

Неизвестна челяд — Неизвестна челяд

V Алисан Старк ▲ — IV Берена Старк ▲ — II Вилам Старк ■ — Меланта Блакууд ▲ — Лиан Гловър ▲

I Едвил Старк ■ — II Брандън Старк ■

Марна Лок ▲ — Едвил Старк ■ — Джослин Старк ▲ — Бенедикт Роджърс ■

Неизвестна челяд

Рикард Старк ■

III Лиана Старк ▲ — IV Бенджан Старк ■

IV Брандън Старк ■ — V Рикон Старк ■

РОДОСЛОВНИ ЛИНИИ

ДЕЦА НА

БРАК

НАЛОЖНИЦИ И КОПЕЛЕТА

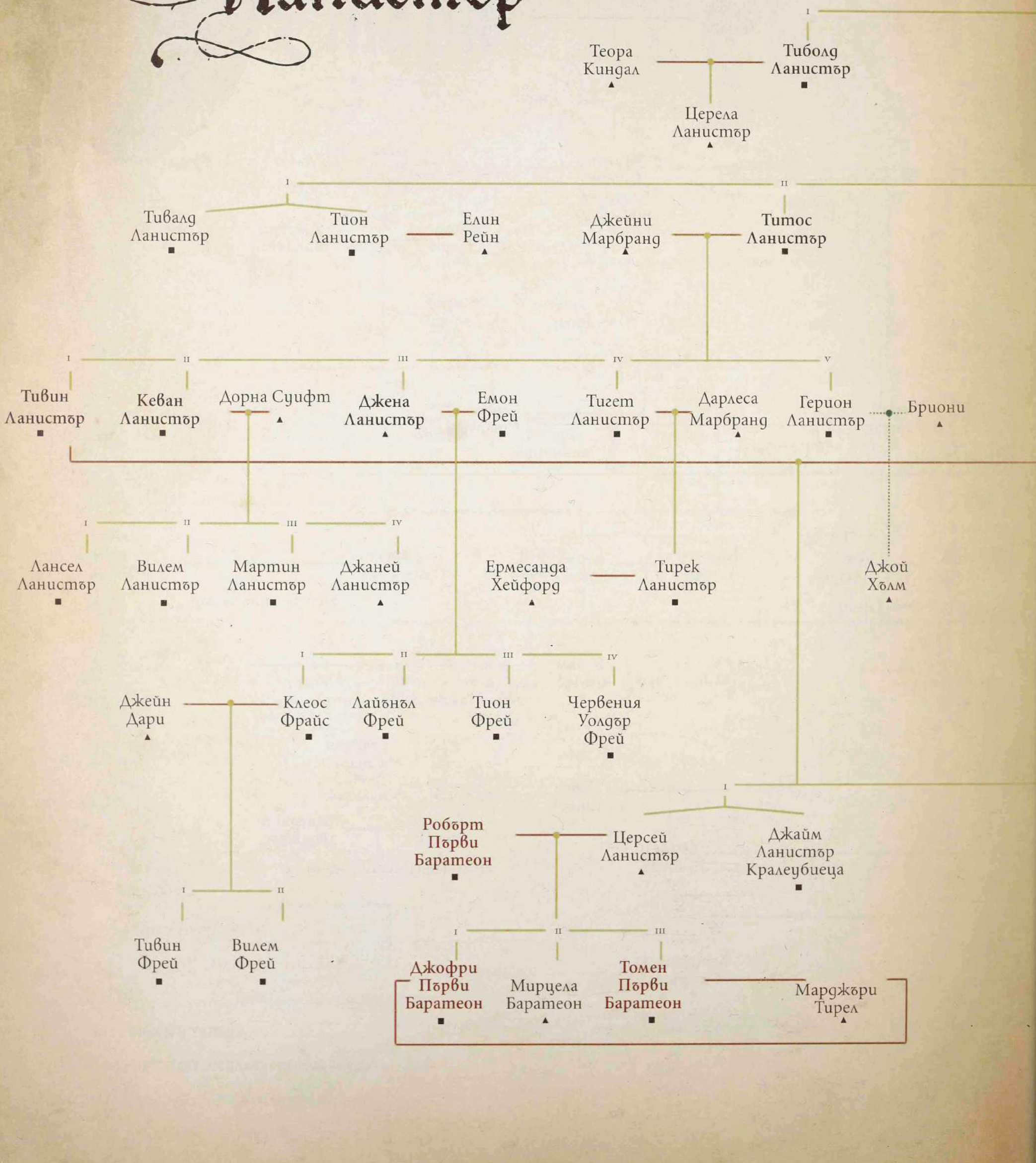
УДЕБЕЛЕН ШРИФТ КРАЛЕ ИЛИ ВЛАСТВАЛИ ЛОРДОВЕ

РИМСКИ ЦИФРИ РОЖДЕННА ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ

■ МЪЖ

▲ ЖЕНА

Родът Ланистър

Деймън Ланистър Сивия лъв ■
Цериса Бракс ▲
II
Герълд Ланистър ■
Алисан Фарман ▲
Роана Уебър ▲
III
Джейсън Ланистър ■
Марла Престър ▲
Прислужничка ▲
Алис Стакспир ▲
I
II
Джоана Ланистър ▲
Стафорд Ланистър ■
Миранда Лефорд ▲
Челяд (две ■, две ▲)
Деймън Ланистър ■
Ела Ланистър ▲
Линора Хълм ▲
I
II
III
Давен Ланистър ■
Церена Ланистър ▲
Миела Ланистър ▲
Шиера Крейгхол ▲
Дамион Ланистър ■
I
II
Люсион Ланистър ■
Лана Ланистър ▲
Антарио Джаст ■
II
Тирион Ланистър Дяволчето ■
Санса Старк ▲

РОДОСЛОВНИ ЛИНИИ
ДЕЦА НА
БРАК
НАЛОЖНИЦИ И КОПЕЛЕТА
УДЕБЕЛЕН ШРИФТ КРАЛЕ ИЛИ ВЛАСТВАЛИ ЛОРДОВЕ
УДЕБЕЛЕН ШРИФТ СЕДЯЛ НА ЖЕЛЕЗНИЯ ТРОН
РИМСКИ ЦИФРИ РОЖДЕННА ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ
■ МЪЖ
▲ ЖЕНА

ДОЛИНАТА

ЗЕМИТЕ НА КОРОНАТА

РЕЧНИТЕ ЗЕМИ

ПРЕДЕЛЪТ

ТЯСНОТО МОРЕ

Уикъндън

Остров Нокът

Харънхъл

Девиче езеро

Гарванов отдих

Драконов камък

Дрифтмарк

Еленов рог

Дъскъндейл

Остър нос

КРАЛСКИ ЧЕРТОГ

Розби

Камен танц

Червената цитадела

КУКАТА НА МАСИ

Тъмбълтън

Хейстак Хол

Бронзова порта

Фелууд

Вечерен замък

Бурен край

ЛЕГЕНДА

ВАЖНИ ЗАМЪЦИ

ЗАМЪЦИ

ГРАДОВЕ

ПАЛАНКИ

ЗЪРНО

ПЪТИЩА

БУРНИТЕ ЗЕМИ

Династията на Таргариен

пр. З.

1 сл. З. — Егон Първи (Завоевателя)

37 сл. З. — Енис Първи

42 сл. З. — Мегор (Жестокия)

48 сл. З. — Джеерис Първи (Обединителя)

103 сл. З. — Визерис Първи

129 сл. З. — Егон Втори

131 сл. З. — Егон Трети

157 сл. З. — Белор Първи (Блажения)

161 сл. З. — Дерон Първи (Младия дракон)

171 сл. З. — Визерис Втори

172 сл. З. — Егон Четвърти (Недостойния)

184 сл. З. — Дерон Втори (Добрия)

209 сл. З. — Ерис Първи

221 сл. З. — Мекар Първи

233 сл. З. — Егон Пети (Невероятния)

259 сл. З. — Джеерис Втори

262 сл. З. — Ерис Втори (Лудия крал)

283 сл. З. — Робърт Първи

298 сл. З. — Джофри Първи

299 сл. З. — Томен Първи

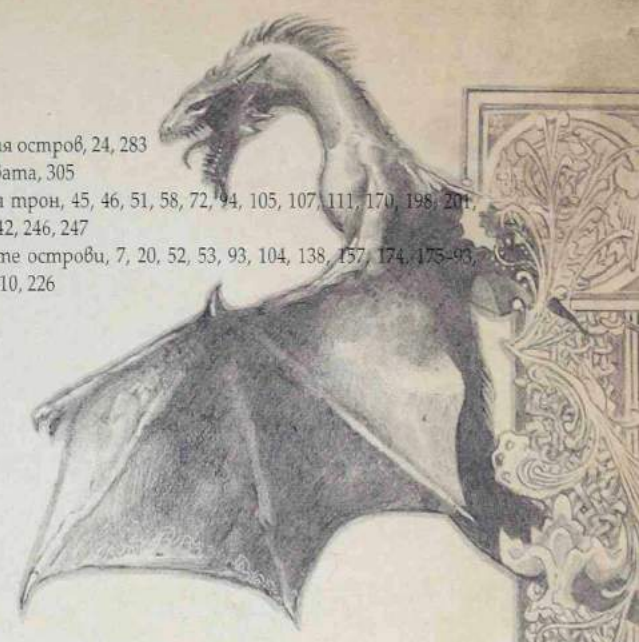
наши дни

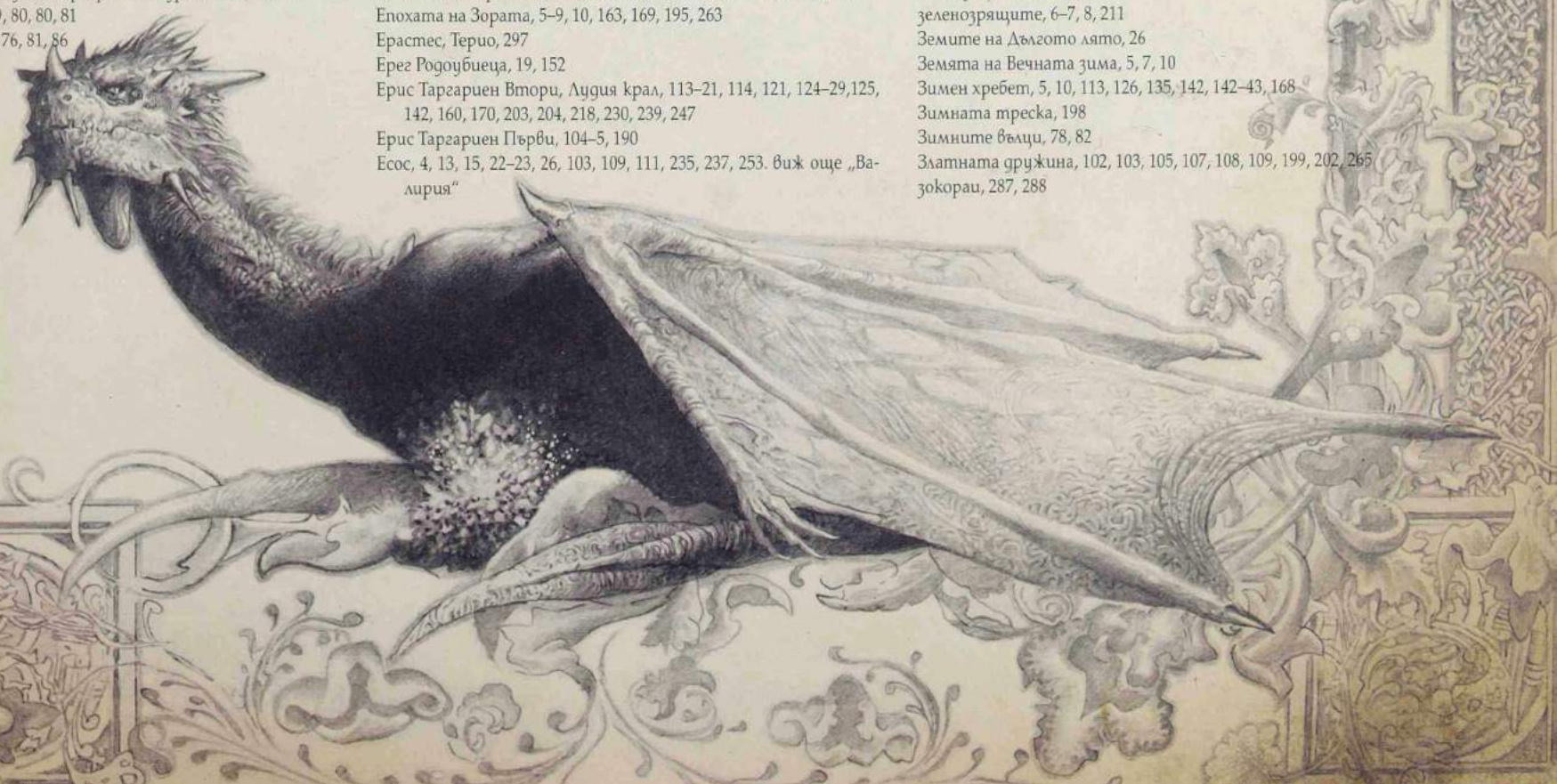
Династията на Баратеон

ПОКАЗАЛЕЦ

Адам от Коруба (Веларион), 75, 76, 77, 78, 81
Адарис, Алекуо (Сребърния език), 111, 112
Азор Ахаи, 11, 301
Алин от Коруба (Веларион и Дъбовия юмрук), 76, 77, 83, 84, 87, 88, 91, 247
Алирион, дома и благородниците му, 43, 240
Андали, 5, 17–20, 18, 19, 137, 138, 143, 151, 156, 163, 164, 165,166, 168, 169, 170, 175, 182, 183, 184, 195, 196, 211–13,216, 223, 238, 240, 254, 255, 257, 258, 266, 287
  Седемлъчната звезда, 19, 226, 258
Андалос, 17, 18, 138, 163, 167, 169, 238, 255, 256, 266
Аргос Седемзвездни, 138
Арин, Артис (Рицаря-сокол) 19, 165, 166, 167, 169, 170
Арин, Джейн, 70, 83, 170
Арин, Джон, 127, 160, 170, 191, 311
Арин, дома и благородниците му, 19, 33, 52, 67, 167, 169–70, 172
  кралете им, 167, 168
  Арин, Родрик, 64, 169–70
  Арин, Ронел, 36, 42, 169
  Арин, Шара, Кралица на Долината, 40, 42
  Асшаи край Сянката, 5, 11, 13, 110, 131, 197, 261, 299, 308, 309
  Ащапор, 14, 260, 280, 297
Бар Емон, лорд на Остър нос, 34, 65
Бар Емон, Тогарион (Ужасния), 225
Баратеон, Боремунд, 65, 227–28
Баратеон, Борос, 78, 80, 160
Баратеон, дома и благородниците му, 60, 111, 131, 221,227, 230, 229, 230, 311
Баратеон, Лайънъл, 108, 228
Баратеон, Орис, 33–36, 39, 40, 40, 53, 87, 226, 227,230, 243–44
Баратеон, Робърт. (Виж Робърт Първи Баратеон)
Баратеон, Стефон, 111, 113, 120, 230
Барт, септон, 7, 11, 13, 26, 60, 62, 65, 75, 93, 94, 143,198, 214, 285, 308
безликите, 276
Белгрейв, Гилс, 83
Белдекар, 22, 23, 24
Белерис, Дженара, 285
Бели стени, 104, 105
белите бродници, 12, 222
Белите планини (Кразаадж Заска), 298, 299
Белор Първи Таргариен, 89, 89, 93, 90, 93, 246
  сестрите му, 91
Бернар Втори, 152, 180
Бийзбъри, лорд, 73
Битката на Седемте звезди, 164, 165, 166, 167, 169
Битката над Окото на боговете, 78
Битката под Окото на боговете, 56, 59
Битката при Камен мост, 56, 57
Битката при Кралския път, 78, 80, 82
Битката при моста Отприщена вода, 200
Битки, разни, 12, 25, 33, 36, 56, 78, 84, 128, 138,151, 154, 197, 211, 218, 224, 226, 262, 304. виж още "Завоеванието", „Танца на драконите"
Блекмонт, дома и благородниците му, 25, 240, 241
Блакууд от Гарваново дърво, 108, 116, 151, 152, 153, 154, 156,156, 157, 228
Блакууд, Мелиса, 99
Блакууд, Черната Али, 82, 228
блатните крале, 138, 140
Блекфир, бунтовете, 101,105, 103, 107, 160, 170, 199, 200, 218,242
Блекфир, Демон (Демон Води), 95, 96, 97, 100, 101,103, 107, 170
Блекфир, Демон Втори, 104, 105
Блекфир, Демон Трети, 105, 107
Блекфир, Енис, 106, 106
Блекфир, Мелис Чудовищния, 109, 111, 112
Блекфир, Хегон, 105, 107
Боговете-Императори, 302
Бол, Куентин (Огненото кълбо), 95, 102, 199
Болинг, Тео, 59
Болтън, дома и благородниците му, 137, 138, 145
Браавос, 15, 17, 27, 114, 168, 186, 252, 253, 255, 256, 261, 262,265, 267, 271, 277, 272, 273, 274, 275, 276, 295, 297
Брадвата, 17, 18, 255, 257, 295, 296
Брайтстоун, Джон 163
Бракен, Барба, 98, 99
Бракен, дома и благородниците му, 116, 151, 152, 154, 155, 156, 157
Брандън Строителя, 5–6, 10, 142, 169, 207, 209, 215, 224, 233
Брандън Трошача, 145
Бронзовите крале на Рунстоун, 163, 164
Брум, Алфред, 80
Бунта на Пийк, 199
Бунта на Робърт, 127–129, 170, 191, 204, 218, 233, 239, 247
Бурен край, 33, 34, 36, 39–40, 90, 108, 113, 120, 128, 142, 153, 154, 155, 212, 221, 222, 224, 227, 232, 233
Буреносен облак, 78, 81, 84
Бурните земи, 39, 40, 62, 96, 100, 128, 186, 211, 212, 220, 221–33, 223
  дребните им крале, 224
  замъците им, 232, 232
Бурните крале, 33, 151, 153–54, 224, 225–26, 230, 231, 240
Бурния бог, 175, 179
Бътъруел, лорд, 95, 104, 105
Бял пристан, 6, 64, 135, 138,
Валано, 24, 277, 278, 280
Варис (Паяка), 120, 124
Вайт, дома и благородниците му, 25, 98, 240, 241, 244
Вайт, Касела , 98, 99
Вала, 5–6, 12, 62, 107, 138, 142, 145–149
  варгове, 6, 137
  градежа му, 2–3, 145
  заловени крале, изпратени там, 25, 240, 241
Валасо Щедрия, 268
валирианска стомана, 7, 15, 26, 166, 188, 239, 260
Валирия и валирианците, 5, 6, 8, 11, 12, 12, 13–27, 17, 31, 197, 198, 213, 214, 252, 253, 255, 267. виж още „Свободните градове"
  бракове на братя и сестри, 33, 53
  външния им вид, 13, 94, 264
  градовете им, 15, 17, 18, 22, 23, 243–276
  драконовите владетели, 12, 17, 18, 21, 22, 23, 26, 32, 214, 257, 261, 268, 273, 283, 303
  завоеванията им, 15, 17, 18, 22, 26
  Ориста, 17, 26–27, 28, 32, 68, 214, 288, 289, 296
  оцелели от Ориста, 26
  Петте крепости и Валирия 303
  религиите им, 257, 261, 268
  робството и Валирия, 15, 18, 278
Валисар, 23, 259, 270
Ванс, Армистед, 156
Веларион, Алиса, 53, 57, 60
Веларион, Демон, 35, 36, 58
Веларион, Джофри, 71, 72, 72, 78
Веларион, Корлис (Морската змия), 65, 66, 67–68, 71, 72, 76, 77–78, 80–81, 82, 83, 189, 246, 262, 296–297, 298, 307, 309
Веларион, Джекерис, 71, 72, 75, 78, 81
Веларион, дома и благородниците му, 32, 34, 51, 65, 67, 68, 71, 72, 77, 84, 189
Веларион, Ленор, 63, 70–71, 228
Веларион, Лукерис, 71, 72, 72, 81, 124, 228
  дракона му, 81
  убийството му, 73–74
великани, 5, 6, 7, 145, 169, 175, 195, 204, 222, 237, 257, 296
Вес Дотрак, 288, 290, 293, 293, 299, 304
Вестерос, 10, 13, 15, 33, 53, 135. Виж Още „Седемте Кралства"
  конкретни владетели
  Десетте хиляди кораба и континента, 23–25
  древните народи на континента, 5, 8
  Завоеванието на континента, 31–45
  законите му, 51, 62
  картата му в древността, 4
  кралете на континента (диаграма), 319
  края на Таргариенската власт, 113
  под името Реш Андали, 18
  Пристигането и завоеванията на андалите и Първите хора на континента, 18, 19, 20
  Съединяването на сухопътния мост към Есос, 237
  управлението на континента, 51, 62 (виж още „Железния трон")
  царуването на Егон Завоевателя, 49–51
Визерис Втори Таргариен, 72, 84, 85, 86, 87, 89, 90, 92, 93, 94, 95
Визерис Първи Таргариен, 53, 63, 65, 66, 66, 72, 158, 170
  браковете му, 67, 68, 73, 170
  годината на Червената пролет (120 г. сл. З.), 71
  смъртта му, 72, 73
  турнира от 111 сл. З., 68, 69
Випрен, дом, 159
Високата кула, 172, 204, 207, 214, 215
Високи дървета, град, 49, 278, 281
Високия хълм на Егон, 35, 49, 55, 56
Високия народ, 287–88, 289, 290, 291
Води, Джон и Джейн, 91
Води, Марстън, 80, 84–85
Войната при Езерото на камите, 22
Войната на Кралете на деветте петака, 111, 112, 113, 121, 201, 230, 247
Войната на тримата принцове, 22
Войнстваща вяра, 45, 55, 56, 57, 62, 153, 216
Волантис, 15, 18, 22, 26–27, 116, 120, 169, 186, 230, 252, 253, 260, 261, 265, 267–270, 276, 292, 296
Волантис и робството, 268–69, 269, 270
Вречените в сенките, 309
Волон Терис, 22, 23, 259, 270
Вълчата бърлога, 138, 168
Вълчица, 6, 7, 8
Върховни септони, 31, 45, 48, 49, 51, 52, 53, 55–58, 59, 62–63, 93, 100, 216
Върховния съвет От 101 Сл. З., 62–63, 63, 65, 66, 68, 94, 159, 170, 228
Върховния съвет От 233 Сл. З., 106
Вярата, 20, 31, 34, 45, 49, 53–54, 55, 62, 151–52, 163, 175, 178, 184, 207, 211, 216, 230, 233
  седемте ù бога, 17, 18, 51, 89, 90, 94, 151, 153, 163, 168, 175, 184, 211, 216, 218, 255
Галадон от Морн, 231
гарвани, 7, 34, 35, 55, 191, 202, 203
Гаргън, лорд (Госта), 52, 157, 158
Гардинър, Гарт Седми (Златната Ръка), 182, 210, 210–11, 212
Гардинър, Гарс Седми, 33
Гардинър, Гарт Девети, 211, 212
Гардинър, Гарт Десети (Сивобрадия), 212, 218
Гардинър, Гарт Единайсети, 213
Гардинър, Гуейн Пети, 211, 212, 217
Гардинър, Джайлс Трети, 212, 217
Гардинър, дома и благородниците му, 33, 40, 41, 45, 197, 207, 209–211, 215, 217, 217, 218
Гардинър, Мерл Първи (Кротката), 211
Гарин от Кроян (Велики), 22–23, 26
Гарис Сивия, 257
Гарт Градинаря, 209
Гарт Зелената ръка, 10, 207–9, 208, 218, 235
  негови славни деца, 208
Гемон Светлокосия, 79, 84, 242
гипите, 288
Говорещи дървета, 278, 279, 281
Годината на фалшивата пролет (281 г. сл. З.), 124
Голямата пролетна болест, 103, 104, 170
Голямото пясъчно море, 292, 300, 304
гори на боговете, 20, 143
горски чеда, 5–6, 7, 8–10, 12, 19, 19, 145, 175, 195,204, 211, 222–23, 226, 235, 237
Горчив мост, 56, 75, 207
Готвача пъх, 136
грабители, 176–78, 179, 180, 184, 185, 186, 188, 189, 190, 210
Града на чайката, 36, 43, 49, 83, 128, 163–64, 165, 168, 253
Граздан Велики, 13, 14
Грандисън, Лорент, 83
Графтън, дома и благородниците му, 163, 164
Грей, Гарибалд, 78
Грейайрън, дома и благородниците му, 176, 179, 181, 182
Грейджой, Бейлон, 131, 191, 193
Грейджой, Горен, 53, 74, 187, 188
Грейджой, Дагон, 104, 141
Грейджой, Долтън (Червения Кракен), 188-190
Грейджой, Куелон, 190–91
Грейджой, Лорен (Стария Кракен), 138
Грейдон от Предела, 25
Гуейн Мършавия, 118
Гууд, Глендън, 78
Гууд, Грегор, 51
Гууд, Грифит, 51
Гхискари, 5, 13, 14, 15, 22, 27, 260, 269, 278, 282, 284, 286, 289, 302
Гъба (джудже), 68, 71, 73, 75, 91, 93, 143, 159, 242
Даенис Сънуващата, 26, 32
Дейн, Артур, 121, 125, 239 .
Дейн, Джофри, 244
Дари, Джонотор, 128, 129
Дарклин, Денис, 117–119
Дарклин, дома и благородниците му, 34, 35, 118, 224
Дарклин, Робин (Черношийката), 51
Девичата Гробница, 90, 92, 94
Девиче езеро, 34, 41, 49, 67, 83, 125, 151, 152, 153, 221, 224
Демонския път, 27
Дерон Втори Таргариен, 96, 100, 100–103, 247
Дерон Първи Таргариен (Младия дракон), 85, 87, 87–88, 89,

91,217–18, 221, 246, 265
Джар Хар, 307
Джаспър, Уалд (Железния Прът), 77
Джеерис Втори Таргариен, 108, 111–12, 113, 201, 203
Джеерис Първи Таргариен, 51, 53, 58, 59, 60–65, 61, 62–63, 64, 158, 159, 170, 198, 219, 227, 228
Джени от Стария камък, 108–9, 228, 230
Джхогвин, Каменните великани, 299
Джогос Нхаи, 271, 298, 303, 304–5, 305
Джорамун, 145, 147–48
Джорон Първи Блактайд, 181–82
Джуджета, 68, 116, 121. виж още "Гъба"
Джъстман, Бенедикт, 152, 153
Джъстман, дома и благородниците му, 152–53, 154, 156, 156, 180
диваци, 5, 6, 12, 19, 135, 141, 146, 147, 147–49, 148, 149, 263
Гендел и Горн, 7, 148, 149
диви котки, 7
Димящото море, 27
Догет, Джофри (Червеното куче от Хълмовете), 58
Долината на Арин, 18, 19, 20, 33, 36, 37, 40, 43, 43, 52, 66–67, 163–73
  крайбрежни острови в Долината, 168
  Пръстите, 19, 33, 138, 163, 164, 165, 166, 168, 258
  карта на Долината, 162
Дом Грейджой от Пайк, 175, 176, 177, 180, 187, 187–88, 190, 191, 214
Дом Дейн от Звездопад, 25, 238, 239, 240, 241
Дом Кастърли от Скалата, 195–96
Дом Корбрей от Дома на сърцето, 165, 166, 170
Дом Марбранд От Ашмарк, 199, 199
Дом Селтигар от Нокътя, 32, 34, 65
Дорн, 8, 25, 33, 36, 43–45, 49, 52, 53, 68, 87–88, 88, 89, 90,96–97, 100, 114, 128, 151, 217–18, 221, 222, 226, 227, 235–49
  видове дорнци, 236, 236
  древните му крале, 240
  карта, 234
  леглото от скорпиони и лорд Тирел, 88, 218
  ройнарите и те, 23–25, 236, 240, 242, 268
  Съединяването, 237
  Таргариените и те, 43–45, 44, 88, 221, 235, 242, 243–47
  Дорнските войни, 49, 51, 217, 217, 227, 246
Дотраки, 14, 17, 27, 260, 267, 288–93, 290–91, 295, 296, 297,298, 299, 304
дош халеен, 293
халове и халазари, 14, 260, 267, 288, 289, 297, 304
Драйленд, Луцифер, 241
дракони, 13, 15, 23, 26, 27, 32, 33, 60, 61, 66, 75, 76, 77, 78, 81,96–97, 109–10, 120, 285, 294, 302
  Аракс, 228
  Балерион, Черната гибел, 27, 28–29, 33, 35, 36, 38, 38, 41, 42,45, 53, 55, 56, 57, 60, 63,81, 86, 187, 216, 243, 246
  Вермалс, Аракс и Тираксес, 71, 78, 81, 143
  Вермитор, 60, 75, 76, 78, 81
  Вхагар, 33, 36, 37, 43, 55, 71, 72, 75, 78, 81, 216, 228
  Дримфир, 58, 81
  Канибала, 75, 81, 86
  Караксес, 68, 78, 81
  Лунен танцьор, 80, 81
  Мелейс (Червената кралица), 75, 76, 77, 81
  Мераксес, 33, 34, 35, 36, 39–40, 44, 244, 245, 246
  Моргул, 81
  Нага, морския дракон, 178–79
  Сив дух, 75, 81
  Сиракс, 78, 81
  смъртта на последния Таргариенски дракон, 86, 86, 173
  Сънфир, 75, 77, 79, 80, 80, 81
  Овцекрадеца, 75, 76, 81, 86
  Буреносен облак, 78, 81, 84
  Морска пара, 63, 75, 76, 78, 81
  Среброкрил, 75, 76, 81, 86
  Теракс, 285
  Тесарион, 78, 81
  Течно сребро, 52, 56, 157
  Утро, 81, 86
  Шрикос, 81
Драконовата яма, 57, 78, 79, 79, 81
Драконовата ярост, 49, 243, 246
Драхар, Крагхас (Гощаващия раците), 68
Другите, 11, 11, 12, 146
Дружината на Деветимата, 109, 111
Дръзкия Джон Рокстън, 76
Дуран Божията скръб, 10, 207, 221, 223, 224, 233
Дуран Трети, Бурния крал, 25
Дурандон, Аргела, 39–40
Дурандон, Аргилак Арогантния, 27, 33–34, 34, 36, 39, 226, 227
Дурандон, Арек, 33, 151, 154–55, 155, 186
Дурандон, Арлан Пети, 155
Дурандон, Арлан Трети, 153–54, 155, 221, 226
Дурандон, дома и благородниците му, 33, 40, 153, 156, 221, 223–24,225, 226
Дурандон, Карлтън, 225–26
Дъбовия Престол, 211, 212, 212
Дъждовния Лес, 114, 212, 221, 222, 224, 226, 233, 244
Дълбоките, 214
Дългата нощ, 11–12, 131, 137, 145, 222, 263, 301, 302
Дъскъндейл, 34, 49, 117–19, 119, 152, 221
Дъстин, дома и благородниците му, 78, 82, 135, 137
Дъсченото градче, 88, 235, 240, 242, 243, 253
евнуси, 14, 120, 124, 255, 260, 268, 300, 302, 303. виж още „Неопетнени"
Егон Втори Таргариен, 71, 72, 72, 73–81, 77, 82, 160, 170, 189,190, 198, 228
Егон Пети Таргариен (Невероятния или „Ег"), 31, 106, 107,107–10, 199, 201, 228, 230
Егон Първи Таргариен (Завоевателя), 10, 27, 31–45, 48, 49, 51,76, 155, 186, 188, 216, 217, 227, 243–47
  Вестта му към Седемте кралства, 34, 35
  дракона му, Балерион (виж "дракони")
  Железния му трон, 45, 46, 51
  Завоеванието му, 34–45, 34, 38
  короната му, 51, 52, 55, 106
  меча му, 35
  обиколките му, 51
  Писмото на принц Нимор, 246, 247
  Царуването му след Завоеванието, 49–51
Егон Трети Таргариен, 72, 78, 79, 80, 81, 82,82–86, 85, 87, 170, 190, 198, 228
  регентите му, 83
Егон Четвърти Таргариен (Недостойния), 91,94, 95, 95–99, 97, 100, 101, 158, 246–47
  Великите копелета, 97, 98, 101
  Деветте му наложници, 98, 98–99, 99, 276
Егонова крепост, 35, 39, 45, 49, 50, 246
еднорози, 140, 287, 296
Едрик Снежната брада, 143
Езерните хора, 140, 141
Езерото на камите, 22, 27, 259
Елирия, 27, 253
Енар, Таргариенът-изгнаник, 26, 32–33
Енис Първи Таргариен, 51, 52, 52–54, 57, 157, 188, 224, 230
Епохата на героите, 10–17, 145, 169, 181, 195, 196, 207, 221, 232
Епохата на Зората, 5–9, 10, 163, 169, 195, 263
Ерастес, Терио, 297
Ерег Родоубиеца, 19, 152
Ерис Таргариен Втори, Лудия крал, 113–21, 114, 121, 124–29,125, 142, 160, 170, 203, 204, 218, 230, 239, 247
Ерис Таргариен Първи, 104–5, 190
Есос, 4, 13, 15, 22–23, 26, 103, 109, 111, 235, 237, 253. виж още „Валирия"
Жабешкия остров, 24, 283
Жеа Яловата, 305
Железния трон, 45, 46, 51, 58, 72, 94, 105, 107,111, 170, 198, 201, 230, 242, 246, 247
Железните острови, 7, 20, 52, 53, 93, 104, 138, 157, 174, 175–93, 197, 210, 226
  благородни родове, 187
  железнородените, 7, 20, 33, 36, 104, 138, 139, 141, 151, 153, 154–55, 156, 169, 175, 181, 182, 185,188, 197, 210
  короните от плавеи, 178–82, 187
  основните седем острова, 175, 176
  Червения кракен, 188–90, 189
  черния род,183–86, 187
Железната Банка, 91, 113, 273, 274, 274, 275
Завоеванието, 31–45
  датиране, пр. З. и сл. З, 31
  сраженията от него, 34–41
Залив Коработрошача, 81, 120, 221, 230, 231, 233
Залив Черна вода, 26, 32, 36, 107
  търговските му пристанища, 65, 117
Залива на канибалите, 294
Залин, Утеро, 271, 273
Заметар, 24, 284, 285
Замойос, 24, 284, 285
Замък Гарваново Дърво, 154
Замък Грийнфийлд, 195
Замък Дрифтмарк, 32, 34, 65, 67, 71, 72, 77
Замък Дълбоко езеро, 60
Замък Зъбера, 83, 195
Замък Камен танц, 224, 225
Замък Кастамир, 203
Замък Крейкхол, 54
Замък Лунната порта, 170, 172, 173
Замък Нощна песен, 232, 244
Замък Пайк, 8, 192, 193
Замък Приливна вълна, 65
Замък Стария камък, 108, 152, 156, 172
Занда Ко, 279
Западните Земи, 12, 33, 40, 56, 62, 74, 84, 102, 113, 115, 126, 153, 169, 176, 180, 182, 189, 195–204
  замъците им, 195
  значимите им родове, 195
  карта, 194
Захапката, 168
Звездната септа, 45, 51, 53, 207, 216, 218
Звездопад, 25, 238, 244
зелените човеци, 9, 9, 19
Зеления бог, 207 (виж Още „Гарт Зелената ръка")
Зелената кръв, 25, 44, 87, 235–36, 238, 240
  сираците, 25, 242
зеленозрящите, 6–7, 8, 211
Земите на Дългото лято, 26
Земята на Вечната зима, 5, 7, 10
Зимен хребет, 5, 10, 113, 126, 135, 142, 142–43, 168
Зимната треска, 198
Зимните вълци, 78, 82
Златната дружина, 102, 103, 105, 107, 108, 109, 199, 202, 265
зокораи, 287, 288

зорсове, 304, 305
Иб и ибенците, 17, 254, 255, 256, 257, 271, 287, 289, 292, 295–97, 298
  източно от тях, 298
  по-малките острови, 296
Ирънууд, дома и благородниците му, 25, 238, 240, 240, 241, 242, 243
каати, 287, 288, 292
Кадифените хълмове, 17, 18, 21
Камен плет, 151, 155
Каменните стъпала, 25, 36, 70, 71, 83, 84, 103, 111, 112, 113, 138, 153, 169, 185, 186, 188, 189, 230, 235, 237, 246, 247, 262, 265, 277
Каменородените от Скагос, 139, 139–40
Каргайл, Арик, 70, 75
Каргайл, Ерик, 72, 75
Карлон Велики, 255
Карон, дома и благородниците му, 83, 232
Карт и Картите, 13, 252, 280, 283, 284, 285, 287, 288, 292, 299
Касапското увеселение, 78
кентаври, 287
Кимери, 287, 288
Кокшоу, лорд, 105
Кол, Кристън, 67, 70, 71, 73, 75, 78
Конингтън, Джон, 125, 128
Корбрей, Корин, 83, 163
Коргайл, дома и благородниците му, 25, 88, 240, 240
Кори, Карл, 71
косматите хора, 17, 255, 257, 287
Костейн, Елинор, 59, 59
Костейн, Лео, 190
Костите (Планините на костите), 259, 287, 292, 293, 298, 299–300, 304
Костейн, Елинор, 59, 59
Кохерос, Нисеос, 270
Кохор, 15, 26, 27, 252, 257, 259–60, 260, 261, 263, 288, 292, 299
Краб, Клемент, 60
Кралската гвардия, 10, 49–50, 54, 58, 59, 67, 70, 75, 94, 107, 117, 126, 128, 229
Кралствата на залеза, 18, 252
Кралски Чертог, 36, 45, 49, 50, 51, 62, 72, 77, 79, 113, 114, 116, 130, 190, 198, 204, 228, 253, 266. виж още „драконовата Яма"
  Братството от Кралския лес, 121, 231, 239
  Великата Септа, 92, 92, 120, 218
  Дома на целувките, 79
  кралския път, 62, 78, 80, 82, 128
  Рицаря на Смеещото се дърво, 126
  Септата на Възпоменанието, 49, 54, 54, 55
  Хълма на Висения, 49, 55, 79, 92
  Хълма на Ренис, 49, 54, 57
Кралете Гардинър, 209–211, 212
  благородните им васали, 217, 218
Крейкхол, дома и благородниците му, 185, 199
Кроян, 11, 21, 22, 23, 268
Кръв и Сирене, 74–75
Куката на Маси, 34, 107, 199, 221, 222, 224, 225, 231
Кули, дома и благородниците му, 158
Куокуа, Жобар, 111
Кхорвин Лукавия, 185, 186
Кървавата порта, 19, 167
Кървавия век, 32, 68, 260, 264, 269, 270, 273, 282, 283,288, 289, 292
Лан Умника, 10, 195–96, 207, 209
Ланиспорт, 33, 49, 114, 115, 117, 124, 172, 190, 196, 253, 261
Ланистър, Герион, 115, 117, 201
Ланистър, Геролд Първи, 180, 199–200
Ланистър, Деймън (Сивия Лъв), 199
Ланистър, Джайм, 116, 117, 121, 125–26, 128, 129, 204
Ланистър, Джейсън, 78, 189,190, 198, 201, 204
Ланистър, Джоана, 115, 116, 190, 203, 204
Ланистър, дома и благородниците му, 33, 36, 40–41, 70, 115, 116, 121, 180, 184–85, 196, 197
  герба му, 199
  ранни благородници, 196–97, 198, 199
  родословието му, 316–17
  Таргариенското царуване, 198–204
Ланистър, Лелиа, 184–85
Ланистър, Тиболт, 196, 199
Ланистър, Тивин, 113, 114–15, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 124, 125, 126, 129, 200, 201, 202, 204
Ланистър, Тигет, 115, 116, 117
Ланистър, Тиланд, 83, 198
Ланистър, Тирион (джудже), 116, 121
Ланистър, Титос, 114–15, 200, 201, 202, 204
Ланистър, Церсей, 116, 117, 121, 131, 204
Лашаре, Лиомонд, 111
лебедите кораби, 265, 279, 279, 280, 281
Ледени дракони, 294
Ледени паяци, 11, 11
Ленг, 65, 261, 300, 304, 306, 306–7
Летен замък, 31, 100, 104, 110, 110, 111, 113, 128, 201
Летните острови, 24, 49, 214, 265, 277, 277–81, 279, 281, 296
Лис, 15, 25, 26, 27, 68, 84, 85, 94, 186, 246, 252, 261–65, 264, 267, 276
Лисенската пролет, 84
Ло Бу, 305
Лова на Лешояда, 53
Ломас, Дългата Крачка, 11, 23, 197, 257, 259, 273, 278, 288, 299, 300, 303, 306, 309
Лонмут, Джофри (Рицаря на целувките), 71
Лонмут, Ричард, 125
Лорат, 15, 253–56, 252, 254–55, 257, 261, 262, 263, 289, 295, 296
Лордовете на Предела, 53, 221, 231, 232
Лотстън, Данела, 158
Лотстън, Джейни, 99, 99
Лотстън, дома и благородниците му, 98, 99, 158
лунни певици, 15, 271, 275, 304
Лунните планини, 18, 19, 33, 163, 167, 168, 172, 309
значими кланове там (списък), 167
Лятното Море, 5, 7, 10, 22, 24, 26, 188, 237, 261, 277, 282, 292
магия, 21, 22, 25, 26, 59, 127, 158, 198, 259, 283, 285, 301, 308–9
Малтар Зак (Яхналия вятъра, Картографа), 278
Мандърли, дома и благородниците му, 138
Мандърли, Торен от Бял пристан, 83, 85
Мантарис, 27, 253
Мануди, дома и благородниците му, 91, 241
Марбранд, Джейн, 200, 200, 201
Марилда от Хъл, 76
Мартел, дома и благородниците му, 25, 33, 44–45, 53, 240, 240, 241, 242, 246, 247, 248, 265
Мартел, Доран, 120, 128
Мартел, Елия, 120, 125, 126, 127, 128, 129, 247
Мартел, Люин, 125, 128, 129
Мартел, Мария, 89, 91, 100
Мартел, Марон, 100, 100, 101, 242
Мартел, Мерия, 44, 44–45, 53, 243, 244, 246
Мартел, Морс, 25, 240, 241
Маси, Малдън, 224
Маси, Тристън, Лорд на Камен танц, 34, 35
Мегет (Веселата Мег), 98, 99
Мегор Първи Таргариен (Жестокия), 51, 52, 53, 54, 55–58, 58, 59, 157, 158, 159, 198, 216, 227
невестите му, 53, 59, 59
Мекар Първи Таргариен, 101, 102–3, 104, 105, 106, 158, 199
  короната му, 106
Менго (дотракски хал), 289
Мериуедър, дома и благородниците му, 217
Мериуедър, Марк, 83
Мериуедър, Оуен, 121, 125, 128
Мерн, Крал на Предела, 36, 40–41
Месеца на Тримата крале, 79
Мечове
  Блекфир, 35, 55, 58, 59, 88, 96, 96, 243
  Зора (меча На Утрото), 239, 239
  Истина, 264
  Осиротителя, 76
  Светлоносец, 301, 301
  Силния Рев, 197, 197
  Скръбната Дама, 165, 166
  Справедливата Дева, 231
Мизария, Белия червей, 67, 74
Мийрийн, 14, 297
Мир, 27, 68, 116, 252, 261, 261–65, 267
Могилните крале, 135, 138, 145
Морето на залеза, 175, 176, 177, 190, 204, 207, 210, 281, 299
Моро (дотракски хал), 289
Морска пара, 63, 75, 76, 78, 81
морския народ, 65, 164, 169, 214
Мосови (далечен Мосови), 288, 298
Моста на бляновете, 23, 268
Мурмисон, 53
Мътън, Джон, 35, 41
Мътън, дома и благородниците му, 34, 156, 224
Мътън, Майлс, 125, 128
Мътън, Манфрид, 83
Мъд, дома и благородниците му, 34, 152, 156, 156
Мъд, Марк(Лудия бард), 154
Мъд, Тристифер Пети, 19, 152
Мъд, Тристифер Четвърти, 19, 152, 156, 172
Мъсгуд, Джак, 149
Наат, Острова на пеперудите, 24, 278, 282
наемници, 27, 108, 109, 111, 198, 264–65, 267, 282. виж още „Свободните дружини"
Небесен простор, 25, 238, 243, 244
Неопетнени, 14, 260, 292
Непокорството на Дъскъндейл, 117–19, 119, 129
Нетълс, 76, 81
Нефритените порти, 287, 292
Нефритено море, 13, 292, 299, 300, 302, 306, 308
  значими острови в него, 307
Ни Сар, 21, 23, 257
Нимерия, Принцеса на Ни Сар, 22, 23–25, 24, 236, 240, 241, 268, 280, 285, 286
Новата цитадела, 138
Новия дар, 60, 135, 141
Нокътя, 24, 283, 286
Норвос, 15, 17, 27, 252, 255, 256–59, 258, 261, 263
Норидж, Джереми, 109
Нос Базилиск, 24, 284, 285
Нощна крепост, 145
Окаяниците, 54, 55, 56, 57, 62, 77, 230
Окото на боговете, 8, 33, 36, 40, 78, 81, 104, 124, 126. виж още „сражения"
Ориста на Валирия, 17, 26–27, 28, 32, 68, 131, 288, 289, 296
Орлово гнездо, 40, 43, 52–53, 167, 168, 170, 171, 172–73, 218
Орос, 27, 253
Осгуд Шет Трети, 163
Острова на Брадвата, 24, 283
Острова на Ликовете, 19, 223, 237
Острова на Сълзите, 283, 286
Островите на Базилиска, 24, 169, 185, 186, 278, 280, 282–84,284, 286
Островите на щитовете, 182, 191, 207, 208, 210, 211
Отери, Белегере, 98, 98, 276
Пастира, 77, 78
Пейт от Дълголист (Убиеца на лъвове), 78
Пентос, 15, 17, 18, 27, 55, 59, 252, 261, 262, 265, 266, 266–67
Петнистия Том Касапина, 111
Петте крепости, 303
Пийк, Гормон, 104, 105
Пийк, Лоримар, 138
Пийк, Унвин, 83, 84
Пирати, 36, 49, 68, 83, 109, 111, 168, 169, 225, 262, 265, 280, 282, 283–84, 284, 286
пироманти, 103, 110, 120, 127
Планински рай, 41, 109, 184, 207, 212, 213, 218–19, 219
Плачещия град, 221
Плум, Осифер, 91, 95
Плъха, Сокола и Прасето, 105, 109
Полето на огъня, 41, 42, 205, 219
Последната светлина, 252
превръщенци (хора-зверове), 6, 137
Предела, 10, 12, 33, 36, 41, 100, 128, 138, 182, 206, 207–19, 213, 240
Престола от Морски камък, 7, 175, 187, 188, 189, 190, 191, 214
Призрачния хълм, 25, 243
Принцов проход, 43, 87, 210, 218, 238
Първите хора, 6, 7, 8–9, 10, 11, 12, 19–20, 108, 135, 136, 143, 145, 147, 151, 156, 163, 164–65, 167, 170, 175, 177, 180, 195, 196, 204, 209, 212, 214, 222–23, 235, 237, 238, 287
Пясъчния кораб, 25, 248
Р'хлор, 11, 26, 257, 261, 268, 275
Райдър, Манс, 131
Редвин, дома и благородниците му, 33, 60, 65, 128, 217
Редфорт, дома и благородниците му, 19, 169
Реймън Червената Брада, 141, 149
Рейн от Кастамир, дома и благородниците му, 195, 196, 199, 200, 201, 202, 203
Рейн, Елин, 199–200, 200, 201, 202, 203
Река Белия нож, 138, 168
Река Мандър, 207, 209, 210, 211, 218, 235
Река Медовината, 78, 207, 213, 215, 216
Река Нойн, 17, 255, 256–57
Реки, Бенедикт Храбрия, 152
Реки, Бриндън (Кървавия гарван), 99, 101–2, 104, 105, 106, 107
Реки, Егор (Горчивата стомана), 99, 101–2, 102, 103, 105, 108, 199, 265
Реки, Самуел, 154
религии и малки богове, 6, 8, 11, 15, 17, 18, 20, 147, 151–52, 167, 224, 237, 257, 268, 271, 275, 281, 282, 287, 289, 300, 304. виж още „Вярата", конкретни богове
Речен пад, 52, 58, 109, 154, 156, 157, 159, 160, 161
Речните Земи, 150, 151–61
  управляващи родове (списък), 156
Робар Втори от Рунстоун, 164–65, 166–67, 169
Робски татуировки, 268, 269
Робския залив, 13, 14, 26, 27, 269, 283, 288
робство (Железните острови), 177, 271
робство и роби, 13, 14, 15, 17, 18, 22, 24, 25, 26, 177, 258, 263, 264, 267, 278, 279–80, 282, 286, 297. виж още „Браавос"
Робърт Първи Баратеон, Іх, 113, 127–29, 128, 131, 160, 170, 191, 193, 204, 230–31, 311
Ров Кайлин, 8, 20, 136, 138
Рогаре, дома и благородниците му, 264
Рогаре, Лара, 84, 94, 95, 264
Ройн (Майка Ройн), 11, 17, 18, 21, 22, 23, 27, 242, 255, 256, 267–68, 270
ройнари, 11, 17, 18, 20–21, 21–25, 22, 236, 240, 257, 263, 268, 280
Ройс от Рунстоун, дома и благородниците му, 19, 52, 78, 163, 164, 167, 170
Ройс, Реа, 66–67, 70, 71
Росарт, Мъдрец, 120, 124–25, 129
Росби, 33, 34, 75, 152
Росби, лорд, 75, 77, 244
Роуан, Тадиъс, 83, 84
Рохана от Тирош, 100, 101
Рубинения брод, 128, 129

Рууп, Ричард, 51
Ръката на краля (в различни царувания), 36, 53, 56, 60, 65, 67, 68, 72, 82, 83, 84, 87, 89, 90, 95, 98, 99, 106, 107, 111, 113, 120, 121, 129, 157, 158, 170, 198, 204, 227
Саан, Самаро, 111
Сар Мел, 21, 22, 23
Сарн, 287, 288, 290, 292, 294, 295, 296
Сарнат, 288, 290–91, 290–91
Сарнор и сарнорите, 17, 287–88, 289, 290, 296, 302
Сарой, 21, 22, 268
Свободните градове, 15, 18, 26–27, 49, 83, 109, 111, 114, 116, 177, 198, 221, 252, 253–76, 280, 288–89, 292, 293
Свободните дружини, 27, 83, 111, 260, 264, 280
по-прочутите сред тях, 265, 267
Сврака, 184–85
Севера, 8, 12, 20, 33, 42, 82, 93, 107, 134, 135–43, 139, 140, 168, 207
Седемте кралства, 10, 15, 18, 26, 31, 33, 112. виж още конкретни кралства
Седмолъчната звезда, 17, 163
Селми, Баристан, 112, 112, 119, 126, 128, 129
Селми, дома и благородниците му, 221
Селорис, 23, 259, 270
Селтигар, Едуел, 59
Селтигар, Криспиън, 35
Серала от Мир (Дантелената змия), 118, 119
Серени от Лис, 97, 98, 99
Сестрите, 36, 138, 153, 168, 169
Сив форт, 118, 119
сива люспа, 23, 64, 186, 285
Сивата пустош, 300, 303
Сивия крал, 176, 178–82
Синовете на Воина, 45, 54, 55, 56, 57, 62, 216
Скалата на Кастърли, 10, 36, 70, 113, 114, 115, 117, 121, 129, 172, 180,184, 185, 187, 197, 198, 202, 203, 204–5, 205
слонове и тигри, 26, 27, 33, 269, 270
Слоун, Едгар, 113
Слънчево копие, 88, 89, 114, 141, 235, 240, 243, 244, 247, 248, 249
снежни мечки, 8
Сняг, Брандън, 42
Соторьос, 24, 252, 271, 278, 281, 284–86, 286
Среброкрил, 75, 76, 81, 86
Сребърно море, 287, 288
Стакспир, Уилям, 83
Старата майка (пиратска кралица), 111
Стари Гхис, 11, 13–14, 14, 18, 214, 252, 278, 283, 288. виж още „гхискари"
Стария език, 135, 139, 177
Старк, Брандън, 113, 127
Старк, Едард, 113, 127, 129, 160, 170, 191, 233, 239
Старк, Елард, 65, 141
Старк, Креган, 5, 82–83, 141
Старк, Лиана, 126–27, 142
Старк, Рикард, 113, 138, 141, 142
Старк, Торен (Коленичилия Крал), 36, 40, 41–42, 43, 141, 169, 265
Старките от Зимен хребет, 5, 12, 33, 51, 135, 138, 139, 140, 141–43, 149, 168, 169, 265
Като Крале на зимата, 137, 137–38
родословието им, 314–15
Староград, 31, 33, 34, 45, 82, 114, 116, 172, 180, 184, 198, 207, 211, 212–16, 213, 253, 261, 280. виж още „Цитаделата"
степите, 287–93, 290–91
Стонтън, Симънд, 124, 125, 126
Стотe кралства, 34
Стоукуърт, Алин, 53, 75, 77
Стоукуърт, Мая, 93
Стоукуърт, Фалена, 98, 98, 158
Стоунхелм, 232
строителите на лабиринти, 214, 253–54, 254–55, 256
Стронг, дома и благородниците му, 49, 68, 72, 158
Стронг, Ларис Хромавия, 72, 77, 79, 82, 158
Стронг, Харвин (Костотрошача), 70, 71, 72, 158
Суан, дома и благородниците му, 232, 233, 262
Счупената ръка на Дорн, 8, 222, 235, 237, 238, 240, 261, 265
Съндърланд, Марла, 36, 168
Съюза на язовите дървета, 226
Съюза, 8–9, 10, 19
Тагарош, Маркело, 197
Танца на драконите, 66, 73–81, 141, 159, 189, 190, 198, 217,228, 246
Двамата предатели, 76, 77
зелените и черните, 68, 77, 78
сраженията от него, 75, 76, 76, 77, 77–78, 80, 81, 160
танцуващи по водата, 276
Тарбек, дома и благородниците му, 59, 198, 199, 200, 201, 202–3
Таргариен, Алиса, 63, 65, 227
Таргариен, Алисан, 53, 60, 64, 65, 81, 170
Таргариен, Бела (близнак), 71, 80, 81, 82, 84
Таргариен, Белон Храбрия, 60, 62, 63, 65
Таргариен, Белор Копиетрошача, 101, 102–3
Таргариен, Вегон (Лишения от дракон), 65
Таргариен, Визерис (син на Алиса), 57
Таргариен, Визерис (син на Ерис Втори), 117, 120, 125, 126, 129
Таргариен, Визерис (син на Ренира). Виж "Визерис Таргариен Втори"
Таргариен, Висения, 33, 35, 36, 37, 43, 49–50, 54, 57, 173, 205, 246
битката с Мерн Девети и Лорен Първи, 40–41
дракона ѝ, 33, 36, 37, 43, 55
меча ѝ, 35, 50, 57
сина ѝ Мегор, 51, 52, 53, 54, 55, 57
Таргариен, Демон, 66–68, 67, 70, 71, 72, 73–81, 159, 246, 262
Таргариен, Гемон Великолепни, 32
Таргариен, Дела, 65, 170
Таргариен, Дена, 90, 91, 91, 93, 94, 95
Таргариен, Денерис, 98, 100, 101
Таргариен, Дерон (син на Егон Пети), 109
Таргариен, Дерон (син на Егон Четвърти). Виж „Дерон Таргариен Втори"
Таргариен, Дерон (Дрезновения), 71, 72, 78, 81, 85–86
Таргариен, Дерон. Виж „Дерон Таргариен Първи"
Таргариен, Джеера, 81, 83, 84, 190
Таргариен, дома и благородниците му, 13, 31–129, 90. Виж Още Конкретни Владетели
валирианска кръв, 31
вътрефамилни бракове, 33, 52, 53, 108, 109
знамената му, 36, 68, 76
крале (диаграма), 319
краят на царуването им, 113
разцвет, 66
родословие, 312–13
съюзниците му, 32, 33, 34, 36, 37
Таргариен, Джеерис, 72, 73, 74, 81
Таргариен, Дънкан, 108, 109, 111, 230
Таргариен, Егон Големия. Виж „Егон Втори"
Таргариен, Егон Малкия. Виж „Егон Трети"
Таргариен, Егон, Принц на Драконов камък (син на Енис Първи), 53, 56, 157, 198
Таргариен, Егон. Виж „Егон Завоевателя"
Таргариен, Елена (сестра на Белор Първи), 90, 91
Таргариен, Елена, 32
Таргариен, Елора и Елор, 105
Таргариен, Емон (син на Визерис Втори), 94, 96
Таргариен, Емон (син на Джеерис Първи), 64, 88, 89, 90, 90
Таргариен, Емонд (Еднооката), 68, 71–72, 72, 75, 77–78, 81, 228
Таргариен, Ерион (Светлия Огън), 105, 106
Таргариен, Мекар. Виж "Мекар Таргариен Първи"
Таргариен, Мелор, 74–75
Таргариен, Нерис, 94, 95, 96, 98–99
Таргариен, Регар, 113, 115, 117, 119, 120–21, 124, 125, 126–27, 127, 128–29, 191, 218, 230, 231, 233, 247
Таргариен, Рела, 108, 230
Таргариен, Рела, 110, 113, 115, 117, 120, 121, 126, 129
Таргариен, Рена (близначка), 71, 81, 82, 84
Таргариен, Рена (сестра на Белор Първи), 90, 91, 91
Таргариен, Рена, 53, 56, 58, 59, 59, 198
Таргариен, Ренира, 67, 68, 70, 70–71, 72, 73–81, 159, 160, 170, 189, 190, 198
синовете ѝ, 71, 72, 72, 73
смъртта ѝ, 80, 80
Таргариен, Ренис, 33, 34, 35, 36, 49, 51, 52, 169, 244
„правилото на шестте" и Ренис, 51
Битката с Мерн Девети и Лорен Първи, 40–41
Дорн и Ренис, 43–45, 44, 243, 244
Шурма на Бурен край, 39–40
Таргариен, Ренис (Невъзкачилата се кралица), 60, 63, 68, 70, 71, 227, 228
нейния дракон и битка, 75, 76, 77, 77, 81
Таргариен, Хелена, 68, 72, 74–75, 78, 81
Таргариен, Шера, 108, 109
Тарли, Сам Свирепия, 53
Тарт, дома и благородниците му, 232
Темо, 260, 292, 297
Тиана от Кулата, 59, 59
Тиг, дома и благородниците му, 153–54, 156
Тирел, дома и благородниците му, 87, 88, 198, 207, 211, 213, 217, 217–18, 233, 243
Тирел, Лайънъл, 88, 217–18
Тирел, Лутор, 109
Тирел, Харлан, 41, 217, 244
Тирия, 27, 253
Тирош, 25, 26, 27, 68, 111, 112, 116, 186, 252, 261–65, 265, 267
Толанд, дома и благородниците му, 25, 243
Толет, Торголд Мрачния, 166
Торн, Рикард, 75
Триархията (кралството на Трите дъщери), 68, 78, 83, 246, 262, 262–63
Тризъбеца, 19, 151, 153, 154, 155, 191, 231, 235
трупояди, 24, 286
Труфир, Тристан, 79
Трътнещото море, 17, 26, 168, 214, 253, 257, 271, 287, 292, 294–95, 296, 298, 299, 300, 304
Турнира на Полето на розите, 219
Тъли от Речен пад, 52, 78, 153, 154, 156, 156, 159, 160, 187
Тъли, Едмин, 37, 39, 155, 157
Тъли, Елмо, 160, 160
Тъли, Кърмит, 160, 228
Тъли, Силия, 109
уайвърн, 285
Удавения бог, 20, 175, 178, 179, 182, 183, 184, 187
Уент, дома и благородниците му, 121, 124, 158
Уестърлинг, Джейни, 59, 59
Уестърлинг, дома и благородниците му, 70, 195, 199
Уетстърлинг, Роланд от Зъбера, 83
Ултос, 13, 252
Улф Бъчвата (Улф Белия), 76, 77, 78, 81
Урон Червената Ръка, 20
Утро, 81, 86
Фалшивата зора, 81, 82
Фарвайнд, дома и благородниците му, 176
Фарман, дома и благородниците му, 59, 180, 190, 195, 196, 197, 199
Фаулър, Дома и благородниците му, 25, 210, 238, 240, 241, 244
Фишър, 152, 156
Фосоуей, Дерик (Гнилата Ябълка), 111
Фрей, Форест, 159, 159
Хардхоум, 148
Харънхъл, 33, 34, 36, 37, 52, 62, 63, 72, 77, 98, 155, 156, 157, 158, 159, 186
лордовете му (списък), 158
турнирът там, 121, 122–23, 124–26
унищожението му, 38, 38, 42, 227
Хайтауър, Алицент, 65, 67, 68, 70, 71, 72, 72, 73, 77
Хайтауър, Герълд, 111–12, 126
Хайтауър, дома и благородниците му, 45, 53, 59, 78, 146, 210, 214, 216, 217
Хайтауър, Лаймънд, 180, 210, 215
Хайтауър, Отo, 65, 67, 68, 70, 77, 246
Хайтауър, Церис, 53, 59, 59
Хайхарт, 19, 152
Хармунд, дома и благородниците му, 184–85
Хароуей, дома и благородниците му, 53, 59, 158
Хароуей, Алис, 53, 59, 59, 158
Харън Червения, 52, 53, 157, 158
Харън Черния, 33, 34, 36–37, 151, 155, 156, 157, 186
Хастуик, Моргил, 96
Хелхолт, 25, 243, 244
Хилядата острова, 288, 294, 296, 298, 298
Хиркоон Героя, 301, 301
Хиркоон, Патримонията, 299, 300, 304
Холард, Донтос, 119
Холард, Саймън, 119
Хоро (дотракски хал), 289–90
Хоър, дома и благородниците му, 33, 36–37, 38, 138, 156, 183–84, 186
Хоър, Кхоред Първи (Жестокия), 153, 180, 210
Хоър, Харвин (Коравата ръка), 33, 151, 154, 155, 156, 185, 185–86, 187, 226
Хугор от Хълма, 17, 163, 169
Хужор Амай (Изумителния), 288
Хуко (Хугор), 18
Хълм, Адисън, Копелето от Крепост в нивите, 51
Хъмфри Глумеца, 51
Хю Чука, 76, 77, 78, 81
Цветя, Мървин, 84, 85
Цитаделата на майстерите, ix, 5, 8, 17, 26, 31, 45, 65, 93, 105, 106,124, 145, 151, 207, 216, 223, 278, 287, 302
Църквата на Звездната мъдрост, 301
Чарлтън, Тео, 155
Чатана Ко, Стрелата на Джагар, 279
Челстед, Карлтън, 124, 125, 126, 129
Червената цитадела, 49, 56, 60, 65, 74, 90, 94, 100, 105, 106, 116, 119, 120–21, 129, 130, 158, 204
Червените крале, 137, 138
Червените планини, 36, 43, 87, 207, 213, 217, 221, 222, 235, 236
Черен замък, 5, 7, 62, 141, 145, 146
Черна вода, 31, 33, 34, 35, 36, 40, 45, 49, 56, 64, 100, 113,127, 138, 151, 152, 153, 155, 221, 224, 225, 226, 235
Черните перли, 98, 98, 276
Черния лебед, 262
Черния Козел, 257–58, 258, 259, 260
Четиринайсетте Пламъка, 13, 15, 17, 26, 27, 143
Шел, Дайвен, 163
Шиера Морската Звезда , 97, 99
Шийката, 8, 19, 20, 41, 135, 138, 140–41, 141, 152
шрикове, 303
Шрикос, 81
Ълър, Дома И Благородниците Му, 25, 240, 240, 244
Ъмбър, Хармънд (пияния Великан), 149
Ъпклиф, Урсула, 164
Юай Тай, 11, 13, 65, 261, 300–305, 306
Юийн, 24, 285, 286
Юнкай (жълтия Град), 14
язови дървета, 6, 8–9, 8, 19, 20, 152, 175, 218

ХУДОЖНИЦИ

RENÉ AIGNER: стр. 185, 298, 309

RYAN BARGER (Fantasy Flight): стр. 38

ARTHUR BOZONNET (Studio Hive): стр. 8, 18, 19, 23, 80, 89, 90, 106, 125, 139, 176, 226, 260, 274, 276, 282

JOSÉ DANIEL CABRERA PEÑA: стр. 85, 103, 112, 148–149, 239

JENNIFER SOL CAI (Velvet Engine): стр. viii, 51, 78, 88, 96, 187, 137, 156, 169, 187, 199, 217, 227, 240, 312, 315, 317, 319

THOMAS DENMARK (Fantasy Flight): стр. 136

JENNIFER DRUMMOND: стр. 24, 114

JORDI GONZÁLEZ ESCAMILLA: стр. ii, iii, x, 10, 28–29, 54, 76–77, 178, 225, 232, 254–255, 262–263, 270, 301

MICHAEL GELLATLY: стр. 4, 134, 150, 162, 174, 194, 206, 220, 234, 318

TOMASZ JEDRUSZEK (Fantasy Flight): стр. 181, 188–189, 230–231, 248, 293

MICHAEL KOMARCK: стр. 48, 58, 116 (Fantasy Flight), 118, 157, 243, 247

JOHN McCAMBRIDGE: стр. 37, 164–165, 213, 258, 284

MOGRI (Velvet Engine): стр. viii, 137, 169, 227, 240, 315

TED NASMITH: стр. v, 16, 30, 50, 130, 132–133, 142, 144, 158, 161, 171, 192, 205, 215, 219, 249, 323

KARLA ORTIZ: стр. 66, 87, 107, 127, 241

RAHEDIE YUDHA PRADITO (Velvet Engine): стр. 51, 78, 88, 96

DHIAN PRASETYA: стр. 85, 103, 112, 148–149, 239

PAOLO PUGGIONI: стр. 79, 122–123, 173, 222–223, 272–273, 290–291

JONATHAN ROBERTS: стр. 146, 275, 277, 284, 294–295

THOMAS SIAGIAN (Velvet Engine): стр. viii, 156, 187, 199, 312, 317, 319

MARC SIMONETTI: стр. 11, 14, 27, 35, 46–47, 56–57, 61, 62–63, 67, 92 (Fantasy Flight), 97, 102, 104–105, 110, 121, 155, 183, 266, 279, 281, 304–305

CHASE STONE: стр. 2–3, 20–21, 42–43, 68–69, 74, 229, 245

PHILIP STRAUB: стр. 250–251

JUSTIN SWEET: стр. 86, 310, 325

NUTCHAPOL THITINUNTHAḴORN (Studio Hive): стр. 197, 212, 236, 252, 286

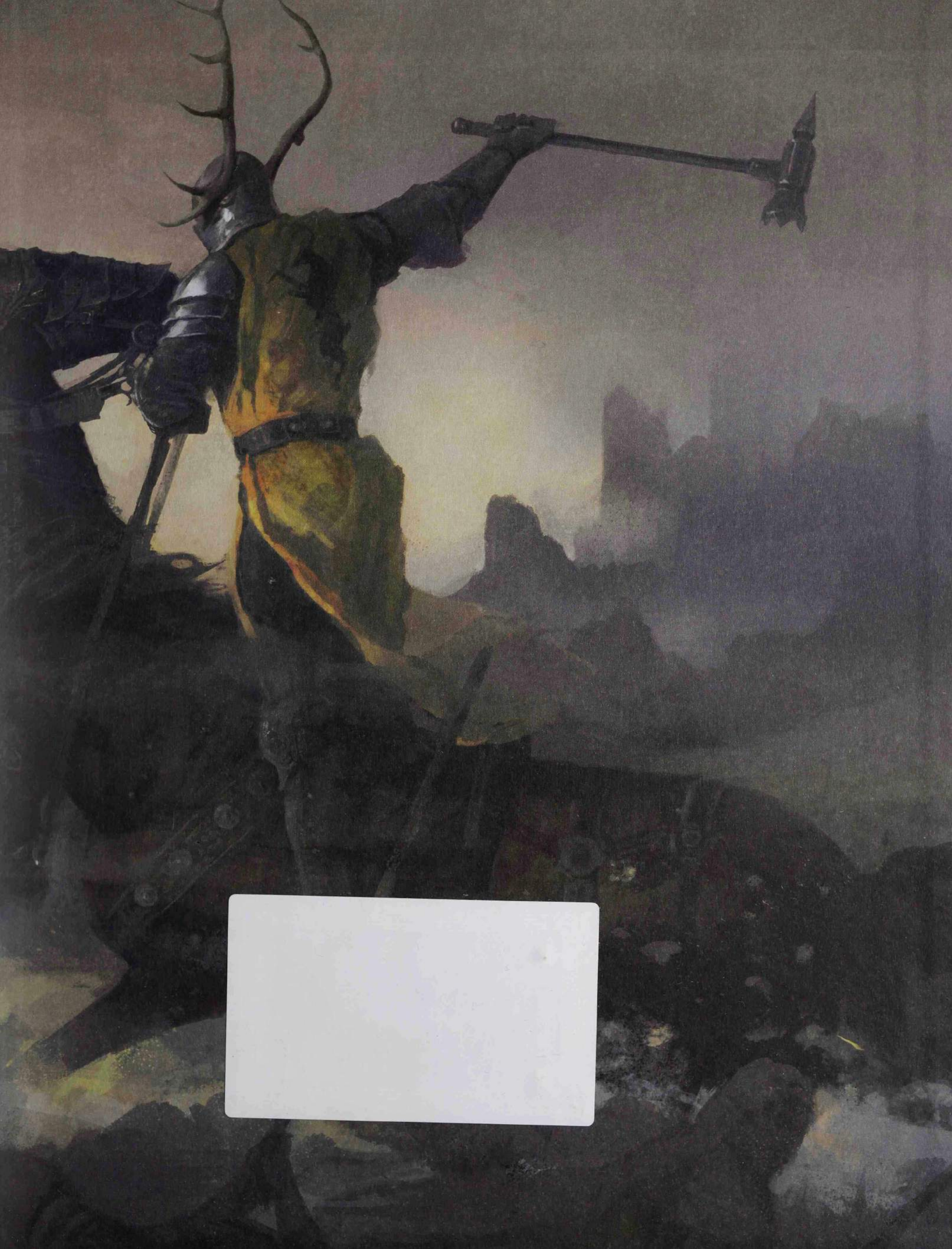
MAGALI VILLENEUVE: стр. 9, 12, 32, 44, 52, 59, 64, 70, 82, 91, 95, 98–99, 100, 128, 153, 159, 160, 200, 202, 210, 261, 264, 265

DOUGLAS WHEATLEY: стр. vi, vii, 6, 7, 34, 40, 72, 81, 140, 147, 208, 269, 306, 320–321

СЛЕДВАЩИ СТРАНИЦИ | *Регар Таргариен и лорд Робърт Баратеон се изправят един срещу друг при Тризъбеца.*

САМО ТУК МОЖЕ ДА ПРОЧЕТЕТЕ ПЪЛНАТА ИСТОРИЯ НА ВЕСТЕРОС, ЕСОС И СВОБОДНИТЕ ГРАДОВЕ

•

СТОТИЦИ СТРАНИЦИ НОВ МАТЕРИАЛ, НАПИСАН ОТ ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН СПЕЦИАЛНО ЗА ТАЗИ КНИГА

СВЕТЪТ НА ОГЪН И ЛЕД е епично въведение в най-разнообразната и интересна фентъзи сага на всички времена – *Песен за огън и лед*.

Подгответе се за вълнуващи описания на епични битки, смели завоевания, дръзки бунтове и горчиви предателства.

Тук са събрани познанията, схоластичните догадки и фолклорна мъдрост на майстери, септони, майги и певци. Хрониката се простира от Епохата на зората до Епохата на героите, от идването на Първите до пристигането на Егон Завоевателя, от създаването на Железния трон до Бунта на Робърт и краха на Лудия крал Ерис Втори Таргариен. Описани са всички събития, довели до „съвременните" борби между Старк, Ланистър, Баратеон и Таргариен в поредицата *Песен за огън и лед* и сериала *Игра на тронове*.

За да систематизира огромното количество информация, Мартин е обединил сили със създателите на известния фен-сайт Westeros.org – Елио М. Гарсия-Младши и Линда Антънсън.

Това е богато илюстровано издание, съдържащо повече от 170 художествени цветни изображения, карти и родословни дървета, което ще ви разкрие пълната история на Седемте кралства, Валирия, Свободните градове, Иб, Летните острови и други земи, които са само споменати в предишните книги на Мартин.

Светът на огън и лед е задължително четиво за всички почитатели на творчеството на Мартин и твърдо доказателство, че перото е по-могъщо от вихър от мечове.

9 789542 816355

интернет книжарници
mobilis.bg и ciela.com

Цена 39 лв.